جګړه او سوله

لومړی ټوک

لیف نیکولایوویچ تولستوی
ژباړن:
دوکتور لطیف بهاند

مسکو
۲۰۱۲

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم:	جګړه او سوله
ليکوال:	ليف نيکولايوويچ تولستوی
ژباړن:	دوکتور لطيف بهاند
ټوک:	لومړی
طرحه او ډيزاين:	سپين سهار
خپرندوی او مالي لګښت:	د ميدان وردګو ولايت والي محمد حليم فدايي
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
چاپکال:	۱۳۹۱ل/ ۲۰۱۲ز
د خپرونو لړ:	(۳۷)
لګښت	د ښې حکومتدارۍ پر بنسټ د اجراآتو بودجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

له نړیوال کاروان سره د افغانستان د یوځای کوونکو ارمانجنو قربانیو ته: محمود طرزي ته، محمد موسی شفیق ته او زما د فلسفي زده کړو استاد پوهاند دوکتور بهاوالدین مجروح ته ډالۍ کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

وختونه درومي، خو ویل شوې خبرې همداسې پاتې کېږي.
(تولستوی)

لکه څنګه چې د دې کتاب په سریزه کې یادونه شوې ده، دا نیمګړې ژباړه زما د اوږدو کلونو د کار پایله ده.

ما د ژوند وروستي **۲۵** کاله بهر تیر کړي دي.د ۱۳۹۰ کال د زمري په میاشت کې کابل ته راغلم او له هماغه وخته مې هڅه پیل کړه چې دا ستومانه او شپو ځپلې ژباړه ژر تر ژره خپره شي.

له زیاتو رسمي او غیر رسمي ادارو سره مې د هغه د خپرېدو خبره یاده کړه، خو له بده مرغه ،هیلو مې د بې پروایۍ په تتو تیارو کې رنګ بایلود.

که څه هم په دې برخه کې د ښاغلي سرمحقق زلمي هېوادمل او ښاغلي داکتر خوشال روهي هڅې یوې ښې پایلې ته نږدې وې، خو په دې وخت کې ماته ګران او دغوره استعداد خاوند هارون حکیمي ،یو ښه زیری راوړ.

دا زیری داسې و:داکتر صاحب بهاند ، د میدان او وردګو محترم والي محمد حلیم فدایي دا ومنله چې دا کتاب به خپروي.

تر هغه وروسته مو له څو تنو یارانو سره یو ځای له دغه فرهنګپال والي، محترم محمد حلیم فدایی سره وکتل،د کتاب په اړه یې که څه هم پوره معلومات درلودل،خو بیا مو هم د کتاب د نورو ځانګړتیاو او زموږ په ژبه کې ددغه شان یو شهکار د شته والي داړتیا په اړه د زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا له وکړه.

ښاغلي فدايي، په ورين تندي او خورا لېوالتيا او د زړه له کومې ډاډ راکړ چې دا کتاب به دده په بښپړې پاملرنې خپرېږي.او دادی دا کار ترسره شو.

دلته غواړم په خپل ټول احساس او د زړه له کومې له محترم محمد حليم فدايي نه ددې لوی او ځندني کار د سرته رسولو له امله مننه وکړم .هغه ته ددې کتاب د خپرېدو مبارکي ووايم ،په رسمي ژوند کې ورته د برې او په کورني ژوند کې ورته د روغتيا او نيکمرغۍ هيله وکړم.

دغه راز په دې کار کې هغه پيرزوينې هېرولی نه شم چې محترم آدم خان سيرت،ددې کتاب د خپرېدو د چارو په سرته رسولو کې د زړه له کومې تر سره کړې دي.له هغه نه هم ډېره ډېره مننه.

د خيال مرغه مو لوړ

په مينه او درنښت

دوکتور لطيف بهاند

کابل

د ۲۰۱۲ کال د جولای ۱۴ مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه یادونه

فرهنګي ډیپلوماسي ،له نورو هېوادونو یا خلکو سره د اړیکو فن دی.
په دغو اړیکو کې هغه قواعد ،اصول او ارزښتونه شمېرل شو ، چې په ملي او نړیواله کچه وګړي یا یو دولت ته په فرهنګي برخه کې لارښوونه کوي.
که څه هم کېدای شي د "لائوسه" په نامه چینایي یو فیلسوف د دې لارې بنسټ ایښی وي ، خو وروسته له هغه چې امریکایي "جوزوف نای " پر ۱۹۹۰م کال د " Soft power " نرم واک ،اصطلاح په نړیوالو سیاستونو کې د برې لاره ونوموله ،دغه سیاست رسمي بڼه پیدا کړه او زیات پلویان یې وموندل
.اوس زیاتره ملتونه ددغه واک د اغیز خبرې کوي او دا واک د فرهنګ او فرهنګي هلوځلو او فرهنګي ډیپلوماسي له لارې د خلکو زړونو ته لاره موندل او پر هغو اغیز دی.
که څه هم له پخوا زمانو راهیسې او آن د ځینو هېوادونو لپاره لا تر اوسه هم د یوه ملت د فرهنګي اوښتون او بدلون لارې، جګړه،ګواښ او دهغو لاندې کول و او دي ، خو نن سبا دا کار د نرم قدرت یا فرهنګي ډیپلوماسۍ له لارې کېږي.
نرم واک د یوه ملت خلکو ،زړه او ذهن ته لار موندل دی.د نورو هېوادونو فرهنګپېژندنه،دهغو په کړو وړو عاداتو، دود دستور ،مذهبي عقایدو او ارزښتونو پوهېدنه، او بیا د خپل فر هنګ د غوړیدا ،د خپلو ملي ګټو لپاره دهغو هنري کارونه ، اود ورځني ژوند دښکلا له هغو ګټه اخېستنه به د هر پیاوړي ډیپلومات دنده وي.
په دغو کارونو کې یوه هم د عملي او رسمي ډیپلوماتانو له خوا فرهنګي هلې ځلې او کار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې چارو له ډلې نه ،په ديپلوماسي ژوند کې يوه غوره هغه يې،د کوربه هېوادونو د ژبو او فرهنګ زده کول او په خپلو ژبو او فرهنګ کې دهغو ليکل او يا لږ تر لږه خپلو ژبو ته دهغو راژباړل دي.
کېداى شي علامه محمود طرزى (۱۸۶۵-۱۹۳۳)زموږ د هېواد د بهرني سياست بنسټ ايښودونکى لومړنى افغان ديپلومات وي چې د نورو ملتونو د هنري او علمي آثارو د ژباړې له لارې يې دهغو ملتونو د پېژندنې او د خپل ملت د خبرتيا لپاره آګاهانه کار کړى وي.
له نيکمرغه اوس زموږ مخې ته يو شهکار پروت دى.دا د روسيې د نولسمې پېړۍ د زرينو ادبياتو له ليکل شويو آثارو نه يو اثر ، د ليف تولستوى "جګړه او سوله "رومان پښتو ژباړه ده.
دا اثر زموږ د بهرنيو چارو د وزارت د يوه فرهنګي دوکتور لطيف بهاند له خوا هغه وخت ژباړل شوى دى چې ده په روسيه کې دنده درلوده.
که لږه تر لږه د بېلګې په توګه زموږ هر ديپلومات په بهر کې د خپلو رسمي چارو په وخت کې داسې يو کار وکړي چې يا دخپل هېواد يو اثر د کوربه هېواد ژبو او يا دهغو کوم هنري يا علمي اثر زموږ ژبو ته راواړي،خورا لوى کار به شوى وي.
زه په همدې هيله ، پښتو ژبې ته ددې کتاب ژباړونکي او تر هغه وروسته خپروونکو ته مبارکي وايم او د يوې ښې فرهنګي ديپلوماسي د غوړېدو په تمه يم .

په فرهنګي لېوالتيا
جاويد لودين
د بهرنيو چارو وزارت سياسي مرستيال

(c) ketabton.com: The Digital Library

((خدایه !

ما د ډېرې په خبر ویده کړه او د ډوډۍ په خبر مې راپاڅوه !))
(جګړه او سوله)

موږ، جګړه او سوله

د سولې او جګړې په رومان کې؛ تاریخ ، بشر پېژندنه ، اروا پوهنه، هنر او ګروهه سره اغږل شوي دي. د دې ستر رومان نامتو لیکوال غوښتل یو څه ووایي ، د خپل بشري چاپېریال ، الهي قدرت ، انساني اختیار او تاریخي پېښو په اړه یې خپلو تصوراتو ته د فوران لاره لټوله، نو د همدې لپاره یې د تاریخي کرکټرونو ترڅنګ تخیيلي کرکټرونه هم رامنځته کړل او د نړۍ د ادبیاتو یو ستر شهکار یې ولیکه.

تر دې وړاندې چې تولستوی د جګړه او سوله رومان پرلیکلو پیل وکړي غوښتل یې د ۱۸۲۵ کلونو د پېښو اوناکامه وسله والو پاڅونونو په اړه یو رومان ولیکي ، دی د یادو کلونو په اړه د څېړنې پرمهال شا ته ولاړ او له ۱۸۰۵ ـ ۱۸۰۲ او بیا وروسته د ۱۸۱۲- ۱۸۱۳ کلونو پر پېښو واوښت ، د فرانسې په وړاندې له اتریشیانو سره یو ځای د روسانو جګړه او بیا د مسکو ترڅنګ پورې د ناپیلیون رارسېدل یې وڅېړل او د خپل رومان تاریخي بستر یې همدغه زمانه وټاکله ، تر دې وروسته یې د دې ټولو پېښو په وړاندې د روسي ملت ژوند چارې او چارچلند رابرسېره کړل او دوه درې اشرافي کورنیو ته یې د یوه ملت رول لوبول ورپه غاړه کړل. د بېلابېلو کرکټرونو رواني سپړنې ، چې لیکوال یې د رواني تجربو او انګېرنو د تمثیل لپاره ټاکي او بالاخره د بېلابېلو باورنو ، فلسفي افکارو او عرفاني تړاوونو په اړه د لیکوال تصورات

(c) ketabton.com: The Digital Library

او افکار لولو ،چې د رومان په پای کې د یوه غایب متکلم له خوا ارائیه کیږي.

جګړه او سوله دفورمالیسم او ناتورالیسم د فکري قطبونو ترمنځ فضا لري ، له یوشمېر اړخونو دفاوست تراژیدۍ ته ورته دی ، موږ ګورو چې تولستوی هم دلرغوني یونان هوسبازه (هېلن) بیا راژوندۍ کوي ، هماغسې چې دګویته په فاوست کې هغه دډاکتر فاوست دتېر ایستلو لپاره داکار کوي ، دتولستوی هېلن (په دې متن کې دروسي تلفظ پربنسټ ایلېن بیزاو خوف) هماغسې چې په یوناني اساطیرو کې له پاریس سره تړای ته تښتي او دبشریت د تاریخ یوه ستره او تباه کوونکې جګړه دهغې ددغې سپکسرۍ لپاره پېښیږي ، په هماغه شان دګویته په تراژیدۍ کې ددې لامله ګرځي ،چې ډاکتر فاوست دهغې دترلاسه کولو لپاره خپل روح پر مفستیو (شیطان) باندې وپلوري ، دلته هم هېلن له پییر سره ددې لپاره واده کوي چې دهغه له پلاره په پاتې شوې پانګه کې ورشریکه شي ،خوغریزي تلوسه یې دنورو ترغیږو پورې رسوي او دیونانۍ هېلن په څېر په یوه پردي شاه زوی زړه بایلي. پییر چې دجګړې او پېښو په وړاندې حساس او بوخت دی دخپلې میرمنې په خیانت تر پوهیدو وروسته له رواني پلوه بدلیږي ، هېلن یوځل بیاد هغې ښځینه اروا نښه (سېمبول) ده چې ګنمبړو ښې تمایلات لري ، دهنري ـ فلسفي او ادبي تاریخ په اوږدو کې دادرېیم یاځلورم ځل دی ،چې هېلن دهمدغسې یوه ښځینه تمایل رول لري.

ددې په وړاندې ښکلې ، حساسه او شوخه پېغلوټې (ناتاشا) ده چې له خپل کوژدن اندرې سره له بېکچې مینې سره سره دبولهوسه اناتول په مکارۍ تیروځي او له هغه سره دمینې تارځغلوي ، ددې فریب

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایله دناتاشا دمست او خوشاله ژوند پایته رسېدل او دیوې نوې ناتاشا زیږېدل دي ، چې یوډول عرفاني افکار وته پناه وړي. دتولستوی په نارینه وو کې له همدا سې یو ې ماتې سره پيېر هم مخامخ دی ، په دې توګه ګورو چې هېلن او اناتول د ناتاشا او پيېر په مخامخ قطب کې دجلاد او قرباني اړیکه جوړوي.

ډیر ځله چې دجګړې د ادبیاتو په اړه خبرې کیږي نو له روسي ادبیاتو څخه خامخا دتولستوی جګړه او سوله دشولوخوف د(ارامه دن) تر څنګ یادیږي ، جګړه څنګه داشرافو ژوند بدلوي ؟ جګړه ، ویره ، اظطراب ، زړه ورتیا او سیاستونه څنګه قوانین، اخلاق، عواطف او عقاید لوبوي ؟ څنګه افراد دروحي سقوط تر څنډو رسوي؟ ټولنیز نظم تباه کوي ، دجنایت حس پیاوړی کوي او د مادي ګټو لپاره دد سیسو او چل ول استعداد پیاوړی کوي ، تولستوی غواړي دازبات کړي ، چې دخیر او شر ترمنځ دتوپیر دغه څلور ځواکونه (عقاید ، عواطف، قوانین او اخلاق) دکړکیچ په عصر کې ازمویل کیدای شي. دجګړې او سولې په بستر کې تولستوی یو شمېر پوښتنې رامنځته کوي او بیایې دځوابولو هڅه کوي ، ولې دهېلن پلار خپله لور ددې لپاره واده ته هڅوي چې دخپل راتلونکي زوم (پيېر) شتمني خپله کړي ؟ خو ددې پر وړاندې یومهال چې دروستوف کورنۍ غواړي دجګړې له لاسه ښارپریږدي او وتښتي ، نوددې پرځای چې خپله شتمني له ځانه سره یوسي دټپي سرتیرو دژغورلو لپاره هڅې پیلوي او په دې توګه خپله شتمني له یوه انساني کار څخه ځاروي. ولې یوځل پيېر دخپلې ټولې بدمرغۍ لامل جګړه او دجګړې سرغنه (ناپلیون) ګڼي ، دکسات اخیستنې ځواک یې راویښیږي او غواړي په یوازیتوب سره ځان ناپلیون ته ورسوي او دتاریخ دغه نامتو فاتح ووژني ، خو مخکې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې چې خپلې موخې ته ورسيږي ،هغه مهال د فرانسوي سرتېرو لاس ته ورځي ، چې غواړي يوه نجلۍ له مرګه وژغوري ، د دې پوښتنو او ځوابونو په کشمکش کې د تولستوی اتلان او ضد اتلان د هماغو ځلورو ځواکونو په مرسته خوځيږي. مينه او عواطف ، حرص ،دوکه او چل ول ، ملي احساسات او يوه نړيواله دښمني ، اخلاقي مکلفيتونه او له خدای سره مينه ، د سختۍ پر مهال مطلق ځواک ته غاړه ايښودل او بالاخره کسات او بښنه پر رومان حاکم دي. دا ټول په يوه نارمل او ارامه ټولنه کې نه شي تشخيصېدای ، بلکې دا دکړکيچ ، جګړې او ناورين په زمانه کې د پيژندلو وړ دي ، د همدې لپاره تولستوی د خپل عصر يوې لويې پيښې او جګړې ته پناه وړي او خپل اتلان په هماغه زمانه کې ازمويي.

تولستوی په خپلو ګڼو اتلانو کې تر عقل ورها خوا يو شمېر نور ځواکونه هم لټوي ، دجګړو او کړکېچونو دغه معاصر ليکوال په اسانه اجازه نه شي ورکولای چې په انسانانو کې د معنويت بشپړ مرګ ووينې ، يوځای پيېر بزوخوف دې باور ته رسيږي ،چې په ناتاشا کې يو داسې ويښ ضمير شته چې د هغې تر عقلي ځواکه ورپورته دی او ځکه يې له هغې څخه يوه محبوبه څېره جوړه کړې ده ، بل ځای د جنرال کوتوزوف هغه باور ګورو چې د ناپليون پر ماته يې تر لاسه کوي ، کوتوزوف فکر کوي ، چې د روسيې خلک ، زمکه او هوا به له ناپليون څخه کسات واخلي او لښکر به يې په کنګلينو ورشوګانو کې د مرګ نظارې ته کيني. تولستوی ، که څه هم ، د بشپړ عدالت په تبليغ پسې نه دی راوتلی او د خپلو اتلانو په انځورولو کې ډېر ځله رياليستيک چلند کوي ، پرته له دې چې د چارولو ډراماتيک يا هم خارق العاده پرمختګ او بدلون څخه مرسته وغواړي ، خو په دې ټولو کې د هغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

باورونو او معنوي ارزښتونو شتون نه هیروي، چې په بشپړ قوت سره دده داتلانو اروایي نړۍ تر اغیز لاندې راولي او هغوی له دننه څخه بدلوي. تولستوی په لویو پېښو کې دلویو نومونو او ځواکمنو څېرو پر ځای دخلکو په ارادې ډیره تکیه کوي. عجیبه ده ، چې دهغه ګڼ اتلان دلویو کورنیو غړي دي مګر ستري پېښې او پرمختګونه ددوی پر اوږو نه ورباروي ، دغه ستر لیکوال دخلکو اراده دحماسې اصلي محور ټاکي او په دې توګه له خپل رومانتیک او شاعرانه بیان سره سره دعاج له برج څخه راکوزیږي او دخلکو په هیاهو کې دبدلون څرک لټوي ، دانبایي یو لامل وي ، چې پر ۱۹۱۰ کال مړ شوی دغه لیکوال ،چې پخپله یې هم یو نیمه اشرافي ژوند درلود او په کلکه یې تر پایه خپل اعتقاد هم ساتلی و ، کلونه کلونه وروسته دکینڼ اړخه ریالیستو لیکوالو او ادیبوهانو دپاملرنې اودرناوي وړ ، ولس پلوی شخصیت ګڼل شوی دی.

دې ټولو ته په کتنه ،ګورو چې، دتولستوی کار او په تیره بیا دجګړې او سولې همدغه رومان افغانانو ته، په ځانګړې توګه ، زموږ همزولي نسل ته خورا مهم دی ، موږ چې دربنیمې لسیزې په جګړه کې زیږو ، ژوند کوو او مرو ، ایا دجګړې دداسې عالي ادبیاتو دپنځولو وس لرو ؟

زموږ په جګړه کې هغه معنویت چې تولستوی یې په اړه خبرې کوي چېرته دی ؟ زموږ په چاپیریال کې دخیر وشر دتوپیر هغه څلور ځواکونه (عقیده ، قانون، عواطف او اخلاق) چېرته او څنګه دي ؟ ایا دهېڅ لپاره دخپل هېوادوال وژل ، دپورته ارزښتونو په تله څنګه تللی شو ؟ایا موږ لاتراوسه داسې نړیوال یا ملي شهکار رامنځته کړی دی ، چې دیوه جګړه مار اروایي نړۍ راوسپړي او زموږ پوښتنې ته ځواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووايي چې په ظاهره يو انسان ولې دومره وحشي کيږي ، چې د خپل هېوادوال پرستوني د بېرحمۍ چاړه راکاږي او ماشومان په زانګو کې يا د مور په تي پورې نښتي ووژني. د تولستوي جګړه د هېواد لپاره ده ، خو زموږ دا ؟؟؟

موږ د جګړې نسل يو ، ادبيات هم لرو ، خو ايا په رېښتينې مانا مو د جګړې داسې ادبيات پنځولي دي ،چې په نړيواله کچه لوستونکي ولري ؟ دا ټولې پوښتنې هغه وخت ځوابېدلای شي ، چې زموږ ځوان ادبي کول د جګړې او سولې په څېر شهکارونه ولولي او په دې توګه د نړيوالو ادبياتو پراخه افق ته کړکۍ پرانيزي. هغه وخت چې ځوان ليکوال ، مفکر او هنرمند پښت دا زده کړي ، چې څنګه د خپلو اتلانو اروايي نړۍ ته ننوتلای شو او د هغوی شخصيت ، کره وړه او ان برخليک لکه موم په خپل لاس کې واخلو ، شکل ورکړو او لوستونکي ته يې په يوه هنري –ادبي تابلو کې ځای پر ځای کړو .

نور يې نو وخت دی چې موږ نړۍ ته د ادبياتو پلونه جوړ کړو ، نړۍ و پېژنو او بيا ځان وروپېژنو ، د داسې پلونو جوړولو لومړۍ هڅه د لويو شهکارونو او نامتو اثارو ژباړل او د خپلو غوره اثار ورژباړل دي. په همدا سې نادره او قدروړ هڅو کې يوه ډېره ممتازه هڅه د ښاغلي ډاکټر بهاند همدا ژباړه ده ، چې زه ورته په خپل وار سره مبارکي وايم. استاد بهاند په پوره حوصله ، دقت او مينه د نړۍ يو ستر شهکار راپښتو کړی او څومره چې د خپلې دې ژباړې په اړه له ما سره غږېدلی دی ، د ژباړې په ټول بهير کې يې د رومان له اتلانو سره ژوند کړی ، د هغوی اروايي نړۍ ته ورننوتلی دی ، له هغو سره يې فکر کړی او له ښکلاوو څخه يې خوند اخيستی دی. هغه يوازې مخامخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه نه ده کړې ، بلکې رومان یې له فکري او معنوي پلوه هضم کړی ، ذهن ته یې سپارلی ، پیغام او ارزښتونه یې پیژندلي او دادی اوس یې موږ ته رالېږدولی دی. داستاد بهاند ژبه روانه او بهانده ده ، نوموړی افغان لوستونکي ته ناول صمیمي کړی دی او هڅه یې کړې ده، چې وچه ژباړه پرې ونه زغمي ، د همدې لپاره یې زیار او هڅه دډېر قدر او درناوي وړ ده .

غواړم دډاکتر بهاند دهمدغې سترې هڅې په زور ددې عصر لیکوال او دژباړې صلاحیت لرونکي همزولي وننګوم چې د سترو شهکارونو په راژباړلو سره، نړۍ ته دافغاني فرهنګ پلونه هسک کړي ، دجګړې ادبیات راوپنځوي او په دې توګه نړیوالو ته د افغاني رنځ اودرد یو داسې انځور تر مخې کېږدي چې، که زموږ په کړاو کې یې لاس ککړ وي، ولړزېږي او ښنه وغواړي ، موږ دجګړې داسې ادبیاتو ته اړتیا لرو ،چې نړیوال دافغان ولس صبر ، اراده او لوړ معنویت ته سلامي کړي او دهمدغو افغاني ادبیاتو په ژباړلو سره دنورو ژبو ژباړونکي داسې ونازول شي ، لکه نن چې ـ ښایي ـ موږ خپل استاد بهاند ونازوو.

په تلو تلو کې زه خپل همزولی نسل ددې ستر شهکار لوستلو او له هغه څخه خوند او پند اخیستلو ته رابولم ، چې ورته دیوه سرمشق په توګه دپرمختګ او سترې ارادې یو مشال شي او په دې توګه دافغاني ادبیاتو د نومهالي پرتم تأداو په خپلو لاسونو کېښودلای شي.

په همدې هیله او تېنګار
دا تاسو او دا هم جګړه او سوله
څېړندوی عبدالغفور لېوال
۱۳۹۱ لمریز دزمري لومړۍ نیټه
کابل - دعلومو اکاډمۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې ژباړې په اړه

جګړه او سوله یو شهکار دی. دا اثر یوازې په یوه ملت پورې اړه نه لري، هغه د نړۍ لسګونو ژبو ته ژباړل شوی دی ، نو ځکه ما وغوښتل چې زما همژبي هم هغه په خپله ژبه ولولي. که هغه کټ مټ د هغه د اصلي ژبې په شان نه وي، لږ تر لږه د هغه روح او مانا زما ژبې ته راولېږدول شي.

هېڅ ژباړه یا زیاتره ژباړې د اصل خوند ساتلی نه شي، دا به هم استثنا نه وي، نو ځکه وایم: ما همدومره وکړای شول، که زما کوم همژبی یې تر دې ښه کولای شي، زه هغه ته هرکلی وایم او زما ټوله تجربه او ټولې هڅې به ورسره مل وي.

دا ژباړه د لومړي ځل لپاره په ۱۹۹۹ کال پیل شوه.

ما مخامخ ژباړه کوله ،هغه مې په کمپیوتر کې لیکله. د ۳۰۰ مخونو په شا وخوا کې و چې زما د کمپیوتر هارد دسک مات شو او هر څه تالا والا شول.

یو څه موده مې پرېښوده، خو کال نیم کال نه وروسته مې بیا پیل کړه. ماته د رانېږدې داکتر داوود جنبش، پر له پسې ټینګار او هڅونه، د ګران ایمل پسرلي دې خبرې چې هر وار به یې پوښتل: هغه ژباړه څنګه شوه؟

د ګران زرین انځور ددې خبرې له کبله چې ویل به یې: په دې حوصله به دا لوی کتاب خدازده چې وژباړل شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځينو يارانو ددې خبرې ياد چې ،هغه خو په روسي نه پوهېږي،ما به زړه کې ويل:ته خو پوهېږې،دا ګز دا ميدان چا دې مخه نيولې؟

زما د خپل احساس سره مل ،دې او نورو ډېرو يادونو د ژباړې په کلونو کې ملګرتيا راسره کړې ده.

دوی ټولو نه د زړه له کومې مننه کوم.

د روسيې د نولسمې پېړۍ ټول آثار ،هماغه شان چې د نړۍ ټولو ژبو ته تللي ،زموږ ژبه دې هم وياړمنه کړي،خو په هر حال ،بيا وايم که دچا دا ژباړه خوښه نه شوه،يا تيروتنه په کې دومره زياتې وي چې د کتاب او موضوع روح ته يې تاوان رسولی وي،دا کتاب په دې ارزي چې بيا بيا او د بېلو بېلو ژباړونکو له خوا وژباړل شي.د زياتو هېوادونو ژباړونکو دا کار کړی.همدا کتاب بېلا بېلو ژباړونکو په وار وار خپلې ژبې ته ژباړلی دی.يا په مجموعي کې ددوی په ژبه کې د يوه غوره اثر ،ژباړه وه،خو دوی بيا ژباړلی دی.

دا اثر اصلا ما له روسي ژبې ژباړلی دی،خو د فارسي ژبې له هغې ژباړې نه هم ګټه اخيستل شوې ده چې محترم سروش حبيبي ،کړې او پر ۱۳۷۷ کال يې په تهران کې خپره کړې ده.

دغه راز په رومان کې داسې اصطلاحات،ترکيبونه، کرښې،جملې او پرګرافونه و چې د پوهېدو لپاره يې ما د جګړې او سولې،د فلم ځنې صحنې کتلې.کولای شم ووايم چې دا فلم ما په لسګونو واره ليدلی او ځېنې صحنې يې تر دې هم زياتې ما ليدلې دي.

ددې اثر دا پښتو ژباړه چې اوس ستاسو مخې ته پرته ده،دهغې په ژباړه کې دځينو روسي او افغاني دوستانو مرستې نه هېريدونکې دي.

په رښتيا به دا ژباړه نه واي که له ماسره په ژباړه کې،دلغتونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شننه کې، د اصطلاحاتو په سپړنه کې، د روسي دود دستور په پوهېدنه کې، ماته د ګراني، مهرباني، خواخوږي او پر ما د زړه سواندي مېرمنې وېرې ایوانوفنا یونکینا پرله پسې مرستې او ملګرتیا نه وای.

که څه هم مېرمن یونکینا خپله د اقتصادي علومو ماستره ده، خو د روس د نولسمې پېړۍ په ادبیاتو کې پوره او هر اړخیز لاسبرى لري.

هغې ته د درناوي سر ټیټوم، دزړه له کومې مننه ترې کوم، نیکمرغي، روغتیا او جنتي ژوند ورته غواړم.

په روسیه کې د افغانستان د لوى سفیر، بې ساري روښان اندي، ځیرک، هېواد پال، رښتیني او صادق، دافغانستان په مینه لېوني، ښاغلی زلمی عزیز چې د درې کلنو په اوږدو (۱۳۸۹-۱۳۸۷) کې یې په خورا قدر او مهرباني زما دا کار او دا ژباړه یادوله او زه یې په پوره دوستۍ ستایلم.زه په رښتیا او د زړه له کومې دا وایم چې په پېژند ګلوۍ او دوستۍ یې ویاړم.

خو له بد مرغه همالته، په هماغه ځای کې، په هماغه سفارت کې داسې دیپلوماتان هم و، چې زما تر مخې یې زما ستاینې کولې، د سلګونو هېوادوالو تر مخې او آن په رسمي لیکونو کې یې ماته غوره ، پوه او تر ټولو ښه ویل.خو له بد مرغه زما تر شا یې نه یوازې زما په کارونو، زما په شخصیت او زما په ناڅیزه پوهې ملنډې وهلې بلکې زما د کورنۍ په نامه یې هغه څه ویل چې بازاري خلک یې هم نه وایي .دوى په دې هم بسنه نه کوله، دوى ان زما د راتلونکو رسمي کارونو خنډ هم کېدل.که څه هم ما دا امکان درلود چې د دوى د دوه مخو چارو او پټو بدو رسوایيو او بدنامیو ډنډورې جوړې کړم، دهغو د ریا پردې وځیرم، خو بیا مې ویل، دا زما کار نه دى.(بښنه غواړم).

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرمحقق زلمی هېوادمل د هېواد پیاوړې فرهنګي څېره، په خپله ژبه او فرهنګ مین ، په هغو لومړنیو کسانو کې و چې د دغې ژبارې پیل ته یې هرکلی وو ایه او پرله پسې یې د هغې بشپړولو ته هڅولی یم او خپله فرهنګي ملګرتیا یې هېڅکله رانه سپمولې نه ده.

ښاغلی غلام سخي غیرت ،بل هغه افغاني فرهنګي دیپلومات و چې په رښتیا او د زړه له کومې یې زما د دې زیار او هلو ځلو درناوی کاوه او آن په رسمي غونډو کې یې له اندازې زیات د هغه قدرانې کوله.

په هغو کسانو کې چې د دې کتاب د خپرېدو لېوال و، یو هم ګران، مهربان اسد الله دانش لالا و. هغه به تل پوښتنه او د کار څارنه به یې کوله. ژباړه چې نیمایي ته ورسېده هغه زموږ له یوه ګډ دوست نه، ما ته ګران داکتر، داکتر عبدالحمید بهیج، نه هیله وکړه چې دا کتاب په وار وار سره وګوري. ګران دانش ان د جګړې او سولې، د رومان فارسي متن، محترم داکتر صاحب ته واخیست او هیله یې ترې وکړه چې په برتلیز ډول یې وګوري؛ خو داکتر صاحب بهیج د خپلو قاموسونو، خپل پیر او خپلې مینې تر منځ سرګردانه و، په هغو کې ډوب و او لا تر اوسه هم په هماغه سمندر کې ډوب دی. هغه ته د قاموس او پیر افسانه زموږ تر رومانه اوږده، خوږه او مینه ناکه وه.

په مسکو کې افغان خبریال، خبیر ،ملي شخصیت ،کارپوه (د هغې په رښتینې مانا سره)دوکتور علي احمد کریمي ،چې تل یې د ژباړې په کلنو کې نه یوازې هڅولی او ستایلی یم بلکې د روسي ادبیاتو او فرهنګ او ژباړې په برخه کې یې خپله ټوله پوهه او تجربې را سره شریکې کړې دي.

د روسیې د علومو اکاډمۍ د ختیځ پېژندنې د انستیتوت د افغانستان د څانګې د غړي رسلان سیکویف، د مسکو د دولتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهنتـون د فارسـي دري ژبې ځوانـه اسـتاده او زمـا زده کـړه تاتيانـا ،د روسيې د کيروا د پوهنتـون د اسـتادې تاتيانـا او د کورسـکايا د ښـار د پوهنتون د استادې ويکتوريا مروزوا ،چې تل به يې،نه يوازې د ژبارړه پـه برخـه کې زمـا پوښـتنو تـه خـورا مفصـل ځوابونـه لـرل بلکـې زمـا زغم،حوصله او کار به يې ستايه.

د روسـيې د علومـو اکـاډمۍ د ختـيځ پېژنـدنې د انسـتيتوت د ادبياتو دڅانګې غړې او مشرې افغـان پېژندونکې،دپښـتو ادبيـاتو ، بې سارې متخصصې داکتـر الفتينـا ګراسـيموا ،چې تـل يـې زمـا ځينو پوښتنو ته ځوابونه لرل او وروسته يې په خورامينه زما د ژبـاړې د مـتن لوستلو ته لېوالتيا وښوده.

د مسـکو د نړيوالـو اړيکـو د انسـتيتوت د محصـل او د پښـتو ژبـې زده کړې پاول چې له مانه يې د پښتو او فارسـي دري زده کـړې کـولې او بيـا يـې لـه ماسره ددې کتـاب د ځېنـو لغـاتو او اصـطلاحاتو پـه مانـا او شننه کې مرسته کړې ده.

زما ګران اسـتاد ،دافغانسـتان او پـه سـيمه کـې د ژبپـوهنې مخکـښ پوهانـد دوکتـور مجـار احمـد زيـار،چې د زړه لـه کـومې يـې ددې کـار د بهير پوښتنه کوله او آن د يوې برخې په لوستلو کې يې مخـامخ مرسـته هم وکړه.

زما استاد او د معاصر نثر او کره کتنې مخکښ محتـرم سـعدالدين چې خپل دايمي طنزې ژبې يې کاروله او تـل يـې ،نـه يـوازې د فيسـبوک دکوډګر مـزي لـه لارې د کـار پوښـتنه کولـه بلکـې د تولسـتوی د بـل اثـر ،اناکارينينا ،د ژبارې سپارښتنه يې هم کوله.

خپل ورور پوهندوي اصف بهانـد چې پـه مينـه او لېوالتيـا سـره يـې کتاب ولوست او د پام وړ تکو ته يې زما پام ور واړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه او سوله

زما مشره لور مینه بهاند ،چې روسي ژبه یې لکه مورني هغه زده کړې او تل په دې ژبه کې زما استاده پاتې شوې.

زما زوي،مړوند بهاند چې تل یې د ژباړې پوښتنه کوله او له دې امله یې د دغه اثر انګلیسي متن واخیست او د لومړې برخې تر لوستلو یې راته وویل: پلاره،زموږ په همژبو کې به داسې څوک وي چې د دې اثر د لوستلو حوصله ولري؟

عارف خزان، چې یو څه موده یې،د تایپ په برخه کې خپله مرسته ،زما له هلوځلو سره ملګرې کړې وه.

الهام هوتکي ،سره له هغه چې د وخت اټکل هېڅ کولای نه شي او وعده یې هر ساعت یا هېرېږي او یا یې هېره وي د دې کتاب په تایپ او کله ناکله هم د ژباړې په وخت کې له خپلو مشورو نه بې برخمن کړی یم.

د روس په پترزبورګ کې فرهنګي هېوادوال او په هغه ښار کې د افغاني فرهنګ یو ډیوه لګوونکي سید الله تنهی چې تل یې د ژباړې په اړه نظر ورکړی او په وار وار یې ملګرتیا راسره کړې ده.

په روسیه کې میشت استاد داکتر رحمن الدین سراجي چې له ما سره یې د روسي ژبې په زده کړه کې مرسته کړې او په دې کار کې یې نه یوازې تل پوښتنه کړې بلکې ښه مشاور او مرستندوي پاتې شوی دی.

د روسیې په کراسنادار ښار کې میشت فرهنګپال هېوادوال ،ډګروال حسین خان چې د کتاب د کمپوز په برخه کې یې مالي مرسته کړې وه.

له څېړندوي نبي صلاحي نه چې په ورین تندي او بې پایه لېوالتیا یې دا ټول کتاب په دقت او زغم ولوست.

له حفیظ الله جلالزي نه چې په مینې یې زما هیله ومنله او د کتاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه وروستي ټوکه ولوستل.

له ټولو نه،له هر يو نه، په وار وار سره د زړه له کومې مننه کوم او دا کار ددوی د زيار او هڅو پايله ګڼم.

ددوی او له هغو کسانو نه چې له ما سره يې د هر يو مرستنه،روحي ملګرتيا او هسې هڅونې د کتاب دژباړې يوه ستونزه آواره کړې او ددې کار په بشپړولو کې ښه مرستندويان پاتې شوي د زړه له کومې:

مننه،مننه،مننه،مينه ،مينه،مينه،مينه او مننه....

البته هغه کسان هم لږ نه چې زما په دې کار يې ملنډې وهلې،هغه يې دروغ ګڼه او په خپلو بنډارونو او بزمونو کې به يې هم پر ما او هم د ژباړې پر کار دټوکو او مسخرو بنډارونه تودول.

له هغو نه هم مننه ،ځکه د هغو دې کار هم په ما کې د دقت او ژور پام روحيه راپاروله.

هيله لرم دا کار ،زموږ ژبې ته د نړيوالو شهکارونو د ژباړې د پيل په توګه بختور وګڼل شي او هغه دوستان چې په هره بهرني ژبه پوهېږي خپلې ژبې ته يو څه راوژباړي.

په دې لاره او تکل کې ستاسو د بري په هيله

مينه،مينه،مينه

دوکتور لطيف بهاند
کابل-افغانستان
د ۲۰۱۲ کال د جولای دريمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

ددې ژباړې د سریزې لومړۍ کرښې به دهغه د لیکوال د پېژندنې نه راپیل کړم:

نوم: لیف نیکولایوویچ تولستوی

د زوکړې نېټه: د ۱۸۲۸ م کال د سپتمبر ۹مه نېټه

د زوکړې ځای: د مسکو په ۱۲۰ کیلومترۍ کې د تولا دښار ګوټې د «یاسنیا پلینا» سیمه.

د مرګ نېټه:د ۱۹۱۰ کال د نوامبر ۲۰مه نېټه

د خښولو ځای :د یاسنیا پلینا» په سیمه کې دده د کور ځنګل

آثار:

۱ -جګړه او سوله

۲ -آناکارنینا

۳ -قزاقان

۴ -رستاخیز

۵-ماشومتوب

۶-،زلمیتوب

۷-ځواني

۸-ابلیس

۹-اعترافات او د مسکو سرشمېرنه

۱۰-د ماشومانو کیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱ -شیطان او پیسې
۱۲-هنر څه ته وایي؟
۱۳-درې پوښتنې
۱۴-تش دهل
۱۵ -مېږتون او کوتره
۱۶-سپېڅلی اختر
۱۷-د مرګ سرود
۱۸ -د ایوان ایلیچ مرګ
۱۹-بیګناه محکوم
۲۰ -ارباب او نوکر
۲۱ -حاجي مراد
۲۲ -د سیوا ستوپول داستانونه
۲۳-بې پایه مینه او نورې ډېرې لیکنې .

د هغه، بشپړ نوم لیف نیکولا یوویچ تولستوی (۱۹۱۰-۱۸۲۸) دی.

روس لیکوال، متفکر، پر خپل هېواد سربښندونکی سرتیری، ګراف لیف نیکولا یوویچ تولستوی، پلارېې نیکولای تولستوی او مورېې ماریا ولکونسکي نومېدل.تر ټولو پېژندل شوی روس لیکوال، متفکر، د روسیې د سوا ستوپول د جګړو سپاهي، روښان اندی، مقاله لیکونکی، مذهبي مشر، دداسې مذهبي مقالو او نظریو لیکوال و چې په دودویزو افکارو کې د نوې لاره خاوند بلل شوی دی.

دی د کورنۍ څلورم ماشوم و.

هغه د نړۍ له ډېرو سترو رومانونو نه دیوه رومان: "جګړې او سولې "لیکوال دی. هغه دا رومان د پنځو کلو په اوږدو (-۱۸۶۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸۶۹) کې ولیکه. د کتاب موضوع پر روسیې د ناپلیون د یرغل د زمانې پېښې، د روسیې د څلورو بډایو کورنیو د ژوند او د دغې جګړې پر وړاندې د روسي ملت د دربدا انځورونه دي.

هغه نه یوازې د روسیې امپراتورۍ د علومو اکاډمۍ غړی (۱۸۷۳)و بلکې یو ستر نړیوال شخصیت هم و.

د هغه کورنۍ له خورا لرغونو او بډایو روسي کورنیو نه ده.لیکوال، خپل کتاب تر لیکلو ۷ کالو وروسته په ۱۸۷۲ کال کې خپور کړ.

دا کتاب د نړۍ د ببلابېلو هېوادونو په میلیونو میلیونو وګړو لوستلی او دادی څه کم تر یوې نیمې پېړۍ وروسته هم خورا بېشمېره لوستونکي لري.

تولستوی، دا کتاب د خپلې مېرمنې صوفیا اندرییونا، په مرسته، اوه ځله بیا بیا ولیکه او په هغه کې یې بدلونونه راوستل.

دې لیکوال چې د قفقاز او کریمیا په جګړو کې خپله ګډون کړی او د جګړې ټولې ترخې، خوږې او غیر انساني اړخونو یې په خپله ازمایلي او لیدلي دي ،د جګړو خورا بې ساری انځورګر ګڼل کېږي،نو له دې کبله د ده د کتاب پر ځانګړتیاوو دلیکنې پروخت، کره کتونکي په دې ټینګار کوي او وایي:

"هغه یوازینی لیکوال دی چې د جګړې رښتینې څېره یې په خورا قوت په لیکنه کې انځور کړې ده. "

که څه هم په دې ستر او بې ساري کتاب کې د لیکوال معنوي نظر دا دی چې هر څه او د پېښو تقدیر له ازله په آسمانو کې دی، خو دی بیا هم د پېښو لپاره ځمکني دلایل لټوي.

تولستوی ، په ټول کتاب کې د ایمان پر بنسټ ،د ټولو هلو ځلو له لارې د ایمان او خدای په لټه کې دی. هغه د ایمان له برکته د ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

موخه لټوي. هغه به ويل چې ايمان د ژوند رښتيني معني او له هغه نه خبرتيا ده.

دهغه لپاره ايمان ژوند دی ، د ژوند قوت دی. هغه ايمان او مينه سره ومرورل.

هغه به ويل چې د خدای قدرت ستا سو په زړه کې نغښتی دی.

تولستوی پېژندونکي ،په دې باور دي چې دده دغه نظر پر مهماتا ګاندي (۱۹۴۸-۱۸۶۹) او مارتين لوتر ګينګ (۱۹۶۱-۱۹۲۹) اغيز کړی دی.

د هغه د "جګړې او سولې "په کتاب کې پېښې پر ثوبېلا بېلو بنسټونو راچورلي:

خدای پېژندنه ،انساني فردي شخصيت ، کورنۍ او دهغه روان ،ټولنيز کړه او د هغه لوړې ژورې ،سياسي تاريخي دريځ او دملتونو ملي غوښتنې.

دا رومان د روسيې د هغو پېښو تصوير باسي ، چې له ۱۸۰۵ کاله تر ۱۸۱۳ پورې په دې هېواد کې پېښې شوې دي.

په دې پېښو کې دوه هغه يې د روس او فرانسې ستري ،خونړۍ جګړې دي:

۱- لومړنۍ جګړه "اوسترليخ "نومېږي. دا جګړه پر ۱۸۰۵ کال پر روسيې د فرانسويانو له يرغله سره سم پيل شوه او فرانسويانو وګټله.د همدې برې له برکته فرانسويان د روسيې خاورې ته ننوتل او ان تر مسکو ورسېدل.

۲-دويمه ستره جګړه د "بارادينو "هغه ده.دا جګړه پر ۱۸۱۲کال د مسکو په څنډو کې پېښه شوه. په دې جګړه کې فرانسويانو ماته وخوړه او بېرته تېښتې ته اړوتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې جګړو مشران: د روسيې ټولواک ،لومړي الکساندر(۱۷۷۷- ۱۸۲۵) او د فرانسويانو هغه ستر ټولواک ناپليون بناپارت (۱۷۶۹- ۱۸۲۱)دي.

کتاب په يوې ماښامنۍ مېلمستيا کې د اناپالوفنې په نامه د يوې درباري مېنځـې لـه هغـې خبـرې نـه چـې د روس او فرانسـې د رارسېدونکې جګړې اټکل کوي، پيل کېږي.

هغه د دوه ټولواکانو د سيالۍ،دهغو د واک دلېوالتيا ،له هغو سره دهغه د ولسونو د مينې تصوير باسي.

په کتاب کې د روس د امپراتور تصوير په بې ساري ډول ښکلی او د فرانسې هغه په بې ساري توګه کرکجن دی.

په داستان کې د اتلانو بېشمېرتوب،د ديالوګونو اوږدوالي، دهغو خوږوالي،د اتلانو بې ساري تصويرونه،د کلماتو خورا خوږه کارونه او نور ډېر ډېر هنرونه دپام وړ دي.

دا رومـان ډېرو کـره کتونکـو ،د روسـي ادبيـاتو د روح شـعر ګڼلـی دی،هغـه شـعر چـې د ويـاړونو او حماسـو پـه ښـه تخليـق شـوی دی. د داسـتان د هـرې کرښـې پـه لوستلو ،لوسـتونکي پـه دې پـوهېږي او دا احساسوي چې له يوه ستر انځورګره مخامخ دي.

دا ليکوال د زرګونو ځېرو ،دبېشـمېره ځايونو او د زرګـونو حـالاتو په منځ کې ځان ته هغه ځېرې،هغـه ځايونـه او هغـه حـالات ټـاکي چـې پـه هنري ډول دده دداستان يوه غوټه ترې جوړه او بله پرې خلاصه شي.

هغه (تولستوی) يو لوی او بې ساری انځورګر دی.هغه چې کلـه يـو تصوير باسي،دومره دقت،دومره پاملرنه،دومره په هر اړخيزه توګـه او دومره په لېوالتيا هغه انځوروي چې هر څوک فکر کوي،دا هغـه څـه دي چـې دی يـې غـواړي.د سـاري پـه توګـه کلـه چـې دی يـوه ځېـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

انځوروي، هغه نه یوازې یوه څېره، بلکې د لیکنې په وخت کې، په څېره کې سترګې، د سترګو غځوالی، د سترګو رنګ، د سترګو څېرې، د سترګو جنګ، د سترګو زارۍ، د سترګو ځلا، د سترګو کتل، د سترګو غلچک، د غلچکو ګوزار، په سترګو کې پراته او پټ رازونه، له سترګو راخپرېدونکې کرکه، له سترګو راورېدونکې رخه، په سترګو کې ځلېدونکې عاطفه، د سترګو بانه، د بڼو لنډوالی، اوږدوالی، د بڼو ویښتل او نور نور د ټولنیز انساني ژوند او حالاتو تصویر ایستل او دغو حالاتو ته ژوند بښل، ټول او ټول په خورا رنګینۍ او مینې په پام کې ساتي.

تولستوی، چې هرڅه او هر حالات را اخلي، هغه د ټولنیز بار تر بښلو وروسته، د خپلې عاطفې او تخیل په دریاب کې لمبوي او بیا یې د کربښو غېږ ته سپاري.

تولستوی، یوازې په جګړه او سوله کې د ۵۰۰ په شا او خوا کې اتلان لري. که څه هم د هغه اتلان هر یو خپل ژوند، کړه او کرکتر لري، خو بیا هم په هنري انځورګرۍ کې کله ناکله سره ورته بریښي.

او دا دده د هنري استعداد او تخلیقي توان نښې دي.

هماغه شان چې کله کله داسې تصور کېږي چې د نړۍ زیاتره حماسې څه کم او زیاته سره ورته دي.

د ساري په توګه د فردوسي د شاهنامې اتلان په درې ډوله دي: اساطیري، پهلواني او تاریخي.

دلته په دې داستان کې هم اتلان درې ډوله دي: یو اولسي هغه، دویم عیني اصلي او واقعي څېرې او دریمه ډله یې د تولستوی د تخیل زېږنده اتلان دي.

ماکسیم ګورکي (۱۸۲۸ - ۱۹۳۶) د دې لیکوال په هکله وایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه انسان ، په رښتيا يو ستر کار ترسره کړ او دغه کارته يې ، په خورا ښکلا او صداقت ديوې پېړۍ تجربه ورو بښله.

لومړي نيکولای روس باچا ، ناپليون ، سردار اندري،نيکولای رستوف ،ستر قوماندان کوتوزوف، پيير بېزاوخوف،ناتاشا رستوفه، ماريا بالکونسکايا ،اناتول کوراګين،ساده سرتيری کراتايوف او نور...هغه اتلان چې ددې رومان اصلي موضوع پرې راچورلي.

ليکوال د خپل تخليق د الهام د سرچينې په اړه په خپله ويل:

"يو څه مې په ګوګل کې لګېدلي دي، چې تر نيکۍ نه هم زيات دهغه لېواله يم، هغه پرتم او لوړوالی دی. "

ليف نيکولا يوويچ تولستوی ،لا د دوو کلو و چې مور يې مړه شوه. د نهه کلو و چې پلار يې هم مړ شو.

هغه وخت د بډايانو ماشومان ،بهرنيو روزونکو چې زياتره هغه يې فرانسوي وو ، روزل.تولستوی هم د خپلوانو او بهرنيو روزونکو تر څارنې لاندې وروزل شو .

دهغه مور او پلار پنځه ماشومان درلودل.دی د کورنۍ څلورم ماشوم و.ده درې ورونه ،چې ټول تر ده نه مشران وو او يوه خور چې تر ده نه کشره وه درلوده ، لکه څنګه چې مو وويل،دده مور او پلار ددوی په ماشمتوب کې مړشول.ددوی روزنه خورا لرو خپلوانو کوله.

د تولستوی ،کورنۍ پر ۱۸۳۷ کال مسکو ته راولېږديده. دی خپله تر ۱۸۴۰ کاله پورې په مسکو کې پاتې شو او وروسته چې د هغوی ترور مړه شوه،دا کورنۍ د کازان(دا ښار اوس د روسيې د تاتارستان د جمهوريت پلازمېنه ده)ښار ته کډه شوه.هلته يې د پلار له پلوه بله ترور اوسيده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زده کړې:

د هغه لومړنۍ ښوونکې، يوه فرانسوۍ وه.د هغې ترور ،فرانسوۍ روزونکې او د ښوونځيو ځينو نورو ښوونکو هغه ته بشپړې زده کړې ورکړې.لکه چې يادونه وشوه ،د ۱۸۴۴ کال د اکتوبر په مياشت کې تولستوی د کازان د پوهنتون د ختيځو ادبياتو په څانګې کې لوړې زده کړې پيل کړې.

په هغه ننداړتون کې چې په دې وروستيو کلنو کې د کازان په پوهنتون کې جوړ شوی و ،دا ښودنه کوله چې تولستوی، پوهنتون ته د شاملېدو کانکور په خورا لوړه درجه تېر کړی دی.هغه هلته د هغه پوهنتون د ختيځو ژبو په څانګه کې ،د تاتار-ترکي ژبه پيل کړه.

په نوبتي ازموينو کې د دغه ځوان د روسيې د تاريخ ،د مضمون نتايج د قناعت وړ نه و ،هغه ته د دغه مضمون د تکرار سپارښتنه وشوه ، نو هغه و چې ده ځان د حقوقو پوهنځي ته بدل کړ. هلته هم دی په دې مضمون کې پاتې راغي. هغه و چې پر ۱۸۴۷ کال يې پوهنتون پرېښود.

د ادبياتو اوليکنو پيل:

تولستوی، د پوهنتون تر پرېښودو وروسته ،پر ۱۸۴۷ کال ،خپلې پلارنۍ سيمې ته لاړ او هلته ميشت شو.

هلته يې ليکنې پيل کړې.

دغه ځوان ليکوال، له خپلو بزګرانو او نورو مزدورانو سره د حاکم او بادار پر ځای نوي اړيکي پيل کړل.او له دې سره يې هممهاله د ژان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژاک روسو(۱۷۷۸-۱۷۱۲) دآثارو مطالعې ته دوام ورکړ او کرار کرار یې له تمدن سره تربګني پیل شوه.

لـه دې سـره هممهالـه هغـه د موسـیقۍ زده کـړې ،انګریـزي ژبې او دحقوقو لوستلو ته دوام ورکړ.

دده خاطرات او یونلیک ښیي چې ده خیریـه کارونـه هم کول او پـر ۱۸۴۹ کال کې د خوارو بزګرانو ماشومانو لپاره یو ښوونځی هم جوړ کړ.

هغه ښه پیانو غږوله او کلاسیکه موسیقي یې ډېره خوښېده.

دهغه دخوښې موزیکانت یوګین سبستیان باخ (۱۲۸۵ - ۱۷۵۰) و.

د ۱۸۵۱-۱۸۵۰ کـالونو پـه اوږدو کـې یـې خپلـه لـومړۍ کیسـه ((ماشـمتوب))ولیکلـه. او پـر ۱۸۵۱ کـال کـې یـې د ((د پرونـۍ ورځـې تاریخ))کیسه ولیکله.

یو کـال وروسـته پـر ۱۸۵۲ کـال تولسـتوی،د ورور پـه بلنـه قفقـاز تـه لاړ.هغه کومه ځانګړې هدف نه درلود ، په لومړیو وختونو کې یې هلتـه کوم رسمي کار نه کاوه.هغه یوازې لـه خلکو سره کتـل او خپلې څېړنـې کولې.

دا هغه وخت و چې په قفقاز کې روسي پوځ په جګړې لګیا و.

تر څه مودې وروسته،هغه په روسي پـوځ کې چې پـه قفقـاز کـې پـه جګړه بوخت و ،د تانک د قوا او غړی شو.تر پوځي روزنې وروسته یې پـه هغو جګړو کې ګډون وکړ.

تولسـتوی ، پـه قفقـاز کـې دوه کالـه پـاتې شـو ،خو کلـه چې هلتـه د کریمسکایا ،جګړه پیل شوه، د خلکو او خـاورې پـه نامـه یې پـه جګـړه کې ګډون تـه دوام ورکـړ .دی تـر ۱۸۵۵ کـال پـورې دجګړې پـه ډګـر کـې پاتې شو. هغه په جګړې کې آن د زړورتیا او مېړانې نښان هم واخیست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده د یوه ښه افسر نوم وګاټه.
د دغه وخت په اړه د ده خیالات د هغه د "سواستوپول کیسي" په نامه په داستانونو کې خپاره شوي دي.
تولستوی، د "ماشمتوب" تر داستانه وروسته د "زلمیتوب" او بیا "ځوانۍ" په نامه داستانونه ولیکل.
کله چې روس دا جګړه بایلوده ، دی پلازمینې پترزبورګ ته لاړ او هلته د روس له خورا ښو ادیبانو سره آشنا شو.
پر ۱۸۵۶ کال یې له پوځي خدمته د تل لپاره استعفا وکړه.
څومره چې دی مشهوریده او خلکو له ده سره خواخوږي ښودله ، په هماغه کچه دی له خپل شهرته ستړی کېده او دا کار ددې سبب شو چې پرته له کومه دلیله د هېواد د پرېښودو تکل وکړ.
تر دوه درې میاشتو وروسته یې اروپا ته مخ کړه.هغه په فرانسې ، سویس ، آلمان او ایتالیا کې له لیکوالو ، پوهانو سره ولیدل او د علمي او روزنیزو مرکزونو له کار او وګړو سره یې پېژند ګلوي وشوه.
۱۸۵۲ کال و چې له پترزبورګ د "سفریمنیک" په نامه خپریدونکې مجلې چې روسي لیکوال نکراسوف نیکولای الکسیوویچ (د ۱۸۲۱ د نوامبر ۲۸ – د۱۸۷۷ د دسامبر ۲۱) هغه چلوله، دهغه د "ماشمتوب "په نامه د داستان خپرول پیل کړل.
نکراسوف، دهغه د لومړنۍ لیکنې تر لیدو وروسته وویل:
"دا یو نوی استعداد دی او خورا هیله ورته کېږي."
لیف، دا وخت کوم مسلکي ، ادیب نه و.ده نه دلیکوال په توګه بلکې د وزګارۍ په وخت کې یو نیمه لیکنه کوله.هغه یو ساده محصل، معمولي هېوادوال، ښوونکی او دبېلابېلو عقایدو مطالعه کوونکي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولستوی، تر دغه وخته هېڅکله د ادبیاتو په هکله کومې ځانګړې یادونې نه لرې.نو موړي به تل د عقیدې، اخلاقو، ټولنیزو اړیکو او کله ناکله هم د تاریخ په اړه خبرې کولې.

دغه استعداد، د ۱۸۵۲ کال د سپتمبر په میاشتې کې یو ناڅاپه ټولې، روښان اندې روسیې و پیژانده.هغه دا چې د سفریمنیک، مجلې، د "ماشمتوب " په نامه دهغه یو داستان خپور کړ.که څه هم هغه له دغه داستان سره ،آن خپل بشپړ نوم هم لیکلی نه و.هغه یوازې په مستعار ډول لیکلي و: د :ل،ن،ت. خو ډېر ژر ټول لوستونکي په دې خبر او پوه شول چې دا لیکوال لیف نیکولاوویچ تولستوی دی.

هغه اروپا ته په خپل سفر کې ،په لومړي سر کې فرانسې او د هغه پلازمېنې پاریس ته لاړ.هلته د ناپلیون د شخصیت لمانځنې او بې پایه ازادۍ ،حیران کړ.هغه ادبي هنري محافل،موزیمونه او کتابتونونه وکتل.په دې سفر کې یې هغه ښار هم وکوت چې ژان ژاک روسو هلته ژوند درلود.

تر لومړي سفره وروسته ، ډېر ژر اروپا ته په دویم سفر ووت. هلته یې په فرانسې او جرمني کې ولسي ښوونځي ،دهغه جوړښت او روزنیز نصابونه وکتل.بیا لندن ته لاړ ، هلته یې له روسي پوهان الکساندر ایوانوویچ ګیرځن (۱۸۱۲- ۱۸۷۰)او پېژندل شوي لیکوال چارلز دیکنز (۱۸۱۲- ۱۸۷۰)سره لیدنې کتنې درلودې.

کله چې بېرته روسیې ته راستون شو ، خپل یو شمېر بزګران یې ازاد کړل. ټول خلک یې سره برابر وګڼل. هغه د بزګرو او ساده خلکو د ماشومانو لپاره ښوونځي پرانستل. ده خپله او دهغه څو اشنایانو په دغو ښوونځیو کې درس ورکاوه.

تولستوی، پر ۱۸۶۲ کال د یاسنیاپالینا په سیمه کې روزنیزه مجله

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوويستـه.په دې مجله کې ده روزنيزه مقالې او داستانونه خپرول ،خو دده دغه هڅې هغه وخت هومره دپام وړ ونه ګرځيدې.

کورنۍ:

ليف تولستوی لا د زلميتوب له کلونو د مسکو د يوه پېژندل شوي ډاکتر له کورنۍ سره چې په ختهٔ جرمنه وه ، پېژند ګلوي درلوده.

دغې کورنۍ درې لوڼې درلودې او ده غوښتل له مشرې هغې سره چې اليزاوته، نومېده واده وکړي،خو ناڅاپه دهغه اراده بدله شوه او منځنۍ هغه يې چې صوفيا اندرييوانا(۱۹۱۹-۱۸۴۴)نومېده ،خوښه شوه.

په دغه وخت کې تولستوی، څلور ديرش کلن و ،خو پېغله صوفيا لا د ۱۸ کاله وه.دوی چې پر ۱۸۲۲کال واده سره وکړ،ليف تر ښځې ۱۲ کاله مشر و.

هغوی تر ډېره پورې خورا ښه او نيکمرغه ژوند درلود.

صوفيا ، نه يوازې دهغه خورا ښه ملګرې،با وفا ښځه بلکې ده ته په کار او ادبياتو کې ښه مرستندويه هم وه.

له واده سره د ليکوال نيکمرغي پيل شوه.ددغې ښځې دپوهې،علمي شتمنۍ او هنري ذوق له برکته،ليف تولستوی لومړی په روسيه او بيا به نړۍ کې ستر شهرت او وياړ تر لاسه کړ ،خو ددې ټولو سره سره د تولستوی او ښځې ترمنځ اړيکي تل خواږه نه و.يو نيمه خوابدي او شخړې رامنځ ته کېدې ، شر او شور به پورته وه.

دغې نيکمرغې جوړې ، تر ډېرو کالو ګډ ژوندونه وروسته،ځکه ونه شو کولای خواږه ژوند ته دوام ورکړي چې تولستوی دخپل ژوند بڼه او هيلې بدلې کړې،خو سره دې هم دوی ۱۳ ماشومان درلودل.

د ۲۰۱۰ کال د خبرېنو له مخې اوس د نړۍ په ۲۵ هېوادونو کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولستوی نه وروسته دده د کورنۍ د دویم او دریم نسل تر ۳۵۰ پاتې شونکي ژوند کوي.دده دغه لمسیان، کړوسیان او پردیان هر دوه کاله وروسته د مسکو په څنډه و کې، دهغوی په بلارنۍ مېنه کې، په یاسنیا پلیانا کې راټولېږي.

دوی نه یوازې لیدنې کتنې او د زړه خواله کوي بلکې کنفرانسونه او علمي غونډې هم جوړه وي.

تولستوی،له صوفیا سره د ګډ ژوند په لومړیو لس دولسو کلنو کې "جګړه او سوله "او د "انا کارنینا "ستر رومانونو ولیکل.

دغه ستر استعداد ددغو آثارو په کرښو کې خپل نبوغ ومروړه .همدا آثار وو چې ده ته یې نړیواله پېژندنه او ویاړ ور په برخه کړ او نن یې مونږ خپلو همژبو ته وړاندې کوو.

هغه د جګړې او سولې ،رومان په ۱۸۶۵ کال کې پیل او ۱۸۶۹ کال کې یې بشپړ کړ.

لیکوال،دا وخت د ۳۶ کلونو و.د ځوانۍ ،د ښه توان او تفکر غوره شېبې.

د داستان لومړې درې برخې یې ،بر ۱۸۶۸کال په روسکې ویستنیک ،نومې مجله کې خپاره کړل.دغو برخو بې شمېره مینه وال پیدا کړل او ډېر ژر یې نورې برخې هم کرار کرار خپرې شوې.

لیکوال، په دې اثر کې دټولنې ټول وګړي،له ساده سرتیري نه نیولي بیا تر ټولواکه پورې انځور کړي دي .

هغه ستر کشش او جاذبه چې د روسي متن په لوستنه کې لوستونکي احساسوي ،هېڅ ژباړې ته ځکه لېږدیدای نه شي چې تولستوی هغه ،د روسي روح خورا وړو ځانګړتیاو ته په پام کې لیکلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جګړې او سولې د داستان ځانګړتیاوې:

هغه اثر چې د کلونه کوززاونه ،نه هغه زړولي شي،نه يې هېرولی شي بلکې د هرې ورځې په تېریدو سره د هغه د پرتم ویاړ لاپسې زیاتېږي.

په دې اثر کې د یوه ملت د روان ،دهغه ویاړنې او غرور او دهغو ستاینې او ویرنې ، داسې غوټه او سپړل شوي دي چې هغه يې په یو ستر نه تکراریدونکي او بې سارې اثر بدل کړی دی.

د خورا وړو غوټو سپړل ، هنري شننه او رواني ځانګړتیاوو ته په پام سره دتاریخی پېښو ، انځورونه ددې اثر غوره نښې دي .

ځینې نورې ځانګړتیاوې داسې یادولې شو:

۱-د لیف نیکولاوویچ تولستوی دا لیکنه ،هنر،فلسفه ،تاریخ او اخلاق سره رامروړي.

۲-د روسیې او نړۍ او تر غوره نه غوره رومان دی.

۳-دا یو شاعرانه رومان دی.نثر نه دی،شعر دی.ددې کتاب لپاره باید روسی ژبه زده کړل شی.

۴ -هغه د رواني سپړنې یو بشپړ جونګ دی.

۵-هغه یو ستره،نه هېریدونکی حماسه ده.

۶-له فرانسویانو سره د روس دملت د دوو جګړو ، یوه د استرلیځ(۱۸۰۵-۱۸۰۶) او بله د برادینو او مسکو ته د فرانسویانو له خوا د اور ورته کول (۱۸۱۳-۱۸۱۲) تاریخ او انځورونه دي.

۷-دا رومان له جګړې سره هممهاله د څلورو روسې کورنیو د رستوف ، بالکونسکي ، بیزاوخوف او کوراګین د ژوند بهیر دی .

۸-تولستوی اصلا د څو کالونو په اوږدو کې ددې لپاره څېړنې وکړې او مواد يې راټول کړل چې د روسیې د یوه انقلابي غورځنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیکابریستانو په اړه یو کتاب ولیکي، خو همدا مواد وروسته د دې کتاب د لیکنې اساسي سرچینې شوې.

(دیکابریستانو پر ۱۸۲۵ کال د پادشاه په وړاندې پاڅون وکړ. دغه پاڅون په کلکه وځپل شو او خپله انقلابیان سایبیریا ته وشړل شول. دا ډله ځکه د دیکابرستانو په نامه یادېږي چې هغوی د دسامبر په میاشت کې چې په روسي ژبه کې د دیکابر په نامه ده یادېږي، پاڅون کړی و.)

۹-دا کتاب لکه چې ومو ویل څوک یو شاعرانه، څوک یو تاریخ او څوک هغه یو فلسفي اثر ګڼي.

په دې اثر کې ویاړنه او رواني هڅې او لېوالتیاوې په یوه خورا هنري بڼه له عرفاني هغو سره مروړل شوي او د ښکلي هنري نثر او کولای شو ووایو په شاعرانه انداز پېیل شوي دي.

تولستوی، د تاریخي اضدادو سپړونکی دی.

هغه په دې رومان کې هرڅه داسې انځوروي چې هر لوستونکی یې په لوستلو داسې احساسوي چې دا پېښې پر ده تیرېږي.

۱۰-سره له هغه چې دا رومان د سترو نړیوالو سیالیو، د جګړې او روسیې د طبقاتي اخ او ډب انځور دی، خو هغه تر هر څه لومړی د ځانګړو برخلیکو او په کورني ورځني ژوند کې د ځانګړو وګړو د مینې، ویر، غم، مینتوب، وفا، بې وفاییو په تیره بیا مېړه او ښځې، د ماشومانو او مور او پلار رواني او ورځنی بیان دی.

دغه کورنی تصویر د کتاب د دوو ښځو: ناتاشا رستوا او ماریا بالکونسکایا په څیرو کې تر ټولو نه په غوره بڼه انځورېږي.

دغه دوه نجونې، لوڼې، ښځې او میندې، سره له هغه چې په داستان او ژوند کې خورا توپیر سره لري، خو بیا هم هر یوه په خپل ډول د کورني ژوند تر ټولو غوره او په زړه پورې بېلګې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا د داستان له پيله خوشاله او لا د تنکۍ ځوانۍ نه د ټولو پام ځانته وراړوي او په بې ساري توګه مينه ناکه بريښي، خو ماريا سره له ټولې تقوا او پرهيزه دچا مينه او پام وراړولی نه شي.ماريا تل غمجنه،آرامه، په خيالو کې ډوبه او خدای ته په زاريو کې ده.ناتاشا ديوې شېبې لپاره هم يوازې نه پاتېږي،هغه له دې سره ربړدې شوې ده چې تل دټولو ورته پام وي،ټولو ته ګرانه وي،خو ماريا ځانته وايي:

"زه تل باځاره وم،زما خوښېږي چې يوازې و اوسم،زه نه بل ژوند غواړم،نه يې غوښتی شم او نه يې هيله لرم او ځکه چې زه بل هېڅ ډول ژوند نه پېژنم. "

بلې خواته د ناتاشې مينه ناک والی بريد نه پېژني. پر سردار کوراګين تر مئينيدو پورې دهغې ژوند د خوښيو يو بې پايه سمندر دی،تر هغه پورې ددې په ژوند کې داسې شېبه نه شته چې په يو چا مينه نه وي،هغه تر ډېرو سختيو او ذهني سرګردانۍ وروسته خپلې رښتينې مينې ته رسېږي.ماريا تل د خدای دربار ته ګوري او په هرڅه کې دخدای مرستې ته سترګه په لاره وی،مينه په زغم کې لټوي.که ناتاشا دښکلا او ادا ننبه ده،ماريا هم له ښکلا بې برخې ده او هم له ادا ،خو ليکوال کرار کرار هغه په داسې دوو ميندو بدلوي چې په ټولنه کې يې ساری نه شته.که تولستوی په دې ټينګار کوي چې انساني رښتينې ښکلا نه په څېره بلکې د ننه په زړه کې ده. ناتاشا د ژوند په پيل کې په کراره له يوه خياله بل او له بله بل ته دانګي ، خو ماريا تر هرڅه لومړی هر څه ، تر خدايه، بيا تر پلاره ،بيا تر بې وزلو خلکو او د ژوند په پای کې تر خپلو ماشومانو ځار کړي دي.ماريا وايي:

"که چا له ما پوښتلي وای چې په ژوند کې زه تر ټولو زيات د څه شي هيله لرم،ما به ويلي وای چې هيله لرم تر ټولو بېوزلو ،بېوزله و واسم. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱- د دې کتاب یوه بله ځانګړتیا او پرتم د هغه په ستر والي کې دی. کتاب په څلورو ټوکونو کې خورا اوږد لیکل شوی او پښتو متن یې هم تر **۲۵۰۰** مخه اوړي.

۱۲-لیکوال د خپل اثر له ټول ستر والي سره سره موضوعات: هنري، فلسفي، خیر او شر، مرګ او ژوند. مینه او کرکه، تمدن او فرهنګ، کلی او ښار هېواد پالنه او دوکماري په خورا ماهرت انځوروي او دا کار د یوه ښه انځورګر په توګه تصویروي.

۱۳- **یو لیکوال وایي**:

جګړه او سوله د ټولې هستۍ یو داسې انځور دی چې خلک په هغه کې هرڅه: نیکمرغي، پرتم، ماتم، غم خوښي ، خوشالي او حماسه موندای شي.

"سامرست موام (**۱۸۷۴ - ۱۹۶۵**) انګریزي لیکوال داسي وایي: " زه په دې باور یم چې تر او سه پورې، انوره دو بالزاک (**۱۷۹۹ - ۱۸۵۰**) د نړۍ تر تولو پېژندل شوی رومان لیکونکی دی ، خو دا هم وایم چې د تولستوی د جګړې او سولې، رومان د نړۍ تر ټولو ستر رومان دی.

زه فکر کوم داسې یو رومان چې د جګړې په اړه دومره هر اړخیز او دداسې یو کړکیچن دوران په اړه لیکل شوی وی، دومره بېشمېره اتلان ولري. پخوا تر دې لیکل شوی نه دی او ګمان کوم چې بیا به هېڅکله و نه لیکل شي. دا یې په رښتیا او پر ځای ویلي چې: «جګړه او سوله» یوه حماسه ده. "

استرا خوف، روسي کره کتونکی او د تولستوی دوست ، د کتاب په اړه دا څو کرښې لري:

"جګړه او سوله، د بشري ژوند یو بشپړ تصویر دی. د هغې زمانې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

روسيې يو بشپړ تصوير، دهغو ټولو ځيزونو يو بشپړ تصوير چې په هغو کې خلک خپله نيکمرغي، پرتم، غم او خواري پيدا کولای شي.هوکې دا جګړه او سوله ده. "

خو خپله بل نی.ر وايي.پر ۱۹۰۸ کال چې د تولستوي، شهرت نړيوال شوی و ،په خپله يې د ځان په اړه په خپلو خاطراتو کې ليکلي دي: "خلکو ته زه د اپلتو له امله ګران يم ذ جګړې او سولې او نورو داسې اپلتو له امله، هغوی ته د غه اپلتې خورا غوره ځه بريښي. "

هغه د روسيې د بدو ورځو ،هغو ورځو چې فرانسې دده خاوره او سپېڅلې مېنه لاندې کړې ده، انځورګر دی ، خو د تولستوی نيکمرغي په دې کې ده چې هغه بيا د خبل هېواد د ويار ورځې د فرانسې ماتـه ، د هغې د ويار من لښکر ماته، دهغې د هغه امپراتور تېښته چې ټولو اروپا يې لاندې کړې وه، هم وليدل. او دده د کتاب تر ټولو نه غوره وياړونه دادي، چې ده ته ګران انځورونه او دهغه ګټندوی اتلان هم دده په دې پاڼو کې انځور شوي دي.

د اتلانو ځانګړتياوې:

که څه هم په رومان کې د ۵۰۰ اتلانو خبرې کېږي خو که په دقيقه توګه هغه وشمېرل شي، هغه د ۵۸۰ تنو په شا او خوا کې وي.د کره کتونکو د وينا له مخې ددغه شمېره، ۴۰۰ يې تخيلي او ۱۸۰ تنه ربښتيني او تاريخي هغه دي.

بله ځانګړتيا يې داده چې هغه ټوله روسيه په يوه رومان کې انځور کړې ده: خدای، خاوره، مېنه، ټولواک، زوکړه او مرګ، خلک، ايمان، کرکه، خير او شر، مينه، کشش، جګړه او سوله....

د رواياتو له مخې د جګړې او سولې په رومان کې اصلي اتلان زياتره تولستوی، دهغو کسانو له مخې انځور کړي چې ده پېژندل:با

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقوا او خدا پالونکي ماريا دخپلې مور له مخې، مشر او مېلمه پال رستوف د نيکه له مخې ،نيکولای رستوف د پلار ، اندرې بالکونسکي او پيير د ځان لـه مخې.ددې دواړو ، هېواد پالنـه ،د مرګ او ژوند پوښتنې او دده روحي او رواني حالت ته ډېر سره ورته دي.او د اتلانو په اړه نور تفسير:

۱-مشر بالکونسکي ،د ايکاترينې د زمانې ستر سردار او پوځي مشر چې د هېواد مينه يې اډونه سوځې او په ژوند کې سخت سختګير دی.

زما(بهاند)د خوښې اتل او کردار په خاوره مين، خورا بوډا ،خو سخت ځيرک ،په ژوند او په کورکې ديکتاتور ،مستبد خو د يوه پياوړی نظم پلوي، هر څه ته په شک ګوري او غواړي هر څه په خپله لاس جوړ کړي، په تيره بيا خپل هېواد ،هغه پر خپله خاوره او هېواد دلېونتوب تر کچې مين دی. سره له دې خبرو په بې ساره توګه ټوکمار دی.

۲-د هغه زوی سردار آندرې.دا ځوان ،پياوړی، مستعد ،په خاوره مين، لوړ ،دنګ، پر ټولو اشرافي ادابو پوه،زړور ،د مستبد پلار زوي، پر کار او واک مين.لېرلې پر ځان مين، مغرور.

ښځه او آرام ژوند پرېږدي او جبهې ته ځي، دده جبهه ماتې خوري ،دی ورک کېږي او پلار ته يې د مرګ خبر راځي.خو دی يوه ورځ راستنېږي ،د راسنيدو سره سم يې ښځه پر اولاد مري او دي هر څه پرېږدي.

لکه چې وويل شول، هغه په لومړی يعنې په استريليخ نومې جګړه کې چې په ۱۸۰۲-۱۸۰۵وشوه ټپی کېږي ،خو بيرته رغېږي او په دويمه هغه کې چې په ۱۸۱۲ کال کې د مسکو په برادينو نومې سيمه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشوه،داسې ټپي کېږي چې د رغېدو تمه يې نه شته.

دوه واره مينېږي.د لومړي جګړې په بهير کې يې ښکلې ښځه مري او کله چې له جګړې راستنېږي،په سر کې مايوسه او ژونده سترې وي،خو وروسته هغه د رستوف په لور ناتاشا چې د مينې او ښکلا غوره بېلګه او د پېغلتوب مسته ننبه ده مينېږي.

دغه مينه ناکامېږي او خپله په دويمه جګړه کې تر ټپي کېدو وروسته په دې پوهېږي چې د ژوند اصلي موخه د خدای مينه ده .

۳-او شهزادګۍ ماريا ددغه مشر سردار(بالکونسکي) لور چې خپل ټول ژوند يې له پلاره چې له مسکو لرې په خپلو بې پايه جايدادونو کې ژوند کوي،څار کړی دی،يوه مذهبي او با ايمانه پېغله ده چې له تقوا سره سره غواړي غوره کورنۍ ولري.

هغه په څېره بدرنګه خو کوډګرې ښکلې سترګې او سپېڅلی روح لري.شپه او ورځ د پلار په چوپړ او د خدای په لمانځنه لګيا وي.

۴-ناتاشا رستوا

د ددغه رومان د شعر او مينې ژبه او د ليکوال د مينې ټول مينه ناک انځورونه دهغې د ښکلا د انځورلو او په کلماتو کې د هغو د مرور‌ولو په چوپړ کې دي.

دهغې ښکلا کوډګره او په ليدو يې هرڅوک له حيرته ګوته په غاښ وي.

هغه د ساده مينې او پاک زړه والي او پر نورو د باور هغه څېره ده چې ليکوال د خپل دغه ستر او اوږد رومان د ښکلا مالګه کړې ده.دناتاشا هر غلچک د کوډګره او ژوند بښونکې مينې سر چينې دي.

دهغه يو مين (پېير)خو بيا وايي چې:دهغه ځلېدونکی ضمير په هغې کې دعقل کار کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې ماشمتوب او تنکی پېغلتوب د روس او فرانس د جګړې له پیل سره هممهاله دی.

هغه لومړی پر سردار اندرې مینېږي، بیا د یوه دوکه مار، جوارګر خو ښکلي ځوان اناتول کوراګین دوکه خوري. دغه دوکه دا له ژونده بیزاره کوي او دومره له ځان او خلکو نه ځان ګوښه کوي چې له ژونده په مرګ خوشاله ده او له دې چې د سردار اندرې مینې ته یې سپکاوی کړی دی ،په هېڅ ډول ځان ښښلی نه شي.دا نوغی او په جګړه کې د ځوان ورور پیتیا مرګ دا په بشپړه توګه د بدمرغۍ منګلو ته ور ارتېږي او ښکلا یې هم دغه غم او ماتم ترې اخلي.

له دې ټولو سره هممهاله د بډای پلار د یوالي کېدل او خوارۍ هغه بل ګوزار دی چې د دغې کورنۍ پر بدمرغیو ورزیاتېږي.

د ورور (پیتیا)مرګ د هغې مور تر لېونتوبه رسوي ، خو همدا د مور پالنه هغه دې ته هڅوي چې مور ته او د هغه له امله ژوند ته پام وکړي.

تر جګړې او دغه غمه وروسته پییر پر دې (ناتاشا)مینېږي او دا هم د هغه مینې ته په مینه ځواب وايي. هغه ښکلا ښښونکې،ژوند ښښونکې او دانساني سرکشه مستۍ نښه ده چې غړېدا ، خوځېدا ، خندا ، موسکا ، کتل او آن غم یې په هر چا کوډې کوی او بې ارادې پر هغې مینېږي.

۵-مشر ګراف ،ایلیا اندریوویچ ،د رستوف د کورنۍ پلار ،یعني دناتاشا پلار دی. یو ډوډۍ مار ،مېلمه پال او خورا بډای سړی دی چې ټول ژوند یې په خورا لویو بنډارونو ،مېلمستیاوو او جرګو مرکو او دخپلو جایدادونو په ساتنه او ښکار تېرېږي.

۶-پییر بیزاوخوف،د روسیې د یو ستر بډای نامشروع زوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی.پلار یې د زده کړو لپاره بهر ته لېږي.د پلار شتمنۍ ته یې په زرګونو خلک تمه لري،خو هغه هر څه همدې نامشروع زوی ته پرېږدي.د میراث د تر لاسه کولو مخکې ټول هغه ته په سپکه ګوري خو کله چې میراث تر لاسه کوي د روسیې ټول اشراف یې په ستاینو لګیا وي او د دغه خلکو ټولې پېغلې له هغه سره د واده خوبونه ویني.

پېیر،خورا ساده،مهربان،سخي،سربښندونکی،تل له نورو سره مرستندوی او سره له هغه چې ژوند یې په فرانسه کې کړی،د ناپیلون د وژلو تکل کوي.

هغه د کوراګین د کورنۍ له ښکلې لور ایلین سره واده کوي،خو دا واده خورا بدمرغه وي.دی له خپلې دغې ښکلې ښځې نه چې ټوله روسیه په تېره بیا اشراف دهغې د لیدو هیله لري،کرکه لرلې.د ژوند لاره ترې ورکه وي،نو هغه ده چې د فراماسون د ډلې غړی کېږي خو دهغې ډلې دغړو تمه او دوکې هم دی حیرانوي...په آخره کې له ناتاشې سره واده کوي او نیکمرغه کورنۍ جوړوي....

۷-**کوتوزوف**:

تولستوی دجګړې د انځورولو یو بې سارې ماهر دي.هغه په خپله جګړه لیدلې،ګډون یې په کې کړی او په ټولو لوړو ژورو یې ښه بلد دی.هغه د جګړې له ویر،درد ،سوز،د بایلوده له غم او د بري له خوښۍ سره ښه آشنا دی.

داسې بریښي چې لیکوال،د کتاب د لیکلو په وخت کې د هر ډزاو چاودنې غږ خپله اوري او هر اتل او ډارن په سترګو ویني.په هغو اتلانو کې چې دی پرې ویاړي ،یو هم کوتوزوف دی.

هغه له دښمنه د خپلې خاورې ژغورونکی ،یعنې کوتوزوف داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انځوروي چې په رومان کې راغلي يو شمېر زياتې ښکلي حماسي کلمې او خبرې هغه ته پېرزو کېږي، دا اتل ،دی د هغه له ټولو ځانګړتياوو سره، ښو او بدو ،ګټونکو او بايلونکو شېبو ،زړورتياوو او بې پروايي سره، چې ساری يې په تاريخ کې نه شته انځوروي.

هغه ، کوتوزوف، د پوخ ،لوړو پوړو ته رسوي، له هغه ځايه راپېرزوي، قوماندانې پردې قوماندان ته سپاري ،خو بيا يې د ولس په مرسته او د امپراتور له خوښې پرته د ټول پوځ قوماندانه وي.تولستوی دلته دا په ډاګه کوي چې يوازې د خپلې خاورې بچيان خپله خاوره ژغولای شي.

تولستوی کوتوزوف د آزادۍ سردار ګڼي.کوتوزوف که څه هم ناپليون ته مسکو تسليموي او ځان د خلکو غندنو ته سپاري ،خو دی نرۍ موسکا پر شونډو وايي: "د مسکو اشغال د فرانسويانو د برې پای دی او همدا سې هم کېږي. "

دا قوماندان، د فرانسويانو د تېښتې په وخت کې بيا هم نه پرېږدي چې څوک پر هغو بريد وکړي او وايي:

"هغوی هسې هم تښتي، نو زموږ سترې پوځ ولې په داسې يرغل کې مرګ ژوبله وکړي ، هر يرغل مرګ ژوبله لري. "

هغه خپل هېواد او خلکو ته برې راوړي او د خپلې ملي دندې د سرته رسېدو وروسته په کراره مري.

آناتول کوراګين ،دولوخوف، سردار واسيلي شهزادګۍ آنا ميخاييلونا ،ساده سرتيري کراتايف او نور....هغه څېرې دي چې په رومان کې زيات راڅرګند ېږي.

تولستوی ځينې شيان د شخصيت زوال ګڼي او له هغه ډلې نه دی زندان د انساني شخصيت د سپکاوي، تباهۍ او پرزېدو ځای ګڼي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواړي چې هرڅه اخلاقي بڼه ولري.

تولستوی د خپلې ټولنې د هغې زمانې د تضادونو سپړونکی دی.

تولستوی له دووشیانو ډېر وېریده:خپل نابښکلتوب او مرګ.

هغه، خپله د ځان په اړه لیکي:

"ښه پوهېدم چې ښکلی نه یم،څېره مې بدرنګه ده،ډېر ځله ناهیلی کېدم.داسې مې انګېرله چې په نړۍ کې دهغو کسانو لپاره چې داسې غټې ،بدرنګې شونډې او داسې خړې برندې سترګې ولري،هېڅ ډول نیکمرغي نه شته.تل مې خدای ته زارۍ کولې چې کومه معجزه تر سره او زه ښکلی شم.زه دې ته چمتو وم ،ټول هغه څه چې لرم او یا به په راتلونکې کې ولرم،هغه ورکړم او ښکلی شم ".

خو هغه لا په دې نه پوهېده چې تر دې نابښکلې څېرې او غټې پوزې لاندې څه ستر معنویت او په دې خړو سترګو کې څه زړه راښکوونکې جذابیت ویده دی.

ټول روایت په یوه خوله وایي او انځورونه هم دا څرګندوي چې تولستوی، له روغتیا نه برخمن ،پیاوړي او خورا حساس و.په بې پایه کشش او جذبې کې ډوب او په نه تمامېدونکې ډول یې د زده کړې او ویلو لپاره یو څه لرل.داسې څه چې نه زړېدونکي او نه تکرارېدونکي و.

څېره یې تر ببرو وېښتو لاندې وه ،هغه د ګڼو وېښتو خاوند او خدای اوږدې څنې او په بې ساره توګه خورا اوږده ږېره ورکړې وه.او داسې وېل کېږي چې کیدای شي د ګڼو ورځو ،جګو بڼو ،او دوو بریتو او وریښمنې اوږدې ږېرې لاندې به یې د خپلې څېره کومه نیمګړتیا پټوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوږ ژبې او د کوډګرۍ وینا خاوند و.ښه اروا پوه ،پیاوړي او ماهر ښکاري،زیارمن بزګر ،لوګری،آس زغلونکی او د خلکو او کورنۍ ښه خدمتګار و.په وخت او وعدې ډېر ټینګ و.

تولستوی د خپلې هغې نیمګړتیا (ناښکلتوب)د پټولو لپاره چې ده له ځانسره انګېرله،خورا ښکلي او قیمتي جامې اغوستې.هغه چې لا د معنویت ژوند نه و پیل کړي او شپه او ورځ یې ،ښکلا او ښکلو پسې ورکه وه ،سخت په خپل ټولنیز اشرافي دریځ نازیده.نو له همدې کړو وړو نه و چې ځېنو هغه ځانغوښتونکي ګاڼه او بد یې ترې راتلل.

هغه وروسته د کلیوالو په څېر کالي اغوستل او له پرتمین ژونده یې کرکه پیدا شوه.

ټوکمار ، ژور ، ځیرک ، د زیاتې مطالعې خاوند ،په هر حال لکه چې یادونه وشوه،هغه له یو بل څیزه هم ډېر داریده او هغه مرګ و.

* * *

د جګړې او سولې ، رومان یو پرتم دی، یوه څوکه ده، یو هسک دی او یو ژور سمندر چې هره څپه یې یو زیری لري، یوه خوښي لري، یا خوښي یا ویر یا کوم غم ، خو خبره په دې کې ده چې ددې کتاب ترلوستلو وروسته دا پوښتنه پیدا کېږي چې تولستوی ددې کتاب له لیکنې نه څه موخه درلوده؟آیا ده غوښتل یوازې د روسیې د ۱۸۰۵–۱۸۱۳ کلنو د پېښنو، د جګړو، د ماتو او بریو تاریخي انځور وباسي او یا هسې خپل نا آرام روح آرامه کړي؟ هغه که له یوې خوا خپل کتاب ته د جګړې او سولې نوم خوښوي، په هغه کې پر روسیې د ناپلیون د پوځ یرغل انځوروي، د مسکو ماتې او سوځېدل تصویروي او بیا د ناپلیون د دغې نه ماتیدونکې لښکر رسوا ماتې ښکاره کوي. له بلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا د اخلاقو او ایمان درس ورکوي.دا ټول د څه لپاره دي؟

ځيني منتقدين د جګړې او سولې داستان د روسيې د اشرافو تاريخ ګڼي. هر لوستونکی په هغه کېويني او لولي چې په دې رومان کې د روسيې د دغو بډايانو لوړ ژوند ، خواړه او خوب، کورنۍ اړيکې، مېلمستياوې او نڅاوې، نانديو او پټې مينې او په خپل مينځ کې د دغو څو کورنيو سيالۍ ښيي. دغه کورنۍ په خپله د روسيې د ټولواک، بالکونسکي، رستوف او بيزاوخوف کورنۍ دي. که سرې لړ پام وکړي د روسيې د نولسمې پېړۍ د پيل تاريخ د همدغو څو کورنيو تاريخ دی. تولستوی هڅه کوي په خورا حماسي –ادبي بڼه د دغو کورنيو د ژوند روح بيان کړي. هغه روح چې ايمان يې بايللی يا يې هېر کړی او پر روسيې د رارسېدونکي او کېدونکي بهرني يرغل له وېرې د عيش او نوش، د نڅاوو بنډارونو ، د شرابو او مينو تر پردې لاندې خپل ژوند تېروي .

بلـه ډلـه بيـا وايـي چـې جګـړه او سـوله ، د روسـې د ملـت د ناسيوناليستي روح بيان دی. هېواد پالنه ده. د روس د ساده پوځ وياړ دی او د روسي پوځ د قوماندانانو کوتوزوف او اندرې بالکونسکي او د دوی د ټولواک هغه پرتمين احساس دی چې ټوله اروپا بايد د هغه سپېڅلو الي ته ګونډه ووهي. د همدې ناسيوناليستي روح ځانګړتيا ده چې د روسيې ټولواک الکساندر د خپل ملت لپاره د خدای سيوری، د عدالت استازی او د ملت پلار ګڼل کېږي. هلته وينو چې ټولواک الکساندر ته د روسيې پوځ، د روسيې بډايان، د هغو بزګر د يوه ستر آسماني الهام په توګه ګوري او دښمن ناپليون ته د يو دوکه مار، ډارن، ځان غوښتونکي او شيطان په بڼه کتل کېږي. د روسيي يو ناقد په دې اړه ليکي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"داسې برېښي چې لیکوال په دې اثر کې د روسي ملت روح لکه د انګورو د یوه وږي په توګه نښتیځلی او دخپل ملت د غرور په جام کې یې ځاځکې ځاځکې څڅولی دی ."

ده په کله کله د خلکو د حال او دټولنې د ژوند د ښو پلټنو لپاره ځانګړې تجربې کولې، لکه دا:

هغه په هغې سرشمیرنه کې چې پر ۱۸۸۲ کال په مسکو کې تر سره شوې ګډون کړی دی.ده په دې اړه چې ولې یې په دې سرشمیرنه کې ګډون کړی لیکلي دي:

"ما د دې لپاره په دې سرشمېرنه کې ګډون وکړ چې په دې پوه شم چې په مسکو کې څه شمېر وګړي بې وزلي دي.ما هیله لرله چې یو ډول نه یو ډول له هغو سره ،که د پیسو ورکول هم وي،د دې لپاره مرسته وکړم چې په مسکو کې خوار پاتې نه شي. "

کله ناکله د کتاب د ځینو کرښو له لوستلو وروسته(دغه شان کرښې کمې هم نه دي)داسې برېښي چې تولستوی ، د روس د ملت د پرتم او هېواد پالنې هسکې څوکې ایلوي او د دغه ملت ناسیونالستي روح آسمان ته هسکوي.

په هغه کې د کوتوزف نه ماتیدونکی روح او د هغه پرتمین پرتم، په هغه کې د روس د ټولواک، د لومړي الکساندر خواخوږي ،مهرباني او د اروپا د ژغورنې ویاړ، د روس د بزګرو کلیوالو ، اشرافو، اعیانو او هسې ټولو وګړو نه ماتیدونکی غرور، په هغه کې د هر فرانسوي تالانګره څېره او دوکه مار ناپلیون د بېلابېلو دوکو او ناځوانیو انځورونه ،په هغه کې د اشرافي ژوند او پر هغو د ویاړ ښکارونه ،ټول هغه څه دي چې هر یو ، دهېواد پالنې،له خدای سره د مینې، دانساني اخلاقو او بشري ښیګڼو غوره بېلګې جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب د هرې کرښې په لیکنه کې د تولستوی، تړوله عارفانه پوهه، د هغه اشرافي دریځ، د هغه ناسیونالیستي احساس چې د مشر سردار بالکونسکی په ژړاوو او د کوتوزف په زغم او له هیواد ، شاه او خدای سره د هر روس کلیوال به مینه کې نغښتل شوي دي او دده د روح په حماسي ګانه ګانل شوي دي، ځنګ په ځنګ دروميي او دکتاب د حماسه والي سندرې غږوي.

خو د کتاب تر لوستنې او پلټنې نه وروسته دا سې څرګندیږي چې لیکوال نه یوازې د روسي ملت هیواد پالنې، دروسي اشرافیت، دروسي نهلیزم، د روسي کلیوال ژوند بلکې د خیر او شر ، دمرګ او ژوند موضوع هم د خپلو اتلانو په چارو کې لټوي او دې پوښتنو ته ځواب پیدا کوي:

ژوند څه شی دی؟مینه څه ده؟

مرګ څه شی دی؟

ولی له ژوند سره مینه او له مرګه ویره لرو ؟

ګناه څه شی دی؟او ګناه څه ده؟

له څه شی سره باید مینه ولرو او له څه شی کرکه؟

موږ د څه لپاره ژوند کوو ؟

زه څوک یم؟

هغه څوک یا څه شی دی چې نړۍ او فلک یې په فرمان چلیږي؟

او لنډه دا چې هغه موږ ته مینه را زده کوي.مینه له ټولو سره، له هغو سره چې له موږ سره مینه لري او له هغو سره چې له موږ سره کرکه کوي، مینه له دوستانو سره او مینه له دښمنانو سره، هغه څه چې خدای یې موږ ته راښیي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه د تولستوی لپاره جګړېزه پیاوړتیا یا د سرتیرو لړوالی یا زیاتوالی نه دی، جګړه د هغه لپاره یوازې ماتې او بري نه دي بلکې جګړه د هغه لپاره، د پراخو پرګنو روحي پیاوړتیا او د هغوی د ارادې یووالی دی.

د غه راز د جګړې ویر، د جګړې ماتم، د جګړې غم، د جګړې ورانی او تالان، د جګړې اور او ایره کول، د جګړې کرکه، د جګړې غیر انساني څېره، د جګړې د ماتې ویر، د جګړې وینې او د جګړې تر ټولو چوربل اړخ: د جګړې د ګټلو ویاړ او غرور دا هغه څه دي چې موږ یې دلته لولو.

هغه په دې اثر کې رښتیاني او خیالي اتلان دواړه لري. هغه نه یوازې د دغو اتلانو ورځنی ژوند انځوروي، بلکې هغه له هغو سره د انسان، تاریخ، ژوند، شر او خیر، عدالت او انساني برخلیک په اړه عرفاني او فلسفي خبرې کوي.

د ۲۰۱۰ کال په یوې ښکلې باراني ورځې وچې نړیوالو آژانسونو خبر ورکړ:

"د روسیې د ستر لیکوال لیف تولستوی ستر شهکار جګړه او سوله د نیوزیک مجلې د نړۍ د ټولو ملتونو او د ټولو زمانو تر ټولو ستر اثر غوره کړ.

د دې لیکنې له مخې د غه اثر د سلو آثارو په منځ کې لومړی ځای ګټلی دی .

د دې خبرې لامل د تاریخ په اوږدو کې پر نړیوال فرهنګ د دې اثر اغیزه او د لوستونکو زیاته لېوالتیا. "

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرګ د سفر پیل

ښځې ته وروستی لیک

له دې کبله ډېر خواشینی یم چې هر څه داسې شول، خو ما احساس کړه او دا ومنه چې همداسې ده ،ما وبښه چې بل ډول مې نه شو کولای.

زما حالات،نور نو په کورکې خورا نه زغمېدونکي شوي و. په دې او نورو دلایلو زه نه شم کولای په هغو شرایطو کې ژوند وکړم ،په هغو خورا بدایو او خورا اصراف کوونکو شرایطو کې لکه چې تر اوسه مې ژوند کاوه.

اوس به زه خپله ټوله هڅه وکړم هسې ژوند وکړم چې ټول پاخه عمري او زما په شان زاړه وګړي يې په دوديزه او معمولي ډول کوي.

هغوی پرتمین ژوند پرېږدي. هغوي يوازې ،په ارامه ، په کراره او له نورو نه لرې ژوند کوي.

مهرباني وکړه، که زما له تګه خبره او پوه شوې چې زه چېرې یم، ما پسې به نه راځې.ستا دغه راتګ به ستا او زما حالات لا پسې خراب کړي ،ته به راشې ،خو زما په پرېکړې کې به هېڅ بدلون را نه ولي.

له تانه د هغو ۴۸ سپېڅلو کلو ګډ ژونده چې له ما سره دې کړی دی،مننه کوم،او هيله لرم ما د هغو ټولو ګناهانو په خاطر وبښې چې ستا پر وړاندې ما ملامتوي.دغه راز زه هم تا د ټولو هغو ګناهونو له امله د زړه له کومې بښم چې تا زما پر وړاندې ملامتوي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاته مشوره درکوم له هغو نويو حالاتو سره ځان برابر کړې چې زما تګ به تا ورسره مخامخ کوي.که غواړې ماته څه ووايې يا کوم خبر راکړې، هغه زمونږ لور ساشا ،ته ووايه، هغه به خبره وي چې زه چېرې يم.هغه به هرڅه چې لازمه وي ماته راولېږي، خو دا خبره چې زه چېرې يم، تاته ويلى نه شي، ځکه هغې له ماسره ژبه کړې ده چې هېڅ چاته ونه وايي چې زه چېرې يم.

ليف تولستوى

داکتوبر ۲۸

زما کالي او خطي نسخې به ټولې ټولې کړې او ماته به يې راولېږي،ما په دې اړه لور ته ،ساشا ته سپارښتنه کړې ده.

ل.ت.

د ۱۹۱۰ کال د نوامبر په لسمه ليف تولستوى، خپله دا وعده چې د خپل ژوند وروستې کلونه به د خپلو عقايدو له غوښتنو سره سم په کراه، يوازې او آرام ژوند کوي، پرځاى کړه.

هغه له خپل .داکتر د.پ.ماکوفيځکي ،سره مل په پټه له خپل کلي ياسنيا پلينا نه ووت.

ليکوال د ژوند وروستى مزل پيل کړ.د دوه ورځو په اوږدو کې له خپلې سيمې ووت ،هلته يې د شاموردينو په سيمه کې له خپلې خور ماريا تولستوى سره وکتل، همدلته يې يوه لور الکساندره هم ورسره يو ځاى شوه،دا د نوامبر ۱۳ مه وه او د کزلوفسکي ريل تمځاى و.

تولستوى او ملګري په چټکۍ په رارسېدونکي ۱۲شمېره ريل کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېناستل.دا سې چټکۍ چې ټکټونه یې هم اخېستي نه و.ټکټونه یې په بل تمځای کې وا خیستل.که څه هم دغه سفر کومه ځانګړې موخه نه لرله،خو د هغه تکل دا و چې د نوفا چرکاس ښار ته به ځي،هلته به پاسپورت اخلي او بیا به بلغاریا ته روانېږي او که دا کار ونه شي ،نو قفقاز ته به ځي.

خو له بد مرغه په لاره کې پر تولستوی سخته تبه راځي،ناروغه کېږي او د سختې ناروغې له امله له ریل نه ښکته شي.

دا د استاپوا ،ریل تمځای و . د نوامبر شلمه نېټه وه.د دغه تمځای مشر هغه وپېژاند او دا ناروغ یې خپل کور ته یوړ.تولستوی هاملته مړ شو.د ۱۹۱۰ کال د نوامبر شلمه ورځ و.

د نوامبر په ۲۳ یې د خپل وصیت له مخې د خپل کور د باغ په څنډو کې،هما لته د یاسنیا پلینا په سیمه کې خښ کړ.

دهغه په ځنازه کې له رسمي چاروا کو نه چا ګډون کړی نه و او آن ویل کېږي چې مذهبي مراسم هم ترسره شوې نه دي،خو دهغې دمېرمنې صوفیا تولستوی په هغه لیک کې چې پر ۱۹۱۲ کال لیکل شوی او د ۱۹۱۳ کال د دسامبر پر ۲۲ خپور شوی راغلی دی:

"ددې په حضور کې یو مذهبي مشر د تولستوی ځنازه وکړه. "

دغه راز هغې لیکلي دي:

غواړم دا څرګنده کړم چې تر مرګ دمخه یې هېڅ کله دا هیله نه ده څرګنده کړې چې دده ځنازه دې و نه شي ،که څه هم لا پر ۱۸۸۵ کال کې یې په خپل وصیتلیک کې لیکي و:

که امکان لري،خښ مې کړي،خو له ملایانو او مراسمو پرته، که دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار د خښوونکو لپاره ستونزمن او ګران وي، نو پرېږدي چې په معمولي ډول مې خښ کړي، مګر چې څومره ارزان او بې خرڅه وي، هومره به ښه وي.

د ليکوال په اړه د نورو نړيوالو څېرو ويناوې:

ديمتيري ميريژکوفسکي:

•د هغه څېره د بشريت څېره ده.که د کومې بلې نړۍ او سېدونکو زموږ له نړۍ پوښتلي واى ،ته څوک يې؟بشريت کولاى شو ،تولستوى ته اشاره وکړي او ځواب ورکړي: دا زه يم.

مهماتا ګاندي:

تر هرڅه نه زيات په تولستوى کې زه دې خبرې حيران کړى يم چې هغه خپلې ويناوې په عمل مدللې کړي او د رښتيا په خاطر يې هر ډول قربان زغملې ده...هغه د خپلې زمانې تر ټولو نه سپېڅلى انسان و.د هغه ټول ژوند پرله پسې هڅې وې، هغه د رښتيا د موندلو په هڅو کې خپل ژوند بايلودي.

تولستوى هېڅکله دا هڅه نه ده کړې چې رښتيا پټه کړي، هغه بدله کړي، هغه پرته له هغه چې له ټولنيز او معنوي واک ته وډار شي ،له هر ډول سازشه پرته په ډاګه رښتيا غوښته.

الکساندر مان:

تولستوى لا تر اوسه هم د وجدان غږ ګڼل کېږي.هغه د هغو کسانو لپاره يوه ستره پناه ده چې په اخلاقي معيارونو ژوند کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

" وختونــه درومي، خــو ويــل شــوي خبــرې همدا ســې پــاتې‌ږي. "
تولستوی

د کتاب ځلور غوره کورنۍ:

لومړۍ کورنۍ: ،د رستوا

۱-ګراف اليا اندريوويچ،د کورنۍ پلار.

۲-ګرافينه نتاليا رستوا ،د اليا ښځه.د کورنۍ مور.

۳-ګراف نيکولای ايليچ رستوف،د کورنۍ مشر زوی.

۴-ويره الينيچنيا رستوا ،د کورنۍ مشره لور.

۵-ګراف پيتر ايليچ رستوف،پيتيا ،د کورنۍ کمکی زوی.

۶-نتاليـا رسـتوا ،د کـورنۍ کمکـۍ لـور،د انـدرې مينـه او د پيـر دويمه ښځه.

۷-سونيا ،د ګرافينې خورځه،په دې کورنۍ کې لويه شوې ده.

۸-اندريوشه رستوف،د نيکولای زوی.

دويمه:د بالکونسکي کورنۍ:

۱-سردار نيکولای اندريوويچ بالکونسکي،مشر سردار،د روسيې د سترې ټولواکې ايکاترينې زمانې جنرال، د کورنۍ پلار.

تولستوی،په هغه کې د مور له خوا دخپل نيکه تصوير باسي .

۲-سردار اندرې نيکولايوويچ بالکونسکي،د کورنۍ زوی.

۳-شـهزادګۍ ماريـا نيکولايـوويچ،د بالکونسـکي لـور او انـدرې خور.هغه وروسته د نيکولای رستوف سره واده وکړ.

وايي چې تولستوی،په هغې کې دخپلې مور انځور کړی دی.

۴-ليزا ،د سردار اندرې بالکونسکي لومړنۍ ښځه،چې پر ماشوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(نیکولای)مړه شوه.

۵-کمکی سردار ،نیکولای اندریوویچ بالکونسکي،د اندرې زوی.

دریېمه: د کوراګین کورنۍ:

۱-کوراګین واسیلي سرګیوویچ،د کورنۍ پلار،د پییر لومړنی خسر.

۲-کوراګین اناتولي (اناتول) دکورنۍ زوی.

۳-کوراګین ایپولیت،دویم زوی.

۴-کوراګینه الینه،د واسیلي مېرمین.

۵-کراګینه ایلنا ،ایلین.ګرافینه بېزاوخوفه.د پییر لومړنۍ ښځه.

څلورمه: د بېزاوخوفې کورنۍ:

۱-ګراف کیریل ولادیمیریوویچ بېزاوخوف.د روسیې تر ټولو لوی بډای،د پییر بېزاوف پلار.

۲-ګراف پییر بېزاخوفُ،پیتر کیریلیوویچ.

د مامونوتافوفه:

۱-مامونوتوا ،کاتویشه،کاترینه سیمیونووا ،د کراف بېاوخوف پییر ،خورځه.

۲-مانوتوا ،ولګا ، ،د ګراف بېاوخوف پییر،خورځه.

۳-مانوتوا ،صوفیا ، ،د ګراف بېاوخوف پییر ،خورځه.

کاراګین:

۱-ژولیا ، کاراګین.د ماری لوفوفنا لور.

۲-ماری لوفوفنا کاراګین.

ټولواکان:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱-لومړی الکساندر، د روس څار او ټولواک.
۲-ناپلیون بناپارت، د فراسې ټولواک.
۳-فرانس، د اتریش ټولواک.
روسی او بهرني مشر پوځیان:
۱-پتر ایوانوویچ بګراتیون.
۲-بارکلي دوتولي.
۳-بېرګ الفون کارلوویچ، د وېرې رستوې خاوند.
۴-دینیسوف واسیلي دیمتریوویچ.
۵-کوتوزوف ،میخایل ایلاریوونوویچ.
ځینې نور اتلان:
۱-ژارکوف، د کوتوزوف د سواره پوځ افسر.
۲-الین، د پاولګراد د پوځ افسر.
۳-ماک، جنرال، د اتریش د پوځ عمومي قوماندان.
۴-میشو ،ډګروال، د پترزبورګ او مسکو تر منځ استازي.
۵-نیسفیڅکي، د کوتوزوف د قوماندانی افسر.
۶-پوفول، جنرال.
۷-تلیانین، د پوځ بریدګی.
۸-تول، د استرلیڅ په جګړه کې، بریدګی.
۹-توشین، د تانک د پوځ تورن.
۱۰-شوبیرت کارل بګدانیچ، د پالولګراد د غنډ افسر.
پارتیزانان:
۱-لیخاچوف، د دینسوف، د قزاقي ډلې نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲-لوفايسکي،د دينيسوف،دپارتيزاني ډلې نه..

۳-تيخون شيرباتي،يو بزګر پارتيزان.

د رومان نورې غورې څېرې:

۱-انا پاولوفنا شيرير،د روس د ملکې خورا نږدې خورلنډه.

۲-انا ميخايلوفنادروبڅوکيا ،پخوانۍ مخوره او د لويې کورنۍ خاونده.هغه اوس خواره شوې ده او د خپل زوی باريس دربڅوکيا ،غمخوري کوي.

۳-باريس دروبڅکوي،د اناميخايلوفنا زوی.

۴-پلتون کاراتايوف،روسي ساده سرتيري.هغه له پېير بېزاوخوف سره په بنديخانه کې اشنا شوی دی.

۵-تورن توشين،د تانک د قواوو تورن.

۶-فيدر دولوخوف،د سيميونوفسکي دګارډ افسر.هغه د پارتيزاني غورځنګ مشري کوله.

۷-واسيلی ديميتريوويچ دينيسوف،د نيکولای رستوف ملګری.

۸-ماريا ديميتروفنا اخروسيووا ،د رستوف د کورنۍ خورلنډه.

د کتاب ځينې غوره ويناوې:

ټولې هغه معناوې چې سترې اغيزې لري،تل خورا ساده وي .

زموږ ښې ځانګړتياوې تل زموږ تر بدو هغو نه ،زموږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند ته زيات تاوان رسوي.

ټولې هغه معناوي چې سترې اغيزې لري،تل خورا ساده وي .

نيکمرغه هغه څوک دی چې په خپل کورکې نيکمرغه وي.

وختونه د رومي،خو ويل شوې خبرې همد اسې پاتېږي.

ټولې نيکمرغې کورنې يو بل ته سره ورته دی،خو هر بدمرغه کورنۍ په خپل ډول بدمرغه ده.

که ټولې جګړې د عقېدو لپاره وای ،اصلا به جګړې نه کېدای.

دا ټول ننګ او شرافت هسې خبرې دي.

-کله چې ستا ټول ژوند ،دابديت په وړاندې له يوې شېبې نه زيات نه دي،نو ولې د دغې شېبې له امله دومره عذاب په ځان زغمې؟

--هېڅ بشر نه څه موندلی او نه يې څه جوړکړی دی.موږ په هېڅ شی پوهېدای نه شو ، يوازې په دې پوهېدای چې نه پوهېږو. او دا د انسانی پوهې تر ټولو لوړه پوله ده.

-زه هېڅکله نه شم کولای دا دعوا وکړم چې حقيقت ته رسېدلی يم، هېڅوک په يوازې ځان نه شي کولای حقيقت ته ورسېږي. هغه معبد چې د خدای د ستاينې او لمانځنې وړتيا پيدا کوي خښته په خښته لوړېږي او ودانېږي، د غه لمانځتون، له آدامه تر دې دمه، د ډېرو انسانانو په هڅو پوړ پر پوړ لوړ شوی او لا اوس هم لوړېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-آسماني حکمت او حقیقت لکه راښه انګبین دا سې دي چې موږ غواړو خپله تنده پرې ماته کړو ، آیا موږ کولای شو ، په خپل ناولي ځان کې دغه شان راښه انګبین راواخلو او قضاوت پرې وکړو ؟ یوازې د خپل ځان او روح د سپېڅلتوب له لارې تر یوې اندازې پورې د دغو ځکل شویو ربنو انګبینو سپېڅلتیا وساتو.

--د دې پوهې او علم زده کړې او منلو لپاره، انسان باید خپل زړه هر ډول ناولتیا نه سپېڅلی کړی، هغه نوی کړی او د دې کار لپاره تر پوهې نه مخکې باید ایمان ولرو او د هغه د کمال هڅه وکړو. دغه ارمان ته د رسېدو لپاره، باید د خدای ځلا چې موږ یې وجدان نوموو په ځان کې ځای او ونغاړو.

-زموږ په لمانځتونو او معابدو کې د تقوا او ګمراهی د کچو او درجو نه پرته، بله درجه نه شته. هر کله که امتیاز رامنځ ته کېږي، هلته ده چې د انسانانو تر منځ د برابری زړې او بنسټ رنګېږي.

-دښمنان دې ښه او له خواخوږی نه پرته، په بل ډول، له هغو نه غچ مه اخله. هر وخت چې په دې توګه لوړ آسماني قوانین مراعات کړې، د لرغوني پرتم ورکې شوې ښې به بیا پیدا کړې.

.-هر هغه اصلاحات چې د زور له لارې ترسره شي، هغه د درناوي وړ نه دی، ځکه تر هغه پورې چې انسانان خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصلاح شوي نه وي، هيڅ توان نه شي کولای د اهريمن د ناولتيا او بديو د مخې خنډ شي، نو ځکه عقل زور زياتی ته اړتيا نه لري. -۱۹۲مخ

-په تاريخ کې تقدير ته ځان سپارل د غير منطقي پديدو (يعنې هغه پديده چې عقل سره اړخ نه لري) د سپړنې لپاره حتمي بريښي. څومره چې هڅه کوو د تاريخ دغه شان پديدې د عقل په تله وتلو ، په هماغه اندازه هغه زموږ لپاره غير منطقي او ناپېژندلي پاتې کېږي.

بس همدومره

په مينه او ادبي تلوسې

دوکتور لطيف بهاند

کابل-افغانستان

د ۲۰۱۲ کال د جولای څلورمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

- ګرانه (سرداره) ! ژنیوا او لوکا، د بناپارت د کورنۍ له شتمنیو پرته بل څه نه دي، خو په هر حال، زه غواړم لا د مخه تاسو ته وو ایم، که تاسو لا تر اوسه هم دا و نه منئ چې، جګړه را روانه ده، که تاسو نور هم ځان ته دا اجازه ورکړئ چې، د دغه بې ایمانه (زه په رښتیا په دې باور یم چې هغه بې ایمانه دی) له هر ډول بېلا بېلو ببولالو او هر وحشت نه ملاتړ وکړئ، نور نو زه تاسو نه پېژنم، نور نو تاسو، خپل ملګری نه شم ګڼلی، نور نو لکه هغه شان چې، تاسو یې انګېرئ، زما وفادار مریی نه یاست. ښه ده، ښه ده. سلام، هر کله. هر کله - سلام، وینم چې زما له خبرو مو ګڼېږي په زړه در ننوته، وډار شوئ، مهرباني وکړئ، کېنئ او د زړه خواله پیل کړئ.

د ۱۸۰۵ز. کال د جون په میاشت کې، د ملکې مارینا فېدروفنا خورا ګرانې، همرازې، مخورې، ځېرکې او نېږدې خورلنډې انا پاولوفنا په دغې یادې شوې وینا، د خپلې مېلمستیا لومړني راغلي مېلمه او یو ډېر اغېزمن چارواکي سردار واسیلي ته، هر کلی وو ایه. انا پاولوفنا، چې له څو ورځو راهیسې ټو خېده او ددې د وینا له مخې، په والګي - ګریپ (ګریپ چې په هغو ورځو کې نوې کلمه وه او له څوتنو مخورو پرته، لا د بل چا په ژبه نه یادېده) اخته شوې وه. په هغه بلنلیک یې چې په سره رنګ لیکل شوی و او نن سهار یې، بې له تو پیره د ټولو مېلمنو په نامه لېږلی و، لیکلي وو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران سردار (ګرانې سردارې) که تاسو نن ماښام کوم خورا ښه ځه نه لرئ او که تاسو له يوې خوارې او ناروغې سره د ماښامنۍ تېرول نه ډاروي، نو د ماښام د اوو او لسو بجو ترمنځ به ستاسو په ليدو، په بې ساري توګه خوشاله شم.

انا شيرير

نوي را رسېدلي سردار چې، ښکلې، ګنډل شوې، پرتمښې درباري جامې يې اغوستې وې، اوږدې جورابې، سګک لرونکي بوټ يې په پښو او تېتر يې په ځلېدونکو ستورو ګاڼلی و، بې له هغه چې د کورنې، د دغه تاو ده هر کلي نه ځان بايلي، په ورين تندي يې وويل:

- اې خدايه څه اورنی بريد !

هغه په روانه، خوږې فرانسوي ژبې خبرې کولې. هغه ژبه چې زموږ نيکونو او غور نيکونو نه يوازې ويله، ان فکريې هم پرې کاوه. د هغه له ژبې او د کلمو له اداآ او پرتمينوالي نه داسې ځرګندېده چې، د دربار او لويو مخورو کورنيو په ترانو کې رالوی شوی دی. هغه انا پاولوفنې ته ور نېږدې شو، خپل خريلی، عطرجن، بې وېښتو سر يې د هغې په وړاندې ټيټ او د هغې د لاس تر ښکلولو نه وروسته، پر يوې څوکۍ ډوله کټ کېناست. بې له هغه چې خپل غږ بدل کړي، په داسې حال کې چې په سره ژبه کې يې د خواخوږۍ او نزاکت تر شا، د پېغور نښې ځرګندېدې، وويل:

-ګرانې ! تر هر څه دمخه د خپلې روغتيا په هکله راته وغږېږئ، په دې اړه زما ټولو اند ښنو ته اورونه ورته کړئ او ارام مې کړئ.

انا پاولوفنا وويل:

-کله چې د انسان روح نا ارامه وي، څنګه کېدای شي د هغه حال ښه وي؟ په دې وخت او زمانه کې آن ديوه لږ احساس لرونکی هم نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولای ارامه پاتې شي. ښه ورک یې که، هیله لرم چې تر شو مه دمه پورې زما په مېلمستیا کې پاتې شئ.

سردار وویل:

- نو د انګریز د سفیر مېلمستیا به څنګه شي؟ نن خو چارشنبې ده، زه باید هلته هم ځان ور ښکاره کړم، زما لور د همدې لپاره، په ما پسې دلته راتلونکې ده، چې ما هلته له ځان سره بوزي.

- ما داسې تصور کاوه چې، د نن ورځې مېلمستیا بدله شوې ده. زه داسې انګېرم چې، دغه مېلمستیاوې او دا اورلوبې، نور نو د زغملو نه دي.

سردار واسیلي بې له هغه چې په دې ډاډه وي چې، څوک یې خبروته غوږ دي او کنه ،د کوک شوي ساعت په څېر په پرله پسې توګه غږېده او ویل یې:

-که په رښتیا سره چا دا تصور کولای شو ،چې تاسو د هغې مېلمستیا د ځنډولو هیله مند یاستئ ،چا به په هغه کې بې خیالي نه وای کړې.

-نور مې نو مه ځوروئ، تاسو خو په هر څه خبر یاست،دا راته وواياست چې، د نوواسېلځووف د یادښتونو په اړه مو څه پرېکړه وکړه؟

سردار په غملړلي او خواشیني غږ وویل:

- څنګه یې درته ووایم؟چې څه پرېکړه یې کړې ده، هغوی دا جاج اخیستی دی چې، بناپارت خپلو بېړیو ته اور ورته کړي او زه داسې انګېرم چې، موږ هم چمتو یو ، خپلو هغو ته اور ورته کړو (یانې خپله لاره یې خپله بنده کړې ده).

سردار واسیلي،تل دیوه خورا ښه لوبغاړي په څېر چې کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرغوني ننداره لوبوي، په ډېرځير، پام او ارامتيا خبرې کوي، مګر انا پاولوفنا شيرير، سره له هغه چې د ځلوبښت کلنۍ خونه يې رنګه کړې وه، اوس هم لکه د اور سرکشه لمبه، له شور او خوځېدا نه ډکه وه او د پاوليوو نه د ډک مړوند په شان شرنګها يې کوله.

له شور او خوځېدا نه ډکوالي ښودنه، د اناپاولوفنې د ټولنيز دريځ يوه برخه وه،ان، هغه وخت چې دې د دغه شان ښودنې تکل هم نه لاره، ددې لپاره چې ديارانو او اشنايانو دخوښۍ سره سمه وي، هغې به دغه شان شر او شورجوړ وه.

د اناپاولوفنا پر شونډو وېده موسکا، چې پرله پسې به ددې پر شونډو راوينښېده او راخورېده،که څه هم دهغې عمر وهلې څېره سره اړخ نه لګاوه،که څه هم هغه په خپلې دغې نيمګړتيا ښه پوهېده ،خو هغې هم دنازولي ماشوم په څېر چې دخپلو نازونو په نيمګړتيا پوهېږي ،خو نه غواړي،يا نه شي کولای، له هغه نه لاس واخلي ،له هغې نه لاس نه اخيست.

.د تودو مرکو په لړکې چې، خبره سياست ته ورسېده، اناپاولوفنې اور واخيست او سره لمبه شوه:

- اوف نور نو د اتريش نوم مه راته ياده وي.که څه هم په سياست زما سر نه خلاصېږي، مګر اتريش هېڅکله جګړه نه غوښتله او اوس يې هم نه غواړي. هغه موږ ته خيانت کوي. روسيه بايد په يوازې ځان د اروپا ژغورونکې وي.زموږ مشري په خپل دې لوږ دريځ پوهېږي او هغه ته به وفامنه وي. دا هغه يوازيني څه دي چې، زه پرې ګروهمنه (عقېدمنه) يمه. زموږ مهربان، پاک نيته او خيرخواه ټولواک ته د نړۍ تر ټولو لوی پور او ونډه ور په برخه شوې ده. هغه دومره پوه او خير غوښتونکی دی چې، خدای به هغه هېڅکله. ددغه انقلاب او د هغه د اوه سري مار په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژلو کې چې، د ولسونو په وژلو یې د وحشت ننداره جوړه کړې ده، یوازې پرېښوږدي. یوازې موږ یو چې ،باید د وینو غچ او پور واخلو. اوس له تاسو پوښتنه کوم: څنګه او چاته کولای شو، په تمه شوو؟ انګلستان ته! هغه په خپل سوداګر طبیعت، نه پوهېږي او نه کولای شي، د تولواک الکساندر د روح په پرتم پوه شي .هغه د مالتا په ماتې کې نندارچي پاتې شو. انګلستان غواړي لاس تر زنې نندارچي پاتې شي او د سیاسي کړو او راکړې ورکړې تر شا ، خپلې پټې اند ښېښنې ولټوي. هغوی نوو اسیلخووف ته څه وویل؟ هېڅ، هغوی په هېڅ پوه نه شول. هغوی نه شي کولای، په دې پوه شي چې، زموږ تولواک دځان لپاره هېڅ نه غواړي، هغوی دا نه شي درک کولای چې، زموږ د تولواک تولنه سرښندنه، دنړۍ د ژغورنې او دخلکو له نیکمرغۍ پرته بل څه نه دي. هغوی څه ژبه وکړه؟ هېڅ، هغوی چې څه وعدې هم وکړي، هغوته یې درناوي ونه کړ. پروس خو لا دمخې دا منلې چې بناپارت نه ایلیدونکی او ان تولنه اروپا هم نه شي کولای، دهغه په وړاندې ودرېږي. زه اوس په دې برخه کې د هېچا په کړو او خبرو باوراو ایمان نه لرم. د پروس دا تش په نوم ناپېیلتوب چې اوس...تول د هغه په اړه دندوري غږوي،له دامه پرته بل څه نه دي. زه یوازې په خدای او تر هغه وروسته پر خپل مهربانه او ګران تولواک ،دهغه پر بختور برخلیک او روڼ تندي ایمان لرم.زه ایمان لرم چې هغه به اروپا وژغوري.

هغه ناڅاپه چپه شوه. په یوې موسکایې په خپلو تېرو اورنیو خبرو ملنډې ووهلې او پر خپل اورنې طبیعت یې ولکه ټېنګه کړه..

سردار وخندل او وې ویل:

-زه داسې انګېرم، که زموږ دمهربان او ګران شهزاده، پر ځای یې تاسو لیږلې وای، ،تاسو به په خپلو دې خوږو خبرو دا توان لرلای چې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

له موږ سره د يوځای کېدو لپاره د پروس د پاچا خوښه د سترګو په رپ کې تر لاسه کړئ؟ هو ،تاسو که ماته يوه پياله چای راوړئ.

- سمدلاسه.

هغې هغه کوله بېرته کراري او ارامي خپله کړي،هغې وويل:

- رښتيا نن ،ماته ،دلته دوه خورا په زړه پورې،مخور راځي.د هغو نه يو تن، سردار مورتيمار نومېږي(چې د فرانسې د يوې خورا مخورې کورنۍ چې د مونورانتۍ له لارې د دروګانونو کورنۍ ته رسېږي) وينه لري.هغه له هغو ښو او ډاډ وړ کډوالو له ډلې دی او بل هغه ابات موريوو ،تاسو خو د هغه د بې ساري هوښيارتيا په اړه اورېدلي دي؟ خبرياست ! هغه ټولواک هم خپل حضور ته منلی و ،هرومرو به مو اورېدلي وي.

سردار وويل:

- عجيبه ده ،ډېر به خوشاله شم.

او زياته يې کړه:

- وواياست.

دا يې داسې وويل ته به وايې چې همدا اوس کوم څه وريادشوي وي.داسې چې ګواکې هغه څه چې ده يې پوښتنه وکړه، دې ځای ته د ده د راتګ اصلی هدف وي.

سردار وويل:

-ګوره دا رښتيا ده چې مورملکه هيله لري او سپارښتنه يې کړې ده چې، بارون فونکه ،په وين، کې د لومړي سکرتر په توګه وټاکل شي؟ هغه خو يو ډېر نالايق سړی دی.

سردار واسيلي هڅه کوله،همدا ځای چې ډېرو ،د اعليحضرتې ماريانا فيدروفنا ،له لارې بارون ته،د هغه د ورکولو هلې ځلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولې، خپل زوی ته تر لاسه کړي.
انا پاولوفنا، خپلې سترګې او باڼه په ناز وترړل.د هغې دې اداء، دا مانا لرله چې، نه دا په خپله، دا علیحضرت تولواک، د تکل او ذوق د تللو سیاله ده او نه بل څوک ددې په کچه بولي چې، د هغه په اړه وغږیږي، خو هغې په غمجن او ساړه غږ وویل:
-ښاغلیه! بارون فونکه، اعلیحضرت تولواکې ملکې ته د هغه د خور له خوا د ټاکنې لپاره وریاد شوی دی او همدا چې، د اعلیحضرت ملکې مور نوم یې پر شونډو شو، د هر وار په څېر یې چې د اعلیحضرتې نوم یادوه، دا وار یې هم د یوې بې پایه،رښتینې او ژور درناوي او سر ښندنې نښې په څېره کې را څرګند شوې او د هر بل چا په څېر چې، د خپل بادار یا خاوند یادونه کوي، په دې هم د غم دوړو لمن وغوړوله او وې ویل:
- علیا حضرتې هیله څرګنده کړه چې، بارون فونکه ته خواخوږي څرګنده شي.
تر دې خبرې وروسته یې بیا د غم سیوری پر سترګو راخور شو.
سردار په بې پروایئ، چوپتیا غوره کړه. انا پاولوفنا په خپل ځانګړي ښځینه ظرافت او نازکخیالۍ چې، د درباریانو ځانګړتیا وي ،هیله لرله چې، له یو پلو، د شهزاده پام له اعلحضرتې سره د هغه دخبرو د تون او له هغې سره د خبرو د ادابو نه د سرغړونې ګناه ته ور واړوي او له بله پلوه، هغه ارام کړي،خو له دې سره سره یې په خواخوږۍ وویل:
- رښتیا که ستاسو د کورنۍ په اړه درته ووایم، له هغه وخته چې ستاسو لور، بنډارونو ته تګ راتګ پیل کړی دی،ټول یې په خپلو کړو او ښکلا میئن کړي دي،هغه خبره سمه ده چې خلک وایي،هغه پر ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه لمر داسې ځلېږي.

سردار، دمینې او مننې په نښه دهغې پر وړاندې ددرناوي سر ټيټ کړ.

انا پاولوفنا، تر یوې لنډې چوپتیا وروسته نوره هم سردار ته ور نږدې شوه، په یوې مینه ناکې موسکا سره یې چې، پر شونډو خوره وه، په دې پلمه چې د اعیانو په مېلمستیاوو کې نور نو سیاسي خبرې اترې او مرکې پای ته رسېدلي او اوس د خوږو خبرو، ټوکو ټکالو او د زړه خوالې وخت دی، داسې دوام ورکړ:

-زه زیاتره داسې فکر کوم چې، ځینې وختونه د خدای دبندګانو تر منځ د نیکمرغۍ او بریالیتوب د وېش په وخت کې بې انصافي شوې وي. د ساري په توګه ،ولې تقدیر تاسو ته داسې دوه ښکلي، خواږه او ښایسته ماشومان در په برخه کړي دي. وروسته یې خپلې وروځې پورته واچولې او په غوڅه یې وويل:

-ستاسو کشر زوی اناتولي یادوم، هغه زما نه خوښېږي،ولې نه پوهېږم چې، څنګه خدای تاته داسې ښایسته زوی درکاوه؟ هو-هو، دا دلمر په شان ښکاره خبره ده،حال دا چې تاسو د هغه په قدر نه پوهېږئ،نو له دې امله، د هغو ددرلودلو وړتیا نه لرئ.

ددې خبرو له پای ته رسېدو سره سم یې په څېره کې خوښي او پر شونډو د شور او مستۍ، موسکا خوره شوه.

سردار، وویل څه وکړم؟ که لافاتر(د سویس داتلسمې پېړۍ روحاني شاعر) ژوندی وای،ویلي به یې و:

-زما پر تندي دپلرولۍ نښې لیکل شوي نه دي.

اناپاولوفنا ،بیا خبرې پیل کړې او وې ویل:

-ښه ده، راځئ ټوکې پرېږدئ،غواړم له تاسو سره څو ډانګ پېښلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې وکړم، پوهېږئ ستاسو د کشر زوی له لاسه مې لړمون خوړين دی.خبره دې زما او ستا ترمنځ وي(بيا يې پر څېرې د غم دوړې راکنډ ک شوې)د عليا حضرتې په حضور کې ،دهغه په اړه د خوا خوږۍ او ستاسو په ګټه څه يادونې شوې دي.

سردار چې چپه خوله او تريو تندی ناست و، هېڅ يې نه ويل. اناپاولوفنا هم چپه پاتې شوه، خو خبريال غلچک يې پر هغه سترګې خښې کړې او ځواب ته سترګې په لاره وي.

-تاسو څه غواړي؟زه څه وکړم؟ما ديوه پلار په څېر هرهغه څه چې مې له لاسه کېږي،د هغو د روزنې لپاره کړي دي،مګر دهغو دواړو نه هسې يابو ګان جوړ شول، خو ددوی په منځ کې توپير دادي چې ايپوليت ،ارام يابو دی او اناتولي،مست يابو.

هغه چې له اندازې لوړه او بې خونده موسکا کوله،خوله يې جينګه او دخندا وړ ګرځېدلې وه، دوام يې ورکړ:

-دهغو ټول توپير همدا و چې درته ومې ويل.

له دې خبرو سره يې يو ځای ګونځو دهغې له خولې نه غبرګ تاو کړه، تندی او څېره يې لا پسې خواشينې او دنه زغم کړل.

اناپاولوفنا ،په خيالو کې ډوبه شوه،په داسې حال کې چې سترګې يې وغړولې،هغه ته يې ور واړولې او وې ويل:

-د تاسو په شان کسان ولې پلار ږي؟ که تاسو پلار نه وای ،مابه نه شو کولای په تاسو کې کومه نيمګړتيا پيدا کړم.

-زه ستاسو مريي يم او کولې شم، يوازې تاسو ته دزړه له کومې ووايم چې، زما ماشومان ،زما په غاړه کې ځنځير او زولنې دي. دوی زما د ګناهانو هغه صليب دی چې، بايد په غاړه يې وګرځوم، هو زه خپل زړه ته همداسې وايم،څه وکړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر دې خبرو نه وروسته چپ شو او په يو خوځون يې د خپل تريخ تقدير تسليمي څرګنده کړه.

اناپاولوفنا چې چرتونو اخيستې وه، وې ويل:

تاسو کله خپل دې بې لارې زوی، اناتولي ته د واده کولو ،فکر نه دی کړي؟ وايي چې زړې پېغلې نورو ته دواده کولو ناروغي لري، هغې زياته کړه:

-که څه هم ما دا ناروغي لا احساس کړې نه ده، خو يوه داسې پېغله پېژنم چې، د پلار په کورکې ،ډېره بدمرغې ده، هغه د بالکونسکي دکورنۍ يوه شهزادګۍ ده او له مور سره خپلوی لري.

سردار واسيلي بې له هغه چې ځواب ورکړي، په خپلې ځيرکتيا او پياوړې حافظې سره چې، د درباريانو او اعيانو ځانګړتيا ده، دسر په يوې خوځېدا وښودله چې، پوه شوی او دهغه په اړه فکر کوي. هغه يوه شېبه وروسته ناڅاپه او په بېړه وويل:

- دادې، زړه ته لوېږي چې، ددې اناتولي کالنی خرڅ څلوېښت زره روبله کېږي.

له ورايه څرګنده ده چې سردار د خپلو غملړو خيالونو مخه نيولې نه شوه، نوځکه يې خبره اوږده کړه:

-که خبره همداسې اوږده شي،نه پوهېږم، پنځه کاله وروسته به څه پېښېږي؟دا هم دتاسو بدايانو ديوه سردار دپلارولۍ خوند دی. دا راته ووايه چې دهغې پلار شتمني لري او کنه؟

دهغه پلار ډېر بډای، سخت او بخيل دی. هغه په کلي کې ژوند کوي.دا هماغه سردار بالکونسکي دی چې لا دخدای بښلي ټولواک د واکمنۍ په وخت کې يې، د((پروس دشاه))نوم ګټلی و.هغه ډېر هوښيار،ځيرک او باسواده دی، مګر ډېر عجيبه عادتونه لري، نو له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي کبله له هغه سره ژوند کول ډېر ګران کار دی. د هغه لور لکه د غره کاڼي خورا بد ژوند لري او بد مرغه ده.

د هغه دا لور له ده سره ډېر بد مرغه ژوند لري. د هغه ورور څو موده د مخه، له لیزا مانین سره، واده وکړ، دی اوس د کوتوزوف، یاور دی، هغه نن شپه دلته راتلونکی دی.

سردار ناڅاپه د هغې په خبرو کې ورننوت، د هغې لاس یې ونیوه او معلومه نه وه چې، ولې یې هغه ښکته خواته ښکته کړ او وې ویل:

-ګرانې انت ! راته غوږ شه ! که د غه کار دې راته جوړ کړ، زه به د ژوند تر پایه، ستا مریې پاتې شم. دا پېغله هم د یوې مخورې کورنۍ ده، هم بډایه ده. دا ټول هما غه څه دي، چې زه اړتیا ورته لرم. نور نو څه غواړم؟

د دې خبرې د پای ته رسېدو سره سم یې په یوې چټکې خوځېدا چې، له مینې او چوغلۍ نه ډکه وه، د ملکې د مینځې لاس راونیو او ښکل یې کړ. وروسته یې غلچک بلې خواته واوښت او په داسې حال کې چې په خیالو کې زنګېده، د مینځې لاس یې یو وار بیا کېښکود او په نرمه څوکۍ کې یې ډډه ولګوله او سترګې یې په نامعلوم ټکي خښې کړې.

انا پاولوفنا، چې ځانښودنه یې کوله، وویل:

-زغم کوه ! زه به نن ما ښام، داندرې بالکونسکي له مېرمنې، لیزا سره وغږېږم، غر چې څو مره لوړ وي پر سر یې لاره شته. زړه پېغله به، ستاسو د کورنیو د ستونزو په اوارې کې یو وار بیا خپل کار پوهنه وازمایي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

د انا پاولوفنا ،په مېلمستون کې کرار کرار ګڼې ګوڼې زور اخيسته. مېلمستياته د پترزبورګ تر ټولو مخور او پېژندل شوي خلک راغلي وو.

خلکو که څه هم د طبيعت،عمر او ډلو له پلوه تو پير درلود ،خو د ټولنيز دريځ له پلوه ،يو ډول وو.د هغو په ډله کې ،د سردا واسيلي لور،ايلين چې خداى بې سارې، ښکلا ور په برخه کړې وه،خپل پلار پسې راغلې وه چې له هغه سره په ګډه ،دانګريز د سفير مېلمستيا ته لاړه شي. هغې، ښکلى،سپين اوږد کميس چې د درباري نجونو دوياړ نښان يې پر ټټر ځلېده ،اغوستى و.له دې سره جوخت،د پترزبورګ تر ټولو نه زړه وړونکې ښکلې ځوانه او کوچنۍ شهزادګۍ بالکونسکايا چې ښکلې او ځوانه ښځه وه هم راغلې وه. ويل کېدل چې د پترزبورګ تر ټولو نه زړه وړونکې ښکلا بلل کېږي. تېر ژمى واده شوې وه او د اميدوارۍ له کبله چېرته نورو مېلمستياوو ته نه ځي. د دې ترڅنګ د سردار واسيلي زوى ،سردار ايپوليت چې خپل مېلمانه کورنۍ ته ورپېژندل هم،مورتيمار سره د مېلمنو په منځ کې ليدل کېدل.ابات موريوو او نور ډېر کسان هم راغلي وو.

انا پاولوفنا په داسې حال کې چې نويو راغلو مېلمنو ته هرکلى وايه،ويل به يې چې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ایا تاسو زما تروریئ جانه، نه ده لیدلې؟ او که له هغې سره پېژندګلوی نه لرئ؟

دې ټولو مېلمنو ته لا رښوونه کوله چې، له هغې زړې، جدي او کوچنۍ بوډۍ سره سترې مشي وکړي چې، د دې مېلمستیا تر ټولو مشره او خورا درنه مېرمن ګڼل کېده. کرار کرار د مېلمنو راتګ زیاتېده او هغې ټول په نامه او د کورنۍ نوم سره یادول. ټول مېلمانه له هغې بوډۍ سره تر سترې مشې، خواره مشې وروسته ،لوېې کوټې ته خورېدل. هغوی له هغې زړې اونا معلومې بوډۍ سره چې هېچا نه پېژندله، تر سترې مشې وروسته له هغې لرې کېدل او ځان ته یې ځایونه خوښول. انا پاولوفنا په غمرلې اوخواشیني اوازمېلمنو ته هرکلي وایه.

زړې ترور، په پرله پسې او په یو ډول خوځنه ښه او خبرو له ټولو مېلمنو سره د روغبړ په ترځ کې د هغو د روغتیا ،د خپلې روغتیا چې د خدای له برکته نن ښه وه او د ټولواک د روغتیا په هکله غږېدله.

که څه هم له دغې بوډۍ سره سترې مشې سخته ستومانه کوونکې وه، خو هېچا هم له نزاکته په روغبړ کې تلوار نه کاوه، هغوی له حیا نه هېڅ نه ویل، مګر هڅه یې کوله چې د مېلمستیا تر پایه پورې هغې ته بیا ورنږدې نه شي.

ځوانه شهزادګۍ، بالکونسکایا د خپل ګنډ اوبدلو سیخونه، په سرو زرو ګنډل شوې ګلابې کڅوړې کې، له ځان سره راوړي وو. هغه راغله.

د هغې ښکلې پاسنۍ شونډه چې نازکو ویښتو توره کړې وه، داسې لنډه وه چې، تر غاښو پورې نه رسېده، مګر بیا هم څومره چې هغه په مهربانۍ خورېده او ان تر کوزنۍ هغې یې ورکوزېده. د هغې د شونډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلنډوالي نېمګړتیا، لکه هغه شان چې د خورا ښکلو ښځو، نېمګړتیا وي، د هغو ښکلا لا پسې ښکلوي، د هغې پاسنی لنډې شونډې او نېمه وازې خولې هم د هغې ښکلا لا پسې ښکلې کوله.ټولو هغو کسانو به چې د غې امېدوارې، زغم مننونکې، پنډه ګېډې ښځې او پوره روغې راتلونکې مور ته کتل، د خوښۍ احساس یې کاوه.له هغې سره تر څو شېبو غږېدا وروسته، سپین ږیرو او غمجنو تریو تندیو زلمیانو ته داسې برېښېده چې، ګواکې دوی خپله هغې ته ورته کېږي.

هر هغه څوک چې له هغې سره غږېدلي وو او له هرې کلمې سره یې، د هغې کوڅکره موسکاګۍ او ځلېدونکي سپین برېښېدونکي پرله پسې غاښونه لیدلي وو، ځان یې ترټولو نیکمرغه انګېره او ټولو نورو هم همداسې انګېرله.

کوچنۍ شهزادګۍ په لنډو، مګر چټکو ګامونو وخوځېده او کڅوړه په لاس له میزه ورتېر شوه، په خوښې یې د خپل کمیس لمنه ورټوله کړه او پر سپینې، اوږدې، کټ رنګي څوکۍ کې د سپینو زرو له سماوار سره کیناسته او داسې یې انګېرله، هر هغه څه چې دا کوي، د هغې او د ټولو هغو کسانو د خوښۍ سبب کېږي چې، له دې نه چاپېره وو.

هغې چې خپله د کار کڅوړه غوړوله، شونډې پرانستې او وې ویل:

- ما خپل اوبدل شوی ګنډه له ځانسره راوړی دی.

دې د کور مېرمنې ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

-ګوره انا! له ماسره له کنایو ډکې ټوکې مه کوه.تا خو ماته لیکلي و چې، ستاسو مېلمستیا به ډېره وړه وي. ته ګوره! چې زما جامې په څه حال دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې لاسونه هسې پرانستل چې، ګريوان، ټټر او لمن يې له ورايه ننداره جوړه کړه او وليدل شوه چې، ملا يې په يوه ښکلي زرين پلن دستمال تړلې ده.

انا پاولوفنا چې دهغې خبرې واورېدې، داسې ځواب يې ورکړ:

-ارامه اوسئ ليزا ! په هر حال، تاسو تر ټولو ښه ياستئ.

شهزادګۍ په هماغه خوند او رنګ خپلو خبروته دوام ورکړ او خوا ته ناست جنرال ته يې مخ وروا ړاوه او وې ويل:

-تاسو پوهېږئ چې زما خاوند ،ما دبېلتانه منګولو ته سپاري او خپله د مرګ غېږې ته روان دی ،بيايې سردار واسيلي ته مخ وروا ړاوه:

.تاسو ماته ووايئ،دا لعنتي جګړه د څه لپاره ده ؟

هغې پرته له هغه چې د سردار واسيلي ځواب ته سترګې په لاره شي،دهغې له ښايسته لور ،ايلين سره خبرې پيل کړې.

سردار واسيلي وروسته په ډېر ټيټ اواز ،انا پاولوفنې ته وويل:

- دا وړه شهزادګۍ څه بې ساري خوږه ده

تر کمکۍ شهزادګۍ نه وروسته،يو پنډ ،عينکي ځوان چې نوي يې وېښته جوړ کړي وو ، رااووت. ځوان دهغه وخت په دود رنې،ښکلې جامې او نرۍ کوټ اغوستی و.دا ځورب ځوان د ايکاترينې د زمانې د يوه لوړ پوړې چارواکي،ګراف بېزاوخوف نومي سردار نامشروع زوی دی چې اوس په مسکو کې ،په مرګني حال پروت دی. دغه ځوان په همدې وروستيو وختونوکې تازه له بهره راغلی دی.هغه هېڅکله او هېڅچېرې کار نه و کړی دا لومړی ځل و چې دخلکو منځ ته راغلی و.انا پاولوفنا ، يوازې دسر په ښورېدو ،هغه ته داسې هرکلی ووايه،لکه څوک چې د کلي يوه خوار او وزګار سړي ته هرکلی وايي ،خو ددې ساړه هرکلي سره سره دانا پاولوفنا په څېره کې يو داسې ډار او سخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسوسه چې په چا کې دیوه لوی غیر وجداني څه په لیدو ،راڅرګندېږي، راپیدا شول.

پېیر ،د ټولو هغو نارینه وو په منځ کې چې هلته وو ،دپام وړ و ،نو داناپاولوفنا ،دا ویره په دې مېلمستیا کې کېدای شي ،له نورو نه دداسې یو توپېرېدونکي او ځېرک ځوان او دهغه دغلچکو له کبله و.

اناپاولوفنې چې هغه یې تر خپلې ترور پورې بدرګه کاوه او په پټه پټه او وېرنې غلچک یې له ترور سره غلچکونه بدلول،هغه ته وویل:

-ښاغلیه پېیره ! تاسو ډېره مهرباني وکړه چې ددغه راز یو ناروغ پوښتنې ګروېږنې ته راغلي یاست؟

پېیر ،چې ترسترګو لاندې یې څه کتل،له هغه سره جوخت شونډو لاندې بنګېده، خو څوک نه پوهېدل چې هغه څه وایي.په پای کې یې په داسې حال کې چې د یوه ډېر نېږدې چا په توګه په ډېرې خوښۍ او موسکا ،وړوکې شهزادګۍ ته ددرناوي سر ټيټاوه، زړې ترور، ته ورنېږدې شو. د انا پاولوفنې ویره او ډار بې ځایه نه و ،ځکه پېیر ،بې له هغه چې دځان د روغتیا په هکله ،دهغې معظمې ،وینا ته غوږ ونیسي،له هغې لرې شو ،خو اناپالوفنا په ډېر تلواراو ډار پر هغه داسې غږوکړ:

_تاسو ! اباته موریوو ،نه پېژنئ؟ هغه ډېر په زړه پورې سړی دی.

_ هوکې ما د ټینګې سولې په هکله ،دهغه د وړاند ېز اوربدلي دي،دا ډېره په زړه پورې خبره ده،خو غواړم ووایم چې ایا دا ،داسې امکان لري؟

اناپاولوفنا ،دهغې په ځواب کې وویل چې:

- تاسو همداسې فکر کوئ؟خو ،پېیر ،ته یې په خپلو ځانګړو کړو او چارو کې هرکلی پیل کړ. هغه بې له هغه چې دچا خیال وساتي، خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې پیل کړې.د څو شېبو مخکې په شان یې بیا بې له هغه چې د ترور خبرو ته غوږ و نېسي ،خپلې کیسې ، افسانې او پوښتنې پیل کړې.هغه په خپلو خبرو د کور مېرمن چې باید د مېلمنو هرکلی کړی وای ،بوخته یې ساتلې وه. هغه ،هغې ته سر ټیټ کړ ،د هغه پر وړاندې ودرېد او غوښتل یې چې له انا پاولوفنا سره دا خبره سپینه کړي، ولې دا تصور کوي چې ،اباته موریوو ،د ابدي ژوند خیال لري؟

انا پاولوفنا ،په موسېدو ،موسېدو وویل:

-په دې اړه به وروسته وغږېږو....

اناپاولوفنا د اوبدلو دفابریکې د اسې یوې مشرې ته پاتې کېده چې خپل کارکوونکي کارته ګماري ،خپله هلته ګرځي راګرځي، خو همهاله بې له هغه چې هغوته وګوري هغوی څاري او دهغو هر غږ او شر او شور اوري.هغه دهر غږ په اورېدو هغې خواته ور اوړي او سمدلاسه هلته ځان و رسوي.

اناپاولوفنا ، په دې مېلمستیا کې هم همداسې ګرځېده او هر څه یې څارل.هغې به هر چېرې ته چې لږه چوپتیا او یا شر او شور جوړ شو ،ځان نېږدې کاوه ،هغه به یې پوهول او یا به یې د مېلمنو د ځای په بدلون ټول سم کړل ،خو ددې ټولو بوختیاوو اوښېګڼو سره سره داسې برېښېده چې ګواکې د پییر، له کړو ډېره نا ارامه او په اند ېښنه کې وه.هغه ،هغه وخت او هغه شېبه د مورتیمار، ډلې ته ور نېږدې شوه ،چې پییر ،دې ډلې ته نېږدې خبرې کولې.د پییر لپاره چې په بهر کې روزل شوی و ،دااناپاولوفنا دا مېلمستیا لومړنۍ ،مېلمستیا وه چې روسیې ته د راتګ له وخته ده، په هغه کې ګډون کړی و.هغه په دې پوهېده چې دلته د پترزبورګ ټول روښان اندي هم راټول شوي دي، هغه له دې وېرېده چې په دې بڼه ار کې کومه عاقلانه وینا ترې پاتې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ،نو له دې کبله د پېير ستركي د ماشومانو په څېر ځلېدلې.هغه چې كله په دې مېلمستيا كې د راټول شويو خلكو ډاډمن حالت او نوراني څېرو ته كتل او له هغو نه يې دكومې نوې او عاقلانه خبرې انتظار لاره.په پاى كې هغه موريوو ، ته ځكه ورنېږدې شو چې د هغه خبرې ورته ډېرې په زړه پورې ښكاره شوې.هغه هلته په دې تمه تم شو او ودرېد چې دى هم خپلې د زړه خبرې وكړي،داسې چې هر ځوان د هغه د ويلو هيله لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

د انا پاولوفنې دغه مېلمستيا په خورا درب جوړه شوې وه. ټنک ټکور او نابرابر شر او شور له هرې خوا او بې له ځنډه اوربدل کېده. که پر ګونځمخې والاحضرتې ترور او د هغې ځنګ ته ناستې بوډۍ، چې له دې ټنګ ټکور او شور نه ډک بنډار سره يې ځنګ نه لګاوه، سترګې پټې کړو، مېلمستيا ته راغلي مېلمانه په دريو ډلو ويشل شوي وو:

په لومړنۍ ډله کې چې، زياتره يې نارينه وو، ابات موريو ته خلک غوړ غوږ وو.

دويمه هغه ډله وه چې، په هغې کې د سردار واسيلي د لور، ښکلې شهزادګۍ ايلين او سور غومبورې شهزادګۍ بالکونسکايا، په شا و خوا ځوانان راټول شوي وو، او دريېمه هغه ډله وه چې، د هغې په وړاندې مورتيمار او اناپاولوفنا وينا وې اورولې

مورتيمار(سردار)، چې ځان يو پېژندلې خبره ګڼله، د ښې خبرې او خوږ طبيعت خاوند و، داچې دښې روزنې خاوند و له خورا کمينۍ نه يې خپله پوهه پر نورو هغو کسانو پېرزو کوله چې په بنډار کې راټول شوي وو. انا پاولوفنا غوښتل هغه ديوه خوږ ژبي او ځانګړي چا په توګه خپلو مېلمنو ته وروښيي. د اناپاولوفنې دا کار هغه څه ته ورته و چې کوم اشپز په پخلنځي کې هغه غوښه چې د هيچا نه خوښېږي د خوږو خوړو په څېر مېلمنو ته وړاندې کړي، انا پاولوفنا هم نن لومړي سردار، او وروسته آبات موريو، د ځانګړو نازکخيالو وګړو په څېر خپلو مېلمنو ته ور وپېژندل. د مورتيمار، په ډله کې بې له ځنده او ناڅاپه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېرخوګه اینګینسکي(سردار) د وژنې خبرې پیل شوې، سردار ویل:

- ګېرخوګه اینګینسکي، د خپلې ځانغوښتنې قرباني شوی دی او د بناپارت تربګنۍ د هغه پر وړاندې خپل ځانګړي دلایل لرل.

انا پاولوفنې وویل:

- اه! ښه به وي چې موږ ته یې ووایئ! هغه داسې وانګېرله چې د ((ښه به دا وي چې موږ ته یې ووایئ)) خبره هغې ته د پنځلسم لویي د وختونو حال وریادوي.

(سرادر)، د درناوي په نښه سر ټیټ کړ او په ډېرې خواخوږۍ یې پر شونډو موسکا خوره شوه.انا پاولوفنا مېلمانه د سردار، شا وخوا ته راټول کړل او هغو ته یې بلنه ور کړه د هغه خبرو ته غوږ شي،د یو چا په غوږ کې یې وویل:

- ستر ګېرخوګه اینګینسکي، په خپله سردار، پېژانده.

بلکې هغه ته یې بیا یادونه کوله چې سردار خورا خوږ ژبی دی.

دربېیم ته یې ویل چې هغه د تودې او زړه راښکونکې وینا خاوند دی.

په دې توګه هغې سردار هم دیوې الو شوې خوږې تودې غوښې په شان په یوه تاوده کپړي کې چې په سبو ښکلی شوی وي په خورا بې ساري شان بنداړ ته وړاندې کړ.

سردار چې خوږه موسکا یې پر شونډو خوره وه، غوښتل خپله کیسه پیل کړي. په دې وخت کې انا پاولوفنې، ښکلې شهزادګۍ ته چې د یوې ډلې کړۍ یې جوړه کړې وه ،وویل:

- ګرانې ایلین! ته هم موږ ته رانږدې شه.

شهزادګۍ ایلین وموسېده او د خورا ښکلې ښځې د نه بدلیدونکې ،نه وبدېدونکې،مالګینې موسکا سره چې د راتګ په وخت کې یې پر شونډو خوره وه، پاڅېده.(پاڅېدویې، پاځول سل افتونه) د خپل سپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد ،نازک سپین د نڅا او بنداړونو ځانګړي کميس له شغها رسره وځوځېده. له ځلېد ونکو بربنډو اوږو ، درمندو يو خوا ته خورو ويښتواو دګڼو ګاڼو له شرنګا ،په مستو خماري سترګو ، بې له هغه چې چاته وګوري دهغو نارينو په منځ کې چې دتېرېدو لاره يې ورته پرانسته،تېره شوه.

هو کې،هغه،د درمند ګڼو ،ځلېدونکو ځيو ،سپينو ،مرمرينو ،اوږد واوږو غميو او مستو خمارو سترګو سره ،دهغو نارينو له منځه تېرېده چې دي ته يې،په بې ساري ګڼه ګوڼې کې لاره جوړوله.بې له هغه چې چاته وګوري،خوږې موسکايي ،ټوله ته،تود هرکله وايه.هغې ته په کتو سره داسې بربښېده چې دا ،ټولو ته د دې دښکلا دستاينې په بدل کې،خپلې وتلې اوږې او د ورځني دود له مخې لوڅ او تر زياتې اندازې بربنډ شوی ټټر،ډالۍ کوي.هغه د انا پاولوفنا خواته راغله او داسې تصور کېده چې دګډا دغې ننني مېلمستيا ته يې په خپلې خوځېدا پرتم وروبښاه.ايلين داسې ښکلې وه چې د هغې په خوځېدا کې نه يوازې دهېڅ ډول بې حيايئ څرک نه لګېده بلکې په هغې کې داعيانتوب او دنورو د زړه راښکون، ځانګړی اغېز،له ورايه څرګند و.داسې تصور کېده چې هغه په لوی لاس غواړي د خپلې ښکلا پرتم څه کم کړي،ولې نه کېده،ځکه هرچابه چې هغه ليدله،دهغې ښکلا ته به ګوته په غاښ و ،ګواکې له کومې کوډګرې افسانوي ښکلا سره مخامخ دی او ويل به يې:

- دې ته ښکلا وايي،څه ښکلې ښځه !

سردار داسې و لکه چې ديوې زړه راښکونکې منظرې پر وړاندې حيرت وهلی پاتې وي.هغه وروسته خپلې اوږې پورته او سترګې ښکته اچولې وې.کله چې ايلين دهغه ترمخې کيناسته،ده هڅه کوله هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپل يو رنګې ،دايمي موسکا په منګولو کې راونيسي ،يو درناوي يې وکړ او وې ويل:

-ګرانې اغلې ! وبربښم چې وينا به مې ددغه شان اوربېدونکو د اورېدو ښکلا ونه لري.

شهزادګۍ خپل لوخ،غوښن مړوند پر ميز ولګاوه، هېڅ داسې څه يې ونه موندل چې دهغه ځواب ووايي. هغه چې نرۍ موسکايې پر شونډو لوبېدله،کوم څه ته سترګې په لارې وه.په دې ټوله موده کې به يې کله ناکله خپلو غوښنو منګولو ته چې په کراره يې پر ميز ايښې وې،کتل او کله کله خو به يې بيا تر هغه خپل ښکلې، لوخ او بربنډ ټټر ته کتل او هلته به يې دخپلو نورو ښکلاوو په منځ کې،خپل د الماسو ځلېدونکي غمې ځای پر ځای کول،څو واره يې دخپل اوږده له پاولوډک کميس ګونځې او څونډې سم او راټول کړل،خو هره شېبه به چې د ويناوالو ،مېلمنو يا کوربنو خبرو څه اغېز پرې وکړ،بې له ځنډه به يې انا پاولوفنې ته ور وکتل او له کتو سره سم به ددغې مينځې څېرې دملکې ټولواکې د څېرې ښه غوره کړه،خو تر څو شېبو نه وروسته به يې خوږې موسکا پر شونډو د سپرلي وږمه وچلوله او ارامه به شوله.

تر ايلين وروسته کشره شهزادګۍ هم دچای له ميزه، دې خواته راغله.هغې پر سردار غږ وکړ او وې ويل:

- لږ ځنډ شئ چې کځوړه مې راوړم.له دې سره همماله يې د سردار ايپوليت خواته وکتل:يعني څه؟ تاسو څه فکر کوئ؟ ښه به دا وي چې زما کځوړه راته راوړئ.

کشرې شهزادګۍ په موسېدو موسېدو هرچاته هر څه ويل، ناڅاپه يې د بنډار ارامي،ناارامه کړه ،خوکله چې پر خپل ځای کيناسته.په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورا ښې ادا سره یې چې خپل کمیس له هر پلوه راټولاوه، وویل:
- اوس ارامه یم.
هغې هیله وکړه چې اوس نو و یاند کولی شي، خپلو خبرو اترو ته دوام ورکړي. دې هم خپلو اوبدلو ته دوام ورکړ.
سردار ایپولیت چې د هغې کڅوړه راوړې وه، هم هغې پسې دې ډلې ته راغی، لاس لرونکې څوکۍ یې د هغې خواته ورپورې وهله او د هغې خواته کېناست.
سردار ایپولیت، د هغه غیرمعمولي ورته والي له کبله چې له خپلې خور سره یې لاره، خو د ورته والي سره سره بیاهم خورا شاهل بربښېده، ډېر د پام وړ ګرځېدلی و. د څېرې هر څه یې د خور هغې ته ورته وو، مګر همدا ټول د خور په څېره کې د هغې د مینه ناکې، ژوند ښسوونکې، له مینې ډکې موسکا، له نورونه د تو پیر لرونکې ونې، د لرغونو یونیانیانو د الهاوو ښکلاوو ته ورته ښکلا له برکته، په بې سارې تو ګه ښکلې بربښېدل، حال دا چې، د ورور په څېره کې همدا ټول د یو غم لړلي غبار په بڼه، د غم څپې خپرولې. له هغه نه د خواشینۍ لړې راتاوې وې. اندامونه یې خوار، سترګې او پزه یې وتلې او خوله یې داسې وه چې ګواکې کړه وي. دې ټولو یوځای په ده کې یو ناڅرګند غم رامروړلی و. د دې تر څنګ د هغه دلاسونو او پښو خوځېدا هم ځان دده له واکه ایستلي وو.
هغه د شهزادګۍ تر څنګ کیناست او په چټکۍ یې خپلې عینکې د خپلو سترګو مخې ته ونیوې، داسې بربښېده چې ګواکې، له دغو عینکو پرته دی غږېدای نه شي، هغه وویل:
- وګورم چې د ارواحو کیسه نه وي؟
ویاند دده د خبرو په اورېدو اوږې پورته واچولې او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نه ګرانه ! نه ! دا سې خبره نه ده.
سردار ايپولیت وویل:
-زه له اروا حېزه کیسو نه کرکه لرم.
دهغه له غړه ځرګنده وه چې دی ،وروسته له خبرو پوه شوی دی چې څه یې ویلي دي. په داسې ډاډ یې خبرې کولې چې چا دا تصور نه شو کولای چې دده دا خبرې له ځرکتیا او هوښیارۍ دي او که د سر له کدوالي او پوچوالي نه ؟....
سردار،هم هغه پېښه، چې په دې وروستیو وختونو کې ټولو هغه یو بل ته ویله، په ډېره خوږه ژبه اوروله، هغه دا چې:
ګیرڅوګه اینګینسکي، په پټه د پېغلې ژرژ(ممثله)دلیدلو لپاره پاریس ته تللی وه.ګېرڅوګه اینګینسکي، په ناڅاپه توګه د خپلې مئینې (ژرژ، لوبغاړې) په کورکې له ناپلیون بناپارت سره چې هغه هم ددې (ژرژ، لوبغاړې) لېوال او مینه وال دی، مخامخ کېږي.دلته ناڅاپه ناپلیون دهغې ناروغۍ له کبله چې لرله یې ،بېسده کېږي او لوېږي.په دې توګه هغه خدای دا ینګینسکي منګولو ته سپاري، مګر هغه له دې بخت نه هېڅ ګټه نه اخلي.وروسته ناپلیون دهغه ددې لطف بدل، دهغه په وژلو ،ادا کوي.
ددې پېښې بیان ،خورا خوږ او نه هېرېدونکی و ،په تېره بیا دهغې شېبې انځور بیان چې دواړه سیالان یو بل پېژني.ددې پېښې دهمدې ټکي اوریدل تر ټولو زیات د ښځود پام او لمسون وړ و.
انا پاولوفنا ،په یوه پوښتنېزغلچک ،کمکۍ شهزادګۍ ته وکتل او وې ویل:
-ډېره په زړه پورې وه.
کمکۍ شهزادګۍ هم، خپلو اوبدلو ته دوام ورکړ او په کراره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل:

- بې درکه کيسه وه.

کمکۍ شهزادګۍ چې ستن په ګنډ کې منډله، په خپل دې غږ يې، غوښتل ووايي چې دغې کيسې ته غوږ نيولو دا له کار ويستلې وه.

سردار، په يوې منښزې موسکا ،ددې خاموشۍ ستاينه وکړه او غوښتل يې چې څه ووايي، مګر په دې وخت کې انا پاولوفنا چې کله کله يې پېير ته چې ددې له نظره يو احساساتي او ډېر تود ځوان و، ورکتل.دې وليدل چې هغه د کاتوليک کليسا له يو پاپ ابات سره په خورا بې احتياطۍ او لوړ اواز غږېږي.هغې ځان هغوی ته ددې په ګمان دناڅاپي مرستو لپاره ور ورساوه.رښتيا هم چې، پېير، هغه روحاني ته د سياسي انډول په اړه خبروکې خپل نظر سپړلی و او ابات دغه تود وينی والګي وهلی ځوان ته په دې اړه خپلې شننې شنلې وې.دواړه په ډېر شوق او ذوق او بې هر ډول تکلف نه غږېدل.دواړه يو بل ته په ځير غوږ وو.دا هماغه ښه حالت او فضا وه چې د انا پاولوفنا نه خوښېده.

ابات ويل:

- د اروپا د ستونزې او اري ،هلته د قواوو انډول او د خلکو حقوقو ته ،غاړه ايښودل دي.ددې چارې د سرته رسولو لپاره، بايد يو واکمن هېواد، لکه روسيه چې په نړۍ کې په غچ اخېستلو، زور زياتي او په بې ساري ظلم پېژندل شوې د اروپا ديووالي په نامه مخکې شي. د ټلوالي بې سارې مشري وکړي او د اروپا انډول او نړيواله سوله وژغوري.

پېير وويل:

- ښه ،دغه شان انډول به څنګه منځ ته راشي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې وخت کې انا پاولوفنا راورسېده.برند برند یې پېير ته وکتل او له ایټالوي روحاني نه یې پوښتنه وکړه:

- د پترزبورګ هوا څنګه زغمئ؟ د دغه ایټالوی څېره په ناڅاپه توګه د ښه والي او خوښۍ خواته ،هغه شان یې چې له ښځو سره په خبرو کې بدلون کاوه ،بدله شوه او وې ویل:

- د دې ښار له او سېدونکو ،په تېره بیا له مېرمنو سره له لیدو کتو نه،فضل او کمال دومره نیکمرغي را په برخه کړې ده چې له حیرانۍ نه یې لا تر اوسه ما ،دهوا په هکله د فکر کولو وخت پیدا کړی نه دی.

انا پاولوفنا نه غوښتل چې آبات او پېير، یوازې سره پاتې شي،په داسې حال کې چې هغوی یې څارل، له نورو مېلمنو سره د یوځای کېدو پلو ،بدرګه کړل.

په همدې شېبه کې یو بل تن تالار ته راننوت.نوی رارسېدلی ځوان سردار اندرې بالکونسکي،د کشرې شهزادګۍ خاوند و.سردار بالکونسکي که څه هم چندان جګ ونی نه و ،خو هغه د ښکلې څېرې،او ځانګړې تند طبیعت خاوند و.په هغه کې هر څه له ستومانه او غمرلو کتو نه نیولي تر ارام او موزونه ګام اخیستو پورې،هېڅ څه،د هغې له مستې، چالاکې او خوځېدونکې ښځې سره سخت اړخ نه لګاوه. دا له ورایه ځرګنده وه چې هغه ،د اوسنۍ مېلمستیا ټول ګډونکوونکي نه یوازې پېژني بلکې له هغو نه داسې کرکه لري چې د هغو لیدل خو څه کوې چې اوربدل یې هم پر هغه خواشیني پارونکي اغېز کوي. داسې بربښېده چې د دغو ټولو څېرو په منځ کې چې په ده کې د غم او کرکې زړې کړي،هغه تر ټولو نه زیات د ده د خپلې ښکلې ښځې څېره ده،نو له دې کبله هغه له دغه ښکلي سینګار شوي مخ نه ،مخ واړوه او د اناپاولوفنا د لاس تر ښکلولو نه وروسته یې، په ځیراو غونجو سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول بنديار له نظره تېر کړ.

انا پاولوفنا هغه ته وويل:

ستر سرداره! اورېدلي مې دي چې جګړې ته روان ياست.

بالکونسکي ځواب ورکړ:

جنرال کوتوزف لوربېنه کړې ده او زه يې خپل ياور ټاکلی يم. هغه دفرانسويانو په څېر د کوتوزف په وروستي سيلاب زوف ښه فشار راوړ.

_ ليزا! مېرمن به مو څنګه شي؟

-هغه به کلي ته لاړه شي.

_دا به لويه ګناه نه وي چې مور ټول د خپلې ښکلې ښځې له ديدن نه بې برخې کړئ؟

ښځه يې چې لکه د زرو د ګونګري په شان شور کاوه او له نازه ماتېدله، ته به وايي چې څوک له پرديو سره غږېږي، مېړه ته وويل:

-اندري! تا نه دي اورېدلي چې سردار مور ته د پېغلې (ژرژ) او ناپليون په اړه څه يوه خوږه کيسه واوروله؟

سردار اندرې وروځې برندې کړې او مخ يې واړوه. پېير چې مېلمستون ته د رارسېدو له شېبې نه سردار اندرې په مينه او مهربانۍ څاره، هغه ته ورنږدې شو او د هغه مړوند يې کلک راونيو. سردار اندري، بې له هغه چې وګوري، دکوم چا له خوا يې د خپل لاس په نيولو داسې تندی تريو کړ چې ګواکې وايي دا څوک دی چې دی له لاسه نيسي، ، خو کله چې يې د (پېير) له موسکا ډکه خوله وليدله، پرشونډو يې داسې د خواخوږۍ او مينې موسکا را خوره شوه چې هېڅ چا يې تصور هم نه شو کولای. هغه پېير ته وويل:

- عجب! اوس تاسو هم د لويانو بنديارونو ته تګ راتګ پيدا کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی؟

پېير ځواب ورکړ:

- خبر شوم چې تاسو دلته راځئ.

هغه يې کوله د هغه د خبرو خندا نه شي،نو ځکه يې پـه کـراره هغـه تـه وويل:

- اجازه ده ،مابنامنۍ له تاسو سره وخورم؟

سرداراندرې په خندا کې ورته وويل:

- نه اجازه نه شته !

او د هغه د لاس په کېښکودو يې هغه پوه کړچې اجازې تـه اړتيـا نـه شته.هغه غوښتل نور څه ووايي ،مګر په دې وخت کې سـرادر واسـيلي له خپلې لور سره مل پاڅېدل.نارينـه هـم لـه هغـوی سـره يـوځـای پاڅـېدل چې لاره ورته پرانيزي.

سردار واسيلي په مهربانۍ... مه پاڅېږه، وويل:

-... تاسو به ما ډېر وبښئ !دا د سفير بد مرغـه مېلمسـتيا ،نـه يـوازې ما ستاسـو د ديـدن لـه دوامـه بې برخې کـوي بلکـې ستاسـو پـه شـيرينو ويناووکې هم دخندا سبب کېږي.بيـا يې انـا پـاولوفنې تـه مـخ وروا ړوه او وې ويل:

ډېر خواشينی يم چې ستاسو ددې لـذت ښـوونکي بنـدار پرېښـودو ته اړ يم.

دهغې لور شهزادګۍ ايلين،چې د خپل اوږد ښکلي کمـيس ګـونځې يې پـه کـرار کـرار او نـاز سـره راټولـولې او يـوه نـه هېرېـدونکې او لـه هـر وخت نه په ياد پاتېدونکې موسکايې پـر شـونډو خـوره وه،دڅوکيـو تـر منځ تېره شوه.کله چې دا زړه وړونکې ښکلا د پېير له څنګـه تېرېدلـه،پـه داسې ډول يې هغه ته کتـل چې سـترګې يې د شـور اومينـې لـه لېوالتيـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

او محبته وحشت وهلې بریښېدې.

سردار اندرې وویل:

-خورا ښکلې ده !

پیېر زیاته کړه:

-هو کې ،ډېره !

سردار واسیلي چې کله د پیېر له څنګه تېرېده ،د هغه لاس یې راونیو او انا پاولوفنې ته یې وویل:

-دا یاغې اېږلږ راته وروزئ، دا ده یوه میاشت کېږي چې زما په کورکې اوسي،خو دا لومړی ځل دی چې زه هغه وینم.هغه زیاته کړه:

-د یوه ځوان لپاره د هوښیارو ښځو تر بنډاره،بل ښه څه په دنیا کې نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

اناپاولوفنا وموسېده او وعده يې وکړه چې د (پېير) سمه پالنه او خواخوږي به کوي، ځکه دا په دې پوهېده چې هغه د پلار له پلوه له سردار واسيلي سره خپلوي لري

هغه زړه بوږې چې تر او سه پورې د ترور تر څنګ ناسته وه، په چټکۍ او تلوار پاڅېده او ځان يې د سردار واسيلي مخې ته ور ورساوه. د هغې له څېرې هغه مخکنۍ ارامي او ځانښودنه ورک شول.د هغې پر مهرباني خو غمځپلې څېرې ګډښه او ويره راخواره وو. هغې چې ځان له هغه نه مخې کاوه، وې ويل:

- ګرانه سرداره!

تاسو به ماته دما د بوريس په اړه څه وواياست؟

هغې د خپل زوی نوم باريس، د الف، پر ځای و (و) د توري په ځانګړي فشار سره بوريس يادوو.(اصلا دا نوم باريس دی).زه نوره نه شم کولای په پترزبورګ کې پاتې شم، تاسو راته ووايا ست زه خپل هغه خوار، بې کسه او بې روزګاره زوی ته څه زېرې رسولی شم؟

سره له هغه چې سردار واسيلي له کومې تلوسې او مينې پرته، دهغې بوږې خبرو ته غوږ و، او آن د بې صبرۍ نښې يې له ورايه په څېره کې څرګندې وې، مګر بوږې په خورا خواخوږۍ او مينې موسېدله او ان دا چې دهغه لاس يې راونيو، دهغه د تنګ خنډ شوه او ورته وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نو تاسو ته به دا څه ګرانه وي، چې اعلحضرت ته یوه خبره ورسوئ، هغه به سمدلاسه په کارد کې وګمارل شي.
سردار واسیلي په کراره ځواب ورکړ:
-ګرانې شهزادګۍ! تاسو باور وکړئ ،هر هغه څه چې زما له لاسه کېږي ،هغه به زه تاسو ته وکړم، مګر ماته به ډېره ګرانه وي، چې اعلحضرت ته وو ایم، خو که زما مشوره منئ، له ټولو اکه ددغه شان هیلې لپاره به ښه دا وي چې د سردار ګولځین له لارې، رومیانځوف نه غوښتنه وشي. دا کار به تر ډېره عقلي ښه ولري.
دا بوډۍ، شهزادګۍ روبځکایا ،وه. هغې د روسیې یوې ډېرې مخورې کورنۍ، پورې اړه لرله، مګر اوس ډېره بې وزلې وه. نور نو دهغې، پخوانی پرتم تللی او د اعیانو او مخورو ښه‌ارونو او مېلمستیا ته یې لار ،نه لرله.هغه اوس راغلې وه چې د خپل یوازینی زوی لپاره د امپراطورۍ په ګارد کې ځای پیدا کړي. هغه د انا پاولوفنې مېلمستیا ته هم بې بلنې ځکه راغلې وه چې هلته له همدې سردار واسیلي سره د کتنې ویاړ پیدا کړي. دهمدې کتنې په هیله یې د سردار ببولالو ته غوږ نیولی و.هغه ،د سردار واسیلي داسې غوځ او په ډاګ ځواب سرسامه کړې وه ،د هغې ځلېدونکې ،هیلمنده څېره ،ددې ځواب په اورېدو ،په خواشینۍ کې ډوبه شوه، مګر دې حالت څو شېبو نه زیات دوام پیدا نه کړ .دهغې سرسام حالت ترڅو شېبو وروسته په یوې موسکا ربدله او له موسکا سره غبرګ یې د سردار واسیلي لاس را ټینګ او په خورا نرمۍ یې هغه ته وویل:
-ګوره سرداره ! ما هېڅکله له تانه کومه هیله نه وه کړې.له دې نه وروسته به هم له تانه کومه هیله ونه کړم، هېڅکله مې له تا سره د خپل پلار مینه دریاده کړې نه ده، مګر اوس تاته په خدای قسم درکوم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما پر زوی رحم وکړئ، زه به تاسو خپل غمخور وګڼم.هغې همدلته لا پسې ننواتې زياتې کړې او په کرار عذر يې وويل:

ګورئ !خوابدي کېږئ به نه،له ما سره به هرو مرو ژبه کوئ.ما له تاسو نه لا مخکې ګولځين ته ويلي و ،هغه را سره مرسته ونه کړه.زما هيله داده چې تاسو د پخوا په شان مهربانه اوسئ. هغې د دې وروستيو خبرو په وخت کې هڅه کوله وخاندي، ولې او ښکو يې پر سترګو کې باران جوړ کړي وو.

شهزادګۍ ايلن ،چې دروازې ته نېږدې خپل پلار ته سترګې په لاره وه ،خپل ښکلی سر يې ،لکه دلرغونو مجسمو په څېر پخپلو ښکلو اوږو راواړوه او وې ويل:

-پلاره !ناوخته شوه !

په مخورو او اعيانو کې اغېز داسې پانګه ده چې په هڅې او هاند بايد د هغه د ورکېدو مخه ونيول شي. سردار واسيلي په دې خبره ښه پوه و. دا يې له ځانسره غوټه کړې وه ،که د هرچا په غوښتنه او هيله لويانو، مشرانو ،چاروا کو او مخوروته لمن وغوړوي، ډېر ژر به داسې وخت راورسېږي چې دخپلو اړتياوو په وخت کې به يې څوک خبره نه اوري، نو له همدې کبله هغه په ټولنه کې له خپل اغېزه زياته ګټه نه اخيسته،خو د خوارې شهزادګۍ دروبځکايا د وروستۍ هيلې له امله يې په زړه کې څه نا ارامي احساسوله.هغې، ده ته دا هم ورپه ياد کړه چې په دولت کې دده لومړنۍ دنده ترلاسه کول،په رښتيا د همدې ښځې د پلار له برکته شوي و.له دې سره جوخت دده دې ته هم پام شو چې دا د دروبځکايا ،دهغو ښځو له ډلې نه ده چې يو وار په زړه کې د يوه کار د سرته رسېدو پرېکړه وکړي،تر هغه يې چې تر سره کړې نه وي،بيا يې ،نه پرېږدي.دده دې ترخنګ که دداسې ښځو کار ترسره نه شي، هغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چمتو دي، د ورځنۍ سرخوږۍ او ان خندونو د پيدا کولو سبب شي.
دډېر وروستۍ خبرې په پام کې نيولو سره لږ نرم شو، په ډېر ارام او سندريز غږ يې، چې خواشيني ترې اوربدل کېدله، وويل:

-ګرانې انامخايلوفنا! که څه هم د تاسو د هيلې سرته رسول زما له توانه لرې خبره ده، خو ددې لپاره چې وښيم، تاسو ماته څومره ګرانه او د خدای بښلي پلار ياد ته مو څومره درنښت لرم، دا نه کېدونکی کار به ترسره کړم. ستاسو زوی به ګارد ته بدل شي. دادي ددې وعدې د سرته رسولو دننښې په توګه، ستاسو لاس کيښکاږم، څنګه اوس راضي شوئ؟

_ای ماته ګرانه! ته ډېر مهربانه او زموږ يوازينی غمخور ياست. ماله دې نه پرته، له تاسو نه بل انتظار هم نه درلود، تاسو مهربانه يئ.
سردار، نور نو غوښتل لاړ شي، مګر شهزادګۍ غږ پرې وکړ:

-يوه شيبه، يوازې دوه خبرې نورې هم لرم. وروسته له هغه چې هغه ګارد ته راشي. هغه په شک کې شوه، ځنډ يې وکړ، مګر غږېدا ته يې دوام ورکړ:

ستاسو خو اړيکي له ميخايل الاريونوويچ، سره ډيرښه دي، ښه به داوي چې هغه ته سپارښتنه وکړئ چې باريس خپل ياور وټاکي. زه به هغه وخت بالکل بېغمه شم، او بيا به...
د سردار واسيلي پر شونډو يوه ترخه موسکا خوره شوه او وې ويل:

-دا وعده نو نه شم درکولئ. تاسو پوهېږئ، له هغه وخته چې کوتوزف د وسلوالو پوځونو ستر قوماندان ټاکل شوی دی، ټولو داسې ځان ترې تاو کړې دی لکه منجيله، ګورئ! څنګه غندل کېږي. هغه پخپله ماته وويل چې د مسکو ټولو مخورو او چارواکو ژبه سره کړې چې خپل نازولي به، دده ياوران او مرستندويان ټاکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه، نه داسې نه کېږي، ګران او مهربانه ! تر هغه پورې چې ماته ددې وعده هم رانه کړئ ، کله دې پرېږدم.

د سردار ، ښکلې لور، په هماغه نرم او خواږه اواز بیا غږ وکړ:

-پلاره ! نا وخته شوه.

ـ ښه ، دخدای په امان، تر بیا لیدو...؟

ـ تاسو به سبا ته هرمرو ، اعلحضرت سره ګورئ؟

ـ هرمرو ،ولې د کوتوزوف وعده نه کوم.

انا میخایلوفنا ، دځوانو پېغلوتې، په شان ورته موسکا سره چې یو وخت په ځوانۍ کې په هغه ویاړېده ، مګر اوس یې دهغې له پړسېدلي مخ سره اړخ نه لګاوه، خبره اوږده کړه او وې ویل:

-ښه به داوي چې هرو مرو وعده وکړئ، واسیلي، هرو مرو.

داسې برېښېده چې انامیخایلوفنا خپل عمر هېر کړی وي او دعادت له مخې یې له خپلو ټولو ښځینه، اداګانو کټه اخېسته، خو همدا چې هغه ووت ، دهغې څېرې بیا خپلې لومړنۍ بڼې ته راغله، د سړو او غم څپې پرې راخورې شوې، هغه د مېلمنو هغې ډلې ته ورننېږدې شوه چې هلته سردار خپلې کیسې کولې. بیا دیې ښودله چې خبرو ته غوږ غوږ ده، خو په زړه کې دې ته سترګه په لاره وه، چې څنګه او څه وخت نوره پاڅېږي او لاړه شي، ځکه دهغه څه لپاره چې راغلې وه، هغه خو تر سره شول.

په دې وخت کې انا پاولوفنې وویل:

-د ایتالیا دمیلان دښار ددې تاج اېښودلو دوروستۍ کمیډۍ په هکله څه ویلې شئ؟ ددې نوو لوبو په اړه چې د ژینوا او لوکا دښارونو خلک راځي او خپلې هیلې ښاغلي بناپارت ته ډالۍ کوي. ښاغلی بناپارت هم دشاهۍ او واک پر پالنګ ناست دی او دخلکو او ملتونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلې پوره کوي.دا په رښتيا ،ډېره لويه، پېچلې او د تعجب وړ خبره ده.نه،نه ،دې ته لږ ځيرشئ،اخر بايد لږ فکر وکړئ.سړی لېوني کېږي،دا سې تصور کېږي چې ګواکې دې خلکو هسې خپل عقل له لاسه ورکړی دی.

سردار اندرې چې اناپاولوفنې ته کتل،وموسېد او وې ويل:

-دا تاج ماته خدای راکړی دی. وا دهغه چا پر حال چې هغه ته لاس وروړی.(دا هغه توري دي چې ناپليون بناپارت،د تاج اېښوولو په شېبه کې ويلې و او ويل کېږي چې هغه ددې تورو د اداکولو په وخت کې خورا ښکلی او پرتمين برېښېده)اندرې دا خبرې يوځل بيا دهغو په اصلي يعني ايتالوي ژبه تکرار کړې:

دا تاج ماته خدای راکړی دی،وا د هغه چا پر حال چې هغه ته لاس وروړي.

انا پاولوفنا دوام ورکړ:

- هيله لرم چې دا هغه وروستی څاڅکی و چې جام يې ډک کړ،نور نو ټولواکان نه شي کولای ،هغه ځوک وزغمي چې ټول ګواښوي.

سردار، په ډېر ادب خو ناهيلۍ وويل:

-ټولواکان ؟اغلې !تاسو دټولواکانو يادونه وکړه؟ البته زه د روسيې په اړه نه غږېږم،مګر دغه شان ټولواکانو لکه،شپاړلسم لويي،شهزادګۍ اليزابتې(د شپاړلسم لويي خور) ، څه وکړل؟هېڅ !

هغه خپلو خبرو ته په ډېرې تلوسې دوام ورکړ:

-باور وکړئ چې دا د بوربون،کورنۍ ته دهغو دخيانت د بدل ډالۍ ده. ټولواکان خپل سفيران استوي چې د تخت له ښکېلاکګرو (غاصبانو) سره خوا خوږي وکړي.

هغه له سپکاوي نه يو سوړ اسويلی وويست او بېرته يې پر خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای کې ځنګ بدل کړ....

سردار، خبروته په داسې ژبه دوام ورکاوه چې ګواکې غوږونه يې دچا دخبرو د اورېدو پوروړي نه دي، بلکې داسې يې انګېرله چې په دې برخه کې دی تر ټولونه د ژورې پوهې خاوند دی او دی يوازې د خپلو خبرو او ذهني بهېر ځارنه کوي، هغه وويل:

-که ناپليون يو کال نور هم دفرانسې پر تخت پاتې شي، حالات به ډېر نازک او کړکيچن شي، دفرانسې ښه ټولنه به په دوکو، په تېروتنو، په تېريو، شړلو او وژلو دتل له پاره نابوده شي او هغه وخت به...

هغه اوږې پورته واچولې او لاسونه هم ورسره جګ کړل. پيېر غوښتل چې څه ووايي، ځکه دغو خبرو خوند ورکړی و، خو اناپاولوفنا هغه تل تر سترګولاندې ځاره، نو دهغه دخبرو په منځ کې ورننوته او په هغې خواشينۍ چې تل يې د امپراتور ټولواک د کورنۍ دغړو دنومونو په يادولو، په غږېدا کې پيدا کېږي، وويل:

ټولواک الکساندر فرمايلي دي چې دفرانسې دحکومت ټاکنه، خپله فرانسويانو ته ورپرېږدئ.

هغې له ټولواکپال کډوال سره دخواخوږۍ په نښه زياته کړه:

-هر هغه ملت چې ځان له غاصب واکمن نه وژغوري، بېشکه چې دقانوني ټولواک په پناه کې به ژوند کوي.

سردار اندرې وويل:

- په دې خبرې باور خورا ګران دی، ښاغلی سردار په رښتيا حق لري ووايي چې خبره ډېره کړکېچنه شوې ده، زه هم تصور کوم چې پخوانو حالتو ته به ستنېدل خورا ګرانه خبره وي.

پيېر، په تريو تندي او ترخه ژبه بيا خبرې پيل کړې او وې ويل:

-ټول مخور او درباريان دبناپارت پلوی شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار پرته له هغه چې پيير ته وګوري، وويل:
-دا خبرې د بناپارت پلويان کوي.په دې ورځو کې د فرانسوي ټولنې د خيالاتو ځرګندول او خپربدل خورا ګرانه خبره ده.
سردار اندرې په ملنډو وويل:
دا بناپارت ويلي دي.له ورايه ځرګنده وه چې سردار د هغه نه خوښېږي، که څه هم هغه ته يې نه کتل،مګر دا ويناوې د هغه پرضد وې.
له لږ څه ځنډه وروسته يې بيا د ناپليون د ويناوو يادولو ته دوام ورکړ:
- ما هغوته د ويارلاره وروښوده،هغه دوی خوښه نه کړه،ما هغوی ته خپله سرښندنه وړاندې کړه ،خو هغوی د پرګنو خبرې کولې.
.نه پوهېږم چې ده تر کومه، دا حق لاره چې دا رنګه خبرې وکړي.
سردار چې د هغه خبرې نه منلې، په ځواب کې وويل:
-هېڅ، ان د ګيرځوګه، تر وژولو وروسته د هغه خورا نېږدې پلويان هم ،هغه د خپل اتلولۍ وړ نه ګڼي.هغه اناولوفنې ته مخ ورواړوو او يادونه يې وکړه:
-ان که کوم وخت هغه ،د ځينو لپاره يو اتل هم و ،خو د ګيرځوګه تر وژنې وروسته په اسمان کې د شهېدانو شمېر يو تن زيات او د ځمکې د اتلانو په شمېر کې يو تن کم شوی دی.
اناپاولوفنا او نورو لا په خپلو موسکاووا او سرښورونو د سردار د خبرو ستاينه، نه وه کړې چې پيير د هغو خبرو ته ورننوت.
که څه هم اناپاولوفنا لا له مخکې دا احساس کړې وه چې کېدای شي هغه اپلتې ووايي،مګر د هغه مخه يې نيولای نه شوه.
ښاغلي پيير وويل:
- د ګيرځوګه اينګينسکي اعدامول (پانسي) يوه ستره دولتي وړتيا او د ملي ګټو لپاره ډېره وړ وه،نو زما په عقيده د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژل، د بناپارت د روح د پرتم، څرګندونه کوي او دا ځکه چې د دغه شان یو مسوولیت له منلو و بربدلی نه دی.

اناپاولوفنا په ډېرې ګبنهې او وېرې تر شونډو لاندې وویل:

-یا خدایه، یا خدایه.

کمکۍ شهزادګۍ چې داوبدلو سیخونه خپلې خوا ته را نېږدې کول، وویل:

-ښاغلیه پېیره ! یعني څه، څنګه تاسو د خلکو په وژنه کې د روح پرتم وینئ.

له هرې خوا شر او شور پیل او د ګنې ګونې اوازونه پورته شول:

-اه، اوه، داڅه وایي؟...

شهزاده ایپولیت چې په رغوو یې خپل ځنګنونه ټپول په انګرېزي وویل:

-افرین، افرین.

سردار یوازې او یوازې اوږې پورته واچولې او بس.

پېیر، چې په ډېر پرتم د خپلو عینکو له شا، ټولو ته کتل او په داسې یو غږ چې ناهیلۍ ترې څرګندې وې، وویل:

- زه دا خبرې ځکه کوم چې د بوربن کورنۍ له انقلابه وتښتېده او ملت یې اړ دوړ ته پرېښوده، یوازې ناپلیون و چې انقلاب یې درک کړ، هغه یې برې ته ورساو، نو ځکه یې نه شو کولای، ټول ملت د یوه تن تر ژونده ځار کړي.

اناپاولوفنا پر هغه غږ وکړ او وې ویل:

-ښه به نه وي چې تاسو هغه بل میز ته لاړ شي.

مګر، پېیر، بې له هغه چې د هغې خیال وساتي، ځواب یې ورکړ:

-نه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خپلې خبرې لا پسې اوږدې کړې او لا يې په ډېرې خوښۍ او تلوسې وويل:

-ناپليون، له دې کبله ستر دی چې تر انقلاب هم لوړ شو، د انقلاب نيمګړتيا او بدۍ يې وځپلې، د خلکو لپاره يې د هغه ښېګڼې راڅرګندې کړې او د بيان او مطبوعاتو ازادي يې خوندي وساتله.ده يوازې له همدې کبله پر واک ولکه وکړه.

سردار وويل:

که د واک تر ولکې وروسته، هغه، له واکه د خلکو دوژلو لپاره کار نه وای اخيستی او هغه يې قانوني ټولواک ته سپارلی وای، ما به هغه وخت، هغه ستر بللی وای.

_هغه نه شو کولای دا کار وکړي، ملت يوازې له دې کبله هغه ته واک وسپاره چې هغه، هغوی د بوربن د کورنۍ له ولکې نه وژغورل، ده په همدې چارې کې خلکو د هغه سترتوب وليد.

ښاغلي پيير، خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

-دانقلاب چاره، ستره چاره ده.

هغه په دغو لمسوونکو خبرو چې په هغو کې د هغه تودې خو ناهيلې غوښتنې څرګندې وې، هڅه کوله په يو وار د زړه براس وباسي.

اناپاولوفنا وويل:

-انقلاب او ټولواک وژنه ستره چاره ده، تر دې وروسته.. او بيا يې خپله خبره هغه ته وريادہ کړه:

-نه غواړئ هغه بل ميز ته لاړ شئ؟

سردار چې لنډه موسکا يې پر شونډو راخوره شوه، وويل:

- د ژان ژاک روسو ټولنيز تړون.

-زه د ټولواک د وژنې خبره نه کوم ،زما هدف د انديښنو خبرې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پېغور سره مل یوه بل غږ، د هغه خبرې ور پرې کړې:

-هو کې !د تالان، ټولواک وژنې، او د مرګ ژوبلې اند ېښنې.

_البته چې دا ټولې تندلارې چارې وې، د انقلاب ستروالی په دې کې نه و، د انقلاب ستروالی په بشري حقوقو، د خلکو په ژغورنه او د هغوی په برابرۍ کې و. ناپلیون دا ټول کړه او د هغو چارې په ټول قوت سره خوندي کړل.

سردار په ډېره سپکه او ترخه ژبه، داسې چې ګواکې په پای کې یې پرېکړه کړې، د دغه زلمي د خبرو ټول اپلتوالی په غوڅه ورتـه په ډاګه کړي، وویل:

_ازادي او برابري د هغه د هل غږ دی چې بد نامۍ او رسوایۍ لا پخوا ټولو ته څرګندې شوي دي. څوک دي چې ازادي او برابري به یې نه خوښېږي؟ زموږ خپل ژغورونکی(حضرت عیسي) لا پخوا د برابرۍ او ازادۍ روزنه کوله. تاسو فکر کوئ چې تر انقلابه وروسته خلک نیکمرغه شول، برعکس، دا موږ وو چې د ازادۍ غوښتونکي وو او بناپارت هغه نابوده کړه.

سردار اندرې، چې خندل یې، کله پېیر، کله سردار او کله هم کوربنې ته سترګې اړولې.

انا پاولوفنا، د پېیر د دغو خبرو په پیل کې، د خپلو ټولو ټولنیزو تجربو سره سره، د هغه، له وینا نه وېربدلې وه، خو کله چې یې ولیدل، د پېیر د ټولو څېړو او تندو، ویناوو له اورېدو وروسته چې د دې له نظره چور کفر وي، سردار بیا هم خپله ارامي ساتلې او په دې هم پوه شوی دی چې، خبره هسې له جوړېدو وتلې ده، په سپینه او ډانګ پېبلې یې له سرداره پلوی څرګنده کړه او وې ویل:

- ګران او ښاغلي پېیر، نو دا راته ووایه څنګه هغه سړی، د ستر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی په نامه یادوئ چې کولای شي ګیرخوګ خو څه چې ،آن بې ګناه سړی هم بې له دلیل او بې محکمې ووژني.

سردار وویل:

زړه مې و،وپوښتم،چې ښاغلی د برومر داتلسمې نېټې په اړه څه ویلې شي؟ایا دا دوکه نه ده؟دا د دوکې او غولولو داسې یو دام دی چې دیوه ستر نارینه له کړو سره هېڅ نېږدې والی نه لري.

کمکۍ شهزادګۍ چې اورېږې یې پورته اچولې غږ وکړ:

ولې دهغو برمتو(اسېرانو)په هکله څه نه وایې ،چې په افریقا کې هغه وژلي دي؟دا ډېره وحشتناکه ده.

سردار ایپولیت وویل:

-هر څه چې وایې ،هغه دې ووایي،هغه ډېر بې اصله او بې نسبه سړی دی.

پېیر نه پوهېده چې ژرکوم سیال ته ځواب ووایي،ټولو ته یې وکتل، وموسېده،موسکایې دنورو موسکااوو ته ځکه ورته نه وه چې ډېره تصنعي وه.کله چې یې شونډې خنداته جوړېدې،ناڅاپه یې څېره ځېرمنه او حتې لږشان ته،خواشینې شوه، غم په کې راخورېده او پر ځای یې بله څېره چې دماشومانو څېرې ته ورته او خورا زړه راښکوونکې وه راڅرګندېده،داسې څېره چې لږ شان ته ساده او په هغې کې دننواتو ننښې رابرېښېدې.

سردار چې دلومړي ځل لپاره هغه لیده،په بشپړه توګه په دې پوه شو چې دغه وطني یاکوبیڅ(سیاسي ډله)،هومره ګواښمن او وحشتناکه نه دی لکه دهغه ویناوې چې ګواښمنې دي.

په دې وخت کې پر ټولو یوه چوپتیا راخوره شوه.

سردار اندرې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاسو څنګه غواړئ چې په یووار تاسو ټولو ته ځوابونه ووایئ؟زه داسې انګېرم چې دیوه دولتي چارواکي او د یوه ځانګړي وګړي کړه باید دي وه ټولواک او لوی سردار له کړو نه جلا وګڼل شي.

پېير، چې دد غه شان يوې مرستې له رارسېدونه خوشاله شو، وويل:

-هو کې هو کې...دا همداسې ده..

سردار اندرې ،خپلو خبروته دوام ورکړ:

-له دې نه سترګې پټېداى نه شي، چې ناپليون د يو ستر انسان په توګه د ارکول د پله د يافا په روغتون کې.پر کولرا ديوه اخه ناروغ د لاس په کېښکو دلو سره ديوه ستر سړي دريځ تر لاسه کړ. خو له بله پلوه،هغه داسې کړه هم تر سره کړي چې د ښنلو نه دى.

سردار اندرې چې د تګ تکل يې کړى و،پاڅېده او د خوځېدو په تکل يې خپلې مېرمنې ته اشاره وکړه او له ورايه څرګندېده چې په دې ډول يې غوښتل د سردارپېير،د بې ځايه خبرو بده اغېزه را نرمه کړي.

سردار ايپوليت،ناڅاپه پاڅېد او د لاسونو په ښورولو يې د ټولو د تګ مخه ونيوله.هغوى ته يې د کيناستو بلنه ورکړه او وې ويل:

-اه، پوهېږئ نن مې يوه ډېره په زړه پورې، خوږه مسکوي ټوکه اورېدلې ده.هغه بايد هرمرو تاسو واورئ او خوند ترې واخلئ.

سرداره ! تاسو به ما وبښئ.زه که دا ټوکه په روسي ژبه ونه وايم ټول مرچ او مالګه يې ورکېږي.

هغه د هغو فرانسويانو په لهجه داسې روسي ويل پيل کړل چې ګواکې يوازې يو کال يې په روسيه کې تېر کړى وى.هغه په داسې خوند اورنګ، مينې او تلوسې د اورېدونکو پام ځان ته هغه شان چې ده غوښتل ور واړوو، ټول ځاى پر ځاى ودرېدل او له خوځېدا نه پاتې شول.ټوکه داسې وه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-په مسکو کې یوه مېرمن ژوند کوي، هغه خورا بخیله او موزي ده.هغې غوښتل چې دوې مینځې ولري.د هغې مینځې باید د جګې ونې خاوندانې وي.هغه هم ډېرې لوړې، دا ددې غوښتنه او هیله وه.هغې وویل...

دلته و چې سردار ایپولیت چوپ شو.چورت کې لاړ، دا سې بریښېده چې نه پوهېږي څه ووایي.

هغه وویل:

-ونجلۍ !

خپلې ځانګړې مینځې ته یې وویل:

-راشه او د مینځو دا ځانګړې جامې وا غونده او له ما سره لاړه شه،زما د ګاډۍ شا ته کېنه چې د هغه دیدن ته لاړشو.

نور نو ویکنت، د اوربدونکو د خندا پر وړاندې د دربدو توان نه لاره او له هغو مخکې ده خندل.ددې خندا په خلکو خورا بده ولګېده، خو له دې سره سره زیاتره اورېدونکو او له هغې ډله نه هغې زړې بوډۍ او اناپاولوفنا هم وموسېدل.

-مېرمن وخوځېده، خوناڅاپه سخت باد را ولګېده، دنجلۍ خولۍ یې یوړه او د هغه درمند ویښتان هم جږ جړ او ګډ وډ کړل.

کله چې ټوکه دلته را ورسېده، نور نو هغه نه شو کولی د خپلې خندا مخه ونیسي، هغه د خپلې خندا په څپو کې وویل:

-او ټول خلک پوه شول...

ټوکه همدلته پای ته ورسېده، ،خو څوک پوه نه شول چې هغه څه غوښتل.ولې یې دا ټوکه هغه هم په روسي ژبې وویله، مګر له دې سره سره اناپاولوفنې او د بېډار زیاترو کسانو له هغه نه ځکه مننه وکړه چې په خپلې ښکلې وینا یې د پییر ناښکلې وینا هېره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جـګړه او سوله

تـر دغـې تهو کې وروسـته خبـرې بلې خواتـه واوښـتې او پـه پـای کې توڅلو ،ددغې او پخوانیو او راتلونکو نڅایزو مېلمستیاوو په اړه داسې خبرې کولې چې هغه به څنګه ،چېرې کله او دچا کره وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

مېلمنو له اناپاولوفنې، د هغې له دې زړه وړونکې مېلمستیا، له تود هرکلي او په ورین تندي تر مننې وروسته، کرار کرار په وتلو پیل وکړ.

پېیر یو ډېر شه‌ل ځوان و، خو ځېدا یې هم کړه وړه وه. هغه تر نورو لږ د جګې ونې، څورب ځان او غټو سر او لاسونو په لرلو، د خلکو په وینا نه شو کولای په عادي بڼه، بڼه‌دارونو او مېلمېستیاوو ته ورشي، په تېره بیا هغه نه شو کولای هسې په عادي توګه له هغه نه ووځي. تر وتلو مخکې د کومې ځانګړې خبرې ویل دده لپاره ډېره په زړه پورې و.

تر دې بر سیره، هغه تل ګبنۍ اخیستی او په تلوار کې و. د ساري په توګه، کله چې هغه د وتلو په تکل پاڅېد، د خپلې خولۍ پر ځای یې، د کوم جنرال، درې کنجه په بڼکو، ګاڼل شوې خولۍ، رااخیستې وه او داسې یې ښودله چې هېڅ څه ته یې پام نه دی. هغه له هغې خولۍ نه تاج ډوله بڼکې ایستلې وې. دده دې کار ترهغه پورې دوام پیدا کړ چې جنرال له هغه هیله وکړه، خوله یې ورته وسپاري. خو د هغه دا ټول تلوار، ګبڼۍ، السه ګوله او کمزورتیا، بڼه‌دارونو او مېلمستیاوو ته د هغه ښایسته ننوتل او ښکلې خبرې، هغه څه وه چې دده د لومړیو ګناهونو پور یې پرې کاوه.

انا پاولوفنا، هغه ته مخ ورواړوه او په ورین تندي یې چې د رښتینو عیسویانو ځانګړتیا ده، هغه ته دا وښودله چې ټول ناوړه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې وربښلي دي.هغې چې سر ښوراوو ،وویل:
-ښه ګرانه ! ښاغلیه پېیره ! هېله لرم چې بیا مو ددیدن نصیب وشي، خو ای کاشکې چې مو په خپلو اندېښنو کې ،بیا کتنه کړې وای.
مګر پېیر دهغې ځواب ورنه کړ ،هغې ته په درناوي، درناوي کې یې ،خپله موسکا بیا پر شونډو خوره کړه ،هغه موسکا چې د هېڅ شي څرګندونه یې نه کوله مګر دا چې:
زما اند ښنې او عقاېد چې هرڅه وي،وي به ،مګر وګورئ چې ډېر پاک زړی او رښتین ځوان او ویاړمن یم.
ټول اوریدونکي او دهغو له ډلې نه اناپاولوفنا ،ددې موسکا په اصلي معنې ښه پوه شول.
سردار اندري له هغه دالانه چې جامې په کې ویستل او اغوستل کېږي،ورتېر شو ،خپلې اوږې یې دچوپړخواته واړولې او ددې لپاره لږ څه ورټیټ شو چې کوټ ور واغوندي.هغه په ډېرې بې پروایئ ،دخپلې مېرمنې د پرله پسې غوښتنو له امله دسردار ایپولت خبرو ته چې د کالیو اغستلو لپاره دالان ته راغلی و ،غوږ نیولی و.سردار ایپولت دښکلې امېد وارې شهزادګۍ ترڅنګه ولاړ و او دخپلو لاسي عینکو له شا یې په خوند خوند هغې ته کتل او نه یې شو کولای له هغې سترګې بلې خواته واړوي.
کشرې شهزادګۍ دخدای په امانۍ په ترځ کې انا پاولوفنا ته وویل:
-مهرباني وکړئ انا جانې،چې ساړه مو ونه شي،او زیاته یې کړه:
-ارامه اوسئ.
اناپاولوفنا ددې مېلمستیا په لړکې په دې هم بریالۍ شوې وه ،له لېزې سره د خپلو هغو خیالونو په اړه چې د سردار اناتول لپاره ،دهغې دمیرېه دخور ریباري وه ، خبرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انا پاولوفنا ،یوځل بیا په کراره وویل:

زما تر هیله تاسو ګراني یاست، هغه ته به هر و مر و په دې اړه ولیکئ او وروسته به بیا راته ووایئ چې پلار یې په دې هکله څه وایي؟ دلیدو په تمه.

هغې دا خبرې وکړئ او د کالیو له کوټې نه ووته.

سردار ایپولیت، کشرې شهزادګۍ ته ورننوتی شو، خپل سر یې د هغې او وږو ته ورتیټ کړ او په بنګېدو بنګېدو یې هغې ته څه وویل.

د شهزادګۍ او ایپولیت چوپړانو د هغو د خبرو د پای ته رسېدو په تمه یو شال او بل کوټ په لاس ولاړ وو، هغوی سره له هغه چې په هېڅ نه پوهېدل، د هغوی خبرو ته چې په فرانسوي غږېدل، غوږ نیولی وو. خو د هغو خبرې دا ښودنه کوله چې ګواکې په هر څه پوهېږي، مګر نه غواړي په څه شي پوه شي.

کشره شهزادګۍ د تل په شان په موسکا غږېده او په خندا، خندا یې خبرې اورېدې.

سردار ایپولیت وویل:

څومره خوښ یم چې د سفیر کره نه یم تللی، څومره ستومانه کوونکې به وه. دلته هر څه په بې ساري توګه ښه او په زړه پورې وو. دا سې نه و؟ ګوره ډېر ښه نه وه؟

شهزادګۍ خپله خوږه، نازکه لنډه پر نرو وېښتو ګاڼل شوې شونډه را لوړه کړه او ځواب یې ورکړ:

-وایي چې د نڅاوو بنډار هلته ډېر ښه دی، تولې ښکلې ښځې همالته راټولې شوې دي.

سردار ایپولیت چې په بد مستۍ خندل، چوپړ یې پورې واهه، په ډېرې شدلې یې له هغه نه شال را واخیست او د شهزادګۍ پر اوږو یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو غوږ راوه او وې ویل:

-ټولې نه ، ځکه تاسو هلته نه یاست، ټولې نه.

وروسته له هغه چې یې شال، د شهزادګۍ پر اوږو وروغوړاوه، دا معلومه نه شوه، چې سهواً و، که لاسي، هغه خپل لاس ونه داسې ښکته واچول چې ګواکې دی هغه ځوانه ښځه کېښکاږي.

شهزادګۍ، په ډېر لطافت او نزاکت او همیشنۍ موسکا پر شونډو، د هغه له غېږې ځان را وویست او خپل خاوند ته یې سترګې وروا ړولې. شهزاده اندرې سترګې سره تړلې وې، داسې تصور کېده چې هغه ډېر ستومانه او خوبولی دی. په داسې حال کې چې ښځې ته یې نه کتل ،له هغې نه یې وپوښتل:چمتو یې؟

سردار ایپولیت خپل لنډ کوټ چې دده تر ځنګنو هم نه رسېده، واغوست. هغه که څه هم دده د تنګ خنډ کېده، خو د ورځني دود سره یې ځنګ لګاوه. په زینه کې یې ښکته مخه کړه او په شهزادګۍ پسې یې چې یوې مینځې مرسته ورسره کوله ګاډۍ ته وخېژي، منډه واخیسته. هغه په داسې یو ډول چې د ژبې واک یې هم لکه د پښو هغو ترې تللی و، په ډېرې سختۍ یې چیغه کړه:

ـ ګرانې شهزادګۍ دلیدو په تمه !

شهزادګۍ خپله لمن او کالي راټول او په ګاډۍ کې کیناسته. مېړه یې خپله توره راووېسته او پر هغې یې لاس تېراوه. سردار ایپولیت په خپلې چوغلۍ د مرستې او چوپړ په پلمه د ټولو د زورېدو او نا ارامۍ سبب و. سردار اندرې چې سردار ایپولیت یې ګاډۍ ته د ختلو خنډ شوی و، په وچه او ترخې روسي ژبې وویل:

-اجازه راکړئ !ښاغلیه ! چې تېر شم.

په هماغه خو دا وار، په خوږه او مهربانه ژبه یې، پېیر، ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو ته سترګه په لاره یم، ښاغلیه، پېیره !
ګاډیوان اسونو ته متروکه ور غبرګه کړه او د ګاډۍ ارابې په چورلیدو شوې.
سردار ایپولیت چې سردار ته تر کوره د رسولو، وعده ورکړې وه، د زینو پر سر ورته سترګه په لار ولاړ و او په ځند ځند خندا یې کوله. سردار وروسته له هغه چې له سردار ایپولیت سره په ګاډۍ کې کیناست، وویل:
ـ دا باید ووایم چې ستاسو دا نازولې شهزادګۍ خورا ښکلې ده. ویلې شم چې بې اندازې. هغه د خپلو ګوتو څوکې مچې کړې او وې ویل:
کټ مټ لکه د فرانسویانو په شان !
سردار ایپولیت په کبرجن او لوړ اواز وخندل.
سردار دوام ورکړ:
- ایا ته په دې پوهېږې چې هغه په هغې ساده څېرې په زړونو څه اورونه بلوي؟ زما یې هغه خوار مېړه ته زړه خوږېږي، هغه خوار پوځي چې تصور کوي د واک لوړو کړیو ته یې لاس رسېدلی دی.
ایپولیت بیا خپله غیر طبیعي خندا پیل کړه او د کړس کړس خندا په منځ کې یې وویل:
-ستا یادېږي چې ویل به دې چې روسۍ ښځې، فرانسویانو ته نه رسېږي؟ نه دا سې نه ده، سړی باید په خبره پوه شي.
پېیر، چې د کور تر خاونده مخکې، کورته رسېدلی و، د هغه ملګری په شان چې د کوربانه په شان په کور کې بلد وی، مخامخ د سردار اندرې دفتر ته ورغی. پر هغه لومړي څه چې هلته د هغه سترګې ولګېدې، هغه کتاب و چې د سزار یادښتونه نومېده. هغه یې را واخیست، پر کټ اوږد

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېوت، ځنګل یې ولګوله، کتاب یې په منځ کې پرانست او د هغه په ویلو یې پیل وکړ.

سردار اندرې خپل دفترته د ننوتلو سره سم، خپل دواړه واړه او سپین لاسونه سره ومښل او وې ویل:

-تا په دې پېغلې شیرر، څه راوستي دي، اوس نو هغه، په رښتیا ناروغه ده.

پېیر، له خپل ټول څوربوالي او درونـدوالي ،په ډېره واوښت، داسې چې تا ویل ګواکې کټ یې هم په ننواتو او زګیرویو راوستی وي. خپل مخ یې چې د مستۍ او شور نښې په کې راڅرګندې وې، د سردار اندرې خواته ورواړوه، وې خندل او وې ویل:

-خیر، دا ،ابات ،ډېر په زړه پورې سړی دی. افسوس، افسوس چې په پښنو پوره نه پوهېږي. زما په عقیده ،د ټینګې سولې راوستل، نا شونې خبره نه ده، خو زه نه شم کولای هغه تاسو ته ووایم ،یوازې، څه ووایم...شونې ده، خو نه د سیاسي انډول له لارې.

له ورایه څرګنده وه چې سردار اندرې د دغه تشو خبرو لېوال نه دی، نو وې ویل:

-ګرانه !دا نه کېږي چې په هرځای کې ،هر هغه څه ووایي چې په زړه درځي.

هغه تر لږ ځند او چوپتیا وروسته وپوښتل:

- ښه ده، اوس نو ته راته ووایه ،تا څه پرېکړه کړې ده؟ غواړې چې شاهي ګارډ ته را شې او که غواړې چې دیپلوماتي کارونو غوره کړې؟

پېیر، پر کټ کې کیناست، پلترۍ یې ووهلې او وې ویل:

- ته یې تصور هم نه شي کولای ،لا تر اوسه هم نه پوهېږم. که رښتیا راباندې وایې نه مې دا او نه مې هغه ،یو مې هم نه خوښېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-مګر ته باید په پای کې پرېکړه وکړې، پلار دې تا ته سترګې په لاره دی.

پېير ،لا دلسو کالو و چې د آباته په نامه له خپل يوه روحاني استاد سره بهر ته لېږل شوی و او تر شل کلنې پورې له وطن نه لرې پاتې شوی و. مسکو ته تر راستنېدو وروسته يې پلار آباته رخصت کړ او خپل ځوان زوی ته يې ويلي و:

- اوس لاړ شه، پترزبورګ ته، سترګې دې ښې پرانيزه او ځان ته دې يوه دنده غوره کړه.هر هغه پرېکړه دې چې وکړه، هغه زه منم،دا يو ليک دی چې سردار واسيلي ته ليکل شوی دی،دا هم پيسې ،هرڅه دې چې وکړل، ما ته يې وليکه چې زه دې له کړو وړنه خبر واوسم.هر چېرې چې وې،زه مرسته درسره کولای شم.

درې مياشتې کېدې چې ،پېير،دخپلې راتلونکې دندې په غوره کولو لګيا و.هغه هر پلو ،هرځای ګرځېده او هرڅا ورته. خو هېڅ پرېکړه يې نه وه کړې،دادي اوس سردار اندرې،دهمدې کار دغوره کولو په اړه او ځانګړتيا له هغه سره غږېده.پېير، په خپل تندي لاس تېر کړ او وې ويل:

-هغه بايد ماسون (روحاني-سياسی ډله)وي.دده موخه هغه آبات و چې په پرونۍ مېلمستيا کې يې ليدلای و.

سردار اندرې يوځل بيا هغه په دې اړه له خبرو نه منع کړ او ورته وې ويل:

_دا هسې تش خيالونه دي،ښه به دا وي چې دځېنو غوره خبرو په اړه خبرې وشي.ته د سورليو ګارډ ته ورغلی وې؟

_،نه !نه وم ،خو ما ته يوڅه په خيال کې راګرځېدلي دي، غواړم دهغه په هکله له تاسو سره وغږېږم.دادی اوس له ناپليون سره جګړه تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې ده، که دا جګړه د خپلواکۍ په لاره کې وای،زه به تر ټولو د مخه پوځ ته تللی وای، مګر اوس د نړۍ تر ټولو د ستر سړي پر وړاندې د انګلستان او اتریش تر څنګ دربدل به ښه کار نه وي.

-سردار اندرې د ،پییر،د دې ماشوم ډوله خبرو تر اوریدو وروسته، یوازې اوږې پورته واچولې او له کړو نه یې داسې څرګند یده چې ګواکې وایي ،ښه به دا وي چې دغه شان احمقانه پوښتنو ته ځواب و نه ویل شي. ریښتیا هم دغه شان ساده پوښتنو ته،له هغه ځوابه پرته چې سردار اندرې ورکړی وای،بل ځواب به ګرانه خبره وه، خو سردار اندرې زیاته کړه:

-که ټولې جګړې د عقیدو لپاره وای ،اصلا به جګړې نه کیدای.

پییر،وویل:

-دا به څومره غوره وای که داسې وای.

سردار اندرې له ملنډو ډکه موسکا وکړه او وې ویل:

-دا به ریښتیا هم غوره کار وای،خو د دې کار سرته رسیدل،هیڅ کیدونکي نه دي.

پییر وپوښتل:

-ښه نو ،تاسو د څه لپاره جګړې ته ځئ؟

هغه له یوې شیبې چوپتیا وروسته خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

-ولې جګړې ته ځم؟زه نه پوهیږم.همداسې لازمه ده.له دې پرته،زه ځکه جګړې ته ځم، دغه ژوند چې اوس یې زه دلته لرم،دا زما نه خوښیږي..

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦

په ګاونډ کوټې کې د ښځو د جامو شرهار او شور او ځوږ شو. سردار اندرې تـه وا ګـوا کې لـه خوبـه را پاڅېـدلی وي، ورېږدیـد او څېـره یـې هماغه بڼه غوره کړه لکه چې د اناپاولوفنا پـه مېلمستیا کې وه. پېیر، خپلې پښې، له کټـه وځړولې، شهزادګۍ کوټې تـه راننوتـه. هغې کـالي بدل او ښایسته تـازه کـورنۍ جـامې یې اغوستې وې، خو دا جـامې هم د هغو نورو جامو په شان، په بې سارې توګه ښکلې او زړه راښکونکې برېښېدې. سردار اندرې، پاڅېد او پـه ډېر ادب یې هغې تـه څوکۍ ور واړندې او برابره کړه.

شهزادګۍ په چټکۍ او ځانګړې تلوار پر څوکۍ کیناسته او د تل په شان یې په فرانسوي ژبه وویل:

ـزه تل په دې خیال کې یم چې، ترور، ولې مېړه نه دی کړی؟ تاسې ښاغلي که هوښیار وای له هغې سره بـه مـو واده کړی و. تاسو ما وبښئ، زه داسې فکر کوم چې د ښځو پـه هکله تاسو پـه هېڅ هم نـه پوهېږئ. تاسو ښاغلیه پېیر! څومره ټینګار او اړودوړ کوئ.

پېیر، بې له هر ډول شرمه (په دې بڼه چې یو ځوان یې پـه ځوانۍ کې کوي) شهزادګۍ ته وویل:

-تصادفاً مې ستاسو له مېړه سره هم په دې اړه ډېرې خبرې کړې چې ولې جګړې ته ځي؟

شهزادګۍ د دې خبرو پـه اورېدو سره ورېږدیده او داسې وانګېرل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه چې ګواکې د پېښېر خبرو د دې پر زړه مالګه دوړولې وي.

هغې وويل:

-اخ ! زه هم همدا وايم.زه نه پوهېږم په هېڅ ډول مې په دې سر نه خلاصېږي چې نارينه ولې نه شي کولای بې جګړې او شخړې ژوند وکړي ؟ ولې موږ ښځې هېڅکله هېڅ نه غواړو او هېڅ ته اړتيا نه لرو ؟ راشئ او تاسې پخپله قاضي شئ.زه هم تل هغه ته وايم چې هغه همدا اوس د قوماندان (ياور)لاسمل دی،نور نو ،تر دې نه ښه منصب څه غواړي؟ټول هغه پېژني او درناوی يې کوي.څو ورځې د مخه مې د اپرکسيانو ،په کورنۍ کې واورېدل چې يوې مېرمنې يې پوښتنه کوله:

-دا ددوی هغه پېژندل شوی سردار اندرې دی..باور وکړئ،رښتيا وايم،دايې وويل ،په خندا شوه،او زياته يې کړه:

-د ټولو ښه‌دارونو د سر تاج دی.په ډېرې اسانۍ سره کولی شي د معظم ټولواک ((ياور))شي.پوهېږئ چې اعلحضرت ،پرهغه څه مهرباني پيرزو ، کړې ده. اعلحضرت دده په هکله له ترور ،سره خبرې کړي.کله چې له ترور سره غږېده .هغې وويل چې، ددې کار سرته رسول به ګرانه خبره نه وي.ستاسو نظر په دې اړه څه دی؟

پېښېر ،سردار اندرې ته وکتل،خو پوه شو چې آشنا يې ددغو خبرو په اورېدو چندان خوشاله شوی نه دی،نو ځواب يې ورنه کړ،خو وې پوښتل:

_تاسو څه وخت ځئ؟

-اخ،مه مې پوښته ! ددې تګ په هکله مې مه پوښته ،اصلا نه غواړم په دې اړه څه واورم.

شهزادګۍ په هماغه ناز او ادا چې په مېلمستيا کې له سردارا يپوليت سره غږېدله،اوس په خپل کور او کورنۍ کې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېیر ،هم دهغې غړی ګڼل کېده او باید داسې نه غړېدای،وویل:

-نن مې فکرکاوه چې ډېر ژر به ،دې په زړه پورې اړیکو ته دپای ټکی کېښودل شي،هو کې ! ته پوهېږئ اندرې،له دې نه چې ورتېر شو ،اندرې پوهېږئ،په دې وخت کې یې د مېړه خواته په معنې داره غلچک وکتل ،هغه ته یې شا ور واړوله او په لړزېدلي نرم اوازیې وویل:

_زه و برېږم،و برېږم.

دهغې مېړه هغې ته داسې وکتل چې ګواکې دی له دې نه په حیرت کې دی چې په دې کوټه کې له ده او پېیر پرته بل څوک هم شته. ،خو په ساړه نزاکت یې له خپلې ښځې و پوښتل:

_لیزا.زما خو هېڅ سر نه خلاصېږي،ته له څه شي نه و برېږئ؟

لیزا وویل:

ګورئ !نارینه څومره ځانغوښتي دي.ټول،هغه ټول ځانغوښتي او کبرجن دي.خدای خبر چې هغوی په خپلو کومو هوسونو پسې روان دي،زما هغه یې ځي او ما دژوند ټولو نادودو ته یوازې او یوازې په یوه کلي کې بند یوانه پرېږدي.

سردار اندرې په کراره هغې ته وویل:

-په یاد دې اوسه !له خپل پلار او خور سره دې پرېږدم.

_څه توپیر لري؟ بې له خپلو دوستانو چې هر چېرې یم، یوازې یم.بیا وایي نه پوهېږي،چې ولې و برېږم؟

نوریې نو په ژبه کې کرکه له ورایه راڅرګنده شوه،نورې،نو پاسنۍ شونډه، څېرې ته دخوښۍ نښې نه ښښلې،بلکې دځناور رنګه کرکې بڼه یې پیدا کړې وه.یوه شیبه خاموشه پاتې شوه،ته به وایې چې د خپلې امېدوارۍ په اړه یې د پېیر،په مخکې له شرمه څه نه شو ویلای،حال دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ټول راز په همدې خبره کې نغښتی و.

سردار اندرې چې خپلې ښځې ته ستر ګې ګنډلې وې، پـه کـراره وپـو ښتل:

-خوبیا هم زما په دې سر خلاص نه شو او پـوه نـه شـوم چې لـه څـه نـه وېرېږې؟

شهزادګۍ چې له ډېرې غصې تکه سره شوې وه، پـه ډېرمـات زړه او ناهیلۍ یې لاسونو پاس واچول او وې ویل:

-نه اندرې ! باید دا ومنې چې ډېر ډېر بدل شوی یې.

سردار اندرې په ځواب کې وویل:

-داکتـر دې، تاتـه لارښـوونه کـړې ده، چـې بېګـايي د وختـه وېـده کېږه، ښه به دا وي چې لاړ شې او وېده شې.

شـهزادګۍ هېڅ و نـه ویـل، خو ناڅاپـه یـې لنـډه او پـه نـرو وېښـتو پاسنۍ ښکلې شونډه په رېږدېدو شوه. پـه دې وخت کـې سـردار انـدرې پاڅېد ، اوږې يې پورته واچولې او دکوټې بلې خواته لاړ.

پېير، دخپلو عینکو له شا نه، په سادګۍ او حیرت، کله شـهزاده ګـۍ او کله هم سردار ته کتل، ځان یې وخوځاوه، داسې خوځېدا چې تصور کېده چې هغه هم غواړي پاڅي، مګر هغه، له خپل دې تکل نه تېر شو او بیا په خیال کې ډوب شو.

کشرې شهزاده ګۍ ناڅاپه وویل:

ښه ده ! ښاغلي پېير چې دلته دی، وي دې. د ښکلې او نازولې خبرې ښه یې، ژړغونې غوندې شوه او دوام یې ورکړ:

-اندرې له ډېرې مودې راهسې غواړم، له تانه دا پوښتنه وکړم چې له ما سره دې په کړو وړو کې ولې داسې بدلون راغلی دی؟ اخر مـا لـه تـا سره څه بد کړي دي؟ ایا ته چې پوځ ته ځې، ما یوازې پرېږدې، پـه مـا دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه نه خوږېږي، وو ايه ! د څه په خاطر؟

سردار اندرې يو ازې دومره وويل:ليزا !

د سردار اندرې په دې خبره کې هم هيله نغښتې وه او هم ګوابښ، خو له ټولو نه مهمه لا دا وه چې داندرې په دې خبرو کې يو ډول ډاډ هم نغښتی و چې ګواکې کېدای شي شهزادګۍ له خپلو کړو وړو نه خپله پښېمانه شي ،خو شهزادګۍ په ډېر تلوار خپله خبره اوږده کړه:

- ته له ماسره داسې غږېږې چې ګواکې له کوم ناروغ او يا له کوم څلور پنځه کلن ماشوم سره .زه هر څه وينم، ايا ته لا شپږ مياشتې مخکې همداسې وې؟.

سردار اندرې تر پخوا لا خبرې څېړې کړې او وې ويل:

-ليزا !زه له تا نه هيله کوم، بس کړه.

پېير، چې ددې ناندريو په اورېدو لاپسې ګبنۍ اخېست او له واکه وت، پاڅېد او شهزادګۍ ته ور نېږدې شو.داسې برېښېده چې د اوښکو دليدو زغم نه لري او هېڅ پاتې نه وه چې خپله په ژړا شي.

-شــهزادګۍ ارامــه شئ، تاســو خيال کــوئ چــې زه...تاســو ته ډاډ درکوم، پر ما همداسې تېر شوي...ولې...ځکه چې...نه، وبښئ، زه دلته هسې پردی... ارامه اوسئ ...دخدای په امان.

سردار اندرې، دهغه لاس راونيوه.او وې ويل:

_نه، پېير، ودرېږه ،شهزادګۍ دومره خوا خوږې او مهربانه لري چې نه غواړي ما نن شپه ستا دبنډار له وياړه بې برخې کړي.

پـه داسې حال کې چې د شـهزادګۍ پـه لېمو کـې د اوښـکو باران راشېوه شو، وې ويل:

-وينئ؟وينئ چې هغه يو ازې او يو ازې دخپل ځان په خيال کې دی.

اندرې په لوړه او ترخې ژبې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-لیزا !

دهغه غبرګون دومره لوړ و چې دهغه د زغم د پای ته رسېدو ښودنه یې کوله .

خو ناڅاپه د شهزادګۍ تریو تندی او وېرژله څېره بېرته بدله، ښکلې او له نازه را ډکه شوه.دهغې ډارن حالت بېرته دخواخوږۍ او څېره یې زړه رابښکوونکې شوه.تر ښکلو او وحشت ځېلو سترګو لاندې یې خپل خاوند ته وکتل..هغې په یو لاس دخپل کمیس ګونځه شوې لمن راټوله کړه،مېړه ته وروړاندې شوه، هغه یې پر تندي ښکل کړ او وې ویل:

- زما خدایه !زما خدایه !

سرداره اندرې،له خپل ځایه پاڅېده،په ډېر ادب یې دیوه پردی، په څېر د خپلې ښځې لاس ښکل کړ او وې ویل:

-شپه په خیر،لیزا !

دواړه دوستان همداسې چپه خوله ناست وو.نه یوه شونډه ښوروله او نه هغه بل ژبه خوځوله.پېښېر، پرله پسې اندرې ته کتل او سردار اندرې په خپلو ښکلو لاسونو،خپل تندي مښه.

تر ښایسته ځنډه وروسته ،هغه پاڅېد ،سوړ اسویلی یې وویست، د وره خواته وخوځېد او وې ویل:

- درځئ چې ماښامنۍ وخورو.

هغوی یو ښکلي او پرتمین خوړنتون ته ورننوتل.په دې ځای کې هرڅه او هرشی،له دسترخوانه نیولې،لاسپاکونو ،سپینزرې کېړې،تر پیالو، چینیو او هرڅه هرڅه پورې لا تر اوسه دیوې نوې واده کړې ځوانې جوړې شوې کورنۍ نښې څرګندولې.د ډوډۍ په نمیایي برخه کې وه چې سردار اندرې څنګلې پر میز کېښودې او داسې بربښېده چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به وايي لـه ډېرو وختونو راهسې يې کـوم درونـد پېټـی د زړه پـر سر ايښي وي او غواړي چې په يو وار هغه لرې او يـا يې ناڅاپـه لـرې غـوځـار کـړي. پـه ډېـرې عصـبی بڼـې او ګـبڼـی يـې چـې لاترا وسـه هېڅکله، پېير، خپل ملګری، داسې نه و ليدلی، په خبرو پيل وکړ:

ـ ګرانه ملګريه ! غـواړم تاتـه يـوه لارښـوونه وکړم. هېڅکلـه واده مـه کوه. هېڅکله ! تر هغه به واده نه کوي چې پوه شوی نه يې چې خپـل ټـول هغه ارمانونه نه دي پوره کړي چې پوره کول يې غـواړې. تر هغـه وختـه بـه ښځه نه کوي چې خپله د خوښې ښځه لا درتـه ګرانـه وي او هغـه دې ښـه پېژندلې او ليدلې نه وي او کنه سخت بـه تېروتلی وې، داسې تېروتنـه چې بيـا بـه هېڅکلـه نـه سمېږي. هغـه وخت بـه ښـځه کـوې چې عمر دې خوړلی وي، زوړ شـوی يې او بـل هـېڅ کـار دې لـه لاسـه نـه کېږي او کنـه ، هرهغه د درناوي او ګرانښت لـوړ څـه چې پـه تـاکې شتـه، هغه بـه هسـې تالا والا شي. هر څه به دې په بې معنې او بېکاره کارو غونـدې عبث وي. هوکې، هوکې، داسې په حيرت مه راتـه ګـوره، که دې واده وکړ بيـا بـه پـه هرګام کې داسې انګېرې چې تاتـه هرڅـه پـای تـه رسـېدلي او ټـولې لارې ستا پر وړاندې تړلي، تاتـه بـه لـه سترومېلمستياوو پرتـه هرڅـه پـای تـه رسـېدلي وي ، هغـه وخت بـه تـه يـو دريـځ لـري ، هغـه دا چـې تـه بـه لـه مينځو، مرييو، چوپړانـو او تشـو ککريـو سره پـه يـوه جالـه کې لاس پـه نامه ولاړ وې... نو هغه وخت به بيا څه ګټه ولري...

د دې خبرو په پای ته رسېدو هغه په ډېر قوت لاسونه او سر وښورول او داسې يې وښودله چې هر څه تېرېږي.

پېير، عينکې له سترګو لرې کړې. د عينکو د لـرې کولـو سره د هغـه د مخ بڼه هم داسې بدلـه شوه چې پـه هغـه کې د لاسپېڅلتيا او مهربـانۍ نښې ښکاره شوې. هغه په ډېر حيرت خپل ملګري ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

- زما مېرمنه خورا ښکلې ده، هغه يوه له هغو بې ساريو ښځو نه ده چې کېدای شي له هغې سره په ښه نامه او عزت ژوند وشي. مګر اې خدايه! همدا اوس زه دې ته چمتو يم چې د دنيا هرڅه چې لرم، هغه له دې ځار کړم چې بېرته يوازې او بې واده شم. هو کې پېيره! دا چې ته تر ټولو نه راته ګران يې، ته لومړنی او يوازينی څوک يې چې تا ته دا سې د زړه داغونه راسپړم.

سردار اندرې، د دغو خبرو په وخت کې هغه بالکونسکي سردار ته چې د اناپاولوفنا په مېلمستيا کې و، هېڅ ورته والی نه درلوده، هغه سردار ته چې هلته د انا پاولوفنا پر څوکۍ په مينه غزېدلی و، د لرليدو په پلمه به يې سترګې تنګولې او په غاښ چيچنې غاښ چيچېنې به يې يو نيمه فرانسوي خبره کوله.

د هغه د نا ارامې څېرې، هره مرانده او هره برخه له ډېره قهره جلا جلا، رپېدېدل. د هغه سترګې چې مخکې له هغه نه، د دوتشوو او له اوره خالي ځالو ته پاتې کېدې، اوس له رڼا او لمبو نه ډکې بربښېدې. داسې څرګندېده چې څومره يې د ژوند چېنه په ورځنې ژوند کې سړه او له کاره لوېدلې وي، په دغو شېبو کې، رنځورو او له تبې نه ډکو شېبو کې، په خورا بې سارې بڼه ابشېږي.

هغه خپلو خبرو ته دوام ورکړ او وې ويل:

- ته نه پوهېږې چې زه دا خبرې ولې کوم؟ ګوره! د ژوند ټوله کيسه په همدې خبرو کې پرته ده. ته د بناپارت، د هغه د سترو چارو او کړو وړو په هکله غږېږې. (که څه هم، پېير، د بناپارت په اړه نه و غږېدلی) ته وايې بناپارت، بناپارت چې کله د هڅو له توفانونو نه ډک و، ګام په ګام د هدف په لور پرمخ تلو، هغه وخت ازاد و. هغه وخته يې له خپل هدفه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرته، بل څه نه پېژندل، نو همدا علت و چې خپل هدف ته ورسېد. اوس راشه یوه ښځه هم ځان پورې وځړوه، په خپلو لاسو او پښو کې کړې واچوه او ځان له ازادۍ نه بې برخې کړه. هره هغه هیله، هڅه او توان دې چې په زړه کې وي، هغه به لکه د یو درونډ پېټي په شان ستا په اوږوو درونـدوالی کـوي او د پېښـمانۍ لمبـې بـه دې پـه عـذابوي. دا مېلمســتیاوې، دابنډارونه او پــه هغــو کــې ویــل کېــدونکې غیبتونـه، ببولالې، دانڅـاوې، تېتـوالی، پاسـوالی او پـه هغـوکې ځانغوښتنې دداسې کوډو، کړې دي چې نه شي کېدای له هغه نه ځان وژغورم. زه اوس جګړې ته روان یم، داسې سترې جګړې ته چې د تاریخ نه یاد یږي، حال دا چې زه په هېڅ نه پوهېږم او د هېڅ چا په درد نه خورم، هسې ببولالي غږوم او یو ښه لاپو یم او د اناپاولوفنا په مېلمستیا کې هم خلک زما خبرو ته غوږ غوږ وي.

سردار اندرې وروسته خپلو خبرو ته داسې دوام ورکړ:

- دا احمقه تولنه، چې له هغې پرته زما ښځه ژوند نه شي کولای. توبه، توبه، له دې ښځو توبه، ای کاشکې ته په دې پوهېدای چې دا نیکې ښځې یا تش په نوم ښځې یعني څه؟ زما پلار رښتیا ویل چې کله د ښځو رښتینه څېره برالا شي، له ځانغوښتنې، ځانستاینې او بربادۍ پرته هلته بل څه نه شته، هو دا دې ښځې. کله چې په ورځني ژوند کې هغو ته ګورې، داسې بربښې چې په دې راز کې یو څه نغښتي، یو څه شته، مګر نه، کله چې لږ ښه ورته ځیر شي، هېڅ، هېڅ، هېڅ،...

سردار اندرې، خپلې خبرې داسې پای ته ورسولې:

-هو کې زما ګرانه! ښځه به نه کوئ، هېڅکله به ښځه نه کوئ.

پېیر، وویل:

ډېره د خندا وړ ده، تاسو خو بلکل په ځان ملنډې وهئ، تاسو ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نــاوړه او بېکــاره ګڼئ، خپــل ژونــد لــه لاســه وتلــی او بــا يللی بولی. نه، نه، دا سې نه ده، ستا سو را تلونکې په مخکې ده.او تا سو...

هغه خپلې خبرې نيمګړې پرېښودې او و نه يې ويل چې تا سو ؟ څه؟ خو دژبې لـه خوږوالي نـه يې دا سې څرګندېده چې تـر کومې انـدازې پورې خپل ملګری ورتـه د درنـاوي وړ دی او د هغـه راتلونکې تـه څنګـه سترګې په لاره دی.

پېير له ځانسره وويل:

- هغه څنګه کولای شي دا خبرې وکړي؟ پېير، سردار اندرې څکـه د ټولو ښېګڼو غوره نښـه بالـه چې هغـه، هغـه ښـېګڼې درلودې، چې پېير دهغو له لرلو نـه بې برخې و.هغـه ښـېګڼې چې د ستاينې پـه غـوره بڼه د ويناېز هنر او ارادې ښېګڼې بلل کېدې.پېير، تل دبېلابېلو خلکو د کړو پر وړاندې د اندرې د ارامی، د حافظې د تـوان،د هغـه د پراخې او هر اړخيزې مطالعې (هغه هر څه لوستـه، پـه هغـو پوهېده او دهر څه پـه اړه يې معلومـات لـرل) او لـه هـر څـه زيـات دهغـه دکـار کولـو او زده کولـو ځانګړتياوو ته په حيرت کې و.که څه هم زيـاتره وخت پېير، پـه سفسـطه او خيالبـافی کـې(چـې دی يـې ډېـر لېوالـه و) د انـدرې لـه نـاتوانی نـه تعجب کاوه ،خو بيا هم دغه ځانګړتيا هغـه، دهغـه نيمګړتيـا نـه بلکـې د پوهې لوړتيا ګڼله.

آن پـه خـورا نېـږدې او سـاده دوستانه اړيکو کـې لـږه خـوږژبـې او ستاينې په کار دي،لکه هغه غوړ چې د کوم څرخ دښې خوځېدا لپاره پـه کار وي.

سردار اندرې وويل:

-زه يـو تبـاه شـوی يمـه. دمـا پـه اړه څـه غږېږئ؟ راځـه دتـا پـه هکلـه وغږېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې چپه خوله و ،زغمبښوونکو خیالونو یې موسکا پر شونډو راخوروله، هغه موسکا چې په شببه کې یې بیا اغېز د پېښیر په مخ راڅرګندو.

د پېښیر شونډې چې یوې خوښوونکې او ژغورونکې موسکا نه خلاصېدې، وو یل:

-زما په اړه به څه ووایئ؟زه څوک یم؟یو ارمونی زوی.

ددې وروستې خبرې په ویلو سره ناڅاپه هغه ځیګري ډوله سور شو.داسې بریښېدل چې دا ویناوې په اسانۍ دهغه پر ژبه جاري شوي نه دي:

- نه نوم او نه شتمني. ښه ده،نو څه کولای شو؟رښتیا خبره داده چې...خو هغه دا ونه ویل چې رښتیا خبره څه ده.سمدلاسه زه ازاده او ښه یم، خو په دې مې په هېڅ ډول سر نه خلاصېږي چې څه پیل کړم؟نو ځکه غواړم په غوڅه او سپینه له تاسو سره مشوره وکړم.

سردار اندرې، په خوږو او مهربانو سترګو هغه ته کتل. سره له هغه چې کتل یې دوستانه او له خواخوږۍ سره مل و ، خو په هغو کې تر پېښیره د ځان ښه ګڼلو انځور له ورایه بریښېده،هغه زیاته کړه:

- ته ما ته له دې کبله هم ډیر ګران یې چې دمونږ د ټولنې او غوره ډلې په مینځ کې یو ژوندی سړی یې. په خپله وایې چې کوم شکایت نه لرې. دا نو ډیره ښه ده، هر کار دې چې خوښیږي، هغه در ته غوره کړه. دا مهمه نه ده چې څه کار، مهمه دا ده چې هر څه او هر چېرې وې چې ته هلته او په هغه کې خوښ واوسې.مګر،مګر یو کار وکړه او هغه دا چې: ددغه کوراګین له کورنۍ سره دې خپل تګ راتګ پای ته ورسوه.. بل دا چې، د ژوند او سنۍ لاره دې لږه بدله کړه.دغه ډول ژوند چې ته یې کوې، دا عیاشي،دا مستي او د سواره پوځ له افسرانو سره ناسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړه ،له تا سره هېڅ نه ښايي.

پيير، اوږې پورته وا چولې:

- نو څه وکړم ګرانه ! ښځې، ښځې...

اندرې ځواب ورکړ:

- پوهېږم، ښې ښځې خو ښځې وي، خو هغه ښځې چې د کوراګين کورته تګ راتګ لري، ...ښځې او شراب نه، په دې نه پوهېږم.

پيير، د سردار واسيلي کوراګين کره مېشت و. او د هغه د زوی اناتول په ټولو بې باکيو، عياشيو او مرداريو کې ورګډ و. دا هماغه اناتول و چې د پـه لار کېدو پـه هيله يې د سردار اندرې د خور ريباري ورته کېده.

پيير لکه چې کوم ډېر مهم او بختور خيال يې پـه تصور کې را ژوندی شوی وی، وويل:

- پوهېږئ ! سپينه يې درتـه ووايم، لـه ډېرو وختونو راهيسې پـه همدې چرت کې يم، هېڅ نه شم کولی، د دې ژوند پـه اړه څه پرېکړه او کوم سم فکر وکړم. سرسامه يمه او له ټولو نه بد تره چې جيب مې هم تش دی. اناتولي، همدا نن ماښام يې مېلمه کړي يم، خو زه نه غواړم هغـه تـه ورشم.

- نو له ما سره ژبه وکړه چې نه ورځې.

- بس ژبه ده، سمه د ميړانې ژبه.

******

وخت د شپې لـه يـوې نيمې بجې نـه اوښتی و چې پيير، د خپل اندېوال له کوره ووت. د پترزبورګ د جون د مياشتې يوه سپينه شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه. او د پترزبورګ له رڼو شپو نه، هغه شپې چې تیارې نه شي کولای لمن وغوړوي. پېېر، یوه ګاډۍ یې ونیوه چې کورته لاړ شي. خوهرڅومره چې کورته نه نږدې کېده، په دې ډاډه کېده چې په دې شنه سهار یا قضا مازدیګرته ورته رڼې شپې کې ویده کېدل ناشوني دي. ډېر لرې لرې په تشو واټونو کې، هر څه ښه لیدل کېدل. د لارې په اوږدو کې ور په زړه شول چې د کوراګین د کورنۍ په ننني ماښامنۍ مېلمستیا کې به له دود سره سم، د جوارۍ (قمار) بنډار ښه جوړ وي. هغه کسان چې په جوارۍ او شراب څکلو کې به رږدي وي، هغه به ټول را ټول وي. د مېلمستیا په پای کې به دا بنډار د ده د زړه د خوښې په لوبې پای ته رسیږي.

په زړه کې یې وویل:

- ښه به دا وي چې یو وار کوراګین ته ور تېر شم. خو ناڅاپه یې ور په یاد شول چې له سرداره اندرې سره یې ژبه کړې ده چې نور به د ګوراکین کور ته هېڅکله نه ورځي ،خو هماغه شېبه لکه چې د نا ژبو وګړو عادت دی، په خورا ضعیف النفسۍ وغوښتل یو ځل بیا ،د اشنا هوسناک او هرزه ژوند خوند وڅکي. په دې یې زړه ته ډاډ ورکړ چې دا هېڅ پروا نه لري چې اندرې ته یې د خلکو په څېر په مېړانه ژبه کړې ده، ځکه هغه په دې دلیل ځان قانع کړ، مخکې له هغه چې زه د سرداراندرې سره ژبه وکړم، ما سردار اناتول ته وعده ورکړې وه چې کور ته ورځم. وروسته یې دا هم په زړه کې ور وګرځېدل چې دا وعدې، دا ژبې او دا قولونه هسې تش نسبې ورځني خیالونه دي چې هېڅ معنی نه لري. هغه له ځان سره وویل:

- بله خبره دا ده چې، ژوند هېڅ اعتبار نه لري، کېدای شي، سبا ته ومرم، یا له کومې ناوړه بدمرغه پېښې سره مخامخ شم، بیا به نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرافت پاتې وي، نه ژبه او نه وعده. په دغه شان بېلا بېلو دلايلو يې ځان قانع کړ، د هغه لپاره د دغه راز دليلونو او بهانو جوړول چې د هغه وعدې هسې تشې خبرې کړي ،ورځنۍ خبرې وي.ده دا وار هم خپلې ټولې وعدې، هېرې کړې او بالاخره، د کوراګين کور ته ورسېد.

دی،د هومره نه سترې مانۍ د وتلې څنډې مخې ته ورسېد.دامانۍ د سورو پوځونو ديوې قطعې تر څنګ پرته وه. هلته اناتول ژوند کاوه. هغه کرار کرار په زينو د مانۍ هغه پلو ته چې رڼا وه ور وخوت او په يوه پرانتې دروازې ورننووت. هلته هېڅوک نه ليدل کېدل،هرې خوا ته تش کنډولي ،نرې کوټونه او کلوشې،خواره واره پراته وو، د شرابو بوی او لرې لرې د خلکو د ګنه ګوڼې غږونه او شر و شور اورېدل کېده.

ډوډۍ او لوبې پای ته رسېدلې وې، مګر مېلمانه لا نه وو تللي. پيير خپل کوټ وارتېر او لومړنۍ کوټې ور ننووت. د سترخوانونه لا غوړېدلي وو. يوه چوپړ په دې هيله چې څوک يې نه ويني نيم پاتې جامونه پر سر اړول. له دريمې کوټې د شهواني زګيرويو ،مستې خندا ،آشناډوله آوازونه او د يوه ايږ غړمبارې اورېدل کېدې. د اتوتنو په شاوخواکې ځوانان د کړکۍ مخې ته را ټول او ګڼه ګوڼه يې جوړه وه. درې تنه نور پر ايږ اخته وو، يوه يې ايږ له ځنځيره نيولی او داسې يې هغه کشاوه چې بل يې پرې ډاراوه.

يوه نارې وهلې:

- ما په ستيفن سل روبله کېښودل.

بل يې نارې وهلې:

- پام چې څوک يې و نه ساتي.

دريم چغې وهلې:

-زه شرط وهم، چې دولوخوف يې ګټي، کوراګينه ! ته خو خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاضي اوسه.

ښه میشکا نور یې نو پرېږده ،شرطونه ووهل شول.

څلورم بیا نارې وهلې،چې یو ګړز وکړه،او کنه بای دې لوده.

د کور خاوند چې جګه ونه او ښکلې ځواني لرله، نازک کمیس په غاړه،پرانستې ټټر د دغې ګنهګونې په مینځ کې ولاړو او نارې یې وهلې:

- یاکوفه ! راوړه، یو بوتل راوړه.

وروسته یې وویل:

- ښاغلو صبر وکړئ،دخدای لپاره !.

بیا یې مخ پېیر ته وروا ړاوه، او وې ویل:

- دا هم پتروشا ، زما ګران ملګری !

د دغو ټولو مستو نشئیانو د شر وشور په منځ کې دیوه منځوني،روڼ شین سترګي سړي ،لوړو نارو او نشه والي ځانته پام وروا ړوه .هغه د کړکۍ له څنګه نارې وهلې:

- دې خواته راشه او په دې لوبه کې منځګړی اوسه !

د دې غر. خاوند دولوخوف و.د سیمینوفسکې د قطعې افسر.هغه چې له اناتول سره اوسېده. په جوارۍ او توره وهلو کې یې خورا لوی نوم لاره.

پېیر چې موسېده او په خوښۍ یې شا وخوا کتل،وپوښتل:

-په هېڅ مې سر نه خلاصېږي، څه خبره ده؟

اناتول غر. وکړ:

-ودرېږئ، هغه لا نشه شوی نه دی، راوړئ، یو بوتل راوړئ.

هغه له میزه یو جام را واخیست، هغه یې ډک کړ ،پېیر ته ور وړاندې شو او هغه یې څکلو ته وروبوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لومړی باید جام پورته کړئ.

پیېر، پیل وکړ، یو جام، بل جام او بل، تر سترګو لاندې یې هغه مست مېلمنانه شارل او د هغو خبرو ته یې غوږ نیولی و چې بیا یې د کړکې خوا کې ګڼه ګوڼه جوړه کړې وه. اناتول، پر له پسې هغه ته جام ډکاوه او ور ته ویل یې چې:

- دولوخف له انګریزي ستیفنس نومي مانو سره چې په دې مېلمستیا کې ګډون لري شرط تړلی دی چې هغه یعني دولوخف، به د دغې کړکۍ نه چې د ودانۍ په درېیم پوړ کې دی، په داسې حال کې یو بوتل تر پایه څکي، چې دواړه پښې به یې د باندې ځړولې وي.

هغه چې وروستی جام ورته ورکاوه، وې ویل:

ژر، ژر، ښوره ! په سر یې واړواه، تر هغه چې کنډول تش نه کړې، کله دې پرېږدم.

پیېر وویل:

-نه، نور یې نه غواړم، اناتول یې له مخې لرې پورې واهه او د کړکۍ خوا ته وروړاندې شو.

دولوخوف، چې انګریز له لاسه نیولی و، په داسې حال کې چې زیاتره وخت یې اناتول او پیېر ته کتل، د شرط، ټول شرایط یې په لوړه او خوږه ژبه، بیان کړل.

دولوخف، منځنۍ ونه، غوټه غوټه ویښته او شنې سترګې لرلې.هغه د ۲۵ کالو برېښېده. ده هم د ځمکنې پوځ د ټولو افسرانو په څېر بریت خرئیل. نو له دې کبله د هغه خوله چې د هغه په ټول بدن کې د پام وړ وه، له ورایه ښکارېده. د هغه د شونډو کرښه ډېره ښایسته او د هر لیدونکي پام یې ځان ته ورګرځاوه.د هغه د پاسنې شونډې منځنۍ برخه چې د ټونګې بڼه یې پیدا کوله داسې پر لاندنۍ هغې را پرېوتې وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګواکې د خولې دوا ړو کنجونو کې یې د دوو موسکاوو دايمي تصوير جوړاوه. دغې خولې او شونډو، په تېره بيا خماري، ځير او ژور، د هغه ځېرې ته هغه شان يو حالت وربانېه چې هېڅ امکان يې نه لاره، پام ځان ته ور وانه ړوي.

دولوخف، بډاى نه و او نه يې کوم ځانګړي اړيکي او يا ټولنيز اغېز لاره. که څه هم هغه له اناتول سره چې د کال تر لسو زرو پورې روبله يې هسې خرڅول، او سېده، مګر هغه داسې ژوند کړی و چې ټولو آشنايانو او نا آشنانايانو، له اناتوله هغه ته زيات درناوي کاوه. هغه د هرې لوبې، لوبغاړی او د ټولو لوبو ګټونکی و. هغه به چې هر څومره څکل، عقل يې له لاسه نه ورکاوه. کوراګين او دولوخف، په دې پړاو کې د سن پترزبورګ په عياشانو کې، تر ټولو پيژندل شوي نومونه ياد بدل.

يو بوتل نوي شراب يې سره راوړل. دوو چوپړانو، هڅه کوله د کړکۍ چوکاټ چې د کړکۍ د بهرنۍ سر، په ښکته خواکې ناستې ته خنډ جوړاوه، مات اولرې کړ. داسې بربښېده چې دغه چوپړان هغو، نارو، سورو او سپارښتنو لا پسې ورخطا کړي و چې له هرې خوا پر دوی وربدلې. اناتول، ديوه ګټندوی په څېر، کړکۍ ته نبږدې شو، زړه يې غوښتل چې کوم شي مات کړي. چوپړان يې پورې وهل او چوکاټ يې وښوراوه، خو دړه له ځايه هم و نه ښوربده.ده. ايينه ماته کړه.

هغه پيير ته مخ ورواړاوه او وې ويل:

- راځه زوروره!، وګورو چې ته څه کو ې؟

پيير، چوکاټ ته منګولې ورته کړې، د کړکۍ د ګوګل له تل نه خرپهاری اوچت او هغه د بلوطو له کلک لرګی نه جوړ شوی چوکاټ يې له بېخه را وويست.

دولوخوف وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-درلرې يې کړئ او کنه بيا به سره وايي چې له کوم ځيز نه مې لاسونه ټينګ کړي وو.

اناتول وويل:

-اې انګريزه !تا خو ويل چې باتې وهې، وادې وربدل؟اوس څنګه راضي شوې؟

پيير، بې له هغه چې جام په لاس له دولوخوفه ، سترګې بل پلو واړاوي، کړکۍ ته نږدې شو ، هغې کړکۍ ته چې په رڼه اسمان کې يې د شنه سهار او ژېړې مازديګر ځلا له ورايه ښکاربده، هغه وويل:

-ښکاري چې راضي شوی دی...

دولوخوف بوتل په لاس کړکۍ ته ور پورته شو ، هلته ودربد او مخ يې مستو مېلمنو ته ور واړاوه، او په چغو چغو يې هغو ته وويل:

ــ غوږ شئ.

ټول چوپ شول.

- زه شرط وهم، پنځوس ايمپرياله شرط وهم.(هغه په فرانسوي غږېده ،ددې لپاره په فرانسوي چې انګريز يې په خبرو پوه شي، خو دهغه د فرانسوي چندان مزه نه وه).

مخ يې په مېلمستيا کې حاضر انګريز ته ور واړاوه:

زه په پنځوس ايمپرياله شرط وهم، که غواړې سل ؟

انګريز ځواب ورکړ:

- نه.هماغه پنځوس سم دي.

- ډېر ښه، زه په پنځوس ايمپرياله شرط وهم،زه د شرابو دغه بوتل بې له هغه چې له شونډو لرې کړم،ټول په يو وارڅکم،همدلته ددې کړکۍ نه بهر کېنم او هغه څکم. (هغه ټېټېږي او د کړکۍ د شاد ديوال وتلځای ښيي) همدلته کېنم او بې له هغه چې کوم ځای ټينګ کړم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولای شم یو بوتل همداسې په یوه سا تر پایه وڅکم، مني یئ؟
- انګریز وویل: ډېر ښه.
اناتول انګریز ته مخ ور واړاوه، هغه یې د کوټ له ټټر نه را ونیو. (دا چې د انګریز ونه ډېره ټیټه وه) تـه بـه وایـې چې لـه پاسـه هغـه تـه ګوري، هغه ته یې په انګریزي ژبه د شرط، شرایط بیا بیا واورول.
دولوخف، جام ددې لپاره په کړکۍ وټکاوه، چې د مېلمنو پام ځانه ته ور واړوي او چیغه یې کړه:
صبر وکړئ، کوراګینه، غوږ شئ، کـه څوک دماغوندې بوتـل تـش کړي، زه هغه ته سل ایمپریاله ورکوم.
انګریز سر وښوراوه، خو دا څرګنده نه شوه چې په دې نوي شرط کې هم ګډون کوي که نه؟ اناتول انګریز نه پرېښود. سره لـه هغـه چې، هغه د سر په ښورولو دا څرګندولـه: چې پـه هر څه پـوه شوی دی، مګر اناتول هغه ته د دولوخوف خبرې په انګریزي ژباړلې. یو ډنګر ځوان چې د سورو پوځیانو له ډلې نه و، (دا په اروپا کې یوه پـوځي ډلـه وه چې پـه زړورتیـا کې پېژنـدل شوې وه) چې نـن شپه یې شـرط بـایللی و، پـاس کړکۍ ته ور وخوت، له کړکۍ نه یې سر وویست او ښکته یې وکتـل، هلته یې ښکته د پلو د لارې تیږې ولیدلې، چیغـه یې کـړل او وې ویـل: وای، وای.
دولوخف، غږ پرې وکړ:
-دریش، او افسر یې چې د څپلیو سـګکونه یې یو پـه بـل کې بند شوي وو، له کړکۍ نه ښکته کوټې ته را وارتېره.
دولوخف، ددې لپاره چې د شرابو بوتل په آسانۍ را واخلي، هغه یې د کړکۍ پـه تـادرۍ کې کېښـود. پـه خورا احتیـاط او کـراره د کړکـۍ منځنۍ برخې ته ور وخوت، پښې یې ښکته ځوړندې کړې، لاسونه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کرکۍ دواړو خواو ته اندازه کړل، هر څه یې وآزمایل او کرار کېناست. لږ بېرې او بیا کېښې خوا ته وخوځېد او بیا یې ځان وآزمایه. لاس یې را ښکته کړ او بوتل یې را واخیست. که څه هم هوا پوره رڼه شوې وه ولې بیا هم اناتول دوه شمعې راوړې او د کړکۍ دواړو خواو ته یې کېښودې. ټول د کړکۍ خوا ته ور ټول شوي وو. انګریز له ټولو وړاندې ولاړ و. پییر، خندل، خو هېڅ یې نه ویل. د مېلمنو یو تن چې تر ټولو په حال او ځیرک برېښېده، خو د وحشت او وېرې ښنبې یې په څېرې کې ځرګندې وې، په خورا خراب طبیعت، ناڅاپه تر نورو نه ځان وړاندې کړ او په داسې حال کې چې هڅه یې کوله د دولوخف ګریوان ته لاس ور واچوي، وویل:

-ښاغلو، دا احمقانه چارې دي، ځان په لوی لاس وژني.

اناتول هغه ودراوه، او وې ویل:

-ګوره، چې لاس ور نه وړې، که هغه وډار کړې، پوهېږې چې وروسته بیا څه کېږي. هو، هغه به ځان له لاسه ورکړي، پوه شوې؟

دولوخف بیا د کړکۍ دواړو خواو ته لاسونه ولګول، او په داسې حال کې چې خپل ځان یې لا پسې ټینګاوه، او خپلې خبرې یې د خپلو نازکو او سره مروړلو شونډو په مینځ کې ژولې، ټولو ته سر وښوراوه او وې ویل:

-آن، که یو تن هم زما ددې کار خنډ شي، یا کومه خبره په کې وکړي، له همدې کړکۍ نه به یې لاندې وارتیږم، پوه شوې؟

دا خبره یې چې پای ته ورسوله، اورمېږ یې تاو او لاسونه یې ښکته کړل، بوتل یې را واخیست، لوړ یې کړ او شونډوته یې ور پورته کړ، سر یې شا خوا ته وګرځاوه، او خپل وزګار لاس یې د انډول د ساتنې لپاره پورته کړ. له هغو چوپړانو نه یو تن چې د ماتو شویو ښیښو د ټوټو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټولولو لګیا و، مخامخ یې کړکۍ او د دولوخف شا ته کتل او ځای پر ځای وچ پاتې و. اناتول داسې منګ و چې ته به وې په ویښه ویده دی. انګریزي د پربړ شونډي مېلمه له ځنګه کتل. هغه سړی چې دولوخف ته یې له ورنېږدې کېدو راستون کړی و، ځان د کوټې کونج ته رسولی او په یوه کټ کې مخ په دیوال پروت و. پییر چې پر شونډو یې موسکا ورکه شوې وه، خپله ویرژلې څېره یې په لاسو پټه کړې وه، ټول چوپ وو. پییر یو وار لاسونه له سترګو لرې کړل. دولوخف هماغه شان ناست و، مګر سر یې دومره د شا خوا ته زیات ګرځېدلی و چې جړ جړ ویښته یې د کمیس له غاړې سره لګېدل. دهغه، هغه لاس چې بوتل یې نیولی و، کرار کرار پسې لوړېده، مګر له ډېرې هڅې ربړېده. بوتل چې په کومې چټکۍ تشېده، په هماغې چټکۍ دهغه لاندې برخه پورته تله او څکوونکې (د دولوخوف) سر لا د شا خوا ته ځړېده.

پییر په زړه کې وویل:

- دا څومره اوږده شوه؟ ده ته داسې وبرېښېده چې ګواکې نیمه ګړۍ تېره شوه. په همدې وخت کې ناڅاپه، دولوخف په ملا کې د شا پلو وخوځېد، او لاس یې په عصبي ډول وریږدېد. دغه تکان دې ته بس و چې د ده ټول ځان چې د کړکۍ د تا درۍ پر یوې نرۍ دړې ناست و، بې انډوله کړي. ټول بدن یې ښکته خوا ته تکل کړی و، لاس او سر یې د انډول په هڅه لا پسې په رږدېدو شول. یو لاس یې چېرته د بندېدو په دې هیله پورته خوا ته لاړ چې کوم ځای کې ټینګ شي، مګر بې له ګټې بېرته را ولوېد. پییر، بېرته سترګې پټې او له ځانه سره یې وویل چې نور به یې هېڅکله بېرته نه خلاصوي. خو ناڅاپه یې داسې وانګېرله چې د هغه ګرد چاپیره هر څه په خوځېدا شوي دي، سترګې یې پرانیستې وې او لیدل یې چې دولوخف، د کړکۍ د تادرۍ، پر سر ولاړ دی، رنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې الوته دی، خو خاندي.

-در واخله !تش دی !

دولوخوف دا وويل او بوتل يې، انګريز ته ور وارتيره. هغه په چټکۍ بوتل ونيو. دولوخوف چې له کړکۍ نه کوټې ته را ګام کړل، د هغه د سا له څپو نه د شرابو بوی اوربدل کېده.

د افرين او خورا ښه ،چيغې،له هرې خوا اورېدل کېدې،دغه ته شرط وايي،بلا کوي،بلا.

انګريز له جيبه بکس را ايستلی و او پيسې يې شمېرلې. دولوخف، چې وروځې يې برندې نيولې وې، آرام ولاړ و. پېير، په چټکۍ کړکۍ ته ور ګام او چيغه يې کړل:

- ښاغلو، څوک چمتو دي چې له ما سره شرط ووهي؟ زه هم دا کار کولای شم. اصلا شرط ته اړتيا نه ليدل کېږي، همدا سې بې شرطه غږ وکړئ چې يو بوتل راوړي. کټ مټ، همدا چاره زه هم سرته رسولی شم، هلې يو بوتل راوړئ.

دولوخف په خندا وويل:

- پرېږدئ، پرېږدئ، اوس به وګورو چې څه کوي.

له هرې خوا نه هر ډول او بېلا بېل غږونه وا وربدل شول:

- لېونی شوی دی، هېڅوک دې نه پرېږدي، لا به کړکۍ ته نه يې رسېدلی او په وينو کې به سرسام شوی يې.

پېير، چې له مستۍ نه مست و، چغې يې وهلې:

- غواړم وې څښم،هغه چې سخت نشه و ،په خورا کلکه يې ميز ته ګوزار ورکړ او د کړکۍ پلو څښېده.

هغه يې له لاسه سره راونيو، مګر دی دا سې غښتلی و، چې هر څوک به ورنږدې کېدل، هغه به يې دا سې ببرته پورې وهل چې مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه.

اناتول وویل:

- داسې په اسانۍ یې نه شي کولي راتم کړي، پربیږدئ چې په تېر ابېستو یې راتم کړو.

ده پر هغه غږ وکړ:

-ګوره !زه له تا سره شرط وهم، مګر سبا ته، ځکه اوس ټول خلک غواړي خپلو کورونو ته لاړشي، اوس موږ ځو د...کره.

پېیر لا پسې چیغه کړه:

-ځو ،خو دا ابږ هم له ځانسره بیایو.

هغه ابږ ته غبږ ورکړه ،هغه یې کېښکود ،پورته یې کړ او له هغه سره د کوټې په منځ کې په ګډېدا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

سردار وا سیلي، خپله هغه وعده چې د اناپالوفنا په مېلمستیا کې یې له شهزادګۍ دروبڅکایا سره د هغې د یوازیني زوی باریس د کار په اړه کړې وه، پر ځای کړه. د هغه په هکله ټولو اک ته وړاندېز شوی و او هغه او د نورو هیلمندو برخلاف د دویم بریدمن په رتبې د سیمونوفسکي د ګارد په یوه کندک کې ګمارل شوی و، خو د ټولو هڅو سره سره باریس نه د لوړپوړو افسرانو او نه د کوتوزوف دیاورانو ډلې ته لاره پیدا کړای شوه.

انامیخایلوفا د اناپاولوفنا تر مېلمستیا وروسته سمدلاسه، مسکو ته راستنه او مخامخ د خپلو بډایو خپلوانو، د رستوفیانو کورنۍ کره لاړه. هغه په مسکو کې تل همالته اوسېدله. د هغې نازولی بورنکای (باریس) چې په دې لنډو ورځو کې د مور په هڅو په خورا ښه قطعه کې منل شوی و، هغه له ماشومتوبه، په همدې کورنۍ کې را لوی شوی و او له کلونو راهسې یې په همدې کور کې ژوند کاوه. د غه قطعه لا د اګست په لسمه له پترزبورګه خوځېدلې وه. باریس چې د کالیو او نورو کېړو د اخیستلو لپاره په مسکو کې پاتې شوی و، باید د لارې په اړدو کې د رادزیفیلوف، په سیمه کې هغه ته ځان رسولی وای.

په هماغه ورځ د رستوف کورنۍ دوې کالیزې لمانځلې. د کورنۍ د مور او د هغو د کشرنۍ لور. دا دواړه ناتالیا نومېدې. دوی، د نوم د ورځې جشن لمانځه. لویه مېلمستیا وه. څو آسیزه ګاډیو، له سهاره د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارکۍ ویونکو ډلې د پاوارسکایا، واټ ته چې د رستوا دکورنۍ ماڼۍ هلته ولاړه وه، رسول. دا ماڼۍ په ټول مسکو کې خورا پېژندل شوې ماڼۍ وه. ګاډیو نه یوازې مېلمانه راوستل بلکې هغوی یې بېرته خپلو ځایو ته رسول. ګرافینې رستوا او د هغې مشره لور د مېلمنو له هرې ډلې سره چې څو شېبې به دمبارکۍ لپاره کېناستل او بېرته یې خپل ځایونه نویو رارسېدلو مېلمنو ته پرېښودل، دهرکلي په لوی مېلمستون کې ناستې وې.

ګرافینه رستوا (ګرافینه او ګراف -د روسیې په امپراتورۍ کې د سردارانو ،خانانو ،اربابانو او نوابونو په شان ټولنیز درېځونه و) پنځه یا شپږ ځلو یښت کلنه بر ښېښېده. د هغې له ډنګرې څېرې نه چې د ختیځ خلکو ته ورته وه، دا له ورایه څرګندېده وه چې د پر له پسې ماشوم زیږونې له کبله (دولس ماشومان یې زیږولي وو) خورا ،خواره شوې وه. د خوارۍ له لاسه کرارې خوځېدنې او نرمې غږېدا ،هغې ته داسې حالت وربښلی و چې د هر چا درناوي یې ځان ته زیاتاوه.

شهزادګۍ انامیخایلوفنا دروبځکایا ، چې د کورنۍ غړې ګڼل کېده، هم له هغو سره ناسته وه، مېلمنو ته یې هر کلي وایه او په خبرو اترو یې کې ګډون کاوه. تنکیو پېغلو او زلمیانو چې نه غوښتل یې د مېلمنو په هر کلي کې ګډون وکړي، بلې کوټې کې را ټول شوي وو. ګراف رستوف به نه یوازې ټولو رارسېدونکو مېلمنو ته هر کلي وایه بلکې د تګ په وخت کې به یې هغوی تر وتلو بدرګه کول او هر یو به یې غرمنۍ ته رابلل، او ویل به یې:

ګرانه، د ځان او د خپلو دوو ګرانو له خوا چې د هغو په ویاړ دا مېلمستیا جوړه شوې ده، ستاسو د راتلو له امله مننه کوم.

هغه ټولو ته، دهغو ټولنیز درېځ او عمر ته له پامه پرته، که به تر ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه په ټيټ د ريځ کې و که لوړ، ګران ويل. هغه همدا اسې پر له پسې ويل:
- هېر مه نه شئ، ګرانه. که ننني غرمنې ته رانه شئ، زه به خوا شينی شم.
تاسو به له موږ سر غرمنۍ کوئ، د ټولې کورنۍ په نامه د زړه له کومې له تاسو نه هيله کوم چې موږ ته ويا ړ را وبښئ ګرانه!
د هغه خوشاله، چاغه خريل شوې څېره، د دغو يورنګه او تکراري خبرو د ويلو په وخت کې چې ټولو ته درناوي او يو ډول ټينګ لاس ورکولو يې ملتيا کوله، د ټولو لپاره يو ډول تکراريې بڼه پيدا کړې وه او هېڅ ډول بدلون نه په کې ليدل کېده.
ګراف به چې هر وار کومه ډله مېلمانه بدرګه کړل، يو يا څو تنه ښځينه يا نارينه پاتې مېلمنو ته په بېرته راګرځېدو سرسم به يې، لاس لرونکې څوکۍ پورې وهله، د هغه چا په شان به چې خوښېږيې او يا غواړي وخت په خوښۍ تېر کړي، په خوښۍ کېناست، لينګې به يې سره خلاصول، لاسونه به يې پر ځنګنونو کېښودل، خپل لاس او پښې به يې په انډول کې ساتل، د راتلونکې ورځې د هوا اټکل به يې کاوه، کله به په روسي او کله به يې هم په خورا بدې خو په ډېر ډاډ په فرانسوي ژبې د مېلمنو د حال پوښتنه کوله او له دې سره به يې په خورا ستومانتيا خو د مېلمه پالنې په روحيې، پر خپل تک شين سر، څه لږ پاتې سپين او نري ويښته په خورا ځېرتيا سمول. تر هر کلي وروسته به يې مېلمانه، ډوډۍ ته وربلل. کله کله به يې چې دا چاره له پيل نه راپيلوله، د چوپړانو دناستې، له هغه دالانه چې د نارنج بڼ ته ورته و، تېرېده او هغه مرمرين او لوی مېلمستون ته به ورغی چې د اتيا تنو لپاره به په کې د ډوډۍ ميز جوړېده او د هغو چوپړانو څارنه به يې کوله چې د ميزونو او پر هغو د سپين زرو، چنيو او ښکليو د ستمالونو په جوړولو او ټولولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

به لګیا وو.هغه به دیمتري واسیلوویچ چې یو سیال سړی او دده یاور او د ټولو چارو څارونکی و ، ځانته رابالـه او ویل به یې:

-ګوره میتنکا ! پام کوه چې هر څه خورا ښه وي.

هغه چې په ډېرې مینې جوړ شوي لوی میز ته کتل،ویل یې:

-او ! هو کې ! همدا ډېر ښه دی.په میز جوړولو کې تر ټولو غوره د خوړولو ټولول دي.

هغـه چـې ډاډمـن اسـویلي ویسـته،ببرته دهرکلیـو کـوټې خواتـه وخوځېد.

په دې شپه کې د سردار یو غټ چوپړ چې خورا پلن اوڅورب او تل به یې په تـګ راتـګ کې دهغـه ملګرتیـا کوله،دمېلمسـتون مخکـې رانښکاره شو او غږ یې وکړ:

-مارینا لوفوفنا کوراګینه او دهغې لور !

ګرافینې تر لږ فکره وروسته، خپله زرینه تنباکومروړه چې د خاوند څېره یې پـه کې وهلې وه،بوی اوپه پـزې کې یې د تنبکو تـر اچولـونه وروسته وویل:

-دا مېلمستیاوې مې نور نولـه ژونده باسي. ښـه ،ښـه ! دا بـه یوه لـه وروستیو مېلمستیاوو نه وي چې جوړو ویې.

دغه ښځه چې د ځانغوښتنې یوه بې سارې نښـه وه،پـه غـم لړلـي آواز چې ګوا کې ویل یې: ښه ده... مهرباني وکړئ.

پـه دې وخت کې یـو جګـه، څوربـه د ځانګړې ادا مېرمنـه، سـره لـه خپلې ګردمخې خنـدنی لـور سره چې دکمیسـونو شـغهاریې لـه لـرې اوربدل کېده، مېلمستون ته راننوتې.

- اه ! ګرانـې ګرافینې،مـودې مـودې کېـدې چـې ناروغـه وه...د رازموفسکې د کـورنی پـه ښډار کې... ګرافینـه اپـره کسـینه..زه خـورا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشاله شوم...

دښځو د غرېدا شر او شور چې په چټکۍ يې خبرې کولې او ديو بل خبرو په منځ کې سر لوېدې، دهغوی خبرې چې د ميزو او څوکيو د وړاندې وروسته کولو سره مل وې، تر هغه به اوږدېدې چې دوی به سترګه په لاره وې چې په هغو کې د لومړني ځنډ نه ګټه واخلي او داوږدو کميسونو د شغهار په شور کې پاڅي او ووايي:

- له ليدو نه مو دزړه له کومې... ګرانې مورې ستاسو روغتيا... اغلې اپره کسينه. او تر دې نه وروسته بيا هم د اوږدو کميسونو په شغهار او شر وشور کې د جامې اغوستلو دالان ته ورتېر شي، خپل درانه يانري کوټونه واغوندي او د کورونو په لور وخوځېږي.

په مېلمستيا کې سخته ګونګه، شر او شور، اړ دوړ او شور ماشور روان و، خو د مېلمستيا ټولې خبرې، د هغې ورځې په يوه مهم خبر را تاوېدې. دا خبر د زاړه، پېژندل شوي بډای د دويمې کاترينې د زمانې تر ټولو نه د خورا ښکلي نارينه زاړه سردار، بېزاوخوف د ناروغۍ او د اناپاولوفنا شرير، په مېلمستيا کې د هغه د نا مشروع زوی پيير، د ناوړه کړو په اړه وې.

يوې مېلمنې وويل:

- څومره مې په دې خوار سردار، زړه سوځي. د هغه روغتيا هسې هم مزه نه وه، خو. اوس يې چې زوی داسې ګلان کرلي، د هغه روغتيا به لا پسې خرابه شي او کېدای شي هغه له پښو وغورځوي.

ګرافينې (ګرافينې) وپوښتل:

- څه خبره ده؟

هغې داسې ښودله، چې ګواکې دا په دې نه پوهېږي چې دا مېلمانه د څه په اړه غږېږي، حال دا چې، له پنځلس وارو نه يې زيات وارېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغوی ټول د سردار بېزاوخوف د ناروغۍ په لاملونو خبرې کوي.
ګرافینې وویل:
- دا اوسنۍ ښوونه او روزنه، بالکل بل ډول ده. دا ځوان له هماغه ورځې چې بهر ته تللی و ،هماغه شان په خپل حال پاتې شوی دی. اوس لا خلک وايي چې هغه په دې وختونو کې په پترزبورګ کې داسې رسوايي جوړه کړې وه چې پولیس اړوتل هغه تر ښارنې لاندې له هغه ښاره وشړي.
ګرافینې وویل:
-عجیبه ده، ښه غږېږئ، دا څنګه پېښه وه.؟
شهزادګۍ انا میخایلوفنا، د نورو د خبرو په منځ کې ورودانګل او وې ویل:
- هغه ډېر بد دوستان ټاکلي دي.چې بد ګرځي بد به پرزي. د سردار واسیلي زوی،هغه او بل کوم دولوخف نومي افسر ،درې واړوو، خدا زده، څه بدنامۍ پیل کړي دي.دوه تنه يې جزايي شول. دولوخف له افسرۍ نه ،د سربازۍ رتبې ته ټیټ شوی دی، د بېیزاوخوف زوی يې مسکو ته شړلی ،خو داناتول کوراګین ګناه د هغه د پلار په لحاظ ورته ښښل شوې ده، مګر سره له هغه هم د پترزبورګ نه ویستل شوی دی.
ګرافینې پوښتنه وکړه:
- دا نو دوی څه کړي دي؟
مېلمنې وویل:
- دوی له داړمارانو هېڅ کم نه دي، خدای دې سړی ترې ساتي، په تېره بیا له دولوخفه، هغه خو د ماریا ایوانوفنا دولوخوفې، زوی دی. خورا درنه مېرمن ده، خو هغه څه کولای شي. هغه درې تنو، کوم اېږ خدا زده له کومې را پیدا کړی،هغه یې ځان پسې کومې کراچۍ کې کېښولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا یې د لوبغاړو ښځو کورته ورو ستلی دی، جنجالونه جوړشوي، خلک اړوتي، له پولیسو مرسته وغواړي. مګر هغوی د پولیسو سرمامور، له هماغه ابړ سره شا په شا تړي او کوم لوی مردار ډنډ ته ور ارتیږي. ابړ لامبي او سرمامور هم له هغه سره اوړي را اوړي.

ګراف چې له خندا نه يې بډوډي کلک کړي وو، وویل:

- ګرانه ! دا نوعجیبه کیسه ده.د سرمامور حال ښه دننداروو.

- اخ !دا څه وایئ ښاغلیه سرداره.

خو ښځو بې ارادې خندل او خندا یې درولی نه شوه.

مېلمنی دوام ورکړ:

- په یوډول نه ډول هر ځنګه چې و، د پولیسو سرمامور یې سره وژغوره.

هغې دوام ورکړ:

-داهم د ګراف کبریل ولادیمیروویچ ببزاوخوف زوی په داسې هوښیاری ننداریزې لوبې جوړوي. څومره یې د هغه د ښې ښوونې او روزنې په اړه سره ویل چې داسې دی او هسې دی. ګورئ چې د بهرنۍ روزنې پای چېرې ورسېد ! هیله لرم چې دلته څوک د هغه په بډایتوب تېر نه وزي او خپل کورته د هغه د تګ راتګ لاره خلاصه نه کړي. چا غوښتل چې له ما سره یې پېژند ګلوی وشي ! هېڅکله او په هېڅ ډول به دې پېژند ګلوی ته غاړه کېنږدو. خدای دې نه کوي، زه پېغلې لورګانې لرم.

-ګرافینه لږه تېته شوه او له هغو نجونو نه یې چې لاتراوسه داسې ښودل چې ګواکې څه نه اوري، مخ واړاوه او وې پوښتل:

- تاسې له څه نه داسې وایې چې دا ځوان ډېر بډای دی؟ د مشر ګراف اولادونه خو ټول له بې نکاح ښځو نه پیدا شوي دي. هغوی د

(c) ketabton.com: The Digital Library

میراث حق نه لري. ویل کېږي چې پېير هم همدا اسې دی، ارمونی دی.
مېلمنې دواړه لاسونه جګ کړل او وې ویل:
-دا اسې انګېرم چې ارموني ماشومان يې له شلو اوښتي دي...
شهزادګۍ انا میخایلوفنا يې بیا خبرو ته ورننوته او دا هڅه يې کوله چې له لویانو او اعیانو سره خپله پېژندګلوي نورو تـه ور ښکاره کړي، په ډېره خوږه خو زارۍ وزمه بڼه يې وویل:
- اوس بـه زه درتـه ووايـم، ټـول خلـک پـوهېږي چې ګـراف کېريـل ولادیمیرووېچ څه ډول سړی دی. له هغه نه پـه ربـتیا دخپلو ماشومانو شمېره له یاده وتلې، خو دا پېير، هغه ته تر ټولو ګران و.
ګرافینې وویل:
- خـورا زوړ ښايـسـتـه سـړی و. مـا وروسـتـی ځـل همـدا پـروسـږکال ولید، د هغه په رنګ ښکلی نارینه ما کله نه و لیدلی.
انا میخایلوفنا، خبره ور غبرګه کړه:
-اوس بالکـل بـدل شـوی دی. غـواړم ووايـم چـې سردار واسیلي، دښځې له پلوه د هغـه د ټولـو شـتمنیو میـراث تـر لاسـه کوي. خو پـلار تـه، پېير ډېر ګران و. د هغـه روزنې تـه يې هـم ځانګړې پاملرنه کړې وه. آن ټولواک ته يې هم لیکلي و..هېڅوک اوس نه پوهېږي ،خدای مه کوه، که هغه په ربـتیا ومري(اوس د هغه حالـت دومره ژوبـل دی چې هره شېبه د هغـه وروسـتې سا تـه سترګې پـه لاره دي.آن داکټر لورن يې(فرانسوي طبیب ،چې د پـتېرزبورګ د مخورو دارو درمـل بـه يـې کـاوه) لـه پـترزبـورګ نـه ده تـه راوسـتـی دی، خـو دا اوس لا پـوره څرګنده نه ده، که هغه ومري، د هغه دا بې پایه شتمني به چاتـه رسـي؟ پېير ته، که سردار واسیلي ته؟ څلویښت زره کسان او میلیونهاو روبلـه نغدې. زه پوره له دې نه خبره یم.ځکه سردار واسیلي په خپله ما تـه ویلـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

و چې کېريل ولاديميرو ويچ خو زما د مور د ماما د زوی ماما کېږي. او هغې دا خبرې په داسې بې پروايۍ کولې، چې ګواکې هغې ته هېڅ اهميت نه لري او زياته يې کړه:

-هغه د بوريا ديني پلار هم دی.

مېلمنې وويل:

سردار واسيلي پرون شپه مسکو ته رارسېدلی دی،ويل کېږي چې هغه د پلټنې کوم ماموريت ته روان دی.

ګرافينې وويل:

- مګر خبره دې زما او ستاسو ترمنځ وي، دا يوه هسې پلمه ده. هغه، د دې لپاره راغلی دی چې له نېږدې نه د ګراف کېريل ولاديميرو ويچ حال وګورې چې په رښتيا همداسې ژوبل دی چې خلک وايي که څنګه؟

ګراف، چې کله پوه شو، چې مېلمنه د هغه خبرو ته غوږ نه نيسي، مخ يې د نجونو پلو وروا ړاوه او وې ويل:

- ګرانه، مګر هغه ننداره به، خورا په زړه پورې وه. هو، زه همداسې فکر کوم. زه داسې انګېرم، چې د پوليسو سرمامور،ښه دخندا او نندارې وړ و. زه به يې اوس تاسو ته پېښې وکړم.

په دې وخت کې يې لاسونه ګواکې داسې ښورول لکه سرمامور چې به له اېږ سره په اوبو کې ښورولې وي. بيا يې کړس کړس خندا پيل کړه. له دې خندا سره، د هغه څورب او لوی بدن، د هغو کسانو په شان چې له ډېرو خوړو او څکلو ټند شوي وي په ځانګړي توګه رېږدېده. هغه تر خندا وروسته وويل:

مهرباني وکړئ، غرمه به له موږ سره تېره کړئ.

****

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

یوه چوپتیا خوره شوه. ګرافیني مېلمنې ته کتل هغې چې خوره موسکا کوله، دا يې هم نه پټوله که مېلمانه همدا شېبه پاڅي، لاړشي او ووځي، هېڅوک به هېڅکله له هغه ګیله هم نه کوي. د مېلمنې لور چې خپله لمن لا د مخې را ټوله کړې وه، په پوښتنيز غلچک يې مور ته کتل، په دې وخت کې ناڅاپه د څنګ له کوټو نه د نارينه او ښځينه چټکو منډو د اسې آواز واورېدل شو چې د دوی خوا ته را روان دي. د هغو د يو تن پښه په کومه څوکۍ کې ونښته او ولوېده. يوې ديارلس کلنې نجلۍ چې د خپلې نازکې او نرۍ لمنې لاندې يې څه پټ کړي و، په منډه منډه تالار ته را ننوته، خو کله چې د تالار منځ ته را و رسېده، ودرېده. داسې ښکارېده چې هغې د خپل تګ اندازه نه ده لګولې او په خپل وخت درېدلې نه وه، ځکه معلومېده چې هغې د الان ته د را ننوتلو هيله نه لرله. په همدې وخت کې يوه زده کوونکې چې سور بخن غاړی کميس يې پر غاړه و، د ګارډ يو افسر، يوه پنځلس کلنه نجلۍ او يو ژيړ رنګه هلک چې د ماشومانو کرتۍ يې پر غاړه وه، د دالان د وره په خوله کې را ښکاره شول. ګراف، پاڅېد، وخوځېد، غېږ يې پرانيسته او په منډه له راغلې نجلې نه يې لاسونه تاو کړل، په لوړه يې وخندل او چيغه يې کړل:

- دا هم د نننۍ کاليزې او بنډار خاونده، زما ګرانه ناتاشا!

ګرافيني چې د خورا سخت دريځې ځانښودنه يې کوله، وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګرانې، هر کار خپل وخت لري.
هغې خاوند ته مخ ور واړاوه، او وې ویل:
-نتالي، ته هغه ډېره نازه وې.
مېلمنې کمکۍ نجلۍ ته وویل:
- سلام ګرانې، جشن مو مبارک شه ! وروسته یې ګرانې ته مخ ور واړاوه او زیاته یې کړه:
- ډېره ښایسته نجلۍ ده.

تور سترګې،لویه خوله ،نه چندان ښایسته نجلۍ خو ډېره خوځنده وه. ښکلې،ماشوم ته ورته اوږې یې چې په منډو کې کمیس ترې ښویېدلې و بربنډې شوې وې، تور، ګونځې ګونځې کاکل یې له تندی نه شا ته وهلی و ، مړوندونه یې نازک او لوڅ وو ، په لنډ پرتوګ کې یې نري خو ډنګر ورنونه یې له ورایه بربښېدل، په داسې حال کې چې د بوټونو بندونه یې پرانتې و ،په دا منګ داسې خوږه او زړه وړونکې بربښېدله چې نور نجلۍ ماشوم او ماشوم لا پیغله نه ګڼله کېږي.

ځان یې د پلار له غېږې راوویست او مور ته یې ور منډه کړه. بې له هغه چې د مور ویناوو ته غوږ شي، ځان یې د هغې پر اوږو ، په پراته تور شال کې ومروړه او په خندا شوه. هېڅ نه و ښکاره چې ولې خاندي، خو په خندېدو خندېدو کې یې په ژولې ژبه د هغې نانځکې په اړه خبرې کولې چې تر خپلې ګونځې شوې لمنې لاندې یې راویسته.
- ګورئ، زما نانځکه، ګو... ر ... ئ.

ناتاشا ، نور نه شو کولای خبرې وکړي، هر څه یې تر پامه زیات خندني بریښېدل. په مور یې ځان ور وارتیره. او داسې په لوړ اواز یې خندل چې ټول، آن هغه وچه او غمجنه مېلمنه هم بې واکه په خندا شوه.

مور یې په یوې ترخه خوله،له ځانښودنې نه په ډک ډول هغه له ځانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرې کړه او وې ویل:

- څه، څه، له دې ځایه لاړه شه. هغې چې مېلمنې ته مخ اړاوه، وویل:

- دا مې کمکۍ لور ده.

هغې د کومه شېبې لپاره د مور له تور شاله سر را وویست او تر ستر ګو لاندې یې د خندا او ژړا په مینځ کې هغې ته وکتل او بېرته یې ژر مخ پټ کړ.

مېلمنې، ځان اړ وګاڼه چې د دې کورنۍ پېښې ستاینه او دا یې ښه وګڼله چې په یو ډول نه یو ډول د هغې سره لېوالتیا ښکاره کړي، نو هماغه و چې ناتاشا ته یې مخ ور واړاوه او ورته وې ویل:

- وګوره، را ته ووایه، ګرانې ! دا ماشوم (نانځکه) ستاسو څه کېږي، داسې ښکاري چې لور دې ده.

د ناتاشې هغه څه خوښ نه شول چې د غه مشره مېلمنه په غرور خو ،د ماشومانو په ژبې له دې سره غږېږي، نو ځکه یې ځواب ور نه کړ، مګر هغې ته یې برند برند وکتل.

په دې وخت کې، د ځوان نسل ډله، باریس هماغه د ګارد افسر د شهزادګۍ انامیخایلوفنا زوی، محصل - نیکولای د ګراف مشر زوی، او سونیا - د سردار ۱۵ کلنه خورځه او د هغوی تر ټولو کوچنی زوی پتېروشه، ټول په مېلمستون کې ځای پر ځای شول. هغوی په برالا توګه هڅه کوله خپل هغه شور او خوښي چې د هغو له هر غړي نه وربېده په ډېر نزاکت وساتي. دا ښکاره وه چې تالار ته له بلې کوټې نه په تلوار تر راتګه مخکې ،هلته د دوی خبرې او کیسې تر هغه څه او خبرو نه چې دلته د ښار د آوازو، د هوا د حالتو او د ګرافینې اپرېکسنې په اړه کېدې، خورا په زړه پورې وې. هغوی کله نا کله کولای شول یو بل ته ور وګوري او نه یې شو کولای د خپلو خنداوو .مخه ونیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه زلمیان، محصل او د ګارد افسران وو، هغوی له ماشومتوبه ملګري، هم منګه او ښکلي وو، خو یو بل ته هېڅ ورته نه وو
باریس، ښکلی، لوړ او ژیړ څڼې و، هر غړی یې ډېر ښکلی، یو له بل سره جوړ، ښکلې څېره او آرامه طبیعت یې درلود. نیکولای منځنۍ ونه او ورین تندی، ویښته یې ګونځ ګونځ، پر پاسنۍ شونډه یې د ویښتو نرۍ کرښه را پیدا شوې وه. د ځوانۍ شور او مستي یې له څېرې ورېده. نیکولای مېلمستون ته د رارسېدو سره تک سور شو. داسې برېښېده چې په زړه کې څه کري او ریبي، خو د ویلو لپاره څه موندي نه شي چې وې وایي، مګر باریس سمدلاسه، خپله آرامتیا بېرته پیدا کړه، په ډېرې آرامۍ او تېو کماره ژبه یې وویل:
- دا نانځکه مور، لا د ځوانۍ او پېغلتوب له هغه وختونه پېژني، چې پزه یې لا داسې کړه شوې نه وه، او که حافظه یې له ده سره ملګرتیا وکړي کولای شي وو ایي چې په دې وروستیو پنځو کالونو کې داسې زړه او ژوبله شوې ده چې سر یې، بې ارادې داخوا اخوا ترې خوځېږي.
هغه چې دا خبره وکړه، ناتاشې ته یې وکتل، مګر ناتاشا له هغه مخ واړاوه او خپل کشر ورور ته چې سترګې یې د بې غږه خندا له زوره سره ورغلې وې، وکتل. هغه د هغه زور له کبله چې پر ځان یې راوړی و، ریږدېده. همدا چې د زغم او توان اندازه یې پای ته ورسېده، د مور له څنګه یې ودانګل او په هغې چټکۍ چې څومره یې پښو کولای شو، له مېلمستونه د کوټې پلو ته منډه کړه، خو باریس نه خندل، په داسې حال کې چې موسکا یې پر شونډو خوره وه، مور ته یې وویل:
- مور جانې، داسې ښکاري چې تاسو هم چېرته تلئ، ګاډۍ ته اړتیا شته؟
مور یې په موسکا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو ، ورشه، ورشه، ګاډی برابره کړئ.

باریس په آرامۍ له تالاره ووت او په ناتاشا پسې لاړ. دوی پسې غبرګ، هغه شورب وړوکی هلک چې، د مېلمستیا دپای ته رسېدو له امله يې په تندي کې د خفګان نښې ښکارېدې، هم ورمنډه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

د ځوانانو په ډلې کې، د ګرافینې، د مشرې لور نه پرته(چې څلور کاله تر خپلې خور نه مشره وه او د چټو پېغلو چم یې کاوه)، هغه مېلمنه، نیکولای او د ګراف خورځه سونیا هم په مېلمستون کې پاتې وو. تورسترګې سونیا په ملانرۍ ډنګره، میناتوره څڼوره، تر اوږدو بڼو لاندې ملال کاته، اوبدل شوې دوه واره تر سر تاو شوې تورې کوڅۍ، تاند مخ، نرۍ غاړه، په تېره بیا بربنډو دنګرو لاسونو او د ښکلیو مړوندونو ژېړ رنګ یې، له لیمو سره سیالي کوله. په څپه ایزه تګ، د نرمو، ښکلو غړو په چټکۍ او ځیرکتیا خوځېدا، هغه پیشونګوري رایادوو چې ډېر ژر به هغه په یوه شیطانې او دوکمارۍ پشو بدلېږي. پر شونډو خوره موسکا یې په بنډارکې له روانو مرکو او خبرو اترو سره د ګډون دلېوالتیانښه وه، خو هغې د پیغلتوب، اوږدو ګڼو بڼولاندې غلچک، په سودا یي توګه جګړې ته تلونکي د ماما زوی ته ورګنډلی و. د هغې غولونکې موسکا، ان یو شېبه هم څوک نه غولول. ټولو ته څرګنده وه چې هغې له دې کبله پیشو له ځانسره راوړې وه چې په دې پلمه په چټکۍ هغه وتښتي او د ناتاشا او باریس په څېر د خپل ماما له زوی سره له تالاره ووزي او دوی خپل جلا بنډار پیل کړي.

ګراف، مېلمنې ته مخ ورواړاوه او خپل زوی نیکولای ته یې په اشارې کې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوکې، ګرانې! وګورئ، د هغه همزولی، باریس افسر شوی او له هغه نه غواړي چې د هغه ملګرتوب پرېږدي، نو ځکه اوس هیله لري پوهنتون او ما غوندې زوړ پرېږدي او عسکری ته لاړ شي. حال دا چې که ده غوښتلای په ډېرې آسانۍ به هغه ته د بهرنیو چارو په وزارت کې ښه غوره او د پام وړ کار پیدا شوی وای. وروسته یې خپلو خبرو ته په پوښتنز ډول دوام ورکړ:

-آخر دا څه ملګرتوب دی؟

مېلمنې وویل: هوکې، ویل کېږي چې د جګړې داوربل غږ هم شوی دی.

ګراف وویل:

- هوکې، له پخوا راهیسې دا خبرې کېږي، هو، دا خبرې پر له پسې روانې دي، دا خبرې همداسې له تشو خبرو نه زیاتې نه شوې او وروسته یې خپله خبره بیا تکرار کړه:

- هوکې، ګرانه! دا څه ملګرتوب دی چې د هغه لپاره سړی د سپرو پوځ ته لاړ شي، هوکې، هوکې؟

مېلمنه مېرمن چې نه پوهېده څه ووایي، سر یې ښوراواوه او چوپه پاتې شوه.

نیکولای، چې د دې خبرې په اورېدو، سره لمبه شو، ګواکې هڅه یې کوله چې غواړي ځان له دې بدنامیو وژغوري، نو غږیې وکړ:

- دا خبرې ملګرتوب پورې اړه نه لري، زه خپله داسې انګېرم چې زه خدای پوځي خدمت ته پیدا کړی یم او له هغه سره مینه لرم.

هغه دا خبره وکړه او دوو نجونو ته، مېلمنې او د ترور لور ته چې دواړو هغه ته د ستاینې سترګې ګنډلې وې، وکتل.

ګراف وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نن د ګروال شوبېرت، د پاولوګارد د سواره پوځ د فرقې قوماندان د غرمنۍ لپاره دلته راځي. هغه دلته خپلې رخصتۍ تېروي او بيا هغه هم له ځانه سره بيايي.

هغه خپلې اوږې پورته واچولې او ښکاره وه چې دې خبرې سخت خواشينې کړې دی او غواړي هغه په ټوکو واړوي، هغه وويل:

-ښه نور څه وکړو؟

نيکولای وويل: ګرانه پلاره!

-ما خو درته وويل، که ته په رښتيا ماته پوځ ته د تګ اجازه نه را کوې، پاتې کېږم، خو زه په دې پوهېږم چې له پوځي خدمته پرته بل هېڅ زما د لاسه نه کېږي. له ما نه، نه ښه ديپلومات جوړېږي او نه به دولتي خدمت وکړېپې شم، ځکه زه خپل احساسات پټولی نه شم.

ده چې دا خبرې کولې، د زلميتوب په يوه ښکلي انداز يې، سونيا او مېلمنۍ پېغلې ته کتل....

زاړه ګراف وويل:

- ښه ده، ښه ور ته وګورئ، سر تر پايه سره لمبه او خوټېږي، بناپارت ټول لېوني او سرسام کړي دي، ټول دې سودا اخيستي دي چې دا سړی څنګه له برېدګيتوبه امپراتورۍ ته رسېدلی دی.

ګراف، پرته له هغه چې يې د ميلمنۍ له ملنډو ډکې موسکا ته پام شي، زياته کړه او وې ويل:

-څه ووايم، خدای دې وکړي.

مشران ټول د بناپارت په هکله غږېدل. ژوليه، د کاراګين لورچې خوږه موسکا يې پر شونډو خوره وه، ځوان رستوف ته مخ ور واړاوه او وې ويل:

- افسوس، افسوس چې تاسو د پنجشنبې په ورځ د ارخاروفو، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستيا کې نه وئ. بې له تاسو زه هلته خورا خفه وم.

ځوان، چې د نجلۍ د غږ، تومارکوونکو خبرو لېوني کړی و، په داسې حال کې چې پر شونډو يې د ځوانۍ زړه وړونکې موسکا راخوره وه، ځان هغې ته ور نږدې او له نورو نه جلا يې له ژوليه سره چې موسبده، د زړه خواله پيل کړه. د هغه دې ته هېڅ پام نه و چې د رخې هغه چاړه چې دده همدې بې ارادې موسکا تېره کړه وه، د سونيا زړه چې دروغجنه موسکا يې کوله او سره لمبه شوې وه، ځنګه پرهر پرهر کړ. هغه، د خبرو په مېنځ کې سر لږ پورته کړ او هغې ته يې ور وکتل. سونيا چې نه شو کولای د خپلو اوښکو مخه ونيسي يو مرګني خو هوسناک غلچک هغه ته ورولېږه او هماغه دروغجنه موسکا يې پر شونډو پاتې وه او له مېلمستونه ووته. د نيکولای شوق او ذوق ناڅاپه ورک شول. هغه په خبرو کې دلومړني ځنډ په پيدا کېدو، په ګډنۍ له کوټې نه ووت او د سونيا په لټه کې شو.

انا ميخايلوفنا، له کوټې نه وتونکِ نيکولای ته، اشاره وکړه او وې ويل:

- وای، وای، چې ددې ځوانانو راز لکه په تورو جامو کې سپينه بخيه، څومره له ورايه ښکاري! دماما او ترور لور او زوی تل، اور او اوبه دي.

ګرافينې وويل: هو کې!

وروسته له هغه چې مېلمستون ته دلمر راغلې ځلا ددغو ځوانانو سره ګډه پناه شوه، ته به وايې ګرافينې غوښتل هغې پوښتنې ته چې دايې پرله پسې سودايي کړې وه او هېڅچا له هغې نه، نه وه کړې، ځواب جوړ کړي، وې ويل:

- څومره رنځونه، څومره دردونه او غمونه وزغمل شول چې اوس يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ثمر خوند او خوښي ووينو ، مګر رښتيا خبره داده چې اوس تر خوښې نه انديښنې او ويره زياته ده. هره ورځ ،ورځ تر ورځ ويره او انديښنې ،ډار او ډار.هو دا د عمر هغه منګ دی چې پېغلوټو او تنکو زلميانو ته ګواښ ورپېښوي.

مېلمنې مېرمنې وويل:

-دا ټول په روزنې پورې اړه لري.

ګرافينې وويل:

-هوکې، رښتيا ده، تر ننه پورې زما ماشومانو شکر د خدای دی ما خپل دوست ګڼي او په ما پوره ډاډ او باور لري.

ګرافينې،هم د نورو زياترو ميندو او پلرونو په څېر تېروتنه کوي اوداسې ګڼي چې ګواکې ماشومان يې له دوی نه هېڅ راز نه پټوي،هغې خپلو خبرو ته داسې دوام ورکړ:

- پوهېږم چې زما د رازونو لومړی محرم به زما لونې وي او نيکولينکا که په خپل اورني او شوقي طبيعت کومه ورځ کوم شيطانت وکړي،ودې کړي، کوم ځوان دی چې نه يې کوي. د هغه شيطنت چې هر څه وي.خو د پترزبورګ د ښاغلو هغو ته به ورته نه وي.

ګراف،هره جړه او سخت کړکېچ،په دې وينا چې وياړمنه ده، وياړمنه ده زلميو !آواره ګڼله، په همدې پلمه چې هر څه به ښه او خورا ښه شي، د خپلې مېرمنې د خبرو د ښو ګڼلو لپاره يې وويل:

- هو ،ډېر ښه ماشومان دي، هېڅ ساری نه لري،ګوره ،هغوی غواړي د ګارد غړي شي.ډېره ښه ده ،شي دي. ګرانه ! نو څه پروا لري؟

مېلمنې مېرمنې خبره غبرګه کړه، ستاسو کشره لور څه د ناز ټوټه او د باروته دانه ده.

ګراف وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کې !دبارو ته دانه، هغه کټ مټ ماته شوې ده، که څه هم زما لور ده او زما له خوا به یې ستاینه په ځای نه وي، خو رښتیا، رښتیا دي، هغه به ژر سندرغاړې شي، یو ایتالوی ښوونکې مو ورته ګمارلی دی چې ویې روزي، بلـه سالوموني (د نولسمې پېړۍ په پیل کې په مسکو جرمنه سندرغاړې) به شي.

- تر اوسه بـه لا وختـه وي، وایي په دې منګ د اواز روزنـه، آواز تـه تاوان رسوي.

ګراف ځواب ورکړ:

-ښنګه وخت دی، هېڅ وخت نه دی، ښنګه پخوا زموږ میندو په دولس کلنۍ دیارلس کلنۍ کې ودونه کول.

ګرافینې چې پته موسکایې پر شونډو خوره او دباریس مورته یې کتل، وویل:

-هغه لا همدا اوس په باریس مینه ده، تاسو ګورئ؟

او وروسته یې ګواکې هغې پوښتنې ته ځواب لټاوه چې تل ددې خیال پرې بوخت و، خبرو ته یې دوام ورکړ:

-نو ګورئ؟ که ما هغه تر سختې څارنې لاندې نیولې وای، په هغې مې بندیز لګولی وای،... خدای پوهېږي هغوی به په پټه څه نه وای کړي(د ګرافینې موخه دا وه چې ښکلول به یې سره) خو اوس زه د هغې په هره خبره او راز پوهېږم. هغه به ماښام ته راشي او هرڅه به راتـه ووایي. کېدای شي چې زه هغه ونازوم، دا ښه ده، ځکه ما مشره تر سختې څارنې لاندې نیولې وه.

مشرې لورېې، ښکلې ګرافینې، وېره، چې موسبده، وویل:

-هو کې ! زه یې چوربل ډول روزلې یم، خو موسکا، هغه شان چې تل به د وېرې، څېره، ښکلوله دا واریې ښکل نه کړه. برعکس یې د هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

طبیعت لا پسې ختمه او رنګ یې والوته.وېره، پـه رښتیا ښایسته، هوښیاره، په زړه کړو کې خورا ښه،دښې روزنې خاونده وه.دهغې آواز خورا خوږ او زړه راښکونکي و ،هغه څه چې هغې وویل ټول رښتیا او پر ځای،مګر دا عجیبه وه چې ولې مېلمنې او ګرافینې دا سې هغې ته مخ وروا ړوو چې ګواکې،ولې وېرې دا سې خبرې وکړې چې دوی یې نارامه او حیران کړي وو.

مېلمنې وویل:

- هرڅوک تل هڅه کوي،له لومړیو ماشومانو سره له ځیرکتیا او هوښیارۍ نه کار واخلي او په دې توګه کوم ستره چاره چې تر نورو تو پیر لري ترسره کړي.

ګراف وویل:

-غاړه به نه بندوم،ګرانه ! زموږ ګرانې ګرافینې، وېره تر سختې څارنې لاندې وروزله،نو ،څه وو ایو ؟ او وروسته یې په دا سې حال کې چې وېرې ته ،په ستانیزه ښه سترګه کېښکودله، زیاته کړه:

-نو ګوره چې څومره ښه شوه.

مېلمانه پاڅېدل،لاړل او ژبه یې وکړه چې غرمنۍ ته راستانه شي.

ګرافینې د مېلمنو تر بدرګې وروسته وویل:

-دا ځینې هم عجب عادت لري چې یو وار کېناستل بیا دې خدای هغوی پاڅوي.

-

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

کله چې ناتاشا ،له مېلمستونه ووتله، منډه يې کړه، خو له ګلخانې وړاندې نه لاړه.هغه په ګلخانې کې ودرېده او په کوټه کې روانو خبرو ته دغوږ نيولو په ترڅ کې، باريس ته سترګې په لاره پاتې شوه.نو ځکه يې پښې پرځمکه ټکولې، حوصله يې په تمامېدو برېښېده او نېږدې و چې له دې کبله په ژړا شي چې باريس ولې سمدلاسه هغې پسې نه دی راوتلی ،خو بالاخره د کوم ځوان دعادي،ارامو ،خو نه چټکو ګامونو غږ واورېدل شو.ناتاشا په چټکۍ د دوو ګلدانو منځ ته ځان ورساوه او هملته پټه شوه.

باريس دکوټې په منځ کې ودرېد ، داخوا هغه خوايې وکتل، په ګوته يې له لستوني نه خلی وواهه، هينداري ته ورنږدې او په هغې کې يې خپلې ښکلې څېرې ته وکتل.ناتاشې په خپل ګوګل کې سا بنده او له خپل ځارځی نه يې دهغه ځارنه کوله.باريس، څو شېبې د هيندارې ترمخې ودرېد ، وموسېد او دروازې ته نېږدې شو.ناتاشا غوښتل پر هغه غږ وکړي، خو وروسته يې له ځان سره وويل:

-پرېږده چې ما ولټوي.

همدا چې باريس له ګلخانې راووت، سونيا په خورا اورنې او ژړغوني حالت له بلې دروازې راووته.ناتاشا له خپل هغه تکل نه چې هغه ته ورګام کړي تېره او دا يې ښه وګڼله چې په خپلځارځای کې داسې پټه پاتې شي چې ګواکې کومه کوډګره خولۍ يې پر سر کړې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول هغه څه ویني چې په نړۍ کې تېرېږي، خو هېڅوک دا نه ویني. هغې له دغه حالت نه کوم نا پېژندلی خوند اخیست. سونیا چې تر شونډو لاندې څه ویل د مېلمستون د دروازې خواته کتل. نیکولای، په دې وخت کې له دروازې نه راووت.

نیکولای د سونیا په لیدو، هغې ته ورمنډې کړل او وې ویل:

-سونیا په تا څه شوي دي؟ د باور وړ نه دي.

سونیا چې سلګۍ وهلې، وویل:

-هېڅ، هېڅ، پرې مې ږدئ، پرې مې ږدئ.

-نه، نه، زه پوهېږم، څه شوي دي.

-ښه ده !ښه ده !چې پوهېږئ، نو ښه به دا وي چې ورستون شي.

نیکولای چې هغه له لاسه راونیوه، وویل:

-سونیا یوه خبره واوره !څنګه ته کولای شې چې په تشو خیالونو ځان او ما دواړه داسې وزوروئ ؟

سونیا خپل لاس هماغسې د هغه په منګولو کې پرېښود او ژړا یې بس کړه. ناتاشا چې سا یې په ګوګل کې ټېنګه کړې وه، پر ته له هغه چې وخوځېږي، په ځلېدونکو سترګو یې له خپل ځارځای نه هرڅه ځارل او له ځانسره یې تصور کاوه:

-اوس به څه کېږي؟

نیکولای وویل:

زما په ژوند کې هېڅ نه دي په کار، یوازې ته ماته هرڅه یې، دا به زه تاته وښیم.

- دغه څه چې ته وایې، زما هېڅ نه خوښېږي.

نیکولای، هغه ځانته رانېږدې او ښکل یې کړه، وې ویل:

-نه به وایم، نه به وایم، سونیا، ما به وبښئ. ناتاشا په دې وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر وکړ او وې ویل:

-اخ ! څه خوند کوي، ځو مره ښه.

کله چې سونیا او نیکولای له کوټې ووتل، ناتاشا هم هغوی پسې ووتله، په خورا ځیرکتیا او پام یې باریس خپلې خواته ته راوغوښت او وې ویل:

-دلته راشه !....دې خواته، دې خواته !

هغې، هغه ګلخانې ته، د دوو سترو ګلدانو منځ ته، هغه ځای ته چې هغه پټه شوې وه، بدرګه کړ.

باریس چې خندا یې پر شونډو خوره وه، هغې پسې روان و.

باریس له هغې وپوښتل:

- دا څه دي چې ما ته یې ویل غواړئ؟

ناتاشا یو ډول وار خطا شوه. دا خوا او هغه خوا یې کتل، نانځکه یې چې همالته پرته وه، راواخیسته او وې ویل:

- راشه او زما نانځکه مچو کړه.

باریس په خورا ځیر، د هغې ملالو سترګو او تاندې څېرې ته وکتل، خو هېڅ یې و نه ویل.

ناتاشا وویل:

-نه غواړې هغه مچو کړې؟ چې دا سې ده، نو په ما پسې راځه.

هغې دا وویل او د ګلانو په مینځ کې وړاندې لاړه.

خپله نانځکه یې هلته لرې د ګلانو په مینځ کې وارتیږله، باریس یې بیا له لستوڼي راونیو او په بنګهاري یې وویل:

- ما ته را نږدې شه، نور هم را نږدې !

د هغې په سره شوې څېره کې، د ګبنی او بري ګډې نښې ښکارندې وې، تر سترګو لاندې یې هغه ته کتل، موسکا یې پر شونډو خوره وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې يې د خوښۍ له اوښکو ډکې وې، په داسې يو غږ چې مټې اوربدل کېده، هغه ته وويل:

- نه غواړې ما مچ کړئ؟

باريس تک سور شو او وې ويل:

- څو مره د خندا وړ يې.

هغه نور هم هغې ته ورخم شو، څېره يې لا پسې سره او پرته له چې څه وکړي، سترګې په لار پاتې شو.

ناتاشا ناڅاپه د ګلدانو پاسني پوړ ته ورودانګل، داسې چې تر هغه نه لوړه ودرېده، لاسونه يې له هغه داسې تاو کړل، چې ډنګر او لوڅ مړوندونه يې د هغه په اورمېږ کې سره غوټه شول، وروسته يې په کراري خوځېدا خپلې څڼې شاته واچولې او د هغه شونډې يې مچې کړې. تر مچې وروسته، د ګلدانو په منځ کې، د ګلځانګو او ګلپاڼو شا ته ور وخوځېده، د ګلانو شا ته لاړه، سر يې ښکته واچواه او ودرېده.

باريس وويل:

-ناتاشا، تاسو پوهېږئ، چې ماته ګرانه ياست، خو....

ناتاشې ورزياته کړه: تاسو په ما مين ياستئ؟

- هو. مين يم، مګر مهرباني وکړئ، هغه څه ونه کړو چې اوس... څلور کاله نور ...نو هغه وخت به ستا ريباري کوم.

ناتاشا تر لږ فکره وروسته په خپلو تاندو نريو ګوتو وشمېرل:

- ديارلس، څلورلس، پنځلس او شپاړلس، ژبه کوئ. ژبه؟ همداسې؟

د خوښۍ او ارامۍ يوې نرۍ موسکا د هغې سره ابشېدلې څېره، لا پسې وځلوله.

باريس ځواب ورکړ: ټينګه ژبه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو !هو همدا سي !ژبه ده.

نجلۍ وويل: د تل لپاره؟ د مرګ تر شيبې پورې؟

خپل لاس يې د هغه په ځنګل کې ور واچوه، په کراره او داسې حال چې نيکمرغي يې له څېرې وربدله، له هغه سره ځنګ په ځنګ، د مېلمسون په لور وخوځېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

ګرافینه،له دې هرکلیو ،داسې ستومانه شوې وه چې نور یې نو مخامخ د هېڅچا دلیدو هیله نه لرله،نو ځکه یې چوپړانو ته سپارښتنه وکړه چې مبارکۍ ته راتلونکي را رسېدونکي مېلمانه،دې سره له کتنې پرته، مخامخ غرمنۍ ته بدرګه شي.

ګرافینې،غوښتل چې دخپل ماشتومتوب دمنګ له خورلنې، شهزادګۍ انا میخایلوفنې سره چې له پترزبورګه د راستنېدو وروسته یې لا په مړه ګېډه لیدلې نه وه، یو په یو د زړه خواله وکړي. انا میخایلوفنا په ژړغونې او مالګینې څېرې ،د ګرافینې څوکۍ ته ورنږدې شوه او وې ویل:

- غواړم له تا سره سپینې او دانګ پېبلې خبرې وکړم. ته خو پوهېږې، چې زما او ستاسو د زړو دوستانو له ډلې نه یوازې یو څو تنه ګوته په شمار ژوندي پاتې دي، نو ځکه ،ستا دوستي ماته ډېره ګرانه او په هغې داسې ویاړم.

انامیخایلوفنا ،سترګې د*وېرې*خوا ته وروا ړولې او چوپه پاتې شوه.

هغې،چې دخپلې خورلندې لاس کېښکود خپلې مشرې لور،وېرې ته چې له ورایه برېښېده، تر دې نه کښره لور ورته ګرانه ده،په ترېو تندې وکتل او وې ویل:

- ستا شاله په هېڅ سر نه خلاصېږئ ؟ایا ته نه وینئ،چې ته دلته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار نه يئ؟ لاړ شه، خپلو خويندو ته ورشه! او يا....

ښکلې وېرې چې د سپک کړل شوي چا په شان موسېده، خو داسې يې وښوده چې د مور خبرې يې کوم سپکاوی نه دي ګڼلي نو وې ويل:

- مور جانې! که دې د مخه ويلي وای، زه به هماغه شېبه وتلې وای.

وېره، تردې خبرې وروسته د خپلې کوټې په لور وخوځېدله، خو د کمکۍ کوټې نه د تېرېدو په وخت کې يې پام شو چې دوه ځوانې جوړې د دوو کړکيو مخې ته ناستې دي. هغه ودرېده او له سپکاوي ډکه خندا يې وکړه. ژوليا د نيکولای تر څنګ ناسته وه. نيکولای هغې ته خپل لومړنی ليکل شوی شعر ډالۍ کاوه. باريس او ناتاشا د بلې کړکۍ خوا ته ناست وو. خو کله چې وېره کوټې ته راننوته چوپ شول. سونيا او ناتاشې په ملامتو خو نيکمرغو غلچکونو وېرې ته کتل. دغو دوو مينو نجونو ته کتل، خورا، زړه راښکونکې او په زړه پورې وو، مګر داسې وبرېښېده چې وېرې، دهغو په ليدو کوم غوره اغېز احساس نه کړ، هغې وويل:

-په وار، وار مې درته ويلي دي چې زما هېڅ شي وا نه اخلئ، مګر تاسو خپله کوټه او خپل هرڅه نه لرئ؟ ددې وينا سره سم يې له نيکولای نه خپله مشوانۍ راواخيسته.

نيکولای چې ښکه په مشوانۍ کې کېښوده، وې ويل:

- سمدلاسه، سمدلاسه!

ويرې خبرو ته دوام ورکړ:

- ستاسو ټول کړه، ټول، بې ځايه کړه دي. وګورئ! کله چې يو ځای او داسې په ډله ايزه توګه مېلمستون ته را ننوتلئ چې ستاسې پر ځای ټول ناست مېلمانه وشرمېدل.

هغه څه چې هغې ويل، ټول رښتيا و، نو ځکه هېڅ چا هڅه نه کوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغې ځواب وو ايي. هغو ځلور تنو يو ازې په خپل منځ کې يو بل ته تر ستر ګو لاندې کتل. ويره چې مشوانې يې په لاس همدا سې په کوټه کې ولاړه پاتې وه، وويل:

-په دې عمر، په دې منګ د ناتاشې او د باريس يا ستاسو د دواړو تر منځ به څه راز وي؟ دا ټولې بې معنې او دملنډو وړ خبرې دي.

ناتاشا له ټولو نه د ملاتړ په نښه په خورا کرار او از غږ وکړ:

- ويرې! نو دا تا پورې څه اړه لري؟

دا سې بريښېده، چې ناتاشا تر بل هر وخته نن پر ټولو خورا خوږه او مهربانه وه.

ويرې وويل:

-دا خبرې ډېرې احمقانه خبرې دي، ستاسو پر ځای زه په دغو کارو شرميږم. دا څه راز، دا څه خبرې دي؟

ناتاشا يو وار لکه چې اور يې اخيستی وی، وويل:

- هر څوک ځان ته يو راز لري، موږ کله، ستا او ببرګ په اړيکو کې کله غږېدلي نه يو؟

ويرې وويل:

- زه دا سې انګېرم، چې تاسو ځکه غږېدا ی نه شئ، چې زما په کړو کې هېڅ کله کوم احمقانه څه نه شته. اوس نو صبر وکړئ چې زه مې مور جانې ته ووايم، چې ته د باريس سره څه کارونه کوې.

باريس وويل:

له ماسره د ناتاليا ايلينشينه، اړيکې خورا ښکلې او ښه دي. زه نه شم کولای له هغې هېڅ ډول سر ټکونه ولرم.

ناتاشا په خواشينې سپک شوې او لړزېدلې آواز وويل:

- ښه دي، نور نو بس دي باريسه، تاسو نو دا سې ديپلوماسې مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي.(د ديپلوماسۍ کلمه د ماشومانو تر منځ د هغو په ځانګړې معنې سره دود وه)

ناتاشا چې په چټکۍ او پر له پسې خبرې کولې، ويرې ته مخ ور واړاوه او وې ويل:

-ته به په دې هېڅ کله پوه نه شي، ځکه چې تا ته هېڅوک، هېڅ کله ګران نه و، ته زړه نه لرې. ته پوهېږئ ته څه شي يئ؟ ته مېرمن "ديجينليس" غوندې يې.(دا نوم ډېر بد نوم و، چې نيکولای پر ويرې ايښی دی) ستا په تومنه کې تر ټولو نه د خوند چاره، دا ده چې نور وزوروې، اوس ځه، څومره دې چې توان رسي، بېرګ ته نازونه کوه.

- هر څه چې وي په مېلمستياوو کې زما سترګې په بډايو ځوانانو پسې نه چورلېږي...

په همدې وخت کې نيکولای خبره واخيسته او وې ويل:

ښه ده ويرې ! څه دې چې زړه غوښتل هغه دې وکړل، څومره دې چې بد او ښکنځل زده وو، هغه دې ټولو ته وويل، ټول دې تر سپږمو راوستي دي.

نيکولای تر يوې شيبې خنده وروسته ټولو ته بلنه ورکړه او وې ويل:

- درځئ چې ځو، نور نو خپلې کوټې ته ولاړ شو.

هغوی څلور واړه، د مرغانو د يوې ترهېدلې ډلې په شان يو ځای پورته شول، وخوځېدل او له کوټې ووتل.

د هغو د پاڅېدو سره يو ځای ويرې غبر وکړ:

- دا زه وم چې سپکې سپورې مې واورېدې، ما چا ته سپکې سپورې نه دي ويلې.

له کوټې نه بهر د مستو خنداوو کړسهاري په منځ کې دا غږ اورېدل کېده چې ويل يې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مېرمن ديجينليس، مېرمن ديجينليس.

ښکلې وېرې، چې پر ټولو ناوړه او بد اغېز ښندلی و، ومو سېده، او بې له هغه چې ددې په اړه شويو ويناوو ته پام وکړي، د هينداري مخې ته ودرېده، خپلې څنې او شال يې جوړ کړل او د خپلې ښکلې بشرې په ليدلو ،له پخوا لا سره او آرامه شوه.

په مېلمستون کې خبرې اترې او مرکې تودې وې.

ګرافينې رستوا وويل:

آه ګرانې ! زموږ په ژوند کې هر څه داسې د خوښۍ او هيلو وړ نه دي، زه په ډاګه وينم، داسې خرڅونه او لوبې چې موږ يې کوو، ډېر ژر به چاره اړوکو ته ورسېږي. او کله هم که کلي ته لاړ شو، فکر کوئ، ته وا موږ به استراحت وکړو ؟ هېڅکله ! دا ټول بېځايه ځانښودنې دي، ...او خدای پوهېږي څه لوبې دي ! زه هېڅ نه پوهېږم چې ولې يوازې زما په ژوند او حال وغږېږو؟ راځې چې لږ ستا په اړه، ستا د کارونو او دا چې څنګه ...،زه چې کله تاته ګورم آنتې،ته حيرانېږم،په داسې پاخه عمر، مسکو او پترزبورګ ته تګ راتګ کوي، دلته او هلته ګرځې، ټول وزيران ګوري او کتنې ور سره کوي،دا څنګه يې حوصله لري؟ زه په رښتيا نه پوهېږم، چې دا ټولې چارې ته څنګه سرته رسوئ؟ اوس ماته ګوره ! زه خو يو هم نه شم کولای.

شهزادګۍ انا ميخايلوفنې ځواب ورکړ:

اخ ! ګرانې ! خدای دې نه کړي چې په تا راشي،له داسې يو زوی سره چې د لمانځنې تر پولې در ته ګران وی، بې پناه، بې پلاره، په غمونو او خواريو کې ډوبه، کونډه او يوزاې پاتې شي.

وروسته يې لږ په وياړ سره دوام ورکړ:

-په دغه حالت کې انسان هر څه زده کوي، د ژوند سختيو ما ته ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه را زده کړل. هر کله چې د دغه لویانو نه د یوه لیدو ته اړیږم، یو یادښت ورته لیکم:

فلانۍ سرداره هیله لري له تاسو سره وګوري... بیا یې خپله څارم، که یې ځواب را نه شي، دویم ځل، دریيم، څلورم ځل همدا سې تر پایه پورې. لنډه دا چې دومره او تر هغه پورې لیکونه او غوښتنې لیکم، چې زما غوښتنه ترسره شي. هېڅ په دې فکر نه کوم چې هغوی څه فکر کوي.

ګرافینې وپوښتل:

- ښه دا را تـه ووایه چې د بورنکا (باریس) کارونه دې څنګه جوړ کړل؟ ښه، زوی خو دې اوس د ګارد افسر کړ، خو زما نیکولای جان، همدا سې یو ساده افسر ګوتې پاتې دی. هغه هېڅوک نه لري چې غمخور یې شي. له تا سره په دې برخه کې چا مرسته وکړه؟

شهزادګۍ انامیخایلوفنا ،ټول هغه سپکاوي چې دې خپل هدف ته د رسېدو لپاره ،لیدلي وو، چور هېر کړل او په ډېرې مینې یې ځواب ورکړ:

-سردار واسیلي! هغه له ما سره ډېر مهربانه و، زما تر غوښتنې وروسته یې سمدلاسه، پخپله له ټولو اک سره په دې اړه خبرې وکړې....

ګرافینې وپوښتل:

- دا را ته ووایه چې سردار واسیلي به ډېر زوړ شوی وي؟ ما له هغه وخته چې د رومانځوف په کور کې مو، هغه ننداره ښودله، بیا نه دی لیدلی. دا سې ګومان کوم چې زه به یې چور هېره کړې یم. او په یوې موسکا یې په یاد راوړل او وې ویل:

- هغه،هغه وخت یې په ما پسې ډېرې منډې وهلې او رانه تاوبده راتاوېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اناميخايلوفنا ځواب ورکړ:

نه، هماغه شان چې و ، هماغه شان و . هماغه شان مهربان او مېلمه پال دی. لوړ دريځ ته رسېدلی، خو د پخوا په څېر ساده او خوږ دی او غوره کې شوې نه دی. هغه ما ته وويل:

-ګرانې شهزادګۍ ! ډېر زوربېږم چې تاسو ته ستاسو د شان وړ خدمت نه شم کولای.

هغه تل ما ته دا خبره تکراروله:

-تاسې يوازې او يوازې ما ته سپارښتنه وکړئ. نه، نه، هغه خورا ښه سړی او مهربانه خپلوان دی.

مګر ناتاليا !ته خو مې له زوی سره، زما په بې پايه مينې ښه خبره يې، ګومان نه کوم چې داسې کار به نه وي چې زه يې د هغه د نيکمرغۍ لپاره ترسره نه کړم.

اناميخايلوفنا، خپل غميزه سندريزه ښه لږه بدله کړه او په غمجن ټيټ آواز يې دوام ورکړ:

-وايي تشه لاسه ته مې دښمن يې، تش لاس له مانه هم د بخت مرغه الوزولی دی. ما چې هر څه درلودل، په دې دعوا مې خرخ کړل، پايله يې هم هېڅ ښکاره نه ده. ته يې تصور هم نه شې کولای. همدا اوس يوه ټنګه، يوه ټنګه د هغې په رښتيانۍ معنې سره نه لرم. آن نه پوهېږم چې باريس ته کالي په څه واخلم. هغې خپل دستمال له جيبه را وويست او په ژړا شوه. دا اوس پنځه سوه روبلو ته اړتيا لرم، خو په جيب کې له ۲۵ روبلو نه زيات څه نه لرم. ته نه پوهېږئ چې خدای په ما څه بد مرغۍ رواستې دي، زه په دغه حالت کې يم. يوازې او يوازې يوه هيله لرم، هغه هم ټول اميد ګراف کيريل ولاديميرو ويچ بېزاو خوف ته دی او بس. که هغه هم د خپل ديني زوی لاس نيوی ونه کړي، د هغه د خرخ غم و نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوري، ته خو پوهیږئ چې هغه دباریس دیني پلار دی. که دا کار و نه شي، تولې خوارۍ او زارۍ به مې اوبه یوسي. ځکه ما وویل چې آن هغه ته کالي او د اړتیا وړ شیان هم را نیوای نه شم.

- ګراف همدا اسې ژړل او په چوپه خوله یې د څه په هکله فکر کاوه.

شهزادګۍ وویل:

- زیاتره وخت دا سې فکر کوم، کېدای شي دا ګناه وي، پوهېږم، اما څه وکړم؟زیاتره وخت فکرکوم چې سردار، کېریل ولادیمیروویچ بېزا او خوف یو ازې ژوند کوي...دا د دومره شتمنۍ...د څه په تمه ژوند کوي؟ په دې عمر، هغه ته له ژونده یو دروند پېټی جوړ شوی دی، خو زما د باریس لپاره ژوند نوی پیل کېږي.

هغې خپلې خبرې او ږدې کړې:

- کېدای شي، هغه خپل دیني زوی باریس ته یو څه پرېږدي. یو څه شتمني.

ګراف پاڅېده، خدای ښه پوهیږي، زما ګرانه !باور مې نه شي، دا بډای او مخور خلک ډېر ځانخوښي دي، خو سره له دې هم زه له باریس سره په ګډه ورځم او خپلې تولې ستونزې په سپینه او په ډاګه ورته وایم. پرېږده هر څه چې وایي وایي دې. که رښتیا ووایم اوس مې د زوی ژوند دې خبرې پورې اړه لري.

تردې خبرې نه وروسته وخوځېده او وې ویل:

-اوس دوه بجې دي، ډوډۍ په څلورو بجو خوړل کېږي، وخت شته کولئ شم ورشم.

د یوې پترزبورګۍ چټکې مېرمنې په توګه چې باید څنګه له وخته ګټه واخلي، انامیخایلوفنا څوک خپل زوی پسې ولېږل او له هغه سره ګډه دا هم ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ګرافینې ته چې تر دروازې پورې یې دا بدرګه کوله وویل:
- د خدای په امان ګرانې ! او په داسې زارۍ ډوله یې چې زوی یې وا نه وري ور زیاته کړه:
ګرانې ! دعا به راته کوئ چې برى مو په برخه شي.
ګراف، هم چې د خورېنتون تر وره پورې بدرګې ته راغلی و، وویل:
-ګرانه ! تاسو د ګراف کېریل ولادیمیرو ویچ دیدن ته ځئ؟ که یې طبیعت جوړ و، نو زما له خوا پېیر، هم ډوډۍ ته را وبولئ. پخوا به هغه زموږ کره راته، له ماشومانو سره به یې د نڅا بنډارونه جوړول، هرو مرو یې را وبولئ، ګرانه !
اوس به نو ګورو چې تاراس به نن موږ ته څه نوي راوښيئ، (یعني آشپز تاراس څه نوي پخوي) وایي نن موږ ته داسې ډوډۍ را کوي، چې لا تر اوسه آن د ګراف ارلوف په کورنۍ کې هم چا خوړلې نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ګرانه باريسه!

دا خبره انا ميخايلوفنا هغه وخت خپل زوی باريس ته وکړه چې ددوی ګاډی، له سَواري(دغنمو پاتې برخه) نه په پوښلې کوڅې تېره او د ګراف کېريل ولاديميرووېچ بېزاو خوف د کور لوی انګړ ته ورننوته.

مور خپله خبره تکرار کړه او خپل زوی ته يې وويل:

ګرانه باريسه!

بيا يې خپل لاس له نري، زاړه، پراخ باراني کوټه راوويست او په ډېرې خواخوږی يې د زوی پر لاس ورکېښود.

- ګرانه باريسه، مهربانه او ځيرک اوسه. هر څه چې نه وي، ګراف کېريل ولاديميرووېچ ستا ديني پلار دی، ستا راتلونکی ژوند ، هغه پورې تړلی دی. دا په ياد ولره ګرانه، له هغه سره مهربانه اوسه. زه پوهېږم که ته وغواړې، ته همدا سې کولای شي...

زوی يې ډېر سوړ ځواب ورکړ:

کاشکې په دې ډاډه وای چې دا ټولې خبرې له سپکاوي او خواری نه پرته بل څه پايله لري،ښه به وای.اوس بې غمه اوسه،ځکه ما له تا سره ژبه کړې، نو دا کار ستا د خيال د ساتنې لپاره کوم.

که څه هم ساتونکي د کوم چا پرتمينه ګاډی د وره په مخ کې ولاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیده، مور او زوی یې چې د ځان له پېژند ګلوۍ پرته، مخامخ له هیندارو نه کتاره شوي د هلیز ته چې دواړه خواو وې یې په تاقچو کې په ابښودل شویو مجسمو ګاڼل شوې وې، ورننوتل، په ثار ثار وثارل. هغه د شهزادګۍ زوړ کوټ ته په پوښتنیز غلچک وکتل، او وې پوښتل:

- د چا لیدو ته راغلي یاست؟ د شهزادګیو که ګراف؟ ساتونکی همدا چې پوه شو چې دوی د سردار دیدن ته راغلي دي، وې ویل:

- د والاحضرت حال نن ښه نه دی، هغوی هېڅ څوک نه مني.

باریس په فرانسوي ژبه وویل:

- چې داسې ده، نو ځئ چې بېرته ځو.

مور یې بیا لاس د هغه پر لاس ور کېښود. ګواکې غوښتل یې چې په دې ډول هغه آرام او یا پاتې کېدو ته وهڅوي. تر هغه وروسته یې په زارۍ وویل:

- زما ګرانه!

باریس چوپ شو، بې له هغه چې کوټ وباسي، بیا یې په پوښتنیز بڼه مور ته وکتل.

انا میخایلوفنا، په ډېره نرمه او مهربانه ژبه ساتونکي ته وویل:

- پوهېږمه قربان! پوهېږمه چې سردار کېریل ولادیمیرو ویچ، ډېر ناروغه دی... زه اصلاً د همدې لپاره راغلې یم، زه یې خپلوانه یمه... زه نه غواړمه هغه نا ارامه کړمه، قربان...زه یوازې غواړم، سردار واسیلي سرګیوویچ وګورم. هغه خو همدلته ولاړ دی؟ هیله لرم چې هغه ته ووایاست، مهرباني وکړئ.

ساتونکي په ډېرې بې پروایۍ، بړوسه خبره او تریو تندي هغه پړی چې څه شي پورې پاس تړلی و، کش کړ، مخ یې واړوه او هغې چوپړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته چې اوږدې جورابې، بوټ اولنډ کوټ يې اغوستی و او له دويم پوړ نه په زينو کې په چټکۍ راښکته کېده، غږ وکړ:

- شهزادګۍ دروبتڅکايا، د سردار واسيلي سرګيوويچ ديدن ته راغلې ده.

مور د خپل وريښمين، رنګ کړل شوي کوټ ګونځې سمې او ځان يې په مخامخ ديوال کې لګېدلې لويې هينداره کې ښه وڅاره، دهغې، هغه بوټونه په پښو وو، چې پوندې يې سوليدلې وې، په ډېرې چټکۍ پورته پر هغې زينې پورته وختله چې په قالينو ښکلې شوې وه.

بيا يې دخپل زوی د آرامولو لپاره د هغه پر لاس، لاس تېر کړ. دې لاس تېرونې، نه يوازې د هغه د ارامۍ بلکې زوی ته دا هم ور يادول چې:

-ګرانه! په ياده لره چې له ما سره دې ژبه کړې وه؟

زوی يې سترګې ښکته واچولې او همداسې په کراره په هغې پسې روان و. دوی هغه دهليز ته ورننوتل چې يوه دروازه يې د سردار واسيلي کوټې ته د ورننوتلو لپاره ځانګړې شوې وه.

کله چې مور او زوی د دهليز منځ ته رسېدلي وو او غوښتل يې له هغه سپين ږيري چوپړه چې ددوی هرکلي ته پاڅېدلی و، د واسيلي کوټې ته د ننوتلو دلارې پوښتنه وکړي، ديوې دروازې يو برنجي لاستی وچورليد او سردار واسيلي چې د بخملو کورني کالي يې اغوستي، پر ټټر يې يو ستوري لګېدلی، له يو تور څڼي نارينه سره مل د باندې راووت. دا سړی په پترزبورګ کې پيژندل شوي ډاکټر، ډاکټر لورن و.

سردار واسيلي وويل: نو، همداسې ده؟ آه!

ډاکټر چې لاتيني کلمات يې په فرانسوي لهجې د(ر) توری يې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

(غ) ادا کاوه، وویل:

-زما سرداره ! انسان واجب الخطا دی.

-ډېر ښه !ډېر ښه !

سردار واسیلي، د انا میخایلوفنا او د هغې د زوی په لیدو سره دملا په خمېدو ،له ډاکټر سره خدای په اماني وکړه او بې له هغه چې څه ووايي، په پټه خوله، په پوښتنيز حالت هغوی ته ورنږدې شو. د زوی یې دې ته پام شو چې څنګه دمور په سترګو کې،ناڅاپه د یو ژور غم نښې را څرګندې شوې،خو سره له هغه هم دده پر شونډو یوه نه خوځېدونکې موسکا راښکاره شوه.

انا میخایلوفنا ، ګواکې چې د سردار واسیلي سوړ او له سپکاوي ډک کتل یې نه وي لیدلي، وویل:

-هوکې ! ، په څه له خواشینۍ نه ډک وخت کې مو له سردار سره دیدن په برخه شو ،په هر حال د ګران ناروغ روغتیا څنګه ده؟

سردار واسیلي په پوښتیونېزه څېره او د تعجب تر حده پورې لومړی انا میخایلوفنا او وروسته د هغې زوی باریس ته وکتل.

باریس، په درناوي ټيټ شو.سردار د باریس دې درناوي ته هېڅ ځواب ورنه کړ،خو انا میخایلوفنا ته یې مخ ورواړو او دهغې پوښتنې ته یې د سر او شونډو په خوځېدا داسې ځواب ورکړ، چې دناروغ حال خورا کړکېچن او وحشتناکه دی.

انا میخایلوفنا ،په حیرت،وویل:

-عجبه ده؟دا څنګه کېدای شي؟ خورا وحشتناکه ده.

تر دې وروسته یې په داسې حال کې چې خپل زوی باریس ته اشاره کوله،وویل:

-دا زما زوی دی، هغه غوښتل خپله له تاسو نه مننه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باريس يو ځل بيا د درناوي په نښه سر ټيټ کړ.
خو مور يې يادونه وکړه:
-ګرانه سرداره باور کوئ او کنه؟ مور هېڅکله هغه څه هېرولئ نه شو چې تاسو زموږ لپاره تر سره کړي دي.
سردار واسيلي چې د خپل کميس غاړه جوړوله، په هغه ادا او اواز چې په مسکو کې د اناميخايلوفنا د ملاتړ لپاره څرګنداوه او تر هغه لا زيات څه چې په پترزبورګ کې يې د اناپالوفنا په بنډار کې څرګند کړی و، وويل:
-ډېر خوشاله يم، هغه څه مې کړي چې ستاسو د خوښۍ سبب شوي دي.
په دې وخت کې يې باريس ته مخ ورواړوه او زياته يې کړه:
-ډېر خوښ يم چې تاسو دلته خپلې رخصتۍ تېروئ؟ ښه به داوي چې په خپلو کړو کې زيارمن، بې ساری او ښتين واوسئ.
باريس، پرته له هغه چې يا د سردار له ځېرې ژبې نه خپه شي، يا په خپله وينا کې له هغه سره د خبرو کومه نښه څرګنده کړي، په خورا آرامۍ او ادب، چې آن د سردار پام يې هم ځانته وروا ړوو، په ځير هغه ته کتل، ځواب يې ورکړ:
- ګرانه والاحضرته ! فرمان ته سترګې په لاره يم، چې خپلې نوې دندې ته لاړ شم.
- تاسو له خپلې مور سره اوسېدلئ؟
- نه، زه د ګرافينې رستوې، په کور کې ژوند کوم. خپلې خبري يې، بيا حضرت سردار، په ويلو پای ته ورسولې.
انا ميخايلوفنا وويل:
- دا هماغه ناتاليا شين شين ده، چې له ايليه رستوف سره يې واده

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې دي.

سردار واسيلي په خپل هماغه نا سند ريزه آواز وويل:

- پوهېږم، پـوهېږم، خو زه هېڅکله پـه دې پـوه نـه شـوم، چې ځنګه ناتاليـا دا ومنلـه، چې لـه دغـه نـاولي اېږ سره واده وکړي، هغـه خو يـو سرسامه او ورځ چاري سړی دی. ما اورېدلي، چې جواري (قمـار) هـم کوي. انا ميخايلوفنا چې يوه داسې خوږه موسکا يې په شونډو خوره وه چې ګوا کې دا ښه پوهېږي چې ګراف رستوف، دهمدغه شان قضاوت وړ دی، مګر دا د خوار بوډا دخير غوښتنه کوي ،وويل:

-هو ، مګر هغه ډېر مهربانه سړی دی، ګرانه !سرداره !

ګرافينې، ترڅو شېبو چوپتيا وروسته، په داسې حال کې چې دهغې په ژړغوني څېره کې د يو ژور غم نښې را څرګندې شوې ،وويل:

- اوس ډاکټران څه وايي؟

سردار وويل:

-دومره هيله نه لري.

- ما غوښتل يو ځل بيا دهغې مهربانۍ له امله مننه وکړم، چې لـه مـا او باريس جان سره يې لرله.هغه خو دهغه ديني پلار دی.

هغې دا خبره پـه داسې يوه ژبه وکړه چې ګواکې دا خبر بـه سـردار واسيلي خورا خوشاله کړي.

سـردار واسـيلي چې پـه درنو خيـالونو کې ډوب و ،وروځې لږ څه برندې کړې. انا ميخايلوفنا داسې وانګېرله چې سردار لـه دې وډار شو چې پـه هغې کـې د سـردار بېزاو خوف پـه ميـراث کـې دبـل سيال نښې ويني، نو ځکه يې د هغه د خيال د آرامولو لپاره په تلوار وويل:

- که له ماما جان سره زما د زړه له کـومې مينـه او خوا خوږي نه وای (هغې دماما جان کلمه په ډېر ډاډ او ښه وويله) ... زه د هغه په طبيعت ښـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږم، مهربانه، مخامخ. مګر له شهزادګانو پرته اوس بل څوک د هغه په شا او خوا راټول نه دي، هغه ټول ځوانان او بې تجربې دي... خپل سر يې سردار ته ور وړاندې کړ، او په زګېروي غږ يې وويل:

- سرداره، دا راته ووايه چې وروستني ديني مراسم يې پر ځای کړي دي؟ دا وروستۍ شيبې خورا درنې او دپام وړ دي. که ربښتيا يې حال دومره خراب وي، بايد هرو مرو هر څه په ځای او چمتو شي. موږ ښځې بايد، سردار... تر يوې خوږې او مالګينې موسکانه وروسته دوام ورکړ:

- ګرانه سرداره! دا موږ ښځې تل پوهيږو چې دا خبرې څنګه وويل شي. دا پر ما پور ده چې هغه بايد ووينم، که څه هم دا کار به زما لپاره خورا دروند او ګران وي، خو زه د ژوند د ترخو د زغملو سره روږدې شوې يمه.

سردار د هغې په نيت ښه پوه شوی و او په دې هم پوه شوی و چې بيا هم لکه دانا شيرير د مېلمسيتا په شان دا وار هم له اناميخا يلوفنا نه ځان ژغورل څه اسانه خبره نه ده. هغه وويل:

ګرانې! اناميخايلوفنا! تاسو فکر نه کوئ چې د دغه شان يوې کتنې زغم به هغه ته ډېر ګران نه وي؟ ښه به دا وي چې تر ماښامه پورې صبر وکړو، ډاکټران د ښه حالت اټکل نه کوي.

-ګرانه سرداره! په دغه شان شېبو کې بايد د صبر خبرې و نه شي. لږ فکر وکړئ، خبره د هغه د روح په ژغورنه کې ده، اخ، دا د يوه مسيحي لپاره يو پور دی.

د کوټې په هغې کوزنۍ خوا کې يو ورپرانيستل شو، د سردار د خورځو نه، يوه ترې راووتله. دې شهزادګۍ غمجنه او سړه څېره درلوده. د هغې ټټر خورا لوړ او د هغې اوږدې ملا له پښو سره هېڅ انډول نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار واسيلي هغې ته مخ ورواړاوه او وې پوښتل: هغه، څنګه دی؟

شهزادګۍ، اناميخايلوفنا ته داسې وکتل لکه يوې پردۍ ته چې ګوري، خو وې ويل:

- حال هماغه شان دی چې و ، خو له هغه شر او شور نه چې دلته دی تاسو څه انتظار لرئ؟

اناميخايلوفنا چې يوه نا ليدونکې موسکا يې پر شونډو خوروله، په کراره د سردار خورځې ته ورنږدې شوه او وې ويل:

-آخ ګرانې ! هېڅ مې و نه پېژندلې.

تر هغه وروسته يې د سترګو په يوې ادا او خواخوږۍ وويل:

-زه له تاسو سره د بابا په چوپړ کې د مرستې لپاره راغلې يم،زه تصور کولای شم چې تاسو څومره زغم ګاللی دی.

شهزادګۍ،بې له هغه چې ځواب ورکړي،آن کومه موسکا يې هم پر شونډو ونه ليدل شوه ،هماغسې سمدلاسه ووته.

انا ميخايلوفنا ،دستکش له لاسه وويستل، ديو ګټندوی په شان پر لاستي لرونکي څوکۍ کې کېناسته او سردار واسيلی ته يې بلنه ورکړه چې د دې تر څنګه کېني.

هغې په خندا خپل زوی ته وويل:

- باريسه، زه ګراف ته ورځم او ته به پيبر، ته ورشې. ګرانه ! هغه ته درستوف د کورنۍ د مېلمستيا خبر هېره نه کړئ. بيا يې مخ سردار ته ور واړاوه، او وې ويل:

هغو غرمنۍ ته وربللی دی،خو فکر نه کوم چې ورشي.

سردار چې ښکاريده طبيعت يې خوراګډوډ شوی، وويل:

برعکس ډېر به خوشحاله شم چې ما له دې ځوانه وژغورئ، هغه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږې پورته اچولې زياته کړه:

ټوله ورځ دلته راته ناست وي، ګراف يې هېڅکله پوښتنه نه ده کړې.

ځوان چوپړ ،ښکته خواته وخوځېد او له بلې زينې نه يو پوړ پورته لاړ او پيتر کېريلوويچ يې بدرګه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

پېير، ونه شو کړای ځانته په پترزبورګ کې دريځ پيدا او خوښ کړي او په رښتيا د کومې وژنې په تور، مسکو ته وشړل شو. هغه کيسې چې دده په اړه، د سردار رستوف په کور کې شوې وې، ټولې رښتيا وې. هغه په هغې ډله کې ګډون درلود چې د پوليسو سرمامور يې له اېږ سره تړلی و. دی دا ځو ورځې کېدې چې مسکو ته راغلی او د تل په شان د پلار کره مېشت او استوګن و. که څه هم ده تصور کاوه چې په پترزبورګ کې دده له کړو او کيسو ټول مسکو خبر او هغه ښځې چې ده ته په ښه سترګه نه ګوري او له پلاره يې راتاو دي، له دغو ټولو نېمګړتياوو نه به په ګټې اخيستو سره پلار دده پر وړاندې ولمسوي، مګر بيا هم مسکو ته په رارسېدو، مخامخ د پلار کور ته لاړ. هغه کوټې ته چې په دو ديزه توګه به هلته شهزادګانې يعنې د سردار خورځې ناستې وې، ورننوت. ده له هغو سره يې ستړې مشې وکړه. هغوی درې تنه وې. او درې واړه په اوبدلو او د کتاب په لوستلو بوختې وې. مشره هغه يې چې انا ميخايلوفنا ته ور وتلې وه، په لوړ اواز نوروته کتاب لوست. منځنۍ هغه يې، چې نرۍ ملا لرله، د سپېځلتيا لېواله او چټه ځېږه پېغله وه، دوو کوچنيو خويندو څه اوبدل، دواړه ښکلې او زړه راښکونکې وې، خو ددوې يوازينی توپير هغه خال و چې د يوې پر شونډو وبډه و.

دې خال د هغې ځېرې ته مالګينه او زړه وړونکې ښکلا ښښله. له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېير سره د هغوی ليدنې داسې حالت درلود چې ګواکې څوک له اديرې نه کوم راتبنتېدلی مړی او يا د کوم نري رنځ له ناروغ سره مخامخ شوی وي.مشرې شهزادګۍ، د هغه په ليدو ، له لوستلو پاتې او له وېرې نه په ډکو سترګو يې هغه ته په وحشت کتل. کمکۍ خور چې پر شونډو يې خال نه لاره، کټ مټ د مشرۍ خور په شان حيرانه وه ،مګر تر ټولو ځوانۍ خور چې خال او موسکا يې پرشونډو وو ،ددې لپاره چې خپله خندا پټه کړي، سر يې لا پسې تيټ کړ، هغې ځکه خندل، چې تصور يې کاوه، راتلونکې رارسېدونکې شيبې به ډېرې خندنۍ وي....په دې وخت کې پېير وويل:

- سلام ! د ترور لور، اوس مې شاله ،نه پېژنئ؟

- زه تاسو ډېر ښه پېژنم، خورا ښه.

پېير په ناآرامۍ خو د تل په شان بې تلوسې وويل:

- د ګراف روغتيا څنګه ده؟ زه کولای شم هغه وګورم؟

- ګراف له ځاني او روحي پلوه ډېر نا آرامه دی او داسې ښکاري چې تاسو هم اوس پوره هڅه کړې ده، هغه روحا لا پسې په عذاب کړي.

پېير، تکرار کړه:

- زه کولای شم، سردار ووينم او کنه؟

- هو ،که تاسو غواړئ هغه ووژنئ، ببخښې يې ووژنئ، يعنې تکل موکړی چې هغه ووژنئ، هو کولای شئ.

او ددې لپاره چې هغه ته څرګنده کړي چې هغوی بوختې دي او بوختيايې هم د هغه د پلار لپاره له چوپړه پرته بل څه نه ده ،او دی غواړي په خپلو کړو هغوی وزوروي.

هغې خور ته وويل:

- ولګا !ته لاړه شه، وګوره، چې د ماما جان شوروا چمتو ده او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنه، ځکه د هغه د ډوډۍ وخت دی.؟

ولګا له کوټې نه ووتله. پېير، چې په دې خوېندو سترګې خښې کړې وې، همداسې ولاړ پاتې شو او تر درناوي وروسته يې وويل :

-ښه ! چې نو داسې ده، زه مې خپلې کوټې ته ځم، هر وخت يې چې د ليدو امکان پيدا شو، ما ته خبر را کړئ.

هغه ووت،خو د خال داري خور د خندا کړسهارې، هغه پسې انګازې جوړې کړې.

يوه ورځ وروسته، سردار واسيلي راورسېد او د سردار په کور کې استوګن شو. هغه پېير،راوغوښت او ورته وې ويل:

- زما ګرانه !په دې پوهېږې؟ که ته دلته هم وغواړې خپلو هغو د پترزبورګ کيسو او ډنډورو ته دوام ورکړې، پای به يې تا ته ډېر ناوړه تمام شي. د سردار ناروغي خورا بده ناروغي ده، د هغه ليدو ته هېڅ اړتيا نه شته.

له دې نه وروسته، هېڅ چا له پېير سره څه کار نه لاره، ،ټوله ورځ به يوازې همالته په دويم پوړ کې په خپله کوټه کې، مېشت و.

کله چې باريس د هغه کوټې ورغی، هغه په خپله کوټه کې ګرځېده، خو کله کله به کوم کونج کې ودرېد ، ديوال ته به يې داسې ګواښونه کول چې ګواکې،د تصور شوي دښمن ټټر په توُره توره وهي.

خو کله به يې چې د عينکو له شا نه برند وکتل،بيا به يې په ګام وهلو پيل وکړ، اوږې به يې پورته واچولې، لاسونه به يې وښورول، داسې به غږېده چې څوک به نه پرې پوهېدل،چا ته به يې ګوته نيوله او ويل به يې:

- د انګلستان خبره پای ته رسېدلې، ښاغلی پيت، ملت او خلکو ته په خيانت تورن دی. هغه لا د پيت ،د محکوميت حکم بشپړ کړی نه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په دې شېبه کې یې ځان د ناپلیون پر ځای داسې تصور کړ، چې له خپلو اتلانو سره یو ځای د (پادوکاله له تنګۍ ــ د فرانسې او انګلستان ترمنځ پروت سمندرګی) نه اوښتی او لندن یې لاندې کړی دی. دی د خیالونو په همدې ټال کې زنګېده چې په دې وخت کې یې خپلې مخې ته یو ډنګر، لوړ، ځوان افسر ولید، د هغه په لیدو ودرېد، پېیر، باریس، له ځورلس کلنۍ نه وروسته نه و لیدلی او چور یې هغه په یاد هم نه و، خو سره له دې یې هم، هغه په خپلې ځانګړې مهربانۍ له لاسه راونیو او په خوږه موسکایې د هغه هرکلی وکړ.

باریس په خوږه موسکا او آرامه ژبه وویل:

- زه مو په یاد یم! له ادې سره د ګراف لیدو ته راغلی یم. مګر ښکاری چې روغتیا یې خورا داندیښنې وړ ده.

پېیر چې هڅه کوله، دا ځوان ورپه یاد او هغه وپېژني، ځواب یې ورکړ:

- هو، هو، وایي چې حال یې ښه نه دی او د هغه خپل خپلوان هم هغه په کرار نه پرېږدي.

باریس احساس کړله چې پییر هغه و نه پیژاند، خو ده هم دا ور و نه ګڼله چې ځان ور وپېژني. مګر بې له هغه چې و شرمېږي مخامخ یې د پېیر سترګو ته وکتل. تر یوه پوره ځنډ نه وروسته یې چې د پېیر د ګېنۍ او تلوسې سبب شو، وویل:

- ګراف رستوف ورته وویل:

-تاسو ته بلنه ورکړم، نن غرمه د هغو مېلمانه یاست.

پېیر په خوښۍ ځواب ورکړ:

- اوهو، هو کې! ګراف رستوف، نو تاسئ د هغه زوی یاستئ؟ ایلیا؟ تصور یې کوئ، تاسو مې لومړی هېڅ و نه پیژاندئ، یادېږئ مو، چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرمن ژاکو سره، ((د مرغیو غرونو)) ته تلو، له هغه وخته، ډېره موده تېره شوې ده.

باریس چې کراره او له ملنډو ډکه موسکا یې کوله، وویل:

- تاسو تېروتې یاستئ، زه باریس نومېږم او د شهزادګۍ انا میخایلوفنا دروبڅکایا زوی یم، ایلیا، درستوف د پلار نوم دی. د هغه زوی نیکولای نومېږي او مېرمن ژاکو خو زه هېڅ نه پېژنم.

پیېر، خپل سر او لاسونه داسې ښورول چې ګوا کې، غومبسو یا میاشو په هغه یرغل کړی وي.

- آه، دا څه وشوه! زه په هر څه کې تېروتلی یم، په مسکو کې خپل او خپلوان دومره ډېر دي چې سړی په کې سرسامه کېږي. ښه نو تاسې باریس یاست... ښه ده چې اوس هر څه روښانه او موږ سره پوه شوو. ښه! تاسو د فرانسې په شمال کې د بولونسکې د بندر د عملیاتو په اړه څه وایئ؟ که ناپلیون له سمندرګي نه واوړی، د انګلستان حال به ډېر بد شي، داسې نه ده؟ زه داسې انګېرم چې دا یرغل کېدونکی دی، په دې شرط چې فیلانیوف تېر نه وزي.

- باریس، نه د بولونسکې د یرغل په اړه په څه پوهېده. نه یې ورځپاڼې لوستې چې په دې پوه شي او دا لومړی ځل و چې د فیلانیوف نوم اوري. په هماغه آرامه او له ملنډو نه، په ډکه ژبه یې وویل:

-موږ دلته په مسکو کې تر سیاست نه زیات په مېلمستیاوو او غیبتونو اخته یو. هغه څه چې تا یې یادونه وکړه، زه هېڅ نه پرې پوهېږم او د هغو په هکله فکر کوم، ده خپلې خبرې اوږدې کړې:

- په مسکو کې خلک په چغلیو او اپلت ویلو لګیا دي. په دې ورځو کې خو ټول ستا او سردار په اړه خبرې کوي.

پیېر، د خپل اوربدونکي د خیال د ساتنې په سودا کې، یوه خوږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسکا وکړه، په دې ویرېده چې دا سې څه یې له خولې ونه وزي چې وروسته یې د پښېماني سبب شي، مګر باریس چې مخامخ د هغه دوو سترګو ته کتل، په ځیر، څرګندې او لوړې خبرې کولې، هغه زیاته کړه:

- هوکې، مسکو پرته له غیبته بل کار نه لري او ټول په دې سودا کې دي چې سردار به خپله شتمني چا ته په میراث پرېږدي. که څه هم کېدای شي، هغه له موږ ټولو نه زیات ژوند وکړي، هغه څه چې زه د زړه له کومې له خدای نه ورته غواړم.

پېیر، داومنله او وې ویل:

- هوکې، دا ټول د نه زغم او د خواشینۍ وړ دي.

خو، له دې ویرېده چې دا ځوان افسر داسې کومو خبرو ته ور پرې نه وزي چې بیا خپله په کې بند شي

باریس، چې لږ سور شوی و، بې له هغه چې خپل غږ بدل کړي تر لږ ځنډه وروسته یې، وویل:

- تاسو داسې تصور کوئ چې اوس ټوله مشغولتیا په همدې کې ده چې هرڅوک، هڅه کوي، له دغه بډایه یو څه میراث تر لاسه کړي.

پېیر، په زړه کې وویل:

-دا همداسې دي.

- او ما د ناسم تصور د څرګندولو لپاره په لوی لاس غوښتل تاسو ته ووایم چې تاسو ډېر تېروتلي یاست، که تاسو ما او زما مور په دغه ډله کې شمېرئ، سخت تېروتلي یاستۍ. موږ خورا بې وزله خلک یو، لږ تر لږه د خپل ځان په اړه درته ویلی شم، زه په تېره له همدې کبله چې ستا پلار بډای دی، نه غواړم ځان ستاسو خپلوان وګڼم. زه او مور مې له هغه نه د څه شي هیله نه لرو. او نه د څه شي د منلو په خیال کې یو.

پېیر، ترډېره وختـه نه پوهېده، خو کله چې پوه شه، له ځوکۍ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپاڅېد ، په هغې چټکۍ چې دده ځانګړتیا ده.له قهره په ډکې او تر باریسه لا په سرې شوې څېرې په شرمېدلي اواز وویل:

- عجیبه خبرې دي ! ایا زه ...ښه !چا کولای شو تصور وکړي... زه ډېر پوهېږم...

خو باریس بیا د هغه خبرو ته ور منډه کړه:

- ته به ما وبښئ، خو زه خوشحاله یم چې د زړه خبرې مې درته وکړئ... دا زما عادت دی او هغه دا چې هر څه په ډاګه او سپینه وایم. اوس را تـه ووایـه چـې سـردار رسـتوف تـه څـه ووایـم؟ تاسـو دهغه مېلمستیا ته راځئ او کنه؟

باریس ته وبرېښېده چې یو لوی بار یې له خپلو اوږو ارتېږلی او بل ته یې سپارلی وي،بیا یې د پوره ارامۍ او خوښۍ احساس وکړ.

پېیر ،چې کرار کرار آرامېده، وویل:

- غوږ شه، ته عجیبه سړی یې، هغه څه چې تا اوس وویل، ډېر په زړه پورې و ، ډېر، داسې بریښي چې ما نه پېژني. ډېر کلونه وشول چې موږ یو بل نه دي لیدلي... له ماشمتوبه... تاسو کولای شئ په ما ډاډه اوسئ... ، زه ستاسو په تکل ښه پوهېږم، ډېر ښه پـوهېږم. مابه دغه کار نه وای کړای، زه د داسې یـوه کـار زړه هـم نـه لـرم، خـو ښـه ده زه ډېر خوشحاله یم چې له تاسو سره مې وپیژندل.تر یوې شېبې چوپید و نه وروسته یې موسکا پر شونډو خوره شوه او وې ویل:

-عجیبه ده، تاسو زما په اړه عجب تصور او انګېرنه لرله.

وې خندل اووې ویل:

-نوښه؟ په راتلونکې کې به یو بل ښه وپېژنو. د باریس لاس یې کېښکود او وې ویل:

-په دې پوهېږئ کنه؟ ما لا تر اوسه یو وار هم سردار نه دی لیدلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه زه غوښتی نه یم...دیوه انسان په توګه مې، ډېر زړه پرې سوځي،نه پوهېږم، څه باید وکړو؟

باریس چې موسېده، وپوښتل:

- تاسو فکر کوئ چې ناپلیون به وکولای شی چې خپل پوځ له سمندرګی واړوي؟

پېیر، پوه شو چې باریس غواړي خبره بدله کړي، ده چې هم دا غوښتل، نو د بولونسکې د عملیاتو د ګټو او تاوانونو په اړه یې خبرې پیل کړې.

کوم چوپړ راغي او باریس ته یې وویل چې مور دې غواړي. شهزادګۍ غوښتل ستنه شي. پېیر، چې په ډېرې مینې د خپلو عینکو له شا باریس ته کتل،د هغه لاس یې په کلکه کېښکوده او ژمنه وکړه چې له ده سره د زیاتې آشنایۍ لپاره د رستوف مېلمستیا ته ورشي...پېیر،د باریس تر وتلو وروسته ډېر وخت په خپله کوټه کې دا خوا آخوا ګرځېده، نور یې خیالي دښمن په تورو نه ویشت، بلکې د هغه، مهربان، هوښیار او مېړني ځوان له یادو سره موسېده.

هغه شان چې د ځوانۍ په پیل کې،په تېره بیا چې کوم ځوان یوازې وي،داسې پېښېږي د هغه هم، د دغه ځوان پر وړاندې په زړه کې یوه مینه پیدا شوې وه او پرېکړه یې وکړه چې له هغه سره دوستي پیل کړي.

سردار واسیلي، شهزادګۍ بدرګه کوله. شهزادګۍ په یو دستمال، خپلې اوښکې پاکولې او ویل یې:

- وحشتناکه ده، هېڅ تصور یې نه شي کېدای، اما زه په هر شېبه کې چې کېږي، خپل پور ادا کوم. راځم او هره شېبه تر سهاره پورې د هغه پر پالنګ کېنم. هغه باید یوازې پرې نه ښودل شي، هره شېبه ډېره ارزښمنه ده. زه پوهېږم چې سرداران ولې په دې پوهېږي، هیله لرم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای به خپله رحم وکړي او زه به وکولای شم کومه لاره پیدا او هغوی به قانع کړم. خدای مو مل او مرستندوی او سه. د خدای په امان ګرانه شهزاده.

سردار واسیلي ځواب ورکړ:

- خدای په امان ګرانې !

هغه دا وویل او بېرته ترې راستون شو.

کله چې دوی دواړه په ګاډي کې کېناستل، مور زوی ته وویل:

- اخ، اخ، خورا بد حالت کې دی، هغه هېڅوک نه پېژني.

زوی یې وپوښتل:

- زه په دې نه پوهېږم، چې له پېیر سره یې اړیکي څنګه دي؟

- وصیت لیک به هر څه روښانه کړي، ګرانه ! زموږ ژوند هم په هغه پوري تړلی دی.

- مګر ته ولې داسې فکر کوئ چې هغه به موږ ته هم یو نیم څه را پرېږدي؟

-اخ ! اخ ! ګرانه ! دا ځکه چې هغه داسې شتمن او موږ داسې بې وزلي یو.

- مګر، دا خو پوره دلیل نه شو، خو مورجانې.

مور یو اسویلی وویست او وې ویل:

-ای زما خدایه، څنګه هغه په عذاب دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

کله چې انا میخایلو فنا له زوی سره یوځای د ګراف ولادیمیروویچ بېزاوخوف، کورته لاړه، ګرافینه (سرداره) رستوا ، ډېر وخت یوازې پاتې وه ، شېبه په شېبه یې په سترګو دستمال تېراوه. خو په پای کې یې زنګ کېښکود ، په خورا ترخه ژبه یې هغې چوپړې ته چې په ډېر ځنډ یې د دې زنګ ته ځواب ورکړی و ، وویل:

- وګورم ګرانې، څه شوي دي؟ نه غواړئ دلته خدمت وکړئ؟ بل ځای درته پیدا کړم که څنګه؟.

- د خورلنډې، ډېرې او د سپکاوي تر کچې خواري، د ګرافینې خوا ، خورا ورشنه کړې وه ، د دغې خواشینۍ اغېز د هغې په حالت کې داسې راڅرګند بده ، چې هغې به د چوپړانو سره په خبرو کې د «ګرانه» په ځای «تاسو» ویل.

چوپړې ځواب ورکړ:

- ډېره بښنه غواړم.

- له ګرافه نه هیله وکړئ چې ما ته راشي.

ګراف، په درنو چټکو ګامونو ، د تل په شان، د یوه ملامت او ګنهکار په څېر خپلې ښځې ته ورغی او وې ویل:

- ښه نازولې ګرافینې ! ته پوهیږې ګرانې چې قره قوش به له «ستو له مردیو» سره پاخه کړئ (هغه خواړه چې په شرابو کې پخیږي) ما یې مزه څکلې ده. پیښمانه نه یم ،تاراسکا (د دوی اشپز) مې په زر روبله

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخيست. ((په هغه زمانه کې چې دغه پېښې انځورېږي په روسيه کې بزګر له ځمکو سريو ځای خرڅېدل او بدايانو هر څوک په پيسو اخيستلای شول-ژباړن)) ارزي ! ارزي !

هغه د خپلې مېرمنې څنګ ته کېناست او د ځوانانو غونډې يې لاسونه پر زنګنو کېښودل، خپل ماش و برنج څڼې يې په يو ټکان سره ګډې وډې کړې او وې ويل:

- زما ګرانې ګرافينې، سپارښتنې کوه !

- هغې چې د هغه پر واسکټ تور داغ ته ګوته نيوله، په موسکا يې زياته کړه:

-دا څه شي دي، ګرانه؟ دا کېدای شي «ستو له مرديو» سره وي. هوکې ،ګرانه سرداره !، ته را غوږ شه ! زه پيسو ته اړتيا لرم. د دې خبرې سره سم د ګرافينې په څېرې کې دغم څپې را خورې شوې.

- ای زما شهزادګۍ !په دواړو سترګو... په خورا مينې او خواخوږۍ يې له خپل جيبه لوټونه را وويستل.

ګرافينې، خپل نازک دستمال راوويست، هغې چې د مېړه د واسکټ، داغ پاکوه ،ويل يې :

- نه ګرانه ګرافه !، زما زياتې پيسې په کار دي. زه پنځه سوه روبله غواړم.

سمدلاسه، سمدلاسه. آها ،کوم يو څوک دلته شته، ده په ډېر ډاډ دهغه چا غوندې داسې غږ وکړ چې ګوا کې د شونډو په ښوربدو به سمدلاسه څوک ورته لاس تر نامه شي، او بيا يې غږ وکړ:

-ميتينکا ته وواييئ چې دلته راشي.

ميتينکا چې د کومې لويې درنې کورنۍ ماشوم او د سردار په کور کې روزل شوی و او اوس يې د ټولو چارو مشري کوله، په ارامو ګامونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته راننوت.

ګراف دغه درانه ځوان ته چې کوټې ته راننوتلی و، وویل:

- ګرانه، غوږ ونیسه، زما لپاره به...

او له خندا وروسته یې دوام ورکړ: هو کې! اوه سوه روبله راوړه، هو! هو! مګر، پام کوه چې هغه د تېرو وار په شان زاړه او څېرې لوټونه را نه وړې. زما د ګرافینې لپاره نوي لوټونه په کار دي.

ګرافینې چې په خواشینۍ اسویلي ویستل وویل:

- هو کې، میتینکا! مهرباني وکړه چې لوټونه نوي او پاک وي.

میتینکا وویل:

-د ګراف حضورته! سپارښتنه وکړئ، د څه وخت لپاره ورانه دي شئ؟

- ښننه غواړم، هیله لرم وو ایم... په دې وخت کې یې پام شو چې د سردار سا په تنګېدو شوه، دا تل د هغه د خواشیني کېدو نښه وه، میتینکا زیاته کړه:

- تاسو بېخي آرامه اوسئ. که وغواړئ همدا اوس به چمتو شئ؟

- هو کې! هو. همدا اوس یې راوړئ. او ګرافینې ته یې وسپارئ.

کله چې هغه ځوان له کوټې ووت، ګراف په خندا وویل:

-زما دا میتینکا د سرو زرو ټوټه ده او جوړه نه لري، هغه ډېر پوه سړی دی. د هغه ژبه د «نه کېږي» خبره نه پېژني. زه هېڅکله د «نه کېږي» د کلمې د اورېدو زغم نه لرم، ځکه غر چې هر څومره لوړ وي، پر سر یې لاره شته.

ګرافینې وویل:

اخ، ګرانه! پیسې! ګرافه! څه غمونه دي چې په دې نړۍ کې د دې پیسو له لاسه په زړونو منګولې نه لګوي، زه دغو پیسو ته ډېره اړتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرم.

ګراف وويل:

- زما نازنينې ګرافينې جانې ! ټول پوهيږي چې تا سوڅومره لوی لاس او پراخ زړه لرئ.

هغه د خپلې ښځې د لاسونو تر ښکلولو وروسته، د خپل کار کوټې ته ستون شو.

کله چې انا ميخايلوفنا د بېيزاو خوف له کوره بېرته راستنه شوه، د ګرافينې مخې ته پر ولاړ ميز، تر يوه نازک دستمال لاندې، پيسې پرتې وې. ټول نوي لوټونه.خو د انا ميخايلوفنا دې ته پام شو چې د ګرافينې خوا په کوم شي خورا شنه ده.

ګرافينې وپوښتل:

- ښه ګرانې ! وايه څه خبرې دي؟

- اخ، نه پوهېږم چې په څه وحشتناک حالت کې دی، نور نو بې سده دی، حال خورا خراب دی، هېڅوک نه پېژني، زه يوازې يو څو شيبې ورسره کېناستم، دوه خبرې مې هم و نه کړې...

ګرافينې، پيسې له دستمال لاندې را وويستلې، په داسې يو حالت کې چې سره شوه او دغه حالت، ددې د دغه منګ سره، نه ځوانۍ او نه ډنګر مخ سره اړخ نه لګاوه، وويل:

-تروري جانې ! ته او خدای چې زما دا سوغات به اخلئ.

انا ميخايلوفنا، سمدلاسه په خبره پوه او لږ ددې لپاره ورکږه شوه چې په يوه غوره شېبه کې په خوا خوږۍ له ګرافينې غېږ راتاو کړي.

- دا زما له خوا باريس ته ورکړه، پر برده ځانته دريشي پرې وګنډي.

انا ميخايلوفنا چې ژړل، له هغې نه غېږ تاو کړې وه، ګرافينې هم ژړل، دواړو ژړل. هغو دواړه ځکه ژړل چې دوی دواړو ملګرې او دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهرباني دي، چې دوی دواړه دځوانۍ ملګرې دي،دوی ځکه ژړل چې دوی دواړه پر يوه سپک څيز لکه پيسو خپل سپېڅلي زړونه اخته کړي دي او لـه دي کبلـه يـې هـم ژړل چـې د دواړو ځـوانۍ تللـې دي، خـو د اوښکو دې باران دواړو ته خوند ورکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

ګرافینه رستوا ،له خپلو لوڼو او یو شمېر ډېرو مېلمنو سره په مېلمستون کې ناست وو. ګراف، ځیني نارینه مېلمانه د خپل دفترکوټې ته بوتلل او هلته یې هغه خپل ترکي (پیپونه- د تنباکو څښلو پیپ) چې په ډېر خوند او رنګ یې هلته را ټول کړي وو ، د هغوی مخې ته کېښودل. کله کله به ووت، او پوښتنه به یې وکړه:

-راغله کنه؟

ټول د ماریا دیمتروفنا اخروسیموا ،راتګ ته چې ،د اعیانو په ټولنه کې (د ګوابښمن ښامار) نوم ګټلی و ، سترګې په لاره وو. د غې مېرمنې ته، نه د بډا یتوب یا ټولنیز دریځ له کبله، بلکې د هغې له ساده ګۍ او په ډاګ ویلو له امله درناوي کېده. د ښار کورنۍ ماریا دیمتروفنا پېژندله، ټول مسکو او پترزبورګ له هغې سره اشنا وو او دواړه ښارونه د هغې، کړو ته په حیرت کې وو. ټولو به په پټه د هغې په سپین سترګیو خندل او د هغې په اړه به یې ټوکې ټکالې او ملنډې جوړولې، مګر ددې سره سره له یو مخې ټولو د هغې درناوي کاوه.

د ګراف، له لوګیو نه په ډک دفتر کې ټولې خبرې د هغې جګړې په اړه راچورلیدې چې تګلاره یې لا د نوامبر په میاشت کې خپره شوې وه.که څه هم دغه خبرتیا ،لا چا لوستې نه وه، خو د هغې له خپرېدو ټول خبر وو.ګراف د داسې دوو تنو په ګاونډ کې پر څوکۍ ناست و چې ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرېدل او پرله پسې يې پېپونه دودل.خپله ګراف چې نه يې څه ښنول او نه يې خبرې کولې، خپل سر کله يو خوا او کله بله خوا تـه تـاواوه. د خپلو هغو مېلمنو له خبرو نه چې ده خبرو او مرکو تـه هڅولي وو او د هغو لـه پيپ ښنولو نه يې، چې ده خپله ورته لګولي وو، خوند اخيست.

لـه دغـو دووتنـو مرکچيـانو نـه، يو تن،يـو غيـر پـوځـي،نرى، ږيـره خريلى، ژيړ رنګى، ګونځمخى سړى و چې زړښت يې پر ځوانۍ لاسبرى کاوه، خو په کاليو اغوستو کې تر ټولو ځوانانو نه مخکې برېښېده. تـه وا ، داسې چې په خپل کور کې ناست وي،پرڅوکۍ يې پلترۍ وهلې وې، کهربايي پيپ يې د شونډو په کونج کې منډلى و او بې لـه هغـه چې ګـوتې وروړي،هغـه يـې ښنـاوه،دود يـې دوداوه او ژوره يـې سـا يـې ويستـه.

دابـد ژبـى سـړى، د ګرافينـې تـرورزيـي و،زوړ مجـرد او شيشـين نومېده. د هغه د ترخې ژبې کيسې د مسکو پـه مېلمسـتونو کې هـر چا اورېدلې وې. هغه له خپلو اوريدونکو سره په وياړ او کبر غږېده.

هغـه بـل سړى،تازه اوتانـد د ګـارد پوځي و،چې څېـره يـې ځلېـده، د کـاليو تنـې يـې تړلـې او ويښـتـه يـې پـه ډيـر ځيـر سـره ږمـنځ شـوي وو.کهربايي پيپ يې، د خولې په منځ کې ايښى، په سرو شونډو يې هغه په لنډه،لنډه سا ښنـاوه او کړۍ کړۍ لوګى يې له ښکلې خولې پو کاوه.

دا هماغه د سيموفسکې د فرقې ساتمن و چې باريس بايد لـه هغـه سره فرقې تـه لاړ شي.دا هماغـه څوک و چې ناتاشې ،پرخپلې مشـرې خور ګرافينې ويرې، دملنډو لپـاره دهغـه کوژدنى نومولى و. هـو کې دا ببرګ و. ګراف، د دواړو تر منځ ناست و او پـه ډېر ځير يې دهغـو خبرې اورېدې. کـه د بوستون لـه لوبو سره د هغـه پرلېوالتيـاوو سـترګې پټـې شي،ګراف،تر ټولو نه زيات،دده او هغه د خبرو لـه اورېدو سره ليونۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه لرله. د ده به داسې خبرې هغه وخت لا پسې ډېرې خوږېدې چې وینا وال به یې ناندریو ته سره ورسول. شینشین، له ملنډو نه په ډکه ژبه چې د هغه د خبرو دود و ،غږېده ،هغه چې په روانه فرانسوي ژبه خبرې کولې، د روسي ژبې خورا کلیوالي ترکیبونو او اصطلاحاتو به یې خپلې وینا ته ورګډول او ویل به یې:

-ښه، پلارکه !ښاغلیه ! حضرت الفونس کارلیچ، تاسو تکل کړی دی چې د دولت له خرڅونو نه ځان ته ګټې او د خپل جیب پړسولو ته کومه لاره پیدا کړئ؟

- خیر، پیتر نیکولایوویچ، یوازې غواړم دا په ډاګه کړم چې د سپاره پوځ د ګټو کچه تر پلیو هغو ډېره لږه ده. اوس تاسو خپله زما د حالت اټکل وکړئ، پیتر نیکولایوویچ.

ببرګ ،تل، خورا ځیرېږ،ښتیې،ارامې او په پوره پام خبرې کولې. هر وخت به چې خبرې او اترې د داسې څه په اړه وې چې په ده پورې به یې اړه نه لرله، دی به چپ پاتې کېده. هغه، په ساعتونو ساعتونو ،بې له هغه چې نا آرامه شي یا د بل چا د نا آرامی، سبب شي، کولای شول چپ پاتې شي، مګر په هره هغه شېبه کې چې به، بیا خبرې ده پورې اړه پیدا کړه، ببرته به یې په خبرو پیل کاوه او له هغو نه به یې سخت خوند اخیسته.

- نیکولای پتروویچ ،زما حالت هم تصور کړئ، که زه په پوځي سپور ټولي کې سرتېری یا ان د برېدګي په رتبه کې هم وای،اوس به مې په هرو دریو میاشتو کې له دوسوو روبلونو نه لږې پیسې اخیستې،خو اوس دوه سوه دیرش ګټم.

هغه، په خوږې او له خوښې سره مل موسکا ، شینشین او ګراف ته داسې کتل چې ګواکې دی داسې انګېري چې دده برې ،دنورو پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وګړو لپاره تل د ژوند بنسټيزه برخه جوړوي.

ببرک خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

-خو اوس چې ګارد ته رابدل شوی يم، تر هر څه د مخه مشرانو ته نېږدې يم. په ځمکني پوځ کې خالي بستونه خورا پرېمانه شوي دي او تر ټولو لا دا تصور کړئ چې څنګه مې په دوسو و ديرش روبلو هم ګوزار کړې او هم مې زېرمه کړې ده. هغه چې له خولې کړې، کړې لوګي ويست زياته کړه:

-له دې پيسو نه مې لا پلار ته هم يو څه ورلېږم...

ګراف، په کړس کړس وخندل، د نورو مېلمنو چې کله دې ته پام شو چې شينشين غزېږي، رانږدې او غوږغوږ شول. ببرک چې نه يې د شينشين په خبرو کې پټو ملنډو ته پام و او نه يې خپلو خبرو ته د نورو بې پروايي احساسوله، خپلو کيسو ته دوام ورکړ او وې ويل چې څنګه دې ګارد ته په رابدليدو سره، تر خپلو ټولو همرتبو نه مخکې ترفيع کړې ده. هغه دا هم ويل چې په جګړه کې کېدای شي د دوی کوم قوماندان ووژل شي او هغه يې په ډېرې اسانۍ ځای ونيسي، د غه راز څنګه د دوی په کنډک کې، دی ټولو ته ګران او پلار يې هم ترې خوشاله دی.

داسې برېښېده چې ببرک د دغو ټولو کيسو له ويلو ښه خوند اخلي، هغه د خپلو ټولو کيسو په وخت کې دا ګمان نه کاوه چې د نورو خلکو هم کېدای شي دې ته ورته ګټې وي، خو هغه ټولې دا کيسې د ځانپالنې او سادګۍ په داسې خوند او رنګ کولې چې، ټول اورېدونکي له حيرته ورته ګوته په غاښ وو.

شينشين چې پښې له څوکۍ نه ځوړندې او هغه يې په اوږو ډباوه، ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ښه پلاره ! هېڅ باک يې نه شته چې تاسو چېرې واوسئ، پلې او که سواره پوځ کې ،زه تاسو تـه يو اټکل کوم،هغه دا چې تاسو هر چېرې خپله لار موندلی شي.

بېرګ له خوښۍ نه وموسېد ،ګراف مخکې لاړ او نور ټول مېلمانه هغه پسې مېلمستون ته لاړل.

***

نور نو ترغرمنۍ نه مخکې،هغه وخت رارسېدلی و چې مېلمانه ټول راټول وو ، هغوی دبسم الله بلنې ته سترګې په لاره وو ،سره له هغه چې په دغه شان شپبو کې څوک اوږدو مرکو او خبرو ته زړه نه ښه کوي،خو له دې سره همهاله چا دچپ پاتې کېدو هڅه هم ددې لپاره نه کوله چې وښيي،هغوی ډوډۍ ته دناستې لپاره تلوار نه لري.کوربنو هره شېبه د دروازې خوا تـه کتـل او کلـه ناکلـه بـه يـې يـو بـل پـه سـترګو کـې پوښتل.مېلمنو هڅه کوله په دغو کتنو کې دې پوښنې تـه ځواب پيدا کړي چې:

- ايا کوم خپلوان ته سترګې په لاره دي چې ناوخته کړې يې ده او يا کومو خوړو ته سترګه په لاره دي چې لا پاخه شوي نه دي.

پېير،د غرمنۍ دپيل په درشل کې راورسېد او دمېلمستون په منځ کې داسې يو ځای پر څوکۍ کېناست چې دتګ راتګ لاره يې چور بنده کړه.

ګرافينې، غوښتل هغه خبرو ته اړ کړي،خو هغه دعينکو لـه شانه پـه داسې سادګۍ خپل شا وخوا ته کتل چې ګوا کې دچا پـه لټه کې دی.د ګرافينې، پوښتنو ته يې هم په ډېره سختۍ،په يو ډول او لنډ ځوابونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل. هغه بې له دې نه چې ځان ته یې پام شي، شرمناکه او یوازې و. زیاتره مېلمانه چې له ابې سره د هغه له کیسې نه خبر وو، په ډېر ځیر او شوق د غه لوی، څورب او ارام سړي ته کتل او دې ته حیرانه وو چې څنګه هغه د پولیسو له سرمامور سره هغه شان ټوکه کړې ده؟

ګرافینې له هغه نه وپوښتل:

- تاسې تازه مسکو ته راغلي یاست؟

پېیر، چې دا خوا او خوا یې کتل، ځواب ورکړ:

-هوکې !اغلې !

- زما مېړه مو نه دی لیدلی؟

پېیر، په هسې بېځایه خندا وویل:

- نه آغلې !

- داسې ښکاري چې څو موده مخکې په پاریس کې وئ؟ ګومان کوم، هغه په زړه پورې ښار دی؟

- هوکې، ډېر په زړه پورې دی.

ګرافینې، اناميخايلوفنا ته وکتل. اناميخايلوفنا پوه شوه چې ملګرې یې ددې هیله لري چې له دې ځوان سره خبرې اترې پیل کړي. هغه د پېیر، څنګ ته کېناسته او د هغه د پلار په اړه یې غږېدا پیل کړه. خو هغې هم د ګرافینې، په شان ،له لنډو ځوابونو هو او نه،نه پرته بل څه له هغه نه وا نه وربدل. مېلمنانه ټول یخپل منځ کې په تودو خبرو اترو بوخت وو.هرې خوا ته یې داسې خبرې،لکه،رازموفسکي همداسې دی، ... تاسو نه پوهېږئ، څومره په زړه پورې وه، ... دا ستاسو ورړه، ... اوربدې.

په پای کې ګرافینه پاځېده او لویې خونې ته چې د مېلمنو د انتظار کوټه وه لاړه، خو ژر یې غږ وا وربدل شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ماریانا دیمیتروفنا له خیره سره راغله؟

یوه زړه زورونکې ښځینه آواز یې په ځواب کې وویل:

- هو کې، زه په خپله یم ! او له دې غږ سره جوخت، ماریا دیمیتروفنا په خپله را ښکاره شوه.

له خورا زړو کسانو پرته، ټولې پیغلې او آن مېرمنې هم ،له ځایه پا څېدې.

ماریانا دیمیتروفنا ،د وره په خوله کې ودرېده، پر پراخو اوږو یې، د سپینو ویښتو پر کړیو خپل پنځوس کلن سینګار کړی سر لا پسې لوړ او ټول مېلمانه یې وڅارل. او په ډېر تلوار یې د خپل کوټ پراخ لستوني چې ګواکې پورته کوي یې، ښه وهل. هغه به له هغه چې خبروته یې فرانسوي ورګډه شي، تل په سوچه روسي ژبه غږېدله.

هغې په لوړ ،درانه او پر نورو غږونو اغېز من غږ، وویل:

- د جشن ګرانې خاوندې ! جشن مو مبارک شه ! ستاسې سیوری دې د ماشومانو له سره لرې نه وی.

هغې ،ګراف ته چې د دې لاسونه یې مچول، مخ وروا ړاوه، او وې ویل:

- ای ګنهګاره بوډا ! په مسکو کې خو به په تنګ شوی نه یې.دلته دا سې ځای هم نه شته چې سپي وځنګوئ؟ ښه، نو څه کولای شئ، ګرانه پلاره ! هغې پېغلو ته تر اشارې وروسته وویل:

- غواړئ نه غواړئ، باید مېړونه ولټول شي.

هغه چې له ډاره پرته او په خوښۍ دناتاشا د لاسونو ښکلو ته ورنږدې شوې وه ،هغه یې د لاس په تېرولو ،ونازوله، او وې ویل:

- ښه،نو ، زما قزاقې؟ (ماریانا دیمیتروفنا ناتاشې ته قزاقې نوم ورکړی و.) زه پوهېږم چې هغه د اور لبمه ده، خو سره له هغه هم ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانه ده.

هغې له خپلې لويې کڅوړې نه، يو جوړ ياقوتي اوښکۍ، چې ناک ته ورته جوړې شوې وې، راويستلې او هغه يې ناتاشا ته چې له خوښۍ نه ځلېدله، ورکړې. مګر سمدلاسه يې له هغې نه مخ واړاوه. په نازک او نرم غږ يې، چې د دوکې نښې په کې څرګندې وې، پيير، ته ووېل:

- اې، اې، مهرباني وکړئ، دلته راشئ ! ځنډ مه کوئ، تاسو ته وايم، هيله کوم دلته راشئ !

هغې په ګواښمن ډول، لستوڼي لا پورته بډ وهل.

پيير، چې په ساده ګۍ د عينکو له شا نه په هغه سترګې خښې کړې وې، ور نږدې شو.

- راځه، راځه مهرباني وکړه ! زه يوازيني څوک وم چې ستا پلار ته مې، کله به چې يو نيم امکان پيدا شو، هر څه په ډاګه ويل، تا ته خو لا وايم چې وايم.

هغه چپ و، ټول چوپ وو، ټولو يو څه احساسول او يو څه ته سترګې په لاره وو، ټولو دا د کومې پېښې پيل انګېره.

- ډېر ښه ! څه به و وايم، ښه ځوان دی... پلار يې د ځنکندن په حال پروت دی او هغه لا هماغه شان خپلو بې لاريو ته دوام ورکوي، د پوليسو مشر په اېږ پسې تړې. د شرم او بېحيايۍ خبره ده. د دې پر ځای چې جګړې ته تللی وای، ښه به و.

ماريا ديميتروفنا، مخ واړاوه، ګراف ته يې چې له خندا يې بډ وهلي نيولي و، لاس ورکړ او وې ويل:

- ښه، اوس د دې وخت را رسېدلی دی چې ميز ته لاړ شو.

ګراف او ماريا ديمتروفنا مخکې، تر هغه وروسته ګرافينه او د سورو پوځونو هغه ډګروال روان و، چې نيکولای بايد له هغه سره خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډ ته تللی و ای. انا میخایلوفنا له شینشین سره روانه وه، بېرګ وېرې ته لاس ورکړی و او موسکا یې پر شونډو خوره وه، ژولیه کاراګین له نیکولای سره میز ته نېږدې شول، هغو پسې نورې رنګارنګې جوړې روانې او کتار یې د مېلمستون تر بلې خوا پورې غځېده، بیا ماشومان چې جلا جلا وړاندې تلل او تر هغو وروسته بیادکورنیو ښوونکو او روزونکو کتار جوړ کړی وو.

د څوکیو او میزونو د وړاندې وروسته او بېځایه کېدو غږ چې چوپړانو او مینځو په خورا لېوالتیا سمول، په مېلمستون کې انګازې جوړولې، په همدې شېبه کې و چې سازیانو هم خپلو نازولو ته ګوتې وروړې او د خوږې نغمې غږ یې پورته کړ. مېلمانه کرار کرار سره ځای پر ځای شول.لا څوشېبې تېرې نه وې، چې د مېلمنو د خبرو اترو، ټوکو ټکالو، د هغو کاشوغو او چړو او د چوپړانو د تګ راتګ او منډو غږ په ساز او اواز لاسبری وکړ.

د میز، یوې برې خوا ته ګرافینه ناسته وه.د هغې ښي خوا ته ماریانا دیمتېرتوفنا او چپې هغې ته یې انا میخایلوفنا او یو شمېر نورې مېلمنې ناستې وې.

د همدې میز بل سر ته ګراف، د هغه کین لاس ته د سواره پوځ ډګروال او ښي لاس ته یې شینشین او نور نارینه میلمانه لیدل کېدل.

د اوږده میز یو خوا ته د پاخه عمرځوانانو ځای نیولی وو، وېره د بېرګ تر څنګه او پېیر د باریس خوا ته او د همدې میز بلې خوا ته ماشومان او ښوونکي ،ځای پر ځای وو.

ګراف، د ګڼو لوړو خمونو، کرستال جامونو او د میوو د ډکو شاکاسو له منځه، خپلې مېرمنې ته چې لوړه نیغه شنه پټاره خولۍ یې په سر وه کتل او په ډېره لېوالتیا یې خپل څنګ ته ناستو مېلمنو ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان یې هم نه هېراوه جامونه ډکول. ګرافینې، هم بې له هغه چې د مېلمه پالنې دندې هېرې کړې، د اناناس د لوړ او غټ بوتل له شا نه په تلوسې او ګبنی، او ځانګړې معنې لرونکې ډول خپل مېړه ته کتل. هغې ته داسې بربښېده چې د مېړه د مخ سوروالی او د سپینو ویښتو ځنګ ته د ځلېدونکې سر ځلېدل یې له دودیز ډول نه زیات شوي وي. د میز په هغه سر کې چې ښځې د پره وې، شر او شور یو رنګ او ارام، خو په هغه بل سر کې چې نارینه ټول وو، د غرېدا او خندا او ازنه شېبه په شېبه په زیاتېدو وو. په تېره بیا د سواره پوځ ډګروال د بې سارو خوړلو او څکلو نه داسې سور سور شو چې ګراف، هغه د نورو مېلمنو د هڅونې لپاره، د خورا ښېلګیز مېلمه په نامه ونوموه.

ښېرګ چې مینه ناکه موسکا یې پر شونډو خوره وه، وېرې، ته د مینې رازونه سپړول او ویل یې چې:

- مینه، نه ځمکنی بلکې، یو اسمانی احساس دی.

باریس چې مخامخ ده ته له ناستې ناتاشې سره سترګې جنګولې، خپل نوي ملګري. پېېر، ته نوې رارسېدونکې خبرې ورپېژندلې.

پېېر، ډېر لږ غږېده، نویو څېرو ته یې کتل او زیات یې خوړل. ..

ناتاشا چې مخامخ ده ته ناسته وه، په پر له پسې توګه یې سترګې په باریس خښې کړې وې. باریس ته د هغې کتل، د هغې د یارلس کلنې نجلۍ غلچک ته ورته و چې څو شیبې د مخه یې د لومړي ځل لپاره له د غه هلک سره مچو کړې وي او زړه یې پرې بایللی وي. ناتاشې، د غه شان غلچک، کله کله هم پېېر، ته ورلېږه. پېېر، غوښتل د د غه خندا وړ نجلۍ، خندنیزو غلچکو ته وخاندي، خو نه پوهېده چې پر څه وخاندي.

نیکولای چې له سونیا نه لرې، د ژولې کاراګین خوا ته ناست و، بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې له هغې سره په يوه نا بللې موسکا خبرې کولې. که څه هم سونيا په ظاهره خندل، خو له څېرې يې دا څرګندېده چې، په زړه کې يې د تېربدونکې رخې د زهر د خوټېدو کيسه روانه وه. کله به يې رنګ وتښتېده او کله به سره شوه. هغې په ټول قوت سره غوښتل نه لا پسې، تېره کول چې وا ورې، نيکولای او ژوليا د څه شي په اړه غږېږي. د ماشومانو ښوونکو په ډېرې نا قرارۍ شا و خوا ځارل او د هغو کسانو پر وړاندې يې ځان غبرګون ته چمتو کاوه چې ماشومان ازاروي.

جرمن ښوونکي هڅه کوله چې د ټولو خوړو او شرابونو نومونه د دې لپاره ياد ته وسپاري چې بيا يې په خپل ليک کې خپلو خپلوانو ته وليکي، نو له دې کبله که کوم وخت به يو نيم چوپړ دده د ميز له څنګه د تېرېدو په وخت کې ،له ده سره ونه درېده، سخت به خوابدي شو. هغه به تندی تريو او وروځې په يې برندې برندې کړې، دا به يې ښودله چې دی د شرابو د لاس ته راوړلو لېوال نه دی، خو دی په دې خوابدی دی چې، هېڅوک په دې نه پوهېږي، چې شراب ده ته نه د تندې د ماتولو ،نه د بخيلۍ بلکې د دې لپاره د پام وړ دی چې په رښتيا هغه غواړي د هغو په کيفيت او توپير پوه او په دې اړه خپله پوهه زياته کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

د نارينو د ميز په کوزنۍ برخه کې خبرې دم په دم تودېدې. ډګروال ويل چې د جګړې تګلاره په پترزبورګ کې خپره شوې او د هغې يوه ځانګړې ګڼه چې د ډاګي په لاس ستر قوماندان ته ليږل شوې وه، ده هم ليدلې ده.

شينشين وويل:

- نه پوهېږم کومه بلا موږ له ناپليون سره جګړې ته هڅوئ؟ هغه په يو ګوزار داتريشيانو غرور مات او له دې ويريږم چې اوس زموږ وار نه وي.

دغه روسي الماني ډګروال، چې غټ، جګه ونی ،تندمزاجه، ويارمن پوځي او هيوادپاله و ،د شينشين له خبروخوابدي غوندې شو.هغه چې، لکه د بهرنيوپه څېر (يه)په (اِ) او نرم توري يې سخت ادا کول، وويل:

- پوهېږئ ولې؟ ځکه چې ټولواک ترما او تاسو نه ښه پوهيږي. ګرانه ښاغليه ! هغه ښاغلي په خپلې وينا کې يادونه کړې ده، نه شي کېدای هغه ګواښ ته بې تفاوته وګوري چې روسيه ګواښوي،هوکې امنيت ته، دهېوادنوم،دامپراتورۍ دريځ اوسپېڅلي ټلوالو ته...خو دا هېڅ څرګنده نه وه چې ولې يې د ټلوالو په کلمې ټينګار وکړ. داسې ټينګار، چې ګواکې دهغه ټوله موخه په همدې کلمې کې نغښتې وه ،دخپلې نه اشتباه کوونکې حافظې دځانګړتيا له مخې يې چې رسمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاد ښتونه یې له یادو ،یادول،د جګړې د اوربل د خبرتیا لومړې کرښې بیا تکرار کړل:

...«د ټولواک هیله او یوازینۍ او نه بدلیدونکې موخه په دې کې ده چې، په اروپا کې د سولې د پوره ټینګښت لپاره،همدا اوس د پوځونو یوه برخه له پولونه بهرته وخوځول شي او د دې پرېکړې د سرته رسولو لپاره نورې هڅې پیل کړي».

هغه خپل جام په سر واړوه او د خپلو خبرو د تایید لپاره یې د ګراف خوا ته ور وکتل او د یوه نصحیت کوونکي په توګه یې وویل:

- هو کې، درنه ښاغلیه !له دې کبله.

شینشین تندی تریو کړ او په داسې حال کې چې موسکایې پر شونډو خوره وه، په فرانسوي او روسي ګډه ژبه یې وویل:

ګرانه سرکاره، دا عالي متل دی اوریدلی دی:

-نا ست به وې په کورکې خپلې زغنې به دې اوبدلې.

شینشین خبرې اوږدې کړې او وې ویل:

دا متل زموږ له حال سره ښه برابر دی. سوروف یې له خپل ټول واک سره، ترې تالان کړ،زه له تاسو نه پوښتنه کوم،هغه سوروفان مو چیرې دي؟

د ګراوال چې میز یې په سوک واهه،وویل:

- موږ باید د خپلې وینې تر وروستي څاڅکې پورې جګړه وکړو او خپل ژوند تر خپل ټولواک نه ځار کړو. هغه وخت به هر څه جوړ شي. موږ څو کولای شو باید خبرې کمې وکړو.د "کولای " شو ټکي ته یې ښه زور ورکړ، بیا یې ګراف، ته مخ ور واړاوه، او وې ویل:

- موږ د سپاره پوځ زاړه یاران، پېښې داسې څېړو.

په دې وخت کې یې مخ نیکولای ته چې د جګړې د خبرو په اوریدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې له بل چاسره مرکه پرېښې وه او په تولې ځير کتيا يې ده ته کتل او په شروشور کې ده ته غوږ غوږ و ، مخ ور واړاوه او وې ويل:
-ښه زلميه !تاسو ځوان سواره يې څنګه څېړئ؟
نيکولای چې له ګېنې نه يې اور اخيستی و ، قاب يې په لاس کې چورلاوه او د شرابو کندولي يې په داسې غوځه خو مايوسی برابرول چې ګواکې همدا اوس له يوه سترګوانې سره مخامخ دی، ځواب ورکړ:
-په پوره توګه ستا خبرې منم، دی، په دې باور دی چې روسان دوه لارې لري، يا بايد ومري او يا بريالي شي.
تردغې خبرې وروسته دی هم دنورو په څېر په دې پوه شو چې، په دې وخت کې دده ، دغه وينا خورا رسمي او دده ترکچې لوړه ويل شوې، نو ځکه بې ځايه او بې وخته وه.
ژوليا ، چې د هغه له څنګه لږ هغه خوا ناسته وه، يو سوړ اسويلی وويست او وې ويل:
-ستاسې خبرې خورا ښکلې وې، خورا ښکلې.
سونيا ،دنيکولای د غږېدا په وخت کې تولـه وررېد ېده او تر غوږو تکه سره شوه له غوږو نيولې ترغاړې او اورمېږه پورې.
پيېير، چې د ډګروال خبرو ته په ځير غوږ غوږ و د مننې سر يې ښوراوه او وې وويل:
- دغه ته وياړ وايي.
ډګروال بيا ميز په سوک وواهه او چيغه يې کړه:
- افرين ځوانه !د سواره پوځ رښتيني افسر بايد همداسې وي.
په دې وخت کې د ميز لـه هغې خوانه،ناڅاپه د مارينا ديميتروفنا ، ناولی آواز واورېدل شو چې ويل يې:
-دا څه خبره ده چې داسې شر او شور مو جوړ کړی دی؟ هغې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سواره پوځ پوځي ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

په تا څه شوي چې دومره میز ډوبوئ؟ دا څه داسې میزونه ټکوئ؟ چاته داسې اور اخیستي يئ؟ څه فکر کوي د فرانسې پوځیان دي مخې ته ولاړ دي، ، چې داسې ګواښونه کوئ؟

د سواره پوځ پوځي، په موسکا غږ وکړ:

-زه، رښتیا وایم.

ګراف،د میز له بلې خوا را چغې کړې، ټول يوازې او يوازې د جګړې خبرې کوئ، ګوره،مارینا دیمتروفنا ! زما زوی جګړې ته روان دی.جګړې ته !

د میز له بلې خوانه بیاد ماریا دیمیتروفنا ، آواز بې له هغه چې کومه لېوالتیا په کې احساس شي،را اوچت شو:

-زما څلور زامن پوځ ته تللي دي، دا خو د زوربډو خبره نه ده، څه چې خدای کوي، هغه به کېږي. که د خپل کور په بړستن کې هم پروت وي،د مرګ نه هېرېږي. د جګړې په ډګر کې هم خدای مهربانه دی

- سمه ده، رښتیا وايي.

او په بېلابېلو ډلو کې بیا خبرې تودې شوې. د میز په یو سر کې د ښځو ډله او د میز په بل سر کې د نارینو ډله.

د ناتاشا ، کشر ورور، هغې ته وویل:

-وینئ ! ولې پوښتنه نه کوئ؟ ګوره ! نه،پوښتنئ؟

ناتاشا ځواب ورکړ:

-پوښتم، پوښتم.

دهغې څېره چې ناڅاپه لکه اور تکه سره شوې وه، په کې دمایوسۍ او خوښۍ نښې څرګندې وې. هغه،پاڅېده ، پېیر ته يې چې دې ته مخامخ ناست و ،په کتو کې د غوږ نیوو بلنه ورکړه او خپلې مور ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل:

- مور جانې !

پر تول ميز د هغې له ګوګل نه را پورتـه شـوي ماشـومانه غږ، انګـازې خپرې کړې.

ګرافينې په ډېر ډار وپوښتل:

-څه وايئ؟

خودا چې د لور په خبره کې يې د شيطانۍ نښې وليدې، په ګواښمنه او دنه منونې په توګه يې سر او لاس وښورول.

پر ښځه ار چوپتيا خوره شوه.

دناتاشې اواز لا پسې زغرد شو او نګازه يې وکړه:

-مور جانې ! کوم شيريخ به وي؟

ګرافينې غوښتل تندی تريو کړي، خو و يې نـه شـو کـولای، ماريانـا ديميرتوفنا خپله د شهادت ګوته، د ګواښ په توګه ناتاشې ته وښوروله او وې ويل:

- اې قزاقې !

زياترو مېلمنو چې په پوښتنيز ډول يې د هغې مور او پـلار تـه کتـل، نه پوهېده چې دناتاشې ددې کړو په بدل کې څه وکړي.

ګراف وويل:

- اوس به له تا سره ګورم.

ناتاشـې پـه دې ډاډمنـه وه چـې د هغـې د کـړو بـه پـه خوښـۍ هرکلـی کېږي، په لا ناز، زړورتيا او خوښۍ يې چيغه کړه:

-مور جانې ،څه فکر کوئ، شير يخ به راوړي؟

سـونيا او څـورب پيتيـا چـې لـه خندانـه يـې بـه وډې خـوږ شـوي وو، ځانونه پټ کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا چې بیا پېیر او خپل کشر ورو ته وروکتل، په بنګهاري یې وویل:

- ودې لیدل چې ومې پوښتل.

ماریانا دیمیتروفنا وویل:

- شیریخ شته، خو، تاته یې څوک نه درکوي.

ناتاشا چې نور، له چا نه، نه ډارېده، له ماریا دیمیتروفنا نه هم و نه ډار شوه، هغې ته یې وویل:

ماریانا دیمیتروفناکوم شیریخ به راوړي، زما خو، غوړ رنګه هغه نه خوښېږي.

-د ګازرو له خوند سره.

ناتاشې، چې اوازیې چیغو ته ورته کېده، چیغه کړل:

-نه !

ماریادیمترفنا راته ووایئ کوم شیریخ، زه غواړمه پوه شم، کوم؟

ماریا دیمتروفنااو ګرافینې وخندل او له هغوی سره ټول نورمېلمانه هم په خندا شول. ټولو خندل، خو نه د ماریا دیمیتروفنا ځواب ته، بلکې دهغې نجلۍ حیرانوونکې زړورتیااوځیرکتیاته چې داسې دماریا د یمیتروفنا په وړاندې درېدلې وه.

ناتاشا، ترهغه پورې په کرار نه شوه چې د انانس(میوه) لرونکي شیریخ د راوړلو زېری یې وانه ورېد.

دانانس لرونکي شیریخ تر راوړلو مخکې شامپاین راوړل شول، سازیانو بیا سازونه وغږول، ګراف، له ګرافینې سره ښکلول، مېلمنو چې ګرافینې ته مبارکې ویله، دمیز پر سر یې ګراف او خپل منځ کې جامونه جنګول. چوپړانو دمیزونو-څوکیو او په نوروځینو ځایو کې د ډوډۍ په جوړولو کې تلوسه او لېوالتیا زیاته کړه او مېلمانه له پخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه او سوله

په‌لا تاندو شویو ،لا سرو شویو او لا خوښو شویو څېرو بېرته مېلمستون او د ګراف کوټې ته راستانه شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

د قطعو د پاړو او لوبو لپاره میزونه سم شول. د لوبو د سیالۍ ډلې جوړې شوې. د ګراف، مېلمانه څوک په لوی مېلمستون، څوک په کمکي مېلمستون او څوک هم په کتابتون کې ځای پر ځای شول.

ګراف، چې ټولو ته موسېده، په چټکۍ یې خپلې قطعې په لاس کې اړولې راړولې او په خورا سختۍ یې له هغه خوب سره منګولې نرمولې، چې له ډوډۍ وروروسته دی ور سره روږدی و. د ګرافینې په خوښه او بلنې، ځوانان د ورې پیانو او چنګ شا و خوا ته ورټول شول. تر هر چا دمخه ژولیا د ټولو په بلنې له چنګ سره کېناسته او ... ببلا ببلې نغمې یې وغږولې. تر دې وروسته، هغې د نورو پېغلو په مرسته، له ناتاشې او نیکولای نه چې د ټولو په منځ کې د موسیقۍ د ښه ذوق د خاوندانو په نامه پېژندل کېدل، غوښتنه وکړه چې یو څوسندرې ووایي. ناتاشې، چې نور نو هغې ته نه د پروني ماشوم بلکې د یوې پېغلې، په توګه کتل کېدل او په دې هغه ویاړېده هم، په ډېرې ځان غوښتنې وویل:

-وو ایئ، څه وو ایم؟

نیکولای ځواب ورکړ:

- د کلوچ، په نامه د مینې سندره.

ناتاشې وویل:

-نو راځئ، ژر کوئ. باریسه ! دې خواته راشه، او رښتیا ، سونیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې ده؟

هغې،دې خوا هغې خوا وکتل،خو چې خپله ملګرې يې تر سترګو نه شوه، په منډه د باندې ووتله، ځان يې د سونيا کوټې ته ورساوه،هلته يې هم پيدا نه کړه، نو د ماشومانو د لوبو کوټې ته يې مخه کړه،سونيا هلته هم نه وه. ناتاشا ،پوه شوه چې سونيا ،به په دهليز کې د ولاړ صندوق تر شا وي. دا دلارې په څنګ کې ولاړ صندوق،د رستوف د کورنۍ د تنکو پېغلو د زړه خوالې ځای و. دوی هرکله هلته کېناستل او خپلې کيسې به يې کولې. په رښتيا هم سونيا ګلابي کميس په غاړه چې نازک او ښکلي لاسونه يې تر مخ تاو کړي وو ، پر صندوق يې خيرنه او څېرې توشکه غوړولې او دا پر هغې، پر مخ پرته وه. دا سې يې ژړل، چې بربنډې نازکې اوږې يې دژړا له زوره رېږدېدې.د ناتاشې مخ چې په هغه ورځ ،ددې د نامه دجشن په وياړ، په خوښيو او شر او شور کې ډوب او تاند و ، ناڅاپه بدل او مات شو. د خوښۍ ځلا يې له سترګو ورکه او له نڅا ودرېده. اورمېږ يې ورېږدېد او شونډې يې برو سې شوې.

- سونيا ووايه څه شوې؟ څه خبره ده؟

ناتاشې، خپله لويه خوله جينګه کړه، د خولې له جينګېدو سره د هغې څېره لا پسې بد رنګه شوه. په همدې شېبه کې، بې له هغې چې پوه شي، يوازې له همدې کبله چې سونيا ژاړي، د ماشوم په شان يې په ساندو پيل وکړ. سونيا غوښتل سر پورته او هغې ته ځواب ووايي، مګر وس يې نه کېده او خپل مخ يې پټاوه. ناتاشا ،هسې د پښو پر سر په هماغې شين رنګې توشکې ناسته او خپله خورلنډه يې په غېږ کې کېښکودله او ژړل يې. په پای کې سونيا ، زړه او قوت را ټول کړل، پاڅېده له سترګو نه يې اوښکې پاکې او په خبرو شوه:

- نيکولای،ترېوې اونۍ وروسته ځي،د هغه دلېږدولو فرمان...لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخته لاسلیک شوی دی... هغه خپله ما ته وویل...

هو کې، ما به نه ژړل (هغې، هغه کاغذونه چې په لاس کې یې وو، راوغوړول، هغه د نیکولای شعرونه وو)ما به هر څه زغملي وای، ما به هېڅ نه ژړل، مګر نه پوهېږم...هېڅوک نه پوهېږي، چې د هغه په زړه کې څه دی...

او بېرته په ژړا شوه. د هغې ژړا، د هغې د پاک، سپېڅلي او روڼ روح ښکارندونه و.

بیا یې هڅه وکړه چې د خپلو ساندو مخه ونیسي او وې ویل:

- سخ په تا... کېدای شي ته داسې وانګیرې چې زه له تا سره رخه لرم... ته ما ته ګران یې... باریس هم را ته ګران دی...هغې په زړه کې وویل:

- هغه خورا خواخوږی دی...هېڅ څه ستاسو د نیکمرغۍ خنډ نه دي، خو نیکولای خو زما د ترور زوی دی...(په روسانو کې د کاکا، ماما او ترور له زامنو او لوڼو سره نکاح ناروا ده) باید خپل ستر پاپ اجازه ورکړي... کنه اجازه نشته.له دې که تېرشو فکر نه کوم، مور جانه (سونیا، ګرافینه خپله مور ګڼله او د مورپه نامه یې یادوله)ونه وایې چې زه د نیکولای راتلونکې نه بربادوم. یا به ووایي چې زه سخت زړې یم او یا د چا ښه هېروم، هغه به حق ولري، خو رښتیا خبره دا ده چې په خدای قسم (پر ټټر یې صلیب انځور کړ) هم هغه او هم تاسې ټول را ته ګران یاستئ. ولې یو ازې ویره... هغه هم نه پوهېږم ولې؟ نه پوهېږم ما هغه ته څه بد رسولي؟ زه له تاسو ټولو مننه کوم. زړه مې غواړي هرڅه تر تاسو ځار کړم، مګر هېڅ نه لرم، وایي، تشه لاسه ته مې دښمن یې.

سونیا، نور نه شو کولای وغږېږي، سر یې په لاسونو او بیا په سرو بړدي کې پټ کړ.ناتاشا هغه دلاسا کړه، خو د هغې له خبرې، له ورایه ښکارنده وه، چې هغه د زړه له کومې د خپلې خورلنډې په درد او

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم، پوهېږي.

ناڅاپه یې چیغه کړه:

- ربښیا ده، ربښتیا ده.

تـه بـه وایـې چـې د سـونیا د ټولـو اورنیو غمونـو ربښـتینی علـت یـې موندلی دی:

ـ هرو مرو تا ته له غرمې وروسته، ویرې، څه ویلی دی؟ همدا سې نه ده؟

- هو کې، دا شعرونه نیکولای په خپله لیکلي دي او نور ما پـه خپلـه لیکلي. ویرې، هغه زما پر میز پیدا او وې ویل:

- هغه به مورجانې ته وښیئ.

او دا یې هم وویل چې، دچا دښو درناوي نه کوم، دا چې مورجانـه بـه هېڅکله اجازه ورنه کړي، هغه له ما سره واده وکړي، هغه به له ژولیا سره واده کوي.تـه خو ګورئ ! هغـه ټولـه ورځ، لـه هغـې سره...نو ناتاشې !نو ولې؟ دڅه لپاره؟

تر دې خبرو وروسته ژړا لا پسې زیاته شوه.ناتاشا هغه را پورتـه، پـه غېږ کې یې ټینګه.له خندا نه په ډکې خو لې او له اوښکو په ډ کوسترګو یې د هغې خواخوږي کوله:

-ګرانې سونیا ! ته د هغې خبرې مه منه ،د زړه سره ! دهغـې خبـرې مـه منه. ستا په یاد دی چې موږ دواړه لـه نیکولای سره دڅوکۍ پـر سر څه وویل؟ ستا په یاد نه دی کنه؟ یو ماخوستن نا وخته شومه دم و، ګوره ! مـوږ ټولـو پرېکـړه وکـړه چـې څنګـه بـه کـوو ؟ زمـا لـه یـاده وتلـي چـې څنګه؟خو دومره مې په یاد دي چې، هرڅه ښه او دهرڅه اجازه شته. تـه وګـوره ! چـې شینشـین لالا ، د خپلـې تـرور لـه لـور سره واده کـړی دی او موږخو ،دترور دترور لونې کېږو. او باریس خو ویل چـې دا هـېڅ خنـډ نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري.ناتاشې،دوام ورکړ:

-ته پوهېږې، ما هرڅه هغه ته وويل، هغه خورا پوه او ښه هلک دی. هغه له هر څه نه خبر دی. ته مه ژاړه، مه ژاړه، زما ګرانې، مهرباني د زړه سرې سونيا.

بيا يې په خندا هغه مچو کړ او دوام يې ورکړ:

-ويره خورا بدنيته نجلۍ ده. بلا دې په پسې وي. توکل په خدای وکړه. ټول کارونه جوړېږي. مورجانې ته هم هغه نه وايي، نيکولای به خپله ورته ووايي. هغه ،د ژوليا په خيال کې هم نه دی.

هغه يې پر سر مچ کړه. سونيا ، پاڅېده، پيشونګوری،بيا مست شو ، سترګې يې وځلېدې،داسې برېښېده چې چمتو ده،لکۍ وښوروي او د پخوانی عادت په څېر،هرڅه په خپلو منګولو وچورلوی.

په چټکۍ يې خپل کالي جوړ او څنې برابرې کړې او وې ويل:

- ته همداسې فکر کوئ؟ رښتيا وايئ؟ ته او خدای همداسې ده؟

ناتاشې چې د خپلې خورلنډې له کوڅيو نه را وتلي ويښته سمول، وې ويل:

-رښتيا وايم، په خدای باور وکړه، رښتيا وايم.

او دواړو په ګډه وخندل.

-ښه، نو درځه اوس به د چېښې، سندره وبولو.

- درځه.

ناتاشا ناڅاپه ودرېده او وې ويل:

-پوهېږئ، هغه څورب پېير، چې د ميز پر سر زما مخې ته ناست و، ډېر د خندا وړ سړی دی،هغه چې هر وار رایادېږي، خندا راځي.

دا خبره لا پای ته رسېدلې نه وه،چې ناتاشا ،د هليز ته منډې کړې.

سونيا ، هغه ښکې وڅنډلې چې جامو پورې يې نښتې وې، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعرونو کاغذونه يې لوړ پر ډنګر تهړ وتومبل، په ارامو او له خوښيو په ډکو ګامونو او ګلابي اننګو، ناتاشې پسې، د دهليز له لارې مېلمستون ته ننوتله. د مېلمنو په پر له پسې غوښتنې، ځوانانو هغه (کلوچ) يا چينې په نامه سندره وويله، سندره په بې ساري توګه د ټولو خوښه شوه. وروسته بيا نيکولای، هغه سندره چې نوې يې زده کړې وه، وويله:

دروسي متن ۸۴مخ
ښکلې شپه، د سپوږمۍ تر رڼا لاندې
د نيکمرغۍ تصورېې کولي شي
چې لا نړۍ کې يو څوک پاتې،
چې خيالو کې د تا ډوب دی
په نازکو نرمو ګوتو
بياد چنګ په اوربل لوبې کوي
په زړګي کې مينه او لېوالتيا را خوټېږي
او تا ځان ته ورغواړي،
خو افسوس، افسوس چې دا وصل د سترګو رپ دی
افسوس چې سپرلی او لمر دواړه بې وفا دي

هغه، لاد سندرې وروستی بند، پای ته رسولی نه و چې په مېلمستون کې ناستو زلميانو، سمدلاسه د پښو د ډبېدو له زوره ځمکه په ريږد ېدا راوسته او د سازيانو د غاړو د تازه کېدو انګازه هم خوره شوه.
پېير، په حجره کې کې ناست و. شينشين، په دې پلمه چې پېير تازه له بهر نه راغلی دی، د پېير لپاره يې خونده، سياسي خبرې اترې له هغه سره تو دې کړې. ځينې نور هم له هغوی سره يو ځای شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موسیقۍ د پیلېدو سره سم، ناتاشا حجرې ته را ننوتله او مخامخ پییر ته ورغله، په خندا مګر په سپین سترګۍ یې وویل:
- مورجانې وویل چې تاسو نڅا ته را وبولم.
پییر وویل:
- ډارېږم چې د نڅا ، په خوځېدا کې تېر نه وزم، خو که ته ما ته لاربنوونه کوې هغه بیا بله خبره ده.
هغه خپلې شډلې منګولې ورټیټې او تنکۍ پښغلې ته یې ور وړاندې کړې.
پییر، په دې هیله چې نورې جوړې هم جوړې او سازیان سازونه سر کړي، د خپلې کوچنۍ تنکۍ جوړې تر څنګ سترګې په لار ودرېد. ناتاشا له دې کبله له خوښۍ نه په جامو کې نه ځایېده چې له ځانه مشر، هغه هم له بهره راغلي یو چاسره ، د ټولو مخکې غږېږي او نڅېږي.
د هغې په لاس کې هغه ببوزۍ (پکه) وه چې په بنډار کې یوې ښځې د ساتنې لپاره هغې ته سپارلې وه ، هغې یه یوه ځانګړې توګه پکه ښوروله (خدای خبر چې هغې د غه ښورېدا چېرې زده کړې وه) او د هغې له شانه یې خپل د نڅاله جوړې سره خبرې کولې.
مشره ګرافینه چې کله له تالاره تېرېدله، د هغې په لیدو یې په موسکا ، موسکا وویل:
-وګورئ! وګورئ !
ناتاشا ، تکه سره شوه ، وموسېده او وې ویل:
-ته څه وایې مورې؟ څه شوي دي؟ دلته! څه د تعجب وړ دي؟
په هغې حجرې کې چې، ماریا دیمیتروفنا او ګراف نڅېدل، (ایکوسز) د چټکې نڅا د دریېم وار په نیمای کې، د څوکیو د دېخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخوا کولو شروشور پاڅېد ،زيات شمېر مېلمانه،په تېره بيا ګران او پاخه عمري،تر څه ناستې وروسته سره وښورېدل،د پيسو کڅوړې يې په جيبو کې ځای پر ځای منډلې(هغوی خو قطعي په پيسو کولې) او د دېرې خواته خوځېدل. دټولو مخکې،په ډېرې خوښۍ او ورين تندي، ماريا ديميتروفنا او ګراف روان وو.ګراف،د بالت د نڅاګر په شان په داسې يوې ادا چې دخوښۍ او ټوکې نښې په کې څرګندې وې،ملا کږه او ماريا ديميتروفناته لاس ورکړ.هغه چې ټټر ډالۍ کړی و او يوې موسکا چې رندانه او دخوښۍ ځيرکتيا ترې ورېده،د هغه څېره ځلوله. همدا چې د (ايکوسز)چټکه نڅا پای ته ورسېده، دسازيانو د پام رااړولو لپاره يې،لاسونه سره وپړکول،په لومړني ويلن غږونکي يې غږ وکړ او وې ويل:

-سيمون ! ته د دانيلو کيوپر ،نغمه غږولئ شئ؟

داهغه نغمه وه چې دګراف خورا خوښېده او په ځوانۍ کې هغه دې نغمې ته ډېر نڅېدلی و.(دانيلو کيوپر،دچټکې خوځېدا نڅا ده).

ناتاشا داچور هېره کړې وه چې له ځانه مشره سره ناڅي،داسې په ملا ماته شوه چې سر او تاو شوې کوڅۍ يې ځنګنوته ور ورسېدې، دهغه دلوړې خندا کړسهاری په ټول صالون کې انګازې ګډې کړې او خپله يې تر هغه نه په لوړ اواز په پرمېلمنو چيغه کړل:

-وګورئ ! پلار ته مې وګورئ ! غواړي وناڅي !

په رښتياهم ،ټول هغه کسان چې په صالون کې وو ،په خورا خوښۍ او لېوالتيا ،د خوشاله بوډا لورته سترګې اړولې وې.ګراف،په نڅا کې دخپلې محترمې جوړې،ماريا ديمتروفنا تر څنګ،چې تر ده لوړه، ولاړ وه، هغه خپل مړوندونه د نڅا نغمې ته ښورول،په داسې حال کې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږې يې هسکې نيولې وې، په ځانګړي اندازې يې چورلولې، پښې يې دنڅا نغمې ته په پام سره په ځمکې وهلې او په هغې موسکا، چې دده څېره يې لا غوړوله، نندارچيان هغه څه ته چمتو کول چې راتلونکو شو شېبو کې پېښېدل.همدا چې د ترپاچکا(يو ډول نڅا ده) ته ورته، د دانيلو کيوپر سندريزه او نڅالمسونکې نغمه وغږېده، د دېرې، د دروازو دواړه خواوې، يو خوا له نارينو او بله خوا له ښځينه چوپړانو را ډکې او ټولو له موسکا نه په ډکو خولو د کوربانه ننداره کوله.

دچوپړانو له ډلې نه يوې مينځې په لوړ اواز غږوکړ:

- نو زموږ بابا، باز دی !باز !

ګراف، خورا ښه، نڅېده، دی خپله هم په دې پوهېده چې ښه ناڅي، خو د نڅا جوړې يې نه شو کولای او نه يې غوښتل چې ښه ونا څي.هغه جګه ونه ولاړه او خپل درانه او قوي لاسونه يې ښکته ځوړند کړي وو(خپله وړه کڅوړه يې ګرافينې ته ورکړې وه)خو يوازې د هغې ځيرړه ،خو ښکلې څېره نڅېدله.هغه څه چې د ګراف، په ټوله لنډه ونه کې ښکارېدل، د ماريا ناديمتر فنا ،يوازې په خندنۍ څېره او خوځېدونکې مخ پورته پزه کې راڅرګندېدل ،خو هغه څه چې ګراف، که ګراف به د خپلې احساس ښښونکې لېوالتيا او د خپلو پښو په چټکتيا ،ښکلې خوځېدا ،پاڅېدو او کښېناستو کې نندارچيان د ځان لېواله کول، ماريا ديمتروفنا هم د خپلې ټولې حيا او جديته سره، په کراره خوځېدا ،نرۍ نرۍ اوږو ښورولو او په نڅا کې د لنډو کېناستو او پاڅېدو او زړه وړونکو نرمو چورلکونو د مېلمنو په زړه تالان جوړاوه...ټولو مېلمنو په لېوالتيا او مينې، ګراف او ماريا ديمتروفنا ته سترګې ګنډلې وې. ناتاشې، د ټولو حاضرينو لستونو ته چې هسې هم بې د هغې له سپارښتنې نه په دغې نڅېدونکې جوړې سترګې خښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې وې، لاس ور اچاوه چې د دې د پلار نڅاته وګورې. ګراف، د نڅا په ځندنيو شېبو کې ژوره سا بدلوله او د لاسونو په پړکولو يې سازيانو لا د چټکو نغمو غږولو ته هڅول. دی پخپله لا په چټکۍ، لا پسې چټکۍ او لا پسې چټکۍ، په خورا مينې او مستۍ د لېونتوب تر کچه نڅېده او د ګوتو او پوندو پر سر به د ماريا ديمتروفنا تر شا او خوا وچورليده. هغه، خپله جوړه د نڅا تر پای ته رسېدو وروسته د هغې د ناستې تر ځايه بدرګه کړه. د هغې پر وړاندې يې درناوي وکړ... په خولو کې لوند لوند، د نندارچيانو په تېره بيا د ناتاشې د لاس پړکولو په شر او شور کې يې خپل ښی مړوند پرانست او کړۍ رنګه يې وښوراوه. د وارې نڅاګر ودرېدل، ژورې سا يې وويستلې او په دسمالونو يې خپلې خولې پاکولې. په دې وخت کې ګراف وويل:

-هو کې ګرانو ! او زموږ په وخت کې ټول د غه شان نڅېدل.

ماريا ديمتروفنا، چې لستوني بډ وهل او په سختۍ يې اوږده او ژوره سا ويسته، وويل:

-بچک دې مړشه، دانيلو کيوپر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

په هغې شپه کې چې، د رستوف، د کورنۍ په صالون کې، سازیانو له ډېرې ستومانۍ یې د شپږم انګلز په نامه د ناسمې غږېدونکې کمپوز نوې ناسمې نغمې ته مېلمانه نڅېدو ته، هڅول او ستړو اشپزانو او چوپړانو د ماښامنۍ چمتوالی نیوه، پر ګراف بېزاوخوف، د زړه د ناروغۍ شپږم ګوزار راغلی و. داکترانو، نورنو د هغه درغېدو، تمه نه لرله. ناروغ د پټې خولې دعا ته هڅول شوی و، پرهغه د دعا ویل پیل او هغه یې وروستي منیځلو او هغه پورې اړوندو دعاګانو ته چمتو کاوه. په کورکې هغه ګڼه ګوڼه او ګڼښې پیل شوې وه چې د دغه شان یوې پېښې د درشل په وخت کې رامنځ ته کېږي. له کوره بهر د ګور او کفن او تدفین کسانو چې هڅه یې کوله ځان په ګاډیو کې له رارسېدونکو ویرجنو نه دلویو دروازو تر شا پټ کړي، د ګراف د خښولو لپاره دیوه قیمتي تابوت او کفن د جوړولو د فرمایش د ترلاسه کولو لپاره سترګې په لاره وو. د مسکو پوځي لوی قوماندان چې د ټولواکې دویمې ایکاترینې په وخت کې لوی او نامتو سړی و او په پرله پسې ډول یې د ګراف د حال د خبرتیا لپاره خپل یاوران یو په بل پسې رالېږل، دا وار خپله راغلی و چې د ګراف بېزاوخوف، جاج واخلي او ښښنه ترې وغواړي. د هرکلي په پرتمینه کوټه کې سخته ګڼه ګوڼه وه. پوځي قوماندان له نیم ساعته وخته وروسته چې یو په یو یې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناروغ سره تېر کړي و، راووت، ټول ناست کسان يې د رناوي ته پاڅېدل، قوماندان چې هغوی ته د درناوي سر ښوراوه هڅه يې کوله چې څو مره ژر کېږي د داکترانو، روحانيونو او دناروغ دخپلوانو له ستر ګو نه چې ده ته يې سترګې وراوښتې وې، ځان پناه کړي. سردار واسيلي چې په دې څو ورځو کې ژېړ او ډنګر شوی و، د بدرګه کېدو په حال کې يې څو واره په پټه د پوځي قوماندان په غوږ کې څه وويل.

هغه د پوځي قوماندان تر بدرګه کېدو وروسته، په صالون کې يوازې پر څوکۍ کېناست، پښه يې په پښه واړوله، څنګلې يې په ځنګنو کېښودې او سترګې يې په لاسونو پټې کړې، سردار واسيلي، يو څو شېبې په همدې حال پاتې شو، پاڅېد او وروسته دده د دوديز حال برخلاف، په چټکو ګامونو، ګبنۍ حالت، له وحشت نه په ډکو سترګو دا هغه خوا، له اوږده دهليزه واوښت او د ودانۍ دنيمايي شا ته د مشرې شهزادګۍ کورته لاړ.

په تته او نيمه تياره کوټه کې ناست کسان، په نابرابر بنګهاري خپل منځ کې يو له بل سره غږېدل او هر وار چې به دروازه په کراره خلاصېده، هغې ته به څوک ورننوتل او يا به ترې راوتل، په خورا انتظار او پوښتنيز غلچک به يې د هغو خوا ته کتل.

يو سپين ږيرى چې له روحاني څېرې نه يې نور وربده، هغې بوډۍ ته چې تر څنګه يې ناسته وه او په خورا حيرانۍ او سادګۍ يې ده ته غوږ نيولى و، وويل:

-هر بنده ته يو بريد ټاکل شوى دى او له دې بريده تېرى ناممکنه دى.

بوډۍ چې ګواکې د روحانيت په اړه يې هېڅ معلومات نه لرل او د روحاني، د روحانيت درجه يې په پام کې ساتله، وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-فکر نه کوئ چې پر هغه د شهادت ویل څه ناوخته شوی دی؟
روحاني په خپل شنه سر چې څو تاره ویښته یې پرې خورا سم کړي وو، لاس تېر او وې ویل:
-دغه دعا، د کلیسایي مراسمو خورا مهمه برخه ده.
د صالون په بله خوا کې کوم یوه وپوښتل:
-دا څوک و؟ پخپله پوځي قوماندان؟ خپله راغی، څه ځوان دی، آه؟
-هو کې له شپیتو یې عمر اوښتی او خلک یې ځوان بولي. داسې ویل کېږي چې ګراف نور نو هېڅوک نه پېژني، سره غواړي پر هغه شهادت وویل شي.
-زه یو څوک پېژنم چې اوه واري یې شهادت پرې ویلی دی.
منځنۍ شهزادګۍ، په ساندو او ژړا د ناروغ له کوټې راووته او د داکتر لورن څنګ ته چې په خورا پرتم د ددویمې ایکاترینې تر تصویر لاندې ناست او څنګلې یې پر میز ایښې وې، کېناسته.
داکتر ددې پوښتنې په ځواب کې چې هوا څنګه ده، وویل:
-خورا ښه ! خورا ښه هوا ده ! خورا ښه هوا ده شهزادګۍ او بله خبره خو داده چې مسکو خو یوه کلي ته ورته دی.
شهزادګۍ یو سوړ اسویلی وویست او وې ویل:
-همداسې ده ! ایا هغه ته اوس کوم شربت ورکولی شئ؟
داکتر لورن، لږ په چرت کې لاړ.
-هغه خپله دوا خوړلې ده؟
-هو.
داکتر، خپل بریګه نومی ساعت ته وکتل او وې ویل:
- په یو ګیلاس ایشېدلو اوبو کې د پزې د یو وار نصوارو په اندازه، کرمو تاري، نومه دارو واچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو الماني داکتر چې څیني توري یې په خپله لهجه ناسم ویل، یوه یاور ته وویل:

-لاتر اوسه هېڅکله داسې نه دي شوي چې څوک دې، د زړه له درېیمې حملې نه ژوندی راوتلی وي.

یاور، وویل:

-خورا ژوند زړی او مست سړی و، خو په زګیروي یې وویل:

- اوس به دهغه دا شتمني او جایدادونه چاته رسي؟

-الماني ځواب ورکړ:

-سودا یې مه کوئ؟میراث خواره یې پیدا کېږي.

ټولو بیا دروازې ته وکتل.منځنۍ شهزادګۍ هغه شربت چې د لورن په سپارښتنه جوړ کړی و، نارغ ته وروړ.الماني داکتر، لورن ته نږدې شو او په خپلې ناسمې فرانسوی لهجې یې وپوښتل:

-کېدای شي تر سبا سهاره پورې ژوندی پاتې شي؟همداسې نه ده؟

داکتر لورن، چې شونډې سره کېښکودې، خپله ګوته په خورا غوڅه بڼه دخپلې پزې پر وړاندې د نه په نښې وښوروله، په کراره، خو په داسې موسکاچې په هغې کې له ځانه د هسې رضایت نښې څرګندې وې چې ګواکې د ناروغ په حال خورا ښه پوهېږي، وویل:

-همدا نن شپه او بس!

هغه ددې خبرې سره سم ووت.

په دې وخت کې سردار واسیلی، دشهزادګۍ د کوټې دروازه ببرته کړه.کوټه تته غونډې وه، هلته د سپېڅلو شمایلو پر وړاندې دوه شمعې لګېدلې او دننه د کوټې نه، د ګلانو او څکول شویو تنباکو بوی راته.کوټه له ښکلو الماریو، څوکیو او کټونو ډکه وه.د پاسته او لوړ کټ پر سر، یوه سپینه روجایي لیدل کېده. په دې وخت کې دیوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کونګري د غپا غږ هم واورېدل شو.

-اوهو ! دا ته يې د کاکا زويه !

هغه پاڅېده او خپلې څنې يې چې تل آن همدا اوس، داسې ږمنځ، جوړې او په غوړو غوړې شوې وې چې ويلې به دې، هغه له ککرې سره يوه ټوټه دي، سره بيا جوړې او وې پوښتل:

-څه پېښه ده؟ څه شوي دي؟ زه لا د وخته داسې ډاره شوی وم.

سترې شهزاده چې د شهزادګۍ پر ځای پر څوکۍ کېناست، ځواب يې ورکړ:

-نه !نه ! هېڅ نه دي پېښ شوي، حال هماغه دی چې و. کاتيوش ! (د کاترينې د نوم لنډه بڼه) زه راغلم چې له تا سره وغږېږم. دا کوټه دې څنګه تو ده کړې ده، مګر په هر حال، راځه کينه چې سره وغږېږو.

شهزادګۍ چې ځان د خبرو اورېدو ته چمتو کاوه. په نه بدليدونکې، حيرانۍ او منګ شوې بڼې د شهزاده مخې ته کېناسته او وې ويل:

-ما تصور کاوه چې څه پېښ شوي نه وي، د کاکا زو !غوښتل مې وېده شم، خو نه کېږي.

سردار واسيلي د هغې لاس راونيو او د عادت له مخې يې، ښکته کېښکود او وې ويل:

-ښه نو !راته وايه ګرانې !

داسې برېښېده چې د غه خبره (ښه نو !راته وايه) د نورو ټولو هغو خبرو په شان ده، چې آن د هغې له يادونې پرته، دواړه ښه پرې پوهېدل، چې څه دي.

شهزادګۍ، له خپل بې ډوله ځان ،نريو اوږدو لينګيو ، وچې ملا ، په مړاوو ، پړسېدلو او خړو سترګو ، بربنډ کتو ، مخامخ شهزاده ته ځير وه. بيا يې سر وښوراوه ، اسويلی يې وويست او سپېڅلي شمايل ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکتل. دهغې دغه حالت هم کېدای شو ناروغ ته دخواخوږۍ او لېوالتیا نښه او هم د خورا ستومانتیا او ژر استراحت ته دهیلې نښه وګڼل شي.

سردار واسیلي چې دهغې دغه حالت د ستومانتیا نښه ګڼله، وې ویل:

-تصور کوئ چې زما حال ښه دی؟د یوه بار وړونکي آس په څېر سا نه شم اېستلي، ټوټه، ټوټه یم، خو بیا هم غواړم کتویشا !لـه تاسره وغږېږم.

هغه هم خورا سپین او په ډاګ غږېده.

سردار واسیلی ،چپ شو او دهغه غومبوري، کله یوې او کله بلې خواته په رېږېدو شول.دهغه بشرې ته یې داسې ناخونده، بډه ورکړه چې، هېڅکله ،په هېڅ مېلمستیاوو کې د سردار واسیلی مخ هسې چانه و لیدلی.دهغه سترګې هم هغه خپل همیشنی حالت نه درلود ،کله به بې حیا ټوکېده او کله به له ډاره ډکې دېخوا اخوا غړېدلې.

شهزادګۍ، چې خپلو ډنګرو وچو منګولو کې خپل سپی په ځنګنو نیولی و ،په خورا ځیر یې د سردار واسیلي سترګو ته کتل، خو داسې برېښېده کـه تر سهاره هم سترګې په لارې پاتې شي، خو بیابه هم په پوښتنه چوپتیا ماته نه کړي.

سردار واسیلي، چې ښکاربده د خپل ګوګل د اخ او ډب تر اغېز لاندې یې خپلې خبرې را جوړې کړې، زیاته کړه:

-کاترینې سیمینوفنې ! په دغه شان شېبو کې لکه همدا اوس، باید د هر څه په اړه هر اړخیز فکر وشي، باید دراتلونکې په اړه فکر وشي، دتاسو په اړه...تـه خو پـه دې پوهېږئ چې تاسو ټول ماتـه لکه دخپل اولاد په شان ګران یاستئ.

شهزادګۍ، همداسې په ځیر، خو بې احساسه هغه ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار واسیلي، پرته له هغه چې هغې ته ور وګوري، په خورا خواشینۍ، میز له ځانه پورې واهه او خپلې خبرې یې اوږدې کړې:

- او بالاخره، زما د کورنۍ په هکله هم باید فکر وشي، ته پوهېږې، کاتیوشې! تاسې درې خویندې، د مامنتوف لونې، بله زما ښځه، موږ د ګراف یوازیني وارثان یو. پوهېږم، پوهېږم، د دغه شان شیانو په اړه تا ته فکر کول او غږېدا ځومره ګرانه ده، خو ما ته هم تر تا نه اسانه نه ده. مګر ګرانې، زما چې اوس عمر شپېتو ته نږدې دی، د هر ډول پېښې د پېښېدو امکان شته دی. پوهېږې دا زه وم چې پېیر، پسې مې سړی ولېږه، خپله ګراف، د هغه تصویر ته مخامخ اشاره کوله او هغه یې ځانته ورغوښت.

سردار واسیلي، چې په پوښتنزه، شهزادګۍ ته کتل، خو په دې پوه نه شو چې د هغې په دې خبره سر خلاص شو چې ده هغې ته وکړه او یا هسې دا ده ته ګوري...

هغې ځواب ورکړ:

-د کاکا زو! زه یو څه له خدایه غواړم، پاک الله دې زموږ پر ناروغ رحم وکړي او د هغه سپېڅلي روح ته دا توان ورکړي چې په ارامه له دې...

سردار چې په خپل شنه سر لاس تېراوه او له خورا خواشینۍ نه یې هغه میز چې پورې وهلې و، بېرته ځانته ورنږدې کړ، په تاو تریخوالي وویل:

-هو کې همداسې ده! همداسې! خو بالاخره ... خبره په دې کې ده چې ته هم پوهېږې، هغه دا چې ګراف، پروسږکال ژمی، وصیتلیک لیکلی او په هغه کې یې اصلي وارثانان چې موږ یو، بې برخه کړي او ټول له شتمني یې پېیر، ته ور کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ، په کراره ځواب ورکړ:

- پر پړده چې ليکلې يې وي، هغه نه شو کولای شتمني د پېير، په نامه کړي، هغه خو د هغه نامشروع زوی دی.

سردار واسيلي چې ګېنۍ اخيستی و، ځان يې ميز پورې ونښلاوه، خپلې خبرې يې لاتودې او چټکې کړې او ناڅاپه يې وويل:

- خو که هغه ټولواک ته ليک ليکلی وي او په هغه کې يې هيله کړې وي، چې پېير، د هغه مشروع زوی وګڼل شي، بيا به څه کېږي؟ ته پوهېږې؟ د ګراف خدمتونو ته په پام سره د هغه غوښتنې ته درناوی کېږي.

شهزادګۍ، ومسېده، د هغه چا غوندې وموسېده چې انګېري، له هغه چا نه زيات پوهېږي، چې ورسره غږېږي.

سردار واسيلي، د هغې لاس راونيو او وې ويل:

-راشه چې له بلې دې خبر کړم، ليک ليکل شوی و، که څه هم هغه ټولواک ته استول شوی نه دی، خو ټولواک له هغه نه خبر دی.او س خبره په دې کې ده چې ليک له منځه وړل شوی دی او کنه؟ که له منځه وړل شوی نه دی، هره هغه شېبه چې دا کار پای ته ورسي - سردار واسيلي اسويلی وويست او په دې توګه يې غوښتل دا ځرګنده کړي چې دده دا خبره "چې دا کار پای ته ورسي " نه يې موخه څه وه...

هغه خبرې اوږدې کړې:

-د ګراف کاغذونه به سره لاندې باندې کړئ، وصيتليک او ليک به ټولواک ته واستول شي، د هغه ليکل شوې هيلې ته په درناوي هرڅه منل کېږي او پېير به، لکه مشروع زوی ټوله شتمني ترلاسه کوي.

شهزادګۍ په ملنډو وموسېده، داسې چې ګواکې له دغې خبرې پرته هرڅه کېدای شي، وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-او زموږ برخه؟

-ماته ګراني کاتیوشې !خبره داسې سپینه ده لکه لمر.خبره چې داسې ده، هغه د ټولې شتنمي یوازینی وارث دی او تاسو ته هېڅ هم نه رسېږي.ماته ګرانې ! ته باید په دې پوه شي چې ایا وصیتلیک او لیک، لیکل شوي وو او کنه ! که لیک، لیکل شوی و، هغه له منځه وړل شوی او کنه؟ او کنه هغه ولې هېر شوی، ته باید هرومرو پوه شي چې هغه چېرې دی او باید پیدا یې کړې، ځکه چې...

شهزادګۍ له درده په ډکې موسکا ،بې له هغه چې ملال کاته بدل کړي، د هغه خبرې پرې او وې ویل:

- یوه دا لا پاتې وه، تاسو فکر کوي زه ښځه یم او ښځې په څه نه پوهېږي، خو هر څه چې وي، دومره پوهېږم، چې نامشروع زوی وارث کېدای نه شي، هغې زیاته کړه:

-یو ارموني.

هغې چې د ارموني کلمه په فرانسوي ویلي، داسې وانګېرله چې په دې ټوګه یې د سردار د خبرو بابېزوالي پوره ثابت کړی دی.

-ګرانې کاتیوشا ! اخر ته ولې نه پوهېږئ؟ ته داسې هوښیاره او بیا نه پوهېږې.که ګراف، ټولواک ته لیکلي وي او په هغه کې یې دا غوښتنه کړې وی چې د هغه زوی دی مشروع وبلل شي، نور نو ، پییر، پییر ،نه ،بلکې هغه به ګراف بېزاوخوف او د وصیت لیک له مخې به د ټولې شتمنۍ اصلي وارث وي.

او که وصیتلیک او لیک، له منځه وړل شوي نه وي، تا ته پرته له دې چې ته ښه او د ثواب وړ ښځه یې بل هېڅ نه پاتېږي، هغه څه چې زه درته وایم، یوه رښتینې خبره ده.

شهزادګۍ... په یوې ادا سره زیاته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه، پوهېږم چې وصیتلیک ،لیکل شوی، خو په دې هم پوهېږم چې هغه اعتبار نه لري، خو زه خپه په دې یم چې تاسو پر ما د احمقۍ ګمان کوي، دکاکا زو.

سردار واسیلي په خورا تلوار وویل:

-ماته ګرانې، کاترینې سیمینوفنا ! زه دلته ددې لپاره نه یم راغلی چې یوب ل تـه کرېږې او زړه زورونکې خبرې وکړو ،بلکې ددې لپاره راغلی یم چې لـه یـوې خپلې ،ښې، مهربانې ،رښتینې او پـه رښتیا خپلوانې سره، دهغې دګټو په اړه وغږېږم. دا لسم وار دی چې درته وایم، کـه د ټولـواک پـه نامـه لیـک او د پېیر، پـه ګټـه لیـک شـوی وصـیتلیک، دګـراف د کاغـذو پـه مـنځ کـې پیـدا شـي، نـه مـا احمقګوټي، نه تا او نه دې خویندو ته، هېڅچا تـه هم، هېڅ ډول میراث نه رسېږي. که زما خبرې نه منئ، دهغو کسانو خبرې ومنئ چې په دې کار پوهېږي، هغه دیمیتري انوفریېوویچ، چې، دهغو دکورنۍ مدافع وکیل دی، یادوم.هغه هم داسې وویل.

داسې وبرېښېده چې دشهزادګۍ، په خیالاتو کې ناڅاپي او ژور بدلون راغلی وي، تاندو شونډو یې رنګ بایلود(سترګې یې پـه خپل حال پاتې شوې) کله چې یې خبرې پیل کړې، ژبه یې داسې بنده بنده کېده چې دې ته خپله هم د نه منلو وړ نه و.دې زیاته کړه:

-دا به ډېره ښه وه،ما نه څه غوښتل او نه څه غواړم.

هغې له ځنګنو نه ،خپل وړوکی کونګری ښکته کړ، دخپل کمیس ګونځې یې سره سمې کړې او وې ویل:

-دې ته وایي مننه ،دې ته وایي شکریه، هغه هم له هغه چانه چې خپل ټول ژوند یې له هغه نه ځار کړی و.ډېر ښه ! ډېر ! ګرانه سرداره غواړم وو ایم چې زه خپله خو هېڅ شي نه غواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار واسيلي ځواب ورکړ:

-سمه ده !خو ته يوازې نه يې، ته خويندې هم لرې.

مګر شهزادګۍ، دهغه دا خبره نه منله.هغې وويل:

-هوکې زه لا له پخوا نه پوهېدم، خو هېره کړې مې وه چې په دې کورکې له سپکاوي ،دوکې، رخې، لمسون،ناشکرۍ او تربګنۍ پرته دبل څه تمه نه کېږي...

سردار واسيلي چې غومبوري يې له پخوا نه لا زيات رپېدل،وويل:

-ته په دې پوهېږئ او کنه چې هغه وصيتليک چېرې دی؟

-هوکې،خو زه احمقه وم، په خلکو مې باور درلود ،له هغو مې ځان،ځاراوه، خو ګټه هغه څوک کوي چې دوه مخي او په زړه ناپاکه وي،زه پوهېږم، پوهېږم چې دا دچا لمسون او لاس دی.

-شهزادګۍ دپاڅېدو تکل وکړ ،مګر سردار هغه له لاسه راونيوه.

شهزادګۍ ،دهغه چا حالت غوره کړی و چې ناڅاپه له ټول بشريت نه ناهيلې شوې وي،هغې په ځير، ځير خپل مرکچي ته کتل.

-تراوسه پورې لا ناوخته شوې نه ده،زما ګرانې !ته پوهېږې، کاتيوشې ! داټول نه په لاسي بلکې په بې پروايۍ کې،د قهر او دناروغۍ په شېبو کې ترسره شوي او بيا يې له ياده وتلي دي.د زړه سره ! زموږ دنده داده چې دهغه دا تېروتنې راسمې او د هغه د ژوند وروستۍ شېبې ورته داسې ارامې کړو چې هغه ته ددغو تېروتنو د سرته رسېدلو اجازه ورنه کړل شي،هغه بايد په داسې خيالو کې مړ نه شي چې فکر وکړي،ځيني هغه کسان يې بدمرغه کړي...

شهزادګۍ دملاتړ په توګه،دهغه خبره پرېکړه:

- هغه کسان چې خپل هرڅه يې تر ده ځار کړي و.

شهزادګۍ دا خبرې دهغه دخبرو د لاپخوالي لپاره وکړې او بيا يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هڅه وکړه چې پاڅې، مګر سردار دهغې مخه ونیوه، دې وویل:
-خو هغه هېڅکله دهغو په قدر پوه نه شو، یوسوړ اسویلی یې وویست او زیاته یې کړه:
- زه په دې پوه شوم چې په دې دنیا کې باید ښو ته سترګې په لاره نه شوو، په دې دنیا کې نه شرافت شته او نه حقیقت.په دې دنیا کې باید چالاکه او ظالم واوسې.
-ښه ده !ښه ده ! ته اوس په کراره شه،زه پوهېږم چې ته څومره پاک زړه لرې.
-نه !نه !زما زړه له کرکې ډک دی.
سردار خبره اوږده کړه:
-زه په دې پوهېږم چې ته پاک زړه لرې،زه دتا د دوستۍ په قدر پوهېږم او له تانه هم دا هیله لرم چې ته هم ماته په دې سترګې وګورې.تر اوسه لا وخت شته،کېدای شي دیوې شپې ورځې په اوږدو کې، کېدای شي یو ساعت،ښه به دا وي چې ته ماته هرڅه ووایې، پر هر هغه څه چې ته د وصیتلیک په اړه پوهېږې، په تېره بیا په دې باید پوه شي چې هغه چېرې دی؟ موږ به اوس هغه را واخلو او ګراف ته به یې وښیو.هغه هرومرو هغه هېر کړي او دی هم غواړي هغه له منځه یوسي.ته پوهېږې زه یوه هیله لرم چې په خورا رښتیني ډول دهغه ټولې سپارښتنې تر سره شي.زه دهمدې هیلې دترسره کولو لپاره دلته راغلی یم.زه دلته ددې لپاره راغلی یم او هغه دا چې له تاسو سره مرسته وکړم.
شهزادګۍ وویل:
- اوس زه په ټولو پوه شومه،زه پوه شومه چې دا دچا دوکې دي.
-خو خبره په دې کې نه ده،د زړه سره.
-هو کې !خبره ستاسو په هغې سن پطرزبرګوالي، ستاسو په هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانې انا میخایلوفنا کې ،په هغې شیشکې کې ده...
-ښه به داوې چې وخت له لاسه ور نه کړو.
-اخ !څه وو ایم.همدا پروسږکال ژمی و چې دلته راغله او دګراف په غوږوکې یې زموږ په اړه هغه مرداري ببولالې،په تېره بیا د سوفیا په اړه هغه ډنډورې وغږولې، نه ،نه،زه نه شم کولای، هغه دلته رایادې کړم چې د ګراف ناروغې یې لا پسې دوچنده کړه او تر دوه اونیو خو یې له موږ سره خبرې څه چې ببخې یې موږ ته نه کتل.دا همهاغه وخت و چې دغه د کرکې وړ او مردارلیک ولیکل شو ،ما داسې تصور کاوه چې دغه کاغذ کوم اعتبار نه لري.
-خبره په همدې کې ده ،نو تا ولې پخوا په دې اړه ماته هېڅ نه ویل؟
شهزادګۍ بې له هغه چې پوښتنې ته سترګه په لاره شي،وویل:
-دا لیک دهغه، په هغې ښکلې کڅوړه کې دی چې تر خپل بالښت لاندې یې کلکه ساتي.اوس زه پوهېږم.هغه، داسې ګبنۍ اخیستې وه چې ببواکه یې چیغه کړه:
-که کومه ګناه لرم،هغه به همدې مکارې او دوکمارې ښځې پر وړاندې دکرکې ګناه وي.زه نه پوهېږم،هغه ولې دلته داسې له دوکو نه ډکه ښکته پورته کېږي؟ زه به ورسره ګو رم.وخت به یې راشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

په هغو شپو کې چې د هرکلي او د شهزادګۍ په کوټې کې د غه خبرې اترې روانې وې، هغه ګاډی چې پېیر (ابړ پسې لېړل شوی وه) او انا میخایلوفنا (خپله یې ښه ګڼلې وه چې ورسره راشي) ، په کې سپاره وو ، د ګراف بېزاو خوف، دانګړ منځ ته راننوته. کله چې تر کړکیو لاندې پر پرتو سوارو ، د ګاډي د تایرونو غږ نرم شو ، انا میخایلوفنا ، هڅه وکړه چې خپل مل ، په خوږو ، پستو او هیلمندو خبرو ارام کړي، هغه ته یې مخ ورواړوه، خو وې لیدل چې هغه د ګاډي په کنج کې ویده دی، نو راویښ یې کړ. راویښ شوی پېیر، انامیخایلوفنا پسې غبرګ له ګاډي نه راښکته شو او راښکته کېدو سره سم له خپل نامشروع پلار، زنکندن په حال کې پلار سره د کتنې چرت یوړ. دې ته یې هم پام شو چې دوی نه د ماڼۍ له مخکنۍ لوې دروازې نه، بلکې د ودانۍ د شا له دروازې نه ننوتلي دي.

له ګاډي نه د راښکته کېدو په وخت کې یې هغو دوو تنو ته پام شو چې جامې یې د دې کور او سېدونکو ته ورته نه وې (د خوارانو جامې) او د دروازې له خوا نه یې ، د دیوال سیوري ته ځان پناه کړ. پېیر، څو شېبې ودرېد ، دا خوا هغه خوا یې وکتل او د دیواله د دواړو خواوو په سیوري کې یې ، د غو دوو تنو ته ورته نور څو تنه ولیدل، خو نه انا میخایلوفنا ، نه د هغې ګاډیوان او نه له دوی سره مل چوپړ چې نه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولای هغوی ونهویني، یوه هم هغو ته پاملرنه ونه کړه. پېیر، له ځانسره وویل چې ددې خلکو شتوالی به دلته یوه عادي خبره وي او باید همداسې وي. هغه انا میخایلوفنا پسې وخوځېد. انا میخایلوفنا په چټکو ګامونو، پر هغو له تېرو نه جوړو نریو زینو چې په تته رڼا، رڼې شوې وې، پورته وخوت او پېیر ته یې چې له دې نه شاته پاتې شوی و، غږ وکړ، چې چټک شي. پېیر، اصلا نه پوهېده چې دی ولې ګراف ته ورځي او له هغه نه زیات چې په دې بېخي نه پوهېده چې ولې دوی ودانۍ ته د شا د زینو له لارې ننوتل، خو دانا میخایلوفنا ډاډمن حالت او چټکو هڅو ته یې چې کتل، له ځانسره به یې وویل:

- دا باید همداسې وشي.

لا دزینو نیمایي ته ورسېدلي نه وو، چې څو تنه چوپړان سطل په لاس، په خورا چټکۍ، داسې چې د تېرو پر زینو دهغو دبوټو آوازونو انګازې کولې، رابښکته کېدل او نږدې و چې له دوی سره ټکر شي. چوپړانو چې ددغې مور او زوی له لیدلو هېڅ تعجب ونه کړي، دوی ځانونه، ددې لپاره ددیوال خوا ته کړل چې مور او زوی ته لاره پرېږدي.

انا میخایلوفنا، ددغو چوپړانو نه دیوه نه وپوښتل:

- د شهزادګیو دکوټو لاره همدا ده؟

چوپړ، په داسې لوړ او زړورتیا چې ګواکې اوس نو دهرڅه او هر کار اجازه شته، هغې ته ځواب ورکړ:

- دلته ده ادکې، دچپ لاس دروازه.

پېیر، چې کله د زینو ګرځني ته ورسېد، له ځانسره یې وویل:

- کېدای شي چې ګراف به زه نه یم غوښتي، ښه به دا وي چې زه خپلې کوټې ته تللی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انا میخایلوفنا ،ددې لپاره تر شو چې پیېر، هغې پسې ورورسېږي، بیا یې خپل لاس،دهغه پر لاس ور کېښود او د سهار په څېر یې بیا وویل:

-ګرانه !باید ووایم،چې تر تانه زه زیاته زوربږم.خو ښه به دا وي چې مېړنی اوټینګ واوسئ.

پېیر،چې دعینکو له شا نه په خورا مهربانۍ انامیخایلوفنا ته کتل،وپوښتل:

-رښتیا ،ښه به دا نه وي چې زه لاړ شم؟

انا میخایلوفنا یو سوړ اسویلی وکړ او وې ویل:

-ته باید ټول هغه بد هېر کړې چې له تاسره په ژوند کې شوي دي.

فکر وکړه چې هغه ستا پلار دی..کېدای شي هغه د زنکندن په حال وي،خو ماته تل د زوی په شان ګران وې،پر ما ډاډه اوسه،زه ستا ګټندویه یم.

د پیېر،سر په هېڅ نه خلاصېده.له پخوا نه ده ته لا په ډاګه وبرېښېده چې داټول باید همداسې شي چې وایي او همداسې غوړ غوړ یې انامیخایلوفنا پسې چې نوره یې نو دروازه پرانیستې وه، روان و.

دروازه،د ودانۍ دشا سرای ته ور خلاصېده. هلته په یوه کنج کې، یو بوډا چوپړ ناست و او جورابې یې اوبدلې.پېیر،د ودانۍ،دغې نیمایي ته هېڅکله نه و راغلی اوآن ددې تصور یې هم نه شو کولای چې هلته څه شته.انامیخایلوفنا ،له هغې مینځې نه چې په ډېر تلوار یې هڅه کوله ،له هغو نه مخکې شي (او دې له نازه هغه زما ګرانې کوترې وبلله)د شهزادګیو د روغتیا پوښتنه وکړه او پېیر یې په هغه دهلیز کې چې په تېږو ګانډل شوی و ،وړاندې تګ ته هڅاوه.په دهلیز کې،لومړنۍ چپه دروازه د شهزادګیو ،کوټې ته ور خلاصېده. هماغې،مینځې چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلوار تر دوی نه مخکې شوې وې (په دغه وخت کې ټول کارونه په تلوار سره کېدل) دغه دروازه هم ځان پسې نه وه پورې کړې، پېير او انا ميخايلوفنا دهغې له مخې نه د تېرېدو په وخت کې هسې په ناخبره توګه د ننه دغې کوټې ته ورپام شو او وې ليدل چې مشره شهزادګۍ او سردار واسيلي سره ناست او خبرې کوي.سردار واسيلي،دهغو په ليدو،په تلوار او خواشينۍ وخوځېد او د شا خواته يې ځان پر ټوکۍ ورواچوه.شهزادګۍ له خپله ځايه پاځېده،په بې ساري قهر يې دروازه ووهله او کلکه يې وتړله.د شهزادګۍ دغه کړه دهغې هميشنۍ ارامۍ ته هېڅ ورته نه و او هغه وحشت چې د سردار واسيلي په بشره کې راڅرګند شوی و،دومره دهغه له ورځني حالت سره توپير درلود چې پېير،ودرېد او دخپلو عينکو له شا نه يې خپلې لارښوونکې ته وکتل.خو انا ميخايلوفنې،هېڅ تعجب ونه کړ،يوازې يوه نرۍ موسکا يې پر شونډو راخوره شوه،سوړ اسويلی يې وويست،ګواکې غوښتل يې ووايي چې ،له دې پرته يې بله هيله نه درلوده.

هغې،د پېير، دکتو په ځواب کې وويل:

-ښه ګرانه! ښه به داوي چې مېړنی اوټينګ واوسئ.دا زه يم چې ستا دګټې ساتونکې يم.ددې خبرو سره جوخت يې،خپل ګامونه لا چټک کړل.

پېير،نه پوهېده چې څه خبره ده او له دې نه لا مهمه دا چې په دې خو يې هېڅ سر نه خلاصېده چې(ستا دګټو ساتونکې يم)،څه معنې لري.خو په زړه کې به يې ويل،دا لازمه ده چې دا ټول بايد همداسې شي.هغوی د دهليز له لارې،يوه تنې کوټې ته،دګراف،دهرکليو کوټې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور رسېدل او ورننوتل. دا يوه له هغو پرتمينو ، سړو کوټو نه يوه کوټه وه چې پېير د دې ودانۍ پر دروازې ترراننوا ته، سمد لاسه يې پېژانده، ځکه هغه به تل د دغې ودانۍ دلويې دروازې له لارې هلته راته. د دې کوټې په منځ کې يو تشناب ليدل کېده ،د تشناب شاوخوا ته پرتې قايليني لمدې وې.چوپړ چې مجمر په لاس کې و ،د کشيش لاسمل چې دوی ته يې پاملرنه نه کوله،د ګوتو پر سر روان وو ،دوی ته مخامخ له کوټې راووتل.پېير او انا ميخايلوفنا ، پېير، ته اشنا د هرکليو هغې کوټې ته ورننوتل چې په ايتالوی دود يې دوه کړکې او باغچې ته يوه وتلې دروازه لرله.په کوټه کې د دويمې ايکاترينې(د روسيې ستره ټولواکه) لوی تصوير چې د هغې له سره تر پښو ښودنه يې کوله، ځوړند و.

په صالون کې ،هماغه مخکني خلک چې تقريبا په هماغه حالت ناست وو ، په پټه پټه يو له بل سره غږېدل.صالون ته د هغوی په راننوتو سره ټول چپ شول.هغوی،د انا ميخايلوفنا زيړې خېرې او له اوښکو ډکو سترګو او خورب لوړ پېير ته چې سرېې ښکته اچولی او په خورا اطاعت هغې پسې روان و ،وکتل.

د اناميخايلوفنې، په خېرې کې له ورايه څرګندېده چې خورا ټاکو و نکې شېبې رارسېدلي او د يوې ځيرکې سن پترزبورګۍ ښځې په څېر په ټينګه او پوهې، پرته له هغه چې پېير ،له ځانه لرې کړي، په خورا زړورتيا ، دا سې زړورتيا چې تر سهارنۍ هغه نه لا پسې زياته شوې وه، کوټې ته ننوته.

هغې دا احساسوله چې تر شا يې هغه څوک را روان دي چې د زنکندن په حال کې ناروغ يې دليدو هيله لري،نوځکه ،له هغه سره په کېدونکې ديدن ډاډه وه.په يوه چټک غلچک يې په کوټه کې ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول کسان وځارل، دګراف، ځانګړي کشیش ته یې پام شو، پر ته له هغه چې درناوی یې کړی وي، تا بهٔ ویل چې ګواکې په ملاماته شوه، په ارامو او لنډو ګامونو هغه ته ورنږدې، لومړی یې د هغه او وروسته یې د هغه څنګ ته د ولاړ بل کشیش دعا واخیسته او هغوی ته یې وویل:

- د خدای شکر دی !د خدای شکر دی چې راورسېدو، موږ، نږدې خپلوان یې ډېر ویرېدو. هغې په کراره زیاته کړه:

- دغه ځوان، دګراف زوی دی، هې هې څه سخت ساعت دی.

تر دې خبرو وروسته، هغه داکتر ته ورنږدې شوه او وې ویل:

-مهربان داکتره !دغه ځوان د ګراف زوی دی...څه هیله شته او کنه؟

داکتر پرته له هغه چې څه وو ایي، آسمان ته یې وکتل او اوږې یې پورته واچولې. انامیخایلوفنا هم داکتر ته ورته اوږې پورته واچولې، سترګې یې وتړلې او د داکتر له خوا نه، پیېر ته ورنږدې شوه. په ډېر درناوي، په خورا خواخوږۍ او له خواشینۍ نه په ډکه ژبه یې، پیېر، ته وویل:

- د خدای رحم ته امید ولره. هغه ته یې یوه کوچنۍ څوکۍ وروښوده چې پرې کېښني او سترګه په لارې پاتې شي، خپله په کراره د هغې دروازې خوا ته وروخوځېده چې ټولو په ځیر ځارله او دروازه یې په داسې یو غږ چې په سختۍ تر غوږو رسېده، ورپسې پورې شوه.

پیېر، چې په خپلو ټولو چارو کې یې، د خپلې لارښودې سپارښتنې منلې، د هغې څوکۍ خواته چې هغې ورته ښودلې وه، وخوځېد. همدا چې انامیخایلوفنا، د دروازې شاته پناه شوه، د هغه دې ته پام شو چې په کوټه کې ناست کسان په خورا ځیر او له خواخوږۍ نه په زیات پام د ده ته سترګې ګنډلې دي. هغه، احساس کړه چې ټول له یوبل سره په پټه پټه څه وايي او ده ته یې تر سترګو لاندې کله په وېرې او کله په درناوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشارې کولې.هغه ته يې داسې درناوي کاوه چې تر دې د مخه هغه ته چا نه و کړي. يوې،ناپېژندل شوې مېرمن چې له روحانيونو سره غږېده پاڅېده او هغه ته يې بلنه ورکړه چې د هغې پر ځای کېني.يوه ياور ،په چټکۍ هغه دستکش چې له ده لوېدلی و، راپورته او هغه ته يې وړاندې کړ،هغه وخت چې د داکترانو له څنګه تېرېده،ټول دوی ته د درناوي په نښه چپ او د دې لپاره چې پېير ته لاره پرېږدي لرې په څنګ شول.پېير خو لومړی غوښتل په بله څوکۍ کېني چې د دغې مېرمنې خنډ نه شي،غوښتل يې خپله د ستکش راپورته او داکتران خو اصلاً د ده دلارې خنډ نه و،چې لاره بدله کړي،خو ناڅاپه يې له ځانسره وويل چې نه،ښه نه ده.هغه داسې وانګېرله چې نن شپه دی داسې څوک شوی دی چې اړ دی،ټولو هغو نادودو ،دودونو او تشريفاتو ته درناوي وکړي چې دا خلک يې له هغه نه د هغو د سرته رسولو هيله لري،نو له دې کبله دی بايد ټول هغه څه ومني چې خلکو ده ته د درناوي په نښه کول.بې له هغه چې څه ووايي،له ياور نه يې دستکش واخيست او پر هغې څوکۍ کېناست چې هغې مېرمنې ورته ښودلې وه. خپل غټ لاسونه يې په خلاصه ښه لکه د مصر مجسمه په خورا سادګۍ پرزنګنونو کېښودل او په زړه کې يې بيا تېره کړه چې تر ده نه به دا نور خلک ښه پوهېږي چې دا ټول کارونه بايد همداسې چې کېږي،ترسره شي.که هغه غواړي چې دی په دې اله ګوله کې ځان ورک نه کړي...نو ښه به دا وي،هغه څه به کوي،چې نوريې ده ته لارښوونه کوي.

لا دوې دقيقې تېرې نه وې چې درې ستوري په ټټرستر قوماندان، سردار و اسيلي،په لوړسرا و شاهانه خوځېدا کوټې ته راننوت.هغه له سهاره، لا ډېر نګر بربښېده ،کله چې يې په کوټه کې دا خوا هغه خوا وکتل او هلته يې پېير وليد ،داسې ښکارېده چې سترګې يې تر ورځنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښې غټې او پراخې شوي دي.هغه ته ورنږدې او د هغه لاس یې راونیو (هغه څه چې پخوا یې هېڅکله نه کول) د هغه لاس یې داسې ښکته کېښکود چې ګواکې غواړي، د هغه زور وازمايي او وې ویل:

-غم مه کوئ !غم مه کوئ ! زړورشه ګرانه ! ته یې راغوښتي یې ...ښه ده ،ښه ده...دا یې وویل او غوښتل یې چې لاړ شي ،مګر پېیر ،ښه وګڼله له هغه نه وپوښتي:

- د...روغتیا څنګه ده ،شک یې درلود ،ځکه نه پوهېده چې د زنکندن په حال ناروغ ګراف ،وبولي او کنه؟ځکه هغه ته پلار ویلو نه هم، هسې شرمېده.

سردار ځواب ورکړ:

-نیم ساعت دمخه یې هم یوه حمله تېره کړه ،هوکې یوه بله حمله، غم مه کوه ! زړه ورشه ګرانه !

پېیر ،په داسې پرېشانۍ کې ډوب و چې د حملې د کلمې په اورېدو سره یې تصور وکړ چې کوم چا په بل چا برید کړی دی.حیران حیران یې سردار واسیلي ته کتل او وروسته په دې پوه شو چې ناروغۍ ته حمله وایي.سردار واسیلي په تګ تګ کې داکتر لورون ،ته څو خبرې وکړې او د پښو دمنګولو په سر کرار کرار دروازې ته نږدې شو.هغه د ګوتو په سر تګ نه شو کولای، نو ځکه یې دمنګولو په سر تګ،ګام اچولو ته ورته کېده.هغه پسې مشره شهزادګۍ ،بیا روحانیون او دهغو مریدان ،چوپړان، مینځې او نور خلک دروازې ته نږدې شول.د دروازې له شا نه د اله ګولې او ګڼه ګونې غږ اورېدل کېده ،خو په پای کې انا میخایلوفنا ،هماغه شان رنګ الوتې چې دعا یې ویله له دروازې راووته او لاس یې د پېیر پر لاس کېښود او وې ویل:

-دخدای رحم بې پایه دی ،اوس شهادت ویل پیل کېږي ،راځه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه !

پېير، په پاسته فرش وخوځېد له دروازې تېر شو او وې ليدل چې ددې لاربنودونکې، هغه ناپېژندلې ښځه او د مينځو او چوپړانو نه هم ګوتنه ټول داسې ده پسې را روان دي چې ګواکې دې کوټې ته نور د راننوتلو لپاره اجازه په کار نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

پېير، دغه لويه کوټه چې لوړو دايروي ستنو او د هغه په سر دايروي قوسونو په دوو برخو ويشلې وه او ديوالونه يې په ښکلو پارسي قايلينو ګانډل شوي وو، ښه پېژندله.

د ستنو شا ته چې يوې خوا ته يې له سره لرګي نه، په وريښمنو پردو کې مروړ شوی، جوړ لوړ کټ ولاړ و او بلې خوا ته يې هغه لويه هينداريزه طاقچه وه چې سپېڅلي شمايل په کې ځای پر ځای شوي وو، په سره رڼا داسې روښانه شوي و، لکه کليسا چې د ماښامني عبادت په وخت کې روښانه کېږي. تر سپينو ځلېدونکو سپېڅلو شمايلو لاندې د والتروفسکي يوه څوکۍ ولاړه وه. پر هغې څوکۍ (تکيه لرونکې څوکۍ) واورين سپين بې ګونځو بالښتونه چې ښکاريده، نوي بدل شوي، اېښودل شوي وو او د هغه پر سر، پېير، ته اشنا، د هغه پلار ګراف بېزاوخوف ناروغ بدن چې تر ملا پورې د شنه رانه څادر لاندې پټ و، پروت و. هغه له خپلو هماغه سپينو او زمري غوندې اوږدو څڼو سره چې تندی يې ورته سينګاراوه، هغه له خپلو هماغه پر سور ژيړ مخ ژورو ګونځو سره چې د هغه ښېرې ته يې ځانګړې ښکلا ښښله، مخامخ د هماغه سپېڅلو شمايلو لاندې ځای پر ځای شوی و. د هغه دواړه څورب او شډل لاسونه، له څادره راوتلي او پر څادر پراته وو. يو زوړ بوډا چې د څوکۍ له شا نه ددې لپاره راخم شوی و چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګراف، د سر چپه لوېدلي د ښي لاس د غټې او شهادت ګوتو ترمنځ مومیايي شمع کېږدي. روحانیونو چې پاک او خورا ښکلې قیمتي جامې یې اغوستې او اوږدې څڼې یې پرې راپرتې وې، شمعې په لاس په کراری، خو په ډېر پام او ځیرکتیا سره دعاګانې لوستې. دهغو نه لږ شا ته دوه ځوانې شهزادګۍ چې دستمالونه یې سترګو ته نیولي وو، ولاړې وې، دهغو تر ټولو مخکې مشره شهزادګۍ، هماغه کاتیوشا، چې کرکجنې او برندې سترګې یې یوه شېبه یې هم له سپېڅلو شمایلو نه، نه شلولې ولاړه وه، ځکه هغې ګواکې غوښتل ټولو ته دا څرګنده کړي، که یوه شېبه هم هغه له هغو سترګې واړوي، دا به دخپلو کړو ځواب ونه شي ویلای. انا میخایلوفنا، چې څېرې یې دیوه ژور غم او خواخوږۍ څرګندونه کوله، له وره سره د ناپېژندل شوې ښځې تر څنګ ولاړه وه. د دروازې بل څنګ ته، سردار واسیلي، لاس لرونکې څوکۍ ته نږدې، دهغې بخمل شوې څوکۍ شا ته چې، شا یې ځان خواته راګرځولې وه، ولاړ و. هغه دخپل چپ لاس څنګله، چې شمعه یې په لاس کې وه، پر څوکۍ ایښې وه، په ښي لاس یې پر تندي او ټټر دعیسوي صلیب په ایستلو درناوي پرځای کاوه او هرځل به یې چې ګوتې تندي پورې رسېدلې، سترګې به یې داسمان پلو تلې. د ارام متقي او الهي ارادې ته د تسلیم نښې یې په څېره کې څرګندې وې. بشرې او خوځېدا یې دا ښودل، په هره کچه چې تاسو دغه احساسات درک کولي نه شي، هومره به تاسو ته ګرانه تمامېږي.

دهغه شا ته، یاوران، بیا داکتران او تر هغه وروسته نارینه چوپړان ولاړ وو، نارینه او ښځې لکه په کلیسا کې چې وي، جلا جلا ولاړ وو. که څه هم ټول په پټه خوله پر ځان د صلیب نښې ویستلې، خو د کلیسا د زنګونو او روحانیونو د دعا اوازونو انګازې جوړې کړې وې. هر وار به

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د کليسا زنګونه او د دعاګانو اوازونه په کرار شول ، د خلکو د ګامونو د جګېدو او ځای پر ځای کېدو غږونه به اورېدل کېدل. اناپاولوفنا ، په خورا ځانښودنې ، داسې ځانښودنې چې ګواکې ښيي چې په دې پوهېږي چې څه کوي ، د کوټې له بر سره په ټولې کوټې کې تېره او پېيرته ورغله او هغه ته يې شمع ورکړ. هغه شمع ولګاوه ، خو دا چې خلکو ته د زيات پام له امله يې خيال ګډ وډ شوی و ، په هماغه لاس کې يې چې شمع نيولې وه ، د صليب اېستل هم پيل کړل.

کمکۍ شهزادګۍ ، سوفيا ، سره اننګي ، خال په شونډو چې خندل يې ، هغه ته کتل. هغه چې موسېده ، مخ يې په دستمال کې مروړلی او تر ډېرې پورې يې نه لوڅاوه ، خو همدا چې بيا يې پېير ، ته وکتل په خندا شوه. هغه ځان کې دا توان ونه ليد چې د هغې په ليدو ، ونه خاندي ، خو دا يې هم نه شو کولای چې هغه ته ونه ګوري ، نو ځکه يې دا ښه وګڼله چې د لويې ستنې شا ته ځان پناه کړي. د مراسمو په منځ کې ناڅاپه ، دروحانيونو د دعا اوازونه بند او په بنګهاري يې يوبل ته څه وويل. بوډا چوپړ چې د ګراف لاس نيولی و ، پاڅېد او ښځو ته يې څه وويل. انا ميخايلوفنا ، وړاندې شوه ، په ناروغ ورخمه او د ګوتې په اشارې يې داکتر لورن ځان ته ور وباله. فرانسوي داکتر (چې ستنې ته ډډه لګولې وه ، سره له هغه چې شمع يې په لاس کې نه و ، خو کړو وړو يې د هغه پردی د درناوي څرګندونه کوله چې ، غواړي وښيي د مذهب له توپير سره سره ، د دغو مراسمو په اړتيا ښه پوهېږي او هغه ته درناوي کوي) ديوه پاخه تجربه لرونکي په شان ، په درنو ، خو بې غږه ګامونو ، ناروغ ته نږدې ورغی ، په خپلو ښکلو او نازکو ګوتو يې د هغه ازاد لاس له شنه څادره را لوړ ، مخ يې واړاوه او د هغه نبض يې ونيو او په چرت کې لاړ. ناروغ ته يې کوم شربت ورکړ ، يو څو شېبې د ناروغ په شا وخوا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا الـه ګوله جوړه خو هرڅوک ډېـر ژر پخپلو ځایونو کېناستل او دعاګانو اوازونه پورته شول. په مراسمو کې دځنډ راتګ په وخت کې دپېښېـر ،دې تـه پـام شـو چې سـردار واسـيلي ،پـه داسې حالـت کې چې، پوهېږم چې څه کوم او وا پرهغو چې نه پـوهېږي ،لـه خپلې څوکۍ نه پاڅېد ،ددې پـر ځای چې ناروغ تـه ورشي،دهغه لـه څنګـه تېـر او لـه مشرې شهزادګۍ سره یوځای د ګراف دخوب دکوټې پـه بـر سر کې ،د لوړ ابښودل شوي کټ خواته چې وریښمینې پردې پـرې راځوړندې وې ،ورغی او دواړه دکوټې دشا له دروازې نه په ګډه ووتل،خو د مراسمو دپـای تـه رسېدو نـه مخکې بیـا یـو پـه بـل پسـې جوخت، بېرتـه خپلو ځایونو ته راستانه شول.پېښېر،دې پېښې ته هم هومره پاملرنه وکړه،لکه هغه نورو ته يې چې کړې وه،ځکه هغـه لـه ځان سره دا پرېکـړه کـړې وه، هـره هغـه څـه چې نـن شـپه دی ویني،هغـه بایـد ټول ددې لپـاره وي چې اړتیايې لیدل کېږي او باید همداسې شي.

د کلیسا د زنګونو اوازونه ارام شول او د کشیش هغـه غـږ دهغـه پـه ځای انګازن شو چې نـاروغ تـه يې د رارسېدونکې پوښتنې او ځواب مبارکې ویلې.ناروغ هماغـه شان بېسـده او بې هرډول خوځېدا پـروت و.دشا وخوا خلک ټول پـه خوځېدا او دګامونو او ساندو آوازونـو يې چې پـه هغـو کې د انامیخایلوفنـا اواز لـه لـرې اورېدل کېده،لـه هـرې خوانه پورته وو.پېښېر،دهغې غږ واورېده چې هغه وایي:

-هغه باید هرومروکټ تـه یـوړل شي،دلته دهغه پرېښـودل بـه ښـه نـه وي...

داکتران،شهزادګان او چوپړان،داسې له نارغه تاو شوي وو چې نور نو پېښېر، د ګراف،هغه سپینې یال ډوله ،سرې بخوني،ژېړې شوې څنې چې د ټولـو مراسمو پـه اوږدو کې،سـره لـه هغـه چې نوروڅېروتـه هـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کټل، دده له سترګو نه لرې کېدې، نه لیدې. د هغه خلکو له احتیاط چې دده د پلار څوکۍ نه تاو شوي وو، تصورېږي وکړ چې هغه پورته کوي او کټ ته یې وړي.

د یو چوپړ له ګېنۍ نه ډک غږ یې واورېد:

زما لاس در کلک کړه، کنه لوېږي.

یو بل ناري کړې:

-لږ ښکته!

ځینو نورو غږونو بیا ټینګار کاوه چې:

-لږ نور هم، لږ نور...او یوه بل...

د هغو کسانو د ساه ویستلو او پښو اوازونه لاپسې داسې درندېدل، تا به ویل چې ګواکې هغه بار چې دوی وړي، درونډ والي یې ددې له توانه خورا زیات دي.

ناروغ وړونکو چې اناميخايلوفنا هم د هغو په ډله کې وه د پېير، مخې ته ورورسېدل او هغه یوه شېبه د هغو له شا او اوږو له منځه، د ناروغ، څورب پراخ ټټر، خلاصې تنې او سوروري اوږې، سپينې، يال ډوله، سرې بخونې، ژېړې شوې څنې چې خلکو تر ترخګ لاندې نیولی او پورته کړي يې وو ولیدل. د هغه دا څېره، پراخ تندی، وتلي اننګي، شهواني ښکلې خوله او شاهانه سړه کتل، آن د مرګ په را رسېدو هم هېڅ بدل شوي نه وو. او هماغه شان و، لکه درې میاشتې مخکې په شان، د هغه وخت په شان، چې هغه پېير، سن پترزبورګ ته لېږه او ده هغه لیدلی و، خو دادې د هغه سر اوس د پېير، د سترګو په وړاندې، ناخوځنده او بېواکه، د لېږدونکوله ګېنو اخيستو ګامونو سره ټکان خوړ، رېږدېده او د هغه مړو او سړو کتو، نه شو کولای په کوم ځای ودرېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هځو او الهګولې څو دقیقې نورهم د هغه د کټ په شا و خوا کې دوام پیدا کړ. د ناروغ تر لیږدولو وروسته چوپړان خواره واره شول. انامیخایلوفنا، لاس د پییر، پر لاسونو ور کېښود او وې ویل:

-درځه !چې ورشو !

پییر، د انامیخایلوفنا، سره په ګډه، هغه کټ ته ور نږدې شول چې (تکیه لرونکې څوکۍ) ناروغ په یوه پرتم سره پر هغه کټ پروت و چې څو دقیقې مخکښې یې(غسل) مراسمو پورې یې اړه درلود، هغه د اسې پر کټ غځېدلی و چې سریې لوړ پر سروېړدي تکیه و. د هغه لاسونه، پر شنه وریښمین ټوکرد اسې لوېدلي وو چې رغوییې ښکته پراته وو. کله چې پییر، ور نږدې شو، ګراف هغه ته مخامخ وکتل، خو د هغه د کتو معنې، هغه معنې او مفهوم و چې څوک پرې پوهېدای نه شو. یا داچې دې کتو په پوره توګه هېڅ نه ویل، یا داچې سترګې ددې لپاره دي چې چېرې کتل کېږي، هلته وکتل شي او یا داچې د هغه سترګو او کتو دومره زیات ویل چې پوهېدل یې ګران و. پییر، چې نه پوهېده، څه وکړي، ځای پر ځای وچ پاتې شو. په پوښتنیز ډول یې خپلې لاربښودې، انا میخایلوفنا ته وکتل.

انا میخایلوفنا، په تلوار د سترګو په اشاره د ناروغ لاس ور وښود او په لیو کې یې مچه وروليږله. پییر، سره له هغه چې ویرېده، پر هغه پراته ځادر کې ونه ښلي، خوبیا یط هم په سختۍ اورمیږ ور اوږد کړ، د هغې سپارښتنه یې پر ځای کړه او خپلې شونډې یې د هغه پر وچ او پاسته لاس ورکېښودې. خود ګراف نه لاس او نه یې د څېرې کومه برخه، یو هم ونه ښوربده. پییر، یوځل بیا، انامیخایلوفنا ته، په دې معنې وکتل، چې څه وکړم ؟ انامیخایلوفنا، په سترګو کې، هغه لاس لرونکې څوکۍ ته وکتل چې د کټ تر څنګه ایښې وه. هغه هم بیا د هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره و منله ،پرځو کې کېناست. خو ستر ګو يې همدا پو ښتنې لرلې، ايا دا کار چې ده وکړ ښه ده، که څنګه؟ انا ميخايلوفنا ، سر د هو او منني په نښه وښوراوه. پيېر، بيا د مصر د مجسمې په شان د ساده ګۍ ښه غوره کړه او ظاهرا يې په دې افسوس کاوه چې په دې غټ، ځورب، ناچالاکه او درانه ځان يې د کوټې دومره لوی ځای نيولی دی او خپل ټول روانې توان يې دې هڅې ته سپارلی چې څومره کېږي کمکی ښکاره شي. هغه ګراف، ته کتل، خو د ګراف ستر ګې په هماغه ځای نښتې وې چې څو شيبې د مخه پيېر، هلته ولاړو او ده ورته کتل. انا ميخايلوفنا ، په خپلې دې درېدا او دغه شان حالت سره غوښتل دا وښيي چې د پلار او زوی د دغه وروستی ديدن د پر تمينو شيبو له درد او ويرې نه پوره خبره ده. دغو کتلو دوې دقيقې دوام و نه کړ، خو پيېر، تصور وکړ چې څو ساعته تېر شوي دي. ناڅاپه د ګراف، په ځيږې او ګونځنې څېره کې يوه ريږدېدا پيدا شوه، رېږېدا يې لا پسې زياته او ښکلې خوله يې تاوراتاو غونډې شوه، (په همدې شېبه کې د لومړي ځل لپاره د پيېر،زړه ومنله چې پلار يې څومره مرګ ته نېږدې دی) د هغه، همدې تاو راتاوخولې نه، نه پوهېدونکی او پېچلی خرهاری واوربدل شو. انا ميخايلوفنا چې په خورا ځير د ناروغ ستر ګې څارلې، هڅه يې کوله پوه شي، هغه څه غوښتل، يو ځل يې پيېر، بيا يې د شربت پيالې ته اشاره وکړه او که په زګيروي زګيروي يې يو وار د سردار واسيلي نوم ياد کړ او يا کېدای شي هغې بړستنې ته اشاره کړې وي. د ناروغ په ستر ګو او بشره کې د شک نښې ځرګندې شوې، هڅه يې وکړه هغه چوپړ ته وګوري چې لا تر اوسه يې ترسر پورې ولاړ و.

چوپړ په کراره وويل:

- غواړي په بل اړخ واوړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېير، چوپړ سره د مرستې لپاره پاڅېد.

هغه، د دې لپاره ور وړاندې شو، چې د ګراف، د روند ځان مخ په دېوال واړوي.

کله چې يې ګراف، په بل اړخ اړاوه، يو لاس يې شا ته ولوېد ،هغه هسې بې ګټې هڅه کوله، چې هغه د ځان خوا ته ور ټول کړي. ايا د خپل زوی د هغه وحشتناک غلچک په معنې چې د ده بې ځانه لاس ته يې کتلي و، پوه شو او کنه؟ او يا په دې شېبه کې کوم بل څه دده په مړه کېدونکي سر کې ور تېر شول؟ خو هغه، خپل فرمان نه وړونکی لاس او د پېير، څېره کې بربښېدونکي وحشت ته او بيا لاس ته کتل او پر شونډويې داسې دردناکه ،زورزنکې موسکا چې دده طبيعت سره يې اړخ نه لګاوه او ګواکې په خپلې ناتوانۍ ملنډې وهې، راخوره شوه..

پېير، د دې موسکا په ليدو په ګوګل کې رېږدېدا او په پزه کې يو سوز احساس کړ او وښکو د هغه سترګې تتې کړې. دا هغه حالت و چې ده هېڅکله د هغه تمه نه لرله. په دې وخت کې يې ناروغ په اړخ ،مخ په دېوال ورواړاوه او هغه يو سوړ اسويلی وويست.

انا ميخايلوفنا ،د بلې شهزادګۍ په ليدو ،چې په خپل وار د ناروغ سره د يوې شپې د تېرولو لپاره راغلې وه، وويل:

-پربوت، ځي چې ځو.

او پېير له کوټې نه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

د هرکلیو په تالار کې، له سردار واسیلي او مشرۍ شهزادګۍ نه پرته چې د ایکاترینې تر ستر انځور لاندې ناست او د کوم څه په هکله یې توده مرکه درلوده، نور نو بل هېڅ څوک نه و. همدا چې هغوی پېیر او د هغه لاربښوده ولیدل، چوپ شول. پېیر، داسې وپتېیله چې شهزادګۍ کوم څه پټ کړل، کېدای شي همداسې ورته بریښېدلي وي، نو ځکه یې وویل:

- د دې ښځې د لیدلو زغم نه لرم.

سردار واسیلي، انامیخایلفونا ته مخ ورواړاوه، او وې ویل:

- کاتیوشا، سپارښتنه کړې ده چې په کمکي تالار کې، د چای میز جوړ شي. ګرانې میخایلوفنا! مهرباني وکړئ، یو څه وخکې، کنه له ورېږې نه به ژوبله شئ.

هغه، پېیر ته څه ونه وویل، خو د هغه لاس یې راونیو او د هغه مټ یې لږ په احساس ور کېښکود. پېیر او انامیخایلوفنا په ګډه کمکي تالار ته لاړل.

د کمکي ګرد تالار په مینځ کې ډاکټر لورن د هغه میز تر څنګ ولاړ و چې چای او ساړه خواړه پرې ټول شوي وو. هغه چې له یو ښکلې نازکې چینایي پیالې نه چای څکه، په ډېره نرمه ژبه یې وویل:

- د یوې شپې ترشوګېرۍ وروسته، بیا حال ته راتګ لپاره، د دغه ښه روسي چای د یوې پیالې نه پرته بل هېڅ شي داسې ښه مرسته نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولای. ټول هغه کسان چې هغه شپه د ګراف بېزاو خوف په کور کې پاتې وو، د همدې میز شا و خوا ته راټول شوي وو.

د هر کلي د غه ګرده کمکۍ کوټه، سره د هغې له بې شمېره هیندارو او وړو میزونو سره د پېیر ښه په یاد وه. هغه وخت به چې د ګراف په کور کې د نڅا او موسیقۍ بنډارونه وو او دده نڅا نه وه زده، هغه دا ښه ګڼله چې په همدې وړه هینداریزه کوټې کې کېني او د مېلمستیا لپاره دراتلونکو هغو ښځو او پېغلو ننداره وکړي چې، ښکلې جامې په غاړه، پر ځګوغاړو او بربنډو اوږو پرتې مرغلرې او ګاڼې به د همدې کوټې له لارې تېرېدې او د غو ځلېدونکو هنېدارو ته په رسېدو سره به چې ددوی تصویرونه به یې څو واره پرله پسې ښودل د خپلو ښکلاو په کتو ښکلا ییزه تنده ماتوله. اوس دغه کوټه د تل په خلاف تته وه، په نیمه شپه کې یوازې دوه مړ ژواندې شمعې په کې لګېدلې او د میز پر سر د خوړو او چایو له ګډوډو پرتو قابو پرته هلته بل څه نه لیدل کېږي، هلته په ښکلو جامو کې ناستو بېلابېلو، ډول ډول خلکو، خبرې اترې سره کولې، خو په خپلو خوځېدا وو او هرې خبرې کې یې دا نه هېرولـه چې د خوب په کوټه کې څه تېرېږي او څه کېدونکي دي. پېیر، سره له هغه چې ډېر وږی و، خو څه یې ونه خوړل. هغه خپلې لاربښودې ته په پوښتنیزې ډول وکتل، ویې لیدل چې هغه د پښو په سر د هرکلو د کوټې خوا ته چې هلته یوازې سردار واسیلي او مشره شهزادګۍ پاتې وو، روانه ده، دی هم وخوځېد، له ځانسره یې وویل چې دا کار هم باید همداسې وشي، تر لنډه ځنډه وروسته هغې پسې وروخوځېد. انامیخایلوفنا د شهزادګۍ تر څنګ ولاړه وه، دواړه په خپل منځ کې په ګېنېږه، یوځای، خو په ساندیزه بڼه غږېدل.

داسې ښکارېده چې مشره شهزادګۍ، لا د ګېنېږ په هماغه حالت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده چې د خپلې کوټې د دراوزې د پورې وهلو په وخت کې وه، هغې وويل:

-ګرانې شهزادګۍ !هيله لرم اجازه ولرم، خپله دا پرېکړه وکړم چې څه ښه دي او څه ښه نه دي.انا ميخايلوفنا چې د ګراف کوټې ته يې تلونکې لار، د هغې پر مخ وتړله، هغه يې د خوب کوټې ته ننوتلو ته پرېښبوده، په کراره، خو ډاډمنه ژبه يې وويل:

- نو ګرانې شهزادګۍ !فکر نه کوي، د غه کار به په دې شېبو کې چې کاکاجان تر دې اندازې ارامۍ او خواخوږۍ ته اړتيا لري، د هغه لپاره د زغم وړ نه وي؟

د هغه لپاره د دې دنيا په اړه خبرې، هغه هم په دې شېبو کې چې د هغه روح بلې دنيا ته د الوتلو چمتوالي...

سردار واسيلي، د خپل عادت له مخې، پښه په پښه اړولې ، پر څوکۍ ناست و.لو بدلي غومبورې يې په چټکۍ ربړد بدل، خو داسې بربښېدل چې د بشرۍ کوزنۍ برخه يې تر برنۍ هغې لو يه شوې ده.هغه ،هغه نارينه ته پاتې کېده چې د دوو ښځو مرکې ته هېڅ پام نه کوي، مګر وې ويل:

- پوه نه شوم چې څه؟ پرېږدئ، هر هغه څه چې د کاتيوشې، زړه غواړي، هماغه وکړي، تاسو خو پوهېږئ چې ګراف ته هغه څومره ګرانه ده.

مشرې شهزادګۍ چې د ګراف ځانګړې کڅوړه يې په لاس کې وه، سردار واسيلي ته اشاره وکړه او وې ويل:

- دا هېڅ نه پوهېږي چې په دې کاغذ کې څه ليکل شوي دي، خو دا په دې پوهېږي چې رښتينې وصيتليک ،له هغه سره په دفتر کې دی او دا هسې کوم هېر شوی ليک دی...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې غوښتل چې دانامیخایلوفنا له څنګه تېره شي، خو انا میخایلوفنا ، دهغې مخکې ودرېده ،لاره یې بنده کړه ،لاس یې ور وارتېر او داسې کلکه یې کڅوړه راونیوله چې دژر پرېښېدو هیله یې نه وه ،هغې زیاته کړه:

-ګرانۍ شهزادګۍ ! زه له تاسو نه هیله کوم ،تاسو ته عذر کوم ،عذر کوم ،مهرباني وکړئ ،پر هغه رحم وکړئ...

شهزادګۍ که څه هو چوپه وه ،خو د کڅوړې د ترلاس کولو لپاره اخ وډب روان و ،داسې بریښنده چې شهزادګۍ څه نه وایي او که وو ایي د انا میخایلوفنې په زړه به نه وي.انا میخایلوفنې ،کڅوړه ،سخته نیولې وه ،خو سره له هغه هم دهغې او از خپل نرموالی ، خواخوږي او خوږوالی ساتلی و ،هغې وویل:

-پېیره !زما ګرانه !دې خواته راشه ،زه داسې فکر کوم چې هغه ددې کورنۍ له غړیتوب نه ویستل شوی نه دی ،همداسې نه ده سرداره !

شهزادګۍ ،ناڅاپه داسې چیغه وکړه چې غږېې آن په مېلمستون کې واوارېدل شو او خلک یې په وېره کې واچول:

- وا دترور زویه تاسو ،ولې چوپه خوله یاست یې ! تاسو ،ولې آن هغه وخت چپ یاستئ ،چې خدا زده ولې هرڅوک ،خپل او پردي ځان ته د مورې په کورنیو چارو کې دلاسوهنې حق ورکوي او دزنکندن په حال کې سړي د کوټې تر شا نادندرۍ جوړوي. له ځانسره یې وویل:

-نو دوکه ماره ښځه !

او په ټول قوت او کرکې یې ،کڅوړه را کش کړه ، انامیخایلوفنا ، وړاندې لاړه ،خوګامه له کڅوړې سره ددې په هیله وړاندې لاړه چې کڅوړه پرېښږدي او بل لاس یې هم تر کڅوړې تاو کړ.

سرداروا سیلي ،پاڅېد ،په ګوابښمن اوازاو حیرانتیا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ای،های،تاسو تـه وایـم،دا دخنـدا وړ ده،دخندا ،تاسـو ته وایـم، پرېږدئ، پرېږدئ !

شهزادګۍ کڅوړه پرېښوده.

-تاسو یې هم پرېږدئ !

مګر د انامیخایلوفنا غوږونه کاڼه وو.

-تاسو ته وایم، پرېږدئ. دا پـه مـا ، زه خپله ځم او هغـه پوښتم. اوس مو خوښه ده؟

انا میخایلوفنا وویل:

-ګرانه سرداره ! تاسو ته وایم، ددغه شان مبارکو مراسمو تـر سرته رسېدو وروسته، ښه به دا وي چې هغه آرام پرېښودل شي.

هغې ،پېییر، ته مخ ورواړه چې ښځي ددوی څنګ تـه نـېږدې شوی و او په حیرانۍ یې نه یوازې د شهزادګۍ کرکجنې څېرې ته چې نـور نولـه نزاکته وتلې وه بلکې د سردار واسیلي لـه قهـره رېږدېدونکو غومبورو ته یې هم کتل.هغه لیدل چې د سردار غومبوري څنګـه الـوزي، مـخ یـې وروا ړاوه، او وې ویل:

- راشه پېیره !تاسو څه وایئ ؟

سردار واسیلي په غوڅه وویل:

دا په یاد لرئ چې د خپلو دې کړو ځواب بـه پـه خپلـه وایئ،تاسو پـه خپله هم نه پوهیږئ چې څه کوئ؟

شـهزادګۍ ناڅاپـه انامیخایلوفنـا تـه لاس ور واچـاوه، د هغــې لـه منګولو یې کڅوړه راوویسته او وې ویل:

-شیشکې !دوکه ماري ښځې !

سردارواسیلي سر ښکته واچاوه او منګـولې یـې د حیرانتـا پـه نښـه سره خلاصې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې، دروازه، هماغه دروازه چې له ډېره وخته راهسې، پېير، هغه ته سترګې ګنډلې وې او تل به په خورا نرمۍ وازه او پورې کېده، په داسې يو شرق را وازه شوه چې پر ديوال ولګېده. منځۍ شهزادګۍ په ډېرتلوار، شرو شور او ګېنۍ چې لاسونه او سر يې ښورول، ترې را ووته او چيغه يې کړل:

-دا تاسو څه کوئ؟ دهغه زنکندن دی، وروستۍ سا باسی او تاسو زه يوازې پرېښې يم.

مشرې شهزادګۍ کڅوړه وارتيږله. انا ميخايلوفنا، په چټکۍ خمه او هغه شي يې چې تر او سه، پرې لاس و ګريوان و، را پورته او په خورا چټکۍ دګراف، د خوب کوټې ته ورننوتله. مشره شهزادګۍ او سردار واسيلي هم دمنځنۍ شهزادګۍ چغې را په سد کړل او هغې پسې لاړل. لا څو دقيقې نه وې تېرې شوې چې تر ټولو نه دمخه، مشره شهزادګۍ په الوتي رنګ چې شونډې يې ژوولې له کوټې را ووته. د پېير، په ليدو يې، په څېره کې نه مهارېدونکې کرکه څرګنده شوه او وې ويل:

- ښه ده، اوس نو خوشحاله اوسئ، تاسو همدې شېبې ته سترګې په لاره وئ! هغې چې ساندې وهلې، خپل مخ يې په دستمال پټ کړ او په ژړا ژړا له کوټې ووتله.

تر هغې وروسته سردار واسيلي له کوټې را ووت، په لړزېدلو او ښوېدلو ګامونو يې ځان تر هغې اوږدې څوکۍ ورساوه چې پېير، ډډه پرې لګولې وه، پر هغه ورولوېد او سترګې په لاسونو پټې کړې.

د پېير، پام شو چې دهغه رنګ تښتېدلی او داسې برېښېده چې ژامه يې د تورې تبۍ په اور کې سوځي او سخته رېږدي. هغه د پېير، څنګل را ونيوله او وې ويل:

-آه، ګرانه زويه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه په خبرو کې داسې يو ربښتينتوب او ناتواني احساسېدله چې پېير، تر دې نه مخکې هېڅکله په هغه کې نه وه احساس کړې.

-څه لوې ګناه تر سره کوو، څومره يو بل دوکه کوو، نه پوهېږم دا ټول د څه لپاره؟ زه يې زوی، عمر مې شپيتو کالو ته رسېدلی. آخر ما ته ... هرڅه په مرګ پای ته رسېږي...هرڅه... مرګ وحشتناکه دی. او هغه وژړل.

انا ميخايلوفنا تر ټولو ،وروسته،له کوټې را ووته، په آرامو او بې غږه ګامونو پېير ،ته ورنږدې شوه او هغه ته يې وويل:

- پېيره !

پېير په پوښتنيز ډول هغې ته وکتل.

انا ميخايلوفنا دغه ځوان په تندي مچ ،اوښکو يې د هغه مخ لوند او خپله چو په شوه.

هغې،تر لږ ځنډه، وروسته وويل:

-هغه،له موږه لاړ.

پېير، د عينکو له شا نه هغې ته وکتل.

-راځه چې ځو ،هڅه يې وکړه چې وژاړي او د زړه براس په اوښکو ښه وباسي.

هغه يې تياره تالار ته بدرګه کړ. پېير، په دې خوشحاله و چې هلته يې چا مخ نه ليد. انا ميخايلوفنا له هغه نه ووته، خو کله چې بېرته راستنه شوه، ګوري چې هغه لاسونه تر سرلاندې ايښي او په کلک خوب ويده دی.

بله ورځ سهار انا ميخايلوفنا، پېير ته وويل:

- هو کې د زړه سره ! دا زموږ د ټولو په تېره بيا ستا لپاره يوه ستره ورکه ده. خو خدای به ستاسو پناه و اوسي. تاسو ځوان او دادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس، هیله لرم چې د ستړې شتمنۍ خاوند یاست. لا تر اوسه وصیتلیک، لا کتل شوی نه دی. زه تاسو پوره پېژنم او ډاډمنه یم چې دغه شتمني به تاسو سرسام نه کړي. خو دا هم په یاد لرئ چې دغه شتمني په خپله یو لوی کړکېچ او درونډ پېټی په تاسې دراړوي. باید زړور او مېړنی و اوسئ.

پېیر، چوپ و.

-کېدای شي، وروسته کومه ورځ، تاسو ته ووایم، که زه دلته نه وای، خدای خپله ښه پوهېږي چې څه به پیښ شوي وای. پوهېږئ خدای ښنلي تره مي، تر دا درې ورځو مخکې هم، له ما سره ژبه کوله، چې باریس به نه هېره وي، خو اجل وخت ور نه کړ، د زړه سره ! زه هیله لرم چې تاسو د خپل پلار نیت ته درناوي ولرئ.

د پېیر، په دې خبرو هېڅ سر نه خلاصېده. هغه چې له شرمه تک سور شوی و، په چوپه خوله شهزادګۍ انا میخایلوفنا ته کتل. انا میخایلوفنا، وروسته له هغه چې خپلې ټولې خبرې هغه ته وکړې، پاڅېده او د ګراف رستوف کور ته لاړه او وېده شوه.

بله ورځ سهار چې له خوبه را پاڅېده، په ډېره هر اړخیزه توګه یې د ګراف بېزاوخوف د مرګ کیسه، د رستوف د کورنیو غړو او ټولو آشنا یانو ته بیان کړه، هغې ویل چې:

- ګراف بېزاوخوف، هغه شان مړ شو چې دې غوښتل. د هغه د ژوند پای نه یوازې غمجن نه و، بلکې ټولو ته د پند او زده کړې وړ و. د پلار او زوی وروستۍ دیدن داسې زورونکی، غمجن او اغېز ښندونکی و چې بې اوښکو یې یادېدل ګران دي، دا نه شو کولای ووایو د دغو دوو نه د کوم یو کړه او حالت د دغه ویر او ماتم په وخت کې د ستاینې وړ و، .د پلار کړه چې تر وروستۍ شېبې پورې یې ټول پېژندل او په یاد یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو او زوی ته یې زورونکې خبرې کولې، که د پییر حالت چې لیدو یې په زړه کې د غم او ویر زړي کرل او د ی خپله ګونګ او د مړي په شان و ،خو سره له دې یې هم هڅه کوله چې خپل بې پا یه او نه بیانېدونکی درد او غم پټ وساتي چې د حق ته رسېدونکې پلار د ازار سبب نه شي.هغې کیسه کوله چې:

د ګراف او پییر، په شان د زاړه پلار او ګلالي زوی لیدل په دغه شان یو شېبه کې، که څه هم ډېر ګران او زورېدونکې دي، اما خورا ګټور او د روح د سرلوړۍ سبب کېږي.

هغې د مشرې شهزادګۍ او سردار واسیلي د کړو غندنه هم هېره نه کړه،خو دا کار یې خوراپه پټه او په بنګهاري کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۲

له مسکوه لرې سهيل ته، په لېسې ګوريه، يا غرنى ځنګل کې سردار نيکولاى اندرېوويچ بالکونسکي، هره ورځ ځوان سردار اندرې او د هغې مېرمنې شهزادګۍ ته د راتلو لارې څارلې، خو دغه پر له پسې انتظار، د دغه بوډا سردار په کورنۍ کې د ژوند دوديز نظم ته څه خنډ نه پېښاوه. ستر جنرال، سردار نيکولاى اندرېوويچ بالکړنسکي د اعيانو په منځ کې د ((پروس د ټولواک))، په نامه پيژندل شوى و. د پاول د واکمنۍ له وخته، چې کلي ته تبعيد شوى و، له لور شهزادګۍ ماريا او له خپلې مينځې پېغلې بوري ين، سره په خپلې غرنۍ ځنګليزه مېنه کې آرام او بې شره و شوره ژوند درلود. که څه هم هغه د نوي ټولواک په وخت کې اجازه پيدا کړې وه چې پلازمېنې ته راستون شي، مګر هغه دا ښه ګڼلې وه چې همدلته ګوښې په کلي کې خپل ژوند ته دوام ورکړي، هغه به ويل، دى خو هېڅکله، هېچا ته اړتيا نه لري، خو که څوک د هغه د ديدن تږى وي، ځان به لږ غوندې په عذاب کړي او د مسکو په يو سلو پنځوس ورست (د اندازه کولو کچه) کې به ده پسې، په غرنيو ځنګلو کې پروت کلي ته ورشي، هغه به ويل:

- د انسان د ټولو نيمګړتياوو سرچينې يوازې دوې دي: بېکاري او په خرافاتو باور. هغه دا هم ويل چې د انساني ښيګڼو سر چينې هم دوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي. يو کار بل عقل. د خپلې يوازينۍ لور ماريا روزنه يې خپله کوله او ددې لپاره چې په هغې کې د دوو اصلي ښېګڼو روح وروزي، خپله يې، هغې ته الجبر او هندسه ورزده کول. د کار او هڅو په مرستې به يې د هغې د ورځني ژوند کړه وړه ټول په خپله برابرول. هغه خپله هېڅکله نه وزګاربده، يا يې خپلې خاطرې ليکلې، يا به يې د الجبر پېچلي پوښتنې سپړلې،. کله به يې د نصوار کوتي جوړول، يا به يې په خپل باغ او پاليز کې خولې تويولې او يا به يې د هغو بې پايه ودانيو د جوړلو څارنه کوله چې دده په جايداد کې يې، جوړېدل پای ته رسېدونکي نه و. څنګه چې نظم د کړو اصلي جرړه ده، نو د غه ښېګڼه د هغه په ژوند کې د هغې په بشپړې معنې خپل ځای درلود. د سترخوان ته د هغه راتګ، نه يوازې په يو او نه بدليدونکي ډول، نه يوازې په يوه او نه بدليدونکي ساعت بلکې په يوه او نه بدليدونکې او ټاکلې شېبې ترسره کېدل. له ټولو هغو وګړو سره چې ده کړه وړه درلودل، له لورنه نيولې او بيا ترچوپړانو او مېنځو پورې خورا ځيږ او سخت ګيره و، نو له همدې کبله، بې له هغه چې سخت زړی اوسي، د ټولو په زړه کې يې ځان ته داسې درناوی او وحشت پيدا کاوه چې د هغه پيدا کول د ډېرو او آن د ډېرو سخت زړو او بې رحمه وګړو لپاره ګرانه خبره وه. که څه هم له رسمي چارو نه پخوا لرې شوی و او اوس يې په هېڅ ډول دولتي چاروکې رسمي دنده نه لرله، د هغه ولايت چې د سردار جايداد ونه هغه پورې اړوند و، هر مشر چارواکي به خپله دنده ګڼله چې دده درناوي ته ورشي او همانغه ډول لکه د باغوان، مهندس يا شهزادګۍ ماريا په څېر، د کار له دفتره د هغه د مبارک راوتلو ترټاکلي وخت پورې، د خوړنځي ترڅنګه، د چوپړانو او مينځو د ناستې په ځای کې، د هغه راوتلو او يا ليدو ته سترګې په لاره پاتې شي. کله به چې دده د کار د کوټې لوړه او لويه دروازه وازه او د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا نا لوړه، عمروهلې، خولۍ په سر، پودر هلې څڼې او مخ را څرګند ه شوه، خريلې ککره، کوچنيو وچولاسونو، رالويدلو ګڼو سپينو وروځو، سرې برندو ځلېدونکو سترګوچې د مستۍ او ځوانۍ کيسې يې کولې، د هر چاپه زړه کې د ويرې او درناوي يو شان احساس را پاراوه.

دځوانانو د راتګ د ورځې په سهار، شهزاګۍ ماريا د دود سره سم په خپل وخت د سهارني سلام د منني لپاره د چوپړانو کوټې ته ورغله،له ډاره يې پر ټټر او تندي صليب انځوراوه. هغه به هره ورځ په همدې ډول دې کوټې ته تله او هيله يې درلوده، چې دعا يې قبوله او ددې دغه سهارنۍ کتنې په خير او خوښۍ تمامې شي.

زوړ پودر وهلى چوپړ، په کراره خوځېدا پاڅېدا او په پسهاري يې،وويل:

- هيله کوم، مهرباني وکړئ.

د خراطۍ د ماشين يو رنګه غږ د وره له شا نه اورېدل کېده. شهزادګۍ، ددروازې هغه ور چې په خورا آسانۍ او نرمۍ ببرته کېده، د ځان خوا ته را پورې کړ اودهغې تر مخې ودريده.

سردار د خپل ماشين شاته لګيا ،داخوا ،هغه خوايې کتل او خپل کار ته يې دوام ورکاوه.

دکار پراخ دفتر،له شيانوډک وو او داسې برېښېده چې پرله پسې کارول کېږي.

ستر ميزاوپر هغه پراته کتابونه او نقشې،لوړې کلې لرونکې ،له کتابونو ډکې هيندارېزې الماري، په ولاړې دليکلو لوړ ميز چې پرانستې کتابچې پرې پرتې وې،دخراطۍ ماشين او پر هغه ګډوډ پراته ډول ډول وسايل،دميز شاوخوا ته دلرګو (ارې بوره او تراش شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دړې)ټول د يوې پرله پسې ، رنګارنګ او منظمې هڅې نښې وې.

په سپينوزرو او بدل شويو تاتاري موزوکې د هغه د نه چندان لويو پښو له خوځېدا او پرکړپړو او ډول ډول وسايلو ، د هغه د وتلو متو او وچو لاسونو له لاسبرۍ نه د سردار د ځوان زړښت د قوت تاند توب له ورايه ښکارېده. سردار ، د ماشين د څو واره څرخېدو وروسته، پښه له رکابه لرې ، خپله چاړه يې پاکه او په هغې چرمي کڅوړې کې چې د ماشين له څرخ سره تړلې وه ، واچوله. د ميز خوا ته لاړ او خپلې لورته يې ورغږ کړ. هغه هېڅکله خپل ماشومانو ته د خيردعا نه کوله. اوس يې هم يوازې ، خپل غومبوري چې نن خريلې نه و ، هغې ته ور وړاندې کړ او اجازه يې ورکړه چې هغه يې مچو کړي. د خپلې لوربشرۍ ته ښه ځير شو ، په ډېره غوښه مګر مهربانه او خواخوږۍ يې هغې ته وويل:

- تبه خو به دې نه وي؟...ښه ده ، کينه.

د هندسې هغه کتابچه يې را واخيسته چې ده په خپل قلم ليکلې وه ، په پښه يې خپله څوکۍ پورې وهله ، په چټکۍ يې د خپلې خوښې مخ پيدا ، په کلکو نوکانو يې له يوه بند نه تر بله پورې هغه په نښه او بيا يې ماريا ته وويل:

–دادې هم د سبا لپاره !

شهزادګۍ ، پرميز پرتې ، خپلې کتابچې ته سر ورخم کړ.

بوډا ناڅاپه ، له هغې کڅوړې نه چې پر ميز پرته وه ، يو ليک چې په ښځينه ليک ليکل شوی و ، را وويست ، هغه يې پر ميز وارتېره او وې ويل:

-ودرېږه ، دا ليک ستا لپاره دی.

د ليک په ليدو ، د شهزادګۍ پر بشرې سره داغونه راخواره شول ، په تلواريې ليک را واخيست او پر هغه يې سر ورټيټ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار، په یوې سرې موسکا چې لاپاخه خو ژیړبخن غاښونه یې ترې بربښېدل، وپوښتل:

دا ،د الویزې، دئ؟

شهزادګۍ په خوراحیا او لوړسر،یوه مړ ژواندې موسکا وکړه او وې وویل:

-هوکې،د ژولې دی.

سردار خپله غړېدا لا پسې ځیږه کړه او وې ویل:

- دوه نور لیکونه به نه خلاصوم، خو درېیم هغه به ولولم، ویرېږم چې ډېرې ببولالې سره و نه وایئ. درېیم هغه یې لولم.

شهزادګۍ چې له پخوا نه لا پسې سره شوه ،لیک یې هغه ته ونیوه اوځواب یې ورکړ:

-دادی !وې لولئ پلار جانه !

سردار، لیک شا ته وواهه، په لوړ مګر لنډ غږ یې چیغه کړل:

- درېیم، ومې ویل، درېیم.

ځنګل یې پر میز کېښوده او هغه کتابچه یې چې هندسي رسمونه په کې انځور شوي وو ، ځان ته را وړاندې کړه.

خپل یو لاس یې په هغې لاستی لرونکې څوکۍ کېښود چې لور یې پرې ناسته وه، پر کتابچې داسې ور خم او سر یې ورنیږدې کړ چې شهزادګۍ ځان دتنباکو او د پلار د کمیسه دهغه پخوانې بوی، په کړۍ کې ایسار ولید چې دا ورسره له پخوانه رږدې وه، بوډا وویل:

- ښه والا حضرتې ملکې !دا دوه دوه مثلثونه سره ورته دې، هیله لرم پام وکړې چې دلته د ABCزاویه ...

شهزادګۍ په خورا وحشت، د خپل پلار سترګو ته چې ددې د سترګو په وړاندې ځلېدې، کتل.دهغې په غومبورو او اننګو کې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغونه لا پسې زیاتېدل، په هېڅ شي یې سر نه خلاصېده، هغه ډېره ویربده،د همدې ویرې له کبله و چې د پلار پر خبرو چې هر څومره به، څرګندې او سپړل شوې وې، پوه نه شي. اوس دا نه وه څرګنده چې نیمګړتیا ، د چا وه، د ښوونکي او که د زده کوونکې ،خو یوه خبره پوره څرګنده وه چې دا پېښه او کړه وړه هره ورځ تکرارېدل. د شهزادګۍ پر سترګو یوه توره پرده را غوړېده.نور یې نو ،نه څه لیدل او نه یې څه اورېدل، مګر یوازې یې د زاړه، ځیږ او سخت زړي پلار ځېره،د ځان تر څنګه احساسوله او د هغه ستما او خوشبوي یې اورېده. د هغې یوازینۍ تلوسه به همدا وه چې څنګه د پلار له کوټې ځان وژغوري او په یوازې ځان خپله کوټه کې په آرام خیال خپل لوستونه ولولي. بوډا به په قهرېده، چغې او سورې او هماغه څوکۍ یې چې خپله پرې ناست و، په شر و شور سره وړاندې وروسته پورې وهله راپورې وهله. له دې ټولو سره سره به یې هڅه کوله چې قهر یې ښکاره نه شي، مګر ددې هڅو سره سره، بیا هم د هغه بد خلق له ورایه څرګندېده، خبره به شر و شور ښکنځلو او کله کله آن د کتابچې څیرلو یا ارتېړلو ته هم رسېده او چیغه به یې کړې:

-شهزادګۍ تېروتلې ده.

سردار کتابچه پورې وهله، په قهر یې مخ واړاوه، او چیغه یې کړه:

- وای چې څومره بې عقله ده.

سمدلاسه پاځېد ،لړو ګرځېد ،په دواړو لاسونو یې د شهزادګۍ څنې و نازولې، بېرته کېناست، هغې ته ورنږدې شو او خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ:

- نه، شهزادګۍ ،نه.

کله چې شهزادګۍ ،خپله، له پوښتنو نه ډکه تړلې کتابچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواخیسته اونورنو وتو ته چمتو وه، سردار غږ پرې وکړ:

-زما آغلې !ریاضي ستره پوهه ده،زه نه غواړم چې ته زموږ احمقو مېرمنو ته ورته واوسې. زغم ولره، مینه به دې ور سره پیدا شي.

هغه،دهغې غومبوري ونازول او وې ویل:

-حماقت له ککرې وباسه.

هغې بیا د وتلو هڅه وکړه،خو هغه، په اشارې ودروله ،له لوړ میزنه یې چورنوی او لا نه پرانستل شوی کتاب راواخیست او وې ویل:

-دغه دې درواخله،دادې،نه پوهېږم،الیوزې، د رازونو ،کومه کلې یې درته رالېږلې ده،مذهبي ده.زه دچا پر مذهبي اعتقاداتو کار نه لرم...ما هغه هسې وکوت ،درواېې خله ،درځه،وځه !

لاس یې پر اوږې ور کېښود او خپله یې هغې پسې،ور، ور وتاړه.

شهزادګۍ ماریا ،له هغې وېرې او خواشینۍ سره چې یوه شېبه هم له هغې نه،نه لرې کېده او دهغې نا ښکلې او رنګ الوتې څېره یې لا ناښکلې کوله، بېرته خپلې کوټې ته راستنه شوه،دلیک لوست، دخپل لیک لوست د میز تر شاچې په میناتوري عکسونه ګاڼل شوی و او پر هغه کتابونه او کتابچې پرتې وې، کېناسته. د شهزادګۍ، پلار چې څومره بانظمه و ، په هغه اندازه دا بېنظمه وه.هغې په تلوار دهند سې کتابچه کېښوده اوپه تلوار یې لیک پرانست.دا لیک دهغې دماشومتوب دوختونو ،د خور لنډې لیک و:

دالیک ،دهغې د هماغې خورلنډه ژولیه کاراګینه و ،چې دګرافینې رستوې، د کالیزې په ورځ ،ددوی کورته راغلې وه،هغې لیکلې وه:

ګرانې او مهربانې خورلنډې !ستا بېلتون څومره ګران او زورونکی دی. هرڅومره چې زړه ته وایم چې زما نیمایي ځان اونیکمرغي له تا نه دي،دهغه لرې واټن سره سره چې موږ سره بېلوی،زموږ زړونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناشليدونکي مزي سره يو کړي دی، دټولو هغو لذتونو او خوږو سره چې زه يې چاپېره کړې يم، زړه مې د ازل په وړاندې پاڅون کوي او نه شم کولای پر هغې خواشينۍ لاسبری پيدا کړم چې زموږ تر بېلتانه وروسته يې، زما د زړه په تل کې جرړې کړي دي.ولې موږ د تېر اوړي په شان، ستا د لويې کوټې په شنه بخن کټ کې ،هغه کټ کې چې زموږ درازونو ځاله وه، يوځای نه يو؟ ولې، د درې مياشتو پخوا په شان نه شم کولای، ستا له خواږه او مهربانه غلچلک نه چې له ارامۍ سره سره به يې زما دزړه ترتله لاره وهله ،د زړه قوت واخلم. له هغه غلچکه چې ماته خورا ګران او ددې ليکنې په شېبه کې زما ترسترګو رپي.

شهزادګۍ چې تر دې ځايه ليک ولوست، يو سوړ اسويلی يې وويست او هغې سترې هينداري ته چې ددې ښي خواته په ديوال کې ولاړه وه، وکتل، خو هلته يې له يوې ناښکلې څېرې، خوار او ډنګر ځان نه پرته بل څه و نه ليدل.هغې پخپلو هميشنو له غمه ډکو سترګو ،له پخوانه لا په زياتې ناهيلۍ په هينداره کې خپل ځان ته وکتل او وې ويل:

- هغه،دا له ما سره دخواخوږۍ لپاره وايي. مخ يې له هينداري راواړاوه او لوستلو ته يې دوام ورکړ، خو ژوليه ،دخپلې خورلنډې د خواخوږۍ لپاره دروغ نه ويل. دهغې سترګې په ربښتيا ملالې، لويې، ژورې او دومره ښکلې وې چې(کله کله به له هغو نه د شغلو په شان ځلا وربدله) د هغې د بشرې د ناښکلتوب سره سره يې ،دهغې دڅېرې ښکلا زړه راښکونکې کوله، خوشهزادګۍ،دخپلو سترګو ښکلا ، د خپلو سترګو هماغه طبيعي حالات هېڅ کله ليدلی نه شو چې کله به يې د ځان په اړه فکر کاوه. ددې څېره به هم دنورو ټولو هغو کسانو په شان هينداري ته د کتو سره سم، ناښکلې او لاسي بربښېده.هغې دليک

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوستلو ته دوام ورکړ:

په مسکو کې ټولې خبرې اترې یوازې په جګړه را چورلې.زما له دوو ،ورونو نه یو اوس بهر او بل هغې فرقې سره مل دی چې د هېواد پولو ته رسېدونکې ده.زموږ ګران ټولواک ،هم پترزبورګ پرېږدي او خلک وایي چې هغه تکل لري، خپل ګران ژوند د جګړې له ګواښ سره مخامخ کړي. خدای دې وکړي،دا له کرس نه (د ځای نوم دی)را پیدا شوی (دیو) چې د اروپا ارامۍ ته یې ګواښ ورپېښ کړی دی،د هغې فرښتې په مرسته چې پاک الله په خپلې بې پایه مهربانۍ او کرم سره، زموږ ټولواکۍ ته ګمارلې ده،را وپرزوي.زما له ورونو پرته د غې جګړې،زه د خپل زړه له یوې بلې ټوټې نه هم بې برخې کړې یم.زه نیکولای رستوف یادوم.هغه ځوک چې د خپلې ټولې ځانغوښتنې سره یې بیا هم پوهنتون پرېښود او پوځ ته لاړ.هوکې ګرانې ماریا !د زړه له کومې درته وایم چې په دې کم عمر پوځ ته د هغه تګ،ما ته لوی او نه هېرېدونکی ژورغم دی.دا هماغه زلمی دی چې تېر اوړی یې ما تا ته ستاینه کړې وه ،هغه دومره د درناوي وړ او د هغه ځوانی هسې په سپېڅلتیا کې بې سارې ده چې د هغه ساری زموږ د زمانې د دې زړو زړونو شل کلنو په منځ کې ډېر لږ پیدا کېږي.د هغه زړه خورا خواخوږی، حساس او د ټولو لپاره په رښتیني توګه لوی دی.هغه له دا سې سپېڅلو او شاعرانه خیالونو نه ډک دی چې له ما سره د هغه اړیکې د عمر له لنډوالي او تاند توب سره سره ، زما د خوار او په دې ځوانۍ کې د ډېر رنځېدلي زړه له خورا خوږو لذتونو نه و.زه به کوم وخت وکولای شم تا ته زموږ د خدای په امانۍ د شپې او ټولو هغو خبرو په اړه چې په هغه شپه کې ویل شوې وې،د زړه غوټه پرانیزم.دا لا تر اوسه خورا تاند او تازه دي،اخ اخ...ګرانې، خورلنډې !ته نیکمرغه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ته د غه اورنی سوځونکی لذت نه پېژني او زغملی دې نه دی، د غه سوځونکی غم، په دې ډېره ښه پوهېږم چې ګراف نیکولای، ددې لپاره خورا زلمی دی چې ماته پرته له دوست نه بل څوک واوسي، خو د غه خوږه دوستي او دا دومره شاعرانه او سپېڅلي اړیکي زما د زړه اړتیا وه. زه له دې راضي یمه، خو که له دې تېر شو، د ګراف بېزاوخوف د مرګ او د هغه میراث، هغه خبره ده چې اوس ټول مسکو پرې غږېږي. تصور یې کولای شې، درې شهزادګیو ته هسې تش په نوم یو څه رسېدلي، سردار واسیلي ته هېڅ ور په برخه شوي نه دي، خو، پېیر، پېیر ته نه یوازې، ټول میراث ور سېدلی دی، بلکې دروسیې تر ټولو نه د زیاتې شتمنۍ او جایدادونو، ګراف بېزاوخوف، د قانوني زوی په نامه پېژندل شوی دی. ویل کېږي چې سردار واسیلي په دې لوبه کې خورا د شرم وننډه لرلې ده، نو ځکه یې اوس پترزبورګ ته ستر ګې پناه کړې دي.

د زړه له کومې غواړم وو ایم چې ددې وصیتلیک، میراث او ویش په اړه مې په هېڅ څه، سر نه خلاصېږي، خو دومره پوهېږم له هغه وخته چې د غه ځوان چې موږ ټولو هغه د تش پېیر، په نامه پېژانده، د روسیې تر ټولو نه د لویې شتمنۍ خاوند او ښاغلي بېزاوخوف نوم ګټلی دی، د هغه په وړاندې چې زما له نظره یو سپک او ټیټ سړی دی، د ټولو هغو میندو په خبرو او کړو کې چې پېغلې لونې لري، ستر بدلون راغلی دی او زه رښتیا وایم چې د د غه حال له لیدو نه سخته زوربېږم. لکه هغه شان چې دا دووکالو راهسې ماته د ملنډو یا ددوکې له مخې کوژدني خوښوي، دا سې ځینې کوژدني چې زه اصلا هم هغه نه پېژنم او د مسکو د تش په نامه ریبارانو لپاره خو دادي اوس شهزادګۍ بېزاوخوفه، هم شوې یم. خو ته پوهېږې چې زه د د غه شان نامه د ګټلو، هیله هم نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرم.رښتیا د ودونو په اړه.ایا تاسو په دې پوهېږئ چې څو موده د مخې ټولو ته منل شوې ترور ،انا میخایلوفنا ،ما ته ډاډ راکړ ،هغه هم په خورا پټه چې تاسې ته یې د کوژدنې د پیدا کولو یادونه کړې.پوهېږئ دا څوک دی،دا د سردار واسیلي زوی،اناتولي دی.د هغه کورنۍ غواړي له یوې بډایې او پوهې پېغلې سره د واده له لارې ،هغه نیکمرغه کړي.او د هغه مور او پلار ، ته خوښه کړې یې.زه نه پوهېږم چې ته په دې اړه څه وایې ،خو ما دا خپل پور ګڼه چې تا ته هغه وو وایم ،هو کې رښتیا ،دا سې ویل کېږي چې هغه خورا ښکلی او د ښځو لېوالـه دی.دا هغه څه و چې ما د هغه په اړه اورېدلي دي.

نور به ببولالې بس کړم.رښتیا د لیک دویم مخ هم ډک شو او مورمې څوک راپسې رالېږلې چې د مابنامنۍ لپاره د آپراکسین کره لاړ شوو.یو عرفاني کتاب درته دراستوم.دې کتاب دلته خورا نوم ګټلی دی،که څه هم په هغه کې دا سې خبرې شته چې دانسان د ناتوانه مغزو لپاره د هغو پوهېدنه ګرانه ده،خو بیا هم یو غوره کتاب دی چې د هغه لوستنه د انسان زړه ارامو ي او روان ته یې قوت بښي.د خدای ښه دي وي.پلار ته دې زما درناوي او پېغلې بوري ین ته زما سلامونه ورسوه.د زړه له کومې دې کېښکاږم.

ژولیه

یاد ښت: دخپل ورور او د هغې د زړه وړونکې ښځې په اړه راته یو څه ولیکه.

***

شهزادګۍ ،لږ په چورت کې لاړه او په چورت کې ،موسکۍ شوه (په دې موسکا سره یې ،بشره چې د ځلېدونکو سترګو په ځلا کې ځلېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ،بدله او ښکلې شوه)ناڅاپه پاڅېده او په درنو ګامونو دخپل ميزخوا ته لاړه. يو کاغذ يې راواخيست او په چټکۍ يې لاس پر هغه وچورلېده، دادي د هغې ځواب:

ګرانې او درنې خورلنډې !

ستا د ۱۳مې نېټې ليک ماته خورا خوښي راوبښله.زما ګرانې شاعر وزمې !داسې بريښي چې لا تر اوسه هم درته ګرانه يم.له دې ښکاري ،هغه ببلتون چې دومره يې تاسې ،غندنه کوئ، په تاسو خپل دوديز اغېز نه دی کړی.تاسو دبېلتون او خپلو نه دبېليدو نه شکايت کوي،نو که ماکولای شوای څه به مې ويلي وای،زه له ټولو هغو نه چې راته ګران دي،جلا شوې يمه.اخ !که د دين آرامي نه وای،ژوند به خورا زورونکي وای.کله چې له هغه ځوان سره دخپلې لېوالتيا خبره کوي،نوبيا ولې زما غلچک، ويشتونکی او نه منونکی ګڼې؟ په دې برخه کې زه يوازې دخپل ځان په اړه سخته يم.د نورو دغه شان احساس ته په درنښت ګورم،خو له دې چې هېڅکله ما دغه شان يو احساس لرلی نه دی،منڼه يې راته ګرانه ،مګر دهغو غندنه ،نه کوم.خو يو څه وايم هغه داچې زما په ګمان هغه مينه چې حضرت عيسي ښودلې ده،له خپلو سره مينه او له پرديو سره مينه،دهغې مينې تر احساسه، خورا خوږه او زړه راښکونکې ده، چې ديوه ځوان ښکلې سترګې يې دتاسو په څېر،د يوې شاعر مزاجې ،نازک خيالې او ګرانښت وړپېغلې په زړه کې را وېښوي.

د ګراف بېزاو خوف،دمرګ خبر، ستاسو دليک تر رارسېدو نه دمخه مونږ ته رارسېدلی او زما پلار يې خورا خوراشينی کړی و.هغه وايي چې هغه د پرتميني پېړۍ دپای لخوا دويم استازی و چې له موږه لاړ او تر هغه وروسته اوس دده وار دی،خو هغه به دده په توان کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول هغه څه وکړي چې ده ته دغه وار ډېر ناوخته ورسېږي.خدای دې موږ له دغه شان غم نه په امان کې وساتي.

د پېير په اړه ستا نظر ځکه نه منم چې هغه زه لا له ماشمتوبه پېژنم.ماته داسې برېښېده چې هغه سپېڅلی زړه لري او دا هغه څه دي چې زه يې تر ټولو نه زيات په خلکو کې غوره ګڼم.او هغه څه چې ده ته دميراث په نامه رسېدلي، په دې برخه کې دده او سردار واسيلي کړو پورې اړه لري،دواړه د خواشينۍ وړ دي.اه !ماته ګرانې !په دې برخه کې داسماني استازي خبره ډېره په حق ده چې وايي:

-د ستنې له سوري نه د اوښ تېرېدل به تر هغه څه نه آسانه وي چې يو بډای د خدای دربار ته ورسېږي.دا خبره په وحشتناکه توګه رښتيا ده. سردار واسيلي او په تېره بيا پېير خو ببخي درحم وړدی چې په دې ځوانه ځوانۍ کې دداسې بې پايه شتمنۍ دغه درونډ پېټی دده په اوږو وربار ېږي.دا خوار به له څه سختيو سره لاس ګريوان کېږي.که چا له مانه پوښتي وای چې په دې نړۍ کې د څه شي هيله لري،ما به ورته ويلي وای چې غواړي، په ټولو بېوزلو کې،دبېوزلو ،بېوزلی واوسي.

ګرانې !د هغه کتاب نه چې تاسو راته رالېږلي او وايي چې هلته يې شروشور ګډ کړی دی،هم په زړګونې منننې کوم.ستاسو دوينا له مخې په هغه کتاب کې دډېرو ښېګڼو تر څنګ ،ځينې داسې ټکې هم شته چې دانساني ناتوان عقل لپاره دهغو سپړل ګران برېښي. زما په اند د بې مفهومه کتاب لوستنه يو بېثمره کار دی،ځکه دهغه لوستل به ،لوستونکي ته هېڅ ډول نتيجه را نه وړي.هېڅکله په دې پوه نه شوم چې ځينې خلک ولې دعرفاني کتابونو دلوستلو...ښه به دا وي چې انجيل او دهغه دقدسيانو سپړنه ولولو اودهغه داسرارو د جرړو دستونزو په سپړنې پسې ونه ګرځو ،ځکه موږ بينوا ګنهګاران، څنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې زړه وکړو ،څنګه د دې هیله وکړو چې د دې جسماني ولکې نه او دهغه اغېز نه منونکي حجاب له شا نه چې ځان یې زموږ او ابدیت ترمنځ ځوړند کړی دی،دلوی خدای په اسرارو او دهغه په سپېڅلو رازونو پوه شو ؟ښه به دا وي دهغوغوره اصولو په لوستنه بسنه وکړو چې اسماني ژغورونکې یې ،په دې نړۍ کې،زموږ د کړو وړو او کړنلارې دغوره والي لپاره سپارښتنه کړې ده.په دې تکل کې واوسو ،دهغو په رڼا کې خپل ژوند جوړ ،برابر...

پلار مې ماته پرته له دې یادونې چې د سردار واسیلي لیک یې تر لاسه کړی او د هر ژربه یې دیدن ته راشي، د ریبارانو په اړه هېڅ څه نه دي ویلي.خو زما ګراني او درنې خورلنډې !هغه څه چې واده او بیا زما د واده پورې اړه لري،غواړم ووایم چې،نکاح زما په اند یو خدایي تړون دی چې باید هغه ته غاړه کېښودل شي.که خدای پاک اراده وکړي او ماته د ښځتوب او مورولۍ دندې راوسپاري،که هرڅومره هغه ګراني وي اودهغه چا په وړاندې ،دخپلو احساساتو له پامه پرته، چې مېړه توب یې زما نصیب شوی،خپلې تولې دندې به په خورا صداقت او ایمانداري سرته رسوم.

ماته مې د ورور لیک رارسېدلی دی،په هغه کې یې لیکلي چې دی به له خپلې ښځې سره یوځای لیسیه ګورې،(د دوی کلي)ته راځي،خو دهغه د راتګ دغه خوښي به خورا لنډه وي،ځکه هغه د دې لپاره موږ دبېلتون منګولو ته سپارې چې په هغې سوځوونکې جګړې کې ګډون لپاره لاړ شي چې یوازې خدای پوهېږي څنګه او ولې په موږ راتپل شوې ده.یوازې هلته،ستاسو ،دلویانو ستر او پرتمین ښارونه نه دي چې د جګړې خبرې په کې کېږي،دلته د بزګرو په کړو وړو کې،د صحرا په سوله ایزه او د طبیعت په ارامه غېږ کې،چې ښاریان دهغو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته، د کلي تصور کوي، هم د جګړې شخړې او تريخ درد احساس او ربړدل کېږي. پلار مې د پوځونو دوراندې او يا شا ته تګ او يا لېږدولو پرته بله خبره نه لري، هغه خبرې چې زما سر هېڅ نه پرې خلاصېږي. پرون نه هغه بله ورځ ، کله چې د کلي په کوڅه کې په خپل ورځني ګرځېده اخته وم، يوې ډېرې زورونکې پېښې سره مخامخ شوم. په کلي کې يې هغه زلميان راټول کړي وو چې پوځ ته لېږل کېدل، تاکه د دغو سرتېرو ميندو ، ښځو او ماشومانو حال ليدلای وای او د هغو ژړا او ساندې دې اوربدلې وای، ويلي به دې وای چې د خدای مخلوق د خپل ژغورونکي هغه روزنه او قوانين چې مينه کول او له دښمنۍ او ازار نه ځان ساتنه ده، هېر کړي دي او بله دا چې د دوي لپاره د يوبل دوژلو په فن کې مهارت او کارپوهي تر ټولو نه غوره چاره بلل کېږي.

د خدای په امان ګرانې او مهربانې خورلنډې ! ...

هو کې، هيله لرم چې زموږ ژغورونکی ، هغه لوی پرودګار دې، تا په خپل امان کې وساتي.

ماری پېغله بوري ين، په خپل ژوندي، تند او خواږه غږ چې د شمالي فرانسويانو په شان يې د(ر) توری، په (غ) ادا کاوه، په خندا خندا ، شهزادګۍ ماريا ته چې په خپل غم لړې دنياګۍ کې ډوبه وه...وويل:

-اه، شهزادګۍ !ليک ليکې !ما خپل ولېږه، مور ته مې ليک وليکه. بيا يې خپل غږ لږ راټيټ کړ او زياته يې کړه:

-شهزادګۍ بايد ګواښمنه يادونه درته وکړم. سردار له ميشل ايوانوف سره سخته ناندرۍ وکړې...

هغې د ناندرۍ کلمه خورا غوړه او په خوند ادا کړه، هسې چې ګواکې غوښتل يې خپل غږ خورا سندريز کړي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-له میشل ایوانوف سره یو سخته ناندرۍ ! طبیعت یې خورا خرابه دی، خورا خواشینی دی، ځانته دې پام کوه، پوهېږې...

شهزادګۍ ماریا ځواب ورکړ:

-آه !ګرانې !ما په وار وار سره ټینګار کړی دی چې زما د پلار د بنه او یا نا بنه طبیعت په اړه ماته څه مه وایئ، زه هېڅکله ځانته د هغه په اړه د قضاوت اجازه نه ورکوم او هیله نه لرم چې بل څوک هم ځانته د غه شان اجازه ور نه کړي.

وروسته ته یې خپل ساعت ته وکتل او وې لیدل چې پنځه دقیقې له هغه وخته تېرې شوې دي چې دا باید د وړې پیانو تر شا ولاړه وای، په تلوار تالار ته لاړه.سردار د خپل دودیز مهال ویش له مخې د غرمې له دولسو نه تر دووبجو پورې ویده کېده او شهزادګۍ به په دې وخت کې وړه پیانو غږوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۳

بوډا چوپړ په خپله کوټه کې ناست و، د خوب او وینښتیا حالت کې ډوب و او د سردار خرهاري ته چې د خپل کار په لوی دفتر کې ویده و، غوږ نیولی و. د کور له لرې لرې صالون او د تړلو دروازو له شا نه د پیانو د غږېدا غږ، چې غږونکې، د دیونسکوف سونات، د یوې نغمې ستونزمنې برخې، په پر له پسې تر شلو وارو نه زیات تکرارولې، او ربدل کېده.

په دې وخت کې، د کور مخې ته یوه ګاډۍ را اورسېده. سردار اندرې له هغې نه را کوز شو او خپله ګلالۍ او ګل اندامه مېرمن یې لاس نیولې له هغې راکوزه او ترڅانه مخې یې ولېږله. تیخون نومي سپین ږیري چوپړ د تل په شان سینګار کړی و، خپله خولۍ یې د درناوي په نښه له سر نه لرې کړه، په ملا مات شو او وې ویل:

-حضرت سردار استراحت کوي او بیا یې په تلوار ور پورې کړ. تیخون په دې پوهېده چې نه د سردار د زوی را رسېدل او نه به بله کومه بېړنۍ پېښه وکولای شي د مشر سردار د ژوند په نظم کې بدلون راولي او غوره خو دا وه چې د سردار اندرې هم د تیخون په شان په همدې خبره ښه سر خلاصېده. او د دې لپاره چې دا څرګنده کړي چې د ده دومره نشتوالي په وخت کې یې د پلار په عادتونو کې کوم بدلون راغلی نه دی، خپل ساعت ته یې وکتل او مېرمنې ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-شل دقيقې وروسته به راپاځي... اوس راځئ چې شهزادګۍ ماريا ته ورشو.

کشره شهزادګۍ لږ څوربه شوې وه خو سترګې او لاندنۍ لږ ټيټه شوې شونډه يې چې د خندا په وخت کې يې د غه نيمګړتيا لا پسې ښکلې کوله او په مالګينه توګه پورته راتله، هماغه شان وه، چې وه.

دې خوا ته، هغې خوا ته يې وکتل او د هغه مېلمه په توګه چې د هرکلي په وخت کې د کوربانه ستاينه او پالنه کوي، شونډې پرانيستې او وې ويل:

-دا خو يوه ماڼۍ ده !ماڼۍ !درځئ درځئ... درځئ....

هغې، هماغه شان چې په ښکلي انداز يې هر څه څارل، خپل مېړه، تيخون او هغه چوپړ ته چې د دوی ملګرتيا يې کوله وموسېده او وې ويل:

- دا څوک هلته پيانو غږوئ؟ ماري؟ نو راځئ کرار کرار به ځو، چې ناڅاپه ورننوځو.

سردار اندرې په خواشينۍ خو ډېر ادب خپلې مېرمنې پسې روان و. کله چې د بوډا له څنګه تېرېدل او لاس يې ور ته مچول، وې ويل:

-تيخونه زوړ شوی يې.

د هغې کوټې له يوه ورنه چې د کلارمن دغږېدو غږ ترې راته، يوه ژېړ ځنې، ښکلې فرانسوي راووته.دا پېغله بوري ين وه چې غوښتل يې له ډېرې خوښۍ نه والوزي، هغې وويل:

دا د شهزادګۍ لويه نيکمرغه ده. بالاخره، پرېږدئ چې خبره يې کړم.

شهزادګۍ له هغې سره د روغبړ او ښکلولو په لړ کې وويل:

- نه، نه، هيله کوم، ... تاسو پېغله بوري ين ياستئ ! زه تاسو د خپل مېړه د خور له ستاينو او له تا سره د هغې له مينې نه پېژنم. موږ غواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغې ته بې خبره او ناڅاپي ورننوزو.
هغوی، د هغه تالار وره ته ورنيږدې شول چې پرله پسې له هغه نه د غږېدونکې نغمې غږ راته. سردار اندرې تصور کاوه چې کوم بد نوغي ورپېښېدونکی دی، ودرېد او وروځې يې برندې کړې. د شهزادګۍ کوټې ته ورننوت، سندريز آواز په ټپه ودرېد. لومړی د يوې چيغې او بيا د شهزادګۍ ماريا درانه ګامونه او په پای کې د روغبړ او ښکلولو خواږه آوازونه واورېدل شول. کله چې سردار اندرې کوټې ته ورننوت، دواړه شهزادګۍ ماريا او ليزا د اندرې ښځه، چې يو وارې پخوا د لنډې شېبې لپاره د اندرې په واده کې سره ليدلي و، يو بل سره غېږ په غېږ وې، او لکه دوه پخوانۍ خورلنډې چې له اوږدې جلاوالي وروسته يې ليدلي وي، سره ښکلول. پېغله بوري ين، د هغو تر څنګ ولاړه وه، خپل لاسونه يې سره سولول او د ښه نيت يوه داسې موسکا يې پر شونډو خوره وه چې تصور کېده، د خندا او ژړا تر مينځ ورکه وي. سردار اندرې اوږې پورته پورته اچولې او د يوه موسيقي پوهان په شان يې، سترګې او وروځې داسې برندې کړي وې چې د غږېدونکې نغمې کوم سر بې سره واوري. شهزادګيو يوبل سره پرېښودلې، خو بيا يې هم له لاسه سره نيولي وو، داسې تصور کېده، د وخت د چټکه تېرېدو له ويرې همداسې يو بل کېښکاږي، نوځکه يې په پرله پسې لاسونه سره نيولي وو. . د يو بل د ښکلو په لړ کې يې، بيا لاسونه يو د بل له لاسو راوويستل چې بيا سره ښکل کړي، تر هغه وروسته، هغوی بيا په ژړا پيل وکړ. سرداراندرې چې داسې انتظار نه درلود ، هک پک و. هغوی بيا غاړه غړی شول. پېغلې بوري ين هم په ژړا شوه. سردار اندرې نور نو آرامه و. خو داسې يې ګڼله چې د شهزادګيو ژړا يوه هسې طبيعي خبره وي، داسې خبره چې دوی يې د بل ډول سرته رسېدو تصور هم نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو کولای.

ناڅاپه دواړه په خندا شوې او همهال یې خبرې پیل کړې، کمکۍ شهزادګۍ وویل:

- آه ګرانې ماریا !... آه ماریا ، تاسو ډنګره شوې یاستئ... نه !نه که چاغه شوې یاستئ؟ په دې وخت کې پېغله بوري ین د هغوی په خبرو کې راننوته او وې ویل:

- ما له ورایه مېرمن شهزادګۍ وپېژندله.

شهزادګۍ په ګبنۍ وویل:

- ما ته وایه چې زه یې اصلا په فکر کې نه وم. زه اندرې، تا ته مې هیڅ پام شوی نه و.

سردار اندرې د خپلې خور لاس کښېکود ،له هغې سره یې ښکل کړل او وې ویل چې هغه لا تر اوسه هماغه شان ژړغونې ده، که څنګه؟

شهزادګۍ ماریا مخ ورور ته وو اړاوه او د اوښکو دځلېدونکې پردې له شا یې. په مینه، تاوده او خواږه غلچ ورور ته کتل.

شهزادګۍ پر له پسې غږېده. پاسنۍ نازکه،نرۍ په نیمګړیتا ښکلې شوې شونډه یې چې کومه شېبه را ښکته کېده او چېرې چې یې اړتیا لیدله، د هغې د ښکلې،نرۍ نرۍ لاندنۍ شونډې سره به غبرګه شوه او بیا د غاښونو له ځلا او د سترګو له خوښۍ سره مل دموسکا په بڼه دهغې پر شونډو راخوره شوه هغې ډول ډول کیسې کولې، یو نقل یې دا وه چې د سپاسکویه په غونډیو کې یوه داسې بده پېښه شوې وه چې ددې امېدوارۍ ته یې ګواښ ور پېښ کړی و. دا کیسه خلاصه نه وه چې وې ویل:

-دې خپلې ټولې جامې په پترزبورګ کې پرېښې دي، اوس خدای پوهېږي چې دلته به څه اغوندي. دا یې هم وویل چې اندرې چور بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی دی، تر هغه وروسته یې یادونه وکړه چې کاتیا ادینڅوې، له یوه بوډا سره واده کړی دی، خو دا یې په ډېرې مینې وویل چې د هغې یعنې شهزادګۍ ماریا لپاره مېړه پیدا شوی دی، خو دا یې زیاته کړه چې په دې هکله به وروسته اوږدې خبرې ورسره ولري. شهزادګۍ ماریا په ټول دې وخت کې په چوپه خوله او ځیرځیر خپل وروړ ته کتل او ښکلې سترګې یې، له یوې غمجنې مینې نه ډکې وې. دا ښکاره وه چې د هغې هغه ځانګړي خیالات چې د هغې د ورینداري له خبرو سره هېڅ تړاو نه لري، همدا اوس یې ددې په ذهن کې توفان جوړ کړی دی. کله چې شهزادګۍ لیزا د پترزبورګ د وروستیو جشنونو ستاینې پیل کړې، په همدې وخت کې شهزادګۍ ماریا خپل وروړ ته مخ ورواړاوه، یو سوړ اسویلی یې وویست او وې ویل:

-اندرې، وایي چې ته غوا ړي جګړې ته لاړ شئ؟

له لیزا نه د اورلمبې راتاو شوې، خو اندرې ځواب ورکړ:

-هو کې، همدا سبا ته!

شهزادګۍ لیزا وویل:

-هغه غواړي ما دلته یوازې پرېږدي، هېڅ نه پوهېږم؟ حال دا چې کولای شي جګړې ته لاړ نه شي او همدلته د یو لوی منصب څښتن شي.

شهزادګۍ ماریا د هغې د خبرو تر پای ته رسېدو پورې څه و نه ویل، خو په خیالونو کې ډوبه شوه. بیا یې د امېدوارې ورینداري پنډې ګېډې ته په مهربانو سترګو اشاره وکړه او وې ویل:

-په همدې وخت کې ستا تګ هرو مرو دی؟

د هغې د ورینداري څېره په یوه شېبه کې څو رنګه بدله شوه، اسویلی یې وویست او وې ویل:

-هو، د هغه تګ هرو مرو دی، هو کې... ډېره وحشتناکه ده، ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وحشتناکه ده.

د لیزا پاسنۍ شونډه بیا راولوېده، په کرار کرار یې ځان ماریا ته ورنږدې کړ، خو چې لاس یې هغې ته ورسېده، شرنګ په ژړا شوه.

سردار اندرې بیا وروځې برندې کړې او وې ویل:

- ښه ده چې استراحت وکړئ، همداسې نه ده لیزا؟ هغه خپلې کوټې ته بوزه. زه به خپل ګران پلار ته ورشم، د هغه حال څنګه دی؟ د تل په شان؟ ماریا په خوښۍ ځواب ورکړ:

- هو کې، هماغه شان چې و، هماغسې دی، خو نه پوهېږم چې تا ته به هغه څنګه وي!

سردار اندرې چې په سختۍ موسېده، وپوښتل:

- په هماغه ټاکل شویو وختونو د ټاکلو کارونو کول، د باغ په هماغه ټاکلو شویو ځایو کې ګرځېدل، هماغه د خراطۍ څرخ لرونکې ماشین؟

دده دا نه لیدونکې موسکا دا معنی لرله چې پلار ته د ټول درناوي او له هغه سره د ډېرې مینې سره سره، د هغه له ځینو نیمګړتیاوو نه هم خبر دی.

ماریا وویل:

- په هماغه ټاکلو او نه بدلیدونکو وختونو کې، د باغ په هماغه ټاکلو ځایونو کې د چکر او څرخ لرونکي ماشین تر څنګ، زما د ریاضي او هندسې لیک او لوست هم شته.

د هغه له ژبې داسې برېښېده چې د پلار لپاره د هندسې زده کړې د ژوند د خوښۍ او لذت یوه خورا لومړنۍ سرچینه ده.

وروسته له هغې چې د هغه د پاڅېدو د وخت د رارسېدو لپاره پاتې شل دقیقې پوره شوې، تیخون راغی او ځوان سردار یې د هغه خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار ته ور وبوله. بوډا پلار د خپل زوی د را رسېدو په درناوي، د خپل ژوند ، په ټاکلي نظم کې لږ بدلون هم منلی و او هغه دا چې اجازه ورکړي، زوی يې هغې کوټې ته ،هغه وخت ور ننوزي چې ده لا وروستی جاکټ نه و اغوستی. بوډا سردار، د پخوانيو دودونو سره په خپله کوټه کې کورنۍ جامې اغوستې. او سربه يې لوځ و.

(د اندرې څېره په دې شېبه کې، نه د هغه د هميشنۍ ځانګړتيا په شان چې ځېږه، تونده او غمجنه به وه بلکې د هغه وخت په ښه خوښه او د ژوند له لذتونو ډکه وه چې دی به له ډېر سره غږېده) دی په همدې ښه د پلار کوټې ته را ننووت. پلار يې هينداري ته مخامخ ولاړ او په لاس لرونکې چرمې څوکۍ ته ناست و... خپل سره يې زوی ته ورواړاوه او چيغه يې کړې:

-هو ، جګړه مار زويه، غواړې لاړ شې، بناپارت نسکور کړې؟ او و يې ځېږ؟ لږ تر لږه، ته !لاړ شه او په مېړانه د هغه سره منګولې نرمې کړه، کنه ډېر ژر به زموږ نومونه هم د خپلو وګړو او سرتېرو په ډله کې وليکي.

خپل مخ يې هغه ته ور وړاندې کړ.(د دې لپاره چې هغه مچ کړي)

بوډا چې تر ورځني خوبه وروسته، ښه تازه او تاند و ،هغه وويل:

تر غرمې وروسته خوب سپين زر او تر هغې مخکې سره زر دي .

تر ګڼو ځوړوندو وروځو لاندې يې،د سترګو له کنجه په خوښۍ او مينې خپل زوی ته کتل، سردار اندرې لږ رامخکې شو او د مخ پر هغه ځای يې ښکل کړ چې پلار يې ور ته ښودلی و ، په ډېرې تلوسې، خوښۍ او ډېر درناوي يې د پلار د سر او مخ، بېلا بېلو برخو ته کتل. هغه په دې توګه هڅه کوله هغه مرکه پيل شي چې په دې ورځو کې د بناپارت سره د جګړې خبرو پيدا کړې وه، هغه ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کې، پلار جانه، له خپلې امېدوارۍ ښځې سره ستاسو درناوي او چوپړ ته راغلې يم. ستاسو روغتيا څنګه ده؟

-نا روغتيا وروره !يوازې او يوازې د بې مغزو (احمقانو) ډېر خوړونکو او عياشانو کار دی. ته خو ما پيژنې، ټوله ورځ لګيا يم په خوړو او څکو کې هم منځ لاری، نو ځکه مې حال ښه دی.

زوی يې په خندا وويل:

-د خدای شکر دی

-دا په خدای پورې ځه اړه لري،بيا هغه د خپلې خوښې خبرو ته را وګرځېد او دوام يې ورکړ:

- ښه، را ته ووايه، څنګه د نوې پوهنې له مخې چې د سترا تيژۍ نوم مو پرې ايښې، جرمنيان څنګه د بناپارت په وړاندې جنګېږي، هغه مو زده کړې؟

سردار اندرې وخندل.

هغه په موسکا دا ښودل چې د پلار دا نيمګړتياوې، هغه درناوي ته تاوان نه رسوي چې دی يې هغه ته لري، هغه پلار ته وويل:

- ګرانه پلاره !ښه به دا وي چې لږ دمه شم، ساه وباسم، ګوره چې لا ناست نه يم او خولې مې وچې شوې نه دي .

سپين ږيري خپلې څڼې د دې لپاره وځنډولې چې ډاډه شي، هغه سمې او ټينګې ځای پر ځای شوې او کنه؟ بيا يې زوی له مټې راونيو او وې ويل:

- اپلتې مه وايه، ښځې ته دې ښه ځای جوړ شوی دی، شهزادګۍ ماريا به هغې ته خپله کوټه ور وښيي، دومره به سره وغږيږي چې يو بل نه به ستړې شي. د ښځو کارونه ښځو ته پرېږده، زه خوشحاله شوم چې ښځه دې دلته راغله، اوس کېنه !را ته ووايه چې هو، زه خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

میخلسون د پوځ په ونډه پوهېږم، د تولستوي(د روسي پوځ له مشرو جنرالانو نه) په برخه مې هم سر خلاصېږي.ښه ده، ښه ده، د بېلا بېلو پوځونو هم مهاله لېږدول او پلي کول، دا خبرې... مګر سهیلي پوځ به څه کوي؟ د پروس ناپیلتوب هم نوې خبره نه ده.

له خپل چرمي لاستي لرونکې څوکۍ نه پاڅېد، په چټکۍ سره په کوټه کې ګرځېده راګرځېده، تیخون چې ده ته یې یوه برخه کالي ور اغوستي و، ده پسې ګام په ګام روان و، ده وویل: اتریش یې لا څه؟ سویدن به څنګه شي؟ له پومراني نه به څنګه تېر شئ؟

سردار اندرې چې د پلار ټینګار ولید، لومړی څه زړه نا زړه و، خو وروسته یې په ډېره مینه او زیاتېدونکې تلوسې پیل وکړ چې هغه ته د رارسېدونکې جګړې کړنلاره وسپړي، لږ وروسته یې، نه په لوی لاس بلکې د عادت له مخې، ژبه بدله او په فرانسوي ژبه یې خبرې پیل کړې او وې ویل چې:

-څنګه باید په نوي ۹۰ زریزه پوځ، پروس ته ګواښ ورپېښ کړل شي. هغه به په زور له ناپیلتوبه راجلا او جګړې کې ښکېل شي، هغه دوام ورکړ:

- د دغه پوځ یوه برخه به د شترال زوند په سیمه کې له سویدني پوځ سره یو ځای کېږي. ټاکل شوې ده چې شل زره اتریشي پوځیان به له سل زره روسي هغو سره د ایتالیا د ساحل په څنډو کې د راین سره پلي شي. د دې سره جوخت ۵۰ زره روسان له ۵۰ زرو انګریزانو سره په ناپل کې پلي کېدونکې دي. که په لنډه توګه وواېو، (۵۰۰) پنځوسو زره پوځیان به له بېلا بېلو خواوو نه پر فرانسې یرغل کوي.

بوډا سردار، د زوی خبرو ته هېڅ ډول پام نه و ساتلی، دا سې برېښېده چې اصلا یې هغه ته غوږ نه وي نیولی. هغه په کوټه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځېده را ګرځېده او کالي يې اغوستل. هغه درې ځله په ناڅاپي ډول د زوی خبرې پرېکړې او وې ويل:

سپينه، سپينه!

له سپينې نه د هغه موخه دا وه چې تيخون نومي چوپړ، ده تـه سپينه کرتۍ، نـه وه ورکړې. بـل واريـې د زوی خبـرې پـه دې پوښـتنه پرېکـړې چې:

- ماشوم به څه وخت دنيا ته راشئ؟

هغه سمدلاسه، د ملامتۍ په نښه سر وښوراوه او وې ويل:

- ډېر بد حالت دی، دوام ورکه، دوام ورکه!

دربيم ځل يې هغه وخت د سـردار انـدرې خبرې پرېکړې چې هغـه د جګړې پـه اړه خپلـې خبـرې پـای تـه نـږدې کـړې وې. بـوډا د زړښـت پـه لړزېدلي آواز په يونا سندريزه بڼه دا کليوالي سندره پيل کړه:

-مالبروک ځي جګړې ته، خدای خبر چې کله به راستون شي ؟

زوی يې پرته له هغه چې څه ووايي، وې خندل او وې ويل:

- زه نه وايم، هغه څه چې زه وايم دا منل شوې کړنلاره ده، مـا يـوازې هغـه څـه درتـه وويـل چـې کـړنلاره څـه ده.او نـاپليون خو لا پخـوا خپلـه کړنلاره جوړه کړې ده،هغه کړنلاره چې تر دې نه بده نه ده.

-ښه ده،ښه ده ! خو ستا په خبرو کې مې هيڅ نوي شي پيدا نه کړل.

هغه په خپلو خيالونو کې ډوب شو،خو ناڅاپه يې تند تند وويل:

- خدای ښه پوهيږي چې کله بـه بيـا راسـتون شي؟ درځئ،ډوډۍ تـه درځئ !

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۴

سردار چې څنې یې غوږې کړې او ډېره یې خریلې وه، په خپل ټاکل وخت خوړنتون ته لاړ. هلته یې ناوې، شهزادګۍ ماریا، پېغله بوري ین او د معمارۍ استاد ورته سترګه په لاره وو. د معمارۍ دغه استاد زاړه سردار د غوښتنې سره سم اجازه پیدا کړې وه چې له ده سره د میز پر ډوډۍ کېني. که څه هم هغه کوم ټولنیز دریځ نه درلود او هېڅکله یې دا تصور هم نه شو کولای چې دا سې ویاړ ور په برخه شي.
سردار چې تل ټولنیز دریځ ته پر درناوي ټینګار کاوه آن دا چې د ځینو ولایاتو لوړ پوړې چارواکې به یې هم ډوډۍ ته نه منل، په ناڅاپي توګه پر ته له هغه چې دلیل یې ښکاره وي، دا معمار میخائیل ایوانوویچ سره له هغه چې د درباری ناستې ولاړې په لومړنیو نزاکتونو هم نه پوهېده او یو وار به یې د خلکو په مینځ کې مخ واړاوه او په خپل برګ د ستمال کې به یې پزه سوخ کړه، پر یوه میز کېني او په دې ډول خلکو ته څرګندده کړي چې ټول انسانان سره برابر دي. هغه پر خپلې لور په وار وار ټینګار کړی و، چې میخائیل ایوانوویچ په هېڅ ډول له دوی یعنې سردار او د هغې د لور نه کموالی نه لري. سردار چې تل د ډوډۍ په وخت کې خوله ګنډله، خو له دغه معمار سره یې مرکه هېڅ پای ته نه رسېده.
په خوړنتون کې هم لکه چې د نورو کوټو په شان یې لوی پراخ تالار

(c) ketabton.com: The Digital Library

او لوړ چت درلود ، د کورنۍ غړي او ټول چوپړان هر یو د یوې څوکۍ شا ته ولاړ وو او د سردار د راتګ انتظار یې درلود. د چوپړانو مشر چې دستمال به یې پر مړوند پروت و او د ډوډۍ د میز جوړېدنې ته به ځیر و ، که څه هم د سترګو په اشاره به یې هر چوپړ ته سپارښتنې کولې، خو د هغه سترګې د هغې دروازې نه چې باید سردار پرې را ننوتلی وای او د هغه دیوالي ساعت ترمنځ چې په همدې دروازې ځوړند و ، سرګردانه وې. سردار اندرې هم هغه لوی زرین قاب ته چې ده ته یې ډېر نوی والی درلود او په هغه کې د بالکونسکې د کورنۍ شجره د څو پوښتو په اوږدو کې په کې انځور شوې وه کتل... سردار همداسې د شجرې قاب ته کتل، موسېده او سر یې ښوراوه.دهغه موسکا ،هغې موسکا ته ورته وه چې ګوا کې داسې یو انځور ته ګوري چې انځور یې د اصل په پرتله خورا دخندا وړ وي.

هغه شهزادګۍ ماریا ته ورنېږدې شو او وې ویل:

- ستا برخه په دې انځور کې خورا غوره ګڼم.

شهزادګۍ ماریا د خپل ورور کړو ته هک حیرانه وه. هغه په دې نه پوهېده چې ورور یې ولې او څه ته موسیږي، ځکه د خپل پلار هر کار یې د داسې غوره درناوي وړ باله چې په هغه کې یې آن د خبرو اجازه هم نه لرله.

سردار اندرې دوام ورکړه:

هر څوک د آشیل(د آشیل مورخپل زوی ته ،په ستیکس نومې چینې کې لامبو ورکړې وه.تر دغې لامبو نه وروسته هغه نه ایلېدونکی شوی و ،خو یوازې د پښې پونده یې دلامبو په وخت کې د مور په لاس کې پاتې شوې وه.دا داشیل عیب و) په څېر یوه نیمګړتیا لري.

زه نه پوهیږم چې ولې انسان سره له هغه چې ځان اشرف المخلوقات

(c) ketabton.com: The Digital Library

بولی، بیا ځان ته د دغه شان منلډو اجازه ورکوي.

شهزادګۍ ماریا نه شو کولای د پلار په کړو،د خپل ورور دا تېری ومني. هغې ځان هغه ته د ځواب پیدا کولو لپاره چمتو کاوه چې د هغو ګامونو د راتګ غږ واورېدل شو چې ټول هغه ته سترګې په لاره وو. سردار د تل په شان، په چټکۍ او تازه ګۍ راننوت. دا سې بربښېده چې په لوی لاس غواړي په خپلو خوځېدو او آزاد تګ سره په کور سخت پوځي لاسبری نظم مات کړي. په هماغه شېبه کې په تالار کې لوی راځوړند شوی ساعت دوه زنګه ووهل او د هر کلي په تالار کې بل کوچنی او ښکلی ساعت په ښکلی غږ سره ګوا کې د هغه ځواب ویلی وي.

سردار ودرېد ،دهغه دګڼو ځوړندو وروځو لاندې د هغه له هیلو نه ډکو سترګو غلچک ،پر ټولو وګرځېد راوګرځېد او په کمکۍ شهزادګۍ ودرېد.

په دې وخت کې د شهزادګۍ احساس هماغه له وېرې او درناوي نه ډک احساس و چې درباریان یې د شاه د راتګ په وخت کې لري.

دا هغه احساس و چې د ټولو هغو کسانو په زړه کې پیدا کېږي چې دغه بوډا ته ورنېږدې کېږي. د شهزادګۍ پر سر یې لاس تېر کړ او بیا یې په یوې ناڅاپي خوځېدا ،هغه څو ځله په کرار په اورمېږ ووهله، بیا یې په ځیر ځیر خو ډېره لنډه شېبه د هغې سترګو ته وکتل او وې ویل:

-خوشحاله یم، خوشحاله یم.

تردې وروسته په چټکۍ لرې شو ،په خپل ځای کېناست او وې ویل:

- کېنئ ! میخائیل ایوانوویچ کینئ ! په خپل څنګ کې یې، خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوې ته يو ځای وښود او چوپړ د هغې لپاره ځوکۍ شا ته کړه.د بوډا چې د ناوې ګردې، پنډې او پړسېدلې ګيډې ته پام شو ،وې ويل:

- هه، هه ډېر تلوار مو کړی دی، دا ښه کار نه دی!

هغـه وخنـدل،ډېره بـې خونـده او وچـه خندا ،دهغـه هماغـه خپلـه هميشنۍ خندا ،چې هسې يوې خولې خندا نه بل څه نه وي، داسې خندا چې سترګې يې هغه هېڅ نه احساسوي، هغه وويل:

-بايد وګرځئ، زياته وګرځئ، ډېره زياته.

کشرې شهزادګۍ، د هغه خبرې هېڅ نه اورېدې، يا يې نه غوښتل هغه واوري.چوپه خوله وه ،داسې برېښېده چې شرمېږي.بوډا د هغې د پلار پوښتنه وکړه او شهزادګۍ په موسېدو موسېدو هغه ته ځوابونه ويل. بيا يې د هغو کسانو او آشنايانو پوښتنه ترينه وکړه چې ده هم پېژندل او هغې هم. د ګډو آشنايانو د خبرو په لړ کې و، چې شهزادګۍ په خبرو کې توده شوه او پيل يې وکړ چې چا ده ته سلامونه رالېږلي اودآشنايانو په مېنځ کې څه آوازې خپرې دي،هغې وويل:

-د خوارکۍ،شهزادګۍ آپراکسين مېړه مړ شو ،هغې دومره پسې وژړل چې سترګې يې پسې ړندې شوې.

په هره اندازه چې د شهزادګۍ خبرې تودېدې په هماغـه اندازه د سردارسترګې هغې ته لا پسې ځېرېدې،مګر يو وخت په ناڅاپي توګه ګواکې د ده زغم پای ته رسېدلی وي او په ټولو خبرو پوه شوی وي، له هغې نه يې مخ واړاوه او ميخائيل ايوانوويچ ته يې وويل:

- ښـه، ميخائيـل ايوانوويچـه ! داسـې ښـکاري چـې زمـوږ ددې بناپارت وضعه خورا کړکېچنه وي، هغه شان چې سردار اندرې را ته وويل (هغه کله چې د خپل زوی په اړه غږېده، هغه يې تل په دې نامه يادوه) ډېر ستر پوځونه د هغه په وړاندې راټول شوي دي. داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري چې خورا هیبتناکه او ګوابښمن سړی دی، حال دا چې موړ او تاسو هغه یو ناوړه او سپک سړی ګڼو.

د میخائیل ایوانوویچ هېڅ په یاد نه و چې څه وخت "موړ او تاسو" د بناپارت په اړه داسې خبرې او قضاوت کړی وي. هغه پوه شو چې سردار یوازې غواړي خبرې پیل کړي، هغه هم د خپلې خوښې خبرې، نو ځکه یې د هغه نوم ته اړتیا لرله. بې له هغه چې ددې کار په پای پوه شي، حیران حیران یې ځوان سردار ته وکتل. مشرسردار معمار ته اشاره وکړه او خپل زوی ته یې وویل:

-دا سړی د تاکتیک په برخه کې خورا لوی لاس لري.

یو ځل بیا یې د جګړې، بناپارت، جنرالانو او د لوړ پوړو چارواکو په اړه نوې خبرې پیل کړې. دې بوډا داسې ښووله چې د اوسني زمانې چارواکي او سیاسیون د ښوونځیو د ماشومانو په څېر دي او آن په پوځي الفبې هم نه پوهېږي او د اداري له ټولو چارو نه بې خبره دي.

ده به ویل چې بناپارت یو خورا بېکاره سړی دی او د بري راز یې یوازې په دې کې دی چې د دویمې ایکاترینې د وخت پاتیمکین او سوروف نومي پوځي سرداران نور نو په ډګر کې نه شته. هغه سرداران چې د هغه په وړاندې جګړې ته ورودانګي. د هغو پر ځای یوازې او یوازې له ملنډو ډکې لوبې دي چې اوسني کسان یې ښوونه کوي. سردار نه یوازې دا چې د پلار ټولو خبرو ته غوږ و او د هغې ملنډې یې په زغم او موسکا اورېدلې، بلکې پلار یې په تلوسې او خوښۍ خبرو ته هڅاوه او په لاځیر او پام یې د هغه خبرو ته غوږ نیو.

زوی یې وویل:

- ټولې تېرې پېښې، ځکه موږ ته ښې برېښي چې د مبالغې په ښکلا رنګینې شوې دي، که داسې نه وي، همدا سوروف نه و چې د مورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

منګولو ته ورولوېد ،ځان يې ترې و نه شو ژغورلی؟
زاړه سردار په چيغه چيغه وويل:
- دا خبرې چا تاته ويلي دي؟ چا ويلي دي؟ سوروف خو... دا خبره يې چې کوله، خپل قاب يې وارتيړه، مګر تيخون هغه په چټکۍ له هوا نه را ونيو، هغه خبرو ته دوام ورکړ:
- سردار اندرې! سوروف! که ته لږ په ژوره سوچ وکړې، ته بايد د سوروف خبرې بالکل له فرېدريخ (فرېدريخ د پروس پادشاه و) نه جلا کړې. فرېدريخ يو ځوک دی او سوروف بل ځوک. وايي چې مورو! که سوروف په خپلو کړو کې خپلواکي لرله، مورو به اسير شوی وای. خو مورو (ويکتور مورو د ناپليون يو ستر قوماندان).بلې خو اته هوفس کريکس (د اتريش جګړيزه شورا) د چارو واک ټول له هغه نه اخيستی و. آن که شيطان خپله هم وو ايي، کور به يې وران و. اوس لږ زغم ولرئ، خپله به يې وګورئ. تاسې به هم له دې فوس کريکس سره آشنا شئ. که سوروف د هغو سيال نه شو، نو کوتوزوف، به څنګه وکولای شي دا کار وکړي. له لږ ځنډ نه وروسته يې وويل:
- نه ګرانه ملګريه! تاسو له خپلو دغو جنرالانو سره، نه شي کولای د بناپارت سيالي وکړئ. د دې لپاره چې اوس د بناپارت سره د سيالۍ سيال شئ، بايد فرانسويان اجير شي چې له هغه سره منګولې نرمې کړئ، الماني پالن، فرانسوي مورو پسې امريکا ته استوي چې د خپلو هېوادوالو د ځپلو لپاره يې، په روسي پوځ کې وګماري... عجبې خبرې دي! ايا پاتيمکين، سوروف او اورلوف الماني وو؟ نه وروره، يا تاسې ليوني شوي ياستئ، يا ما په دې زړښت کې عقل له لاسه ورکړی دی. خدای مو مل اوسه، که عمر ياري وکړي، بيا به مو ديدن وشي. اوس نو بناپارت لوی سردار شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې وویل:

- ما مخکې دا دعوا نه ده کړې چې لیکل شوي فرمانونه ټول ښه او په ځای دي، خو په دې نو پوهېږم چې تاسو څنګه کولې شئ د بناپارت په هکله داسې قضاوت وکړئ، هر څو مره چې غواړې ملنډې ووهې، ولې زه غواړم وو ایم چې زه بناپارت یو مشر سردار جنګیالی ګڼم.

سردار معمار استاد ته چې فکر یې کړی و ،دی دنورو هېر شوی دی، او د الو شویو غوښو په خوړلو لګیا و ، غږ وکړ:

- میخائیل ایوانوویچ ماخو تاسو ته ویلي و چې بناپارت د تاکتیک له پلوه بې ساری دی؟ مهرباني وکړئ، هغه هم همداسې خبرې کوي.

استاد ځواب وکړ:

-همداسې چې وایي، والاحضرته!

مشر سردار بیا وخندل، هماغه دودیزه سړه خندا چې د ده ځانګړې ځانګړتیا وه.

- بناپارت ته خدای دویم ځل ژوند پیرزو کړ.

هغه پیاوړي پوځیان لري، د دې تر څنګ هغه د نړۍ لاندې کول،له المان نه پیل کړی دی، المان تراوسه یوازې تنبلانو لاندې کړی نه دی. له هغې ورځې نه چې دنیا ، دنیا ده، المانیانو له هر چانه ماتې خوړلې ده، هغوی پر هېڅ سیال بری نه دی موندلی، نه، نه داسې نه ده. دوی هغه وخت بری تر لاسه کوي چې په خپل مینځ کې سره وهي. بناپارت هم خپل ویاړونه، پر هغو د بری نه پیل کړې ده.

تر دې وروسته یې د بناپارت د هغو تېروتنو شمېرنه پیل کړه چې د هغه په اند بناپارت په ټولو جګړو او آن سیاست او اداره کې کړې دي. زوی یې که څه هم د هغه د خبرو په وړاندې څه نه ویل، خو ښکاره وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه هم د پلار په شان په ډېرو دلايلو ، که څه هم ډېر قوي وو ، نه قانع کېده. هغه له خپله نظره نه تېرېده. اندرې د پلار خبرې په ځير اورېدې، له هغه سره يې د سيالۍ نه ډډه کوله، خو په دې حيران و چې دا بوډا ،دا څو کاله په يوه لرې کلي کې يوازې پروت دی، مګر څنګه د اروپا د ټولو وروستيو کلونو له پوځي او سياسي چارو نه خبر دی او څنګه په ډېرې زوږرتيا ، حيرت او احتياط، د هغو په اړه قضاوت کوي.

زاړه سردار دا سې پايله واخيسته:

-ته دا سې انګېرې چې زه زوړ شوي يم او له هغه څه نه چې په دنيا کې تېرېږي، خبر نه يم. ته بايد پوه شي چې زما خيال يوه شېبه هم له دې خبرو بې غمه نه دی.دا خيالونه او دهغو غم په شپو شپو په ما خوب حراموي. ښه، اوس راته ووايه چې دا ستا مشر سردار خپل هنر او ځانګړتياوې چېرته او چاته ښوولې دي؟

زوی يې ځواب ورکړ:

- دا اوږدې خبرې دي.

-چې داسې ده، نو ولې نه ځئ د بناپارت لپاره ځان نه ځاروئ؟ په روانه فرانسوي ژبه يې چيغه کړه:

-مهرباني وکړئ، دا هم ستاسو د ټولواک يو روغ ليونی!

پيغله بوري ين ځواب ورکړ:

-حضرته سرداره ! تاسو خو پوهيږئ چې زه د بناپارت له پلويانو نه، نه يم؟

بوډا سردار، په يو نا سندريزه آواز وويل:

- خدای پوهيږي چې بيا به راستون شي او کنه؟او تر هغې نه لا په بې ډوله خندا له ميزه پاڅېد او ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوانه شهزادګۍ د دغه ټولو خبرو او ډوډۍ په اوږدو کې چوپه خوله پاتې وه او په وحشت سره به یې کله شهزادګۍ ماریا او کله به یې هم خپل مېړه ته کتل. کله چې دوی هم له میزه پاڅېدل، د شهزادګۍ ماریا لاس یې راونیو، هغه یې بلې کوټې ته وبلله او ورته وې ویل:

-ستاسې پلار څه با فرهنګه سړی دی، کېدای شي له همدې امله دی چې زه ورنه وېرېږم.

شهزادګۍ ځواب ورکړ:

هو، تصور یې هم نه شي کولای چې څومره مهربانه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۵

د بلې ورځې ژیړې مازیګر و چې سردار اندرې ځان تګ ته چمتو کاوه. سره له دې هم مشر سردار د خپل ژوند په ټاکلي ژوند کې هېڅ بدلون را نه وست او تر غرمنۍ نه وروسته بیا هم د خپل کار کوټې ته لاړ. کمکۍ شهزادګۍ د خپل مېړه له خور سره پاتې شوه. سردار اندرې چې ساده، سفري کالي اغوستي وو، په هغه کوټه کې چې له مخې ور ته ټاکل شوې وه، د چوپړانو په مرسته د سفر کالي تړل.

تر هغه وروسته یې چې خپله ګاډۍ وکتله، سپارښتنه یې وکړه چې په هغې پورې آسونه وتړي. په کوټه کې، له لویو پنډونو نه یوازې هغه څه پاتې و چې ده تل هغه له ځانه سره ګرځول. هغه یوه بوخچه او صندوقچه وو چې په هغه کې به جامې، ډوډۍ، دوه توري تمانچې او هغه توره چې پلار یې د اوچاکوف، له جګړې سوغات ورته راوړې وه، پراته وو. سردار اندرې د دغو شیانو ځانګړې ساتنه کوله. هر څه نوي او پاک وو. دا ټول شیان په سپینو پنبیزو پوښونو کې په ډېرې ځیر کتیا تاو او په نازکو کلکو ریښکو تړل شوي وو.

په دوو دېزډول د سفر او خوځېدو په وخت کې ټول په ځان لاسبري خلک د خپل ژوند په ورځنیو چارو، کړو وړو او اندېښنو کې د ژور بدلون شاهد وي. په دې وخت کې د تېرو وختونو اندازلګوي او د راتلونکې په ټولو تاندو مزو فکر کوي. د سردار اندرې څېرې د یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنې او فکر کیسې کولې. لاسونه یې تر شاسره غوټه کړي وو او په چټکۍ د کوټې له یوې خوا نه بلې خوا ته، ګرځېده راګرځېده او راتلونکې ته په اندېښنو کې ډوب و او سر یې ښوراوه.

ایا جګړې ته له تګ نه ویرېده؟

ایا د ځوانې ښځې یوازې پرېښودو زوراوه؟

یا کېدای شو چې هم له دې ویرېده او هم له هغه. په هر حال، هغه هېڅ هیله نه درلوده چې دی په دې حال څوک وګوري، نو ځکه یې د چا د ګامونو د غږ په اورېدو لاسونه په چټکۍ پرېښودل، د میز تر څنګ ودرېد او داسې یې ښودله چې ګواکې، د صندوقچې د پوښ په ټولولو لګیا دی. هغه ځان آرامه کړ او څېرې ته یې همیشنۍ بڼه ورکړه، دا د شهزادګۍ ماریا د ګامونو غږ و چې را رسېدونکې وه.

شهزادګۍ ماریا چې سا یې سوې وه او داسې برېښېده چې په ځغاسته راغلې وي، وویل:

-وا مې ورېدل چې چوپړانو ته د ګاډۍ د چمتووالي سپارښتنه شوې ده، ډېر مې زړه غوښتل چې له تاسره لږ او یوازې د زړه خواله وکړم، ځکه خدای پوهېږي چې بیا به تر څه وختونو پورې یو بل و نه وینو. زما په راتګ خو به دې خوا بده نه وي؟

او د خپلې پوښتنې د بشپړتیا لپاره یې وویل:

-آخر(اندروشا !(له نازه اندرې ته وایي- ژباړونکې) ته ډېر بدل شوي یې !

او د اندروشا د نوم په ویلو وموسېده. له ورایه څرګنده وه چې تصور یې هم نه شو کولای چې دا غوڅ او ښکلی جګ نارینه دې، هماغه د دوی د ماشمتوب د وخت ډنګر، شیطان او د ده ملګري اندروشا وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندري، دهغې د پوښتنې په ځواب کې وموسېد او ځواب يې ورکړ:

- نو ليزا چېرې ده؟

شهزادګۍ ماريا ، په کراره ، په مخامخ ولاړه څوکۍ کې کيناستله اوويې ويل:

- هغه داسې ستومانه شوې وه چې همالته زما په کوټه کې ځای پر ځای پر څوکۍ خوب يووړه.اې،وروركېه !څه ښځه، څه ښکلې ښځه لرې،لال د جواهرو ده. هغه څه کوئ چې کټ مټ لکه ماشوم داسې ده. يو خوږ، خوشحاله، سپېڅلی ماشوم، پوهېږم ډېرې پرې مينه شوې يمه.

سردار اندرې چوپه خوله پاتې شو. خو ويې نه شو کولای هغه د ملندو او نه باور نښې چې دده په څېره او سترګو کې را څرګندې شوې وې، و نه وينې.

-اندرې،ولې ورې نيمګړتياوې او تېروتنې بايد په درناوي سره وبښل شي. څوک دي چې دغه شان نيمګړتياوې نه لرئ ؟ دا بايد هېره نه کړې چې هغه د پلازمېنې په يوه بډايه کورنۍ کې زيږېدلې،لويه او همالته روزل شوې ده.ددې نه چې تېر شو ، د هغې اوسنی د امېدوارۍ حالت، هم هومره ښه نه دی، انسان بايد کله کله ځان د نورو په ځای تصور کړي. په دې ټولو شيانو چې پوه شي بيا به ښښل ګران نه وي. بېچاره ماشوم چې له هغه ژوند سره روږدې شوې ده، اوس بايد له خپل مېړه نه جلا او د ژوند په دې ګران وخت کې په کلي کې يوازې پاتې شي. اوس يې نو تصور وکړه چې بايد څه حال ولري؟وحشتناکه ده.

سردار اندري خپلې خور ته کتل او موسېده، هماغه شان موسکا چې د ځينو کسانو د خبرو د اورېدو په وخت کې ګومان کوو چې د هغو سپېڅلي ګوګل په غوره توګه وينو ،هغه زياته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته خپله په کلي کې ژوند کوې، خو دغه او سېد نه تا ته وحشتناکه نه برېښي.

-زما بله خبره ده، ته ولې دلته زما د حالت خبرې کوې. زه د بل ډول ژوند هیله نه لرم او نه شم کولی د هغه هیله ولرم، ځکه زه بل ډول ژوند نه پېژنم. مګر اندرې، ته لږ فکر وکړه، ځوانه او با معاشرته ښځه، د هغه ژوند په خورا ښکلي منګ او کلونو کې د یوه لرې کلي په کونج کې خښوې، هغه هم یوازې. ځکه پلار جان خو تل په خپلو ځانګړو کارونو اخته دی او زه؟ ته ما پېژنې او پوهېږې...زه یوې ښځې ته چې د پلازمېنې رنګین او له شر و شور نه ډکې مېلمستیاوې، نڅاوې او بنډارونو یې لیدلي دي، څومره ساده، بې وزله او بې رنګه برېښم. پاتې شوه، پیغله بوري ین....

سردار اندرې په دې وخت کې د خور خبرې پرې کړې او وې ویل:

-زما د تاسې دا بوري ین، هېڅ نه خوښېږي.

-وای، داسې مه وایه! ډېره مهربانه او پاک زړې نجلۍ ده. له ټولو غوره لادا چې د رحم وړ ده. هېڅوک نه لري، هېڅوک، که رښتیا را نه پوښتې په دې کور کې د هغې او سېدنې ته، نه یوازې اړتیا نه لیدله کېږي بلکې زما د رنځ او عذاب سبب هم ده. ځکه ته خو پوهېږې، زه تل له خلکو تښتم، له هغوی نه ځان لرې کوم، اوس تر هر بل وخته، همداسې یم. زه په یوازېتوب مینه یم. خو هغه پلار جان ته ډېره ګرانه ده، پلار له دوو تنو سره ډېر ښه کوي. همدا پېغله بوري ین او میخائیل ایوانوویچ. د دې خبرې علت هم دا دي چې دا دوه تنه خپل ژوند، د هغه له برکته بولي. د هغه د مینې او د هغه د مینې له برکته. لوی لیکوال ستېرن (په اتلسمه پېړۍ کې ایرلندی -لیکوال) به ویل:

- " موږ ته زیاتره خلک، نه یوازې له دې کبله چې موږ ځان د هغو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مينې منت بار بولو بلکې د هغو ښو لـه کبلـه ګـران دي چې مـوږ لـه هغـو سره کړي دي. "

پېغله بوري ين، يوه يتيمه پيغلـه وه چې پلار جان چېرتـه پـه لار کې پيدا کړې وه.هغه ډېره پاک زړې او مهربانه ده او دهغې کتاب لوستنه، د پلار جان ډيره خوښيږي. هغه په شپو شپو هغـه تـه پـه لـوړ آواز کتابونـه لولي او ډېر ښه يې لولي.

سرداري اندرې ناڅاپه پر خور غږ کړ:

ښه ماريا ، رښتيا را تـه ووايـه، زه داسې تصور کـوم چې کلـه کلـه د پلار جان زغمل هم تا ته ډېر ګران دی؟

شـهزادګۍ ماريـا ،ددې پوښـتنې پـه اوريـدو، تعجـب وکـړ، خـو وروسته يې په وحشت سره وويل:

- ماته؟... ماته؟ ماته يې زغمل ډېر ګران دي؟

سردار اندرې په لوی لاس، پلار په ترخه ژبـه يـادوه چې خـور پـه حيـرت کې واچوي يا يې وآزمايي، خو هغې وويل:

-البته، دا خبره ما ته نوی والـی نـه لري،خو د هغـه د ژبې ځيږوالـی، تريخوالی او تېره والی، په تېره بيا اوس رښتيا هم لـه زغمـه لـرې شوی دی. شهزادګۍ په داسې ژبه غږېده چې ګواکې د خپلو خيالونو لمـن يـې نيولې،نه د اورېدونکو ،هغې وويل:

اندرې، ته له هر پلوه ښه يې،خو يوه ستره فکري نيمګړتيـا لـري چې زما پـه انـد هغـه لوی عيب دی. هغـه دا چې څنګـه څـوک کـولای شـي، د خپل پلار په هکله داسې فکر وکړي لکه ته يې چې کوې؟ بيا هم که دغـه شان فکرونو تـه اجازه وای، نـو دغـه شـان شخصـيتونو لکـه زمـوږ پـلار څنګه کولای شي پرته له مينې او خواخوږۍ نه، بـل څـه د چا پـه زړه کې راوېښ کړي؟ زه د هغه تـر څنګـه ډېـره راضـي او نيکمرغـه يـم. يـوازينۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله مې داده چې ته هم زما په څېر نیکمرغه واوسې.

ورور په ځنډني باور سر ښوراوه.

ماریا دوام ورکړ:

- اندرې، که رښتیا را نه غواړې، یوازې یو شی دی چې زغم یې زما لپاره ډېر ګران دی او هغه د مذهب سره د پلار اړیکې دي. زما پـه دې هېڅ سر نه خلاصېږي چې په داسې ستړې پوهې، عقل او منې سمبال یو سړی، داسې یو څه چې د لمر په شان ځلېږي، ونه وینې او څنګه دا شونې ده چې داسې بې لارې شي؟ دا زما د ژوند د تریخوالي یوازینۍ سرچینه ده، خو په دې وروستیو وختونو کې، په دې برخه کې هم یو څه ښه والي راغلي، یو څه موده کېږي چې په مذهب پورې د هغه ملنډې ډېرې ترخې نه دي او له دې نه لا غوره داده چې یو راهب هم پیدا شوی چې څو ځله پلار هغه منلی او ډېرې اوږدې خبرې یې ورسره کړې دي.

سردار اندرې په ښه خو د پېغور په ژبه وویل:

- مګر زما د زړه سره ! زه له دې وېرېږم چې ستا او د هغه راهب ټولې خوارۍ د سیند په غاړه کرلې ګلان نه شي.

-ګرانه وروره، زما توکل په خدای دی او هیله لرم چې خدای تعالي مې دعا ومني. یوه شېبه چوپه شوه. او بیا یې وویل:

ګرانه اندرې، زه له تا نه هم یوه هیله لرم.

-کومه هیله، ګرانې خورې!

-نه، نه،ژر یې نه وایم. تر هر څه لومړی ته راته ووایه چې هغه یې منې. زماهیله، نه تا ته کومه ستونزه پیدا کوي او نه کوم ناوړه کاردی، خو که ته هغه ومنې، زما له اوږو نه به یو لوی بار لرې کړې.؟ ژبه وکړه او لاس راکړه، چې منې یې.

ماریا ،چې دا خبره وکړه،لاس یې جیب ته کړ،یو څه یې له جیب نـه را

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخیستل، خو ښکاره یې نه کړل. دا ښکاره وه چې همدا په لاس کې پټ شی، د دې هغه هیله ده چې باید وروریې و مني، مګر تر هغه چې له ورور نه ژمنه وا نخلي، هغه به ورته ښکاره نه کړي.

په هیله ناکو او آرامو سترګو یې ورور ته وکتل.

سردار اندرې داسې چې ګواکې نور نو پوه شوی دی، ځواب یې ورکړ:

-آن که د دې هیلې سرته رسول، زما لپاره د ډېرو ستونزو سبب هم کېږي، هغه به د...

-ته چې هر فکر کوې، کوه یې، زه پوهېږم چې ته هم کټ مټ د پلار جان په څېر یې. ته چې خپله هره عقیده لري، هغه لره، خو دغه کار هم زما د خوښۍ او خاطر لپاره وکړه، هیله کوم دا ومنه.دا لا زموږ د پلار د پلار، آن زموږ نیکه، په ټولو جګړو کې له ځان سره ګرځاوه...

هغې ،هغه څه چې له کڅوړې نه لاس کې را اخیستي و ، هماغه شان یې پټ نیولی و.

-ښه، نو ژمنه کوې چې زما هیله منې؟

-هو کې، منم یې، اوس وو ایه خبره او هیله څه ده؟

-اندرې، زه تا ته دغه وړوکي شمایل د حضرت مسیح کوچنی تصویر د تبرک په ډول درکوم، ته به لاس راکوې او ژمنه به کوې چې هغه به هېڅکله له ځانه، نه لرې کوې، څنګه ژمنه ده؟

سردار اندرې ځواب ورکړ:

- که د هغه درونـدوالي دوه پوتـه (۱۲ګرامه کیلوګرام زیات) په اندازه نه وي، غاړه مې ماته نه کړي، ستا د خیال د ساتلو لپاره به هغه...

خو سمدلاسه، د هغې خوابدی له له لاسه چې دده د دغې ټوکې له امله د هغه دخور په څېره راخوره شوه، پښیمانه شو، خپلې پیل شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره يې نيمګړې پرېښووه، خو وې ويل:

- په ډېره مينه يې منم... بيا يې زياته کړه:

رښتيا وايم، په ډېرې مينې... ګرانې! ستا له دې تبرک نه خورا خوشاله يم، رښتيا خوشاله يم.

د شهزادګۍ ماريا غږ چې له ډېرې ګډېدو نه رېږدېده، وې ويل:

-دا به ستا د ټولو بې اعتقاديو سره سره تا ژغوري، ګناهونه به دې ببښي، تا به ځان ته وربولي، ځکه رښتيا، آرامي او سپېڅلوالی يوازې په هغه کې نغښتی دی.

دا يې وويل او د دې خبرې سره يې هممهاله په يوې پرتمينې او درنې خوځېدا يې، يوکوچنی، لرغونی، ګرد، شمايل چې د زيات وخت په تېرېدو په هغه کې د حضرت مسيح څېره تته شوې وه، په دواړو لاسونو، د ورور تر مخې ونيو.په خپل ټټر يې صليب انځور کړ(عيسويان د لمانځنې يا د کومې پيښې په وخت کې، پر ټټر صليب انځوروي- ژباړن) شمايل د سپينو زرو په يوه قاب يا اډانه کې ځای پر ځای او نازک ښکلې زنځير يې هم د سپينو زرو و.

هغې شمايل ښکل کړ او اندرې ته يې د ورکولو په وخت کې وويل:

-اندرې، دا زما د زړه د خاطر په خاطر....

دهغې په غټو سترګو کې د مينې او خواخوږۍ شغلې ځلېدې.د غو سترګو دهغې په رنځپلې او وچې بشرې رڼا خپروله او ښکلوله يې.دهغې ورور غوښتل صليب واخلي،خو هغې،هغه ودراوه.اندرې په خبره پوه شو ،په تندي او ټټر يې صليب انځور کړ او بيا يې خپله صليب مچ کړ. د هغه په څېره کې هممهاله د خواخوږۍ (ځکه اغېز يې پرې کړی و)او ملنډو نښې څرګندې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ ماريا وويل:

- مننه ! ګرانه !

ماريا دخپل ورور تندی مچ کړ او بېرته په څوکۍ کېناسته.دواړه چوپ شول.

تر لنډې چوپتيانه وروسته ماريا ،ورور ته وريادده کړه:

-ماخو تاته وويل اندرې،ښه به دا وي، هڅه وکړې چې دتل په شان مهربان او دلوی زړه خاوند واوسې.

هغې زياته کړه:

- ليزا په خپلو نيوکو مه زوروه،هغه خورا خواخوږې او مهربانه ده،هغه په يوه کړکېچن حال کې ده.

-ماشې !(په روسي ژبه ماريا ته له نازه ماشه وايي)زما خو داسې کوم څه په ياد نه دی.چې تاته مې ويلي وي چې دکوم څه په خاطر مې خپله ښځه رټلې وي،يا مې له هغې نه چاته ګيله کړې وي،نو ته ولې ماته داخبرې کوې؟

دماريا بشره،تکه سره او خپله چوپه شوه،داسې سره او چوپه چې ګواکې دملامتۍ احساس يې راوپارېده.

خو اندرې دوام ورکړ:

-ما هېڅ شکايت نه دی کړي،خو تاته خدازده چا څه ويلي او همدا خبره ده چې زما زړه شينه وي.

سره داغونه،دشهزادګۍ ماريا ،اننګو ،تندی او غاړې ته هم ورخواره شول.هغې غوښتل څه ووايي ،خو نه يې شو کولای.دماريا ورور ربښيا هم پوه شوی و چې خبره چېرې ده ،تر غرمنۍ نه وروسته کشرې شهزادګۍ(داندرې ښځه)دهغې تر مخې ژړي او ويلي يې و چې دماشوم زېږېدنې دې ته خورا سخته او له بدمرغۍ سره مل برېښي،دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویلي و چې دې نه ډېره ډاربږي او له دې سره د خپل مېړه او خسر له کړو وړو نــه هــم ګيلــه لــري.هغــه پــه همــدې ژړا او ګيلــو کې خــوب وړې وه.هوکې،خو داندرې چې خپلې خور ته یې زړه خوږېده،وې ویل:

-ګراني ماشا !ته باید په یوه خبره پوه شې،زه هېڅکله خپله ښځه نه ملامتوم،ملامته کړې مې هم نه ده او ملامتــه بــه یې هم نه کړم او لـه هغې سره په کړو کې ځان هم هېڅ نه شم ملامتولای او څه به په ژوند کې نه راځي،دا بـه همداسې وي.او کـه تـه غــوارې پــه رښــتیا پــوه شــي...کـه غوارې په دې پوه شې،چې زه نیکمرغـه یم؟نـه !کـه غـوارې پـه دې پـوه شې چې هغـه نیکمرغـه ده؟نـه !دا ولـې؟پـه څـه علت؟پـه دې زه هـم نـه پوهېږم.

هغه د دې خبرې په لړ کې خور ته نږدې شو،سر يې ټيټ کړ او هغـه يې په تندي مچ کړه.د هغه ښکلې سترګې چې په هوښیارۍ،مهربانۍ او غیرمعـولې ځـلا ځلېـدلې،نـه خـور تـه بلکـې د هغـې د سـر لـه شـا نـه،د خلاصې دروازې تتې تیارې ته کتل.

هغه وویل:

- درځـه چې هغـې تـه ورشـو،باید خـدای پـه امـانی وکـړو.یـا کـه تـه غوارې یوازې ورشه،راویښه یې کړه،بیا به زه درشمه.هغه ناڅاپه خپل چوپړ ته غږ وکړ:

-پتروشکا !دلته راشه !دا درټول کړه.

د پتروشکا د رارسېدو سره يې هغه ته وویل:

-دغـه بـه پـه ګـاډۍ کې دناستې پـه ځـای او دغـه بـه يې ښۍ خـوا تـه کېږدې.

شهزادګۍ ماریا پاڅېده،د دروازې خواته وخوځېده،بیا ودرېده او ورور ته يې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-که تا ایمان لرلای، د خدای په لمانځنه کې به دې، د هغه له دربار نه د هغې مینې هیله کړې وای چې ستا په زړه کې نه شته، پاک الله به ستا غږ اوریدلی وای او هرومرو به یې در پیرزو کړې وای.

سردار اندرې ځواب ورکړ:

-نه !رښتیا وایې؟ ماشې !ځه لاړه شه، زه اوس درځم.

د خور کوټې ته د تګ په وخت کې یې، په لاره کې، په هغې لاره کې چې دوه ودانۍ یې سره نښلولې، پېغله بوري ین چې نرۍ موسکا یې پر شونډو خوره وه، ولیدله. پېغلې هغه ته یوه خوږه موسکا وکړه. دا دریم واره چې نن دوی په دې اوږده نرۍ لاره کې سره مخامخېدل او هر وار به همدا خوږه خو ساده موسکا د هغې پر شونډو راخورېده. خو دا د پوهېدو وړ نه وه چې هغه ولې سره شوه او سترګې یې ښکته واچولې، مګر وې ویل:

-ما تصور کاوه چې خپلې کوټې کې یاست.

اندرې تند، تند هغې ته وکتل او ناڅاپه یې پر څېره د قهر لړلې راخورې شوې. تک سور واوښت. سردار پرته له هغه چې د هغې سترګو ته وګوري، د هغې کوخیو او تندی ته په سپکاوي وکتل، هېڅ یې ونه ویل او خپله مخه یې ونیوه. کله چې د خور کوټې ته ننېردې شو، پوه شو چې کشره شهزادګۍ راویښه شوې وه او د هغې له خوښۍ نه ډک خوږ غږ چې کلمات یې یو په بل پسې ادا کول، له خلاصې پاتې شوې دروازې نه اورېدل کېدل. هغه داسې ژرژر غږېده چې ګواکې له ډېرې چوپتیا نه وروسته غواړي، دلاسه وتلي وخت، پوره ادا کړي.

هغې ویل:

-نه نه !تصور یې نه شي کولای، دا بوډۍ، ګرافینه زوبووا، له خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصنوعي خولۍ او له خپلو مصنوعي غاښونو نه ډکې خولې سره غواړي، په زړښت ملنډې ووهي.هاهاها !ماريا.

سردار اندرې ،له نورو سره په خبرو اترو کې له خپلې ښځې نه ،د ګرافينې زوبوفې په اړه ،همدغه خبرې ،له همدې خندا سره ،لا تر اوسه پنځه شپې ځله، اوريدلې وې.هغه په کراره کوټې ته راننوت.

شهزادګۍ، غونډه منډه، تکه سره،د اوبدلو توکر په لاس،په ارامه لاس لرونکې څوکۍ کې ناسته،پرله پسې غږېده او د سن پترزبورګ دیادونو په تازه کولو يې ،پخوانۍ خبرې همدا سې تکرارولې. سردار ورننېږدې شو ،دهغې څنې يې ونازولې او وې پوښتل:

- د لارې ستومانې دې لرې شوې او کنه؟

هغه پاڅېده او خپلو خبروته يې دوام ورکړ.

د سردار ،شپږ آسيزه ګاډۍ، کور تـه نږدې ،دزينو مخې تـه ولاړه وه.په کوڅې کې د مني تورې شپې لمن غوړولې وه.هوا داسې تياره وه چې ګاډيوان د ګاډۍ ريښکۍ نه ليدلې، ځينې کسان شمعې په لاس د کور مخې زينو کې ولاړ وو.دا ستره ودانۍ ،دلويو کړکيو دځراغونو په شغلو کې لګېدلې بربښېده.نوکرانو ،دکور مخې ته ځکه ګڼه ګونه جوړه کړې وه چې غوښتل يې له ځوان سردار سره ،مخه ښه وکړي. د کورنۍ غړي او نږدې خپلوان:ميخائيل ايوانوويچ ،پېغله بوري ين، شهزادګۍ ماريا او شهزادګۍ ليزا ، په مېلمستون کې ولاړ وو.سردار اندرې،دپلار دفتر ته، ددې لپاره غوښتل شوی و چې له هغه سره په کراره او جلا خدای په اماني وکړي.ټول دهغه راوتلو ته، سترګې په لاره وو.کله چې سردار اندرې،دپلار کوټې ته ورننوت،مشرسردار خپلې زړې پخوانۍ عينکې په سترګو کړې او سپين اوږد کميس يې اغوستی و.هغه پرته له خپله زويه،بل څوک په دې جامو کې نه منل.هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمیز تر شا ناست و او کوم څه یې لیکل.هغه زوی ته وکتل او وې ویل:
-ښه ځئ !او بېرته یې لیکل پیل کړل.
-د مخه ښه لپاره راغلم.
زاړه سردار،خپل غومبری وروښود او وې ویل:
مچ یې کړه،مچ !-مننه،مننه.
-د څه نه مننه؟
-داترټولو نه غوره کار دی چې نه تمېږې او دښځې خبرې نه منې،له هغې نه مننه،ډېره مننه.او بېرته یې لیکل پیل کړل.دا سې لیکل چې دلیکلو له بڼکې نه یې شغهار خوت.له لیکلو سره همماله یې وویل:
-وایه !څه دې ویل غوښتل،دلیکلو سره یې اورېدی هم شم.
-دښځې په اړه مې،زه دا سې شرمېږم چې هغه ستاسو په اوږو ،در پېټی کوم.
-بنګېږه مه،په ډاګه یې ووایه.
- کله چې دماشوم د زېږد بېدو وخت رانېږدې شي،ښه به دا وي مسکو ته څوک داکتر پسې ولېږل شي چې د ماشوم د زوکړې په وخت کې همدلته وي.
مشر سردار،دا سې هک پک پاتې شو چې ګواکې د زوی په خبرو پوه شوی نه وي،برند ،برند ،خو په ځیر یې زوی ته وکتل.
سردار اندرې چې له ورایه ناارامه برېښېد ،وویل:
-زه پوهېږم که طبیعت مرسته ونه کړي،هېڅوک مرسته نه شي کولای،زه دامنم چې له میلیون،میلیون دغه شان پېښو نه یوازې یوه بدمرغه وي،دا دایې خو هسې ددې او زما خیالونو دي،خدای خبر چې هغې ته یې څه له ډاره ډ کې ډنډورې سره غږولې دي،هغې خوب لیدلی ،هغه ډارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا سردار چې بيا ليکل پيل کړي و ،تر شونډو لاندې وبنګېده:

-ښه ده ،ښه...ببغمه او سه.د قلم په چټکۍ خوځېدا يې ليک ،لاسليک کړ ،بيا يې په چټکۍ مخ زوی ته ورواړه او په خندېدا يې پيل وکړ او وې ويل:

-لويه سرخوږي ده کنه؟

-کومه سرخوږي؟ پلاره.

زاړه سردار ،په لنډه خوله معنی نه ډکه وويل:

-ښځه !

سردار اندري ځواب ورکړ:

-زه نه پوهېږم.

بوډا وويل:

-ښه ده ملګريه !چې ښځه دې وکړه،همدا سې وي،بيا هېڅ نه شي کولای،له ورخه تللې او به بېرته نه راګرځي،ځه ډاربږه مه...هېچاته به ونه وايم،خپله پوهېږې !

په ډنګر او وچ لاس يې دهغه څنګل راونيوه،ټکان يې ورکړ،په ځيرو او ژورو کتو يې مخامخ دهغه بشرې ته داسې کتل چې ګواکې،دهغه دګوګل دتل رازونه ويني او بيا يې خپلې سړې خندا ته دوام ورکړ.

زوی يې سوړ اسويلی وويست او دده دا اسويلی ددې ښه وه چې ګواکې پلار دده د زړه له حاله خبر شوی دی.پلارد خپل عادت سره سم په چټکۍ، د ليک د پاکتونو ،تړلو او مهرولو ته دوام ورکړ.

له مهرکولو نه د اوزګارۍ په شېبه کې يې وويل:

- ښکلې ده ! زما له لاسه چې څه کېږي،هغه به ورته کوم،ببغمه اوسه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې، چوپ و. هغه له دې چې پلاریې دده د زړه د تل په راز پوه شوی و، هم خوشاله و او هم خپه و. بوډا پاڅېد او لیک یې زوی ته ورکړ او وې ویل:

-غوږشه! د ښځې له خوا د ربېغمه اوسه، هغه څه چې باید وشي، هغه به ټول وشي. اوس لږ ارامه شه او دا لیک به میخائیل ایلاریانوویچ ته ورکړې. هغه ته مې لیکلي چې تا ته یوه غوره چاره وسپاري او ډېر وخت دې خپلې یاورۍ کې و نه ساتي دا یاوري خورا بد کار دی. ته به هغه ته ووایې چې زما هېر نه یې او هماغسې راته ګران یې چې وې. هو کې! دا به راته ولیکې چې څنګه یې ستا هرکلی وکړ. که یې ستا ښه هرکلی وکړ، ښه چوپړ یې کوه، د اندربوویچ بالکونسکی زوی، هسې په منتونو د چا خدمت نه کوي، اوس نو دې خوا ته راشه!

هغه په داسې چټکۍ خبرې کولې چې نیمایي تورې او کلمات یې سم نه ادا کول، خو زوی د هغه له دا شان خبرو سره روږدی و او په ټولو پوهېده. زوی یې د خپل کار میز ته ورننېږدې کړ، د میزجعبه یې راکش کړه او له هغې نه یې یوه کتابچه چې په غټو، اوږدو خو خورا نېږدې تورو لیک شوې وه، راوویسته.

- په اغلب ګمان چې زه به له تا نه مخکې مرم، دا زما یادښتونه دي، زما تر مرګه وروسته به هغه ټولواک امپراتور ته سپارې، بله دا چې دا د لومبار، د بانک لپاره دلیک مل یوه حواله ده. دا د هغه چا لپاره یوه جایزه ده چې د سووروف، د جګړو تاریخ ولیکي، دا د فرهنګ ټولنې ته واستوئ. او د غه پاتې مې، ټول ځانګړې یادښتونو دي، زما ترمرګه وروسته به د هغو لوستنه تاته خورا ګټوره وي.

اندرې پلار ته و نه ویل چې نور ډېر کلونه به عمر کوي، ځکه د دې خبرې یادونې ته یې اړتیا و نه لیده، خو دا یې وویل چې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-پلار جانه !دا به تهول وکړم.

هغه خپل لاس زوی ته د مچولو لپاره وروړاندې کړ ،هغه یې غېږ کې کېښکود او وې ویل:

- خو یو څه په یاد لره، که تا ووژني، ما بوډا ته به خورا دردمنه او ګرانه وي..هغه ناڅاپه چوپ شو او بیا یې هم ناڅاپه په زګېروون او لوړ اواز دوام ورکړ:

- او که پوه شوم چې کړه وړه دې، د نیکولای بالکونسکي د زوی په څېر نه وی، دلته له ځانسره وبنګېده او بیا یې وویل:

-ماته به خورا ... شرم وي.

زوی وموسېده او وې ویل:

-پلار جانه !دې خبرې ته د ویلو هېڅ اړتیا نه وه.

بوډا چوپ شو ،خو اندرې خبرو ته دوام ورکړ:

-نور مې غوښتل له تاسو هیله وکړم، که زه ووژل شم، که زما زوی پیدا شي، مه یې پرېږدئ چې له تاسو لرې وي، لکه هغه شان مې چې بېګا تاسو ته وویل، ښه به دا وي چې هغه له تاسو سره لوی شي ...هیله کوم.

بوډا وخندل او وې ویل:

-ښځې ته دې ورنه کړو.

هغوی پټه خوله یو بل ته مخامخ ولاړ وو.بوډا په ځیر مخامخ د زوی سترګو ته کتل او ناڅاپه په دې وخت کې د بوډا د مخ په لاندنۍ برخه کې، څه وربېږد بدل.

او په لا ناڅاپي یې، هغه ته وویل:

- مخه ښه وشوه، درځه !

د کوټې دروازه یې خلاصه کړه، په خواشیني او لوړ اواز یې چیغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل:

-درځه !څه ته ګورئ؟

دواړو شهزادګیو ولیدل چې سردار اندرې راووت، هغوی ولیدل.وې لیدل چې مشر سردار چې ،سپین اوږد کمیس په غاړه، زړې پخوانۍ عینکې په سترګو او مصنوعي څنې یې په سر نه وې ،یوه شېبه له خپلې کوټې نه راووت،دواړو وپوښتل:

-څه شوي؟څه خبره ده؟

سردار اندرې، سوړ اسویلی وویست، ځواب یې ورنه کړ، خو خپلې ښځې ته یې وویل:

-ښه ! او دا (ښه)دا سې یوه دا سې سړه نښه په ځان کې نغښتې وه چې ګواکې غواړې ووایي:

-اوس دې نو خپلو ټوکو ته دوام ورکړه.

دکمکۍ شهزادګۍ له ډاره رنګ والوته او مېړه ته یې په کتو کتو کې هغه ته ،وویل:

-اندرې ! دومره ژر؟

اندرې هغه په غېږ کې راتاو او کښېکښېوده.شهزادګۍ چیغه کړې او بېسده دهغې پر اوږو ورولوېده.

سردار اندرې، خپله هغه اوږه چې مېرمن یې پرې سر ایښی و ،په کراره،لږ راوویسته ،دهغې بشرې ته یې وکتل او په نرمۍ یې په لاس لرونکې څوکۍ کېنوله.هغه په سړه سینه خور ته وویل:

-دخدای په امان ماریا.دهغې لاس یې کېښکود او په مخ یې سره مچ کړل او بیا په چټکو ګامونو له کوټې نه ووت.

کشره شهزادګۍ پر څوکۍ پرته وه، پېغلې بوري ین، دهغې څنګې ورمښلې او شهزادګۍ ماریا هغه تر ترخګ لاندې نیولې وه، خو دهغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له اوښکو ډکې سترګې، لاهماغسې په هغې دروازې کې ښخې وې چې سردار اندرې ترې وتلی و.بیا یې د هغه په نامه، پر ټټراو تندي د صلیب نښه تېره کړه.د مشر سردار له کوټې نه،ډزو ته ورته،د پزې دزاړه سوغهاري، پرله پسې ،خو دخواشینۍ نه ډک اوازونه اورېدل کېدل.د سردار اندرې د وتلو سره سم،دمشر سردار د کوټې دروازه رابېرته او دی پخپله دیوې شپې لپاره اوږد سپین کمیس په غاړه،په خورا تریو تندي او برندو کتو ،راښکاره شو.هغه په ملامتۍ او په خورا خواشینۍ ،پر څوکۍ ببېسدې پرتې شهزادګۍ ته وکتل ،سر یې وښوراوه او وې ویل:

-لاړ؟نو ډېر ښه شو !

او د کوټې دروازه یې پورې کړه.

د لومړۍ برخې پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی کتاب

دویمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

د ۱۸۰۵ کال د اکتوبر میاشت وه چې روسي پوځ، د اتریش د ایرڅګیر ځو ګستفا ، ښار او د هغه کلي په داسې حال کې لاندې کول چې هغو ته له روسیې نه، نور تازه کنډکونه رارسېدل. د براونا د کلا د شا وخوا په کلو کې په مېشتېدو سره یې د سیمې د خلکو ژوند تریخ اوه.د کوتوزوف، سرقوماندانۍ د براونا په کلا کې پرته وه.

د ۱۸۰۵ کال د اکتوبر په یوولسمه د براونا سیمې ته ،نیم میله نږدې یو مېشت کنډک د سرقوماندان کتنې ته سترګه په لاره و.د غه کنډک د سیمې د نا روسوالي او د چاپېریال د نا اشنایۍ سره سره(د میوو باغونه، د تېږو دیوالونه، د خټو بامونه، لرې پراته غرونه، غیر روسي وګړي چې په حیرت یې سرتېرو ته کتل)د بل هر هغه روسي کنډک په څېر و چې چېرته د روسیې په زړه کې یې ځان ، کتنې ته چمتو کاوه.

پرون ماښام ناوخته، داسې سپارښتنه رارسېدلې وه چې، سرقوماندان به د دغه کنډک نه صحرایي کتنه کوي. که څه هم د کنډک د قوماندان د اند له مخې، د سپارښتنې، کلمه دوی ته چندان روښانه نه وه او د شک له مخې یې دا پوښتنه رامنځ ته کوله چې د صحرایي پرېټ، مراسم به ترسره کېږي او کنه؟ مګر د کنډکونو په جرګو کې پرېکړه شوې وه چې د درناوي ګارډ به ،پر هغه بنسټ څکه وړاندې کېږي چې تر نه درناوي نه درناوي غوره دی. له همدې کبله و چې سرتېري د دیرش میله سفرد ستړیا سره سره بیا هم تر سبا پورې ځکه وېده نه شول چې ټوله شپه یې، په پاکولو ، جوړلو او ګنډلو تېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه.قوماندانانو او دهغو یاورانو نه یوازې خپل جوړ او وران مهمات او وسایل بلکې د روغو ،ناروغو ،حاضرو او غیرحاضرو سرتېرو شمېرنه برابروله.دهمدې هڅو پایلې داګتـه وکړه چې پرونـۍ ګډوډه نـوې رارسېدلې دوه زریزه ډله،سهار ته داسې یوه منظمه قطعه وه چې دهغې هر وګړي په خورا پام خپل ځای او دنده پېژنده، هرې تنۍ او تسمې خپل ځای موندلی و او له پاکې نه لکه لمر داسې ځلېده.د سرتېرو دغه پاکي او سپېڅلوالي، نه یوازې دهغو په جامو او څېروبلکې که ستر قوماندان غوښتي وای، دهغو کالو لاندې څارنه او پلټنه وکړي،هغه به د هر سرتېري تر اغوستو کوټونو لاندې پاک کمیسونه او د هریو په کڅوړه کې به یې دخدمتنامې له مخې،هغه شان چې سرتېري خپله وایي(تار او ستن)هم پیدا کړي وای،خو یوه خبره چې ټول یې سودایي کړي وو ،هغه د سرتېرو بوټ وو.له نیمایي نه دزیاتو سرتېرو بوټان شلیدلي وو.خو دا دکنډک دقوماندان نیمګړتیا نه وه،ځکه دهغه دوار وار غوښتنلیک او ټېنګار سره سره بیاهم د اتریش، لوژستیک هغه ته دده دغه وړاندیز پوره کړای نه و. اوکنډک له همدغو شلیدلو بوټانو سره، زر ،ورست(د اندازي مقیاس) لاره وهلې وه.

دقطعې قوماندان،یوتندمزاجه جنرال،چې دګڼوبڼو او غوړولاندې وېښتان یې سپین شوي،څورب،شډل او داسې پلن و چې ټټر او سینه یې تر اوږو هغو سورور برېښېده.دقطعې قوماندان،هغه چاته پاتې کېده چې ګواکې دخپل ژوند یو ترټولو نه غوره پرتمینه چاره ،په نیکمرغۍ ترسره کوي.هغه چې دتیارسۍ قطعې په وړاندې ګرځېده ،له هرګام سره یې ځان ربړدېده او ملایې لږ خمېده. داسې بربښېده چې، په خپله قوماندانۍ کې نیکمرغه دی، پر خپلې قطعې خورا ویاړي او دهغه زړه دهغې دقطعې له نظمه بل ارمان نه لري،خو دهغه دغه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

غروره ډکې خوځېدا دا څرګندونه هم کوله چې د هغه په زړه کې د پوځي مشغولتیاوو ترڅنګ، عیش ونوش او ښځوسره لېوالتیا هم غوره ځای لري.

هغه د خپل یو کنډک پر قوماندان غږ وکړ:

-میخائیل میتریچ !

(د کنډک قوماندان د غږ په اورېدو. یو ګام راوړاندې شو او داسې برېښېده چې هغه هم ځان خورا نیکمرغه انګېره)او وې ویل:

-پرون شپه مو پر تبۍ تېره شوه ،خو ښکاري چې پایله یې خورا ښه ده ،قطعه بده نه برېښئ؟

د کنډک قوماندان چې د خپل قوماندان په ټوکېزه کنایې پوه شو. وموسېد او وې ویل:

-که د څاریځن(د مسکو باغونه) په چمنونو کې هم وای،ښه به مو نیولای و.

قوماندان وپوښتل:

-دا څه وایئ؟

په دې وخت کې پر هغه واټ چې ښار ته رسېدونکی او پیرې، پرې درول شوې وې،دوه سواره راښکاره شول.د هغو یو تن د مشر قوماندان یاور او بل تن له هغه سره مل قزاق ،چې شاته پسې روان و.د ټولو قواوو قوماندانۍ ،خپل یاور د دې لپاره رااستولی و چې د پرونې فرمان ناڅرګند ټکي د قطعې قوماندان ته څرګند کړي.دا خبره په دې معنی وه چې د ټولو قواوو قوماندان ،دا هیله لرله ،چې د غه قطعه دې باید ،دراخوځېدو او تګ دوخت په حالت کې وګوري: جامې، خولۍ اونور هرڅه ول چمتوالی سپیڅلیا او نور....

تېره شپه د روس د ټولو قواوو قوماندان کوتوزوف ته ،د ویانا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربار د پوځي شورا يو غړی له دې وړاندې سره راغلی و چې څومره ژر کېږي ،بايد روسي قواوې،د ارځګيرخوګ فرديناند او ماک له پوځونو سره يوځای شي.کوتوزوف چې د پوځونو په دغه يوځای کېدو کې، خپله ګټه نه ليده ،تکل لاره چې دنورودلايلو ترڅنګ چې دځان دقناعت لپاره يې لرل،اتريشي جنرال ته دا وښيي چې دده تر قوماندې لاندې قواوو ته،په څه سختۍ له روسيې نه تازه قواوې رارسي...که څه هم ياور له دومره خبرو نه خبر نه و ،د ټولو قواوو دقوماندان سپارښتنه يې ،دقطعې قوماندان ته ځرګنده او هغه داچې سرتېرو بايد کوټان اغوستي او خولۍ يې په سر،وي او کنه له دې پرته به هغه خورا نا راضي وي.

دقطعې قوماندان،ددغو خبرو په اورېدو ،سر ښکته واچوه اوپرته له هغه چې ځواب ووايي،اوږې يې پورته واچولي.لاسونه يې چې د خورا خواشداني او قهر نښه و ،دواړو خواوو ته پرانستل او په ګواښمنه ژبه يې د کنډک قوماندان ته وويل:

-نور يې نو سترې کړی يم،ماخو تاسو ته ويلي و ميخائيل ميتريچ چې د سفر برۍ تر ټولو غوره ،خبره کوټونه دي.

هغه په ملامتۍ د کنډک قوماندان ته وکتل او زياته يې کړه:

-اخ !زما خدايه !

دا يې وويل، څو ګامو ټينګ،ټينګ مخکې لاړ او دهغه چا په شان چې ژبه يې له قوماندانۍ سره روږدې وي،غږ وکړ:

- ښاغلو دکنډکونو قوماندانانو ،د ټوليو مشرانو او برېدګيو !...

بيا ياور ته ورورسېد ،له ستاينې سره مل په خورا ادب يې چې ګواکې، په خپله دټولو قواوو قوماندان سره غږېږي،وپوښتل:

-څه وخت به دې دليدو وياړ را په برخه شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

-فکر کوم یو ساعت وروسته !داسې چې ده ،نو د کالیو بدلولو ته وخت لرو؟

-نه پوهېږم، جنرال صاحب...

دغونډ قوماندان،د سرتېرو کربښو ته ورننېږدې شو او سپارښتنه یې وکړه چې ټول دې بیا خپل کالي بدل کړي.د ټولیو قوماندانان،خپلو ټولیو ته منډې کړې او واړه قوماندانان د لوژستیک او تحویلدارانو په لټه کې شول،ځکه په رښتیا هم د کوټونو ،حالت ښه نه وو.په یوه شېبه کې خوره ارامي په ګټه کونه او اله ګوله بدله شوه،ځارلو نظم مات کړ، له هره پلوه شر وشور شو.او له هرې خوا سرتېرو منډې وهلې او ګامونه یې اچول،تلوار یې کاوه او تلل،راتلل،پټکونه یې ارتېږل،کوټونه وو چې راویستل کېدل، لاسونه وو چې په لسټونو ننوتل او کوټونه وو چې اندازه کېدل.

ترنیمې ګړۍ وروسته،هرڅه بېرته په خپل ځای او نظم بېرته ټینګ شو ،خویوازې د سرتېرو ،تورمربع ډوله دربېدل،لږخړ رنګه بربښېدل.د قطعې قوماندان،بیا په خپل هماغه،ټینګو او ریږدېدونکو ګامونو ،دقطعې مخې ته ووت،ددې لپاره لږ شا ته لاړ چې هرڅه ښه ووینې،ناڅاپه یې پر یوه ځای سترګې خښې او چغې یې کړې:

-دا لا پسې څه دي،وګورئ ! د دریېم ټولي قوماندان چېرې دی. راشئ ! دې خواته راشئ !

-د دریېم ټولکې قوماندان دې جنرال ته ورشي ! د دریېم ټولکي قوماندان دې،جنرال ته ورشي !

دې غږونو په کتارونو کې انګازه جوړه کړه اویو یاورهغه پسې داسې،پلټنه کوله چې بربښېده.دهغه له پیدا کېدو سره چندان لېوالتیا نه لري،خوبیا یې هم هغه پسې کتارونه لټول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې د غـه تلو سـه ښـو د ونکي غږ ،لـه ډېـرو چغـو او تکـرار ه د اسـې بـدل شـو :چـې جنـرال تـه ،دربېم کنـډک تـه..نـو ،غـږ خپـل ځـای ونیـو او راغو ښتل شوي افسر د خپل ټولي له شانه را ښکاره شو ،که څه هم عمر خوړلی او د منډو نه و ،مګر هڅه یې کوله چې منډه کړي.د بو ټونو ځو کې یې سره ننبښتې وې او د جنـرال پلـو یـې تلـوار کـاوه.د ټـولی د قومانـد ان څېره ،له خورا ډاره ، د ښوونځي ،هغه زده کوونکي ته ورتـه شـوې وه چې د نازده کړو لوستو ، پوښتنه ترې کېږي.د هغه پـه سره پـزه (کېـد ای شـي د زیاتو ود کاوو د څکلو له امله به سره شوې وه) څه داغونه راخواره وو او د خولې غړي یې د اسې له واکه وتلي وو چې هېڅ نه په کرار ېدل. د غونډ قوماندان خپل د غه لو مړي بر بد من تـه چـې پـه سـتما سـتما ده تـه نـږدې کېده لا پسـې کرار ېده ،سر تر پښو وکتل.

جنرال چې خپله لاندنی ژامـه یـې وړانـد ې کولـه،د دربېم ټولي یـوه سرتېري ته چې د خمتا پـه رنګ کوټ یې پـه ځان او لـه نـورو سـره یـې ډېـر توپیر درلوده ،اشاره کوله او چیغه یې کړه:

-ډېر ژر به خلکو ته پلاستیک ور پـه غـاړه کـړئ ! دا څه شي دي؟خپله چېږې وې؟هلته د ټولو قواوو قوماندانرا روان دی او تـه لـه خپـل ځایـه ورک یې.زه به اوس تاته وښیم چې د ټولو قواوو قوماندان د معاینې پـه وخت کې خلکو تـه د قزاقـې کـالو اغوسـتل څـه معنـی؟ هو کې؟ د ټـولي قوماندان چې پـه جنـرال سـترګې خښـې کـړې وې ،د ښـې لاس دوې ګوتې یې پرله پسې ، د خپلې خولې پـه یـوې څنډې کېښـکودلې او د اسـې یـې انګېرله چې ژغورنه یې په همدې کېښکود و کې نغښتې ده.

جنرال چې د غږ اواز یې ، د زغرد او ملنډو ترمنځ و ،وویل:

-ښه نو دا څوک دی چې ځان یې د هنګریانو پـه شـان جـوړ کـړی دی؟

-تاسو عالی جناب؟ تاسو عـالی جنـاب؟ تاسو عـالی جنـاب؟ تاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالي جناب؟له خپل عالي جناب سره وغږېږئ... عالي جناب لا پسې څه شي وي؟...

لومړي بريد من ځواب ورکړ:

- عالي جناب، دا دولوخوف دی چې رتبه ترې اخيستل شوې ده...

- ښه نو چې رتبه ترې اخيستل شوې ده !د فليد مارشال رتبه خو به يې نه وي ورکړې...هغه سرتېری دی...او سرتېري؟سرتېري، بايد د ټولو په شان خپله دريشي واغوندي.

-تاسو عالي جناب، په خپله اجازه ورکړې ده چې په صحرايي عملياتو کې...

جنرال ځو شېبې ارامه شو او بيا يې وويل:

- اجازه موورکړې؟ اجازه مو ورکړې ؟ اجازه موورکړې، يعنی څه؟ اجازه مو ورکړې !اجازه مو ورکړې !تاسو، افسران ټول همداسې ياستئ. اجازه موورکړې ! تاسو ته يوه خبره لا چا نه وي کړې او تاسو بيا...لږ ځنډ يې وکړ او ببرته په قهرشو او وې ويل:

-تاسو ته يوه خبره لا چا نه وی کړې او تاسو بيا...دا خبرې څه معنی لري؟ اوس غوږ شه، خپلو سرتېرو ته سمې جامې ور واغوندئ.

جنرال له هغه مخ واړوه، ياور ته يې وکتل او په هماغه ښودونکي، رېږدېدونکي تګ ،دغونډ دکتارونو خواته وخوځېد.دا سې برېښېده چې خپل قهر يې خپله خوښ شوی او دغونډ دکتنې په وخت کې ،دبيا قهرېدو لپاره، کومې پلمې پسې ګرځي.يو افسر نه يې له دې امله پليت راوشکاوه چې هغه يې سم نه وګنډلی او ديوه ټولي قوماندان يې په دې وښکانځه چې سرتېری يې په کرښې کې کوږ ولاړ و:

-دا...دا آخر دا څنګه دربدل دي؟پښو ته يې ګورئ چېرې دي؟او کرښه چېرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغه وروسته چې دریېم ټولی ته ورسېد ،هغه ځای ته چې پنځه شپږ تنه وروسته دولوخوف، هغه څوک چې خمتا رنګه کوټ یې اغوستی و ، ولاړ و ،ده چیغه کړه ،داسې چیغه چې یو رنځ یې په غږ کې نغښتی وي.

-ولې دا شین بخن کوټ؟ دلګی مشره ! ژر نوي کالي راوړه او ددې ښاغلي جامې وربدلې کړه.

دولوخوف، خپلې کږې پښې، په خورا سختۍ راسمې کړې، په برندو او رڼو سترګو یې جنرال ته وکتل.

- شین کوټ لا پسې څه وي؟ مړ دې...ورواغوندی...ده لا دا خبرې پای ته نه وې رسولې، چې زیاته یې کړه:

-جنراله ! زه یوازې یوه دنده لرم چې د مشرانو سپارښتنې ومنم، خو دا دنده نه لرم چې دهغو د سپکاوي...

-په جبهه کې غږېدل نه شته ! غږېدل نه شته ! غږېدل نه شته !...

دولوخوف په زوره چیغه کړې:

- دا دنده نه لرم چې دهغو سپکاوي وزغمم.

د جنرال او سرتېرې سترګې سره ونښتې.جنرال چپ شو ، له غاړې نه دسخت تاو شوي دستمال غوټه یې لږ راخلاصه، لږیې ښکته را ښکته کړ او په لرې کېدو ،لرې کېدو کې یې وویل:

- له تاسو نه هیله کوم ،اجازه راکړئ، جامې بدلې کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

په دې وخت کې له لرې نه يوه څارونکي، نارې کړې:

- را روان دي.

د غونډ قوماندان تک سور شو، د آس خواته يې ورمنډه کړې. په رېږدېدونکو لاسو يې د آس رکاب راونيو، پښه يې هلته کېښوده او خپل درونند ځان يې په زين کې ځای پر ځای کړ، خپلې جامې يې راسمې، سم کېناست، خپله توره يې راوويسته، په ډاډمنه او خوشاله څېرې او يوې خواته پرانستې خولې، دې ته چمتو شو چې فرمان ورکړي او چيغه کړې. غونډ د هغه مرغه په څېر چې ځان وڅنډي، بڼې را ټولې کړې او ارامه شو.

د غونډ قوماندان، داسې اواز چې د زړه تارونه يې رېږدول، چيغه کړل:

-غونډ...تيا...رسئ.. !

په دې چيغه کې په ځان ډاډمنتوب، پر غونډ د لاس بري او د پوځ رارسېدونکې ستر قوماندان ته هرکلی څرګندېدل.

پر پراخ واټ کې چې دواړو خواته يې د ونو کتارونه ولاړ وو، په وين کې يوه جوړه شوې شنه بخنه ګاډۍ چې آسونه يې يو بل پسې تړل شوي وو، په چټکۍ را روانه وه. ګاډۍ چې د څرخونو نرم آواز يې انګازه کوله، د قوماندانانو د سپرو ساتونکو له خوا بدرګه کېده. اتريشي جنرال چې سپينې دريشي يې د روسي پوځيانو د تورو جامو په منځ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه ورا يــه بربښــېده ،د کوتــوزف تــر څنــګ ناســت و.ګــاډی د غونــډ د راټوليدو ځای تـه نېـږدې ودرېده.کوتـوزف چې پـه کـراره لـه اتريشـي جنرال سره خبرې کولې، کله چې د هغه د رانه ګامونه له رکابه ،ځمکې تـه راټيټ کړل،داسې يوه ښکلې موسکا يې پر شونډو خوره وه چې ګواکې هغـه دوه زره تنـه چې سا يې پـه ګوګلونـو کـې بنـده کـړې وه او د غونـډ قوماندان ته ګوري، هېڅ نشته.

دهرکلي اواز،هرڅه ولړزاول،دغونډ قوماندان بيا وريږدېد ،دقطعې مخې تـه ودرېد او يـوه مرګنـۍ چوپتيـا لاسبرې شـوه.پـه دغې مرګنـۍ چوپتيـا کـې دپـوځ دسـترقوماندان،ټيټ اوازواورېـدل شـو.دغونـډ قوماندان وغړمبېد او ځواب يې ورکړ:

جلالتمئاب،هر...که...له (جلالتمئاب دې هرکله) اوبيا دچوپتيا لمن وغوړېده .کوتوزوف،پخپل ټاکلي ځای کې ودرېد او دغونډ تـر مخې يې پرېټ تر سره کړ، تـر هغـه وروسته يې دسپين کـالو جنرال او نورو بدرګه کوونکو سره مل ټوله قطعـه، پلې کتـار پـه کتـار وکتلـه.دقطعې قوماندان چې دځلېدونکي تورې په ملتيايې،د را رسېدو پـه شـېبه کـې دپوځ ستر قوماندان ته سترګې ګنډلې وې،د ستر قوماندان دخوځېدو له خونده يې خوند اخېست.هماغسې بې خوځېدا او سينه ويستلې ولاړ و ،هغه ته يې درناوی وکړ او تر هغه وروسته يې،لږ سر ښکته کتـار پـه کتار په جنرالانو پسې روان و.هغـه چې پـه خورا سختـۍ پـه هرګـام کـې دخپلو غړو د ريږدېدا مخه نيوله،ګواکې دستر قوماندان له هرې خبرې يا وينا سره يې غوښتل وړاندې ورودانګي اوداسې بربښـېده چې هغـه دقوماندانۍ نه دلاس لاند يتوب د دندې د سرته رسولو نـه زيات خونـد اخلي.دغه غونډ دهغو نورو غونډو پـر پرتلـه چې هممهالـه،براوناو تـه رارسېدل،دهغه دقوماندان د زياتو هلوځلو له کبله،پـه خورا ښـه حالـت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې و. د هغه د ناروغانو او له کتار پاتې ښوونکو شمېر په ټولې توګه دوسوه او ولس تنه وو. که د سرتېرو د بوټونو پر بد حالت سترګې پټې شي، له هر پلوه منظمه او له نیمګړتیاوو لرې و.

کوتوزوف، په ټولو کتارونو وګرځېد او کله ناکله به یې له هغو افسرانو سره چې له ترکیې سره یې د جګړې له وختـه پېژندل پـه خواخوږۍ وغږېد او کله به یې هم له سرتېرو سره د زړه خواله وکړه. کله چې یې د سرتېرو څېرو او زړو بوټانو ته کتل، څو واره یې سر وښوراوه او اتریشي جنرال ته یې د هغو د ښودلو په شببه کې وویل چې، که څه هم په دې کې هېڅوک ملامتولی نه شي، خو دا هم هېرولی نه شي چې خورا خرابه خبره ده. د غونډ قوماندان، هر وار له دې وېرې مخې ته هڅه کوله چې خدای مه کړه د خپل غونډ په هکله د ستر قوماندان د کومې خبرې اوربدل ترې پاتې شي. کوتوزوف له خپلو نورو ملګرو سره په داسې یو واټن کې روان و چې ده سره مل شلو تنو بد رګه کوونکو ان دده خورا ټیټې خبرې هم اورېدلای شوې. د غه ښاغلي، یوله بل سره خپلې مرکې او دزړه داسې خواله کوله چې که ناکله به کرس کرس پـه خنـدا شول. کوتوزوف ته نږدې د هغه یو ښکلی یاور، روان و. دا ښکلی یاور هماغه سرداربالکونسکي و. د هغه څنګ ته د هغه نږدې ملګری نیسفیڅکي روان و. دده ملګری، د قوماندانۍ افسر، لوړه ونه، ښه څورب، د مهربانې، موسېدونکې، ښکلې او ځلېدونکې څېرې خاوند و. هغه، خپل څنګ ته د سواره پوځ د افسر د کړو له کتنې نه وروسته، په سختۍ سره کولای شو د خپلې خندا مخه ونیسي. د سواره پوځ د غه افسر، بې له هغه چې خپله وخاندي، یا یوه ټکې ته خپلې ګنډل شوې سترګې د کتو له ځایه وښوروي، په خورا ځیر یې د غونډ قوماندان پسې کتل او د هغه د ټولو کړو پېښې یې کولې. هر وار به چې د غونډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندان رېږدېده او ټېر به يې لږ ښکته خواته ټېټېده، د سواره پوځ افسر به هم کټ مټ، په هماغه ډول، رېږدېده او وړاندې خواته به خمېده. نيسفيڅکي له خندا وران و، په څنګل به يې، نور پورې وهل او د دغه ټوکمار خندونکو کړو ننداري ته به يې بلل.

کوتوزوف، په کرار او خورا نرمۍ د هغو زرګونو سترګو له مخې چې نېږدې وې د کاسو نه راووزي او دده ننداره يې کوله، تېرېده. کله چې د دربيم ټولي مخې ته ورسېد، ناڅاپه ودرېد، د هغه ملګرو چې په دغه ځای کې دده د درېدو اټکل نه کاوه، بې له ارادې دده خواته ورنېږدې شول. د پوځ ستر قوماندان، هغه سور پزی، لومړی برېد من چې د شنه بخن کوټ د اغوستلو له امله ښکنځل شوی و، وپېژاند او ورته وې ويل:

-آ! تيموخينه!

هغه وخت چې د غونډ قوماندان، تيموخين ښکنځلی و، د اسې سم، چنګ او ځير ولاړ و چې تا به ويل تر دې نه نور دسم درېدو امکان نه لري، خو اوس چې د پوځ ستر قوماندان له هغه سره غږېده، هسې مجسمه ډوله په ځای وچ ولاړ و چې تا به ويل که قوماندان لږ نور هغه ته وګوري، زغم به يې ونه کړای شي. کوتوزوف چې د هغه دا حال احساس کړی و، له هغه سره د خواخوږۍ په هيله يې په تلوار له هغه نه مخ واړاوه، له پرهر نه په پړسېدلي مخ يې پټه موسکا خوره شوه او وې ويل:

-دا! هوکې! دا د اسماعيل د جګړو ياردی، خورا زړور افسر دی! او غونډ له قوماندان يې وپوښتل:

- څنګه؟ ته به ترې خوشاله يې؟

دغونډ دقوماندان خوراکوچنۍ خوځېدا چې، د هغه شا ته د سواره

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسر له خوا لکه هینداره تکراریدله، سر تر پښو وریږدید ،مخې ته لاړ او ځواب یې ورکړ:

-جلالتماب !له هغه نه خورا راضي یم.

کوتوزوف،له هغه نه لرې شو او په موسکا یې وویل:

-په موږ کې هېڅوک بې عیبه نه یو ،هغه دباکوس له سرځارونکو نه و.

دغونډ قوماندان له دې وډارشو چې دی دلته ملامت نه وي،هېڅ ځواب یې ورنه کړ.په دې وخت کې دټوکمار افسر،هغه لومړي بریدمن، سره پزي او تنډ خېټې ته پام شو ،دهغه د دریدو او څېرې داسې پېښې یې وکړې چې نیسفیڅکي هر څه وکړل،دخپلې خندا مخه یې ونه شوه نیواى او په لوړ اواز یې وخندل.کوتوزوف،مخ راواړوه،خو پېښې کوونکي افسر پرخپلې بدلیدونکې څېرې پوره لاس بری درلوده او کولاى شو ،هره شېبه چې هر خنګه وغواړي،هماغسې یې کړه کړي.هغه د کوتوزوف،دمخ اړولو په شېبه کې هم ،دسترګو په رپ کې خپله څېره بېرته خورا درنه،ددرناوي وړ او ساده څرګنده کړه.

دریېیم ټولی،د سترقوماندان،دکتنې وروستی پړاو و ،دهغې ترکتنې وروسته ،کوتوزوف په خیالونو کې ډوب شوی و ،داسې ښکاریده چې هغه هڅه کوي،څه وریاد کړي.سردار اندرې د یاورانو له ډلې نه راووت او په فرانسوي ژبې یې هغه ته په کراره وویل:

- تاسو فرمایلي و.هغه دولوخوف چې په دې غونډ کې خدمت کوي او رتبه یې ترې اخیستل شوې ده،ستاسو حضور ته دریاد کړم.

-کوتوزوف وویل:

-دولوخوف چېرې دی؟

دولوخوف چې جامې بدلې کړې وې او خاورین رنګه کوټ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستی و ،دې ته پاتې نه شو چې څوک ورغبرګ کړي.په دې وخت کې د کوتوزوف، هغه ښکلي،ژيړځنی،شين سترګی، سرتېري ته پام شو چې له کتاره يو ګام وړاندې راووت او دده خواته په تلوار راغی او ودرېد.

کوتوزوف،وروځې برندې کړې او وې ويل:

- څه شکايت لرئ؟

سردار اندي وويل:

-دولوخوف دی.

کوتوزوف وويل:

-هو ! هو !هيله لرم چې دغه پېښه دې راسم کړي، خدمت کې هڅه کوه،ټولواک مهربان او ښونکی دی، که څه مېړانه وکړې زه به دې هم هېر نه کړم.د دولوخوف شنې بخونې سترګې، په هغه سپين سترګی چې دغونډ قوماندان ته برندې شوې وې، دهغه بر عکس ستر قوماندان ته ځير پاتې وې.داسې برېښېده چې دی غواړي ،دحال په ژبه غواړي،د ټاکلو مراسمو او تشريفاتو ،هغه ديوال رنګ کړي چې د ستر قوماندان او يوه ساده سرتېري ترمنځ واتن جوړوي.هغه په تېره ،سندريز او ارام اواز وويل:

- له تاسو نه يوازې يوه هيله لرم او هغه داده چې ،ماته وخت راکړل شي، چې خپله تېروتنه سمه او خپل ټولواک او روسيې ته خپله ځارونه څرګنده کړم.

کوتوزوف، له هغه نه مخ واړاوه.يو ملنډيز غلچک ،هماغه شان غلچک چې د تورن تيموخين نه دمخ اړولو په وخت کې يې بشره ور غوړولې وه ،بيا په يوه لنډه شېبه کې بشره وروغوړوله.مخ يې واړاوه او بيا يې وروځې برندې کړې، ګواکې په دې توګه يې غوښتل دا وواييي، هغه څه چې دولوخوف ده ته وويل او هغه څه چې هغه کولې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده ته ووايي، ده لا خورا ښخوا او ربدلي او پرې پوهېږي.دا هغه خبرې دي چې دده په ګوګل کې خاورې ابرې شوې دي..هغه راستون شو او دخپلې ګاډۍ خواته وخوځېد.

غونډ، ټولي، ټولی وويشل شو او سرتېرې په دې هيله چې، دوی ته د لويو او درنو لارو تروهلو وروسته، د براونا او په سيمه کې ،ځای، خواړه، کالي او خوب چمتو دي، هغې قرارګاه ته مخه کړه چې دغه ښار ته نبږدې دوی ته ټاکل شوې وه.

دغونډ قوماندان د دربيم ټولي له قوماندانه چې د قرارګاه پلو روان و، مخکې شو او تيموخين ته چې پلی د خپل ټولي مخکې خوځېده، ورنبږدې شو او وې ويل:

-پراخور ايګنانات ويچ ! زه هيله لرم چې له مانه به خپه نه ياست.

هغه ترهغه بريالي ،نيکمرغه پرېټ او درناوي نه وروسته داسې خوشاله و چې نه يې شو کولای نښې يې په خپله څېره کې پټې کړي. خدمت، د پاچا خدمت دی...نه کېږي...که بل وار په جبهه کې هسې له حاله ووزي...پروا نه لري...زه خپله لومړی ښښنه غواړم،تاسو ما ښه پېژنئ...هغه له تورن نه ډېره مننه وکړه او لاس يې هغه ته ور اوږد کړ.

سور پزی تورن وموسېد او له موسکا سره يې خوله داسې خلاصه شوه چې د اسماعيل په جګړه کې يې د قنداغ له ګوزاره د دوو مخنيو لوبدلو غاښونو، خالي ځای راڅرګند شو او وې ويل:

-ستاسو خوښه !زه څوک يم؟...

-هو !ښاغلي دولوخوف ته هم ووايا ست چې هغه زما هېر نه دی، ببغمه دې اوسي، هوکې ! مهرباني وکړئ ووايئ ،غوښتل مې تاسو وپوښتم چې کړه وړه يې څنګه دي؟او بس...

تورن ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-تـه پیر لري، جلالتمابـه !یـو ورځ یـو ډول او بلـه ورځ بـل ډول.کلـه ځیرک، هوښیار او مهربانه او کله خو بیا لکه ځناور داسې وي.که اجازه راکړئ وواېم، نېږدې و چې په پولند کې یو یهودي ووژني.

دغونډ قوماندان وویل:

- ښه نو ،ښه نو !ځوان دی،دبد مرغۍ په لومه کې لوېدلی دی،بایـد زړه پرې وسوځوو ،خورا مخور اشنایان لري،هدف مې دا و چې تاسو...

تیموخین وموسېد او داېې وښوده چې د قومانـدان پـه هیلـه پـوه شوی دی ،نو وې ویل:

-منم یې ! جلالتمابه !

-نو ،ښه ده، ښه ده.

-دغونډ قوماندان دکتارونو له منځه دولوخوف پیدا او هغه ځای ته له رسېدو سره یسم ې خپل اس راتم کړ او وې ویل:

-هوکې زموږ لومړنی کار د افسرۍ پلیټونو بېرته اخیستل دي.

دولوخوف، پرته له هغه چې څه وواېي، سر تر پایه یې هغـه تـه وکتـل او دموسکۍ، خو خندا ته نا رسېدلې خوله حالت یې بدل نه کړ.

د غونډقوماندان،د ښه ده،ښه ده پـه ویلو سره خپلې خبرې اوږدې کړې او داسې په لوړ اواز چې سرتېري یې واوري،وویل:

-زما له خوا ټولو ته یویوجام ودکا !او زیاته یې کړه:

-دخدای شکر دی.

هغه ددغه ټولي نه تېر شوا و بل ته ورغی.

تیموخین خپل څنګ کې روان افسر ته،وویل:

-هوکې !که رښتیا راباندې واېي،ښه سړی دی،له هغـه سره د دنـدې سرته رسول په زړه پورې ده...

دمشـــرانو لــــه خوښـــۍ او شــــوره دډک حالـــت،تر کتنـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته، سرتېرو ته هم راورسېد. ټولی په خوښۍ کې ډوب روان و. له هرې خوا نه د سرتېرو د غږېدا شروشور او رېدل کېده.

-نو څنګه يې ويل چې کوتوزوف کوږ سترګی دی، يوه سترګه يې نه وينئ؟

-هو کې !همدا سې، هغه چور په يوه سترګه ړوند دی.

-نه وروره، هغه په يوه سترګه ترما او تا نه ښه ويني، په يو کتو يې هم ستابو ټونه او هم د بوټو تلونه وليدل...

-ودې ليدل چې هغه څنګه زما پښو ته کتل، تصور کوم...

-هغه بل اتريشي چې له دوی سره و، هغه دې وليد...ته وا په صابون يې مينځلی وي، لکه د وړو په شان تک سپين و، دا سې بريښي چې له وسلو سره يوځای يې پاکه وي.

-فدوشا !دا راته ووايه !هغو څه ويل چې اوربل به څه وخت وي؟ته خو نږدې ورته ولاړ وې. ټولې خبرې د بناپارت په اړه وې، وايي خپله بناپارت او س جبهې ته راغلی دی.

-ته هم ليونی يې، بناپارت دلته څه کوئ؟

-اوس پروس ياغي شوی دی، اتريشيان به لومړی هغه پرځای کېنوي. کله چې پروس پرځای کېنول شو، بيا نو د جګړې وار بناپارت ته رسېږي. تا څه ويل چې بناپارت د برن په ښارکې دی، همدلته دی چې ساده ښکارې، ښه به وي چې غوږونه ښه څک کړې.

-ګوره دا پنځم ټولي ته ګوره !موږ لا لار وهو او هغوی بيا کلي ته رسېدلي او خپله شوله يې بار کړې ده.

- لږه وچه ډوډۍ خو راکړه ،بلا دې پسې وي..

-تا پرون ماته تنباکو راکړه؟ ښه...ورور !راځه...راځه واخله !خدای دې خير کوي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

-کاشکې يې يوه دمه سره راکړې وای، کنه په دې تشو ګيډو نوره پنځه ورسته(د اندازې مقياس) لاره وهل قيامت دي.
-بده به نه وای که المانيانو ګاډی راکړې وای، دا سپور تګ هم خپل خوند لري.
-وروره دلته خلک باخاري غونډې را ښکاره شول، پرون ټول پولندي او د روس رعيت وو او نن بيا له يو مخې په ختمه جرمنيان دي.
دټولي د قوماندان غږ واورېدل شو:
-سندرغاړي دې مخ ته شي !
دده له غږ سره سم، دټولي له بېلابېلو کتارونو نه دشلو په شاوخوا کې کسانو رامنډې کړې، ترټولو مخکې ډولچي راووت، مخ يې بېرته سندرغاړو ته وروا ړاوه، او دلاسونه په ښورولو يې دهغو د اوازنو لارښوونه واخيسته او دا پوځي سندره يې وغږوله چې په دې ټکو پيلېږي:
«سپيدې وچاودې او لمر په راختو دی»
او په دې ټکو پای ته رسېده چې:
دا پرتمين ويا ړ ورونو !دپلار کامينسکي تر مشرۍ...دې سندره چې له ترکانو سره په جګړې کې خورا ويا ړ ګڼلې، اوس دلته په اتريش کې په دې تو پير بلل کېده چې د «پلار کامنيسکې» دټکو ځای «دپلار کوتوزوف»ټکو نيولی و.
ډولچي، چې دځلويښتو کلونو په منګ او دځانګړې ښکلا خاوند و، د سندرغاړو دلارښوونې په وخت کې يې لاسونه داسې ښنډل چې ته به وايي کوم څه شی په ځمکه ولي، وروسته له هغه يې چې دا وروستي ټکې د سرتېريتوب د ژوند په مينه ادا کړل، په خورا برند غلچک يې سندرغاړو ته وکتل او چې پوه شو چې دټولو سترګې ده ته ځير شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، خپل دوا ړه لاسونه يې داسې پورته کړل چې ګواکې د تصور له مخې او يا په رښتيا کوم درانه څه جګوي، خو شېبې يې لاسونه هماغسې په سر ونيول او بيا يې په خورا ناهيلۍ ښکته واچول او په سندريز او از يې وويل:

-آخ !زما کوډلې !آخ !زما ځالې !

او شلو آوازونو په هماغه سندريز آواز ورسره غبرګه کړه:

--آخ !زما کوډلې !آخ !زما ځالې !

او د کاچوغو (سازيانو کې کله يوتن د کاچوغو اواز باسي) غږونکې، د خپلې وسلې د درنوالي سره سره، په خورا چټکې وړاندې ګام کړل، د ټولي د قوماندان ترمخې يې، په هماغې سندريزه خوشالۍ او مستۍ، د خپلو کاچوغو، څنډلو ته داسې دوام ورکړ چې، ګواکې چاته کرښې باسي او تر هغه وروسته په هماغو ګامونو شاته لاړ. سرتېرو د ترانو د سندريزوالي په وزن لاسونه ښورول او په لوړو او بې له ارادې نه په کلکو ګامونو وړاندې روان وو. د ټولي له شا نه، د ګاډيو د څرخونو او د آسونو د سمونو بې شمېره ترکهاري اوربېدل کېدل. دا کوتوزوف او د هغه ملګري وو چې بېرته شا ته را ستنېدل.

ستر قوماندان، په يوې اشارې ،دا وښودله چې دوی دې خپل تګ ته دوام ورکړي. دده او دده د ملګرو له څېرې نه دا څرګندېده چې دوی د سندرې له اورېدو ، د کاچوغږونکې ګډا ييزې خوځېدا او د سرتېرو له سندريز ډله ايز د ګام اخيستو نه خوند اخلي. د ټولي د ښۍ خوا په دويم کتار کې، يعني هماغې خوا ته چې ګاډې تېرېږې، بې له ارادې نه شين سترګې سرتېری خورا د پام وړ دی. دا سرتېري د ولوخوف دی چې په ځانګړې ادا او تمکين يې له سندرې سره ګام اخيست او د دوی څنګ ته په تېرېدونکو کسانو يې ځکه زړه سوځېده چې ولې نه شي کولای له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولي سره ملګرتیا وکړي. دکوتوزوف دملګرو ،د سواره پوځ نه،هغه افسر چې دغونډ دقوماندان پېښې یې کولې ،له ګاډی نه کوز ،لږ سست او دولوخوف ته ورنږدې شو.

د سواره پوځ دغه افسر ژیرکوف،یو وخت د پترزبورګ دهماغې یاغي ډلې غړی وچې دولوخوف یې مشری کوله.په بهر کې،هغه دولوخوف د سرتېر په جامه کې ولید ،نوځکه هغه داسې وانګېرله چې هغه نه پېژني. او اوس چې کوتوزوف له دولوخوف سره پوښتنه وکړه ،هغه په خورا خوښۍ ده ته پخوانۍ اشنایي وریاده کړه ،دخپل آس ګامونه یې د ساز او د ټولي د سرتېرو دګامونو له آواز سره برابر کړل او وې ویل:

- دزړه سره یاره !څنګه یې؟

-دولوخوف خورا په سړه سینه ځواب ورکړ:

-څنګه یم؟راته ګوره !دغه شان چې ګورې مې.

د سندرې ،خوښۍ ښونکي حالت دژیرکوف له خوښۍ نه ډک او د دولوخوف لاسی سړو ځوابونو ته ځانګړې رنګ اوحال وربانښه.

ژیرکوف وپوښتل:

-ښه !له قوماندانانو سره دې څنګه یې؟

-کومه ګیله نه لرم.بد خلک نه دي.ښه تا ونه ویل چې تا څنګه په ستره قوماندانۍ کې ځانته ځای پیدا کړ.

-هلته خدمتي یم.هسې نوکریوال.

لږ شېبه دواړه چوپ پاتې شول،خو سندرې داسې دوام درلود:

-خپل بازمې والوزاوه ،له ښي لستوني نه مې والوت.

دغې سندرې،دهغو په زړه او ګوګل کې یوه نا اشنا مینه او تلوسه را ویښوله.که دغه سندره نه وای کېدای شو ، دهغو خبرې به خدای زده

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه رنګ درلود ای.

په دې وخت کې دولوخوف وپوښتل:

-دا رښتيا ده چې اتريشيانو ماته خوړلې ده؟

-بلامې پسې، هرڅه چې وايي، همدا سې يې وايي.

دولوخوف، په سپينه او لنډه ،لکه چې د سندرې غوښتنه وه، ځواب ورکړ:

-خوشاله يم.

ژيرکوف وويل:

-نوڅه وو ايو ،هر وخت چې غواړې، يو ښېګا راشه چې قطعې وکړو ، دفرعون لوبه.

-پيسې دې، پرېمانه پيدا کړي که څنګه؟

-راشه !راشه !

-نه،نه ! نه شم کولای،قسم مې خوړلی،ترهغه چې مې رتبه او پليتونه بېرته نه وي اخيستي،نه به شراب وڅکم او نه به جوارۍ ته لاړ شم.

- ښه له خيره سره، په لومړيو ،عملياتو کې به يې بيا پيل کړم.

-هماغه ساعت، هماغه خبرې.

او بيا دواړه سره چوپ شول.

ژيرکوف وويل:

- که کوم څه دې په کار وي، ښغمه راځه !په قوماندانۍ که هم مرسته درسره کوي...

دولوخوف په ملنډو وويل:

-ښه به دا وي چې زما په خيال کې و نه اوسئ ،که زما څه په کار وي،زه سلا نه کوم، خپله يې اخلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کې،زه څه ووايم،زه خو...

-هو کې !زه هم همداسې...

- دخدای په امان.

-روغ اوسئ.

...او هسک ته،داسمانو پلو

دوطن او مينې په لور...

ژيرکوف،دخپلو بوټونو په څوکه، آس په ځانګړې توګه وواهه او دهغه خولې شوی آس دوه درې واره ځای پر ځای ځکه ګامونه واچول چې نه پوهېده،له کومې پښې ګام پورته کړي،خو په پای کې وخوځېد او هغه هم څه ځغاسته.د سندرې ،د سندريز اواز په وزن دټولې له څنګه تېرشو او دګاډۍ خواته ورغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

کوتوزوف، د غونډ تر کتنې وروسته، له اتریشي جنرال سره ګډ د خپل کار کوټې ته راغی، خپل یوه یاور ته یې ورغږ کړ، هغه ته یې سپارښتنه وکړه چې د نویو رارسېدل شویو قوتونو د حالت، د ارشګیرځوګ فیردینادا او د مخکښ پوځ د قوماندانۍ له خوا راغلي لیکونه ورته راوړي. سردار اندرې بالکونسکي له غوښتل شویو اسنادو سره د سرقوماندان کوټې ته راننوت. کوتوزوف او د جګړېز شورا غړی اتریشي جنرال د هغه میز تر شا ناست، وچې خریطه پرې غوړېدلې وه.

کوتوزف، بالکونسکي ته وکتل او وې ویل:

-آه !... او داسې بربښېده چې غواړي وو ایې لږ تم شه او خپلو پیل شویو خبرو ته یې په فرانسوي ژبه دوام ورکړ.

کوتوزوف، په خوراخوږه، څرګنده، سنجېده او داسې مهربانې ژبې خبره کولې چې اورېدونکې یې دې ته هڅول، د هغه د خبرو یوې یوې بې تلواره ادا شوو کلمو ته په خورا ځیر غوږ ونیسي. دا هم څرګنده وه چې ده هم خپلې خبرې په خورا خوند اورېدلې، هغه ویل:

-ښاغلی جنرال !زه غواړم یوازې دا ووایم چې که خبره یوازې زما په ځانګړې لېوالتیا پورې اړه لرلای، د اعلحضرت ټولواک فرانتز (له ۱۸۰۴ تر ۱۸۳۵ پورې د اتریش پاچا) هیله به لا پخوا ترسره او زه به لا ډېر پخوا د ارشګیرځوګ فیردینادا، له پوځونو سره یوځای شوای

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای.باور وکړئ، تاسو ته په شرافت قسم خورم چې زما لپاره به دډېرې خوښۍ ځای وای چې د پوځ لویه قوماندانې مې ترځانه یو پوه او پیاوړي جنرال ته چې داتریش په پوځ کې یې بېلګې بې شمېره دي،ورسپارلې وای او دا د پوراو مسوولیت پېتی مې له اوږو لرې کړای وای.ولې ښاغلیه جنراله! څه وکړم؟کله کله د حالتو جبر تر انساني هیلو پیاوړي وي.

وموسېد او داسې برېښېده چې ګواکې غواړی څه وایي:

-تاسو پوره حق لرئ چې زما خبرې ونه منئ او ان زما لپاره باک هم نه لري چې هغه ومني او که نه یې مني،خو تاسو کولای نه شي،ماته د نه منلو علت ځرګند کړي او ټولو خبره هم په همدې کې ده.

اتریشي جنرال له ورایه ناراضي برېښېده،خو نه یې شو کولای په هغه ژبه چې کوتوزوف له ده سره غږېده، هغه ته ځواب ورکړي.په خواشیني او خوابدي اواز سره چې دده چوغل ډوله ژبې ته ورته نه و،له پخوا نه په چمتو شویو جملو سره یې وویل:

- برعکس! اعلحضرت ټولواک،په ګډو عملیاتو کې ستاسو ګډون ته په خورا درنه سترګه ګوري،ولې په دې باور یو چې په عملیاتو کې اوسني ځنډونه به روسي زړور جنګیالي سرتېري او دهغو نومیالي قوماندان له هغو زرګونو زرګونو ویاړمنو نښانونو نه بې برخې کړي چې، دوی یې په هره جګړه کې په ګټلو ررډدي شوي دي.

کوتوزوف چې هماغه پخوانۍ موسکا پر شونډو وه،سر یې د درناوي په نښه ټیټ کړاو وې ویل:

-ولې زه په دې ډاډمن یم او د ارشګیرڅوګ فیردینادا، له وروستي لیکه چې زما په نامه یې لیکلی داځرګندیږي،باور شته چې اتریشي پوځونه به د هغه د پیاوړي مرستیال جنرال ماک تر قوماندې لاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا اوس ټاکونکې برياوې ترلاسه کړي او نور نو زموږ مرستو ته اړتيا نه لري.

اتريشي جنرال تندي تريو کړ، که څه هم د اتريشي پوځونه د ماتې خبر لا په پوره توګه چا منلی نه و، خو په دې اړه بېلابېلې اوازې او زورونکې نښې نښانې هم د اتريشانو په ګټه نه وې، نو ځکه د اتريشيانو د برې په هکله د کوتوزوف خبرې زياتې ملنډو ته پاتې کېدې، خو کوتوزوف، هماغسې په سادګۍ او خوښۍ موسېده او د هغه دې موسکا دا دې ښودنه کوله چې دده دا ډاډ بې ځايه نه دی، ځکه د ماک د پوځ له قوماندانۍ نه، ده ته رارسېدلی وروستی ليک، د هغه د برې او ښه ستراتيژيک حالت خبرې کولې.

کوتوزوف، سردار اندرې ته وويل:

-ته دا ليک ماته راکړه. او جنرال ته يې مخ ورواړوه او وې ويل:

-مهرباني وکړئ دا وګورئ! په داسې حال کې چې د شونډو په يو کنج کې يې له ملنډو سره مل موسکا خوره وه، په المانۍ ژبه يې د ارځګير خوګ فيرديناد ا، د ليک لاندنې برخه هغه ته ولوستله:

د اويا زروتنو په شاوخوا کې، خورا ګڼ وډ پوځ لرو، که د دښمن پوځ، د (لخ) له سيند نه راواوړي، دا توان لرو چې پر هغه يرغل او مات يې کړو. اوس مو چې د لئيم ښار لاندې کړی دی، دا امتياز چې پر دوناپه، له دواړو خوا لاسبري واوسو، له لاسه ور نه کړو او همهاله که دښمند (لخ) له سينده را تېر نه شي، هره شېبه دا کېدای شي موږ له دغه روده وروااوړو او د هغه پر ارتباطي کرښې ورود انګو اولږ. کوز بيا له دونای نه را تېر او دې خواته راواړوو. که دښمن ددې تکل وکړي چې په خپل ټول قوت زموږ په پوځي ملګرو ګزار وکړي، نو دا تکل به يې بې اغېزه کړو. په دې ډول به موږ تر هغه وخته په زړورتيا دې ته سترګې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لارې پاتې شوو چې د روسيې د امپراتورۍ پوځ په هر اړخيزه ډول چمتو شي او بيا وروسته په ګډه او په خورا اسانۍ د دې امکان پيدا کړو چې دښمن ته هغه څه ور وښيو چې ور يې دي.

کوتوزوف د دغو کرښو تر لوستنې وروسته ، يو سوړ اسويلي وويست او په ځير خو مهربانۍ يې د جګړې د شورا غړي ته وکتل.

اتريشي جنرال چې د کوتوزوف ياور ته کتل، ښکاريده ، د غه لوبې پای ته ورسوي او ډانګ پيپلو خبرو ته راشي، وويل:

- تاسو عاليجناب ، هغه د احتياط قاعده چې په ټولو حالاتو کې بايد خورا بد حالت ته ځان چمتو کړو هيره کړې نه ده.

کوتوزوف د هغه خبره پرې کړه:

-ښنه غواړم جنراله !

همماله يې سردار اندرې ته مخ وروا ړاوه او ورته وې ويل:

-پوه شوئ د زړه سره ! موږ ته له لومړۍ کرښې نه ټول راسېدلي ګزارشونو ، ته له کزلوفسکی نه واخله.د غه د ګراف نوستيخ دوه ليکونه او د غه د ارځګير خوک فيرديناد ليک ، دا ټول در واخله(او هغه ته يې څه نور کاغذونه هم ورکړل) په فرانسوي ژبه له هغو نه يو ښه، سپيڅلی ګزارش جوړ کړه او د هغه لنډ يادښت سره چې موږ يې د اتريش د عملياتو د اطلاعاتو نه لرو ، يوځای او چې جوړ شو ، عاليجناب ته يې ورکړه.

سردار اندرې، د اسې سر وښوراوه چې، نه يوازې د کوتوزوف په ويل شويو خبرو بلکې په هغه څه هم پوه شوی دی چې هغه ده ته، د هغو دويلو تکل لاره. ټول اسناد او کاغذونه راټول او دواړو قوماندانانو ته تر درناوي نه وروسته، کرار کرار پر قايلينې وخوځېد او له کوټې نه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه له هغه وخته چې سردار اندرې له روسیې نه وتلی و، خورا لږه موده وتلې وه، خو په دغه لنډ وخت کې هغه ډېر بدل شوی و. د هغه په بشره، په خوځېدا او تګ کې هغه پخوانی پېښې او ځانښودنې، ستومانې او تنبلي، یو هم نه ښکارېده. هغه، هغه چاته پاتې کېده چې په دې اړه فکر وکړي چې په نورو څه اغېز لري او د هغه کار سخت لېواله دي چې پرې اخته دي. د هغه په بشره کې پر ځان او د خپلې شاوخوا پر خلکود ډاډ نښې څرګندې وې. موسکا او کاته یې ترپخوا هغه نه په زړه پورې او له خوښۍ ډک برېښېدل.

هغه چې په پولند کې، ځان کوتوزوف ته رسولی و، د هغه لخوا په خورا مهربانۍ منل شوی او وعده یې ورکړې وه چې هېڅکله به یې نه هېروي. کوتوزوف، اندرې د خپلو نورو یاورانو په پرتله چې په پولند کې پاتې شول، له ځانسره ویانا ته راوست او هغه ته یې خورا غوره چارې سپارلې وې. د هماغه ویانا له ښاره و، چې خپل پخواني ملګري، داندرې پلار ته یو لیک ولیکه:

ستاسو زوی د خپلې پوهې، تینګار او د چارو په سرته رسولو کې د زغرد دریغ په درلودلو، داهیله راپیاوړې کوي چې هغه به یو خورا بې ساری افسر وي. زه ځان ډېر نیکمرغه ګڼم چې ترلاس لاندې مې یو داسې ځوک کار کوي...

د کوتوزوف په قوماندانۍ، د انډیوالانو او په ټولي توګه د پوځ په منځ کې، لکه هماغه شان چې د پترزبورګ په ټولنه کې و، سردار اندرې په دوو خورا مخالفو نومونو پېژندل کېده.

یوه ډله چې شمېر یې لږ و، سردار اندرې یوه ځانګړی، ترځان او تر ټولو لوړګاڼه، د هغه خبرې یې اورېدې، د هغه ملاتړیې کاوه، له هغه نه یې د لوړو بریو هیله لرله او لنډه دا چې د هغو خوښېده. بله ډله چې شمېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ډېر و ، سردار اندرې يې نه خوښېده.هغه يې تريو تندی، سوړ او بدنيتی ګاڼه، خو د سردار اندرې کړه وړه له هغو سره داسې و چې هغوی له ده نه ډاربېدل او درناوي يې کاوه.

سردار اندرې، چې د کوتوزوف له کوټې نه راووت، کاغذونه يې په لاس کې و ،هغه، دانتظار کوټې ته چې نوکرايوال ملګری کزلفسکې ،هلته د کړکې خواته کتاب په لاس ناست و ،ورنېږدې شو.

کزلفسکي وپوښتل:

- ښه ! سرداره وايه څه خبرې دي؟

سپارښتنه شوې چې يو ياد ښت وليکو او په هغه کې د نه پرمختګ دلايل او لاملونه څرګند شي.

دا نو څه لاملونه دي؟

سردار اندرې اوږې پورته واچولې.

کزلفسکي وپوښتل:

-له ماکه ،کوم خبر نه شته؟

-نه.

-که دهغه ماتې حقيقت لرلای، خبر به يې هرومرو رارسېدلای وای.

سردار اندرې ځواب ورکړ:

دا کار شونی دی، او د وتلو دروازې خواته وخوځېد.په همدې شېبه کې دروازه په خړس را خلاصه شوه او لوړ، خړرنګه کوټ په غاړه،تر سر تور دستمال تړلی او د ماري تريزې نښان په غاړه اتريشي جنرال چې ښکاربده نوی رارسېدلی، کوټې ته راننوت. سردار اندرې له تګه پاتې شو.نوی رارسېدلی جنرال چې شاوخواته يې کتل ،په پرله پسې او بې ځنډه غږېده، په ښکاره الماني لهجه يې په چټکۍ وويل:

- جنرال !کوتوزوف؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کزلفسکي په تلوار د هغه جنرال مخې ته چې نه يې پېژانده، ورغی، د کوتوزوف، د دروازې خواته يې، د هغه مخه بنده کړه او وې ويل:

-جنرال بوخت دي، که مو نوم وو ايا ست خبر به ورکړم.

نا اشنا جنرال له پاسه کزلفسکي ته چې منځنۍ ونه يې درلوده، له دې کبله په سپکاوي وکتل چې، فکر يې کاوه، څنګه دا امکان لري چې دی څوک ونه پېژني.

کزلفسکي په کراره بيا وويل:

-جنرال بوخت دی. د جنرال تندی لا پسې تريو او راټولې شوې شونډې يې وربږد بدې. د ياد ښت وړه کتابچه يې له جيبه راوويسته، يو څه يې هلته وليکل او ليکل شوې پاڼه يې له کتابچې راپرې او افسر ته يې ورکړه، ترهغه وروسته په چټکو ګامونو د کړکۍ خواته لاړ، ځان يې په څوکۍ کې وارتبړه او په کوټه کې يې ناستو کسانو ته داسې کتل ته به وايې چې غواړي په دې پوه شي چې ولې ټول ده ته ګوري. بيا يې سر راپورته او داسې يې غاړه راسمه کړه چې ګواکې غواړي څه ووايي، خو سمدلاسه يې د هغه چا په شان چې له خورا بې پروايۍ د کومې سندرې د ويلو هيله لري، يو عجيب غږ يې له ستوني راوويست، مګر ناڅاپه يې اواز چوپ شو. د کوتوزوف دروازه راخلاصه او کوتوزوف په کې راښکاره شو. د ستمال په سر تړلی جنرال د هغه چا په شان چې غواړي له کوم ګواښ نه ځان ژغوري، سر ښکته، پاڅېد، د ډنګرو پښو په چټکو ګامو سره د کوتوزوف خواته ورغی، په مات او ربړد بدونکي غږ يې چې په سختۍ يې له ستوني راوت، وويل:

- ستا سو تر مخې بد مرغه ماک ولاړ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوتوزف چې په وره کې ولاړ و، دڅو شېبو لپاره یې څېره لکه د تېږې په شان کلکه او ناخوځنده شوه.بیا یې دګونځو ځپه پر مخ راخوره ،خو تندي یې صاف شو،سریې په خورا درناوي دهغه په وړاندې ټیټ، سترګې یې پټې او په چوپه خوله یې له خپل څنګه ماک ته دننوتلو لاره ورکړ او تر هغه ورسته یې ځان پسې دروازه ورپورې کړه.

دئولم،دښار په شاوخوا کې د اتریشیانو دماتې او دهغو دټول پوځ د تسلیمۍ آوازې چې مخکې خورې شوې وې،دادې رښتیا وې.نیم ساعت لا تېرنه و چې بېلابېلو قطعاتو ته یاوران ولېږل شول،هغوی دا زېری له ځان سره وړ،هغه روسي پوځیان چې لاتراوسه جګړې ته نه دي تللي ،باید په خورا چټکۍ ددښمن مخې ته وروړ دانګي.

سردار اندرې دسترې قوماندانۍ له ګوته په شمار افسرانو نه و چې له هرڅه نه زیات یې پام دجګړې بهیر ته و.هغه دماک تر لیدو او دجګړې د پېښو تر اورېدو وروسته په دې پوه شو چې دوی نیمه جګړه بایلودې ده. هغه روسي پوځ ته په ورپېښ ګواښ پوه و او په خورا ښه بڼه یې دا تصور وکړ چې ددوی پوځ ته کوم برخلیک سترګه په لارې دی او دا یې هم تصور کړه چې په دې پوځ کې به دده خپل دریځ څه وي.داتریش دځانستایونکي پوځ د ماتې له تصوره او ددې خیال نه چې څنګه به یوه اونۍ وروسته،د سوروف دزماني نه،دلومړي ځل لپاره دروسي او فرانسې پوځونو دجګړې، داسې جګړه چې دی به یې هم ګډونکوونکی وي،شاهد واوسي،په زړه کې یې دخوښۍ څپو ځپې وهلې،خو دبناپارت له پوځي نوښت نه چې دروسي پوځ دښې ساري زړورتیا نه یې کچه درنه وه،خورا ډاربده او د خپل پوځ دماتې د رسوایۍ تصور یې هم نه شو کولای.

سردار اندرې په همدې خیالانو، غم او اندېښنو کې ډوب ،خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته له دې امله مخه کړه چې د عادت له مخې پلار ته لیک ولیکي. په لاره کې د خپلې کوټې له ملګري نیسفیڅکي او توکمار افسر ژیرکوف سره مخامخ شو او د تل په شان یې خبرې اترې، ټوکې ټکالې او خندا پیل کړه.

نیسفیڅکي، د سردار اندرې رنګ الوتې څېرې، تبې وهلو سترګو او له ورایه ګبنې حالت په لیدو، وپوښتل:

-څه شوي چې داسې خواشینی یې؟

بالکونسکي، ځواب ورکړ:

-د خوښۍ کومه خبره نشته.

هغه وخت چې سردار اندرې په دهلیز کې له نیسفیڅکي او ژیرکوف سره مخامخ شو، له بلې خوا نه د کوتوزوف په ستره قوماندانۍ کې د روسي پوځ لپاره د لوژستیکي اړتیاو د پوره کولو اتریشي جنرال، شتراوخ، او په دربار کې د جګړې د شورا غړي جنرال چې پرون شپه رارسېدلی، د دوی خواته راروان و. د لارې ارتوالی متې دومره و. چې د دغو درې تنو له څنګه هغه جنرالان تېر شي، خو ژیرکوف، په لاس نیسفیڅکي، ببرته پورې واهه او په درنې سا ویستلو یې وویل:

-را روان دي، راروان دي، مهرباني وکړئ لاره پرېږدئ.

د جنرالانو له څېرې نه داسې څرګندېده چې غوښتل یې د دغه درناوي له درانه پېټې ځان وژغوري، خو ناڅاپه د توکمار ژیرکوف څېره هغې له ملنډو ډکه خوښۍ وغوړوله چې ګواکې د هغې د پټولو توان یې نه لاره. هغه مخکې لاړ او په الماني ژبه یې اتریشي جنرال ته وویل:

-جلالتماب! ویاړمن یم چې تاسو ته د زړه له کومې مبارکي وایم. تر درناوي وروسته لکه د هغو ماشومانو په څېر چې نڅا زده کوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې پښې، بې خياله کله يو خوا او کله بله خوا ته په ګرځنده بڼه خوځولې.

په دربار کې د جګړې د شورا غړي جنرال، برند برند هغه ته وکتل، خو دا چې د هغه احمقانه موسکا يې د زړه له کومې احساس کړه، نه يې شو کولای يو شېبه هغه ته ځير ځير ونه ګوري، دا سې هغه ته ځير شو چې ګواکې غوږ يې ورته نيولی دی:

جنرال تندی تريو کړ، مخ يې واړاوه او وړاندې لاړ، څو ګامه چې مخکې لاړ، په خواشداني يې وويل:

-او خدايه! څومره ساده دی.

نيسفيځکي، چې کړس کړس خندل، سردار اندرې يې غبرګ کې راټينګ کړ، خو د بالکونسکي له مخه الوتی رنګ، لاپسې ژير، په خورا قهر يې هغه له ځانه پورې واهه او مخ يې ژيرکوف ته وروا ړاوه.د ماک له ديدن او د هغه د ماتې له اغېز نه پرېشانه او عصبي او هغه انديښنې چې روسي پوځ ته څه ګوابنونو ترمخې دي، ټول د قهر او غضب د پټ اور په څېر د ژيرکوف د ملنډو په وړاندې لمبې شوې.

لاندنۍ ژامه يې لړ وربږد بږده او په تېره، خو درانه غږ يې وويل:

-ښاغليه! که تاسو د دې لېواله ياستئ ټوکمار واوسئ، زه د دې حق نه لرم، ستاسو مخنوی وکړم، خو غواړم تاسو ته په زغرده ووايم چې که يو ځل بيا مو زما په مخکې د غه شان ټوکې وکړې، بيا به زه تاسو ته وښيم چې ټوکې څه ته وايي.

نيسفيځکي او ژيرکوف، له دغې تندې چارې نه داسې په حيرت کې وو چې په چوپې خولې او وازو سترګو يې بالکونسکي ته کتل.

ژيرکوف وويل:

-څه خبره شوې ده؟ ما خو هغه ته يوازې مبارکي ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالکونسکي چیغه کړل:

-زه له تاسو سره ټوکې نه کوم، اجازه راکړئ، له تاسو هیله وکړم چې چوپ شئ.

هغه د نیسفیڅکي مړوند راونیو او له ژیرکوف نه چې نه پوهېده څه ځواب ووایي، لرې شول.

نیسفیڅکي د سردار اندرې د کرارولو لپاره وویل:

-څه شوي دي وروره؟ ولې دې طبیعت داسې خرابه دی.

سردار اندرې له ډېره قهره او تلوسې ودرېد او وې ویل:

-څنګه څه شوي دي؟ موږ باید ټول دا په خپل منځ کې په ډاګه کړو چې څوک یو، یا هغه پوځیان یو چې د ټولواک او هېواد په چوپړ کې یو، له خپل ګډ بری نه خوشالېږو او دخپلو پوځي ملګرو په ماتې زورېږو او خپه کېږو. یا هغه نوکران یو چې دخپل بادار په بري او نابري هېڅ کار نه لرو، او ګواکې دا چې په فرانسوي ژبه خبرو خوږوالی او قوت وربښي په فرانسوي ژبه وویل:

-څلویښت زره سرتېري یې ټول وژلي دي.زموږ د متحد ، اتریش پوځ ماتـه خوړلې ده او تاسې ټوکې ټکالې کوي.دغه کار ددغه شان یوه سپک ماشوم او بېعقله سړي لپاره چې تاسو ، له هغه سره ملګرتوب کوي، دبښنې وړ دی، خو نه ستاسو لپاره، هوکې نه ستاسو لپاره.خورا عجیبه ده...اندرې بیا په روسي ژبه خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

-یوازې تنکي زلمیان کولای شي دغه شان ټوکې وکړې، د (تنکي زلمیان) کلمه یې ځکه په فرانسوي لهجه وویله چې تصوریې کاوه ،ژیرکوف کېدای شي لا دده خبرې واوري....

هغه سترګه په لاره پاتې شو چې د سواره پوځ افسر ځواب وایي او کنه، خو ژیرکوف راستون شو او له هلیزه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

د پاولوګراد سپورو غونډ، له براونا و، نه دوه میله لرې ځای پر ځای شوی وا و هغه سواره چې نیکولای رستوف په کې خدمت کاوه، د جرمني د زلیخنیک په کلي کې مېشت شوي وو. د کلي تر ټولو نه غوره کور د دغه غونډ د سپورو د قوماندان تورن دنیسوف په برخه شوی و. دی په ټول پوځ کې د واسکا دنیسوف، په نامه یادېده او. رستوف نومی افسر هم له هغه وخته چې په پولند کې ځان غونډ ته رسولی و، له ده سره په همدې کور کې اوسېده.

د اکتوبر په اتمه، په همهغه ورځ چې د جنرال ماک د ماتې خبر د پوځ په قوماندانۍ کې هرځه لاندې باندې کړل او ټول تیارسۍ شول، خو د سواره پوځ په صحرایي قوماندانۍ کې د ورځنی ژوند بهیر د پخوا په شان کرار روان و. کله چې سهار دوخته رستوف پر خپل آس سپور د ونبو ټولولو له دندې نه راستون شو، دنیسوف چې ټوله پرونۍ شپه یې په قمار تېره کړې وه، لا کورته نه و راغلی. رستوف پوځي جامې په غاړه، دخپل کور تر چوترې پورې وړاندې راغی، خپل آس یې په یوې خوځېدا پورې واهه او خپله یوه پښه یې دځوانانو په څېر په چټکۍ او نرمۍ له رکابه راخلاصه او لږه شېبه پر بل رکاب وځنډېده، داسې چې ګواکې کولای یې نه شو، زړه له خپله آسه وشلوی، خو په پای کې یې له هغه ګام اوخپل پیره دار ته ورغږ کړ.

هغه، هغه سرتېري ته چې په تلوار یې دده دآس خواته ور وځغاستل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وروړګلوی، مینه ناکې او خوږې ژبې، په هغې ژبې چې ځوانان د خوښۍ په وخت کې په خپل منځ کې پرې غږېږي، وویل:

-آه، باندارینکه !ملګریه راشه ! لړیږې وګرځوه.

او کرائیني ځوان چې سر یې په خوښۍ ښوراوه، ځواب ورکړ:

-جلالتمابه ! وامې وربدل.

-ګوره چې ښه یې وګرځوئ، پام پرې ساته.

بل سرتېري هم د هغه د آس خواته وروړاندګل، خو باندارینکه لا دوخته د آس له غاړې غاړکۍ او له خولې نه قیزه لرې کړې وو. ټولو ته ښکنده وه چې رستوف د کار په بدل کې د ودکا پیسې ورکولې او هغه ته منډې وهل یې بې ګټې نه پاتې کېدل.رستوف د خپل آس پر غاړه لاس تېر کړ، بیا یې د هغه ښنې ونازولې ،د خپل کور په چوترې ودرېد او په خندا یې له ځانسره وویل:

- خورا ښه آس دی، خورا بې ساری !

خپله توره یې لړ ښکته پورته او د زینو خواته یې منډه کړه، د بوټونو د ښوکو وسپنو یې شرنګ شرونګ کاوه.د کورجرمنختي، ښبنتن چې لنډې جامې یې اغوستې او کلیوالي خولې یې پر سر وه او په شاخې یې غوجله پاکوله، د رستوف په لیدو یې طبیعت وغوړېده، وموسېد ،سترګه یې کېښکوده او بیا یې په المانۍ ژبې وویل:

- سهار په خیر !سهار په خیر !

داسې بربښېده چې کوربه د غه ځوان ته له هر کلي نه خوند اخلي.

رستوف په هماغه مینه ناک او له وروګلوۍ نه ډکې موسکا چې له شونډو نه یې نه ورکېده، وویل:

- ته بیا وخته په کار لګیا یې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هغه خبرې چې په پرله پسې توګه د کور د الماني خته څښتن نه اوريدلې تکرار کړې:

-ژوندي دې وي اتريشان،ژوندي دې وي روسان او تل دې وي ټولواک الکساندر !

الماني چې له خندا نه وران و ،له غوجلې راووت،خولۍ يې له سره هسکه کړه ،بيا يې هغه تر سر تاو او چيغه يې کړه:

-ژوندي دې وي،د ټولې نړۍ خلک !

- رستوف،د الماني په څېر له سره خولۍ پورته کړه ،هغه يې ترسر تاو او په خندا يې چيغه کړه:

--ژوندي دې وي،د ټولې نړۍ خلک !

که څه هم نه د جرمن چې خپله غوجل يې پاکوله د خوشالۍ لپاره کومه پلمه لرله، او نه د رستوف لپاره چې د شنو او وښو د راټولو نه د خپلو ملګرو سره راستون شوی و ،خو سره له دې هم دواړو په خوښۍ ا و وروګلوۍ يو بل ته کتل، يو بل ته يې په خواخوږۍ سرونه وښورول او سره جلا شول.جرمن بېرته خپلې غوجلې او رستوف خپل کورته چې له دنيسوف سره يې په ګډه لاندې کړی و ،ستانه شول.

دنيسوف د رستوف له ياور ،لاروشکا ،نه چې په ټول غونډ کې يې په دکمارۍ کې نوم ګټلی و ،وپوښتل:

-ښاغلی چېرې دی؟

لاروشکا ځواب ورکړ:

-پرون ماښام چې وتلی،بيا نه دی راغلی،هرومرو يې جواري بايلودې ده. اوس، ددوی حساب راته څرګند شوی دی،که جواري وګټي،ژر راستانه کېږي ،چې بيا خپلې اپلتې او حانستاينې وکړي او که يې بايلي تر سهاره به راستانه نه شي ،داسې يې وګڼه چې بايلودې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ده او وير کورته راوړي.ښه ماته څه سپارښتنه؟وبښئ، قهوه درته راوړم؟

-ښه رايې وړه، رايې وړه، وګورو چې څه کېږي.

لاروشکا، لس دقيقې وروسته، قهوه راوړه او وې ويل:

-را روان دي، اوس نو بدمرغي پيل کېږي.

رستوف له کړکۍ نه وکتل، وې ليدل چې دنيسوف، دکور پلو راروان دی.دنيسوف، وړځانی واو دسرې څېرې خاوندو، تورې ځلېدونکې سترګې، تور بريت او تورې جړې ځنې يې لرلې.د کالو تنې يې خلاصې، دزياتو ګونځو پطلون يې لږ ښويېدلی او خولۍ يې هم څټ ته ورلوېدلې وه.په خورا خواشداني او ښکته لوېدلي سر، دکور دمخې زينو ته نږدې کېده.

هغه په خورا خواشداني او قهر چيغه کړه:

-لاروشکا !راشه جامې رانه دو واخله !(دنيسوف،د (ر) دتوري پر ځای د(و) توری کاراوه.

لاورشکا ځواب ورکړ:

-ښه ده !دادی اوس يې درنه باسم ،نو دا ترخه ژبه څه په کار؟

دنيسوف، کوټې ته ننوت او وې ويل:

-آه !ته بيا پاڅېدلی يې؟

رستوف وويل:

-زه خورا دوخته پاڅېدلی يم،وښو پسې تللی وم،او د ماتليد ملګرې، نجلۍ مې هم وليده.

دنيسوف، په چيغه، چيغه وويل:

- او زه د سپې بچې،لاړم جوارۍ ته، څه مې چې درلودل،ټول مې بايلودل،څه بدمرغي ده؟څه بدمرغي !همدا چې ته لاړ يې،نور نوبخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم کېږه و کړه، ورکه وه يې، چای راوړئ! چای.

دنيسوف، خپله خبره داسې برنده کړه چې ګواکې، موسېږي، د هغه لنډه او ټينګ غاښونه له ورايه وبرېښېدل. د دواړو لاسو په لنډو ګوتو يې، خپلې تورې، ګڼې او جړې څڼې، لا پسې جړې کړې. بيا يې په دواړو لاسونو خپل تندی او بشره ومښل او وې ويل:

- هېڅ نه پوهېږم چې چا او څنګه ددې موږک کورته بوتلم (دوی په قطعه کې يو افسر د موږک په نامه يادا وه) کولي شي تصور يې وکړې، يو وارمې هم ترې ونه شوه ګټلای، آن يو وار هم.

دنيسوف، لګولای پيپ چې ده ته لاورشکا ورکړ په لاس کې و، هغه يې په ګوتو کې يې کېښکود، خوله ډېره قهره يې پرځمکې وواهه، اور هرې خواته وشيندل شو او ده چيغه کړې:

- هغه په هر ډول ګټله... پر شيندل شوی اور يې پښه ور کېښوده، پيپ يې مات کړ. اخواته يې وارتېره، بيا چوپ شو او ناڅاپه يې تورو ځلېدونکو سترګو، رستوف ته وکتل او وې ويل:

- کاشکې کومه يوه ښځه پيدا شوې وای، کنه پرته له دې چې شراب وڅکو بل هېڅ کوم کار نه شته. يا کاشکې اوس دا جګړه پيل شوې وای. په دې شېبه کې هغه د دروازې له شا نه د درنو بوټو لرونکو ګامونو د درېدا او له درناوي نه ډک توخي، غږ واورېد، د غږ داورېدو سره يې چيغه کړل:

- آها! دا څوک دی؟

لاورشکا، ځواب ورکړ:

- د سرکار ډلګۍ مشر

ددې خبرې په اورېدو، ددنيسوف تندی لا پسې تريو او وې ويل:

- بد کار و شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپلو پیسو وړه دجیب کڅوړه یې چې د سرو زرو څو سکې په کې پرتې وې، پر میز وا چوله او وې ویل:
-راشه، رستوف جانه !وګوره ! وې شمېره چې څومره پاتې دي او بیا یې د سرو ږېرو دي لاندې کېږده.هغه دا خبره وکړه او له کوټې نه ووت.
رستوف پیسې را واخیستې او په دوه برخو ،زړو او نویو یې وویشلې. یو پر بل یې کېښودې او وې شمېرلې.
د دنیسوف غږ له بلې کوټې نه اورېدل کېده چې ویل یې:
-آ ! تلیاتینه !څنګه یاست؟پرون شپه یې سره تالان کړم.
یوبل نری غږ پورته او وې وویل:
-چېرې؟د بېکوف کره؟د مورک کره؟پوهېدم.
دهغه پسې جوخت، د سواره پوځ وړوکی ځوان برېدګی تلیاتین، کوټې ته راننوت.
رستوف د دنیسوف د پیسو جیبی کڅوړه تر سر و ږېرو دي لاندې ننیسته او ده ته اوږد شوی په خولو لوند لاس یې کېښکود.دا چاته څرګنده نه وه چې، تلیاتین ولې جبهې ته ترتګ نه مخې،له ګارد نه،غونډ ته رابدل شوی و.کړه وړه یې خورا ښه و ،مګر د چا نه خوښېده، په تېره بیا رستوف،نه شو کولای له دغه افسره ، پرخپلې بې دلیلې کرکې لاسبری شي او خپله کرکه پټه کړي.
له رستوفه یې وپوښتل:
-ښه،ځوانه سوره !زما له ګرا چېکي نه خوښ یئ؟(ګرا چېک دهغې اسپې نوم و ،چې تلیاتین په هغه خرڅه کړې وه).
دغه برېدګي به ،هېڅکله دهغه چا سترګو نه کتل چې دی به ورسره غږېده او سترګې به یې تل له یوځه نه بل څه ته اوښتې.
-ما ولیدې ،تاسو نن راغلئ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف ځواب ورکړ:

-ښه دی !ښه آس دی.(که څه هم دغه آس چې رستوف په اوه سوه روبله اخیستی و ،دخپلې بيې په نيمايي نه ارزېده)خو زياته يې کړه:

- خو دهغه چپه مخنۍ پښه لږ ګوډه ، ګوډه کېږي.

-دهغه سم چاودې شوی دی ،زه به يې در وښيم يو ميخ چې په کې ووهې ، جوړېږي.رستوف وويل:

-مننه !مهرباني وکړئ، که راوې ښيئ ،ډېره به ښه وي.

-ښه ده ،در ښيېمې ،دا کوم راز نه دی ،دعا به راته کوئ.

رستوف چې غوښتل ځان دهغه له جنجال او ډېرو خبرو نه وژغوري، وويل:

-نو زه لاړم چې ورته وو ايم ،آس سره راولي.او د سپاربښتنې لپاره له کوټې نه ووت.

په لاره کې ،دبرېدګي د دروازې تر مخې ،دنيسوف ،پيپ په شونډو ، پلتری وهلې وې او برېدګی هغه ته څه نوې خبرې لرلې. دنيسوف، درستوف په ليدو ،تندی تريو او سترګې ګونځې کړې، دخټ له خوا يې په غټه ګوته هغې کوټې ته چې تلياتين په کې ناست و ،اشاره وکړه او بې له هغه چې د برېدګي خيال وساتي ،وويل:

-آخ ! چې دغه ځوانيکي مې نه خوښېږي.

رستوف هم داسې اوږې پورته واچولې ،چې ګواکې رښتيا وايي:

-زما هم همداسې ،مګر څه کولای شو ؟خو وروسته له هغه يې چې سپارښتنه وکړه ،بېرته تلياتين ته ورغی.

-تلياتين ،هماغسې شان چې څوښېې مخکې ،رستوف ليدلی و ،پلتری وهلې ، همالته ناست و او خپل دواړه سپين لاسونه يې سره مښل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف، کوټې ته د راننوتلو په درشل کې له ځانسره داسې بنګېده:

-دا ئيني څېرې هم څومره کرکجنې دي.

تليا تين له ځايه پاڅېد او په خورا بې پروايې شا او خوا وکتل او وويل:

-سپارښتنه مو وکړه چې آس راولي؟
-هو کې، وې ويل.

-ښه ! راځئ چې ځو ، زه يوازې د دې لپاره راغلم چې له دنيسوف، نه د پرونۍ سپارښتنې په اړه وپوښتم، دنيسوفه !تاسو ته يې سپارښتنه اورولې ده؟
-نه لا تر اوسه نه، ته چېرې ځئ؟
ځم، دغه زلمي ته ورزده کړم چې آس څنګه نالېږئ.
-د کور د مخې چوترې او له هغه ځايه غوجلې ته لاړل، بربدګي، رستوف ته د آس دنالولو چل وروښود او بېرته کوټې ته راستون شو. کله چې رستوف، بېرته کوټې ته راستون شو، پر ميز يو بوتل ودکا او يو څه کالبسه (وچه شوې غوښه) ايښې وو. دنيسوف، د ميز شا ته ناست او په ښکه يې، شغ شغ پر کاغذ څه ليکل.
هغه په تريو تندي، د رستوف مخ ته وکتل او وې ويل:
-هغې ته يې ليکم.
خپلې څنګلې يې پر ميز کېښودې، له دې چې وخت يې پيدا کړی دزړه له کومې او په خوږه ژبه څه وليکي، خورا خوشاله و، هغه دخپل ليک، د ليکنې څو ټکې رستوف ته ياد کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ګوره اندیواله !تر هغه چې مېن شوي نه یو ،وېده یو. د ادیرې خاورې ایرې یو ،...خو کله چې مین شو...آسماني روح په موږ کې ننوزي،سا رابښي، د ازل د سپیدو په څېر سپېڅلي کېږو... او پر لاروشکایې ،چې په بې ادب توګه هغه ته نېږدې شوی و ،چیغه کړه:

-دا لا پسې څوک شو؟ بلا پسې یې ولېږئ...

-څوک دی؟برېدګی دی، پیسو پسې راغلی،تاسو خپله راغوښتی و.

دنیسوف،وروځې برندې کړې، چوپ شو او له ځانسره وبنګېد:«بد کار وشو !» او له رستوف نه یې وپوښتل:

- دجیب په کڅوړه کې څومره پاتې شوې؟

-اوه(۷) نوې سکې او درې زړې سکې!

-نه،نه !خورا بد کار وشو ! او پر لاورشکایې چیغه کړه:

-آخ بد کار وشو !نوڅه ؟ته ولې داسې ولاړیې لکه بت؟پیره دار پسې یې ولېږه ،چې دلته یې راولئ.

-رستوف،چې تک سور اوښتی و ، په ګبنی ووېل:

- دنیسوف ! هیله کوم،مهرباني وکړي چې څومره مو په کار وي،هغه واخلۍ،زه پیسې لرمه.

دنیسوف وغړمبېد:

-زما نه خوښېږي چې له پېژندونه ،پیسې پور کړم،نه !نه،هېڅ مې نه خوښېږي.

رستوف بیا تکرار کړه:

-که ته له مانه پیسې وانخلې،ما به خوابدی کړې،پیسې زما دي او زه حق لرم هغه درکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نه، ما وويل، نه !
او د کټ خوا ته نږدې شو. چې د پيسو کڅوړه را واخلي.
-رستوفه د پيسو کڅوړه دې چېرې، ايښې ده؟
- ترسر و بړ دی لاندې.
-دلته خو نشته. د نيسوف، دواړه سرو بړدې لاندې باندې کړل، خو د کڅوړې نښه هم نه وه.
-دا څه شوه؟
رستوف وويل:
- صبر وکړه، وې ګورم، دې خوا ته دې نه يې اچولې.
هغه سرو بړدي، يو يو لاندې باندې کړل، و يې څنډل، څادر يې را واخيست هغه يې هم وڅانډه، خو بيا هم د کڅوړې نښه نه وه.
رستوف وويل:
- چې هېر کړې مې نه وي؟ نه ! دا سې نه ده، زما ښه په ياد دی چې د کېښودو په وخت کې مې فکر وکړ چې ته به لکه خزانه هغه د سر لاندې ساتې. کڅوړه مې همدلته کېښوده. له لاورشکانه يې وپوښتل:
-کڅوړه څه شوه؟
-زه خو هېڅ کوټې ته راغلی نه يم، هرچېرې مو چې ايښې هلته به مو ايښې وي.
-خو نه شته، کنه؟
تاسو ټول همدا سې يئ، هرچېرې چې رسېږئ، خپل شيان هماغلته ارتېږئ، جيبونه مو وګورئ.
رستوف وويل:
- نه، نه ! دا شونې نه ده، که د ايښېدو په وخت کې مې د خزانې په اړه فکر نه وای کړای، بيا په يوه خبره وای، مګر نه، زما ښه په ياد

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، همدلته مې کېښوده.

لاروشکا، تول کټ لاندې باندې کړ، د میز سر یې وکوت او ترهغه لاندې ننوت، توله کوټه یې ګډه وډه کړه او د کوټې په منځ کې ودرېد. دنیسوف، هغه ښه څاره، خوهېڅ یې نه ویل.لاورشکا لاسونه پرانستل او په حیرت او خورا کمداني یې رستوف ته وویل:

- رستوفه !دما شومانو کارونه به نه کوئ.

رستوف، ځان خوا ته د دنیسوف په ځیر کتل احساس کړل، سترګې یې پورته او سمدلاسه یې بېرته ښکته واچولې.دهغه دټول ځان وینه، د سر او سترګو خواته را وکوچېدله او هغه نه شو کولای سمه ساه وباسي.

لاروشکا وویل:

-پرته له تاسو او برېدګي نه بل څوک په کوټه کې نه و، کڅوړه باید په همدې کوټه کې وي.

دنیسوف، ناڅاپه تک سور شو او په یو ګوابښمنې خوځېدا یې ،دخپل چوپړ خواته ورو دانګل او چیغه یې کړل:

- اې شیطاني نانځکې !دوکماره !ژر ژر خوځېږه، هغه باید پیدا کړې، کنه تر وهلو لاندې به دې سا وباسم، هم دتا او هم دنورو.

رستوف، هڅه کوله دنیسوف ته ونه ګوري، هغه دخپل جمپر دتڼیو په تړلو پیل وکړ، توره یې تر ملا وتړله او خولۍ یې پر سر کړه.

دنیسوف، د لاروشکا اوږې په سختۍ کېښکودلې، په دیوال یې وهلې او چیغې یې پورته وې:

-تاته وایم کڅوړه باید سمدلاسه پیدا شي.

رستوف، چې سترګې ښکته اچولې وې اود دروازې خواته روان و، وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دنیسوفه !پرېږده هغه،زه پوهېږم چې کڅوړه چا اخیستې ده.

دنیسوف،خپل چوپړ پرېښود او تر یوې شېبې چوپتیا وروسته ګواکې د رستوف په اشاره پوه شو ،دهغه لاس یې راونیو او داسې چیغه یې وکړه چې دهغه مراندې لکه رېښکۍ داسې دهغه په ستونې او غاړې راوپړسېدې،هغه وویل:

-اپلتې مه غروه !لیونی شوی یې که څنګه؟ زه تاته اجازه نه درکوم،کڅوړه همدلته ده،ددې سپک نه به پوستکی وباسم،ګورې به چې پیدا شي.

رستوف،په رېږدېدونکې آواز تکرار کړه:

-زه پوهېږم دا دچا کار دی او ددراوازې خواته لاړ.

دنیسوف،دهغه مخې ته ودرېد ، دهغه دوتلو لاره یې بنده کړه او وې ویل:

-زه وایم چې دا کار به نه کوې او که هغه وکړې...

خو رستوف خپل لاس په داسې قهر د دنیسوف،له لاسه را وویست چې تا به ویل دهغه نه پخلاکېدونکی دښمن دی،هغه په برند او مخامخ توګه هغه ته وکتل او په رېږدېدلې آواز یې وویل:

-ته پوهېږئ چې څه وایې او کنه؟ پرته له مانه بل هېڅوک په کوټې کې نه و ،نو که دا دهغه کار نه وی،نو...

خو هغه ونه شو کولای خپله خبره تر پایه ووایې او په تلوار له کوټې نه ووت.

-بلا دې در پسې وې،هم تا او دنورو ټولو پسې.

دا هغه وروستې خبرې وې چې رستوف واورېدې.

هغه مخامخ د تلیاتین کورته لاړ او دتلیاتین چوپړ وویل:

ارباب،په کور کې نه شته،سترې قوماندانۍ ته تللی دی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنفرخدمت د اندېښمنې څېرې په لیدو یې زیاته کړه:
-څه پېښه شوې ده؟
-نه، څه نه شته.
-نفر خدمت وویل:
-همدا اوس ستاسو راتګ نه شېبه مخکې لاړل.
ستره قوماندانۍ، درې ورسته لرې د زالڅېنیک، په ښار کې پرته وه. رستوف، بې له هغه چې کورته لاړ شي، خپل آس یې واخیست او مخامخ قوماندانۍ ته لاړ. هغه کلی چې قوماندانۍ هلته پرته وه، یو مېلمستون درلود ،ددغه مېلمستون مېلمانه افسران وو.رستوف چې کله مېلمستون ته راورسېد ،دتلیاتین آس یې د مېلمستون ترمخې ولید.
د مېلمستون په دویمه کوټه کې دیوه میز شاته برېدګی ناست وا و مخې ته یې پر میز، ساسیکي(د ساندویچ په شان غوښه)او یوبوتل شراب ایښي وو.
هغه برېدګی درستوف په لیدو، وموسېد، وروڅې یې پورته واچولې او وې ویل:
- ته بیا راورسېدې،ځوانه !
رستوف،ځواب ورکړ:
-هو کې !دده له خبرو نه داسې برېښېده چې آن د دغې یوې کلمې د ویلو لپاره یې هم پر ځان خورا زور راوستی دی،لاړ او دهغه دګاونډ میز شا ته کېناست.
دواړه چوپ وو.له دوی نه پرته په کوټه کې دوه جرمن او یو روس افسر هم ناست وو ،ټول چوپ وو او په دې چوپتیاکې ،پرقابونو دچړو دلګېدلو ترکهار او دبرېدمن دخولې شرپهار اورېدل کېدل.تلیاتین،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله ډوډوۍ وخوړه، يوه دوه جيبېزه کڅوړه يې له جيبه راوويستله او په خپلونازکو، سپينو او څوکپنډو ګوتو يې دهغه غوټه خلاصه کړه او له هغې يې يوه دسرو زرو سکه راوويستله، هوتلي ته يې ورکړه او وې ويل:

- هيله کوم.لږ ژر کوئ.

دزرو سکه،نوې وه.رستوف پاڅېد او تلياتين ته ورنېږدې شو، په داسې يو ټيټ آواز يې چې متې اورېدل کېده، هغه ته وويل:

- اجازه راکړئ چې دجيب کڅوړه دې وګورم.

هغه،ناڅاپه تک ژېړ شو، هوکې !هوکې خورا ښکلې کڅوړه ده او زياته يې کړه:

-وې ګوره ځوانه !

رستوف،کڅوړه واخيسته، کڅوړې، دهغې په منځ کې پيسو ته او بيا تلياتين ته ځيرشو.تلياتين،دخپل عادت له مخې شاوخواته وکتل او ناڅاپه پر هغه دخوښۍ څپه راخوره شوه او وې ويل:

-که ويانا ته لاړ شو، هلته به ټولې خرڅې کړم،خو اوس به دلته په دې خوار او بدمرغه ښارګوټي کې په پيسو، څه وکړم؟ او زياته يې کړه:

-ښه ځوانه !اوس خو دې وکوت،راې کړه، چې زه ځم.

رستوف چوپ پاتې شو، خو تلياتين دوام ورکړ:

-تاسو څه کوئ؟تاسو هم غواړئ سهارنۍ وخورئ،دلته ډوډۍ بده نه ده، سړی ښه پرې مړېږي،راکه !کڅوړه راکړه.

لاس يې وروغځاوه اوکڅوړه يې په منګولو کې راټينګه کړه. رستوف هغه پرېښوده.تلياتين هغه واخيسته او دپطلانه په جيب کې يې ننيسته.په خورا نه پام يې وروځې پورته لاړې او خولې يې داسې لږه وازه شوه چې تابه وې چې وايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-هو کې !هو کې !کڅوړه مې په جیب کې ږدم، په خورا سادګۍ او چا پورې اړه هم نه لري.بیا یې سوړ اسویلی وویست او د برندو پاس خواته تللیو وروڅولاندې یې رستوف ته وکتل او وې ویل:

- ښه ! وایه څه خبره ده او څه شوي دي ځوانه؟

د تالندې په شان شغلې د تلیاتین له سترګو نه د رستوف او د رستوف سترګو نه د تلیاتین سترګو ته وځلېدې، په نیمه ثانیه کې دده نه هغه او له هغه ده ته ،څو ځله دا ځلېدل تکرار شول.

رستوف، د تلیاتین مړوند راونیو او په کراره یې ورته وویل:

-دې خواته راځه !

رستوف هغه په زور د کړکۍ خواته راوست او په کراره یې د هغه په غوږ کې وویل:

-دا د نیسوف پیسې دي او تا هغه اخیستې دي.

تلیاتین ځواب ورکړ:

-څه ،څه ؟څنګه ته کولای شي؟څه؟

خو د هغه د غه غږ د غمیزې او شکایت نه ډکې خبرې، دا سې شکایت او ناهیلې ته ورته وې چې د ښښـنې غوښتنې،نښې په کې څرګندې وې.همدا چې رستوف، د هغه په اواز کې، دزاریو سندریز غږ احساس کړ، د شک او ګمان یو ټینګ دیوال یې په ګوګل کې راونړېد.د خوښۍ او همهالـه دده په وړاندې پردغه ولاړ بدمرغه یې د رحم احساس په زړه کې را وتوخونید ،خو پیل شوی کار یې باید پای ته رسولی وای.

تلیاتین، خپله خولۍ واخیسته او د وړې او تشې کوټې خواته په تګ تګ او بنده، بنده ژبه وویل:

-خدای پوهېږي خلک دلته څه فکر کوي، در ځه چې هلته یې سپینه کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف وویل:

زه د خپلې خبرې په رښتینتوب ډاډه یم او هغه کولای شم ثابته کړم.

-ما...

د تلیاتین دډارځپلې او رنګ الوتې بشرې تول غړي په رېږد پېدو شول، سترګې یې دا خوا هغه خوا رغړولې، چېرته ښکته به یې کتل، خو د رستوف ترسترګو ورپورته کېدای نه شوې، ناڅاپه دهغه د ژړا غږ واورېدل شو، پیسې یې پر میز وارتېږلې او په زاریو یې وویل:

-ګرافه !دیو ځوان ژوند مه برباد وئ، واخلئ دا بد مرغه سپېرې پیسې در وا خلئ ...ما مه رسوا کوئ..زما پر زړه مور او بوډا پلار لږ ورحمېږئ.

رستوف، چې هڅه کوله د تلیاتین سترګو ته و نه ګوري، پیسې یې واخیستې ،بې له هغه چې څه وو ایي، د دراوازې پلو ته لاړ.د دروازې په خوله کې ودرېد ،مخ یې راواړاوه او په ژړغوني اواز یې وویل:

-پاکه خدایه !زه نه پو هېږم تا څنګه کولای شول دا کار وکړې؟

تلیاتین، هغه ته ورمنډې کړې او وې ویل:

-ګرافه !

رستوف ځان ترې شاته کړ او وې ویل:

-ماته به لاس نه راوړې، که دې پیسو ته اړتیا لرې درو ایخله.

د پیسو کڅوړه یې، ورو ارتېږله او خپله له مېلمستونه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

دهماغې ورځې په ماښام، د دنیسوف، په کوټه کې د سواره پوځ د افسرانو ترمنځ سختې تودې خبرې اترې روانې وې.

د سترې قوماندانۍ د یوه ټولی قوماندان چې جګه ونه، ماش برنج ځنې، خورا ببر بریتونه، قوي شډل غړي او ګونځې ګونځې بشره یې لرله او رنګ یې له ډېره قهره تک سور شوی و ،وویل:

-رستوفه !ته باید دغنډ له قوماندان نه بښنه وغواړې.

دا افسر تورن، کریستین، نومېده او دوه ځله یې له دې کبله خپلې رتبې له لاسه ورکړې وې چې دخپل حیثیت نه یې په کلکه دفاع کړې وه او دواړه وارې یې دښه زیار او کار له برکته بېرته خپلې رتبې ګټلې وې.

رستوف چیغه کړل:

-زه هېڅاته دا اجازه نه ورکوم چې ماته دروغجن ووایي.هغه ماته وویل چې زه درواغ وایم، خو ما هغه ته وویل، چې هغه خپله دروغ وایي او دا زما دزړه او وروستې خبره ده.هغه کولای شي ما هر ورځ پیرې ته وباسي، یا مې حبس کړي، خو هېڅوک ما دې ته اړولی نه شي چې له چانه بښنه وغواړم، که هغه دغونډ قوماندان دی وې دی، ددې تور له امله زه هغه دوئل ته رابولم.

دقوماندانۍ افسر خبروته ورننوت ،خپل ببر،اوږده او پنډ بریتونه یې صاف کړل او په شډل اواز یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-پلارکه !صبر وکړئ، غوږ شئ، وګورئ څه وایم، تاسو د نورو افسرانو ترمخې دغونډ قوماندان ته وایئ چې دهغه یوه افسر غلا کړې ده...

-دا زما ګناه نه ده چې دا خبرې دنورو افسرانو ترمخې شوې دي، که څه هم دا به ښه وه چې دا دهغو تر مخې نه وای شوې، خو دیپلومات نه یم، زه د سورو افسرانو دکتار خواته راغلم، تصور مې کاوه چې دلته دغه شان نزاکتونه په کار نه دي، اوس هغه راته وایي چې ته دروغ وایي...باید هغه ددې تور بد راکړې...

-دا ټولې خبرې په ځای دي، هېڅوک نه وایي چې ته کوم ډارن افسر یې، خو خبره په دې کې ده، هو ته له دنیسوف نه وپوښته چې دا چا کله لیدلې چې یو پیردار دې، د غونډ قوماندان ته د دوئل بلنه ورکړي؟

دنیسوف، چې خپل بریت ژویل او په تریو تندي یې دغو خبرو ته غوږ نیولی و، ښکارېده چې نه غواړي دغو خبرو کې ورګډ شی، دافسر پوښتنې ته یې هم د سر په ښورولو، دنه ځواب ورکړ.

دقوماندانۍ افسردوام ورکړ:

-تاسو دافسرانو تر مخې د غونډ له قوماندان سره، ددغې رسوایۍ په اړه خبرې کوي، نو بګدانیچ(دقوماندان نوم بګدانیچ و)دې ته اړیږي چې تا په خپل ځای کېنوي.

-هغه په خپل ځای کېننولم، هغه راته وویل، چې دروغ وایي.

-ښه ! نو، تاهغه ته څه اپلتې ویلي، بایدله هغه دې ښښنه غوښتې وای.

رستوف، چیغه کړل:

-اخر دڅه لپاره، ښښنه؟دښښنې غوښتل ناشوني دي.

دقوماندانۍ افسرپه زغرده او ټینګه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-له تاسو نه مې داهيله نه لرله، تاسو چمتو نه ياست له هغه نه ښه نه وغواړئ، حال دا چې نه يوازې د هغه بلکې د ټول غونډ او زمونږ د ټولو په وړاندې ګنهګارېږي.ښه به داوي چې لږ فکر دې کړى واى، له خپلو دوستانو سره دې مشوره کړې واى چې په کراره، بې شرو شوره دا جړه غوټه خلاصه شوې واى.خو ته برعکس، داسې بې خياله د ټولو افسرانو په مخکې، هرڅه په ډاګه کوې، اوس نو د غونډ قوماندان څه کولاى شي؟بايد ګنهګار افسر محکمې ته ولېږي؟ديوه بدذاته په خاطر ټول غونډ بدنامه کړي؟ څنګه ! ستاسو له نظره بايد همداسې شي؟خو موږ داسې فکر نه کوو ، په بګدانيچ،دې افرين وي چې هغه وويل چې ته درواغ وايې.که څه هم دا د خوښۍ خبره نه ده،خو څه وکړو پلاره ! ستا خپله ګناه ده. او اوس چې، غواړې،روغه سره وکړئ،بيا ته د خپلې ځانستاينې له کبره ښه نه شې غوښتى او د ټولو خبرو دويل تکل لرې.تا ته دا ګرانه ده چې له يوه مېړني او سپېڅلي افسر نه ښه نه وغواړې. بګدانيچ،يو مشر،زړور د ګروال دى او تاته د غونډ نوم او وياړ هېڅ د رښت نه لري؟

دقوماندانۍ دافسر غږ چې په رېږدېدو کېده ،وويل:

-ته په دې غونډ کې يو دوه ورځې يې که نه يې،نن دلته، سبا به خداى پوهېږي چېرې ځې او د کوم چا ياور به يې،ته خو يې بيا څه پروا لرې چې بيا به خلک څه وايي ((د پاولګراد سکې د افسرانو به منځ کې غل پيدا شوى دى)).خو موږ ته دا خبره خورا ګرانه ده، هوکې !دنيسوفه !موږ ته خورا ګرانه ده.

دنيسوف،چوپه خوله و او هېڅ يې نه ويل،خو د هغه تورې ځلېدونکې سترګې، رستوف ته ور اوښتې.

د قوماندانۍ افسر زياته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-تاسو ته خپل غرور ګران دی، زړه مو نه غواړي ښېښنه وغواړئ، خو موږ زاړه افسران په همدې غونډ کې لوی شوي يو او که د خدای خوښه وي په همدې غونډ کې به مرو، نوله همدې کبله دې چې د غونډ غرور او وياړ موږ ته خورا ګران دی او بګدانيچ په دې خبره ښه پوهېږئ.آه !يوازې خدای پوهېږئ چې زموږ نوم او آبرو زموږ يوازدانې پانګه ده...

دنيسوف، پاڅېد او په خورا توده ژبه يې وويل:

-رستوفه !خو رښتيا وايې، ته څه پې کې وايئ؟

درستوف مخ به کله سور او کله سپين شو، کله به يې دې او کله به يې هاخوا کتل او وې ويل:

-نه ښاغلو !نه !...تاسو داسې فکر مه کوئ چې زه ډېر پوهېږم... تاسو بايد زما په اړه داسې فکر ونه کړئ..زه..زما لپاره...دغونډ وياړ او غرور خورا ګران دی،...څه فکر کوئ..زه له خپل غونډ سره مينه نه په خبرو بلکې په کړو کې په ډاګه کوم...ښه تېر به شو...تاسو په حق ياستئ، زه ګنهګاره يم.سترګې يې له اوښکو ډکې شوې وې:

-ګنهګاره يم، ډېر ګنهګاره يم، نور نو څه غواړئ؟

دقوماندانۍ افسر راستون شو، په درنې او سوروري منګولې يې پر اوږې وواهه او چيغه يې کړه:

-افرين، ګرافه !

دنيسوف چيغه کړه:

-ما خو تل تاسو ته ويل چې خورا ښه هلک دی.

دقوماندانۍ افسر بيا وويل:

-دا خورا ښه شو، ګرافه !...اوس به جلالتماب راشي او دی به ښېښنه ترې وغواړې، کنه ګرانه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف په زارۍ زارۍ، وويل:

-ښاغلو هر کار چې راباندې کوي، کوم يې، خو په دې اړه واله که څوک يوه خبره رانه واوري...خداى شاهد دى نه شم کولاى. هر کار چې کوي، کوي يې، خو څنګه به ديوه ماشوم په شان له چانه ښښنه غواړم.

دنيسوف، له خندا شين شو.

کېرستن وويل:

-دا به تاته تاوان وکړي، باګدانيچ لکه اوښ داسې کرکه په زړه کې ساتي، دا سرزورى تاته خورا لوى تاوان لري.

-په واله که سرزوري وي، دا يو احساس دى چې زه يې تاسو ته ويلې نه شم، نو نه شم کولاى...

د قوماندانۍ افسر وويل:

-ښه! خوښه دې.او له دنيسوفه يې وپوښتل:

-هغه بل خبيث څه شو؟

دنيسوف، وويل:

-ځان يې په ناروغۍ وهلى، داسې سپارښتنه شوې چې سر له سبانه دهغه نوم له حاضرۍ نه هم ويستل شي.

بريدګي وويل:

-دې هلک نه بايد په رښتيا رتبه واخيستل شي.کنه بل ډول نه کېږي.

دنيسوف، په خندني غږ وويل:

-ناروغ، نارغ، خو هڅه دې وکړي چې زما مخې ته رانه شي، کنه وژنم يې.

په دې وخت کې ژيرکوف کوټې ته راننوت.

ټولو افسرانو.هغه ته مخ ورواړوو:

-ته دلته له کومې راپيدا شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ښاغلو د سفربرۍ امر ورکړ شوی دی، ماک او د هغه تر واک لاندې ټول پوځونه تسلیم شوي دي.
-اپلتې مه غرږو !ته باور لري؟
-ما په خپلو سترګو ولید.
-تا !په خپلو سترګو ماک ولید ؟روغ جوړ !
-د سفر برۍ امر، د عملیاتو پیل، په دې ویاړ باید هغه ته یو بوتل شراب ورکړ شي.ته دلته څنګه او د څه لپاره راغلې؟
-بیائې غونډ ته ولېږلم، د همدې بد مرغه ماک په خاطر !یوه اتریشي جنرال له مانه شکایت کړی دی، هغه ته مې د ماک د راتګ مبارکي ورکړه...په تا څه شوي دي رستوفه؟داسې ښکاري لکه چې په رښتیا له حمامه راوتلی یې؟
-دلته دا دوه ورځې داسې ډنډورې غږېږي چې والله که مور خپل زوی پیدا کړي.
د غونډ د قوماندان یاور رانتوت او دژیرکوف.دخبر رښتیاوالی یې بیا ومانه. سبا ته د سفر برۍ امر ورکړشوی دی.
ښاغلو !بالاخره، زمونږ لپاره جګړه پیل شوه.
-شکر د خدای دی چې دا جګړه پیل شوه، کنه دلته به خوسا شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

کوتوزوف، دویانا لورته ،دشاته کېدو په لړکې، په براوناوا کې د (این)، پر سیند تول پلونه او دغه راز په (لینځې)کې د (تراون) د سیند له پلونونه تر اوښتو وروسته، هغه پلونه ړنګ او وران کړل. د اکتوبر په درویشتمه، روسي پوځونه د(انس)له سیند نه هم واوښتل.د وسایلو د ارابــو ،دپلیــو دډلو ،دتوپونو دکتـــارونو اود روســـي پوځونـــو دمهماتو ،خوځېدا د ورځــې پـه اوږدو کــې د انـس دښار د پلـه دواړو خواوو ته دوام لاره.

دمني (خزان) یوه توده خو باراني ورځ وه ،دروسي پوځونو دتوپونو اور ،دیوې جګې غونډۍ له سره ،پل تر خپل چتر لاندې ساته.په هغه سیمه کې هرڅه چې ددغې غونډۍ په لمنه کې تر لرې لرې پراته وو ،کله به د لیوني اوربښت دتال په زنګېدا کې ورک او کله به بیا ناڅاپه ببرته راښکاره او هرڅه به تر لرو لرو دلمر تر ځلېدونکو شغلو لاندې له ورایه لکــه پــه غــوړوکې دغــوړو شویوشـیانو پــه شـان ځلېـدل.دکـوچنی ښارسپینو کورونو دسرو بامونه کورونه ،دهغه کلیسا اوپه سیند ولاړه هغه پل به دې لیده چې له دواړوخواو ګڼو روسي پوځونودې لپاره پرې یرغل روان کړی وچې ترې واوړي.د دانیوب دسیند په غېږه کې څو ببړۍ لیدل کېدې. د انس او دانیوب سیندونه مو لیدل چې له څو ،وچو او په یوه پارک کې له ولاړې ماڼۍ نه خپلې څپې راتاو کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې.هلته په کين ساحل کې د دانيوب تېرو چې دنښترونو پوښلې وې او د ونو ګڼو شينوالي چې په اوږدو درو کې يې د رازونو تر غېږو لمنې غځولې وې، ځان راښکاره کاوه. دکليسا برجونه مو ليدل چې د وحشي ځنګله، هغه ځنګله له شانه چې تصور کېده هېڅکله دانسان لاس وررسېدلی نه دی، سرونه راهسک کړي وو او هلته لرې د انس دسيند دغاړې آه پلو،دغرو په لمنه کې پر دښمن د بريد دلارو چارو نښې بربښېدې.

د غرو په لمنه کې د شا پوځونو قوماندان جنرال له خپلو ملګرو سره دګڼو وسلو او مهماتو په منځ کې، پر لوړې غونډۍ ولاړ او په خپل لرليد او دوربين کې يې شا اوخوا سيمې څارلې.تر هغه نه لږ شاته نيسفيځکي، چې دستري قوماندانۍ له خوا ،شاتلونکو قواوو ته رالېږل شوی و ، ديوه توپ شا ته ناست و.هغه سره راغلی قزاق ملګري يې ده ته يوه کڅوړه اوپټک ورکړل.نيسفيځکي ،له کڅوړې نه پټېرې او خورا تند شراب راويستل او هغو افسرانو ته چې شا اوخوا ته يې،څوک په ګونډو او څوک هم په پلترو په لمدو شنيليو کې ناست وو ،دخوړلو اوڅکلو ست کاوه.

نيسفيځکي،ويل:

-هو کې !دغه اتريشی شهزاده هم ساده سړی نه و چې هغه ماڼۍ يې هلته جوړه کړې ده،خورا ښه ځای دی.ښاغلو ! مهرباني وکړئ،ولې يې نه خورئ؟

يو افسر چې دقوماندانۍ ددغې کچې له يوه استازي سره خبرې کول يې،خپل وياړ ګاڼه،وويل:

- دنوکرۍ اطاعت په توګه يې مننه کوم شهزاده !تاسو مهرباني کوي.ښکلی ځای دی،موږ د يوه پارک له څنګه تېرشوو ،هلته مو دوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې کېلۍ (آهوان) ولیدې او د مانۍ ښکلا خو کوډې کوي.

یو بل افسر چې زړه یې غوښتل یوه بله پټېره را واخلي، خو له شرمه یې نه شو کولای، هغه ته داسې ښودله چې د سیمې په ننداره بوخت دی، وویل:

-وګورئ شهزاده ! لاهېڅ خبره نه ده شوې او زموږ پلې سرتېري بیا هلته رسېدلي دي.آهغلته، د کلي تر شا په شنو کې، هغه درې تنه څه شي وړي او د پوره باور په ښه یې زیاته کړه:

-هغوی به اوس په دې مانۍ ولکه ټینګه کړي.

نیسفیڅکي، وویل:

-رښتیا ده !رښتیا !او په ښکلې او لهاوبو نه ډکه خوله کې یې د پټیرې د ژولو سره یوځای، وویل:

-پوهېږئ !زړه مې څه غوښتل؟زړه مې غوښتل چې ځان هلته ورورسوم، هغه، د هغې کلیسا برجونو ته چې د غرونو په لمنه کې ولاړه وه، اشاره وکړه، وموسېده او په تنګو سترګو کې یې له شوقه ځلا وځلېده.

-او !ښاغلو !څومره به ښه و.

او افسرانو وخندل.

-لږ تر لږه د دې راهبو ښځو د ډارولو لپاره، وایي چې ایتالوی راهبې خویندې هلته شته او ځینې یې ځوانۍ هم دي، رښتیا، چمتو یم خپل پنځه کاله ژوند ورو ښنم.

یوه افسر چې ترنورو سپین سترګی و، په خندا یې وویل:

-کېدای شي د هغو زړه هم هلته په تنګ شوي یي.

په دې وخت کې د جنرال سره یاور چې تر نورو مخکې ولاړ و، کوم څه یې جنرال ته وروښود او جنرال په خپل دوربین کې، هغه ځای ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده ته ښودل شوی و ،وکتل او په خورا خواشداني يې،دوربين له سترګو لرې کړ،اوبيا يې پورته واچولې او وې ويل:

-هوکې ! څه چې دي،هغه دي،تاسو رښتيا وايئ.رښتيا هم هغوی پله ته اور ورته کړی دی،خو ولې هغوی دومره ځنډ کوي؟

د رود له غاړې آ پلو دښمن او دهغو مهمات له ورايه، په ساده کتو بې له دوربينه،ليدل کېدل.د هغو له توپ نه سپين، شودو ته ورته لوګی پورته شو.د لوګي ترليدو نه لنډه شېبه وروسته لـه لرې نه د توپ اواز واورېدل شو او دا ښکارېده چې څنګه زموږ سرتېرو د پله خواته يرغل وروړ.

نيسفيځکي،پاځېد ،يوه ژوره سا يې وويسته،په موسکا د جنرال خواته ورغی او وې ويل:

-جلالتماب ! څنګه !خوښه مو نه ده چې يوه مړې ډوډۍ جوړه شي؟

جنرال بې له هغه چې دهغه ځواب ورکړي،وويل:

-ښه کار و نه شو ،زموږ سرتېري خورا ځنډني شول.

نيسفيځکي،وويل:

-جلالتماب !خوښه مو نه ده،که زه يوځل هلته ورغلی وای.

جنرال هغه سپارښتنه چې په پوره توګه مخکې ورکړ شوې وه،بيا تکرار کړه او وې ويل:

-هوکې !هيله کوم د پوځ سورو ته ووايي،لکه هماغه شان چې مې مخکې سپارښتنه کړې وه،چې دوی تر ټولو وروسته له پله نه واوړي اوتر تېرېدو نه وروسته پله ته اور واچوي،خو ترهرڅه دمخه پر پله داور اچولو مواد په ښه توګه وڅاري.

نيسفيځکي،ځواب ورکړ:-ډېره ښه ده،جلالتماب اطاعت کېږي.

هغه ،هغه قزاق ته چې دده دآس ساتونکی و ،ورغږ کړ او ورته وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل چې دده کښوړه او تپک راټول او راواخلي. وروسته یې پخپله ،سره له ټول ځوربوالي او درندوالي په چټکۍ دآس زین ته ور ودانګل او افسرانو ته یې چې په خندا یې ده ته کتل وویل:

-څم چې په کلیسا کې دښځینو راهبانو پوښتنه وکړم. اوله دې سره یې، دغره پر لمن پر نرۍ، کږې، وږې لارې ور هه کړل.

جنرال دتوپچي قوماندان ته مخ وروااړوه او وې ویل:

-ښه سرکاره !وزګاره مه کینئ، وزګاري سړی ستړی کوي، ښه به داوی چې توپونه بیابیا وګورئ.

دقوماندان سپارښتنه واوریدل شوه:

-لومړی توپ، اوربل !

لومړی توپ په خورانرمۍ له ځایه وخوځیده او سپنیزکښوونکی اواز پورته شو او دغونډۍ په لمنه کې دخپلو سرتیرو دپاسه، دهغو دتوپ دګولۍ غږ، لمن وغځوله او دلګیدو پر ځای کې چې له دښمنه لا لرې وه ،نری لوګی پورته شو او شیبه وروسته هلته دچاودنۍ غږ واوریدل شو.

دسرتیرو او افسرانو څېرې ددې غږ په اوریدو، په خوښۍ وغوړیدې. ټول پاځیدل او دخپلو پوځیانوشر او شور ته چې لکه دلاس په رغویي کې ورته له ورایه ښکاریدل ،کتل او ددښمن دپوځونو خوځیدا یې لیدله چې له لرې نه دې خواته رانیږدې کېدونکې دي. په همدې شیبه کې لمر په بشپړه دوریځوله غېږې راووت او دتوپ دغه یوازینی زړونکی غږ، دلمر له ژوند بښوونکوځلیدونکو شغلو سره یوځای، خورا خوښي بښوونکي او روح پالونکي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

د پله له پاسه د دښمن د توپ دوه ګولۍ تېرې شوې وې او د پله په سر د سرتېرو ډېر غلې خوراګڼه ګوڼه وه.

سردار نیسفیڅکي، د پله په نیمايي کې له آسه کوز شو او ودرېد. ګڼې ګوڼې د هغه غټ او درونددځان د پله پر کتارې ورکېښکود. کله به یې وخندل او خپل قزاق ته چې د دوی زین کړي آسونو یې له جلوه نیولي وو او ترده څو ګامه شا ته ولاړ و، وروکتل او همدا چې سردار نیسفیڅکي، غوښتل وړاندې لاړ شي، د سرتېرو د ګڼه ګوڼې او د هغو د کراچیو د زور څپې پرې ورغلې او هغه یې بیا د پله پر کتارې ورکېښکود. هغه، پرته له دې چې وخاندي، بل هېڅ ور پاتې نه و.

قزاق هغه سواره سرتېري ته چې پر سرتېرو، د هغو پر یابوګانو، آسونو او ګاډیو ورخوت او وړاندې ته، چیغه کړه:

-آه! وروره! صبر نه شي کولای؟ نه وینئ چې جنرال تېرېږي؟

خو سپور سرتېري بې له هغه چې جنرال، د هغه پرتم او هغو سرتېرو ته چې له هرې خوا یې دی کېښکود او دده مخه یې نیوله، پام وکړئ، چیغه کړه:

-ای وطنداراونو! له مخې لرې شئ، لږ چپې خوا ته شئ، صبر وکړئ.

مګر وطنداران، اوږه په اوږه سره تاو شوي، نیزې یې سره ګډې وې، بې له هغه چې سره بېل شي، په ډله ایزه توګه پر پله، دوړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تګ هڅه کوله. سردار نیسفیڅکي، چې د پله له کټارې نه ښکته اوبو ته کتل دانس د سیند چټکې، شر وشورنه ډکې او په اندازه اوچتې یاغي څپې لیدلې چې په خورا سختۍ سره او ښتې، ښکته پورته کېدې او په ګرځنو کې ترتاوېدو نه وروسته، یو له بله دمخکې کېدو هڅې کولې.خو کله به یې چې سترګې ببرته د پله سر ته را واړولې، هغه به هماغه شان د سرتېرو یوډول او تکراري مګر ژوندۍ څپې لیدلې .ده دغه سرتېري چې پوښ لرونکې خولۍ یې پر سر، پټک په شا ،اوږده تېره نیزه لرونکی توپک په اوږه او ترخولیو لاندې یې وچې ادو کېږې بشرې چې له ستومانۍ سره رږدې شوې بربښېدې، تر سترګو تېرول اولیدل یې چې هغوی بې پروا خپل ستړې ګامونو په هغو سرېښیزو ختو کې وړاندې کشکاږې چې دوی خپله د پله سرته راوړې وې. کله به یو کوټ په غاړه افسر لکه دانس د سیند دیوډول او تکراري څپو په منځ کې راپیدا کېدونکې ځګ غوندې ،چې له سرتېرونه به یې څېرې توپیر لاره ،دمخ په روانو سرتېرو دیو ډول اوتکراري څپو په منځ کې ځانته لاره ابسته او کله به د پلو سرتېرو په زورورو څپو کې کوم سپور پوځي له آسه راکوز او ...

تر هغه وروسته یو ډله خوشاله او له ورایه له شرابو مست سرتېري روان وو.له هغو نه یوتن چې د کوټ لمنه یې لوړه کړې او په ګنډه کې یې وهلې وه ،په خورا خندا او مستۍ یې لاسونه ښورول او ویل یې:

-نه پوهېږې ګرانه یاره !که پوهېدا ی چې څنګه یې د توپک په قنداغ په غاښونو وویشت !

هلته بل سرتېري په کړس کړس وخندل او وې ویل:

-د سرکوزي خورا خوندوره غوښه وه.

هغه هم لاړل او تېر شول، خو نیسفیڅکي، په دې سر خلاص نه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې چا دچا غاښونه ورمات کړي او په دې هم پوه نه شو چې د سرکوزي خوندوره غوښه چا خوړلې وه.

بربډګي په خورا قهر او غند نيزه ژبه وويل:

-هغوې داسې تښتېدل چې ګواکې د مرګ سيوري پسې اخيستي او تصور يې کاوه چې ټول به او س قتل عام شي.ځوان سرتېري چې خورا لويه خوله لرله او په ډېر زيار يې کولای شول دخپلې خندا مخه ونيسي،ويل:

-پوهېږئ چې څنګه مې ګولۍ له څنګه تېره شوه کاکا !،هغه د توپ ګوله يادوم،داسې مې دغوږ په بېخ کې يو غږ پورته شو چې ما ويل سا مې وخته،داسې چې مه کوه پوښتنه،خدای دې ما ځوانيمرګ کړي که به دروغ ووايم.

هغه، دخپل ډار دا کيسه داسې په وياړ کوله چې ګواکې دغه ډار دډېر وياړ خبره ده.

هغه هم تېر شو.شا ته يې داسې يوه ګاډۍ را راونه وه چې نورو هغو ګاډيو ته چې تر اوسه پورې تېرې شوې وې، هېڅ ورته نه وه.

يوه داسې دوآسيزه المانۍ ګاډۍ وه چې تا به ويل د کور ټول کالي او کېړي يې په کې بار کړي دي.ددغې ګاډۍ،شاته چې ګاډيوان يې يو الماني و،ښکلې،برګه او د غټې غولانځې لرونکې غوا تړل شوې وه.دګاډۍ پر څوکيو په پرتې توشکې يوه ځوانه ښځه چې کمکی دغېږې ماشوم يې غېږ کې و،له يوې روغې، سرو اننګو لرونکو،تکې سپينې المانۍ پېغلې سره د زړې بوډۍ څنګ ته ناست وو.داسې ښکارېده چې دغو اتريشي کډوالو له ښاره د لېږدېدلو لپاره ځانګړي اجازه ليکونه ترلاسه کړي دي.ټولو سرتېرو دغو دوو ښځو ته سترګې ګنډلې وې. په ټولې هغې مودې کې چې ګاډۍ په آرامه دګامونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

واټن د دوی له څنګه تېرېدله، د هغوی ټولی ټوکې ټکالې او ملنډې یوازې د دغو دوو ښځو په هکله وې. د ټولو پر بشرو یوه داسې موسکا چې د دغو دوو ښځو په باره کې یې دنا پاکۍ څرګندونه کوله، را خوره وه...

یو، پلي افسر چې منه یې خوړله، موسکا پر شونډو پېغلې ته کتل او وې پوښتل:

-چېرته ځئ؟

الماني سړي د سترګو په ټړلو، داسې اشاره وکړه، چې نه پوهېږي.

افسر خپله منه پېغلې ته ورکړه او وې ویل:

-غواړئ؟ وا یې خله. ستادې وي.

پېغله وموسېده او منه یې واخیسته. نیسفیڅکي، د ټولو هغو نورو نارینو په شان چې پر پله وو، تر هغه چې ګاډۍ پناه نه شوه، هغو ښځو ته کتل. کله چې دغه ګاډۍ او په هغه کې ناست کسان له سترګو پناه شول بیا سرتېري هماغه پخواني سرتېري او د هغو هماغه پخوانۍ خبرې وې، دې حال تر هغه دوام وکړ چې یو وخت ناڅاپه ودرېدل. هغه شان چې زیاتره وخت پېښېږي، د پله په وروستې برخه کې د ګاډیو د کوم آس پښه بندېږي، درېږي او نور ټوله دې ته اړوزي چې ودرېږي او سترګه په لاره پاتې شي.

سرتېرو غږ وکړ:

-ولې ودرېدئ؟ هېڅ نظم نه شته.

ټول له خوځېدا پاتې وو، یو بل ته یې کتل او مخ وړاندې یې زور واهه. له هرې خوا نه شروشور جګ وو:

-مه مې کېښکاږه! چېرته زور وهئ؟ ولې خدای وهلې یې، یوه شېبه تم شئ. که پله ته اور وروا چوي لا بل څه به وګورئ... هلته ګورئ چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسر يې پسې واخيست...پرېږده، پرېږده...

نيسفيځکي، تر پله لاندې د انس د رود اوبو ته کتل.ناڅاپه يې يو داسې غږ، تر غوږه شو چې ده ته خورا نوی و.د کوم ډېر لوی څيز غږ و چې په چټکۍ رانږدې کېده او ګړز په اوبو کې ولوېد.

يو سرتېری چې هلته په اوبو کې دلوېدو ځای ته نږدې ولاړ و، د غږ په اورېد يې په انديښناک اواز وويل:

-فکر کوم چې اوربل شو !

يو بل سرتېري په خواشداني وويل:

-موږ دې ته هڅه وي چې تلوار وکړو.

خلک بيا ټول په خوځېدا شول. نيسفيځکي، پوه شو چې هغه غړمبهاری د توپ غږ و.

هغه وويل:

آه قزاقه !آس راوله، لاړ شئ ! هلته وګورئ !ژرژر لاره خلاصه کړئ.

هغه په خورا سختۍ ځان آس ته وررورساوه.پرله پسې نارې يې وهلې او په نارو نارو کې يې مخ ته چو کړل.سرتېرو شاته د دې لپاره زور واهه چې هغه ته لاره پرانيزي، خو بېرته دده خواته داسې راکوچ شول چې د هغه پښې ترپښو لاندې شوې.خو په دې ټېل ماټېل کې هېڅوک ځکه ګنهګار نه و چې هغوی خپله تر سخت زور لاندې و.

په دې وهلو ټکولو کې، د شا له خوانه يو ډډ او له تربګنۍ غږ وا اورېدل شو چې ويل يې:

- نيسفيځکي، نيسفيځکي، تاته وايم، ورکېږه ! خينځيره.

نيسفيځکي، شا ته وکتل او لس پنځلس ګامه لرې، د مخې تلونکو پليو پرګڼو دګڼه ګوڼې او شورماشور په منځ کې يې، تورسترګی، سوررنګی، جړځنی واسکا دنيسوف وليد چې خولۍ يې څټ ته کوزه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې او کوټ يې لکه چې د ځانښودو ځوانانو دود دی، په خورا بې پروايۍ داوړو پر سر اچولی و.

دنيسوف، چې له قهر او خواشداني نه لکه اور داسې ابشېده او دسترګو توريې ، په سپينو کې د شغلو په شان لمبې وهلې، په نا ارامۍ يې خپله توره په نازکو او ښکلو لاسو کې نيولې او ښوروله.

نيسفيځکي، په خوښۍ چيغه کړل:

-اوهو !دا ته يې واسکا !په تا څه شوي دي؟

د خورا قهر نه د وسکادنيسوف، خوله لاپسې خوره شوه او سپين غاښونه يې ترې وبرېښېدل.دهغه تور، ښکلی، عربي، بدوئين نومی آس ،چې دنيزو په منځ کې يې سر وځانده، وشنهېده او شنهېدو سره يې له خولې نه ځګونه باد شول.سمونه يې د پله په تختو وټکول او که دهغه څښتن هغه پرېښې وای، آس به له کټارې نه ځان وړاندې سين ته ارتېږلی وای.

هغه چغې وهلې:

-دا څه حال دی!دپسو ګله د ،دپسو !رښتيا ،رښتيا هم لکه دپسو په شان !لرې شئ،لاره وکړئ...ودرېږئ، ګاډۍ ته لاره ورکړه، کنه په توره به دې ټوټې،ټوټې کړم او په رښتيا يې خپله توره له غلاف نه راوويستله او په ښوربدو ،ښوربدو يې وګواښوله.

سرتېري،ټول په خورا وحشت له يو بله تاوېدل،اوښتل او وړاندې وروسته کېدل.دنيسوف،هم ځان نيسفيځکي،ته ورورساوه.

دنيسوف، نيسفيځکي،ته د ورسېدو سره سم وويل:

- څنګه دې نن شراب نه دي وهلي؟

واسکا دنيسوف،ځواب ورکړ:

-ايا دوی چاته د سر دتودولو وخت ورکوي؟له سهاره تر بېګا پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سرتېري له دې خوانه هغې خواته او له هغې خوانه دې خواته، همدا کشول دي او بس. خو نه پوهېږم که جګړه ده، پرېږدئ چې جګړې ته شو ،خو دغه څه چې موږ کوو ، پرته له جګړې نه نور هرڅه ته ورته دي.

نیسفیڅکي، چې دهغه نوی کوټ او دآس ځل ته کتل، وویل:

-څنګه دې نن داسې ځان جوړ کړی دی؟

دنیسوف، دخپلو ښکلو جامو له جبه په عطرو لړلی یو دستمال راوویست، هغه یې دنیسفیڅکي، پزې ته ونیوه او وې ویل:

-بله لاره نه شته، جګړې ته روان یم، ځکه مې ږېره پاکه وهلې، غاښ مې برس کړي او ښه عطرو مې وهلي دي.

دنګ ونې نیسفیڅکي، له هغه سره مل قزاق ،د دنیسوف ټینګ تکل چې خپله توره یې نڅوله او دلیونو په شان یې دزړه له تل نه رمبارې وهلې، ټولو ګواکې خپل اغېز وکړ،چې دواړه افسران په خورا خوارۍ ځان دپله بلې خواته ورسوي او دهغوپلو سرتېرو مخه ونیسي چې له پله نه تېربدل. نیسفیڅکي، هغه ډګروال چې ده باید هغه ته د جنرال فرمان سپارلی وای پیدا اکړ او دخپل ماموریت تر سرته رسولووروسته، بېرته راستون شو.

دنیسوف، چې لاره پاکه کړه ،دپله په وروستۍ برخې کې ودرېد.

هغه دخپل آس قیزه دم په دم ځکه را کلکوله چې دهغه آس دنورو اسونو په لیدلو سره هغو ته زور ورواهه، سمونه یې پرځمکه ټکول او سترګې هغو ته ګنډلې وې. پر پله د سمونو سندریز غږ، داسې شرنګېده چې تا به ویل یوازې څو اسونه روان دي، حال دا چې هلته څلور تنه دسورو پوره یو ټولګی روان او دپله بلې خواته ورسېدل.

دپلي پوځ ګڼ سرتېري چې دپله دسر په خټو کې نښتي او له خوځېدا پاتې و ،دسواره پوځ سرتېروته چې نوې جامې په غاړه، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندریزو ګامونو ددوی له څنګه تېرېدل ،په هغې رخې او کرکې کتل،لکه دتل په شان چې د پوځ دوه بېلا بېلې ډلې دمخامخ کېدو په وخت کې یو بل ته ګوري:

-ځوانانو داسې ،ښکلې او نوې جامې اغوستي وې،ته وا چې پرېټ ته روان دي.

یو بل تن غږ وکړ:

-نو تاسو څه فکر کوئ؟نو دڅه لپاره یې خوځولي دي،یوازې دننداري لپاره.

یوه سواره چې آس یې په ځغاسته کې یوه پلي ته ختهه ورشیندلې وه،په ملنډو هغه ته وویل:

-هلکه دوړې به نه کوې.

پلي سرتېري چې په لستوڼي یې ختې له څېرې نه پاکولې،وویل:

-که تا دوه ګرځنې لاره پلې وهلې وای،پښو به دې پوټکي اچولي وای،خو تاسې لکه مرغانو غوندې الوزې،له هغو نه هم لا ښه.دلګۍ مشر،هغه سرتېري ته چې د پیټې له لاسه یې ملاخمه شوې وه،په ټوکه وویل:

-زیکینه !که ته چا پر آس سپور کړی وای،بیا به داسې سرسام نه وای.

سواره غږ وکړ:

-آس څه وي؟یو لرګیز آس د لینګیو ترمنځ کېږدي،چو دې کړي او ځي دې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

د پلي پوځ پاتې سرتېري هم ، په چټکۍ له پله نه اوښتل او د پله په وروستۍ برخه کې يې نرۍ کربنه جوړوله.په پای کې ټولې ګاډۍ وخو ځېدې، ګڼه ګوڼه کمه شوه او وروستۍ کنډک هم د پله سرته ورسېد.يوازې د دنيسوف، د سپرو ټولی د پله آ پلو د دښمن په وړاندې پاتې شوي و. د غره له پاسه لرې لرې لا دښمن ليدل کېده ،له لاندې ،يعني د پله له سره لا د ليدلو نه و ،ځکه مخامخ غونډۍ چې مخه يې نيولې وه ،له هغې درې نه چې سيند په کې بهېده له نيم ورسته زيات واټن نه درلود ،د افق مخه نيولې وه، او همدا د نيم ورست بې ونو واټن هغه ځای و چې ډلې ډلې ځارونکې قزاقان په کې ګرځېدل راګرځېدل. خو ناڅاپه له هغې نرۍ لارې نه چې د غونډۍ له پاسه ښکته راښېوه شوې وه ،شين جاميزه سرتېري او څو توپونو راښکاره شول.هغه فرانسويان وو.قزاق ځارونکې په خورا چټکۍ له غونډې نه راښکته شول.که څه هم د دينسيوف ،سپورو افسرانو او سرتېرو ،ټولو هڅه کوله پرته له هغه څه نه چې ناڅاپه د دوی ترمخ راپيدا شوي وو ،بل د هرڅه په اړه وغږېږي او وګوري، خو بيا هم دوی هغه تتې ځېرې ځارلې چې په لرې افقونو کې د دوی ترسترګو پيدا کېدې او ورکېدې.دوی پوهېدل چې د دښمن سرتېري دي.له غرمې نه وروسته بيا آسمان شين او ځلېدونکي لمر شغلې د دانيوب پرسيند او پر توربخنو ځنګلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرور ل شوي غرونو او دهغو پرشاوخوا لمن خوروله.

که څه هم زوروره چوپتیا خوره وه، خو کله کله به له مخامخ غره نه ددښمن، د تروم او قوماندانانو دچغو غږ، په دې خواکې اوربدل کېده.د دښمن په قواووکې دله ورو ځارونکو ډلو پرته بل څوک نه و. د شپږ او ه سوه متره په واټن خالي دښتې هغه سره لرې کول.ددښمن ډزې بندې شوې وې او دا هماغه ګوابښمنه، ډانګ پېښلې،له رازه ډکه او ناڅرګنده چوپتیا وه چې، دوه دښمنې ډلې يې سره بېلوی.

دا حالت له هغه حالته یو ګام لرې و، چې د مرګ او ژوند د تراژېدی نری کرښه سره جلا کوی.هغه کرښه چې د تېرېدونکو له ډلې نه يې يو هم ببرته راستون شوی نه دي.هېڅوک په دې نه پوهېږي، چې د هغه برید او کرښې آپلو، څه شی دی؟ څوک دي؟، دهغې کروندې، دهغې ونې او دهغه بام شاته چې دلمر شغلو خپلې غبرګې کې رانیولي دي، څوک دي او څه کوي؟ هېڅوک نه پوهېږي، خوتږل غواړي پوه شي، تر دغه برېد نه اوښتل خورا وحشتناکه دي، خوتږول غواړي چې واواړي.پوهېږئ !سره له هغه چې نن روغ، جوړ، مست او له هرڅه بې پروا، دځان په شان دنورو انسانانو په منځ کې ژوند کوو، ژر وي که وروسته، اول وي که آخر، دې ته اړېږو چې دغه لاره ووهوو او په دې پوه شو هلته څه دي، لکه هغه شان چې باید پوه شو دمرګ آه پلو څه شي دي او څه کېږي.

تصور کېږي هرهغه څوک چې ددښمن سره دلاس ګريوان کېدو په درشل کې دي، له دې نه پرته د بل شي په اړه فکر نه کوي او همدا احساس د همدې شېبو د پېښو دخوښۍ دا احساس ترڅنګ ځانګړی پرتم او ځلا وربښي.

پر غونډۍ ددښمن د سورو پوځونود کرښو په سر دتوپ د ويشتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې ګولۍ دلوګې کربښه خوره شوه. راتلونکې شوي افسران خواره واره شول او هر چا خپل ځای ته مخه کړه. سورو هغه کوله چې خپل آسونه سره سم او هغه په خپلو تاکل شویو ځایونو کې وساتي. پر پوځیانو چوپتیا خوره شوه. ټولو، یا هغې غونډۍ ته چې دښمن په کې مېشت و، کتل او یا هم د خپل قوماندان، قوماندې ته سترګې په لاره وو. دویمې او دریېمې ګولۍ هم د سرونو د پاسه تېرې شوې. داسې بریښېده چې هغوی په سورو پوځیانو ډزې کوي، خو ګولۍ نه په هغو بلکې د هغو ترشا چېرته لرې لوېدلې. سورو دا خوا هغه خوا نه کتل، خو ټولو د هرې ګولۍ په تېرېدو، ته به وايې د قوماندان په قوماندې، په ناورته څېرو، سره ورته حالت نيوه، تر هغه به چې ګولۍ تېرېده، خپلې ساوې به يې په ګوګل کې بندولې، هممهاله به پر رکابونو ورپاڅېدل او هممهاله به بېرته خمېدل. ټول بې له هغه چې مخ وا اړوي، د سترګو له څنګه يو بل ته کتل او په خورا ځير يې د خپل انډيوال بشرې او سترګې څارلې.

له دنيسوفه نيولې تر جارچي پورې د ټولو د څېرو د شونډو په شاوخوا او ژامې لاندې د ګېنې او ربړېدېدا، يو رنګه حالت ليدل کېده. دلګې مشر، تندي تريو کړ او سرتېرو ته يې داسې ور کتل چې ګواکې هغوی ته د سختې جزا ګواښ کوي. د حربي ښوونځي نه راغلي ځوان ميرونوف، د هرې ګولۍ له هرګذار سره ځان خورا ښکته خماوه. رستوف، چپې خواته، په خپل ښکلي او مست ګراچيک نومي اس چې ګوډګوډ کېده ناست و. هغه ته داسې بريښېده چې د يوې ډلې مخې ته د داسې ازموينې لپاره راغوښتل شوی دی او دی ډاډمن دی چې بری په کې حتمي دی. هغه ټولو ته داسې په ځير او نانوا تو کتل چې ګواکې غواړي له هغو نه هيله وکړي چې وګوري دی څنګه د دښمن ګوزارونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ټینګ ولاړ دی، خو د هغه په څېره کې ناڅاپه هماغه د ګېنې او ګوابښ څرګندونکې نښې راڅرګندې شوې.

دنیسوف په خپل آس سپور، پرله پسې لرې، نېږدې او شاخوا چورلید ه، هغه چیغه کړه:

-دا څوک دی چې هلته کوږ وږ خوځي او درناوي کوي؟میرونوفه !دا ښه کار نه دی،ټول باید ماته غوږ واوسئ.

د واسکادنیسوف څېره، د هغه له لنډې مخ پورته پزې سره ،له ګڼو تورو څڼو ،لنډ خو ښکلي اندام سره چې په قوي ،لنډو ګوتو او تورو ویښتو مروړلي لاس کې یې دخپل ځلېدونکي توري لاستی نیولی و ،د تل، په تېره بیا دهغو شپو په څېرچې دوه بوتله یې وهلي وي،ټوله لمبه لمبه وه.یوازې هغه په نادوده ښه تر بل هر وخته تک سور او داوبو څکلو په وخت کې یې، خپل دګڼو څڼو سر لکه مرغۍ داسې پورته او په وړو پښو یې په داسې بې رحمۍ له خپل بوئین نومې عربې آس نه داسې کړس جګ کړ چې آس په دوو پښو درېدو ته اړوت او نېږدې و چې دی هم شا خواته له هغه نه غوځار شي.هغه آس چو کړ او دنورو سورو خواته ورغی او په جړغږ یې پر هغو داسې غږ وکړ چې خپلې تومانچې وګورئ.بیا دقوماندانۍ نه درالېږل شوي افسرکیرستن، خواته نېږدې شو ،هغه پرسورورې او ارامۍ اسپې دده هرکلي ته را روان شو.بریتور کیرستن دتل په شان خورا جدي خو سترګې یې تر بل هر وخته زیاتې ځلېدلې.

هغه دنیسوف ته وویل:

-څه خبره ده؟تصور کوم خبره جګړې ته ونه رسېږي، هیله ده چې بېرته شا ته لاړ شو.

دنیسوف ترشونډو لاندې، وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-والله که د شیطان هم د هغو په کارونو سر خلاص شي.او چې کله یې سترګې د رستوف په خوشاله او مستې څېرې ولګېدې، چیغه یې کړه:

-وا رستوفه !واخله !درواخله دادې هماغه ورځ چې تا یې د رارسېدو هیله لرله. او د خوشال او له دنیانه د ښېغمه پوځي زده کوونکي په لیدو یې د مننې موسکا پر شونډو راخوره شوه.

رستوف په زړه کې د نیکمرغۍ ګوړې ماتولې.په همدې وخت کې و ،چې د پله د پاسه د کنډک قوماندان راښکاره شو.د نیسوف په تلوار د هغه پلو ورمنډې کړې او وې ویل:

-که جلالتماب اجازه وکړي، اور به بل کړو...زه به هغه درته ایل کړم.قوماندان چې د کوم مچ له آزارې تندی تریو کړ، په خورا بې حوصلګۍ او خواشداني یې وویل:

-کوم اوربل ! کوم یرغل ! نه پوهېږم، تاسو لا تراوسه دلته ولې ولاړ یاستئ ؟نه وینئ چې نور قوتونه شاته ځي ؟خپل سواره راوګرځوئ.

سواره، بې ل هغه نه چې یو مرګ ژوبله هم ورکړي، له پله نه واوښتل او د دښمن د ډزو له ګواښه ووتل.ترهغه وروسته، د سورو دویم تولی هم د جبهې لومړۍ کرښې نه راپه شا او له پله نه واوښتل او ترټولو وروسته قزاقانو د پله آه پلو سیمه پرېښوده.

د پاولوګراد دغونډ دوو سپورو کنډکونو هم شا ته، تګ پیل کړ او له پله نه تر تېرېدو وروسته یې یو په بل پسې غرونو ته مخه کړه.

د غونډ قوماندان، کارل بګدانیچ شوبرت، د دنیسوف سپرو ته ورنېږدې شو او له رستوفه په لږ واټن کې له سوروسره، ګام په ګام همګامه وخوځېد ،که څه هم تلیاتین د پېښې له کبله، ترخواشداني کېدو نه وروسته دا لومړي ځل و چې سره مخامخېدل، خو هغې پېښې ته یې هېڅ پام ونه کړ.رستوف چې په جبهه کې، ځان د هغه چا تر واک

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې احساساوه چې دی ورته ملامت دی، نو د هغه د پښو قوي اوږو، ژیړو څنو او سرې غاړې نه یې سترګې نه لرې کولې. کله کله یې داسې انګېرله چې بګدانیچ هسې داسې څرګندوي چې ده ته یې پام نه دی او غواړي دی وازمايي، نو ځکه به سم کېناست، تېر به یې وویست او په خورا خوښۍ او مستۍ به یې هره خوا ته کتل. کله به یې بیا داسې انګېرله چې بګدانیچ په لوی لاس غواړي، هغه ته نېږدې خپل آس د دې لپاره وزغلوی چې ده ته خپله زړورتیا او مېړانه ښکاره کړي او کله به یې په زړه کې دا راوګرځېده چې د هغه سیال رستوف به، دی او دده سواره اوس په لوی لاس دده دلاځپلو لپاره د مرګ او جګړې ډګر ته استوي او یا به یې تر خیاله شوه چې دی تر یرغله وروسته تېپي شوی او قوماندان به په خورا مهربانۍ د هغه پوښتنې ته راځي او ده ته د به پخلاینې لاس ورغځوي.

ژیرکوف، چې وتلې او سورورې اوږې یې د پاولګراد د غونډ ټولو پوځیانو ته اشنا وې، ځکه ډېر موده نه کېده چې دی له هغه غونډ نه رابدل شوی و. ژیر کوف، د غونډ قوماندان ته ورنږدې شو. هغه د سترې قوماندانۍ نه تر لرې کېدو نه وروسته، نور نو په غونډ کې پاتې شوی نه و او ویل یې، لېونی خو نه دی چې ګوډګوډ په جبهه کې وړاندې لاړ شي، حال دا چې په لویه قوماندانۍ کې له کوم سختۍ او زیار نه پرته یې وکولای شي، هم لوړه رتبه او هم ستاینلیکونه ترلاسه کړي او هم د شهزاده باګراتیون، استازیتوب وکټي او دادې اوس د وروستیو قواوو د قوماندان له خوا خپل پخواني قوماندان ته د پیام راوړونکی و.

په وچه ژبه او تریو تندي یې خپل سیال رستوف ته مخ وروا ړاوه او دسترګو له کنجه یې په کتو کتو کې خپلو ملګرو ته وویل:

-ښاغلیه ډګرواله! سپارښتنه شوې ده چې تم شئ او پله ته اور ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړئ.

ډګروال چې په روسي ژبه ښه نه پوهېده، په خورا خواشداني یې وویل:

-چا سپارښتنه کړې ده؟

افسر په خورا زغرده او له ډګرواله په پیښو پیښو، ځواب ورکړ:

-نه پوهېږم ډګروال صاحب !نه پوهېږم چې چا سپارښتنه کړې ده،

یوازې شهزاده ماته وویل:

-لاړشه، ډګروال ته ووایئ، چې سمدلاسه سواره پوځونه راوګرځي او پله ته اور ورته کړي.

له ژیرکوف نه وروسته، د شهزاده له چوپړانو نه، ډګروال ته یو افسر راغی او دهماغه فرمان خبر یې ورکړ. تر دې افسره بیا وروسته، پر یوه قزاق اس سور نیسفیڅکي، چې تر درانه اندام لاندې یې آس په خوارۍ خوځېده، راورسېد او لا ولاړ نه و، چې ناره یې کړې:

-دا نو څه دي؟ایا ما تاته نه و، ویلي چې پله ته اور واچوئ؟...

ډګروال سمدلاسه غونډ دریش کړ او نیسفیڅکي، ته یې وویل:

-تاسو ماته داور اچوونکو موادو په اړه وینا کړې وه، خو پله ته داور اچولو مو هېڅ نه وه، ویلي.

نیسفیڅکي، ودرېد، خولۍ یې له سره لرې او په داسې حال کې چې په څورب لاس یې، خپل په خولو لامده شوي ویښته راجوړول، وویل:

-پوه نه شوم ګرانه !څنګه مې څه نه دي ویلي...تاته مې وویل چې کله مو اور اچوونکي مواد پر پله ځای پر ځای کړل، هغه ته اور ورته کړئ.

-ښاغلیه افسره !تر هرڅه لومړي خو زه ستاسو(ګران)نه یم، دویم داچې تاسو ماته، پله ته داور ورته کولو په اړه هېڅ نه و، ویلي. زه څه پوځ ته نوی نه یم راغلی، دا زما عادت دی چې هره سپارښتنه په خورا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځیرکتیا ترسره کړم.تاوویل چې باید پله ته اور ورته کړئ، څوک باید پله ته اور ورته کړي؟زه د سپېڅلو ارواحو په مرسته دچا دخبرو تصور نه شم کولای.

نیسفیڅکي،لاسونه وخنډل او وې ویل:

-هوکې !دا تل همداسې وي.

بیا یې ژیرکوف ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

-ته دلته څه کوئ؟

زه هم ستا په څېر دهمدې سپاربښتنې د رسولو لپاره راغلی یم.

دغونډقوماندان په خواشداني وویل:

- تاسو وویل چې...

چوپړ افسر دهغه خبره ونیوه او وې ویل:

-ډګروالـه !تاسوباید تلوار وکړئ،کنه دښمن خپل توپچي پوځ وړاندې راولي او موږ یې بیا تر ډزو لاندې راځو.

ډګروال چوپ پاتې شو او په ځیر ځیر یې چوپړ افسر، څورب نیسفیڅکي او ژیرکوف ته وکتل او په زغرده یې وویل:

-ډېر ښه !زه به پله ته اور ورته کړم.

-هغه دا خبره په داسې یوې ادا کوله چې ګواکې غواړي وو ایي،چې

:

-سره له هغو ټولو نادودو چې دده په وړاندې شوي دي،دی بیاهم هغه څه ترسره کوي،چې باید ترسره شي.

هغه په اوږدو اوغړورو پښو آس ته داسې ګذار ورکړ چې تا به ویل په دې ټولو کې ګناهګار هغه دی.دی د سورو دویم تولي ته ،هلته چې رستف د دنیسوف تر قوماندې لاندې خدمت کاوه ،مخکې ورغی، او هغه ته یې سپاربښتنه وکړه چې پله ته ورستانه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف په زړه کې وویله:

-هو همداسې ده چې وایم، هغه غواړي ما وآزمايي.په ګوګل کې یې لمبې بلې او وینې یې دمخ پلو ته هڅه کړه، بیا یې له ځانسره یاده کړه:

-پربېږده چې وګوري ،ځوک ډارن دي.د سواره ټولي د ټولو وګړو خوشاله خبرې بیا هغه شان برندې،برندې شوي لکه پر دوی د توپونو د ډزو په وخت کې چې وې.رستوف، په پرله پسې د غونډ دقوماندان خبره، چې خپل سیال یې ګاڼه،ځارله او یوازې دا هیله یې لرله چې په هغه کې د خپلو اندېښنو نښې پیدا کړي. خو ډګروال،رستوف ته،آن مخ هم وروانه ړاوه او د تل په شان یې ،پرله پسې په غوره او ټینګه د جبهې کربښې ته کتل او د هغه د قوماندې غږ،واورېدل شو:

ځوناري واورېدل شوې:

- ژر،ژر ځئ !خو ځېږئ !

سواره پوځیان سره وښورېدل،بې له هغه چې ځوک په دې فکر وکړي چې وروسته به دوی څه کوي،له آسونو نه د رابښکتکېدو په وخت کې یې دبوټونو او سپنیزو پوندو شرنګهاري کاوه.دوی خپلې تورې په تلوار دآسونو په افسارونو کې غوټه کولې.دوی پر تندي او ټټر ددعا په نښه لاس تېراوه.رستوف،نورنو ددې وخت نه لاره چې دغونډ قوماندان، ډګروال ته وګوري.هغه ډاریده،د زړه له تله ډارېده، چې له نورو سورو نه شاته پاتې نه شي.کله چې یې خپل آس،آس ساتونکي سرتېرې ته سپاره، لاسونه یې رېږدېدل او زړه ته یې د رسېدونکو وینو ،درزهاري ښه احساساوه. دنیسوف، پر آس ناست،له خیاله شاته ځوړند او په خورا مستۍ او چغو د هغه له څنګه تېر شو.رستوف پرته له هغو وګړو نه چې دده تر شاوخوا هرپلو ته،په منډه وو او دبوټونو اسپنیزو پوندو او تورويې شورماشور جوړکړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ،بل څه نه لیدل.

دشاله خوا یو غږ واورېدل شو:

-یوه کراچۍ !

رستوف دې ته پام ونه کړ چې کراچۍ د څه لپاره غواړي، دهغه ټوله هڅه یوازې د دې لپاره وه چې تر ټولو نه مخکې واوسي، خو کله چې پله ته ورورسېد ،تر پښو لاندې ځمکه نه ښکارېده، په ختو کې یې پښې ونښتې، مخ وړاندې غوځار او دواړه لاسونه یې ولګېدل، دی همداسې په ختو کې نښتی و ،خو هېڅ هغه ته پام نه کاوه او ټول، په تلوار دهغه له څنګه تېرېدل.

دغونډ دقوماندان غږ یې واورېد .هغه چې سپور تر ټولو وړاندې تللی او په غوړېدلې څېرې ،پرتمین غرور او له خوښۍ نه په ډک اواز پله ته نبږدې غږېده ،ویل:

- دواړو خواوته !تورن صاحب !

رستوف چې په ختو ککړ لاسونه، په خپل پطلانه پاکول، خپل سیال ته وکتل او هڅه یې وکړه چې مخ وړاندې لاړ شي، ځکه تصوریې کاوه چې، څومره وړاندې لاړ شي،هومره ښه او دده په ګټه ده.خو بګدانیچ، که څه هم درستوف څېرې ته نه ځیر او نه یې پېژندلای و ،په خورا قهریې پر هغه غږ وکړ:

-داڅوک دي، چې پرپله منډې وهي؟ښي لاس ته !شاګرز دلګی مشره !

تر هغه وروسته ډګروال، پر دنیسوف، چې دزړورتیا ښودنې لپاره دپله سرته تللی و ،غږ وکړ:

-اې ټولیمشره ! ولې په لوی لاس ځان له ګواښ سره مخامخ کوئ؟ښه به دا وي چې دې خواته راکوزشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیسوف واسکا چې پر زین ورخم شوی و، راستون شو او وې وویل:

-له ګولۍ نه څوک پېښېدای نه شي، هر هغه څوک چې برخه یې وي، خپله پیدا کوي.

په دې وخت کې نیسفیځکي، ژیرکوف او دستر قوماندان د سپاربښتنې راړونکی چوپړ افسر، د دښمن تر اور لاندې سیمې نه دباندې ولاړ وو. کله به یې دغې وړې ژیړ خولو ډلې ته چې، پاخه شنه رنګي وا سکټونه او د سورو پوځونو آسماني رنګه پطلونو نه یې اغوستي، د پله څنګ ته راټول شوي او په خورا شور او مستۍ سره خوځېدل، کتل او کله به له لرې نه دې خوا ته رانېږدې کېدونکې، شنو جامو ډلې ته چې پر آسونو سپاره او دوسلو د ډوله نه په آسانۍ پېژندل کېدل، ورکتل.

دې پله ته به څوک اور ورته کوي او کنه؟ او که اور ورته کوي، هغه به څوک وي؟ ایا دغه ډله به اخر پر پله، د دغه کار د سرته رسېدو لپاره وخوځېږي او کنه؟ او یا به دوی، دومره سره دادي او هغه دي، وکړي چې فرانسویان به تر دوی مخکې او دوی به په خپلو ګولیو تالان والان کړي؟

دا د هغو بې شمېره پوځیانو د هر یو پوښتنې وې، چې د لمرلوېد تر زرینو شغلو لاندې دغونډۍ پر لمنه ولاړ وو او د خوښۍ له څپو نه په ډکو درز بدونکو زړونو یې ترخپلو پښو لاندې پله، د هغه پر سر ولاړو سورو او هغو شنو جامو دښمنانو ته کتل چې، نیزې په ټېټر له توپخانې سره را روان و.

نیسفیځکي، ویل:

-اوس به زموږ پر سپرو قیامت جوړ شي، اوس ټول، د دښمن تر اور

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې راتلای شي.

چوپړ افسر وویل:

-هسې یې دا ټول سرتېري دې کار ته واستول.

نیسفیڅکي، وویل:

-خو که رښتیا وو ایم، دې کار ته دوه شازلمیان بس و.

ژیرکوف، چې د پله له سورو نه ستر ګې نه اړولې، په هماغه خپله ساده بڼه چې نه پوهېدل کېده، ټوکې کوي او که رښتیا وایي، د هغه خبرو ته ور و دانګل او وې ویل:

-آه، جلالتمابه !دوه شازلمي وروليږئ، څه وړاندېز؟بیا به هغه وخت، کوم چا یوازې د دوو تنو د وژل کېدو په درناوي، مور ته د ولادیمیر نښانونه راکړي وای؟ پل تر اور لاندې دی؟وي دې. کارونه به سره وویشو، سواره به وړاندې واستوو او د نښانونو د منلو ګران کار به خپله و ګالو، زمور بګدانیچ، د کارونو په نظم خورا ښه پوهېږي.

چوپړ افسر، د فرانسویانو هغه توپونو وښودل چې له اسونو نه یې خلاصول او آسونه یې په چټکۍ وړاندې خوځول.

د فرانسویانو په خواکې، د راټول شویو وسلو په منځ کې، یو لوګی پورته شو، له هغه سره هممهاله دویم، دریېیم او په هماغه شېبه کې و چې د لومړي ګولۍ د الوتو غږ هم راورسېد، دویم غږ، دریېیم او څلورم غږونه هم وا وربدل شول.

نیسفیڅکي، ته وا، له کوم سوځونکي درد ه چغې کړې، اخ، اخ یې کړل او چوپړ افسر یې له څنګلې راونیو او وې ویل:

-وګورئ ولوېد، لومړي ټپي، ولګېد، ولوېد.

-ښکاري دوه ولوېدل، دوه...

نیسفیڅکي، مخ راواړاوه او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

که زه د ټولو اک پر ځای وای، هېڅکله به مې جګړې ته غاړه اېښې نه وای.

فرانسويانو بيا په توپونو کې ګولۍ کېښودې او شين جامې پوځيان په منډه منډه د پله خواته مخکې را روان وو. تر لنډ ځنډ وروسته د لوګو کرښې يو په بل پسې پورته ختې او د توپ د ګوليو ډزو ډوز، غړمبهارې او د شروشور شور د پله نه لرې واورېدل شو، خو دا وار نيسفيڅکي، پر پله د سخت لوګي نه د خورېدو له امله نه شو کولای وويني، چې پېښه څه ده. سواره پوځونه برياليې شوي وو، پله ته يې اور ورته کړې او فرانسويان هم هغوی د توپونو تر ډزو لاندې راوستي، خو نه د دې لپاره چې د اور اچولو مخه ونيسي بلکې له دې کبله چې نورنو د هغوی توپونه خوځېدلې وو او د موخې په لور روان وو.

مخکې له هغه چې روسي سواره پوځيان له پله نه راستانه شي، فرانسويان په دې برياليې شول، چې درې واره يې پل د توپونو تر اور لاندې راولي، که څه هم د هغو دوه واره ډزې بې ځايه لګېدلې وې، خو يوه ګولۍ مخامخ د سرتېرو په منځ کې لګېدلې وه او درې تنه لوېدلي وو.

رستوف چې ټول خيال يې په دې کې و، چې قوماندان ته ځان زړور ښکاره کړي، د پله پر سر پاتې و او په دې نه پوهېده چې څه وکړي. هېڅوک نه و چې هغه يې سر پرې کړي (هغه شان چې هغه تل ويل) پله ته يې اور اچوونکو سره هم ځکه مرسته نه شوه کولای چې ځله انسره يې کوم ګېډۍ وانښه يا سواره نه وراوړي. هغه ودرېد، شاو خواته يې وکتل، ناڅاپه يې د پله له سره شروشور واورېد، داسې شروشور چې ګواکې کوم شي راوپرزېدل. يو سرتېري چې تر ټولو هغه ته نېږدې ولاړ و، زګيروی وکړ او د پله له کټارې ور ولوېد. رستف له ځينو نورو سره د هغه مرستې ته ور ودانګل او بيا چا نارې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-کراچۍ، کراچۍ !سورو ،پوځيانو څلور تنه ټپيان را ونيول او هغه يې راپورته کړل.

يو ټپي سرتېري زګيروی کاوه:

-وای،وای دخدای لپاره پرې مې ږدئ..خو ددې عذر سره سره يې هغه راپورته کړ.

نيکولای رستوف بېرته راستون شو ،داسې بربښېدل چې ګواکې دهغه سترګې چېرې لرې، د دانيوب په اوبو کې،په آسمان کې او په لمر کې کوم شي لټوي.آسمان څومره ښکلی و ،څنګه تک شين او بې ساری او څنګه ژور ژور.څنګه روښانه او پرتمين لوېدونکې لمر،د دانيوب لرې ځلېدونکې او جړېدونکې اوبه او له هغه نه هم د دانيوب پر غاړو ولاړ ښکلي تک شنه غرونه،په هغه کې ولاړه کليسا ،له رازونو ډکې درې او دنښترو ځنګلونه چې د سپوږمۍ په سيند کې لاهو وو ،هلته،سوله ايز جنت و ،هغه جنت چې عيش او عشرت يې په هستۍ کې ډوب شوي وو.رستوف،په زړه کې ويل:

-کاشکې زه هلته وای،که زه هلته وای،نور مې نوله خدای نه هېڅ، هېڅ نه غوښتل.يوازې زما په ګوګل او په ځلېدونکې لمر کې ،دنيکمرغۍ چينې راخوټېږي...او دلته له غم،بدمرغۍ،ويرې،عذر وزارۍ او له تلواره پرته بل څه نه شته.او بيا چغې اوناري او بيابېرته ستنېدو ته منډې، منډې، هغه ده مرګ ،زما په شاوخوا کې،له ماسره مل او زه له هغه سره روان...او يوه شېبه وروسته به زه، نه دا ځلېدونکي لمر او نه هغه تنګه ښکلې دره، يوه هم نور،نو زه ليدلي نه شم...

په دې شېبه کې لمر کرار کراردااورو تر شا پناه کېده.دهغې تر مخې نورې کراچۍ تېرېدې او تېرېدې...دمرګ سيوری،دمړو وړونکې کراچۍ،له لمر او ژوند سره مينه،ټول ټول ،په يوه غمجن،دردمن خيال

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې راټول شول.

رستوف، تر شونډو لاندې وويل:

اې لويه خدايه !دا تاسو هلته په راڼه آسمان کې، ومې ژغوره، ومې ښنه او ومې ساته !

سواره پوځيانو، دآس ساتونکو پلو ته مخه کړه:

-ښه وروره !تاسو د باروت بوی واورېد ؟څنګه و ؟

رستوف، وويل:

-هرڅه تېرېږي ،خو زه ډارن يم،ډارن.شرم دې وي چې زه يو ډارن ځوان يم.هغه سوړ اسويلی وويست او ګراچيک نومي آس يې، چې پښه يې پرې ايښې وه،له آسوانه را ونيو ،پر هغه سپور شو او له دنيسوفه يې وپوښتل:

-دا څه وه؟د توپونو ډزې وې، که څنګه؟

-هو کې او څه ډزې؟موږ خپله هڅه وکړه، خو خبره په دې کې ده چې موږ ځوک يرغل ته نه پرېږدي،...

دنيسوف،دا وويل او دغونډ دقوماندان، نيسفيځکي،ژيرکوف او چوپړ افسر خواته ،چې له رستوفه راتاو شوي وو ،ورغی.

رستوف، په زړه کې وويل:

-ښکاري دهېڅچا ،هيڅ شي ته پام شوی نه دی، ځکه له جګړې نه ديوه پوځي زده کوونکي احساس ،دلومړي وار لپاره دباروتو دبوی اورېدل او دتوپونو تر ډزو لاندې دهغه راتګ دهېڅچا لپاره نه نويوالی درلود او نه دپام وړ و.

ژيرکوف وويل:

اوس نو ددې وخت را رسېدلی چې يو ښه راپور وليکئ،ښښانونه او جايزې واخلې او که ماته کومه ترفيع هم په کې ورسېږي بده به نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغونډ قوماندان ډګروال ، په خوشۍ، پرتم او غرور سره وویل:

-شهزاده ته راپور ورکړئ، چې ما پله ته اور ورته کړ.

-که دمرګ ژوبلې پوښتنه وکړي؟

ډګروال، په کبرجنه او دبرۍ له میو په مسته ژبه وویل:

-ورته ووایئ، هېڅ !دوه سواره ټپي او یو هم وژل شوی دی.

نه یوازې دهغه له خبرو نه خوښي څرګنده وه بلکې نه یې شو کولای خپله هغه موسکا چې ددغې خوښۍ انځور یې ویست پټه کړي.

هغه د (وژل) کلمه داسې ادا کړه چې ګواکې دهغه له ویلو نه خورا خوند اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

د کوتوزف تر قوماندې لاندې، د روسيې پنځه ديرش کسيزه پوځ، چې د ناپليون بناپارت تر قوماندې لاندې د فرانسې سل زريزه پوځ پسې اخيستی و، هغوی هر چېرې د سيمه ايزو خلکو له سختو ناندريو او تربګنيو سره مخامخ وو. نوريې پرخپلو ټلوالو پوځونو ډاډ له لاسه ورکړی او د خوړو او اوبو له لړ والي سره مخامخ وو، په خورا نه اټکلېدونکو شرايطو کې په جګړه لګيا او دې ته اړ وو چې په تلوار د دانيوب پر غاړو ښکته خوا ته راشي او په هغو ځايو او سيمو کې ځای پر ځای شي چې د ښمن پسې رارسېد. دوی به په دې حالت کې خپل پوځونه په هغه اندازه له د ښمن سره لاس وګريوان کول چې تر وروستې اندازې د وسلوله لاسه ورکولو او وګړو له مرګ ژوبلې پرته، شا ته لاړ شي.

د غه راز جګړې په لامباخ، آمشتيتن او ميلک کې پېښې شوې. خو د روس د پوځ د ټولې زړورتيا او مېړانې سره سره چې د ښمنانان هم په هغه قانع وو، د غه اخ او ډب له دې پرته چې د ښه او چټک شا ته تګ لاره آواره کړي، بله ګټه نه لرله. د اتريش پوځونو چې د ئولم په ښار کې يې ماته خوړلې وه، يوازې په دې برياليي شوی وو، چې د اسېر کېدو نه ځان وژغوري او د براونااو په سيمه کې له کوتوزف سره يو ځای شي، او س د روس له پوځه په خورا لرې واټن کې پاتې وو او د ټولو قواوو قوماندانان يې له ډېر لږ او ستومانه کسانو سره يوازې پرېښی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و.نور نو آن د ویانا د دفاع، خیال هم بې ځایه و.

د هغه پلان له مخې چې کوتوزوف ته په ویانا کې د استوګنې په وخت کې د اتریشي پوځیانو له خوا ورکړ شوی و، بنستیزه موخه دا وه چې د یر غلیزې جګړې پر ځای، باید خورا ځېرل شوی او د دربار د جګړیزې شورا له خوا د جګړې د نوې پوهې، ستراتیژۍ پر بنسټ، کوتوزوف باید داسې وکړي چې ترخپل واک لاندې پوځ لکه د ماک په شان چې په ئولم کې یې خپل پوځ تباه کړ، تباه نه کړي او له هغو روسي تازه دمو پوځیانو سره چې دې خوا ته له روس نه را روان دي، یو ځای شي.

کوتوزوف د اکتوبر په اته ویشتمه نېټه له خپل پوځ سره یوځای د دانیوب د رود کینې غاړې ته را واوښت، دغه سیند یې د ځان او د فرانسویان د اصلي قوا و ترمنځ بربېد کړ، د شا ته را تګ له پیله دا لومړی وار و چې خپلو پوځونو ته یې د دربېدو امر وکړ. د اکتوبر په دېرشمه یې د مارشال موتیه، فرقه چې د دانیوب د سیند په کینه خوا کې پرته وه، تر ګذار لاندې راوسته او تالان یې کړه. په همدې جګړه کې و، چې دوی د لومړي ځل لپاره له دښمنه غنایم ولکه کړل. په دغو غنایمو کې د دښمن یو بیرغ او څو توپونه هم و، دغه راز د هغو دوه جنراله هم اسیر شوي وو. روسي پوځ تر دوه اونیز شاتګه وروسته، دادي د لومړي ځل لپاره ودرید، هغوی نه یوازې د جګړې ډګر ګټلی و، بلکې فرانسویان یې هم پسې اخیستي وو. سره له هغه چې روسي پوځ سم کالي نه لرل او ګېډۍ اخیستي و. سره له هغه چې د هغو یو په دریمه برخه، څوک ناروغ، څوک ټپي او څوک وژل شوي وو، سره له هغه چې د دوی ټپیان او ناروغان د دانیوب د سیند آغاړه پاتې وو او کوتوزف، د ښمن ته دیولیک په ترخ هغه د هغوی انسان دوستۍ ته سپارلي وو او بیا هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره له هغه چې د کرمس دښار لوی روغتونونه او زیاتره کورونه په پوځي روغتونونو بدل شوي وو ،آن د ناروغانو او ټپیانو لپاره نور دبستر کولو ځای پاتې نه و ،خو بیا هم په کرمس کې پاتې کېدل او په مارشال مورتیه بری دروسي پوځیانو روحیات خورا لوړاو دوی یې خورا زړور کړل.په ټول پوځ په تېره بیا په ستره قوماندانۍ کې داسې هیله ښېونکې ،خوناسمې اوازې او ډنډورې خپرې وې،چې له روس نه تازه پوځونه رارسېدونکي دي،اتریشیانو هم،خدای پوهېږي فرانسویانو ته چېرې ماته ورکړې او دبناپارت پوځونه په ګېنۍ او تلوار سره شاته درومي.

سردار اندرې،په دې جګړه کې د وژل شوي اتریش جنرال شمیت،تر څنګه جنګېده.آس یې ټپي او خپل لاس یې هم دګولۍ په لګېدو لږ خوږ شوی و.د پوځ ستر قوماندان،دیوې ځانګړې مینې او پېرژوینې له مخې، هغه دې ته ګمارلی و ،چې ددغه بري زیری،د اتریش دربارته ،چې ددښمن له خوا پلازمېنې ویانا ته ورسوي (پلازمېنه دګواښ له امله اوس برن ته لېږدول شوې).سردار اندرې دجګړې په هماغې شپې،بې له هغه چې خپلې ستړیا او ستومانتیاته وګوري، په خورا شور اوشوق (سردار اندرې،د ټول ځاني وړوالي سره سره تر خورا غښتو او قوي کسانو کولای شول، ستړیا او ستوماني وزغمي)کرمس ته سپور راغلی او د دختورف،پیام او سپارښتنه یې کوتوزف ته راوړې وه او په هماغه شپه کوتوزف،هغه ته سپارښتنه وکړه چې،ددغه بري زیری،برن،ته،ورسوي.برن ته دده دغه استونه نه یوازې هغه ته دځانګړي استازي دریځ بابښه بلکې ،هغه ته دنښان او لوړې ترفیع ښنه هم وه.

شپه تکه توره او آسمان له ستورو ډک و.پرون،دجګړې په ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

واوره وریدلې وه او لارو د سپینو واورو په منځ کې توري کرښې ویستې.

سردار اندري، کله د جګړې اغېزې او یادونه رایادول، کله به یې مخکې له مخکې هغه اغېزې چې د بری د زیري له خوښۍ نه د درباریانو په زړه کې پیدا کېدې، په خیال کې راوستې او یا یې هم د پوځ له ستر قوماندان او خپلو ملګرو سره خپله خدای په اماني وریادوله.هغه په ګاډۍ کې ناست او وړاندې روان و.هغه د هغه چا احساس لاره، چې تر خورا انتظاره وروسته یې د خپلې هیلې نیکمرغي ترلاسه کړې وه.هر وار به یې سترګې پټولې، په غوږو کې به یې د توپکو ،توپونو او وسلو اوازونو او غږ مبهاري شروشور جوړاوه او د غه شروشور به ،دګاډیو داربو له آوازونو سره د بري خوږوالي سره ګډېده.کله به یې په خیال کې راتله چې روسي پوځیان تښتي او خپله وژل شوي دي، خو سمدلاسه راوښېده او په نیکمرغۍ سره پوهېده چې دا هېڅ نه دي پېښ شوي او برعکس دا فرانسویان دي چې تښتېدلي.هغه بیا له سره د بري ټول خوندونه اورنګونه او په جګړه کې خپله مېړانه وریادول او وروسته بیا په ارامه په کلک خوب وېدېده...تر تیارې او له ستورو ډکې شپې نه وروسته بیا روڼ او له خوښیو ډکې سپیدې ولګېدې.واوره تر لمر لاندې ویلېده ،آسونه په چټکۍ زغلېدل او دلارې ښي او چپ ته ګډوډ ځنګلونه ،کروندې او نوي ودانېدونکي کلي تېرېدل.

دلارې په یوه تم ځای کې هغه د روسي ټپیانو یوې ډلې ته ورورسېد. هغه افسر چې د دغې ډلې مشري کوله په لومړۍ کراچۍ کې یې ډډه لګولې وه او په چغو چغو یې په خورا پوچو ښکنځلو یو سرتېری ښکانځه.په هره اوږده المانۍ کراچۍ کې شپږ او تر هغه زیات ،ټپي، یوډول رنګ الوتي، د چا لاس،دچا پښه او دچا بل ځای ترلي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ختهو ککړ سرتېري پراته وو. څو تنو خبرې کولې(هغه د هغو روسي خبرې اورېدې)چا ډوډۍ خوړه،او هغه چې تر ټولو سخت ټپي وو ،چپ وو ،هغوی په خورا ځیرتیا او د ساده ناروغو ماشومانو په څېرېـې ،ددوی له څنګه تېرېدونکو ګاډیو ته کتل.

سردار اندرې ګاډیوان ته ددرېدو وویل اوله یو سرتېري نه یې وپوښتل چې په کومه جګړه کې ټپي شوی دی؟

سرتېري،ځواب ورکړ:

-پرون نه،هغه بله ورځ د دانیوب د رود په غاړه.

سردار اندرې د خپل جیب کڅوړه راوویسته،له هغې نه د سرو زرو درې ځښتې راواخیستې او سرتېري ته یې ترېښلو وروسته،د هغو هغه افسر ته چې رانږدې کېده، وویل:

-داد ټولو لپاره.او زیاته یې کړه:

-خدای مو روغ کړه وړکیو ،خورا ،ډېر کارونو لا تر مخې دي.

افسر چې غوښتل له سردار سره دزړه خواله وکړي،له هغه نه وپوښتل:

-ښاغلیه یاوره !څه خبرونه دي؟

سردار اندرې ځواب ورکړ:

-خورا ښه خبرونه او پر خپل ګاډیوان غږ وکړ:

-چو کړه.

او ګاډۍ په چټکۍ وخوځېده.

سردار اندرې چې کله د برن،ښار ته ورسېد ،هوا چور تیاره شوې وه. هغه ځان دلوړلو له رڼا نه ډکو کړکۍ لرونکو ودانیو ،د بې شمېره ځلېدونکو څراغودرلودنکو واټونو ،پر تېرو فرشوکوڅوکې د ښکلیو ګاډیو دآسونو د سمونو دغږ او دلویو ښارونو دخوښۍ او شروشورد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګړې دنیاګې په منځ کې ،چې له جګړې نه هر راستون شوي پوځي ته بې ساري ،زړه رانښکونتیا لري، راګیر ولید.

سردار اندرې،د خورا تلوار نه ډک شپني سفر او پرله پسې شوګیریو سره سره ماښې ته په نبږدې کېدو سره ځان تر پرون شپې تازه او تاند احساساوه. یوازې دهغه سترګې په بې سارې، ملاله بڼه ځلېدلې او دهغه خیالونه او اندیښنې په ډېرې چټکۍ او څرګنده توګه بدلېدل.دجګړې ټولې ورې او غټې پېښې،اوس نه دکوم خیال بلکې دیو روڼ،رښتیني واقعیت په بڼه ،له ټولو څرګندونو سره چې ټولواک ته یې ویل او سپړل غوښتل، دهغه په ذهن کې راخوټېدل.هغه له ځان نه هغه پوښتنې کولې او سمدلاسه یې ځوابونه ورته جوړول چې تصور یې کاوه ټولواک به یې له ده نه پوښتي.هغه داسې انګېرله چې ماښې ته په رسېدو سره به هغه سمدلاسه ټولواک ته ورولي.خو د ماښې لویې زینې ته په رسېدو دهغه مخې ته یوه څارونکي راوځغاستل او تر پېژندنې وروسته یې هغه دماښې دبلې دروازې له لارې دننه ماښې ته بدرګه کړ.

هغه ته یې وویل:

-جلالتماب !له ښي لاسه نه مهرباني وکړئ.ځانګړی څارونکی به تاسو ددفاع وزیر ته بدرګه کړي.

هغه یاور چې داندرې وبدرګې لپاره راغلی و ،هغه هیله وکړه،چې یوه شېبه صبر وکړي او خپله ددفاع وزیر ته ورننوت.ترپنځو دقیقو وروسته هغه راستون شو ،په خورا درناوي یې تر مخې روان او هغه یې دوزیر تر کوټې بدرګه کړ.ددغه یاور ،کره وړه او خواخوږې تر هغې اندازې وو ،چې غوښتل یې له دغه روس یاور ځان په یوه واټن کې وساتي.ددفاع د وزیر کوټې ته د نږدې کېدو په لړ کې،د سردار اندرې دخوښۍ احساس خورا کم شو.هغه داسې وانګېرله چې ده ته درناوي نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی شوی او دغه دنه درناوي احساس، بې له هغه چې دده ورته پام شي دهغه په زړه کې ده ته دسپکاوي په احساس بدل شو. په ځواب پيداکولو کې دهغه چټک توان، په يوه شېبه کې هغه ته دا انګېرنه ورکړه چې ځان ته دا حق ورکړي چې ددفاع وزير او دهغه ياورته، دی هم په سپکه وګوري، هغه په زړه کې ويل:

-ته دې ښاغلو ته ګوره چې لاتر اوسه يې نه دجګړې بد ساعت ليدلی او نه يې دباروت دود ښکلی دی، تصور کوي چې دجګړې ساعت خورا آسانه چاره ده. سترګې يې هغو ته دسپکاوي نه په کتو کتو تنګې او تنګې شوې. په خورا غوره ، کرارو ، شمېرلو او ټينګو ګامونو د زوی کوټې ته ورننوت، وزير يې، سر ښکته دخپل ميز ترشا وليد ، ځوښېې تېرې شوې، خو بيا هم وزير سر را پورته نه کړ، ده ته يې ونه کتل، نو دده په زړه کې راخوټېدونکې کرکې لا قوت واخيست. د دفاع وزير چې دوو خواته يې دوه تت شمعونه لګېدلي وو، پک سر او سپينې شقيقې يې مخ ښکته څه پاڼې لوستې او په پنسل يې پر هغو پاڼو څه ليکل. وزير خپلې مطالعې او څېړنې ته همداسې دوام ورکړ او آن هغه وخت چې دروازه خلاصه او دګامونو غږ واورېدل شو، بيا يې هم سر پورته نه کړ.

ددفاع وزير، بې له هغه چې ځانګړې استازي ته وګوري، کاغذونه يې خپل ياورته وسپارل او وې ويل:

-دا درواخلئ او وې لېږئ.

سردار اندرې له ځانسره وويل:

-يا داچې په هغو ټولو خبرو کې چې دوزير په سر کې ګرځي، د کوتوزف دپوځ عمليات تر ټولو لږ دهغه لپاره دا اهميت ور دي او يا داچې دغه پاڼې روسي استازي ته وسپارل شي، خو زما لپاره هم اوس بې تفاوته ده. ددفاع وزير له ميزه ټولې پاڼې راټولې، د سره سمولو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

برابرولو لپاره پر ميز يې وټکولې او سر يې راپورته کړ.په بشره کې يې ځيرتيا او هوښيارتيا څرګند وو ،خو همدا چې سترګې يې اندرې ته وروا ړولې،دهغه له بشرې دا ټول کده شول او دځيرکتيا ځای يوې لاسي،ساده او احمقي موسکاونيو ، داسې چې ګواکې له دغه ژربدلون سره دی رړدی او په هرڅه خبر دی، نوځکه يې دهغه دپټولو لپاره کومه هڅه هم نه کوله.دده داموسکا دهغه چا موسکا ته ورته و ،چې د دود او کار له مخې هره ورځ بې شمېره کسان مني،ناڅاپه يې غږ وکړ:

-تاسو فليدمارشال کوتوزوف نه راغلي ياست؟هيله لرم چې زيری به مو راته راوړی وي ! مورتيه سره لاس او ګريوان شوئ؟ له هغه نه مو وګټله؟ هو کې !نور يې نو وخت هم رارسېدلی و !

هغه ده ته رالېږل شوي پيام واخيست او په لوستلو يې پيل وکړ.

ناڅاپه يې په الماني ژبې وويل:

-وای !لويه خدايه !لويه خدايه ! شميت ! دا څه بدمرغي ده ! داڅه لويه بدمرغي ده !

دپيام تر لوستلو وروسته يې،هغه پر ميز کېښود ،سردار اندرې ته يې وکتل،داسې برېښېده چې خيال يې،په خيالونو بوخت دی.

-څه لويه بدمرغي !وايي چې ماته هرومرو وه ،خو مورتيه،مو اسير نه کړ !

تر لږ ځنډ نه وروسته يې وويل:

-که څه هم دغه بری په خورا لويه بيه، يعني د شميت په وژلو لاس ته راغلی،خو ستاسو له خوښي ښېونکي زيري نه مننه.تصور کوم چې ټولواک به ددې هيله ولري چې تاسو وګوري،خو نه نن.له تاسو نه مننه کوم.نن استراحت وکړئ،سباته به په سلامي کې تر ګډون او دقطعې ترکتنې وروسته سره وګورو ،خو سره له هغه هم ،زه به بيا خپله خبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

درکړم.

دخبرو په وخت کې ددفاع د وزير پر شونډو ساده ورکه موسکا بيا راخوره شوه او په خورا درناوي يې بيا وويل:

- ستاسو د ليدو په هيله، بيا هم له تاسو نه مننه، تصور کوم چې ستر ټولواک به تاسو هرومرو وګوري.

په هغه شېبه کې چې سرداراندرې له مانۍ نه وت، داسې يې وانګېرله چې دبرې له خوړو او ترخو نه دده په زړه کې څه پاتې نه دي. ده تصور وکړ چې دغه احساسات يې د وزير بې غمه زړه او دهغه خورا با ادبه ياور ته سپارلې دي. دهغه په انديښنو کې يو ژور بدلون او توفان راغی او جګړه هغه ته په يوې تتې، لرې او ورکې خاطرې بدله شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

سردار اندرې، د برن په ښار کې، د بېلبين، نومي روسي ديپلومات په کور کې مېشت شو.

بېلبين، د هغه هر کلي ته بهر را ووت او وې ويل:

-آه !ګرانه سرداره !ستاسو د مېلمستيا تر هيلې نه بل غوره څه نه شته.

هغه، خپل هغه چوپړ ته چې بالکونسکي ته يې هر کلی ويلی و، وويل:

-فرانتس د سردار کالي زما د خوب په کوټې کې ځای پر ځای کړي، بيا يې مخ سردار ته ورواړ اوه او هغه ته يې وويل:

-ښه !تاسو د برى غوره او ويا ړمنه ريبار ياست !او زه لکه چې ګورئ په بړستن کې ناروغ پروت يم.

سردار اندرې، تر ځانمينځلو او د کاليو بدلولو نه وروسته، د ديپلومات يوې غوره او پرتميني کوټې ته چې د غرمنۍ ميز په کې ورته جوړ شوی و، راووت. بېلبين، په خورا ارامۍ بخارۍ ته نېږدې ډده لګولې وه.

سردار اندرې، نه يوازې د دې سفر په اوږدو کې بلکې د جګړې په ټوله موده کې د ژوند د لومړيو خوږو اړتياوو نه بې برخې و، نو ځکه او س چې د پرتمين ژوند ښه اړخونه او شرايط چې له ماشومتوبه ورسره روږدی و، بيا ورته برابر بېدل، د آرامۍ او کراريې خوږ احساس ورته پيدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده.دهغه اوس دا هم خوښېده چې(نه په روسي ژبه ،ځکه دوی په فرانسوي غږېدل)لږ تر لږه د وطن له مينې نه په ډکه ژبه وغږيږي او له اتريشيانو نه د روسانو دکرکې (چې تر هر وخته زياته شوې وه)په ځرګندونه کې ځان شريک وګڼي.

بېليبين، پنځه ديرش کلن ،يووزري سړی و ،چې دټولنيز دريځ له مخې له سردار اندرې سره سيال او هم کچه و.هغو لا په پترزبورګ سره پېژانده، خو سردار ويانا ته دکوتوزف،دسفر په لړ کې هغه سره انډيوالي پيل کړې وه.

هغه شان چې ځوان سردار اندرې ته په پوځي چارو کې ښه راتلونکې په لاره وه،دغه شان بېليبين،ته د بهرنيو چارو په وزارت او ديپلوماتۍ کې تر هغه نه ښه وياړونه په مخ کې پراته وو.بېليبين، که څه هم لاځوان،مګر په چارو کې خورا باتجربه او ځيرک ځکه ګڼل کېده چې له شپاړس کلنۍ نه يې د ديپلوماتې کار پيل کړی و.هغه په پاريس او کوپنهاګن کې دندې ترسره کړې وې او اوس يې دادي په ويانا کې خورا ګرانه او مهمه دنده په غاړه وه.د اتريش لومړی وزير او هلته زموږ لوی سفير هغه پېژانده او درناوي يې ورته کاوه.هغه دهغو ښېشمېره ديپلوماتانو له ډلې نه ،نه وو ،چې يوازې دځينو ناوړو دودونو ،له ځينو چارو نه په ډډه کولو او دفرانسوي ژبې په ويلو ښه ديپلمات واوسي،بلکې دهغو ګوته په شمار ديپلوماتانو له ډلې نه وچې دښو کارونو دسرته رسولو دتوان په درلودلو او له هغو سره دښې پايې مينې له لارې پېژندل کېږي او نوم ګټي.که څه هم له ځايه تنبل و ،خو کله کله به تر سپيدو پورې دکارد ميز تر شا پاتې کېده.

کارونه به چې هرڅو مره او هر رنګ و ،دهغه دکار خورا ښه کيفيت به نه بدليده.هغه دکار بڼې ته اصلا پام نه کاوه،بلکې تل يې پاملرنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکار کیفیت ته و...په لیکنه او دګزارشونو په جوړلو کې یې لوی استاد و ،دغه راز په لویو غونډو کې به یې خپلو ویناوو ، ټوکو او غږېدا ته خورا پاملرنه ساتله او په هغو کې یې ښه مهارت لاره...دده دخبر ځانګړتیا دومره نومولې شوې وه ،چې په ویانا کې دهغې لنډې او بې ساري خبرې په ډېرو ځایو کې دمتلونو او غوره ویناو په ښه کارېدې.

دهغه ډنګره ،ژېړه او ضعیفه څېره ، ژورو ګونځو پوښلې وه...ددغو ګونځو خوځېدا دده په څېره کې دهر بدلون ښښې ټاکلې.کله به یې پر تندي سوروري ګونځې خورې شوې او وروځې به یې پورته لاړې او کله به یې وروځې رابښکته شوې او په غومبورو کې به یې لویې لویې ګونځې پیدا شوې ،خو دهغه شنې ،رڼې وړې سترګې به تل مخامخ او خوشاله غږېدلې.

هغه وویل:

-ښه نو !اوس دې نو د مېړانې او زړورتیا کیسې کوه.

بالکونسکي ،په خورا کمداني او پرته له هغه چې په پوځي عملیاتو کې دخپلې ونډې او اغېز په اړه یادونه وکړې د جګړې د اخ وډب دبهیر او له ده نه ددفاع دوزیر دهرکلي کیسې وکړې او خپلې خبرې یې په دې ټکو پای ته ورسولې:

-لنډه به یې درته وایم چې دوی له ما او د بري له هغه زیري نه چې ما راوړی و ،داسې هرکلی وکړ لکه دکاروان دسپي اویو نابللي مېلمه په شان.

بېلیبین ،وموسېد او په دې موسکایي دبشرې ګونځې سره آوارې کړې. هغه لاسونه سره لرې ونیول ،دتندي ګونځې یې پر چپې سترګې راټولې، خپلو نوکونو ته ځیر شو او وې ویل:

-ګرانه سرداره ! له هغه درناوي سره سره چې مورږ یې ((د روس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټندوی او ارتدکس))پوځ ته لرو ، ستاسو برى هومره ځلېدونکى نه و.

هغه همداسې په فرانسوي ژبه خپلو خبرو ته دوام ورکړ او يوازې هغه ټکى يې په روسي ويلي چې چاته به يې سپکاوي په کې کاوه.هغه زياته کړه:

- تاسو پوښتنه کو ئ،ولې؟تاسو په خپل ټول پوځ، پر هغه بدمرغه مورتيه،چې يوازې يوه فرقه يې لرله،ورودانګل،خو هغه بيا هم ستاسو له منګلو وتښتېداوځان يې وژغوره،دا نوڅه برى شو؟دلته څه دوياړ وړ دى؟

سردار اندرې ځواب ورکړ:

-که لږ په زغرده اوځانستاينې نه پرته وغږېږو ،موږ کولاى شو ووايو چې،دغه برى د ئولم تر ماتې وروسته لږ ښه و.

-نو چې داسې ده،تاسې لږ ترلږه يو فرانسوي مارشال هم اسير نه شو کړاى؟

-داخوځکه چې دنيايي چارې لکه دپريټ په شان چې انسان يې اټکل کوي،نه ترسره کېږي.لکه هغه شان چې ما درته ويلي و ،موږ اټکل کړى وو ، چې د دښمن دپوځ شا ته دسهار په اووبجو ورسېږو ،حال داچې موږ هلته دماښام په پنځو بجو ورسېدو.

بېليبين وموسېداو وې ويل:

-نو ولې د سهار په اوو بجو ور ونه رسېدئ؟که دسهار اوو بجو ته د رسېدو اټکل شوى و ،بايد چې په اووبجو ورسېدلاى واى.

سردار په هماغه بڼه ځواب ورکړ:

-چې داسې ده،نو تاسو ولې د ديپلوماسۍ له لارې بناپارت سره جوړه نه کړه چې دژيو ،ښار پرېږدئ؟...

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېليبين، د خبرو منځ ته ور ودانګل او وې ويل:

-پوهېږم !غواړئ وو ايي چې د بخارۍ تر څنګه پر پسته څوکۍ ناست د مارشال اسيرول، خورا آسانه کار دی. تاسو رښتيا وايئ، خو په هرحال بيا هم غواړم راته وو ايئ، چې ولې مو کوم يو مارشال اسير نه کړ؟ تاسو له دې ته مه حيرانېږئ، چې نه يوازې د دفاع وزير، بلکې ستر تولواک واعلحضرت، فرانتس، به له دې برى نه خوشاله او نه نيکمرغه شي. هو کې که خبره په ماکې وي، آن زه د روسيې د سفارت يو خوار او بدمرغه سکرترهم د کومې خوښۍ احساس نه کوم.

مخامخ يې د سردار اندرې سترګو ته وکتل او په يوې ناڅاپه خوځېدا يې د خپل تندي ګونځې آوارې کړې.

بالکونسکي وويل:

-اوس زما وار دی چې تاسو وپوښتم، ((ولې))زما ګرانه زه به تا وپوښتم. غواړم دزړه له کومې وو ايم، ښايي دا له هغو نازکو ديپلوماتي کړو نه يو کړه وي، چې زما سر نه پرې خلاصېږي او زه نه پرې پوهېږم. ګوره ! ماک، يو بشپړپوځ ورک کړ، دا يرڅګير څوګ فيرد ينانډ اود ايرڅګير څوګ کارل، خو هېڅ پته نه شته چې هغه مړه دي که ژوندي دي، چېرې او څه کوي؟ يو په بل پسې نه بښونکې تېروتنې کوي او په پای کې کوتوزوف پاتې کېږي او تولـه جګړه. يوازې کوتوزف دی چې رښتيني برى ترلاسه کوي او دفرانسويانو دنه ماتې کوډې ماتوي او د دفاع وزير خو آن نه غواړي چې د دغې جګړې په اړه کومه پوښتنه هم وکړي.

- هو کې زما ګرانه ! په رښتيا لـه همدې املـه !هورا ! د پادشاه په وياړ، دروس په وياړ او دايمان په وياړ. دا ټول سپېڅلي دي. دا ټول خورا ستر ارمانونه دي، خو دا موږ(اتريش)پورې څه اړه لري؟ ستاسو برى

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتریش لپاره څه معني لري؟ښه به دا وي چې دلته د ایرځګیرځوګ فیردیناند او د ایرځګیرځوګ کارل، دبري خبرونه راوړي.هغه متل دی چې وايي ستاسو بری موږ د رخې په اور کې سوځي، پر بناپارت.لږ ترلږه دهغه پر یوې ډلې دبري خبر راړئ، دغه شان خبر به بل خوند ولري.دغه خبر به ددوی لپاره دښې خوښۍ او نیکمرغۍ زیری وي او دوی به دهغه په ویاړ دتوپونو ډزې وکړي، خو داسې بریښي چې ستاسو دغه بری اوویاړ زموږ د لاسي زورونې لپاره دی. دایرځګیرځوګ کارل،له لاسه هیڅ نه کیږي او دایرځګیرځوګ فیردیناندهر کړه رسوایي ته رسي. تاسو په کراری، دویانا له شاره، شاته ځي ،هغه دښمن ته پرېږدئ،له هغه سره مخه ښه کوي او ناري وهئ چې تاسو پوه شي پلازمېنه مو او وايي چې خدای له موږ سره دی، ،زموږ یو جنرال و چې ټولو ته ګران دی، جنرال شمیت، هغه دتوپ دګولیو تر باران لاندې یوازې پرېږدئ او اوس راغلي یاست موږ ته دخپل بري مبارکي وایئ.وبښئ !نو دارا سره ومنئ چې ستاسو دغه راوړی خبر ،تر بل هر څه نه زورونکی او شرموونکی دی.داسې انګېرل کېږي چې دا یو لاسي کار وي. د دې نه بر سیره که تصور وکړو چې رښتیا بری تر لاسه شوی، تصور وکړئ چې ایرځګیرځوګ کارل بری ګټلی، خو ایا دې خبر به دجګړې په ټولیز بهیر کې کوم د پام وړ بدلون راوستی وای؟پوهېږئ، فرانسو یانو ویانا لاندې کړې او نور کارونه خو هسې خورا کړکیچن شوي دي.

- څنګه یې لاندې کړې؟ویانا یې لاندې کړې؟

-نه یوازې دا چې ویانا یې لاندې کړې، بلکې بناپارت د شون برن، په ماڼۍ کې ځای پر ځای شوی دی او زموږ ګران ګراف (وربنا)یې د سپارښتنو د اخیستو لپاره حضور ته ورراون دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالکونسکي دلارې تر ستو مانتيا ،د دفاع دوزير ترساړه هرکلي او دغرمنۍ ترخوړلو وروسته،داسې انګېرله،چې دهغو خبرو په معنې نه پوهېږي چې اوس يې اوري.

ببليبين،خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

-نن سهار ګراف ليشتن فلس، دلته و او هغه ته يې هغه ليک وروښود چې په ويانا کې دفرانسوي پوځونو د پريټ خورا ښه او هر اړخيزه ښودنه کوله.د شهزاده مورا او دنورو او نور...تاسو ګورئ !چې ستاسو برى دلته هومره دچا دخوښۍ وړ نه ده او نه شي کولاى چې تاسو ته د يوه ژغورنکي سردار په توګه هرکلي ووايي.

سردار اندرې،دا په زړه کې ومنله چې په رښتيا هم دده له خوا نه دکرس د جګړې خبر،د اتريش دپلازمېنې دلاندې کولو دخبر په پرتله د وياړ وړ نه دى،نو وې ويل:

-که رښتيا درته ووايم،ماته دساړه هرکلي خبره هومره دپام وړ نه ده،رښتيا بې اهميته ده.په دې بايد پوه شو چې د کرمس په څنډو کې د برې زيرى،داتريش دپلازمېنې د لاندې کولو د خبر په کچه رښتيا هم خورا وړه خبره ده..ويانا څنګه لاندې شوې؟نوهغه دپله عمليات؟دپله پر سر ښکته پورته کولو څه ګټه لرله؟نو هغه شهزاده آورسپرګ څه کول؟موږ تصور کاوه چې شهزاده آورسپرګ به له ويانا نه په کلکه دفاع کوي.

ببليبين،وويل:

-سردار آورسپرګ،په دې خواکې ولاړ دى،يعنې زموږ خواته او له موږه دفاع کوي او تصور کوم چې خورا بده ،خو په هرحال دفاع کوي.او ويانا آپلوه پرته ده.پل لا فرانسويان نه ده نيولى او هيله لرم چې وي نه نيسي،ځکه په پله کې خو ماينونه خښ شوي دي او ټاکل شوې وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه والوزول شي. که داسې نه وای، موږ به اوس دلته نه وای، اوس به د (بوګيمسکي) دغرونو په شيلو کې پټ وای، تاسو او ستاسو پوځ به د توپونو د دوه اړخيز اور تر ګوزارونو لاندې تر لس پنځلسو دقيقو نه زيات دوام نه وای کړی.

سردار اندرې وويل:

-خو په هرحال دا ددې معنې نه لري چې، جګړه چا ګټلې يا بايللې وي.

-برعکس زه داسې فکر کوم چې جګړه پای ته رسېدلې ده او يو زيات شمېر پوچ مغزي هم دلته داسې فکر کوي، خودا زړه نه کوي او له ډاره خوله خلاصولی نه شي. آخر به هغه خبره رښتيا شي چې ما لا د جګړې په لمړي سر کې درته ياده کړې وه بېلبين خپلې سترګې برندې، د تندي ګونځې يې بيا پاکې کړې او خپله يوه غوره خبره يې سردار ته تکراره کړه:

-ماتاته ويلي و، چې دا په دورنشتاين کې، ګرز او ګروز او په ټولي توګه په ټوله جګړه کې دا د باروتو بوی نه دی، چې د جګړې تګلوری ټاکی، بلکې د جګړې تګلوری هغه ځوک ټاکي چې باروت يې جوړ کړي دي. تر لږ ځنډه وروسته يې، خبرو ته دوام ورکړ:

-ټوله خبره په دې کې ده، چې ټولواک الکساندر او د پروس پاچا د برلين په خبرو کې څه پرېکړې کوي. که پروس يووالي ومني او د ټلوالي غړی شي، اتريش به هرومرو دې ته اړوزي چې هغه ومني او له جګړې پرته بله لاره نه شته، کنه له دې نه پرته... يو ازداني لاره بيا هم د جرګو مرکو لاره ده...

سردار اندرې، پر تندي او ټټر صليب وويست، او ناڅاپه يې خپل نازک لاس غوټه کړ او په چغو چغو يې مېز پرسوک وواهه او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-څه بې ساري نبوغ ! دا سړی څومره بختور دی !

د بېليبين په تندې بيا ګونځې راخورې شوې او په پوښتنيز ژبه يې وويل:

-بوئوناپارت يادوی؟

هغه چې د((ئو))په ټکي ښه زور اچاوه بيا وويل:

-بوئو ناپارت؟

زه داسې فکرکوم:اوس چې هغه ،نور نو په شون برن کې ناست دی او اتريش لپاره قانون جوړوي،بيا داحترام لـه مخې د (ئو)لـه ټکي تېر شو.ما خپله خوپرېکړه کړې چې همداسې وکړم او په ساده توګه هغه دبناپارت،په نامه ياد کړم.

سردار اندرې،وويل:

-نه !نه !راځئ لـه ټوکو تېرشو ،دا راتـه ووايئ چې جګړه پـه رښتيا پای ته رسېدلې ده؟

-زه داسې تصور کوم چې اتريش بې واکه پاتې دی او داهغـه څه دي چې دغـه خلک تـر اوسـه ورسره رږدي نـه وو.دهغو دغـه د بې واکـې احساس له هغه ځايه سرچېنه اخلي چې لومړی خو يې ټول ولايت وران او ويجاړ شوي،پوځ يې ماتـه خوړلې،پلازمېنـه يې دښمن لاندې کړې او داسې ويـل کېږي چې ارتدکسان سخت چور اوتالان کوي،دا ټول او ټول د اعلحضرت ټولواک ساردينې، دښکلو سترګو پـه وياړ.هوکې له همدې امله.هوکې خو خبره دې زموږ ترمنځه وي،زما تصور دادي چې هغوی تکل لري موږ وغولوی،ما داسې اورېدلي چې لـه فرانسې سره دروغې خبرې پېيل شوي او پـه پټـه د روغـې کـوم تـړون لاسليک شوي دي.

سردار اندرې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-دا خبره هېڅ شونې نه ده، د دغه رازيوې چارې سرته رسول خورا لوی حماقت غواړي.

بېليبين، وويل:

-که ژوند و، وبه ګورو ! بيا يې د تندي ګونځې راټولې کړې او دې کار د دې معنی لرله چې خبرې نورې نو پای ته رسېدلې دي.

کله چې اندرې، هغې کوټې ته چې دده د ويدو کېدو لپاره جوړه شوې وه، لاړ، د خوب پاک او ښکلې جامې يې واغوستې، له بڼکو نه په جوړ شوې توشکې او سرو بړدې يې ډډه او سر ولګول، داسې يې وانګېرله چې له هغې جګړې نه چې ده يې د برې خبر راوړی و، خورا لرې شوی دی. د پروس ټلواله، د اتريش خيانت، د بنا پارت نوي بری، د هغه پرتمين پريټ او د ټولو اک فرانتس حضورته، دده د سبا ورځې ورتګ، ټول هغه څه و چې خيالونو يې دی په ځان کې ډوب کړی و.

سترګې يې سره وتړلې خو په يوه شېبه کې د توپونو غړمبهارې، د توپکو ډزوو او د ګاډيو د تګ راتګ شورماشور او انګازو د هغه غوږونه کاڼه کړل. بيا يې په تصور کې ليدل چې څنګه سرتېري، د پړي په څېر، په يو ستوي ليک له غره نه راکوزېږي او فرانسويان پر هغو ډزې کوي. هغه داسې انګېرله چې زړه يې له ګبنې رېږدي، له شميت سره ګډ وړاندې درومي او په شا او خوا کې يې د توپونو او ټوپکو ډزو باران ورېږي. دې سره سره هغه د ماشومتوب د مستۍ او شروشور هغه ليونی احساس چې کلونه کلونه پخوا ترينه کډه شوی و، بيا احساس کړ او په زړه کې يې د هغه مينه راغوړېده.

يو وار له خيالو راووت، د ماشومانو په څېر ځان ته ومو سېد او وې ويل:

-هو کې دا ټولې پېښې همداسې، پېښې شوې دي او په خوا رډه خوب وېده شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

بله ورځ هغه ناوخته له خوبه راپاڅېد. له تېرو يادونو نه تر هرڅه لومړي هغه ته دا وريادشول، چې بايد د ټولواک فرانتس حضورته ورشي، بيا هغه ته د دفاع وزير او د هغه له اندازې نه زيات با ادب اتريشي ياور وريه ياد شول. بېليبين او د هغه د تېرې شپې خبرې يې پر زړه وروا وښتې. او دربار ته، ورتګ ته يې ځان چمتو او خپلې ځانګړې جامې يې واغوستې. ډېره موده کېده چې پوره، ښکلې، پاکې جامې يې نه وې اغوستې او ټټرې يې په نښانونو او مډالونو نه و ګاڼلې. خوښ، خوشاله، زړه راښکونکی، صليب په غاړه د بېليبين د کار کوټې ته ورننوت. د سفارت څلور تنه نور غړي هم د هغه په کوټه کې را ډېره وو. بالکونسکې، له سردار ايپوليت کوراګين، سره چې اوس د سفارت منشي و له پخوا پېژندګلوی درلوده. بېليبين، هغه نورو ته ور وپېژاند.

د بېليبين، مېلمانه، داعيانو زامن او بډای ځوانان وو، چې په ويانا او آن په دې وړوکې ښار کې يې ځانته، جلا جرګې مرکې او بنډارونه لرل. بېليبين، چې پخوا په خپله د دغې ډلې مشر پاتې شوی و، هغوی د (خپل) په نامه يادوه. د دغې ډلې غړي چې څه کم ټول ديپلوماتان وو، په خپلو خيالونو او دنيا کې ډوب وو، هغه خيالونه او دنيا چې جګړې او سياست پورې يې هېڅ اړه نه لرله. د هغوی ټوله مينه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوالتیا پرتمین بڼه ای ژوند ، له ځینو ښځو سره د پټې مینې او اړیکو ساتل او یا د سفارت ورځداني چارې وې.

دغو ښاغلو ، په خورا مینې او خواخوږي، سردار اندرې هم د خپلې ډلې یو تن وګاڼه.(دغه ویاړ ډېرو لږو کسانو ته ور په برخه کېدای شو).دوی د نزاکت او له سردار اندرې سره د خبرې د پیل په توګه له هغه نه، د جګړې او د روس د پوځ د بري په اړه څه پوښتنې وکړې، بیا خبرې ټوکو او کرار کرار د یو بل غیبت ته ور واوښتې او بس.د دیپلوماتانو له ډلې نه یوه تن، چې د خپل یوه ملګري د ناکامیو په اړه غږېده وویل:

- د اداري دفتر هغه ته ویلي چې د لندن په سفارت کې دده ټاکنه، دده دلوړتیا معنې لري او دی باید دغه ټکي په پام کې وساتي.یارانو ! نه پوهېږم تاسو دده خبرې داورېدو په وخت کې د هغه دڅېرې تصور کولای شي او کنه؟

-خو زه به یې لا له دې نه بد تره درته ووایم،دا بد مرغه کوراګین،درته یادوم،چې دغه د ښځو لېوال ،له همدې بد مرغۍ نه لا ډېرې ګټې اخلي.

سردار ایپولیت، چې پر یوې لاستي لرونکې څوکۍ ډډه لګولې او پښې یې ښکته ځړولې وې، په کړس کړس خندا وویل:

-ښه !ښه داسې ده،نو وایه !

یو بل غږ واورېدل شو:

-دا د ښځو لېوال لکه مار .ښځو پسې تاوېږي.

بېلیبین،مخ سردار اندرې ته ور واړاوه او وې ویل:

-ښاغلیه بالکونسکې !ته نه پوهېږې چې د ښځو په منځ کې د دغه ښاغلي برې، په بې رحمیو او نادودو کې د فرانسویانو د پوځ(نېږدې و چې ووایم د روسي پوځ)د بري په کچه څو برابر دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار ایپولیت وویل:

-ښځه د نارینوو ،ملګرې ده.او د خپلو عینکو له شا نه یې خپلو لوړو شویو پښو ته وکتل.

بېلیبین،د ایپولیت،ترخنګ کېناست،پر تندي یې ګونځې راخورې کړې او خبرې یې بیا سیاست ته ور واړولې،سردار اندرې او نور ټول د هغه شا وخوا ته ورټول شول.

ایپولیت،ځان خپل ځای کې ځای پر ځای کړ ،ټولو ته یې په ځیر ځیر وکتل او وې ویل:

-د برلین حکومت نه شي کولای داوسنۍ ټلوالې په اړه خپل نظر څرګند کړي،ځکه بیا به..لکه هغه شان چې یې په خپل وروستي یادښت کې...تاسو پوهېږئ..هو کې تاسو پوهېږئ..تر هغه چې اعلحضرت ټولواک خپله په دغې ټلوالې کې بدلون را نه وړي..هغه د سردار اندرې لاس را ونیو او وې ویل:

- صبر وکړئ،زما خبرې لا پای ته نه دي رسېدلي.زما په اند چې تر نه مداخلې به مداخه غوره او اغېزمنه وي..

لږ ځندنی غوندې شو او وروسته یې وویل:

- هغوی نه شي کولای د نوامبر داته ویشتمې په یادښت سترګې پټې کړي او هر څه ختم وګڼي..

دلته وچې د سردار اندرې لاس یې پرېښود او په دې توګه یې څرګنده کړه چې خبرې یې نور نو پای ته رسېدلې دي.

بېلیبین،چې له خورا خوند او خیال نه یې څڼې ،لکه خولۍ پر سر وځنډلې، وویل:

-په رښتیا چې زموږ د زماني دیموسفون یې،هغه جوهر چې تا په خپله ژبه کې نغښتې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو له خندا نه بډوډي نيولي وو، خو ايپولت، بيا داسې خندل چې نږدې وو نفس يې وخبږي.هغه چې له خندا وران وران کېده، خو بيا يې هم نه شو کولای د خپلې هغې خندا مخه ونيسي.داسې خندا چې د هغه د يوډوله ګونځې مخ، ګونځې يې پاکې کړې وې.

بېليبين، وويل:

- ګورئ ښاغلو !بالکونسکې په دې کور او په ټولې توګه په برن کې زما مېلمه دی او زه هيله لرم چې د ټول توان او امکان په اندازه دلته، هغه ته د ژوند خوندونه او لذتونه ورو ښکم.که په ويانا کې وای دا کار به خورا آسانه وای، خو دلته په دې خوارۍ موراوا، کې به دا لږه ګرانه وي.تاسو د تياتر غم وخورئ، زه به داعيانو او بډايانو بنډارانو جوړ کړم او تاسو ايپوليته، د ښځو چارې راسمې کړئ، يوه تن وويل:

- هغه بايد له آملې سره اشنا شي، ښکلا ده، ښکلا، هغه چې دا ويل، د ګوتو څوکې يې له خونده مچو کړې.

بېليبين، وويل:

-دې وينزبښوونکي سپاهي ته بايد د انساني لارو چارو لارښوونه وشي.

بالکونسکې، خپل ساعت ته وکتل او وې ويل:

-درنو ښاغلو، خدای پوهېږي چې زه وکولای شم، ستاسو له دې مېلمه پالنې نه خوند واخلم، زه بايد نور، نو لاړ شم.

-چېرته؟

- د ټولواک کتنې ته.

- آها !هو.

اوله شا وخوا نه، څو نور غږونه واورېدل شول:

- ښه نو بالکونسکې، تر بيا ليدو پورې، تر بيا ليدو پورې، سرداره !

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغرمې ډوډۍ ته ځان راورسوئ، ستاسو هرکلی به په لیمو وکړو.
بېلیبین،د سردار اندرې ،دبدرګې په لړ کې وویل:
- له ټولواک سره دخبرو په لړ کې هڅه وکړئ، په لاره کې پرتو کورونوته د خوړو او کالو درسېدو په نظم، ترتیب او ستاینې خبرې وشي.
بالکونسکې په موسېدو موسېدو کې ځواب ورکړ:
-زړه مې غوښتل چې وې وایم،خو څومره او څنګه چې زه په دې اړه پوهېږم،دا کار نه شم کولای.
_ ښه ده ! ښه ده ! چې داسې ده نو هڅه کوه چې زیاتې خبرې وکړئ، که څه هم هغه ددغه راز لیدو کتنو خورا لېواله دی،خو خپله نه دغږېدو مینه وال دی او نه غږېدای شي وخپله یې وګورئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ټولواک فرانتس، د هرکلي په ترڅ کې سردار اندرې ته چې د اتریشي افسرانو په منځ کې ولاړ و، ځیر او یوازې یې خپل اوږد سر هغه ته د درناوي په نښه وښوراوه، خو تر مراسمو وروسته هماغه پرونی یاور په خورا ورین تندي، د ټولواک له خوا دده د منلو هیله اندرې ته څرګنده کړه.

ټولواک، د اندرې د منلو په وخت کې د کوټې په منځ کې ولاړ و. مخکې له هغه چې ټولواک خبرې پیل کړي، سردار اندرې، دې خبرې ډېر حیران کړ، چې ټولواک خورا نا ارامه او داسې یو حالت لري چې ګواکې نه پوهېږي چې څه ووایي، څه وکړي او رنګ یې هم سور شوی و.

ټولواک، ناڅاپه وپوښتل:

-غواړم وپوښتم، جګړه څه وخت پیل کېږي؟

سردار اندرې ځواب ورکړ او بیا د لومړي ځل لپاره نورې هماغه شان ساده پوښتنې:

- د کوتوزوف روغتیا څنګه ده؟...

-څه موده کېږي چې له کرمس نه راخوځېدلي یاست؟ او همدې ته ورته نورې پوښتنې. د ټولواک له ژبې داسې څرګندېده چې غواړي یوازې او یوازې خپلو یو څو پوښتنو ته ځواب پیدا کړي. او دا له ورایه څرګنده وه، چې هغه دده پوښتنو د ځوابونو اورېدو ته هم هومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوالـه نه دی.

-جګړه به کوم ساعت پیل کېږي؟

بالکونسکي، ځواب ورکړ:

-ستر ټولواک !نه شم کولای په پوره توګه وو ایم چې، څه وخت او په کوم ساعت به جګړه پیل شي، خو دا کولای شم وو ایم چې دورنشتاین کې چې،زه خپله هلته وم، له شپږو بجو وروسته جګړه پیل شوه.

بالکونسکي، د ځوابونو په ورکولو کې ځکه خورا لېواله بریښېده چې تصور یې کاوه ددې وخت یې پیدا کړي، چې د جګړې رښتیني انځور هغه شان چې دی غواړي او په خپل خیال کې یې ګرځي، اعلحضرت ټولواک ته وړاندې کړي.

خو ټولواک وموسېد ،دهغه خبرې یې پرېکړې او وې ویل:

- څو میله؟

- د اعلحضرت هدف، واټن دی؟له کوم ځایه ترکوم ځایه؟

- له دورنشتاینه تر کرمسه پورې!

- درې نیم میله، اعلحضرتا!

- فرانسویانو د سیند کینه غاړه پرېښوده؟

- د استخبارتي خبرونو له مخې دهغوی وروستي پوځیان پرون شپه، په جالو کې له سیند نه اوښتي دي.

- په کرمس کې واښه په پوره اندازه پیدا کېږي؟

- هو کې اعلحضرتا !د اړتیا په اندازه.

- خو ټولواک دهغه خبرې بیا پرې کړې:

- -جنرال شمیت په څو بجو ووژل شو؟

- تصور کوم په اوو بجو.

- په اوو بجو وافسوس، افسوس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ټولواک د مننې په نښه سر ټيټ کړ او سردار اندرې، نور نو، ترې راووت. د راوتلو سره سم ټول درباريان تر ښه چارچاپير او له هرې خوا نه پر هغه د مهربانو سترګو او خوږو ويناوو باران جوړ شو. پروني ياور په دې ګيله منده و، چې ولې پرون په دربار کې پاتې نه شو او نن يې په خپل کورکې د پاتې کېدو سلا ورته کړې ده. د دفاع وزير هغه ته ورووړاندې شو او د ټولواک له خوا يې هغه ته د ماري تېرزې، په نامه د دربيمې درجې نښان د وياړلو له امله مبارکي وويله او د (ټولواکې) ملکې ځانګړي ياور، هغه ته د ملکې حضور ته د ورتګ بلنه ورکړه. آرڅګير څوګ، هم هيله لرله چې له هغه سره کتنه ولري. سردار اندرې نه پوهېده چې لومړی چاته، ځواب ووايي. څو شېبه يې ځنډ وکړ، چې خپل خيال سره راټول او خبرې راسمې کړي. د روسيې سفير د هغه له غاړې نه لاس تاو کړل، د کړکۍ خواته يې بوت او خبرې يې ورسره پيل کړې.

د بېليبين د خبرې برخلاف، د هغه له خوا د راوړل شوي خبري زيري، په خورا ښه توګه هرکلي وشو. په کليسا کې له هغه نه د مننې او درناوي غونډه جوړه شوه. کوتوزف، ته، په لوی صليب ګاڼل شوی د ماري تريزه، نښان ډالۍ او د پوځ نورو افسرانو ته هم مډالونه او نښانونه وروبښل شول. له هر پلوه بالکونسکې ته بلنې ورکول کېدې او ټوله ورځ يې د اتريش دلويانو او مخورو په ليدنې او کتنې تېره کړه. وروسته له هغه يې چې د مازديګر په پنځو بجو ټولې ليدنې کتنې پای ته ورسېدې، په خپل ذهن کې يې هغه ليک جوړاوه چې غوښتل يې د جګړې او د سفر د بهير په اړه خپل پلار ته وليکي. هغه د بېليبين خواته ورستون شو. د هغه کور دروازې ته نېږدې چې بېليبين، په کې مېشت و، له کالواو وسايلونه يوه نيمايي کراچۍ ولاړه وه. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلیبین، چوپړ، فرانتس په خورا سختۍ یو بکس را کشکود، هغه دده له راسېدو سره سم له وره راووت، بالکونسکي له هغه نه وپوښتل:

-فرانتس، څه خبره ده؟

په داسې حال کې چې په سختۍ یې په کراچۍ کې کالي بارول، ځواب ورکړ:

-جلالتمابه! بیا وخوځېدو، باید لرې لاړ شو، دا خبیث همداسې لکه سیوری راپسې دی.نه مو پرېږدي.

سردار اندرې، وپوښتل:

-څنګه؟ څه دې وویل؟

بېلیبین، د سردار اندرې هرکلي ته له کوره راووت.دهغه په تل ترتله ارامه څېره کې د ناآرامۍ او ګبنۍ نښې څرګندې وې.

هغه وویل:

-نه !نه !دا باید ومنئ، چې دا ډېره په زړه پورې ده، فرانسوي پوځ بې له هر ډول خنډ نه په خورا آسانۍ له د تابور(د دانیوب پر سیند یو پل)له پله نه را پورې وتل.

د سردار اندرې سر په دې خبرو هېڅ نه خلاصېده.

-تاسو څه بلا وهلي یاست، له هغو خبرو نه چې ټول خلک دښار په هره کوڅه کې خبر دي، خو تاسو بې خبریاست.

-زه له ارشګیرڅوګین سره وم، هلته خو ما هېڅ وانه ورېدل.

سردار اندرې په تلوار وویل:

-او دا دې هم ونه لیدل چې ټول د بارونو په تړلو لګیا وو.

-نه، ومې نه لیدل، خبره څه ده؟

-خبره څه ده؟خبره داده چې فرانسویان له هغه پله نه چې آورسپرګ، دهغه ساتنه کوله، تېر شوي، دا بل پل هم الوزول شوی نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، مورا ، اوس د برون خواته روان دی او نن وسبا به دلته وي.
-څنګه به دلته وي؟ څنګه کېدای شي، هغه پل وا نه الوزل شي، چې ماینونه په کې خښ شوي دي.
-دا پوښتنه چې زه یې کوم، دا هغه څه دي چې هېڅوک آن بناپارت هم نه پرې پوهېږي.
بالکونسکي اوږې پورته واچولې او وې ویل:
-که فرانسویان له پله نه راتېر شوي یې، دا معني لري چې پوځیان هم وژل شوي او له نورو سره یې اړیکې هم شلېدلې.
بېلیبین، ځواب ورکړ:
-خبره هم په همدې کې ده، اوس نو غوږ شه، هغه شان چې مې وویل، فرانسویان ویانا ته رسېدلي، په دې کې هېڅ خبره نشته.تر هغه یوه ورځ وروسته، یعنی پرون، ښاغلي مارشالان، هریو مورا ، لان او بلیار سواره د پله لورته خوځېدلي.(درې واړه دګاسکوینې اوسېدونکې دي)
-یوتن وویل:
-ښاغلو تاسو پوهېږئ چې د تابور پله ته ماینونه ایښودل شوي دي او په زرګونو نیرنګونو ساتل کېږي.د هغه پله پای کې یوه له ګواښه ډکه تللې لاره او پنځلس زره مېشتو سرتېروته سپارښتنه شوي چې پل والوزوي او پربنږدي چې موږ له هغه نه ،واوړو ، خو که موږ وکولای شو دغه پل ولکه کړو ، جلالتماب ناپلیون به خوشاله شي.درځئ چې درې واړه لاړ شو او پل لاندې کړو ، هغه دوه نور جنرالان هم دغه وړاندېز خوښوي او وایي چې درځئ.هغوی خوځېږي، پل لاندې کوي او له هغه نه اوړي.اوس له خپلو ټولو پوځونو سره د دانیوب دې خواته رارسېدلي او زموږ پلو ته په ځک کې دي.هوکې زموږ او ستاسو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخابراتي اړيکو.

سردار اندرې په خورا غمجنې او خواشينې ژبې وويل:

-دا د ټوکو وخت نه دی.

دغه خبر د سردار اندرې لپاره هم د خوښۍ او هم د خواشيني وړ و.همدا چې پوه شو ،د روس پوځ په داسې يوه ګواښمن حالت کې دی چې د ژغورنې هيله يې نه شته، په خيال کې ورتاو شوه چې قسمت دی دې ته ګمارلی دی، چې دی به د روس پوځ له دغه بد مرغې کندې نه راژغوري،دده په زړه کې تېره شوه چې دا حالت دده لپاره د ،دوه تولن (تولن د فرانسې په سهيل کې يو پوځي بندر دی چې په ۱۷۹۳ کال کې هغه انګريزانو لاندې کړاو بيا هغوی د ناپليون په مشرۍ چې هغه وخت يو نوم ورکی سپاهي وه ،له هغه ښاره وشړل شول) بڼه لري، چې دی به له يو نوم ورکي سپاهي نه راباسي او د وياړ لوري او لارې به ورته پرانيزي.د بېليبين ،دخبرو د اورېدو په لړ کې يې تصور وکړ چې څنګه به سترې قوماندانۍ ته د رسېدو سره سم د جګړې په شورا کې داسې وينا کوي، چې کولای شي په يوازې ځان پوځ وژغوري او د دغه چارې سپارښتنه او د هغه د سرته رسولو واک يې خپل کړی دی.

بېليبين، وويل:

-ټوکې نه کوم،دا ربښتيا او خورا د خواشيني وړ خبره ده.هغه ښاغلي، يوازې او بې ملګرو د پله سر ته راځي، سپينې جنډې پورته کوي، له پله نه زموږ پلو ته رانږدې کېږي او داډ ورکوي چې د روغې او اوربند تکل لري.دا خبره دا معني لري چې دغه فرانسوي مارشالان له شهزاده آورسپرګ سره د مرکې لپاره راغلي دي.د پل افسر پيره دار ،هغه ته د پله په سر هر کلي وايي ،مارشالان په خپلو ګاسکونځي (د ځای نوم دي)ټوټکو او ببولالو هغه تېرباسي ،ورته وايي چې جګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای ته رسېدلې او ټولواک له آورسپرګ سره د کتنې هیله لري، داسې نورې خبرې او کیسې.او په دې پلمه هغوی پیره دار افسر اورسپرګ ته وراستوي.

ښاغلي مارشالان،له اتریشي افسرانو نه غېږې تاووي،هغوی نازوي،له هغوی سره ټوکې ټکالې کوي او آن د توپونو په سر ورسره کیني.په دې وخت کې یو فرانسوي افسربې له هغه چې دچا ورته پام شي، کرار کرار،د پله خواته ورځي او د ماینونو خریطهٔ اوبو ته ارتېږي او پله ته ورنیږدې کېږي.په پای کې،زمونږ،ګران په خپله قوماندان تورنجنرال شهزاده آورسپرګ فن ماوترن، راځي: مهربان دښمن ! د اتریش د پوځ تر ټولو ستر سردار !او د ترکیې دجګړې اتل !جګړه پای ته رسېدلې ده.دښمني ختمه ده او مونږ کولای شو دیوبل لاس کېښکاږو.ټولواک ناپلیون د شهزاده آورسپرګ،دلیدو دمینې په اور کې سوځي، که په لنډه ووایم،دغه ښاغلي،په چل او دوکه کې ربښتیني ګاسوکوځیان دي، هغه ته ډېرې ستاینې او چوغولي کوي ،په غوړمالۍ او ټیټوالي تېرباسي،په ښکلې خواخوږۍ دځان لېوالـه کوي ...فرانسوي ډګرول پر پله یرغل کوي،دتوپونو ننبه له منځه وړي اوفرانسوي پوځیان پر پله ولکه ټینګوي.

بېلیبین،چې د پېښې د ستاینو انځور لږ آرامه کړی و ،زیاته یې کړه:

-خو له ټولو نه دپام وړ خبره خو لا داده چې دهغه توپ ساتونکي چې د توپ ډزې یې د پله دالوزلو لپاره په ننبه شوې وې، کله چې ویني فرانسوي سرتېري په چټکۍ د پله پر سر وړاندې درومي،غواړي پر هغو ډزې وکړي،خو دغه مارشالان دهغه لاس نیسي او دې کارته یې نه پرېږدي، ساتونکې چې له ورایه ترآورسبرګ نه ځیرک ښکارېده ،آورسپرګ ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-دوکه کړي یې یاستئ،وګورئ،فرانسویانو ته وګورئ،چې وړاندې روان دي.

مورا ،ویني چې که ساتونکي خبرو ته پرېږدي،هلې ځلې یې ټولې هدر ځي...مخ آورسترګ،ته وراړوي، او وایي :

-نو هغه اتریشي انضابط چې آوازې یې په ټوله دنیا کې خپرېږي،هغه چېرته دي؟

تاسو څنګه اجازه ورکوئ چې یو لاس لاندې ځوک،له خپل مشر سره په دې ژبه وغږېږي؟واورئ !په ربښتیا چې د حیرت وړ خبره ده. دا خبره په آورسپرګ،خورا بده لګي او سپارښتنه کوي چې ساتونکي ونیسي...

سرداراندرې،چې د ټپي پوځیانو خیرن ککړ کالي ،باروت او د هغه لوګي ،دتوپونوغړمبهاري او د ځان راتلونکې ویاړونو دسترګو په وړاندې انځورول،وویل:

-کېدای شي دوکه او خیانت وي.

بیلیبین،خپلو خبروته دوام ورکړ:خیانت نه دی !دا پېښه دربار لاپسې خواره وي.دا نه خیانت دی،نه بې غیرتي ده او نه حماقت !دا کټ مټ د ئولم د پېښې تکرار دی...داسې په چرت کې لاړ چې ګواکې یوه په زړه پورې ټکي پسې ګرځي،تر یوه لنډ ځنډ نه وروسته یې وویل:

-موږ ته هم د ماک پېښه راپېښه شوې ده .

او د دې خبرې سره سم یې دا احساس کړه چې ګواکې ټوکه یې ویلې ده ،داسې دخوند اورنګ ټوکه چې دټولو بنداړونو خوند به وي.هغه ګونځې چې تر هغه وخته یې په تندي خورې وې،په چټکۍ ټولې شوې او دا دده دډاډ ننښه وه.په داسې حال کې چې پر شونډو یې موسکا ورکېده،په خپلو نوکونو یې سترګې لاپسې خښې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناڅاپه یې اندرې ته چې پاڅېدلی و او غوښتل یې خپلې کوټې ته لاړ شي، مخ ورواړاوه او وې ویل: چېرته ځئ؟
-نور نو ځم.
-چېرې؟
-ستري قوماندانۍ ته.
-تاسو خو غوښتل چې یوه دوه ورځې نور هم پاتې شئ؟
-نه! اوس چې څومره ژر لاړ شم، هومره به ښه وي.
وروسته له هغه یې چې د تګ لپاره داړتیا وړ څیزونو د راټولو سپارښتنه وکړه، خپلې کوټې ته لاړ.
بېلیبین، هغې پسې کوټې ته ورننوت او وې ویل:
- پوهېږې ګرانه! زه دتا په خیال کې یم، تاسو ولې ځئ؟
بیا یې دخپلې زړورتیا لپاره دخپلې بشرې ټولې ګونځې پاکې کړې.
سردار اندرې، په پوښتنیز توګه خپل پوښتونکي ته وکتل، خو هېڅ یې ونه ویل.
-نو تاسو ولې ځئ؟ زه پوهېږم چې اوس پوځ ته سخت ګواښ ورپېښ دی اوپه تلوارځان مرستې ته وررسوئ، زه ستاسو ددې احساس درناوي کوم، ګرانه سرداره! دا په رښتیا دیو اتل ځانګړتیا ده.
سردار اندرې، ځواب ورکړ:
-نه! هېڅکله داسې نه ده.
-مګر تاسو چې دومره فیلسوف ډوله یاستئ، ولې نه غواړئ چې پوره یو فیلسوف شئ؟ که له بلې خوا تاسو دې خبرې ته ځیر شي، ته به وګورې چې هرڅه بل ډول دي، ستاسو دنده داده چې دجګړې خبرې نورو ته پرېږدئ، هغو ته چې دبل هېڅ کار نه دي... تاسو ته نه چا د ستنېدو سپارښتنه کړې او نه دلته چا تاسو ته ویلي دي چې لاړ شئ، نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې کبله تاسو کولای شئ دلته پاتې شئ او بیا وروسته چې خپل بدمرغه تقدیر هرچېرې بو تلئ، تاسو به هم راسره مل یاستئ. داسې سره وایي، چې اولموتز، ته روان یو. له ښه بختـه اولموتز، خورا ښکلی ښار دی. دواړه به په ګډه، زما په ګاډۍ کې یوځای، په ارامۍ او اسودګۍ، هلته لاړ شو.

بالکونسکي، وویل:

-بېلیبینه !ټوکې پرېږده!

-زه دزړه له کومې او په رښتیا له تاسره غږېږم، تاسو کولای شئ، له ماسره پاتې شئ، چېرې ځئ؟ له دې تګ نه ستاسو موخه څه ده؟ دوې خبرې دي(دخپلې چپې شقیقې ګونځې یې راټولې کړې)یا بـه لا سترې قوماندانۍ ته نه یورسېدلي چې د روغې تړون به لاسلیک شي اویا بـه دکوتوزف، دپوځ دماتې او دماتې درسوایۍ ډنډورې رارسېږي.

-بېلیبین، داسې وانګېرله چې خبرې یې خورا قناعت بښونکې او غوڅې دي او بیایې دخپلې څېرې ګونځې پاکې کړې.

سردار اندرې په کراره او سړه ژبه ځواب ورکړ:

-زه نه شم کولای دغه راز قضاوت وکړم. او په زړه کې یې وویل:

-ځم چې پوځ وژغورم.

بېلیبین، وویل:

-ګرانه سرداره !تاسو په رښتیا اتل یاستئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

سردار اندرې، په هماغه شپه د دفاع له وزيره سره تر کتنې او خدای پامانۍ نه وروسته. بې له هغه چې چېرې او څنګه به وي، د روس له پوځ سره د يو ځای کېدو په تکل وخوځېد. هغه له دې نه وېره لرله چې د کرمس، په لارې د فرانسويانو لاس ته ورنه شي.

په برن کې، د ربار پورې تړول اړوند د بارونو، ګېډيو او کاروان په ترلو لګيا وو. هر څه د الموتز، د ښار تګ ته چمتو و. د اتسلس دورف، ښارګوټي ته نېږدې، سردار اندرې هغه واټ ته ورسېد، چې روسي پوځ هلته په خورا تلوار او ډېرې بې نظمۍ ګډ وډ روان و. ګاډۍ او کراچۍ داسې درنې بار او داسې بې نظمه روانې وې، چې هېڅچا خپله لاره ابستلای نه شوه. سردار اندرې، د يوه قزاق قوماندان نه يو آس او يو ياور واخيستل، هماغه شان ستړی او وږی د پوځ په دغه ګډوډ کاروان کې له خپلې ګاډۍ سره چې دده درانه بارونه پرې بار و، د روس د پوځ دستر قوماندان د لټونې لپاره ځان مخکنيو کرښو ته ورورساوه. په لاره کې يې د پوځ په هکله خورا زورونکې او غمرلې، آوازې اورېدې او د پوځ ګډوډۍ او له هغه نه د تېښتېدونکو پوځيانو منډو او ګېډۍ دده په زړه کې دا راتازه کوله چې ګواکې د دوی د پوځ په اړه تولې بدې آوازې رښتيا وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې ته د ناپليون دهغه فرمان ټکې وریاد شول چې دجګړې د پیل نه مخکې یې، د فرانسوي پوځ په نامه لیږلی و:

- "پرروسي پوځ به چې دانګلستان په زړو ،زموږ په وړاندې دریدلی، هم هغه څه راولو چې د اتریش پر پوځ(دئولم ماته)مو راوستي و "

دغو خبرو که په هغه کې له یو پلو ددغه ستر پوځي سردار دنبوغ په اړه حیرت راپاراوه ،نو له بله پلوه یې په هغه کې هم د سپکاوي او هم دویاړ او هیلې روح او احساس را لمساوه.هغه په زړه کې تېرو له:

- څه فکر کوئ چې له مرګه پرته ،بل څه پاتې نه دي؟نو څه؟که دې ته اړتیا وي،نو داهغه چاره ده ،چې تر نورو نه یې زه هم په ښه توګه سرته رسولای شم.

سردار اندرې،د سرتېرو او دهغو دګاډیو دغه سره شلیدلي، پرزېدلي ،تالان والان کاروان ته ،لیږد بدونکو کراچیو ،هغو آسونو او قاطرو ته چې توپونه پسې تړلي وو ،بیاهم ګاډیو او ګاډیوته چې یو په بل پسې په تلوار او بې نظمه په منډو کې وې، او کله به بیا درې درې یا څلور څلورو کتار جوړاوه او له ختو او چېکړو نه په ډکو لارو کې به یې یوله بله دمخته کېدو هڅې کولې ،په خورا کرکې کتل.له هرې خوا ،له شا ،له مخې ،تر هغه ځایه چې انساني غوږو یې داورېدو توان لاره،دګاډیو دارابو ،دهغو دڅرخونو ،دتوپونو غرمبهاري،دآسونو دسمونو ترپکهاري،دسورو دمتروکو شرقهاري او آسونو او قاطرو ته دهغوخاوندانو دښکنځلو شورماشور ،دپوځیانو تر منځ یو بل ته دښکنځلو غږونو انګازې اچولې وې.د واټونو څنګ ته لوېدلي او پښو نه پاتې آسونه ،ماتې، خرابې ګاډۍ او کراچۍ چې هېڅ ښکاره نه و ، چې په کومه او دچا په هیله به یو نیم سرتېری یا افسر دهغو څنګ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ترزنې ناست و ،لیدل کېدل کله به یو ډله سرتېرو چې خپل ټولی یا کنډک نه به ورک شوي وو ،په ډله ایزه توګه کوم کلي یا کورونو ته مخه کړه او له هغې خوانه به یې کوم چړک ،پسه یا هیلۍ سره را ،روان وو.بله ډله به بیا ترڅنګنو پورې په خټو کې نښتې وه.او دمټو په زور به یې له خټو نه توپونو راویستل او د وړاندې تګ هڅه به یې کوله. پرآسونو دلګېدونکو متروکو غرب به زړونه رپول، سمونه به ربړد بدل او په ګوګلونو کې به زړونو توپونه وهل.هغو افسرانو چې دنظم او څارنې دنده یې لرله،ددغه بې پایه کاروان په دغه اله ګوله کې به پر خپلو آسونو سواره ،ښکته پورته،ځغلېدل او دهغو چغې او نارې به له خورا لرو لرو ځایونه په سختۍ اوربدل کېدې.دهغو له څېرو نه دا له ورایه ښکارېده چې نور نو هغوی هم ددغې اله ګولې او شورماشور له آرامه کېدو او په هغه کې دنظم له راوستو نه ناهیلي او ستومانه شوي دي.

بالکونسکې ته د بېلیبین،هغه خبره وریاده شوه چې ویل یې:

- دا دې هغه د ارتد کس مېړنی پوځ.

هغه چې د ستر قوماندان دپیدا کولو هڅه کوله،نو هر چېرې به کاروان ته ورنږدې او له هرچا نه به یې د هغه دځای پوښتنه کوله.

دده مخې ته یوه عجیبه یو آسیزه ګاډۍ چې سرتېرو ته یې څه په لاس ورغلي و او پرهغې یې کې بار کړي و ،روانه و.هغه دکراچۍ او ګاډۍ ترمنځ یو شي وه.ددغې کراچۍ پر لومړ چرمي څوکۍ کې یوه ښځه چې ځان یې په شال او یو ټکري کې مروړلی و ،ناسته وه. سردار اندرې چې غوښتل یې له یوه سرتېري نه خپله پوښتنه وکړي،خو ددغې ښځې ناهیلو زاریو یې پام ورواړاوه.څارونکي افسر،ددغې کراچې یا ګاډۍ چلوونکې په دې پلمه چې ګواکې له نورو نه دمخته کېدو هڅه کوي،آس کلک کلک واهه.دڅارونکي دمتروکې دګذارونو غرب له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورایه او رېدل کېده.ښځې په ډېر آواز زارۍ کولې.همدا چې سترګې یې په سردار اندرې ولګېدې،سر یې له پردې نه دباندې کړ، خپل ډنګر لاس یې وښوراوه او په زاریو زاریو یې وویل:

-ښاغلیه یاوره !ښاغلیه یاوره !دخدای لپاره مرسته راسره وکړه ...زه د اووم ښکارې کنډک د داکتر مېرمن یم !ما نه پرېږدي چې لاړه شم،موږ له کنډکه پاتې شو او ورک مو کړ.

ځارونکي افسر چې له قهره تک شین شوی و ،چیغه کړل او سرتېرې ته یې وویل:

-ګرځه !بېرته ګرځه کنه او سه به مې داسې څه درښودلي وي،چې نوم به دې هم څوک پیدا نه کړي،ځه !بېرته ګرځه.له دې خپلې کاسۍ سره ،بېرته درځه !

د داکتر ښځې چغې وهلې:

- ښاغلیه یاوره !دخدای لپاره په موږ ورحمېږه !داڅه حال دی؟

سردار اندرې افسر ته ورنېږدې شو اووې ویل:

- هیله ده چې اجازه ورکړئ چې لاړه شي.تاسو په کراچۍ کې ناستې ښځې ته پام نه دی.

افسر هغه ته وکتل او بې له هغه چې ځواب ورکړي،بیا یې په چلوونکي سرتېري غږ وکړ:

- اوس به له نورونه مخې ته کېدل درو ښیم،ژر،ژر بېرته ستنېږه.

سردار اندرې له قهره شونډې په غاښ کړې او وې ویل:

-تاسو ته وایم،پرېږده چې لاړه شي !

افسر، اندرې ته مخ وروا ړاوه او ناڅاپه یې دنشئیانو په څېر چیغه کړې:

-ته لا پسې څوک یې؟ ته ! ((هغه په ځانګړي توګه د (ته) پر توري

(c) ketabton.com: The Digital Library

زور واچاوه)) ته دلته مشر يې که زه؟دلته زه مشر يم ،نه ته.تا ته وايم ببرته شا ته ګرځه.

داسې بريښېده چې دببرته شا ته ګرځه خبره د دې افسر ډېره خوښېږي...

د سردار اندرې ته پام شو چې څارونکی افسر داسې نشئ دی چې په خپلو ويلو هم نه پوهېږي.هغه پوه شو چې د داکتر د ښځې پر ساتنه دده ټينګار داسې يو حالت ته رسېدلی چې دده درسوايۍ او پر ده دملنډو بېنه يې غوره کړې ده.خو دهغه احساس او غريزې بل څه ويل.افسر خپلې خبرې لا خلاصه کړې نه وې،چې سردار اندرې،اور واخيست ،خپله متروکه يې تاو کړه او پر هغه يې وروداننګل:

تا ته وايم...پرېږده چې لاړه شي...

افسر ددرناوي په نښه لاس وښوراوه ،لږ له هغه لرې شه او وې ويل:

-ټوله دغه مرداري ددې قوماندانۍ دمشرانو له لاسه دي...ښه ده ! ښه ده !مهرباني وکړئ هرڅنګه چې ستاسو خوښه وي،هما غسې يې کړئ.

سردار اندرې،بې له هغه چې سر پورته کړي،دداکتر له ښځې نه چې دی يې خپل ژغورونکې ګاڼه لرې شو او په داسې حال کې چې ددغې پېښې ټولې شېبې يې يو په بل پسې په خيال کې تېرولې،دهغه کلي په لور وخوځېد چې ده فکر کاوه ستر قوماندان هلته استوګڼ دی.

کلي ته چې ورسېد ،له آسه کوز شو ،لومړني مخې ته ورغلي کورته ورغی او غوښتل يې که يوه شېبه هم کېږي استراحت وکړي،يو مړۍ ډوډۍ وخوري او هغه ګډوډ خيالونه له سره وباسي چې دی زوروي.په زړه کې يې ويل:

-داخو هېڅ پوځيانو ته ورته نه دي،هسې داړه ماران او تالانګر دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هغې وړې کړکۍ ته ورننېږدې شو چې چا له هغې نه، په نامه درته راغږ کړل.

کله چې یې مخ ورواړاوه، د نیسفیشکي، ښایستګۍ څېره یې ولیده چې له وړې کړکۍ نه راګوري. نیسفیشکي چې کوم اوبلن شی ژول او خوله یې له اوبو ډکه کېده، دلاس په ښورولو یې هغه ته د ورتګ بلنه ورکړه.

هغه چغې وهلې:

-بالکونسکي ! وا بالکونسکي !کوڼ شوی یې که څنګه؟دې خواته راشه !

سردار اندرې، چې کوټې ته ورننوت، نیسفیشکي او یو بل یاور یې ولیدل چې لګیا دي څه شی خوري.هغو دواړو تر هرڅه نه دمخه له مېلمه نه وپوښتل:

- کوم نوی خبر لری؟

سردار اندرې، دهغو په خورا آشنا څېرو کې د نا ارامۍ او ګېنۍ نښې ولیدې.دغه نښې د نیسفیشکي په تل خندنۍ څېره کې لا څرګندې برېښېدې.

بالکونسکي وپوښتل:

- ستر قوماندان چېرې دی؟

یاور ځواب ورکړ:

-همدلته دی، په هغې بلې کوټې کې.

نیسفیشکي وپوښتل:

-دا راته ووایه دا رښتیا دي، چې روغه شوې او تسلیم شوي دي؟

- دا هغه څه دي چې ما غوښتل له تاسو نه دهغو پوښتنه وکړم،زه په هیڅ خبر نه یم،زما ټوله هڅه دا وه چې ترتاسو پورې ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسوم، دا هم څه آسانه کار نه و.

نیسفیڅکي وویل:

- ګرانه ورور ه !دلته هم لویه بد مرغي ده. ملګریه !دا منئ کنه چې موږ پر ماک خندل او اوس تر هغه نه بد حال پر موږ راغلی دی، ښه ورکه وه یې، راځه کښېنه او یو څه وخوره.

هغه بل یاور وویل:

- سردار !سمدلاسه نه ګاډی پیدا کولای شي او نه بل څه !ستاسو یاور، پیتر به هم اوس خدای پوهېږي چېرې وي.

- ستره قوماندانی چېرې ده؟

-شپه به په څینایوم، کې تېروو.

نیسفیڅکي وویل:

- مامې خپل ټول شیان ورکړل، چې بیا یې وتړي، هرڅه مې چې په کار دي، په دوو آسونو مې بار کړل. خورا ټینګ بارونه مې تړلي دي، داسې ټینګ ، که اړتیا وي، آن د بوګیمسکي له غرونو نه هم په کراره اوښتي شو ، هوکې ورور ه !حالات خورا کړکېچن دي. خو پام یې شو چې داندرې حال داسې خرابه دی چې تا به ویل دلید بطری،(هغه بطری ده چې دهغه په خلاصولو لاسونه رېږدي)پرې لګېدلې وي، نو وې ویل:

- داڅه درباندې شوي؟ولې رېږدې؟ناروغه خو به نه وې؟

سردار اندرې ځواب ورکړ:

- نه ! نه !ښه یم.

هغه ته له ښارونکي افسر او د داکتر له ښځې سره کړکېچ وریاد شو.

هغه وپوښتل:

- ستر قوماندان دلته څه کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیسفیځکي وویل:
-خدای خپله ښه پوهېږي.
سردار اندرې، وویل:
- خو زه په یو شي پوهېږم، هغه دادی چې زموږ ټول کړه، دکرکې وړ دي، دکرکې، هوکې دکرکې وړ. دا یې وویل او دهغې کوټې خواته وخوځېد چې ستر قوماندان هلته خپله قوماندانۍ جوړه کړې وه.
د کوتوزوف له ګاډي، دهغه د سورو ملګرو له سترو، ستومانه آسونو او قزاقي سرتېرو نه چې په خورا لوړ آواز یې خبرې کولې تېر او دکور دهلیز ته ورننوت. کوتوزف، لکه هغه شان چې لادمخه ده ته ویل شوي و، د شهزاده باګراتیون او وای روتر، سره په کورکې وو. وای روتر، هغه اتریشي جنرال وچې د شمیت پر ځای ټاکل شوی و. ټیټ ونی کزلوفسکې، په دهلیز کې یو منشي ته مخامخ پلترۍ وهلې وې. منشي له یوه واړه کوتي نه میز جوړ کړی و او ژرژر یې څه شي لیکل. دکزلوفسکې په څېره کې داسې ستوماني او بې خوبي څرګنده وه چې ګواکې پرون شپه یې تر سهاره پورې شوګیره کړې وي. هغه سردار اندرې ته وکتل، خو آن سر یې هم ورته ونه ښوراوه.
هغه چې منشي ته دلیکلو لپاره څه لوستل وویل:
- دویمه کرښه... ودې لیکل؟ د کیف ګریناد ارسکي او د پادولسکې کنډکونو ته...
منشي په ترخه ژبه اوله خوابدۍ سره کزلوفسکې ته وکتل او وې ویل:
- جلالتماب ! لږ کرار کرار لیکلی یې نه شم.
په دې شېبه کې له دروازې د کوتوزوف، له شوره ډک ځیز او ناراضه غږ چې کوم نا آشنا غږ ورسره ګډ و، واورېدل شو. دننه په کوټې کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناراضي غږونه ،هغه ته د کزلزفسکي بې پروا کتل،د منشي ترخه او بې ادبه ژبه،د ستر قوماندان په کوټې کې، قوماندان ته نېږدې پر ډاګ دکزلوفسکي او دهغې دمنشي داسې ناسته او دکوټې مخې ته،دقوماندانۍ تر کړکیو لاندې دقزاقي ساتونکو داسې بې پروا ناسته،په زوره خندېدل او په لوړو خبرې کول،د سردار اندرې په خیال کې هغه دلایل را ژوندي کول چې کوم مهم او له بد مرغۍ نه ډک څه پېښ شوي دي.هماغه وچې له کزلوفسکي نه یې پوښتنې ګروزنې یې پیل کړې.

کزلوفسکي وویل:

-همدا اوس...دا دباګراتیون دعملیاتو کړنلاره ده.

- دتسلیمۍ خبره بیا څنګه ده؟

-دتسلیمۍ خبره نه شته،د عملیاتو دپیل کېدو فرمان ورکړ شوی دی.

سردار اندرې دهغې دروازې خواته مخ ورواړاوه چې غږ ترې راوته. خو په هماغه شیبې کې چې غوښتل یې دروازه خلاصه کړي،په کوټې کې ارامي شوه او دروازه خپله را خلاصه او په خپله کوتوزف، له خپلې ګربت ډوله پزې او پړسېدلي مخ سره پر تادرۍ را ښکاره شو.سردار اندرې مخامخ کوتوزف ته ولاړ و ،خو د ستر قوماندان یو سترګېزه (کوتوزف په یوه سترګه ړوند و)حالت نه داسې څرګندېده چې هغه دداسې کړکېچونو او ستونزو په اندېښنو کې ډوب دی چې په سترګه یې پرده راخوره شوې ده.هغه مخامخ خپل یاور ته وکتل،خو هغه یې ونه پېژاند.

کوتوزف پر کزلزفسکي غږ وکړ او وې ویل:

- څنګه خلاص دې کړ، کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

-یو ازې یوه شپېه جلالتمابه !

باګراتیون چې د ټېټې ، ډنګرې ونې او د ختیز ډوله څېرې خاوند و ، ترستر قوماندانه وروسته د هغه له کوټې نه راووت. هغه که څه هم پوخ عمري و ، خو لا زوړ نه برېښېده .

سردار اندرې هغه ته پاکت ورکړ او په پوره لوړ اواز یې وویل:

- ویاړمن یم چې تاسو ته خپل ګزارش وړاندې کوم.

- ښه ! ښه !له ویانا نه راغلی یې؟ښه ده ! بیا به وروسته سره وګورو.

کوتوزف له باګراتیون سره وخوځېد او وې ویل:

-ښه سردار د خدای په امان ، مسیح دې مل شه او له خدایه تا ته د ویاړمنو بریاوو هیله کوم.

د کوتوزف څېره ناڅاپه نرمه او په سترګو کې یې اوښکې راپیدا شوې. په چپ لاس یې باګراتیون، د ځان خواته را کېښکود او په ښي لاس یې چې په ښکلې ګوتې ګاڼل شوی و ، د خپل عادت له مخې، ټولو ته په اشنا خوځېدا ، د هغه پر ټټر صلیب وکېښ او خپل غوښن، پړسېدلي غومبوري یې هغه ته وروا ړندې کړ. خو باګراتیون د غومبوري پر ځای د هغه غاړه مچو کړه. کوتوزف، بیا وویل:

- مسیح دې مل شه !

هغه د خپلې ګاډۍ خواته لاړ او بالکونسکي ته یې وویل:

-راشه، په څنګ کې مې کېنه.

-جلالمتابه !غواړم دلته ګټور واوسم، اجازه راکړئ چې د شهزاده باګراتیون له پوځ سره پاتې شم.

کوتوزف ځواب ورکړ:

-کېنه !

او پام یې شو چې بالکونسکي، ځندنی، ځندنی کېږي، نو زیاته یې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زه خپله هم ښو افسرانو ته اړتيا لرم، ډېره اړتيا ،خورا ډېره.

دواړه په ګاډۍ کې کېناستل او څو دقيقې بې له هغه چې سره وغږېږي، همداسې وړاندې روان وو.

کوتوزوف په داسې يوې ژبې چې له هغه نه دځيرکتيا او پام نښې څرګندې او د دې ښودنه يې کوله چې ګواکې په ټول هغه څه چې د بالکونسکې په روح او زړه کې تېرېږي، پوهېږي،وويل:

-په راتلونکې کې خورا نه بيانېدونکې پېښې ترمخې دي،خورا ډېرې پېښې،ته به وايې چې له ځانسره غږېږي،زياته يې کړه:

-که سبا ته دهغه دپوځ لسمه برخه هم بېرته راستنه شي،زه به دخدای شکر وباسم.

سردار اندرې،کوتوزوف ته وکتل،له ډېرنږدې نه يې،دهغه په څېره کې د ازماعيل په جګړه کې له ګولۍ نه دپاتې شوي پرهار نښې، پاتې شوې ګونځې او د ړندې سترګې کاسه وليدل او په زړه کې وويل:

-هوکې ! هغه حق لري،داسې په اسانۍ دخپلو سرتېرو دمرګ ژوبلې په هکله وغږېږي.او بيايې هغه ته مخ وروا ړواوه او وې ويل:

-له همدې کبله له تاسو نه هيله کوم چې ما دهغه پوځ ته ورولېږئ.

کوتوزوف يې ځواب ورنه کړ.داسې تصورکېده چې ده هغه څه هېر کړي چې څو شېبې مخکې يې ويلي او په چرتونو کې ډوب و.تر پنځو دقيقو وروسته يې چې دګاډۍ په نرمه ښوکۍ ،ته به وايې چې دنرموڅپو په سرخوځېږي ،مخ سردار اندرې ته وروا ړاوه.په څېره کې يې دګېڼۍ او تلوارکومه نښه نه ښکارېده.په داسې يوې ژبې چې دملنډو مالګه يې لرله،له ټولو اک سره دهغه دکتنې،په دربار کې دکرمس دجګړې په اړه دخبرونو او اوازو او دځينو هغو ښځو په هکله چې دواړو په ګډه پېژندې پوښتنې پيل کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

کوتوزوف، دنوامبر په لومړۍ نېټې دخپل يو اسخباراتي استازي نه خبر ترلاسه کړچې دهغه تر قوماندې لاندې پوځ په يو ه شيله کې دا سې اسير شوی، چې دوتلو او ژغورنې هېڅ لاره ورته پاتې نه ده.دغه اسخباراتي استازي خبر ورکړی و ، چې فرانسويان له بې شمېره پوځيانو سره دويانا له پله اوښتي او دهغې لارې خواته خوځېدلي چې له روسيې نه کوتوزف ته رارسېدونکې تازه قوتونه پرې تېرېږي.که کوتوزوف، په کرمس کې دپاتې کېدو تکل کړی وای، دناپليون يو سلو پنځوس زريزه پوځ به پرهغه ټولې لارې ترلې وای، دهغه څلويښت زريزه نيم ژوانده پوځ به يې له هرې خوا نه محاصره کړی او دی خپله به ، په ئولم کې دماک ورته حالت کې راچاپير شوی وای.که هغه دا پرېکړه کړې وای چې له روسيې نه د رارسېدونکو قواو لاره پرېږدي، دی به دې ته اړ شوی وای چې بيا ، بوګيمسکی، له نا آشنا غرنيو لارو نه واوړي او ددښمن په وړاندې له ځانه دفاع وکړي.او بوګيمکسي ته درسېدو له هرډول هيلې نه لاس واخلي...

د استخباراتي اطلاعاتو له مخې، فرانسوي پوځونه دويانا له پله نه تر تېرېدو وروسته، د څنايم خواته ورودانګل.دغه ښار د کوتوزف، دشاته تګ دخوا دسل ورست(د اندازې يو مقياس) ، په واټن کې ددوی دتګ په لاره پروت و.که کوتوزوف، له فرانسويانو نه مخکې دڅنايم ښار ته رسېدلی وای، کولای شو چې دخپل پوځ دژغورنې هيله ولري او که پرېښې وای چې تر دوی نه مخکې هلته فرانسويان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسي، خپل پوځ به یې له هغې شان یوې توري او رسوا بد مرغۍ او بدنامۍ سره مخامخ کړی وای، چې د ټولم په ښار کې پېښه شوې وه. خو له ټول غوره پوځ سره هم له فرانسویانو نه مخ ته کېدل کېدونکې نه و. له ویانا نه د څنایم تر ښار پورې د فرانسویانو تلونکې لار، د روسانو پر پرتله چې له کرمس نه پیل کېده، هم لنډه او هم آواره وه. کوتوزوف، په هماغه شپه چې د دغه خبر ترلاسه کېدونه وروسته، د شهزاده اګراتیون په مشرۍ، خپل څلور زره کسیزه مخ کښ پوځ، له ښۍ غرنۍ خوا نه، د کرمس پر واټ څنایم ته، د ویانا د واټ په لور ولېږه. باګراتیون باید دغه لاره په یو وار او بې له ځنډه ووهي او د ویانا پر لور، د څنایم شاته مورچل ونیسي. که په دې بریالی شوای وای چې تر فرانسویانو نه مخکې رسېدلای وای، له هغو سره یې جګړه پیل او تر هغه یې چې کولای شول، د هغو دوړاندې تګ خنډ شوي وای. کوتوزوف هم له پاتې پوځ سره چې د درنو بارونو له کبله یې چټک تګ نه شو کولای، د څنایم د ښار خواته وخوځېد.

باګراتیون، خپل وږی او بربنډ پوځ د غرونو او کمرونو په بې لارو کږو لارو او سختو توفانو کې تر پنځه څلویښت ورسته پورې وړاندې ورساوه او وروسته له هغه یې چې د خپل پوځ دریمه برخه له لاسه ورکړه، له فرانسویانو نه، څو ساعته مخکې، چې له ویانا نه راتله، د ویانا پر واټ د څنایم په ښارکې لاهوبرون ته ورسېد.

کوتوزوف هم دې ته اړ شو، چې له خپل په درنو بارونو بار پوځ سره ګرده شپه او ورځ پرله پسې لار ووهي چې څنایم ته ورسېږي. باګراتیون، هم دې ته اړو، چې یوه شپه او ورځ، له خپل وږي او بربنډ څلورزریزه پوځ سره چې په لاهوبرون کې له دښمن سره مخامخ شوی و، د هغه د وړاندې تګ مخه بنده کړي او دا په ریښتیا سره د نه منلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړخبره وه.خو عجيبه تقدير، دغه ناشوني کار شوني کړ.هغې دوکې چې دويانا پل بې له اخ اوډبه فرانسويانو ته تسليم کړی و،مورا دې ته هڅولی و،چې بيا په هماغه شان کوتوزوف هم تېر باسي.مورا چې د ځنايم پر واټ دباګراتيون له پوځ سره مخامخ شوی و،داسې انګېرله وه چې د کوتوزوف ټول پوځ همدا دی.په دې هيله چې دغه پوځ په ډاډ سره تالا والا کړي،دا يې ښه وګڼله چې په ويانا کې دپاتې شوني پوځ رارسېدو ته سترګه په لارې شي،نو له دې کبله هغه د درې ورځني اوربند وړاندېز وکړ.ددغه اوربند له مخې دواړوو خواوو بايد په دغو درې ورځو کې خپل ځايونه بدل کړي نه وای.مورا ډاډ ورکاوه چې د روغې خبرې روانې دي او له دې وړاندېز نه دده موخه داده چې دزياتو،بې ځايه وينو د توېدو مخه ونيول شي.ګراف نوستيس، اتريشي جنرال،چې دباګراتيون دپوځ دمخکښو قواوو قوماندان و،د مورا د استازي خبرې ومنلې، شاته وخوځېد او باګراتيون يې وازې او بې دفاع پرېښود.د مورا ،بل استازی،دروسي پوځ بلې لومړې کرښې ته ورغی چې هغو ته هم ددرې ورځني اوربند خبر ورکړي. باګراتيون هغه ته ځواب ورکړ چې داوربند دمنلو او نه منلو واک نه لري او خپل يو ياور يې د اروبند له هغه وړاندېز سره چې ده ته شوی اويوه بل ګذارش سره مل ستر قوماندان ته واستاوه.

د کوتوزف لپاره د اوربند دغه وړاندېز،داسې يو ګټور وخت و،چې دهغه په موده کې به د باګراتيون ستړی ستومانه پوځ لږ ترلږه څه استراحت وکړي او دتوپونو او درنو وسلو کتار (چې خوځېدا يې له فرانسويانو پټه ساتل شوې وه)که څه لږ وي ځنايم ته نږدې شي.داوربند دغه وړاندېز،دپوځ د ژغورنې داسې يو يوازينی امکان و چې هېڅچا يې د پېښېدو هيله نه لرله.د روغې د وړاندېز ترلاسه کولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه سمدلاسه وروسته کوتوزف، په ستړې قوماندانۍ کې خپل مشاور یاور، جنرال فینځینګېرود ،دښمن ته ور واستاوه. جنرال فینځینګېرود ،ته سپارښتنه شوې وه، چې نه یوازې دروغې وړاندېز ومني بلکې د تسلیمۍ د شرایطو وړاندېز هم وکړي، خو کوتوزف، له دې سره همهالـه، خپل ځینې هغه، یاوران او مشاورین هغه پسې جوخت ولېږل چې، د دوی له خوا لېږل شوي توپچي او درنې وسلې چې لا په لاړو کې وو ،د کرمس په واټ کې تسنائیم ته ور ودانګي.

دباګراتیون، وړې او بربنډ پوځ دا دنده لرله چې نه یوازې د ټول پوځ د خوځېدا امنیت او ساتنه تامین کړي ،بلکې له ځانه د اته برابره زیات او قوي سیال پوځ په وړاندې په مېړانه ودرېږي.

د کوتوزوف، ټول اټکلونه رښتیا شول.هم د هغه د تسلیمۍ وړاندېز چې هغه ته یې د درناوي دنده نه لرله،ده ته دا وخت ورکړ چې خپل پوځ او د هغه درنې وسلې لا وړاندې ورسوي او هم ډېر ژر د مورا تېروتنه راڅرګنده شوه، ځکه ناپلیون اوس د لاهوبرون.په پنځه ویشت ورست کې، د شون برون په ښارګوټي کې استوګن شوی و.ناپلیون چې د اوربند او روغې په اړه د مورا ګذارش ترلاسه کړ، سمدلاسه د هغه په تېروتنه پوه او لاندنی لیک یې هغه ته واستاوه:

شهزاده موراته !

دشون برون ښار

د۱۸۰۵کال دبرومر دمیاشتې ۲۵ نېټه

دسهار اته بجې

زما خواشیني هومره زیاته ده چې دهغې دانځورولو لپاره یې ماته دتورو پیدا کول هم خورا ګرانه ده.تاسو یوازې او یوازې زما دمخکښ پوځ قوماندان یاست اوزما له سپارښتنې پرته د روغې ومنلو او اوربند

(c) ketabton.com: The Digital Library

واک نه لري. تاسو په خپلې دې پرېکړې سره زما د جګړې ټول ثمربايلود. سمدلاسه دروغي ترون مات او پر دښمن يرغل وکړي. اعلان وکړئ چې دروغې د ترون لاسليکونکی جنرال د دغه راز يوه ترون دلاسليک واک نه لاره او د روسيې له ټولو اک نه پرته بل هېڅوک د دې واک نه لري.

خو که د روسيې ټولواک د تسليمۍ شرايط ومني ،زه هم چمتو يم هغه ومنم. خو داهسې د ځيرکتيا يوه خبره ده. تاسو مخ وړاندې د رومۍ او روسيې پوځ تالا والا کړئ.. تاسو په داسې يو حالت کې ياستئ چې دهغو ټولې درنې وسلې او توپچې لاندې او خپلې کولای شي.

د روسيې د ټولواک مشاور جنرالان دوکه مار دی.. هر هغه افسر چې واک او صلاحيت ونه ولري، هغه له هېڅ سره برابر دی. روسي جنرال په رښتيا دغه شان واک نه لري. اتريشان دويانا په پله کې تېروتل او تاسو خو د روس د ټولواک يو ياور تېرويستلي ياست.

ناپليون

د ناپيلون ياور، څومره چې د هغه د آس توان و ، په تندۍ ځغستل او دغه ګوانښمن ليک يې مورا ته ورساوه. خپله بناپارت هم په خپلو جنرالانو باور نه لاره نوځکه يې له خپل ټول پوځ سره د جګړې ډګر ته وروداننګل. هغه له دې وېرېده چې ستربرۍ له لاسه ورنه کړي. په دې وخت کې د باګراتيون څلور زريزه وړۍ او بربنډ پوځ ، نغرو ته نه يوازې د دې لپاره اوروړته کړی و ، چې ځانونه تاوده او لمدې جامې وچې کړي، بلکې د درې ورځنۍ لوږې له زغم نه وروسته يې څه شوله او ورغستلي بار کړي و او هېڅوک له هغه څه چې پر دوی راتلونکي و ، نه خبر و او نه يې چااټکل کولای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

دمازدیګر له درې بجو اوښتې وې چې سردار اندرې لا په خپلې غوښتنې ټینګار کاوه، چې کوتوزف دده هیله ومنې.دده دا هیله ومنل شوه او ډېر ژر هغه د ګرونت په سېمه کې د باګراتیون حضور ته ورسېد. د بناپارت یاور او استازی لا د مورا قطعې ته رسېدلی نه واو جګړه لا پیل شوې نه وه.د باګراتیون په پوځ کې لا دجګړې له ټولیزو حالتو هېڅوک خبر نه و.ټولې خبرې په روغې راچورلېدې،خو هېڅچا دا ډاډ نه لاره چې سوله دې راشي.دجګړې په اړه غږېدل ،خو دهغې په نېږدې والي چا ډاډ نه درلود.

باګراتیون په دې پوهېده چې بالکونسکي د کوتوزوف د ډاډ وړ او دخوښې یاور دی،نوځکه یې په خورا مینې دهغه هرکلی وکړ او دا یې ورته په ډاګه او څرګنده کړه چې،نن دی که سبا دجګړې اور بیا بلېږي.هغه هرڅه دبالکونسکي خوښې ته پرېښودل چې زړه یې دجګړې په وخت کې څه کوي،دلته،له ده سره پاتې کېږي،یا دپوځ شا ډلو ته (چې هغه هم خورا زیات اهمیت لري) ورځي او له هغه ځایه دنظم څارنه کوي او په پای کې یې دسردار اندرې دخیال دساتنې لپاره وویل:

-کېدای شي نن او سبا هېڅ څه پېښ نه شي.

دباګراتیون په زړه کې تېره شو:

-که دا دسترې قوماندانۍ کوم نازولی وي،همالته دجبهې په شاکې هم مډال یا نښان ګټلی شي او که غواړې له ما سره پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، پاتې دې شي...که زړور افسر وي، يوځای نه يو ځای به په کار شي.سردار اندرې بې له هغه چې څه وو ايي، اجازه وغوښته چې يو وار پر آس سپور د قطعې ليد و ته ورشي او د هغې د حالت کتنه وکړي.د ورسپارل شوې دندې جاج واخلي چې حال څه دی او څه کولای شي.د کشف افسر چې ښکلې ځواني،نوې جامې لرلې او د خاتم الماسي ګوته يې په شهادت ګوته ځلېدله،او سره له هغه چې په فرانسوي ښه نه پوهېده ،خو ډېر لېواله وچې په هغه وغږېږي،هيله څرګنده کړه چې سردار اندرې بدرګه کړي.

هر خوا يې په لمدو جامو کې خواشيني افسران ليدل چې کوم شي پسې ګرځېدل او هغه سرتېري چې له کليو نه يې ونې،لرګي او نورشيان رابار کړي وو.

د قوماندانۍ افسر دې سرتېرو ته په اشارې سره وويل:

-هو کې سرداره !د دې خلکو د بې ځايه کړو له لاسه هېڅ خلاصی نه لرو.د هغو قوماندانانو ، هغوی خدای ته سپارلي دي.هغه د خوړو د خرڅلون يوې کېږدۍ ته اشاره وکړه او وې ويل:

-د غلته سره راټولېږي او کرار ناست وي.همدا نن سهار مې له دې ځايه وشړل او اوس ورته ګوره چې بيا يې څه ګڼه ګوڼه جوړه کړې ده.بايد ورشم،هو کې سرداره ! بايد ورشم لږ يې سره وډار کړم.يوه دقيقه.

سردار اندرې چې لاتر او سه د ډوډۍ خوړلو وخت نه و پيدا کړ ،وويل:

- راځئ زه هم غواړم د خوړو د خرڅلون د غې کېږدۍ ته ورشم،لږ پنير او پتېرۍ اخلم.

-تاسو ولې ونه ويل چې ډوډۍ مو نه ده خوړلې سرداره؟مابه خپله ډوډۍ او مالګه درنه ځار کړې وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی له آسه را پر یو تل او د خوړو خرڅولو کېږدۍ ته ورننو تل.هلته د میزو شاته څو تنه خو اشیني او رنګ بایللي افسر ان ناست وو.هغوی په خوړو ځکو لګیا وو.

د قوماندانۍ افسر د ملامتۍ په داسې ژبه چې ګواکې یوه خبره یې په وار وار چاته ویلې وي،وویل:

-یوه نه شوم ښاغلو !څنګه ځانته د دې حق ورکوئ چې دومره ډېر ځنډ خپلې دندې پرېږدي.سردار سپارښتنه کړې ده چې هېڅوک دلته ونه لیدل شي.هغه د توپچې یو افسر ته چې لنډه ونه،ډنګر،ټول په ختو ککړ او پښبلې او یوازې په جورابو کې(هغه خپل بوټ یې دوکاندار ته ورکړي وو ،چې وچ یې کړي) او لاسي موسکا پر شونډو خوره او هماغه شېبه د نوو رارسېدونکو کسانو په وړاندې پاڅېدلی وو ،وویل:

- هو !تاسو ته وایم ! د قوماندانۍ ښاغلیه تورنه !

د قوماندانۍ افسر خبروته دوام ورکړ:

- څنګه نه شرمېږئ، تورن توشینهٔ !تاسو د توپچې د افسر په څېر باید د نورو لپاره د ښه والي نښه واوسئ،خو تاسو خپله پښبلې ولاړ یاستۍ.که اوس د ګو اښ زنګ ووهل شي،سخت خوند به وکړي.(د توپچې تورن په خندا شو). د قوماندانۍ افسر په امرانه ژبه زیاته کړه:

-مهرباني وکړئ خپلو ځایو ته لاړ شئ، ښاغلو !ټولو ته وایم،ټولو ته.

سردار اندرې بې له ارادې وموسېد او توپچې افسر،توشین ته یې وکتل.بې له هغه چې څه وو ایي،همداسې موسېده.د توپچې افسر،توشین چې لوڅې پښې یې یو په بلې اړوله را اړوله،په پوښتنیز،برند ،ځیرک او مهربان غلچک کله سردار او کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قوماندانۍ افسر ته کتل.خو تر لږ ځنده وروسته يې ،چې هماغه موسکا پر شونډو وه ،وويل:

-پوځيان وايي چې پښتيلې سړی ،تر نورو چټک خوځي.

په دې توګه توپچي افسر غوښتل خبره ټوکې ته واړوي او ځان له هغه بد حالت نه وژغوري چې په کې راګير دی ،خو خپله دا خبره يې پای ته نه وه رسولې چې احساس يې کړه ،ټوکه يې بې ځايه کړې ده.هغه له شرمه لا پسې سور شو.

د قوماندانۍ افسر چې هڅه يې کوله ځان لا جدي او غوره کې وساتي ،وويل:

-مهرباني وکړئ او خپلو ځايو ته لاړ شئ.

سردار اندرې ،يو ځل بيا د توپچي افسر ته وکتل.په هغه کې يې يوه ځانګړتيا ،داسې د يوه ټوکمار ځانګړتيا ،خورا په زړه پورې او د پام وړ هغه، چې په هيڅ ډول د پوځي ځانګړتيا ته ورته نه وه ،وليده.

سردار اندرې او د قوماندانۍ افسر بېرته په خپلو آسونو کېناستل او وړاندې يې چو کړل.

کله چې له کلي نه ووتل ،په لاره کې يې ډلې ډلې افسران او سرتېري ليدل ،هغوی هسې پلې روان وو.چپې خوا ته يې هغه مورچلونه او سنګرونه ليدل چې سرتېرو شکول او جوړول.له دغو ځايو نه نوې راويستل شوې خاوره تکه سره ځلېدله د سړې هوا سره سره.د سرتېرو ځو ټولې، په يوه کميس کې لکه د سپينو مېږتنو په شان چې په سره خاوره بهېږي ،له هرې خوا نه په خوځېدا وو. له ژورو کندو نه ناليدونکو سرتېرو په پرله پسې تازه خاوره په يوو دباندې را ارتېږله.له دغو دوو سپرو نه يوه تن مورچل ته ورننېږدې شو ،د هغه پوښتنه ګرو بېرنه يې وکړه او همداسې وړاندې لاړل.له سنګره تر تېرېدو وروسته، له لسګونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتېرو سره مخامخ شول چې په خورا تلوار له غونډۍ نه راښکته وو او له دې خوانه د هغو د ځایو د ډکولو لپاره نور وروان وو...

هغوی په مخامخ غونډۍ وروختل.له دغو غونډۍ نه نور نو فرانسویان لیدل کېدل.سردار اندرې ودرېد او شا وخوا یې په ځیر وڅارل.

د قوماندانۍ افسر ترټولو نه لوړې څوکې او پوستې ته اشاره وکړه او وې ویل:

-زموږ د توپچي یوه پوسته هلته پرته ده.هماغه کېږدۍ چې تر هغې لاندې هغه د توپچي افسر ښېبلي لیدلی،له هغه ځایه هره خوا لیدل کېږي.سرداره !درځه چې ورشو.

سردار چې غوښتل نور ځان د قوماندانۍ له منګولو وژغوري،وویل:

-له تاسو نه ډېره مننه !نور غواړم یوازې وګرځم،تاسو بې غمه اوسئ، مهرباني وکړئ.

د قوماندانۍ افسر پاتې شو او سردار وړاندې لاړ.

څومره چې هغه وړاندې ته او د ښمن کرښو ته نېږدې کېده،په هماغه اندازه په سرتېروکې د خوښۍ ،نظم او لېوالتیا حالت زیاتېده،خو تر ټولو نه زیاته بې نظمي او ژوره خواشیني یې د څنایم سیمې ته نېږدې ،په هغې ډله کې ولیده،چې لس ورسته یې له فرانسویانو نه واټن درلود.د ګرونت په سیمه کې هم له نامعلوم ګوابښ نه ګېښۍ او ویره احساسېده،خو هرڅومره چې سردار د فرانسویانو کرښو ته نېږدې کېده،زموږ د سرتېرو په منځ کې په ځان ډاډ او د زړورتیا روحیه زیاتېده. هلته یوه ډله سرتېري تیارسي شوي وو او د هغو افسر د قوماندان سره په ګډه هغه شمېرل.هغوی چې هرکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستي سرتېرى ته رسېدل، د هغه پر ټټر به يې ګوته کېښوده او ورته
ويل به يې چې لاس پورته کړي.هغه سرتېري چې لا کتارسوي نه وو، چا
خس راټولول ،څوک د بوټو او اغزو په راټولو لګيا وو او چا هم د ټوکو
او خندا وو بنډارونه جوړ کړي وو ،خندل يې او پر يو بل يې ټوکې
کولې.د نغري شا و خوا ته ناست څوک بربنډ ،چا جامې اغوستې، چا
د اور پر لمبو د وچېدو لپاره خپلې لمدې جامې نيولې وې، چا شليدلې
جامې ګنډلې او څوک پر خپلو اشپزانو ورټول شوي وو. په يوه ټولي کې
ډوډۍ تياره وه او سرتېرو چې لوږه او انتظار يې له بشرو نه ورېدل په
خوراليوالتيا ايښېدونکو ديګونو ته کتل.يوه اشپز د پخو شويو خوړو
نه يوڅه په لرګينه کاچوغه کې هغه افسر ته چې نغري ته نږدې ناست
و ،ورکړه، چې مالګه يې وګوري.

هغه بل ټولى چې د شرابو په ويشلو ،ترنورو نه بختور ،ګڼل کېده،
ځکه په هر ټولي کې شرابو نه پيدا کېده،له يوه دلګي مشر نه، سرتېري
ددې لپاره راتاو شوي وو ،چې له هغه سره د شرابو ډک منګى و
.پوځيانو خپل پټکونه سره خلاصول او د هغو له سرونو نه يې، د پيالو
کار اخيسته ،هغه يې په وار سره تر منګي لاندې نيول او شراب يې په
کې ويشل. سرتېرو به د غه جامونه په خورا ليوالتا ،داسې چې بشرو يې
روحاني بڼه پيدا کوله،تر شونډو رسول او د سر او اورمېږ په يوې
چټکې خوځېدا به يې هغه په خوله کې تويې کړل،شراب به يې څو واره
له ژبې او غاښونو نه تاراتاو او وروسته به يې ترستوني تېر کړل،بيا به
يې شونډې د کوټ په لستوڼو پاکې کړې او په خورا خوښۍ به له ساقي
دلګي مشره نه لرې کېدل.څېرې يې داسې آرامه او له خياله زنګېدلې
چې ګواکې دا نه د دښمن په وړاندې د جګړې په حالت کې، چې کېدای
شي د دغو وګړو ترنيمايي به په هغه کې وژل کېږي،بلکې ټول بو بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته په خپله پلارني ارامه کلي وکور کې ،چې هرڅه ارامه تېرېږي،مېشت دي.سردار اندرې د ښکاري غونډ له څنګه تېر شو او دګرنادیه کیفي،پوځونو په منځ کې ،چې سرتېري یې بې باکه او ددښمن د رانېږدې کېدونه بې خیاله او ټول په هماغه غیر پوځي چارو لګیا وو، د غونډ دقوماندان کېږدۍ ته وررسېد ،هغې کېږدۍ ته چې له نورو هغو نه لږ لوړه او په همدې نښه یې تر نوروتوپیر درلود او دې توپیر له نورو نه،دهغ پېژندل آسانه کول.هلته یې دګرنادیه د پوځ یوه ډله ولیدله چې تر مخې یې پر خاورو بربنډ سرتېری پروت و.دوو سرتېرو هغه نیولی او دوو نورو هغه په نریو لښتو پر ملا واهه.وهل خوړونکي سرتېري سختې چغې وهلې.ثورب جګړن،چې د سرتېرو په وړاندې ښکته پورته ګرځېده، بې له هغه چې دغو چغو ته پام وکړي،همداسې پرله پسې غږېده او ویل یې:

-د سرتېري لپاره غلا بې ننګي ده.سرتېری باید سپېڅلی واوسي،هغه باید زړور او مېړنی اوسي،که سرتېری دخپل وړور مال پټوي،هغه شرف نه لري،دا سپک وهئ ،ښه یې وډبه وي.

دلمدو نریو لښتو ګوزارونه او دسرتېري له زاریو ،ستړیا نه دډکو، ناهیلو چغو رمباړو همداسې دوام درلود.

جګړن امر کاوه:

-نور،نور...

ځوان افسر چې پرمخ یې د نه پوهېدنې اوزورېدو نښې راخورې وې،هلته رسېدونکي یاورته په پوښتنیز ډول وکتل او له هغه ځایه لرې شو.

سردار اندرې چې دجبهې لومړې کرښې ته رسېدلی و ،په جبهه کې خپل تګ ته دوام ورکړ.که څه هم زموږ د جنګیالو د کرښې او ددښمن د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوځونه ترمنځ په ښۍ او کېڼې خواکې واټن خورا لرې و، خو ترمنځ يې، هلته چې د جرګمارو ترمنځ پرون سهار د روغې خبرې رواني وې، دومره سره نېږدې وو، چې وګړو کولای شول يو دبل ږغ ښه واوري او سره وغږېږي. دهغو سرتېرو ترڅنګ چې دلته په خپلو مورچلونو کې پراته وو، له دواړو خواونه خورا ډېرسيلانيان او هسې نندارچيان لومړۍ کرښې ته راغلي وو او په خندا خندا يې د دښمن سرتېرو ته چې پردي پردي ورته برېښېدل، کتل.

که څه هم لا سهار دوختـه د جبهې لومړۍ کرښې تـه، پـر تـګ راتـګ بنديز لګېدلی و، خو قوماندانان نه شو کولای ددغو ننداريانو مخه ونيسي...سردار اندرې، د فرانسويانو په ننداره بوخت و...

يو روس سرتيری، چې له خپل افسر سره، دجګړې لومړۍ کرښې ته نېږدې شوی و، په خورا مينې او تلوسې خپل يو ملګری، چې ګرناديه سره په فرانسوي غږېده، ورښوده او ويل يې:

- ګوره !دبلبل پـه شـان غږېږي، داسې چې تـر هغـه بهرنـي نـه لا ښـه غږېږي. او هو دا ته يې سيدوروفه !آه هه، نو وايه !

سېدوروف چې پر فرانسوي ژبې دلاسبرۍ او ښې غږېدادعوا لرلـه، وويل:

-په رښتيا هم ښه غږېږي.

هغه، سرتېری چې ټول نورپـه خنـدا اوملنډو يوبـل تـه ښـوده، هماغـه دولوخـوف و. سـرداراندرې، هغه پېژانده، نوځکـه يـې خبـرو تـه غـوږ شـو. دولـو خـوف لـه خپـل ټوليمشـر سـره، له کينـې خوانـه چـې ددوی دپوځيانو ددرېدو ځای و، لومړۍ کرښې ته راغلی و.

ټوليمشر چې سر وړاندې راخم کړی و، هڅه يې کوله ده ته له دغو نا آشنا خبرو او کلمو نه، که په يوه کلمه هم کېږي پوه شي، هغه دولوخوف

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمساوه:

-نو !څه وايي؟مهرباني وکړه، څه؟هغه څه وايي؟

خو دولوخوف، ټوليمشرته ځواب نه ورکاوه.هغه له فرانسوي جنرال سره په خورا تودو خبرو کې ډوب شوی و.دهغو ټولې خبرې اترې د جګړې په اړه وې.فرانسوي افسر چې دروسانو او اتريشيانو ترمنځ توپير نه شو کولای، هڅه کوله دا په ډاګه کړي چې روسان لا په ځولم کې دي،نه تسليم او نه تښتېدلي دي.دولوخوف،هڅه کوله خپل سيال ته ثابته کړي چې روسان نه يوازې هېڅکله نه تسلېمېږي،بلکې فرانسويانو ته يې ماته هم ورکړې ده.

دولوخوف ويل:

-دلته موږ ته ويل شوي،چې تاسو تالا والا کړو او دا کار به کوو.

فرانسوي جنرال يې په ځواب کې ويل:

-ښه به دا وي چې هڅه وکړئ چې تاسو، سره له ټولو قزاقانو سره زموږ له لاسه تالا والا نه شئ.

فرانسوي نندارچيانو او اورېدونکو ددې خبرې په اورېدو د زړه له کومې وخندل.

دولوخوف ويل:

-هماغه شان مو چې د سوورروف(د روس يو ستر قوماندانو) په وخت کې ونڅولی، دا وار به مو بيا ګډ کړو.تاسو به دې ته اړ کړل شئ چې ونڅېږئ.

يو فرانسوي وويل:

- دا څه سندرې وايي؟

يوبل فرانسوي بې له هغه چې پوه وي،دتصور له مخې يې اټکل وکړ چې خبرې يې دپخوانيو جګړو په اړه دي،وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا ټولې پخوانۍ سندرې دي، ټولواک (بناپارت) به لکه د نورو په شان ستاسو د غو سوور ته هم وښيي چې څوک څنګه دي.

دولوخوف شونډې ببرته کړې:

-بناپارت...

خو يو فرانسوي سرتېري په خواشداني چغې کړې:

- بناپارت څه شي وي؟ټولواک وايه،بلا دې ووهه.

-بلا دې، ستا د ټولواک پسې وي.

دولوخوف، په روسي ژبه فرانسوي ښه وښکنځه، داسې ښکنځل چې پوځيان يې په خپل منځ کې کوي، خپل توپک يې اوږې ته کړ ،وخوځېد او خپل ټوليمشرته يې وويل:

-ايوان لوکويچه !درځه چې ځو !

دلومړې کرښې سرتېرو ،په خپل منځ کې سره وويل:

-ودې ليدل چې په فرانسوي غږېدل يعنې څنګه؟ښه سېدوروفه !اوس ته څه په کې وايي.

سېدوروف سترګه کېښکوده او فرانسويانو ته يې هسې په بې معني او ببولالو ويلو پيل وکړ:

-کاري، ماله، تافه، ساغي، موتر، کېسکا...

-خه، خه، خه، خه، ،هو ،هو ،هو، د سرتېرو په منځ کې د خندا او خوښۍ داسې يوه څپه خوره شوه چې آن د فرانسويانو کرښو ته ور واوښته او تا به ويل چې ټول به اوس خپل ټوپک خالي ،خپلې وسلې به ماتې او ژر تر ژر به خپلو ورځني ژوند ته مخه کړي.

که څه هم پوځيان کورونو ته لاړل، مګر وسلې هماغسې ډکې، يو بل ته په ننښه شوې وې. توپونو نه ګولۍ لرې شوې وې، خو مورچلونه هماغه شان ټينګ او بې بدلونه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

سردار اندړ چې د جبهې ټولې کرښې له ښي نه چپ ته وکتلې، په هغه مورچل کې له آسه کوز شو چې د ستر قوماندان په وینا ، د جگړې ټوله سیمه له هغه ځایه تر څارنې لاندې راتله. هغه د څلورم توپ له څنگه چې له توپ وړونکي نه جلا ولاړ و ، ودرېد. یو توپچي سرتېری د توپونو مخې ته د څارنې لپاره گرځېده راگرځېده. دغه چوپړ چې سردار ولید ،غوښتل ودرېږي، خو د هغه په اشارې یې خپل منظم،غمرلي او له خواشداني نه ډکې گرځېدو ته دوام ورکړ.توپ وړونکي کراچۍ د توپونو تر شاولاړې وې او دهغو شاته آسونه تړل شوي وو.دتوپچیانو اورونه بل وو. د وروستي توپ کینې خواته د افسرانو دخورا تندو او تودو خبرو آوازونه اورېدل کېدل.

په رښتیاهم ددې مورچل نه،د روسیې د پوځ ټول او ددښمن د پوځ دیوې برخې دځای پر ځای شوي دریځ ننداره له ورایه ښکارېده. دهمدې، مورچل په وړاندې ،د مخامخ شنې غونډۍ پر څوکې د شونگراین کلی له لرې لیدل کېده.ښۍ او چپې خواته په درې برخو کې،دلوگو په منځ کې دفرانسوي پوځیانو راټولېدل دلیدلو وړ وو ،خو داسې برېښېده چې دهغو زیاتره برخه په خپله کلي او دغره شاته لمنو کې ځای پر ځای شوي دي، دکلي چپې خواته مورچل ته ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو څه، د لوګو په منځ کې ليدل کېدل، خوله لرليد (دوربين) نه پرته، د هغه پېژندل ګران و. ښي خواته زمور پوځونه، پر شېوه شوي غونډۍ داسې ځای پر ځای شوي وو، چې فرانسوي مورچلونو يې، په آسانۍ ترڅارنې لاندې راتلل. زموږ ځمکني پوځونه هم په همدې غونډۍ کې پراته وو. د هغو څنګ ته ((دراګن)) نومي پوځ ليدل کېده. په منځنۍ برخه کې، د توشين په مورچل کې، يعني له هماغه ځايه چې سردار اندرې له هغه ځايه ننداره کوله، يوه داسې غونډۍ وه، چې زموږ او شون ګرابن د کلي ترمنځ د بهېدونکی رود پلو خواته په آوارۍ ورشېوه شوې وه او د رود آپلو، د کلي خواته ورپورته کېده. چېپ خواته زموږ پوځيان له ځنګل سره ګاونډ و، پليو سرتېرو له همدې ځنګله نه لرګي وهل، اورونه يې بلول او د نغريو لوګي يې کنډک کنډک له ورايه ښکارېدل.

د فرانسويانو لومړۍ کرښه زموږ د لومړنيو کرښو نه پراخې او څرګندې وې اوله ورايه تصور کېدای شو چې په آسانۍ کولای شي، موږ له دواړو خواوو نه محاصره کړي.

زموږ د پوځونو شاته د ښکته کېدو او پورته کېدو يوه ژوره تنده شيله پرته وه، چې د توپخانې او شا پلو ته يې د سپرو و تلو ته ستونزې پيدا کولې. سردار اندرې، پر توپ څنګل کېښوده، خپله کڅوړه يې راوويسته او د خپلو پوځونو د ځای پر ځای کېدو تول ځايونه يې انځور او د هغه په دوو ځايو يې ددې لپاره په پنسل څه شي وليکل، چې پر هغه به له شهزاده باګراتيون سره خبرې وکړي. هغه له ځانسره وانګېرله چې دی به سبا ته سپارښتنه کوي، چې لومړی به ددوی توپچي منځنۍ برخې کې ځای پر ځای کېږي او بيا به سواره پوځونه، آپلو ته ولېږدول شي. سردار اندرې چې تل د ستر قوماندان سره مل و، نو تل يې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوځونو خوځېدا او دهغه په اړه فرمانونه څارل.هغه چې دډېرو جګړو تاریخ لوستی و ،د دې جګړې په اړه یې هم یوازې په بنسټیزې کړنلارې فکر کاوه او په دې اړه یې دهغو پېښو اټکلونه کول چې ذهن ته ورتلل، له ځانسره به ویل:

-که دښمن له ښي خوا یرغل وکړي،دکیفي ګرنادیه او دپادولسکي ښکاري قوتونه باید ترهغه دفاع وکړي او خپل مورچلونه وساتي،چې نوي قوتونه دهغو مرستې ته راورسېږي.

په دې حالت کې بیا د دراګن قوتونه کولای شي له څنګه،پر دښمن یرغل وکړي او ویې ځپي.که زموږ د پوځ پر منځنۍ یا پر زړه یرغل وشي،نو هغه به بیا توپونه پردغې غونډۍ ځای پر ځای کوي او دهغه تر چتر لاندې به د چپې خوا ته خپل پراته پوځونه د دښمن له اوره ساتو او په کرار کرار به شا خواته درومو او ځان به باسو.

په هغه موده کې چې سردار اندرې په دغه مورچل کې ولاړ و،د اسې د جګړې په خیالونو کې ډوب و،چې د افسرانو دبنډار د شر او شور غږ یې لکه، کله کله چې پېښېږي پرله پسې اورېده،خو هڅه یې کوله چې ورته غوږ نه شي،نو له دې کبله هر هغه څه یې چې اورېده،پر هغه نه پوهېده.مګر ناڅاپه د دغه شر او شور تود والی ورته په زړه پورې شو او بې له ارادې یې ورته غوږ ونیو.

یو خوږ او لږ آشنا غږ یې ترغوږه شو:

- نه !نه !د زړه سره !زه وایم که انسان په دې پوهېدای چې له مرګه وروسته په ده څه راځي،نو هېڅکله به له مرګه نه ډارېدای،هو کې یارانو،زما دا خبره ومنئ،هو !د زړه سره !

دخبرو په منځ کې یو ځوان غږ ورولوېد او وې ویل:

-ښه،ګورئ !وډاره شئ،که ونه ډارشئ،باک یې نشته،چې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې راشي ،له مرګه تېښته نه شته.

- يو بل غږ چې تر نورو پوخ او درووند و ،را اوچت شو:

-مګر ډار په خپل ځای پاتېږي ،خو کله چې له دې خبرو نه تېر شو ،باید ووايو تاسو ټول هوښيار خلک ياستئ ،پوهېږئ تاسو توپچيان ولې دومره ځيرک او د قدرو ړ خلک يې؟ او ولې مو داسې لوی خيالونه په ذهن کې ګرځي؟ دا ځکه چې تاسو تل د هرڅه د سرته رسولو او له ځانسره يې د وړلو حق لري ،هم ودکا او د ودکا څکلو اړوند ټول خواړه او مزناکې څکې له ځانسره اخيستئ شي.

يو بل ډډ غږي آواز چې ښکاريده د پلي پوځ افسر وي او وغږمبېد ويې خندل.

هغه لومړنی غږ چې د سردار غوږ ته آشنا و ،دوام ورکړ:

- هو کې ! ډار پر خپل ځای پاتېږي ،انسان له کوم ناآشنا څه نه ډارېږي.پوهېږئ ،له کوم نا آشنا څه نه.هرڅو مره چې وو ايي روح مرګ نه وروسته آسمانو ته الوزي ،وايي دي ،ځکه موږ خو پوهېږو چې آسمان نشته ،دا ټوله هوا ده ،يوازې هوا.

هغه ډډ غږي آواز بيا د توپچي خبرې پرې کړې:

-ګوره توشينه !نه شي کولای موږ خپل هغه خواړه جام ته مېلمانه کړې؟

سردار اندرې تر لږ فکر وروسته په خوښۍ هغه خوږ فلسفي آواز وپېژاند او له ځانسره وبګنېد:

-دا خو هماغه تورن دی ،چې لوڅې پښې د خوړو په هغې کېږدۍ کې ولاړ و.

توشين وويل:

- جام خو کېږي ،خو د آخرت کيسه هم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ددې يې وخت پيدا نه کړ چې خپله خبره پای ته ورسوي.دده له خبرو سره هممهاله په هوا کې دداسې غړمبهاري غړ.واوريدل شو ، چې په خورا چټکۍ ددوی خواته رانږدې او قوي کيده.دا دتوپ ګولۍ وه، چې ګواکې له ډيره تلواريې وخت ورنه کړ، نا ويل شوې خبرې پای ته ورسوي.ګولۍ په داسې وېرونکې زور اودوزخي قوت د هماغه خوړو د کېږدۍ سره په ځمکه ولږيده،لويه کنده، دخاوروا و تيږو لويه دلۍ يې جوړه او دځمکه له زړه نه يې سخت زګيروی پورته کړ.

په همدې شيبه کې تر ټولو نه مخکې کمکۍ ځانه توشين له جونګړه نه راووانګل،هغه چې پيپ يې په شونډو کې کېښکود ،رنګ يې څه الوتی غوندې و. تر هغه نه وروسته ،هماغه دپلي پوځ اودځيږ،مېړني آواز خاوند راووت او دخپلو تنيو دټولو په ترڅ کې،په منډه منډه دخپل ټولي خواته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

سردار اندرې، چې پر خپل آس سپور و، د توپونو په مورچل کې ولاړ و، د هغه توپ لوګي ته یې کتل چې ډز ترې شوی و. د هغه سترګې پر ټول هغه منظر خورې شوې چې تر مخې یې پروت و.

هغه ولیدل چې د فرانسویانو پر ځای ولاړ پوځونه، په خوځېدو شول او هغه څه چې لا تر اوسه سم نه ښکارېدل، هغه یو توپ و، چې له هغه نه له شوي ډزه، په پیدا شوي لوګي کې پټ و. دوه تنه فرانسویان چې اټکل کېده، یاوران به وي، د غونډۍ پر لمنه یې منډې وهلې. تر هغو نه لږ کوز، د دښمن یو کوچنی ټولی چې له ورایه څرګندېده، د لومړي کرښې د پیاوړتیا تکل یې لاره، د غونډۍ دلمنې خواته روان و. د لومړي ډز لوګي لا سم خپاره شوي نه و، چې بل لوګی پورته شو، د ډز غږ یې هم واورېدل شو. جګړه پیل شوې وه. سردار اندرې د خپل آس مخه را واړوله او د شهزاده باګراتیون د لیدو په هیله یې د ګرونت پلو ته چو کړل. تر خپلې شا یې د توپونو د ډزو پر له پسې او کرار کرار په جګېدو غږونه اورېدل. داسې برېښېده چې زموږ توپونو هم د ښمن ته، د ډزو په ورلېږلو د هغو ځواب وایي. تر دې نه لږ کوز هماغلته چې سهار مرکچیانو پر اوربند خبرې کولې، د ټوپکو د ډزو غږ واورېدل شو.

لومارواء، دناپلیون ریبار چې له سختې غندنې او ګوابښ نه ډک

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیک یې راوړی و ،مویورات ته ورسېدلی و.مویورات چې د خپلو کړو له شرمه لاره ورکه کړې وه ،هڅه یې کوله خپله تېروتنه ژرتر ژره سمه کړي،نو سمدلاسه یې خپلې قواووې د روس د پوځ د زړه او دواړو خواوو:ښي او کیڼې خواته د محاصرې لپاره ، په دې هیله وروخوځولې چې تر لمر لوېد او د ټولو اک ناپلیون د رارسېدو نه مخکې، د دوی مخې ته د دښمن کمشمېره پراته قوتونه تالا والا کړي.

سردار اندرې په زړه کې ویل:

-پیل شوه ،هغه ده جګړه پیل شوه.

هغه احساسوله چې زړه ته یې د وینو ورتګ له پخوانه لا پسې چټک شوی دی،له ځانسره یې ویل:

-چېرې دی؟ چېرې دی؟زما بخت چېرې دی؟؟هغه به څنګه را پیدا شي؟(بخته تاله کومه لوري را حضور کړم-خوشال بابا)

هغه، د هغو ټولیو د سرتېرو په منځ کې چې لا لس پنځلس دقیقې مخکې یې شوله خوړه او ودکا یې څکله، روان و او لیدل یې چې سرتېري په خورا چټکۍ ځان مورچلونو ته رسوي ،وسلې چمتو کوي او د ټولو په بشروکې هغه احساس اولېوالتیا ویني چې په خپل زړه کې یې ابشېدله. د هرافسر او هرسرتېري په څېره کې دا ټکې له ورایه ځرګند او لوستل کېده چې،هغه ده پیل شوه !جګړه پیل شوه !تالانګره وحشتناکه او له خوښیو ډکه جګړه !

لا د سنګرونو د جوړولو او په هغو کې د استحکاماتو برابرولو ځای ته نه و رسېدلی،چې د مني د موسم،د هغه ماښامني غمجن ماښام په غم لړلو شېبو کې یې یوه ډله سواره ولیدل چې د دوی خواته را روان وو.و سپرو پوځونو ،د دغې ډلې په مخکې د راروان، سپاره پوځي،د پوست خولۍ په سر او په سپین آس سپور و. دا سپور شهزاده باګراتیون

(c) ketabton.com: The Digital Library

و.(باګراتیون په خته ګرجی و. ګرجیان په دوو دیزډول د پوست خوله او پوستین اغوندي). سردار اندرېي دهغه درارسېدو په تمه پښه ونیوه. شهزاده باګراتیون همدا چې اندرېي وپېژاند، خپل آس یې ودراوه، هغه ته یې سروښوراوه. په داسې حال کې چې شهزاده باګراتیون هماغه شان مخې ته کتل، سردار اندرېي، هغه ته خپل دسترګو لیدلی حال وو ایه. دغه احساس چې، پیل شوه، هغه ده جګړه پیل شوه. آن د باګراتیون، په نه خوځېدونکې توري څېرې او د هغه په نیمه تړلو، ملالو خوبولو سترګو کې چې ګواکې سختې د خوب لېوالـه وې هم له ورایه لوستل کېده. سردار اندرېي دغه نه خوځېدونکې څېرې او سترګو ته په خورا نا آرامې ځیرتیا ځیر شو، هغه غوښتل پوه شی، چې ایا ددغې څېرې او دهغه دخاوند په ګوګل کې اوس څه خیالونه تېرېږي او څه فکرونه کوي؟ هغه ته په کتو کتو کې یې دا په زړه کې ویل:

-ایا ددغې نه خوځېدونکې څېرې تر شا به اصلاً کوم خیال وي؟

شهزاده باګراتیون د سردار اندرېي دخبرو تر اورېدو نه وروسته دمننې او منلو سروښوراوه او وې ویل:

-ډېرښه !

او ژبه یې داسې وه، چې ګواکې وایي، تولې هغه پېښې چې تېرېږي او یا دا خبرې چې ورته ویل کېږي، هماغسې دي چې دی له مخې پرې پوهېده او اټکل یې کړی و. سردار اندرېي د چټکې سوارۍ دستړیا له امله ژرژر غړېده، خو شهزاده باګراتیون دخپل ختیځ دوود له مخې داسې په پام او کرار کرار خبرې کولې چې ګواکې غواړي ووایي، دا ټول تلوار د څه لپاره؟ هغه خپل آس وخوځاوه او دتوشین دسنګر پلو ته ورنږدې شو. سردار اندرېي، دهغه له مل ملګرو سره یوځای هغه پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروخوځېد. دهغه ملګري دا کسان وو: دټولو اک له خوا، رالېږل شوی افسر چې دده دقوماندانۍ ځانګړی استازی ګڼل کېده، دهغه خپل یاور، ژیرکوف، داړیکو دساتنې افسر، دقوماندانۍ دامنیت افسر چې په ښکلي سپین انګریزي آس سپور و او یوتن ملکي دولتي مامور چې په خپل نوبت یې دڅارونکي په نامه دجګړې په لومړۍ کرښه کې دګډون غوښتنه کړې وه. دغه ځورب او غټ خپلواک څارونکی چې په موسکا او سادګۍ سره یې شاوخوا کتل، یو دخندا وړ داسې کوټ چې دسرتېرو له خوا پر آسونو پراته ځل ته ورته و، اغوستي و، داسې پر آس ښورېده چې د افسرانو، قزاقانو او یاورانو په منځ کې دخندا نښه ترې جوړه شوې وه.

ژیرکوف، دا سړی بالکونسکي ته وروښود او وې ویل:

-دې ته ګوره !راغلی چې دجګړې ننداره وکړي، خولا ترا وسه د جګړې آوازې خپرې شوې نه دي، او دی بیا ګېڼۍ اخیستی دی.

ددغه غیر پوځي څارونکي پر شونډو داسې یوه موسکا چې د دوکې ښې په کې ځرګندې وې خوره وه. هغه داسې موسېده چې ګواکې د ژیرکوف ملنډې یې ستاینې ګڼلې او داسې برېښېده چې هڅه کوي ځان تر هغه نه چې دی، لاپسې ساده وښیي، هغه وویل:

-ډېره ښه ده، نور، نو څه؟

خو دقوماندانۍ څارونکي ورته وویل:

-څه ښه ده؟هېڅ ښه نه ده، ډېره دخندا وړ ده....

لا دتوشین مورچل ته نېږدې شوي نه وو، چې دتوپ یوه ګولۍ دوی ته نېږدې ولګېده، هغه ساده ملکي څارونکي بیا ساده موسکا پر شونډو وپوښتل:

-دا څه شی و چې دلته ولګېده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژیرکوف وویل:

-فرانسویان پر موږ پتیرې وروي.

سادګی بیا وپوښتل:

-ښه !هغوی په همدې ډول ډزې کوي؟دا نو بل ډول کیسې دي.

هغه چې له خوښۍ نه په جامو کې نه ځاییده، خپلې خبرې لا پای ته نه وې رسولې چې یو واربیا ، خو له پخوانه په زوره ډزو غږمباهار ترغوږ او تا وې چې په کوم اوبلن څه کې، ډوب شوی وي، ناڅاپه ورک شو.هغه قزاق چې ددغه ساده سړي ښۍ خواته روان و ،له خپل آس سره یوځای ولوېد.ژیرکوف او دقوماندانۍ نوکریوال افسر سرونه په زینونو ټیټ او دآسونو مخونه یې بلې خواته واړول.ساده ملکی سړی د لوېدلي قزاق ترڅنګ ودرېد او په خورا پام اوځیر دهغه ننداري ته ودرېد.قزاق وژل شوی و ،خو دهغه آس لا ژوندی او خوځېده.

شهزاده باګراتیون سترګې برندې،دلوېدلي قزاق خواته ورغی،خو همدا چې په خبره پوه شو ،په خورا بې پروایۍ یې، داسې مخ ترې واړاوه چې ته به وایې:

-دا یوه داسې ورځنۍ پېښه ده،چې هغې ته زیات پام هسې حماقت دی.خپل آس یې دیوه غوره سپاره په شان په خورا نرمۍ ودراوه،لږ خم شو او خپله توره یې چې د پوستین په لمنه کې نښتې وه،راخلاصه کړه.دهغه توره ،لرغونې، داسې لرغونې توره وه،چې اوسنیو تورو ته یې هېڅ ورته والی نه درلود.

سردار اندرې ته په دې شېبه کې هغه کیسه وریاده شوه چې څنګه دایتالیا په جګړه کې جنرال سوورف ،باګراتیون ته خپله توره ښنلې وه.ده داسې انګېرله چې په دغې شېبه کې دغه یادونه څومره دده په زړه ښه لګېده.هغوی هماغه مورچل ته ورغلل چې څو شېبې مخکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالکونسکي هلته ولاړ او د جګړې د ډګر ننداره يې کوله.

باګراتيون له هغه بريدګي نه چې د مهماتو د صندوق ترڅنګ ولاړ وپوښتل:

-دا د چا ټولي دی؟

که څه هم هغه وپوښتل: دا د چا ټولي دی؟خو اصلا يې غوښتل په دې پلمه له بريدګي سره خبرې پيل او له هغه نه وپوښتي، دلته لاډار شوي نه ياستئ ؟بريدګی له ورايه په خبره پوه شو ،خپلې خرمايي څنې يې چې پرمخ راخورې وې وځنډلې او په خورا خوښۍ يې وويل:

- جلالتماب !د تورن توشين ټولي دی.

باګراتيون چې په خيالو کې ډوب و ،وويل:

-ښه ده !ښه ده !

هغه له هغوکراچيو نه چې توپونه په کې کښول کېږي تېر شو او تر ټولونه د وروستي ولاړ توپ ترڅنګه ودرېد.

هغه توپ ته لا پوره نېږدې شوی نه و ،چې د توپ د ګولۍ غورېږ زورونکی غرمبهاری يې ترغوږو شو.توپونه د لوګي په منځ کې ورک او ليدل يې چې توپچيان خپل توپونه ببرته، په خپلو پخوانيو ځايونو کې ځای پرځای کوي.يو ستر، څورب او د پلنو اوږو خاوند سرتېري چې پر ټټر يې لومړۍ شمېره ليکل شوې وه ،د توپ د ميل د پاکولو وسپنه را اخيستې، پښې يې سره خلاصې او په يو ګام سره يې ځان لرې او دويم شمېره سرتېري په ريږدېدونکو لاسونو په توپ کې بله ګولۍ کېښوده.بل وړوکي، په ملا کړوپ افسر چې هماغه توشين نومی افسر و ،مخې ته داسې رامنډې کړې، چې ګواکې پښه يې د توپ په قنداق کې بنده وي، پرته له هغه يې چې د جنرال شته والي ته يې پام شي،دواړه لاسونه يې لکه سايوان سترګو ته ونيول، په ځيرځير يې وکتل او په نري

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوازيې چې غوښتل يې هغه ته د زړورتيا هغه رنګ ورکړي چې دده ښه يې سره يې رنګ نه لګاوه، وويل:

-دوه درجې يې زياته کړه، سمېږي. او بيا يې چيغه کړه:

-مېډو بډو فه خوځېږه !دويم ډزوله !

باګراتيون هغه ته ورغږ کړ، خو توشين په کمداني او کرار يې خوځېدا چې، نه د پوځيانو، بلکې تر زياتې کچې د مبارکۍ ويلو په وخت کې د کليسا د کشيشانو خوځېدا ته پاتې کېده، خپلې درې ګوتې د خپلې خولې ترخنډې ورسولې او په چټکۍ يې د جنرال پلو ور وځغاستل. که څه هم د توشين، توپچيان د شيلې ويشتلو ته ګمارل شوي وو، خو هغه د شون ګرابن، پرهغه کلي چې دده مخې ته پروت و او په هغه کې يو زيات شمېر فرانسوي سرتېري راکوټه شوي وو، ګذارونه کول.

هېڅچا توشين ته دا سپارښتنه نه کوله چې په کوم ډول ګوليو کومه ښه وولي. دلته دده خپله، له خپل قوماندان زخارچنکه سره تر مشورې نه وروسته، چې ده يې خورا درناوي کاوه، پرېکړه کړې وه، ښه به دا وي چې کلی به تر اور لاندې نيسئ. باګراتيون، د توشين د ګذارش نه وروسته وويل:

-ډېره ښه !او دده په وړاندې يې د جګړې د پراخ ډګر په ننداره پيل وکړ، داسې تصور کېده چې په خيالو کې ډوب دی. فرانسويان له بلې هرې خوانه، ښۍ خوانه ډېر رانږدې شوي وو. له هغې غونډۍ نه چې د کيف غونډ پرې ډېره شوی و، لږ ښکته، په پرتې دره کې چې يو سين په کې بهېده، د توپکو ډزو، تندر ته ورته، داسې آوازونه اوربدل کېده چې زړونه يې په ګوګل کې ربږدول. له جنرال سره يوه مل افسر د ((درګونو))د پوځيانو نه هلته لږ ښۍ خواته هغه فرانسوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتېري، شهزاده ته ور وښودل چې زمونږ د سرتېرو خواته دیرغل او دهغو د محاصرې په تکل کې وو. مونږ ته، نږدې ځنګل ، چپې خواته دلیدو لرلید بند کړی و. شهزاده باګراتیون سپارښتنه وکړه چې له منځنیو کندهکونو نه دي، دوه هغه دښي خوا د قوتو مرستې ته ور ودانګي. یوه افسر زړه وکړ او شهزاده باګراتیون ته یې وریاده کړه چې ددغو کندهکونو په تګ سره به توپونه بې دفاع پاتې شي. شهزاده باګراتیون مخ افسر ته وروا ړاوه او په پټه خوله یې هغه ته ځیر ځیر وکتل، خو څه یې ونه ویل. سردار اندرې داسې وانګېرله چې دا افسر یادونه خورا پر ځای، سمه او ځواب ویل یې ګران دي، خو په همدې شېبه کې د هغه غونډ له قوماندان نه چې په دره کې پروت و، یوه استازي په منډه یو خبر راوړ چې بې شمېره فرانسوي پوځیانو، د درې له لمنې نه پر دوی بریدکړی، غونډ تالاوالا شوی او د کیف دګرنادیا د پوځ پلې ډلې د شا خواته را روانې دي. شهزاده باګراتیون، سر وښوراوه، په کراره ښي پلو لاړ او ددراګون د پوځونو خوا ته یې یو یاور واستاوه او سپارښتنه یې وکړه چې په فرانسویانو یرغل پیل شي، خو دغه یاور ترنیمې ګړۍ وروسته راستون شو او خبر یې راوړ چې، همد اوس ددراګن دغونډ قوماندان د درې اه پلو شا ته تللی دی. قوماندان دا دلیل وایه چې دوی د دښمن ترسختو ګذارونو لاندې راتله او د بې ځایه او زیاتې مرګ ژوبلې دمخنوي لپاره یې خپل سرتېري په ځنګله کې پناه او ګمارلي دي.

باګراتیون وویل:

-ډېر ښه شوي دي.

کله چې شهزاده باګراتیون له توپخانې نه لرې کېده، د چپې خوا له ځنګل نه د ډزو غږ اوربدل کېده، خو دا چې دی د جبهې له چپې خوانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورا لرې پروت و او نه يې شو کولای په خپل وخت هلته ورسي، نو هلته يې ژيرکوف ددې لپاره واستاوه، چې جنرال ته، هغه جنرال ته چې په براوناو کې يې کوتوزف ته قطعه وړاندې کړې وه، ووايي چې څومره ژر کېږي، بايد په چټکۍ ددرې هاخوا ته، په شا لاړ شي، ځکه په قوي اټکل سره به ددوی ښي قوتونه ونه شي کولای د ډېر ځنډ د دښمانو د پرمختګ مخه ونيسي. په دې اله ګوله کې تورن توشين او هغه ټولي چې بايد دتوپخانې دفاع وکړي، دټولو له ياده ووتل. سردار اندرې، دشهزاده باګراتيون خبرو او دهغه هغو سپارښتنو ته چې قوماندانانو ته يې ورکولې په خورا ځير غوږنيولی او دې ته يې پام شو چې سپارښتنې مارښتنې نه شته او شهزاده باګراتيون يوازې او يوازې هڅه کوي دا وښيي چې هر څه چې شوي يا کېږي، داممهمه نه ده چې داړتيا له مخې دي که په خپل سر، يا دقوماندانانو د اټکل له مخې شوي که د ده د سپارښتنې، هرڅه چې دي، دده دغوښتنو سره برابر دي. سردار اندرې په دې پوهېده چې، که څه هم داټول کړه، په خپل سر او دقوماندان له ونډې پرته ترسره کېدل، خو په خپله د باګراتيون شتوالی دلته خورا اغېز او ونډه لرله. هرشمېر قوماندان به چې په څومره ناآرامۍ او ګېنۍ ده ته رارسېدل، کرار به، افسرانو او سرتېرو به هغه ته په خوښۍ او ورين تندي هرکلي وايه، دهغه په ليدو به تازه او خوښېدل او هڅه به يې کوله دځانښودنې لپاره لاسي او بې ځايه زړورتيا وښيي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

شهزاده باګراتيون، لومړی، زموږ د کرښې د ښي اړخ تر ټولې لوړې څوکې ته وخوت او بيا ښکته د شيلې منځ ته، چېرې چې د تند ريزو ډزو غړمبهاري اورېدل کېده او د باروتو د لوګو له لاسه هېڅ شي نه ليدل کېدل، وړاندې لاړ او ورښکته شو. هرڅو مره چې به په شيله کې ښکته او د ننه ننوتل، په هماغه کچه به تتوالی زياتېده او د جګړې د ډګر نېږدېوالی رانږدې کېده. هغوی ته يو نيم ټپي سرتېري په مخه ورتلل. دوو سرتېرو د يو بل ټپي سرتېری چې سر يې په وينو ککړ و او خوله يې لوېدلې وه، تر ترخګ لاندې نيولی و او له ځانسره يې کشاوه. ټپي سرتېري زګيروی کاوه او له خولې نه يې وينې بهېدې. داسې بربښېده چې ګولۍ يې يا په ارمېږه او يا په خوله کې لګېدلې ده. بل ټپي يې وليد، چې يوازې، بې ټوپکه په زړورتيا روان و، هغه په لوړه لوړه زګيروای کاوه، خپل لاس يې چې تازه ټپي شوی و، د ويالې په شان وينې ترې بهېدې او دده پر کوټ ورڅڅېدې، همداسې ښوراوه. د هغه په څېره کې له درده زيات، دډار نښې ځرګندې وې. يوه دقيقه مخکې لګېدلی و. له واټه واوښتل، ناڅاپه پر يوه کندې ورشېوه شول او هلته يې وليدل چې څوتنه پر ډاګ پراته دي. د سرتېرو يوې ډلې سره چې روغ رمټ کسان هم په کې وو، مخامخ شول. سرتېرو چې سخته ستمېدل هڅه کوله پر غونډۍ وروخيږي، هغوی، سره له هغه چې جنرال وليد خو همداسې يې په لوړ اواز خپلې غږېدا او لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښورولو او اچولو ته دوام ورکړ.دهغو افسر د باګراتیون پـه لیدو چیغـه کړه او هغو سرتېرو پسې یې چې ګډ وډ روان وو ،منډه او لـه هغـو نـه یـې هیله وکړه چې راستانه شي. باګراتیون،د سرتېرو هغـو کتـارو تـه نـږدې شو چې ډز یې کولې ،خو ددغو ډزو د شورماشور غږ نه اورېدل کېده.د باروتو لوګي پر ټولو او ټوله سیمه خپور و.د سرتېرو څېرې دباروتو لـه لاسه تکې تورې او ګبڼې اخیستې وې. یوې ډلې پـه توپکو کې میلې وهلې، بلې هغې پـه لولـو کـې بـاروت تویول،چـا لـه صندوقونو نـه دتوپونو ګولۍ راویستې او بلې ډلې بیا ډزې کولې،خو دباروتو لوګي چې دباد دنشتوالي له امله سخت درونـد او ټینـګ و ،ځای پرځای ولاړ او دا هم څرګنده نه وه چې د ډزو ښنبه څوک او کوم ځای دی.کله ناکله بـه یو زړه راښکوونکی آواز هم واورېدل شو.سردار اندرې چې دغو ډلو تـه نږدې کېده ،له ځانسره وویل:

-دا نـو څـه دي؟دا خـو دجبهـې کرښـه نـه ده،ځکـه چـې ګڼـه ګونـه ده،یرغل نه دی، ځکه ټول په خوځېدا دي....

ډنګرخوار بوډاچې دغونډ قوماندان و ، اوږدو لوېدلو ښو یې د هغه نیمایي عمر وهلې سترګې ځان کې مرور لې او دهغې څېرې تـه یـې، خواخوږي ښنبله.شهزاده باګراتیون ته ورغی او پـه خوږه موسکای یې لـه هغـه نـه دګـران مبلمـه پـه څېـر هرکلـی وکـړ. هغـه ګـزارش ورکـړ چـې فرانسویانو یـې پـر غونـډ بریـد کـړی دی.کـه څـه هم دوی دفرانسـویانو دیرغـل مخـه نیـولې خـو پـه دغـه مخنـوي کـې دده دغونـډ ترنیمـایي زیاتو سرتېرو ژوند بایللی دی. دغونډ قوماندان ویل چې د دښمن بریـد یې شاته تمبولی،خو ده دتمبولو خبره یې په احتیاط ادا کوله.ځکه دی پـه رښـتیا نـه پوهېده چې پـر غونـډ څـه راغلي او پـه دې وروسـتي نـیم ساعت کې پر هغو سرتېرو څه بلا راغلې چې ده یې قوماندہ کولـه او پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې هم نه پوهېده چې ايا په رښتيا بريد تمبول شوی او يا يې د هغوی غونډ تالا والا او له منځه وړی دی، خو په يوه خبره يې سر خلاص و، چې لومړي پرغونډ د ګوليو او لاسي بمونو باران پيل او د هغه له لاسه دده زيات شمېر وګړي ووژل شول.دده دا هم په ياد وچې چاچيغه کړې وه:

-اې سپرو !

او تر دې نه وروسته ډزې پيل شوې وې، خو نور نو د هغو نښه سواره نه وو، ځکه سواره نه ليدل کېدل، بلکې د فرانسوي پوځيانو پلې ډلې وې چې تنګې درې ته رانغوتلې او پر دوی يې ډزې کولې.شهزاده باګراتيون سر ښوراوه او دې سرښورولو دامعنی لرله چې دا ټول هغه څه دي، چې ده غوښتل او اټکل يې کاوه.هغه خپل ياور ته مخ وروا ړاوه او سپارښتنه يې وکړه چې د شپږم ښکاري غونډ نه، چې څو شېبه مخکې د هغه له مخې تېر شوي و، دوه کنډکه راوبولي.د سردار اندرې، پام هغه بدلون ته وراوښت چې همدا شېبه د شهزاده باګراتيون په څېره کې راڅرګند شو.د هغه په څېره کې د هغه چا په شان دلېوالتيا او خوښۍ نښې راڅرګندې وې چې داوړي په يوه توده ورځ کې، په ټول توان او غوره تکل، ځان اوبو ته ورغوځار کړي.نور نو د هغه د خوبولو سترګو، پخوانی چوپتيا او په خيال کې ډوبې څېرې حالت له منځه تللی و.د هغه ګردې، بازته ورته تيزې، ځلانده، خو لړله ملنډو ډکې سترګې، همدا سې وړاندې ګنډل شوې وې.سره له هغه چې د هغه په خوځېدا کې هماغه پخوانی سستوالی او ځيرکتيا پاتې وو، خو داسې برېښېده چې هېڅ چېرې او په هېڅ ځای يې سترګې نه درېږې.

دغونډ قوماندان، شهزاده باګراتيون ته مخ وروا ړاوه او له هغه نه يې هيله وکړه چې له دې ځايه ځکه لرې شی، چې هغه خورا له ګوا ښه ډک دی، هغه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-له ښاغلي جلالتمابه ! هيله کوم، ستاسو دې په خدای قسم وي چې مهرباني وکړئ..وګورئ..هغه همداسې په هيله هيله ،له شهزاده سره مل افسرته کتل، خو هغه افسر له هغه نه مخ واړاوه.دغونډ قوماندان غوښتل د هغو ګوليو غړمبهار او لګېدو ته ددوی پام ورواړوي چې د دوی له څنګه تېرېږي..د قوماندانۍ افسر دغونډ دقوماندان خبرې تولې منلې، خو شهزاده باګراتيون هغو ته اصلا غوږ هم نه ونيولی او يوازې يې امر کاوه چې ډزې بندې او سرتېرې داسې ځای پر ځای کړي، چې لاره هغو دوو کنډکونو ته پرانستل شي، چې دوې يې راتلو ته سترګې په لاره وو.کله چې يې خبرې کولې راالوتونکي باد ګواکې ديوه نامعلومه لاس په څېر، دلوګيو هغه پرده چې دره يې ددوی له سترګو پټوله،له ښۍ خوانه کينې خواته کش کړه او ده مخامخ آپلو هغه غونډۍ وليدله چې فرانسوي سرتېرو پرې ګڼه ګوڼه جوړه کړې وه. تولې سترګې بې واکه دهغه فرانسوي پوځ خواته ور واوښتې.چې ددوی خواته را روان و ،فرانسوي پوځ،دوی ته دومره رانېږدې شوی و ،چې د سرتېرو دخوليو نښې ليدل کېدې،نورنو کېدای شو چې د سرتېري او افسر توپير وشي او نور نو دهغو دجنډې رپول او مارش وهل له ورايه ښکاربدل.

يوچوپړ باګراتيون ته وويل:

-څه ويا ړمن ګامونه اخلي.

دپوځ قراول يامخکنۍ برخه دره ته رسېدلې وه، نو ځکه نښته زموږ خواته دغونډې په لمنه کې پيل کېدونکې ښکاربده.

دهغه غونډ پاتې شونکو چې هغو سره په نښته کې لاس وګريوان شوي وو ،په چټکۍ يې ببرته ځان راجوړاوه او ښي خواته خوځېدلي وو.دهغوپسې دښکاري غونډ ددوه کنډکونو ،پاتې شوونکې تېرېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په خورا ښکلي نظم وړاندې راتلل.که څه هم له باګراتیون لا لرې و ،خو دهغو دټولو سرتېرو د درنو ګامونو غږ چې په مخ وړاندې راتګ کې په منظمه توګه پرځمکه لړېدل،ښه اوریدل کېده.د پوځ کینې خواته،له ټولو نه باګراتیون ته نېږدې دټولي قوماندان روان و.دا ګردبشرى،ښکلى دپلو قواوو افسر چې ساده خو بختوره بڼه یې لرله،هماغه څوک و چې له بڼډاره راوتلى و او اوس هم داسې برېښېده چې له دې نه پرته بل تکل نه لري چې دځانښودنې لپاره دقوماندان له مخې تېر شي...

شهزاده باګراتیون چې پوځ خپل مخکې ولید ،چیغه کړه:

-سترړي مه شئ !ځوانانو !

-ژوند !ژوند !ژوند !

باګراتیون زیاته کړه:

-آفرین شازلمیانو !ډېر ښه یاستئ.

یو غمجن او خواشینی سرتېرى چې کینې خواته روان و ،د دغې سترې مه شئ، په ترخ کې سترګې باګراتیون ته وروا ړولې او وې ویل:

-خپله پوهېږو چې ښه یو.

یو بل سرتېري چې ډاربده دټولي نظم خرابه نه کړي، بې له هغه چې مخ واړاوى خپله خبره یې وکړه او په مخه لاړ.

د دربدو قومانده ورکړه شوه او غوښتنه وشوه چې کڅوړې کېښودل شي.

باګراتیون پر آس سپور د سرتېرو له کتارونه چې دده له مخې تېر شوي وو ،راتاو او له آس نه کوز شو.دخپل آس جلو یې قزاق ته ورکړ او خپل پوستني کوټ یې له اوږو پورته او بل قزاق ته ورکړ،څو واریې پښې پر ځمکه وډبولې،پښې یې سمې او خولۍ یې په سر جوړه کړه.په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې د فرانسوي پوځ مخکښه ډله او تر هغو نه د مخه د هغو افسران د غونډۍ په لمنه کې راښکاره شول.

باګراتيون، په پاخه او وربدونکي آواز وويل:

-د خداى په امان.

يو شېبه يې د سرتېرو لومړنۍ کرښې ته مخ ورواړاوه او وروسته يې همداسې چې لاسونه په کرارکراره د مخکښې غونډ خواته ښورول، لکه په سورلۍ رږدى پوځي په خبر، په ګډوډو ګامو، ته به وايې په نا اواره مځکه روان دى واړندې لاړ. سردار اندرې احساس کړه چې يوه نه ايليدونکى قوت هغه مخ تګ ته هڅوي او د غه احساس په هغه کې د نيکمرغۍ انګېرنې راوېښولې.

نورنو فرانسويان دوى ته رانږدې شوي وو. سردار اندرې چې د باګراتيون ترڅنګ روان و، د فرانسويان د تورو سرې غاړکۍ او آن مخونه له ورايه ليدل.

هغه په ښه توګه يو زوړ فرانسوي ليده چې پوځي بوټ يې په پښو، واز واز داسې روان و، چې په هرګام کې به يې بوټو ته لاس اچاوه او په خورا سختۍ پر غره ورخوت. شهزاده باګراتيون، نور نوې سپارښتنې نه ورکولې او همداسې چو پـه خولـه د خپلـو پوځونـو ترمخـې روان و. ناڅاپه د فرانسويانو له منځه ديو ډزغږ واوربدل شو، بيا دويم او دريم...او دباروتو لوګى او د ډزو شراوشور د دښمن په ګډوډ او له نظمه وتلي پوځ، لمن خوره کړه. زموږ د ډلې نه څوتنه او د هغو په منځ کې هماغه مست او ګردمخى افسرچې د پريټ په وخت کې له هغو نه مخکې شوى و، ښکاره شول، خو باګراتيون چې دلومړۍ ډزې غږ ترغوږه شو، مخ يې واړاوه او چيغه يې کړه:

-مخ وړاندې !مخ..هورا !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مخ وړاندې او هورا چغو زمونږ پر لیکو ثپه خوره او سرتېري په نه ایلېدونکي تلوار او ګېنۍ له باګراتیون او یوبله نه مخ ته کېدل او په ګډوډو او بې نظمو فرانسویانو یې لکه تالاکوونکی سیلاب یرغل وروړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

د ښکاري غونډ د دوو کنډکونو برېد د ښي اړخ لپاره شاتګ ته لاره آواره کړه. په منځنۍ برخه کې د توشين له ياده وتلو توپونو، د شون ګرابن کلي ته داور په اچولو سره د دښمن د پرمختګ مخه نيولې وه. داور په وژلو د فرانسويانو بوختيا، چې باد لا دهغه لمنه خوروله زموږ پوځونو ته د دې لاره آواره کړې وه، چې په کراره شاته لاړ شي. د منځنۍ برخې د پوځونو دغه شاتګ که څه هم په تلوارو، خو خپلې قوماندې يې غلطې کړې نه وې، دا په داسې حال کې د چپې خوا قواوې، چې د آزوفسکي او د پادولسکي له پليو غونډونو او د پاولګراد ښکاري غونډ نه جوړې وې، مخامخ او د څنګ له خوا د مارشال لان په مشرۍ د دښمن د پوځونو د يرغل له لاسه کلابند شوې وې. باګراتيون ژيرکوف ته د شاتګ د فرمان سره مل، هغه په چټکۍ د چپې خوا قوماندان ته ور ولېږه.

ژيرکوف، چې د درناوي په نامه خولۍ ته رسېدلای لاس لاټيټ کړی نه و، په چټکۍ سره لرې شو. خو لا لرې شوی نه و، چې د مينې او لېوالتيا په ځای يې ګېډۍ او وحشت په زړه راخوره شول او دا زړورتيا يې پيدا نه شوه کړای چې تر ټاکل شوي ځايه پورې چې ګواښمن ځای و، ځان ورسوي.

هغه چې کله د جبهې کين اړخ ته ورسېد، نه د جبهې لومړيو ليکو ته چې ډزې په کې روانې وې، بلکې په هغو ځايو کې د جنرال او نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرانو لټول پيل کړل چې هلته د هغو تګ راتګ هېڅ نه وو، نو ځکه يې ونه شو کولای هغو ته د باګراتيون فرمان ورسوي.

د چپې کربنې مشر د هماغه غونډ قوماندان و چې په براناو کې يې کوتوزف ته قطعه وړاندې کړې وه او خلع رتبه شوی و. د ولو خوف هم همدلته خدمت کاوه. او د خورا لرې چپې خوا مشري بيا د پاولګراد د غونډ قوماندان ته چې رستوف ورسره خدمت کاوه سپارل شوې وه. د مشرتوب د غه شان ويش بيا هم د قوماندانانو په منځ کې ځه خوابدي او شک پيدا کړی و. د غو دواړو قوماندانانو په خپل منځ کې سخته سيالي درلودې، دوی لا آن هغه وخت چې د ډزو شروشور ګډ او فرانسويانو يرغل پيل کړی و، په خپلمنځي ناندريو، په خپلو درنو او دبل په سپکه لګياوو. د دغو دوو غونډونو د پليو او سورو قواوو، يوه قوماندان هم، هغې جګړې ته چې ورروان و، چمتوالی نه لاره. پوځيانو له جنراله نيولې بيا تر سرتېري پورې، په خپلو ورځنيو چارو، د آسونو په پالنه، د خسو او لرګيو په راټولو او خبرو اترو لګيا وو.

د غونډ الماني ډګروال، ديوه سواره غونډ قوماندان، هغه ياور ته چې ده ته نېږدې کېده، په خورا ماته او نيمګړې روسي ژبه وويل:

-رښتيا هم د هغه رتبه تر ما لوړه ده! پرېږده هرڅه چې کوي، کوي دې، خو زه خپل سواره له هغه نه ځاروليی نه شم. ده غږ وکړ:

-ترومچي! د شاتګ نغاره وغږوه!

مګر حالات خوراکړکېچن، ګواښمن او په رښتيا د تلوار وړ و. له ښي او منځنۍ خوانه د توپونو د ډزو د غړمبهار او د توپکو د ډزو ګډوډ شراوشور پورته او د فرانسوي پوځ د لان د جنګياليو د توپکو ډزې هم د ژرندې د ورخ خواکې د کربنې دا پلو نږدې او ربدل کېدې... پلی ډګروال چې کوږ وږ روان و، په ربړد بدا، ربړد بدا د خپل آس ځنګ ته راغی، پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سپور شو ،ځان یې داسې سم کړ چې ښه لوړ وبرېښي او د پا ولګراد د غونډ دقوماندان په لټه پسې وخوځېد. د دوو غونډونو قوماندانانو سره پیدا کړل، سره له هغه چې په خورا درناوي یې روغبړ وکړ، خو دکرکې لمبې په ګوګلونو کې بلېدلې.

جنرال وویل:

-غواړم یوځل بیا ټینګار وکړم،نه شم کولای خپل نیمایي وګړي، په ځنګله کې پرېږدم ،له تاسو نه هیله کوم، هیله کوم ،ښه به دا وي چې مورچلونه ټینګ او برېد ته چمتو شئ.

احساساتي ډګروال ځواب ورکړ:

-زه هم له تاسو نه هیله کوم، هغه کار چې تاسو پورې اړه نه لري، په هغه کې مه غړېږئ. چې نه کار هلته څه کار.که تاسو سواره یاستئ...

-زه د سواره پوځ افسر نه یم.زه د روسي پوځ جنرال یم، که په دې نه پوهېدې، اوس خو پوه...

ډګروال چې له قهره تک شین شوی و ،خپل آس یې پورې واهه او چیغه یې کړه:

-ولې نه جلالتمابه !ډېر ښه پوهېدم...چې داسې ده مهرباني وکړئ او لومړۍ کرښې ته لاړ شئ، وګورئ چې حال څنګه دی،زه نه غواړم، خپل غونډ ستاسو تردې هوسه ځار کړم.

-ډګرواله، تاسو څه وایئ؟ تاسو غلط فکر کوئ، دلته د هوس خبرې نه شته او چاته د دغو ډول خبرو دکولو اجازه هم نه ورکوم.

جنرال لومړۍ کرښې ته د مېړانې دازمایلو لپاره دخپل سیال بلنه ومنله، ټټر یې وویست، سترګې یې برندې او له هغه سره یوځای دلومړۍ کرښې خواته وخوځېد.داسې برېښېده چې د دوی ټولې تربګنۍ هماغلته دګولیو تربارانلاندې آوارې شی.دجبهې لومړۍ کرښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته چې ورسېدل، څو ګولۍ يې په غړمب او غړومب له سره تېرې شوې، دوا ړه چپ شول او ودرېدل. دوی هلته هېڅ څه ونه ليدل، ځکه هلته په ډاګه دا څرګنده وه چې د ونو، نيالګو او نريو ويالو په منځ کې سواره پوځونه هېڅ نه شي کولی او فرانسويان هم له کينې خوا نه په بربېد لګيا و، چې هغه محاصره کړي. جنرال او ډګروال دواړه لکه دوه چرګان، يو بل ته برګ وو، يو بل يې په کلکه ځارل او دې ته سترګه په لاره و چې څه وخت او څنګه د سيال په بشره کې د ويرې او ډار نښې راڅرګندېږي. دواړو په دې ازمايښت کې ټينګار کاوه او هېڅ يې نه ويل. هغو يو بل ته د ويلو لپاره هېڅ نه لرل او يوه هم نه غوښتل چې له سيال نه مخکې لومړی کړښه پرېږدي او ځان د ملنډو منګولو ته وسپاري. که کومه پېښه نه وای پېښه شوې، دغه دوه تنه به تر ډېرې مودې همداسې چپه خوله ولاړ وای. مګر په دې وخت کې د دوی شا ته، په ځنګله کې د ډزو غږ او وروسته هسې نه پوهېدونکې شروشور واورېدل شو. فرانسويانو ناڅاپه پر هغو روسي سرتېرو چې په ځنګله کې د بوټو په راټولو لګيا وو، ډزې پيل کړې، نورو سورو هم ځکه نه شو کولای له دې خوا نه شا ته لاړ شي چې د فرانسويانو ډزو د کينې خوا نه هم شا ته د هغو د تګ لاره بنده کړې وه. اوس نو دوی دې ته اړ وو، چې په دې نا آواره سيمه کې د دې لپاره بربېد پيل کړي، چې ځانته لاره پرانيزي.

د سورو بلې ډلې چې رستوف هلته خدمت کاوه، همدا چې پښې يې رکاب ته ورسولې، سمدلاسه يې د ښمن مخې ته پيدا او د هغو د پرمختګ لاره يې بنده کړه. دلته هم لکه د انس د پله په شان، د سورو پوځونو او د دښمن د پوځيانو ترمنځ د خندق هېڅوک نه و. يوازې هماغه نامعلوم ډار او بې برخليکي او هماغه د مرګ او ژوند ترمنځ ناپېژندلې کرښه. ټولو دغه کرښه احساسوله او د دې پوښتې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دوی به له دې کرښې تېرېږي، که به نه تېرېږي ؟او که تېرېږي څنګه به تېرېږي،زوروال او پرېشان کړي يې وو.

ډګروال دجبهې لومړۍ کرښې ته راغی.په خورا خواشداني يې دافسرانو پوښتنې ځواب کړې،خو دا چې دی یو سرزوری سړی و او په ناهيلۍ يې په خپله خبره ټينګار کاوه،هسې يې څو قوماندې ورکړې .هېڅچا کومه ځانګړي څه ونه ويل،مګر د سورو منځ کې د بريد آوازه خوره شوه. دقوماندې دتيارسۍ انګازې خورې او دتورو د رايستلو شرنګ او شور جګ شو.ددې ټولو خبرو سره سره بياهم لاڅوک نه خوځېدل.د کينې خوا پوځيانو،له پليو نه تر سورو پورې،ټولو داسې انګېرله چې ددوی مشري هم په خپله په دې نه پوهېږي چې څه وکړي او دمشرۍ دغه ناڅرګند دريځ سرتېرو ته هم څرګند شوی و.

رستوف په زړه کې همدا ويله،چې:

-ژرکوئ،ژرکوئ ! هغه داسې انګېرله چې ګواکې په پای کې هغه وخت رارسېدلی دی،چې د برېد هغه خوند وڅکي چې ده،له خپلو سورو پوځي انډيوالانو نه دهغه په اړه زياتې کيسې او نکلونه اورېدلي وو.

په دې وخت کې د دولوخوف،غږ پورته شو چې ويل يې:

-خدای مو مل شه زلميانو،مخ وړاندې،مخ وړ...

د لومړۍ کرښې آسونه وښورېدل،وخوځېدل او خپله يالونه يې وځنډل او روان شول.

رستوف خپل ښي لاس ته خپل سواره وليدل او له هغو نه لرې يې يو خوځنده توره کرښه چې پېژندل يې ورته ګران و،تر سترګو شوه.که هم څه دډزو غږ اورېدل کېده،خو خورا لرې و.

دقوماندې چيغه پورته شوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-اوربل.اوربل !مخ وړاندې.

او رستوف احساس کړه چې ګړاچیک یې وشنېد او په منډه شو.

هغه لا پخوا دخپل آس د منډو او په ګډا خوځېدا اټکل کړی و او له دې اټکل نه یې ښه خوند اخیست.دهغه یوې، یوه زرې(یوازې)ونې ته پام شو.دا ونه لومړې ترده نه وړاندې ،هلته دمرګ او ژوند ترمنځ پر کرښې ،پر هغې ناپېژندلې کرښې چې ټولو ته وېرېدونکې او وحشتناکه برېښېده، ولاړه وه. ده لیدل چې دوی له دې کرښې واوښتل،نه یوازې څه وحشتناکه څه پېښ نه شول،بلکې له دې پولې نه په تېرېدو ،ددوی خوښی او زړورتیا لا څو چنده شوه.هغه چې دتورې لاستی په منګوله کې کېښکوده،په زړه کې یې ویل:

-اخ !اخ !څنګه به یې ټوټې ټوټې کړم،څنګه؟په دې وخت کې د پوځ نه یو ګډ اواز پورته شو:

-هورا !هورا !

رستوف په خېټه او څنګ کې خپل آس په وهلو وهلو لا چټکې خوځېدا ته هڅاوه .له نورو نه یې ځان مخکې کاوه او په زړه کې یې ویل:

-که اوس کوم یو په لاس راشي،زه به ورسره ګورم.

هغه نور نو له ورایه دښمن لیده.خو ناڅاپه یې یوې اوږدې متروکې ته ورته شی،په سپورو راغبرګ شو.رستوف،ځلېدونکې توره وچورلوله او ځان یې وژلو ته چمتوکړ،خو په دې وخت کې د(نیکیتنکه)سواره سرتېری، چې تر ده نه مخکې روان و ،له ده نه ځان لرې کړ.رستوف داسې وانګېرله چې ګواکې خوبویني،ځکه هغه سره له هغه چې لکه دباد څپه په بې سارې چټکۍ راروان و ،خو بیاهم له خپل ځایه نه ښورېده.د بندرچوک،په نامه آشنا سپاره،چې په چټکۍ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

شا نه راروان و، ده ته په رارسېدو سره يې ځان ګوښي کړ، په خواشداني يې ورته وکتل او له څنګه يې تېر شو.

په يوه شېبه کې يې په خيال کې دا پوښتنې راتاو شوې:

-نه پوهېږم، دا څه پېښه ده ؟ دا کومه لومه يا وژل شوی يم؟ولې وړاندې نه شم تلای؟ هغه نورنو، په لوی ډګرکې يوازې پاتې و. هغه د چټکو زغلېدونکو آسونو او له هځو ډکو سورو پرځای، له ځانه شا وخواوچ، ارام، نه خوځېدونکی ډاګ او له ريبل شويو غنمو نه د پاتې وچو سوارو ګېډۍ وليدل. پر ځان يې دوينو د بهېدو کرښې وليدې، نه، نه ټپي شوی يم او آس مې وژل شوی دی. ګرا چيک؟ ګرا چيک، هڅه کوله په مخکنيو پښو پاڅي، مګر ولويد. ښښتن يې پښه تر ګېډۍ لاندې کړه. د آسه سرې وينې څڅېدې. لاس او پښې يې ارتېږل، خو پاڅېدای نه شو. کځوړه يې په زين کې بنده پاتې وه. خپل پوځيان چېرې او فرانسوي هغه لاچېرې دي؟ په دې يې سر نه خلاصېده، هېڅوک يې تر شا وخوا نه ليدل کېدل.

خپله پښه يې راخوشې او پاڅېد. چېرې ده هغه کرښه چې اوس يې هغه دوه پلوه سره بېلول؟ زه د هغې کرښې په کومه خوا کې يم؟ هغه دا پوښتنې تکرارولې ،خو ځواب يې ورته پيدا کولای نه شو. په زړه کې يې دا تېرېده چې: کومه بده بلا پر ده نه وي راغلې ! ما هېڅ تصور هم نه شو کولای چې دا سې دې وشي، اوس چې شوي، نو چاره نه شته، مګر څه وکړم؟ پاڅېد ،ويې ليدل چې له بې حس شوي کين لاس نه يې څه شی ځوړند دی. دا سې يې وانګېرله چې له څنګلې نه وروسته ،لاس دده نه وي. پردي اډوکې وي. هغه يې ښه وکوت، غوښتل يې وينه پيدا کړي، خو څه يې ونه ليدل. هلته لرې يې يو ځوتنه د ځان خواته په منډه وليدل، په زړه کې يې ګوړې ماتې کړې چې اوس به دده مرستې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وردانګي.په هغو کې تر ټولو نه دمخه یوتن، چې عجیبه خولۍ یې پر سر،شین کوټ یې په ځان،باز ډوله پزه، او لمر وهلې ځېره یې لرله، منډې راوهلې.تر هغه وروسته دووتنو نورو او تر هغو نه وروسته،نورو ډېرو دده خواته منډې راوهلې.ټول هماغه لومړني ته ورته او دهغه په شان خولۍ یې پر سر وې.له هغو نه یو هغه یې په کومه بله غیر روسي ژبه عجیبه څه وویل.شاته ددغو خلکو په منځ کې چې دده خواته راروان وو او عجیبه خولۍ یې پر سر وې،ده دروسي پوځ یو افسر هم ولید.هغه یې له مړوندونو سره ټینګ کړی و او دهغه شاته یو بل تن دهغه آس نیولی و.

رستوف،لا هماغه شان په نه منونکي ډول تصور کاوه:

-دا زمونږ دپوځیانو نه یو تن دی چې اسیر شوی دی...هوکې !اوس راغلي، ماهم نیسي که څنګه؟دا خلک څوک دي؟دهغه هېڅ باور نه راته،دا په رښتیا فرانسویان دي،که څنګه؟هغه چې،ده ته نېږدې کېدونکو فرانسویانو ته کتل،لا یوه شېبه دمخه یې آس ځغاستل او دی په دې خیال کې و ،چې فرانسویان به تالاوالا کړي،خو اوس یې دسترګو په وړاندې هغه څه تېربدل چې تصور یې هم نه شو کولای. دا څوک دي؟ولې هغوی منډې وهي.ایا رښتیا هم دده خواته ورځئ؟ولې دده خواته؟غواړي ما ووژنئ؟زه خو ټولو ته ګران یم کنه؟هغه ته ،له ده سره دمور ،کورنۍ او ملګرو مینه او خواخوږي وریاد شول او ددښمن دا تکل چې دی دې ووژني ده ته ناشونی وبرېښېد اویا کېدای شي ومې وژني.هغه دلسو ثانیو په شاخوا کې ځای پر ځای او بې خوځېدا پاتې او په خپل دریځ او ده ته ورپېښ ګواښ هېڅ نه پوهېده.تر ټولو نه مخنی فرانسوي چې بازډوله پزه یې لرله،دومره ده ته نږدې شوی و ،چې دهغه دځېرې ټولې کرښې له ورایه لیدل کېدې.ددغه پردی،توپک په لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي قهرجنه ځېرې ،چې سايې په ګوګل کې بنده وه او په چټکۍ يې دده خواته ځغاستل،دی ورخطا کړ.ده خپله تومانچه راواخيسته،ددې پرځای چې پرهغه ډزې وکړي،هغه يې فرانسوي ته ور وارتېرله او خپله يې په ټول قوت سره دبوټو خواته ورمنډه کړه،خو نه دشک او مېرانې له هغه احساس او لېوالتيا سره چې د انس پر پله له ده سره مل وو.بلکې دهغه(سوی-خرګوش) احساس سره په تېښته و ،چې سپي پسې اخيستی وي.نور نو دهغه پرځوانۍ د وحشت او وېرې احساس لمنه غوړولې وه.هغه په هماغې چټکۍ چې دماشتوب په لوبو کې به يې منډې وهلې،داسې دپټيو او ويالو په منځ کې په چټکۍ ځغستل،چې تا به ويل الوزي.کله ناکله به يې خپله ځوانه،رنګ تښتېدلې او مينه ناکه بشره شاته واړوله او بيا به د وېرې سوړ اوډارونکي احساس پسې واخيست،نوځکه به يې په زړه کې وويل:

-نه،ښه به دا وي چې شاته ونه ګورم،خو کله چې دبوټو او نيالګيو منځ ته ورورسېد ،بيا يې وکتل. فرانسويان شاته پاتې و ،آن هغه شېبه چې ده شاته وکتل، ويې ليدل چې ترټولو مخکې فرانسوي هم سست شوی،مخ يې اړولی او په چغو چغو خپل شاته پاتې ملګري ته ځه وايي.رستوف ودرېد او په زړه کې يې وويل:

-خبره داسې نه ده،داهېڅ شونې نه ده،چې ما ووژني ؟ په دې وخت کې يې کين لاس داسې دروند والی کاوه چې ته به وايې څو منه بار يې پرې ځړولی دی.نور نو له منډو پاتې و.فرانسوي هم ودرېد او دی يې په نښه کړ.رستوف سترګې پټې او ځان يې کوږ کړ.يوه،دوه او مرمۍ په شر وشور دده له څنګه تېرې دي والوتلې.هغه خپل وروستي قوت راټول،په ښي لاس يې کين هغه راونيو او دبوټو منځ ته يې ځان ور ورساوه.دبوټو او نيالګو په منځ کې روسي پوځيانو مورچل نيولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

په ځنګلو کې پناه شوي له هر څه بې خبر، پلي غونډونه، په تلوار له ځنګله نه تښتېدل، کنډکونو کې داسې اله ګوله او بې نظمي وه چې يو له بله سره ګډېدل او په بې نظمه ډلو کې يې تېښتې ته مخه کړې وه. يو سرتېري چې خورا ډار پسې اخيستی و، بې معنې خبرې او په جګړه کې وېرونکې څه ويل:

-پرې يې کړل!

دهغه، دغه خبره له ډاره سره مل د ټولو پوځيانو په منځ کې لکه هوا داسې خوره او دهغو ډار يې څو چنده کړی و.

ډار اخيستو تښتېدونکو چغې وهلې:

-ايسار شوي يو، اړيکي مو پرې شوي، تالا والا شو.

دغونډ قوماندان، دډزو دغږ او دخپلو سرتېرو دچغو په اورېدو، پوه شو چې پر غونډ يې کومه بده بلا راغلې ده. هغه له دې خياله ډار يده چې کلونه کلونه يې په خورا ښه نامه په پوځ کې تېر کړي، هېڅ کله يې کومه دپام وړ تېروتنه نه ده کړې او اوس په کومه نه ځرکتيا تورن نه شي، له همدې المله ډېر پرېشانه برېښېده. هغه په همدې خيالونو کې د ډګروالی دريځ، د ښه سواره نوم او آن دځان او خپل ژوند دساتنې خيالونه هم هېر کړل، دآس جلو يې راونيو، پرهغه کېناست، آس ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

متروکه ورکړه او د مرمیو تر باران لاندې چې له نیکمرغه، ټول له ده نه په څنګ تېرېده، د خپل غونډ خواته چو کړل. هغه یوازې یو څه غوښتل او هغه دا وه چې پوه شي، په غونډ کې څه پېښه شوې، دې څنګه کولی شي، تر سره شوې تېروتنه، که دده له خوا وې، بېرته سمه او هر څنګه چې کېږي، ځان سپین کړي او خپل دویشت کلن خدمت، پوځي دریځ او رتبه وژغوري.

هغه د فرانسویانو له کنې ګونې نه په ځیر تېر شو، د ځنګله شاته ډاګ ته چې د هغې له لارې نه زموږ سرتېري پوځیان، چې نور یې د خپلو قوماندانانو، قوماندې نه اورېده، په تېښته، تېښتېدل او د غونډۍ لمنو ته ورشېوه وو، لاړ. اوس هغه رواني شېبې را رسېدلې وې چې د جګړې تګ لوری ټاکي. ایا د سرتېرو دې ګډو وډو ډلو د خپل قوماندان قوماندې ته غوږ نیو او یا یې هسې ورته کتل او بې له هرډول پام نه خدای پوهېږي کوم لور ته خوربدل؟ د غونډ د قوماندان د ټولو چغو سره سره چې پخوا به یې آواز په هر سرتېري ګېنې راوسته، د هغه د قهر کتو، برندو سترګو، په هوا کې د لغړلې تورې د ښوربدو سره سره د هغه سرتېري هماغه شان په تېښته، بې له هغه چې قوماندې ته غوږ شي، په زوره، زوره یوله بل سره په خپل منځ کې غرېدل او هوایي ډزې یې کولې. داسې برېښېده چې درواني پرېکړې په دې شېبه کې چې د جګړې لوری ټاکل کېږي دوېرې او ډار تله درنه شوې وه.

قوماندان له ډېرو چغو او د باروتو له ډېرو لوګو نه په شنه ټوخې وټوخېد او په خورا ناهیلۍ کرار ځای پر ځای ودرېد. هرڅه ددې څرګندونه کوله چې د جګړې پای څرګند او په دې جګړه کې ماته، هرو مرو ده، خو په دې وخت کې ناڅاپه تالانګرو او یرغلګرو فرانسویانو شاته مخه او د غونډۍ په لمنه کې پناه شول او له ځنګله نه روسي وسله

(c) ketabton.com: The Digital Library

وال پوځیان راوتل. دا د تیموخین ټولی و، چې په ځنګله کې پناه و، خپل نظم یې ساتلی، هلته یې په یوه کنده کې مورچل جوړ او دا دي اوس یې یو ناځاپه پر فرانسویان برید کاوه. تیموخین په لیونیو اومستو چغو پر فرانسویانو هسې ورد انګل او غوځ ګوزارونه یې کول چې، هغوی بې له هغه چې په خبره پوه شي، وسلې ارتې‌ولې او ببرته په تېښته وو. دولوخوف چې د تیموخین تر څنګه منډې وهلې، په یو ګوزار یې یو تسلیم شوی فرانسوي پوځي راغوځار، له ګریوانه کلک او وسله یې ترې خپله کړه. تښتېدلي روسان ببرته راستانه، کوټه او سره منظم شول. فرانسویان چې نېږدې وو، زموږ کینه کرښه ماته کړي، د سترګو په رپ کې په شاکړل شول، پټ شوي پوځیانو وخت پیدا کړ چې سره خبر او یوځای شي او تښتېدونکو هغو پښه ونیوه. دغونډ قوماندان او جګړن ایکونوف چې د پله پر سر ولاړ وو او شاته تلونکي ټولي یې له څنګه تېرېدل، یو سرتېري ورنږدې شو، د هغه د آس جلو یې د اسې راونیو چې ګواکې پرآس وځړېد. دغه سرتېري چې د مالوچو شینبخن کوټ اغوستی و، نه یې کڅوړه په شا وه او نه یې خولۍ په سر وه. سر یې په دستمال تړلی و، ښایسته فرانسوي بکسګوټي یې په اوږه کې اچولی و او دافسرانو توره یې لاس کې وه. څېره یې سپوږمۍ ته ورته وه، شوخو شنو سترګو یې په سپین سترګي دډګروال قوماندان سترګو ته کتل او پر شونډو یې موسکا خوره وه. دغونډ قوماندان که څه هم جګړن ایکونوف ته په سپارښتنو او خبرو لګیا و، خو ویې نه شو کړای هغه ته یې پام نه شي.

دولوخوف یوه توره او یوه وړه فرانسوي کڅوړه جنرال ته وښوده او وې ویل:

-جلالتمابه! دا دوه د جګړې غنیمت دي. یو فرانسوي سرتېري مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله اسیر کړ، دا زه وم چې کنډک مې تم کړ، هغه مې نظم ته وهڅاوه او له تښتېدو مې راوګرځاوه.

دولوخوف چې له ډېرې ستړیا نه ستمېده او خبرې یې پرې پرې کېدې، وویل:

-ټول کنډک مې ددې خبرې شاهد دی.له جلالتماب نه مې هیله داده چې دایې په یاد واوسي.

ډګروال قوماندان چې له جګړن ایکونوف سره لګیا و، وویل:

-ښه ده !ښه ده ! او مخ یې جګړن ایکونوف ته وروا ړه.

خو دولوخوف، کله لاس اخیسته.له سر نه یې د ترل شوی دستمال، غوټه خلاصه او په یو ګوزار یې هغه له ککرې را واخیست او په وینښتو کې یې وچې وینې ، هغه ته وروښودې او وې ویل:

-دا ددښمن د سرنیزې ګوزار دی، ددې ګوزار سره سره مې د جبهې لومړې کرښه پرېښنوده، هیله ده چې جلالتماب یې هېر نه کړي.

د توشین توپخانه خو چور هېره شوې وه، یوازې د جګړې په پای کې و، چې باګراتیون د ډزو له غږه پوه شو چې د جبهې د منځنۍ برخې توپخانه پر دښمن خپلو ګذارونو ته دوام ورکړی دی، نوځکه یې هلته لومړی د کشف یو افسر او وروسته سردار اندرې وروا ستوه او سپارښتنه یې وکړه چې څومره ژر کېږي باید شاته لاړ شي.هغې ډلې چې ددغې توپخانې د ساتنې دنده لرله، څرګنده نه وه چې د جګړې په سخت اخ اوډب کې دچا په سپارښتنه خپله دنده او ځای پرېښی و.دغه توپخانه یوازې له دې امله اسیره شوې نه وه، چې دښمن دا تصور هم نه شو کولای چې څلور توپونه، بې له ساتونکو، خپلو ډزو ته دوام ورکړی وي، برعکس ددغې توپخانې ډزې داسې بې شمېره او پرله پسې وې، چې دښمن ګمان کړی و چې د روس د پوځ زیاتره برخه همدلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جبهې په منځنۍ برخه کې ځای پر ځای شوې ده ،نو ځکه يې هڅه کړې وه ،چې دوه ځله په دوی بريد وکړي او دواړه واره دهمدې غونډۍ په شاو خواکې دهمدې څلورو ولاړو توپونو د پرله پسې او بې شمېره ډزو له برکته په شاتمبول شوي وو.

د شهزاده باګراتيون تر تګه لږ وخت وروسته، توشين په دې بريالی شوی و ،چې شيګرابين ته اور ورته کړي. دتوپخانې چلوونکو په خوښۍ او شروشور چغې وهلې:

-اوريې اخيستی !لوګي ګورئ !واه واه لمبو ته يې ګورئ.

توپونو بې له هغه چې څوک سپارښتنه ورته وکړي،همدا د اور اخيستو ځای خپلو ډزو ته په نښه کړی و او دهغو چلوونکو ګواکې دتوپچيانو دلا لمسونې لپاره دهر ې ډزې سره چغې نارې ګډولې:

-واه واه !دغسې،څه خوند کوي !ولې يېئ !

دباد څپو اور،لا پسې قوي کاوه او په چټکۍ هرې خواته خوربده. فرانسوي سرتېري چې ډله ډله له کلي راوتلي وو ،بېرته ورستانه شول ،خو داسې بربښېده چې دخپلې دغې ماتې دغچ اخيستو لپاره يې خپل لس توپونه دکلي په ښۍ خواکې ځای پر ځای کړل او دتوشين توپونه يې تر ډزو لاندې راوستل.

له دغه اوره پيدا شوې خوښي او پر فرانسويانو بري راوړونکې ډزې ددې سبب شوې چې زموږ توپچيان يوازې هغه وخت له دغو ډزو خبر شي چې لومړی دوه او وروسته بيا د توپونو څلور ګولۍ ددوی دتوپونو دمورچلونو په منځ کې راولوېږې.له دغو ډزو نه يوې، دوه آسونه راغوځار او بله يې ديوه کراچۍ د خاوند يوه پښه والوزوله،خو هغه شور،مستي او خوښي چې راپاربدلې وه، دغو ډزو کمه نه کړه،مګر د سرتېرو طبيعت لږ بدل غوندې شو.د وژل شويو آسونو پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای له ساتل شویو آسونو نه نور راوستل شول،ټپیان یې سره پورته کړل او ...توپونه بیا ډزو ته چمتو کړل شول.د توشین اندېوال افسر ووژل شو ،که څه هم د یوه ساعت پرله پسې ډزو په اوږدو کې د څلویښتو توپچي چوپړانونه،ولس هغه ولوېدل،خو توپچیانو د برې په هماغې لېوالتیا خپلو هڅو ته دوام ورکړ.د هغوی دوځله دې ته پام شو چې،تر دوی نه لږ ښکته بیا فرانسویان راښکاره شول،نو ځکه یې پر هغو د ډزو باران وورووو...

توشین چې د پرله پسې ډزو له غرمبهاري نه یې غوږونه کاڼه او هر ډز سره یې ټکان خوړ ،بې له هغه چې په شونډو کې ساتل شوی پیپ پرېږدي، دلوګو او ډزو دلمبو په منځ کې له یوه توپ نه بل او له بل نه بل ته په منډو ، و.یوچاته یې دډزو درجه او کچه برابروله،ښه یې جوړوله او بل ته یې دلوېدلو ټپي شویو آسونو د پورته کولو یا لرې کولو او د هغو پر ځای دنورو نویو اسونو دراوستو او ځای پر ځای کېدو سپارښتنه کوله.هغه په نري، کرار،رېږدېدونکي او نه غوڅ آواز چغې وهلې.د هغه څېره دم په دم لا تازه کېده ،خو یوازې هغه وخت به یې تندی تریو او سترګې برندې کړې چې کوم سرتېری به ټپي او یا ووژل شو.هغه به پر هغه سرتېرو چې د تل په شان دمړو اوټپیو په پورته کولو او وړلو کې سستي کوله چغې وهلې.سرتېري چې زیاتره هغه یې لوړ،ځوان ،ښایسته او دنګ،دنګ وو ،(د توپچي په قوتونو کې به داسې چوپړان او سرتېري نیول کېدل چې آن له خپلو افسرانو به په اندام او ونه کې غټ او لوړ وو.)لکه ماشومان د ستونزو په وخت کې، همداسې دوی هم خپلو قوماندانانو ته په داسې ښه کتل چې په څېرو کې یې د هغو د څېرو ښې خرګندېدې.

دغو د پام وړ وحشتناکو ،ډارزېږونکو ډزو ،دهغو شرو شور او

(c) ketabton.com: The Digital Library

غړمبهار نه یوازې د توشین په زړه کې یوه شېبه هم، کومه ویره او بد احساس نه توخناوه او نه د وژل کېدو او سخت ټپي کېدو خیال، خیال ته ورته بلکې لېوالتیا یې شېبه په شېبه زیاتېده. هغه داسې انګېرله ،هغه شېبه چې دښمن یې لیدلی او پر هغه یې لومړنۍ ډزې کړې، پرون نه بلکې خورا پخوا وه. هغه دا هم انګېرله چې هغه ته د جګړې د ډاګ هغه ټوټه چې دی پرې ولاړ دی خورا آشنا او له پخوا نه خپله ده. که څه هم هغه په خپلو ټولو کړو پوهېده، هغه یې احساسول، هرڅه یې داسې ترسره کول چې یو ښه افسر یې په دغه شان وخت کې ترسره کوي، ولې بیا هم هغه یو تبې وهلي، ناروغ، اپلت ویونکي او یا نشه ته ورته و.

د خپلو وسلو په تېربیا د توپو د ډزو غړمبهاري چې له هرې خوا نه یې چاپېر کړی و، د دښمن د توپونو د ګولیو شروشور، د خولو نه لمدو، چټکو او د بېباکه خوځېدا توپچیانو ننداره، د سرتېرو او آسونو له ټپونو نه بهېدونکو وینو او په وړاندې غونډۍ کې د دښمن د توپونو نه د کنډک کنډک لوګیو پورته کېدو (او تر هغه شېبې نه وروسته کومه ګولۍ په لیونی غږ، په خورا چټکۍ د دوی خوا ته راتله ،یا خاورې ،یا د کوم سرتېري، یا د کوم آس او یا هم د کوم توپ په څنګ یا اړخ کې لګېدله) د هغه په خیال کې داسې یوه رنګینه دنیاګۍ جوړه کړې وه، چې یوازې او یوازې دده وه او هماغه شېبه دده د زړه تسل پرې کېده. هغه د دښمن توپونو ته نه د توپ، بلکې د هغو د پټاقیو په سترګو کتل چې کله ناکله یې څوک د خوښۍ او لوګو پورته کولو لپاره کاره وي.

همدا چې لوګو به د غونډۍ پر لمنه کرښه جوړه او باد به هغه چپې خوا ته لاپسې اوږده کړه، توشین به له ځانسره وبنګېد:

-بیا یې پف کړه؟ اوس یې ډز هم رارسېږي، باید بېرته یې ورولېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو وار چې يو توپچي توشين ته نږدې ولاړ و او له ځانسره يې دهغه غږېدا اورېده، وويل:

-تاسو څه وويل، صاحبه !

هغه ځواب ورکړ:

-هېڅ، د توپ ګولۍ يادوم.

هغه له ځان سره ويل:

-نو، ګرانې ماتيوفنې !(ماتيوفنې، دوی هغه لوی او زاړه توپ ته ويل چې د مورچل په وروستې برخه کې ولاړ و).هغه ته د خپلو توپونو په شاوخوا کې مېشت فرانسويان لکه مېږتانه داسې برېښېدل.ښکلی، دنګ او تل مست لومړی شمېره توپچي، دويم شمېره توپ، له ځانسره په زړه کې د ماما په نامه ياداوه ترټولو نه زيات يې هغه ته کتل او دهغه له خوځېدا نه يې خوند اخيست.دغونډۍ په لمن کې د ټوپک ډزې اورېدل کېدې، هغه به کله لوړې او کله به ټيټې شوې، ده دا ټول لکه سا داسې انګېرلې او ده به د دغه غږ ټيټېدو او پورته کېدو ته غوږ ايښود.

هغه به له ځانسره وويل:

-ګوره سا يې وويسته !

بيا يې په سا ويستو پيل وکړ، خپل ځان يې هم داسې خورا قوي او غټ سړی ګاڼه چې دوی ته نږدې ويشتل شوې ګولۍ، په منګولو کې را اخلي او ببرته يې دفرانسويانو پلو وروشړي.

په هغه شېبه کې چې له خپل توپه لرې کېده، وې ويل:

--نو، ګرانې ماتيوفنې !ټينګه شه ګرانې ادکې !

ده لا دا خبره پای ته نه وه رسولې چې ده ته يو نا آشنا، پردی غږ واورېدل شو:

-تورن توشينه !تورن توشينه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

توشین، په وېرې دغر پلو مخ واړاوه. دا هماغه دقوماندانۍ افسر و، چې هغه یې په ګرونت کې دخوړو له دکانه ویستلی و او اوس یې په سوې سا هغه ته چغې وهلې:

-دا څه کوئ، لېونی شوی یې؟ دوه ځله تا ته د شاتګ سپارښتنه شوې ده او ته لا...توشین چې په ډار خپل مشر ته کتل، له ځانسره وویل:

- نو ولې مو دوی په کراره نه پرېږدي؟ او ...دوه ګوتې یې خپلې خولۍ ته ورپورته کړې او وې ویل:

-زه...هېڅ..زه...

خو ډګروال، ټول هغه څه چې غوښتل، ونه شو ویل. هغه ګولۍ چې دده له څنګه تېرېده، دې دې ته اړ کړ چې سر ټیټ کړي او پر آس خم شي.چپ شو او همدا چې غوښتل یې بیا څه ووایي، بلې ګولۍ هغه له خوځېدا راتم کړ.خپل آس یې راوګرځاوه او په چټکۍ له هغه ځایه لرې او له هماغه واټن یې امر ورکړ:

-شاته شئ، شاګرز !

سرتېري له خندا شنه شول، خو له یوې دقیقې وروسته یو یاور، له هماغه آمر سره راورسېد.

دا یاور سردار اندرې و. دتوشین مورچل ته په رسېدو، لومړی څه چې هغه ولیده، هغه ،هغه آس و چې پښې یې ماتې شوې وې، له توپ وړونکې کراچۍ نه را خلاص شوی و او دکراچۍ پورې تړلو آسونو ترڅنګ شنېده. له ټېپې پښې نه یې لکه له چینې داسې وینې بهېدې، دکراچیو ترمنځ څو مړي پراته وو.د دښمن دګولیو پرله پسې باران روان وو.هغه یوې زورو نکې وېرې پسې واخیست، په ځان یې وېره او ربړېدېدا وځغلېده، خو دغه خیال چې دده دغه ربړېدېدا له ډاره وې دی لاپسې راوپاراوه او له ځانسره یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نه ډاريږم.زه حق نه لرم چې وډار شم.

هغه د توپونو ترمنځ په کراره له آسه کوز شو.د شاګرز سپارښتنه او امر يې توشين ته وسپارهو خو ببرته ستون نه شو.پريکړه يې وکړه،چې هلته پاتې شي،له مورچلونه د توپونو دراويستلو او دهغو دخوځېدا خارنه وکړي.دفرانسويانو دډزو تر باران لاندې له توشين سره يوځای د وژل شويو مړو په منځ کې ګرځېده او دتوپونو د پرزو او ددغو پرزوپه، ځای پرځای کولو لګيا شو.

دتوپچې يو چوپړ سردار اندرې ته وويل:

-همدا اوس دقوماندانۍ يو افسر راغلی و،هغه تاسو غوندې نه و، خورا ژر ببرته ستون شو.

سردار اندرې له توشين سره ونه غږېد.دواړه داسې بوخت وو،چې ته به وايې يو بل نه ويني.کله چې يې له څلورو توپونو نه،دوه پاتې شوي جوړ توپونه، له وړونکو کراچيو سره وتړل..او دغونډۍ آپلو واوښتل،سردار اندرې توشين ته ورنېږدې شو،هغه ته يې لاس ور وړاندې کړ او وې ويل:

-ښه !دليدو په تمه !

توشين هم دهغه لاس کېښکود او په لمدو سترګو يې چې ناڅاپه له اوښکو راډکې شوې وې،وويل:

-په مخه ښه دزړه سره !دخدای په امان ماته ګرانه !خدای دې مل شه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

باد وېده شو ، توري وريځې د جګړې پر ډګر لمن خوره کړه او د افق لمنې د بارو تو په لوګيو لړ شوې وې. د ماښام قضا په تياره کې ، ليدونکي رڼا د دوو بل شويو اورونو رڼا لا زياتوله. د توپونو د ګوليو باران لږ شو ، خو شاته له ښي خوا نه د توپکو د ډزو غږ د م په دم زياتېده او رانېږدې کېده. همدا چې توشين له خپلو توپو سره د مړو نه تاوراتاو شو ، د دې لپاره چې د دښمن د ډزو تر ګوزار لاندې رانه شي ، دې ته اړوت چې د مړو پر سر راتېر او د غونډۍ په لمنو کې ځان خوندي ورسوي. هلته په رسېدو ، د ستري قوماندانۍ ځينې لوړ پولي افسران او ياوران او له هغې ډلې نه پيام راوړنکی افسرچې دوه ځله يې ده ته رالېږلی و ، خويوو ار هم د توشين ترتوپه پورې نه و رسېدلی او ژيرکوف ، ترې تاو راتاوشول. ټولو په هغه نيوکې کولې ، هغه ته يې سپارښتنې ، لارښوونې او حکمونه کول چې څنګه او کوم پلو لاړ شي ، خو توشين نور نو سپارښتنې نه کولې او چوپه خوله ، له دې ډارېده او نه پوهېده ، که خوله پرانيزي خدای خبرچې څه به وو ايي ، سترګې يې له اوښکو ډکې د خپلو توپونو د مورچل پلوروان شو. که څه هم سپارښتنه شوې وه چې ټپيان دې په خپل ځای پرېښودل شي ، خو د هغو ځينو يا خپله د رغړېدو ياد تګ هڅه کوله او يا يې له نورونه په عذراو زاريو پر توپونو د هغو د وړلو د مرستې هيله کرله. هغه پلې بې باکه افسر چې د توشين له مورچل نه يې تېښته کړې وه ، په ګېډه کې لګېدلی ، پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې کراچۍ چې ماتیوفنې نومې توپ یې کشاوه، پروت و.دغونډۍ په لمن کې د حربې پوهنتون یو محصل چې یو لاس یې په بل ابښی و، له توشین نه وغوښتل چې له ځان سره یې په آس سپور کړي، هغه چې خورا شرمېده، وویل:

-ښاغلیه تورنه !ستاسو دې په خدای قسم وي، له ما سره مرسته وکړي، لاس مې شنډ شوی دی، په خدای قسم دی چې تلای نه شم، دخدای په خاطر رحم وکړئ.

دهغه له مات غږ او ناهیلۍ نه داسې ښکارېده چې دا لومړی وار نه دی چې د مرستې غوښتنه کوي، خو یو وار یې هم چا غوښتنه نه ده منلې، نو ځکه یې اوس بیا له ټولو زاریو سره سره د مرستې هیله نه لرله.

-هیله کوم، ما په کوم آس سپور کړئ، دخدای په خاطر...

توشین وویل:

-سپور یې کړئ...سپور کړئ ! هغه خپل ګران سرباز ته مخ ورواړاوه او وې ویل:

-ګوره ماما جانه !خپل کوټ ترې لاندې واچوه، ټپي دی، ټپي افسر چېرې دی؟

چا ځواب ورکړ:

-هغې یې سره پرېښود ،ځان یې جانا ن ته سپارلی و.

-کېینوئ !سپور یې کړئ، کېنه ګرانه !انتونه، کوټ دې ترې لاندې آوار کړه.

دغه ټپي رستوف و. هغه یو لاس په بل هغه کلک نیولی، رنګ یې الوتی اولاندنۍ ژامه یې دتبې له زوره رېږدېده. هغه یې پر هماغه ماتیوفنې نومې توپ، پر هماغه توپ چې دهغه بل افسر مړی پرې پروت و ، کېناوه.تر هغه لاندې آوار شوی کوټ داسې په وینولړشوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ،چې مه کوه پوښتنه او درستوف له لاسونو او پطلونه خو بلکل وينې څڅېدې.

توشين هغه توپ ته چې رستوف يې پرې اچولی و ،نږدې شو او وې ويل:

-څه شوي دي ګرانه !ټپي شوی يې؟

-لاس مې مات شوی دی.

توشين وپوښتل:

-او پر توپ دا وينې دڅه شي دي؟

هغه سرتېري په خپل لستوڼي،وينې دا سې پاکولې چې ګواکې پر وينو دتوپ دلړېدو نه،ښښنه غواړي او وې ويل:

-داوينې دافسر له مړي نه بهېږي،ښاغليه تورنه !

د پلو سرتېرو په مرسته يې تانکونه،دغونډۍ سرته وخېژول،کله چې د ګونترسدروف ،کلي ته ورسېدل،ودرېدل.هوا دومره تياره شوې وه ،چې په لسو مترو کې هم د سرتېرو دجامو توپير نه شو کېدای.که څه هم ډزې کرارکرار آرامېدې،خو ناڅاپه ښۍ خواته څه لرې اله ګوله جوړه ا د پرله پسې ډزو غږ،واورېدل شو.په تياره کې دمرميو او ګوليو اورونه له ورايه ځلېدل. دا دفرانسويانو وروستی يرغل و ،خو دکلي په کورونو کې مورچل نيولو پليو سرتېرو هغه ته ځواب وايه.ټول بيا له کلي راووتل،خو توپونه له ځايه خوځېدای نه شول.توپچيانو ،توشين او پرتوپ،هغه پروت ټپي يوبل ته سره کتل او دې ته سترګې په لاره وو ،چې څه به کېږي.خو په پای کې ډزې او داور بدلون کرار شو او يوه ډله سرتېرو چې په خپل شراوشور يې دغه کراري ماتوله،دڅنګ له کوڅې راووتل.

يوه وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتروفه !جوړ پاتې يې؟
-ښه ګرز مو ترې جګ کړ،خو اوس خوب نه راځي.
- دا څنګه تپه تياره ده،هېڅ شي نه ليدل کېږي.ودې ليدل ظالمانو په خپلو ډزې وکړې،ورونو تورتم دی،څه نه ليدل کېږي،رښتيا ګوره دڅکلو څه شی نه پيدا کېږي چې غاړې تازه کړو؟
دفرانسويانو وروستی يرغل په شا تمبول شوی و او دتوشين توپونه، چې پلې سرتېري ترې چاپير شوي وو،په تکه توره تياره کې کرار کرار وخوځېدل.
په دې تورتم کې يو بې پايه ستر کاروان، يو پلو ته دناليدونکي بهېدونکي رود په څېر، دشر او شور، د بنګهاري،دکراچيو دخوځېدا، د هغو دارابو دآوازونو،د ټپيانو د زګيرويو او دآسونو په ځغاستا کې دهغو دسمونو چرقهارکې روان و.دشپې په تورتم کې،په دغه ګڼه ګونه او شر او شور کې ترټولو نه زيات دټپيانو دزګيرويو آوازونه ډېر تېره اوغوڅ وو. داسې چې ګواکې دهغوی غږونه پر پوځ دغه ټوله توره غوړېدلې بړستن ډکوي.تا به ويل،دهغو زګېروي او ددغې شپې دا تورتم دواړه يو شی دی.له څه مودې نه وروسته په دغې خوځېدونکې ډله کې څه ويره پيدا شوه. پر سپين آس يو سپور او دهغه ملګري دهغو ترڅنګه تېر او دتېرېدو په وخت کې يې څه وويل:
ټولو په خورا لېوالتيا يوله بله پوښتنې کولې:
-څه يې وويل؟اوس چېرې ځو؟دلته پاتېږو که وړاندې درومو؟څنګه؟له مورږه يې کومه مننه وکړه،کنه؟او ټولې خوځېدونکې ډلې يوله بل سره پورې وهل او پر يو بل سره لوېدل(داسې برېښېده چې مخکنې کسان تم شوي وو) ګونګوسې و چې د درېدو امر شوی دی.ټول همالته دچېکړو او ختو په منځ کې ودرېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغري او اورونه بل، شروشورپيل او غړونه لا څرګند شول.

توشين، خپل نغري کې اورلړوني وواهه او سپارښتنه يې وکړه چې کوم سرتېرى دټپې محصل لپاره داکتر پسې لاړ شي، خپله د نورو سرتېرو ترڅنګ هغه نغري ته نېږدې کېناست چې دلارې په منځ کې يې لګولى و ،رستوف هم په ځښېدو ځښېدو ځان نغري ته ورساوه.د درد ،لوږې او تبې له زوره يې ټول ځان رېږدېده.که څه هم يوه ليوني خوب ليونى کړى و او د هغه له زوره په ويښه زنګېده،خو دلاس خوږو يې دومره ځپېړيکې وهلې چې هغه ته يې دغځېدو او آرامېدو وخت نه ورکاوه.کله به يې داور لمبو ته چې ترستړګو سرې سرې ورتلې ځير شو او کله به يې د توشين توربخني ستومانه ځېرې ته چې دده ترڅنګه يې پلترى وهلې وې،کتل.د توشين مهرباني اوځيرکې سترګې په خورا خواخوږۍ او ځير پرهغه خښې وې.هغه په دې پوهېده چې توشين دزړه له کومې غواړي له ده سره مرسته وکړي،خو هېڅ څه يې له لاسه نه کېږي.له هرې خوانه د پليو او سورو سرتېرو دتګ راتګ اوګامونو او غږېدا آوازونه اورېدل کېدل.دغږېدا ،په ختو او چېکړو کې دآسونو دسومونو ،ګامونو او دلرګو دماتلو د چړق وچړوق آوازونه له لرې او نېږدې سره ګډېدل او دګڼه ګوڼې په څېر به يې کله غږپورته او کله ښکته کېده.

اوس نو دتيارې په خورېدو سره سرتېري د سيند په شان لکه نرۍ کرښه نه بهېدل بلکې په راغونډېدو سره، ترتوفانه وروسته سمندرګي په څېراراميدل.رستوف بې هدفه هغه څه ته چې ددوى ترمخې اوشاوخوا تېرېدل کتل او غوږيې ورته نيولى و.يوه پلي سرتېرى دهغو نغري ته ورنېږدې شو ،په دوو پښو کېناست،لاسونه يې اورته ونيول،مخ يې واړاوه ،په پوښتنيز بڼه يې توشين ته وکتل او له هغه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې وپوښتل:
-جلالتمابه !خپل ټولي مې ورک کړي دي، دې بدمرغۍ ته ګوره خپله نه پوهېږم چېرې یم !
ددې سرتېري سره جوخت، یو افسر چې ژامه یې په دستمال تړلې وه، نغري ته نېږدې شو، توشین ته یې مخ وروا ړاو او له هغه نه یې وغوښتل، چې دا توپونه لږ سره ځای پر ځای کړي چې ددوی کراچۍ تېره شي.تردغه افسره وروسته، دوه سرتېري دنغري خواته په منډه راغلل.دواړو سخت سره ښکنځل او کومه موزه یې له یو بل نه کشکوله.
دهغو یوتن په خورا درانه غږچغې وهلې:
- تا څنګه زړه وکړ، چې دا موزه پورته کړې؟
تر هغه وروسته یوخوار رنګ الوتي سرتېري چې په وینو لړلي یوه دستمال یې غاړه تړلې وه، نغري ته نېږدې شو او په داسې یوغږ چې دقهر نښې ترې وربېدې له توپچیانو نه اوبه وغوښتې اووې ویل:
- لکه سپي له لوږې مرو خو هېڅوک مو پوښتنه نه کوي.
توشین سپارښتنه وکړه چې هغه ته اوبه ورکړي.بیا یو مست او خوښ سرتېري دې خواته رامنډه کړې او خپلو پلو سرتېرو ته یې داور غوښتنه وکړه.
-یوه دوه سکروټې، یخ وژونکی او غم ویلې کوونکی اور راته راکړئ، او موږ پلو سرتېرو ته یو لاس پورته کړئ.له تاسو مننه کوو، نیکمرغي مو غواړو او له خیره سره له ګټې سره به مو اور بېرته درته راوړو.هغه داور سکروټې چې په تپه تیاره کې له ورایه ځلېدې کومې خواته یوړې.
تر هغه وروسته څلورتنه نور سرتېري چې کوم درانه څه یې په کوټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې مرورلي و او کومې خواته يې وړل د نغري له خوا تېر شول.دهغو له ډلې نه د کوم يوه پښنه په څه کې ونښته ،له ځانسره وبنګېده او وې ويل:

-بلا دې دوی سره ووهي، په لاره کې خپل لرګي سره ارتېږي.

له هغو نه يوه تن وويل:

-ځان يې جانان ته سپارلی، چېرې يې کشکاږو ؟

-ښه ده ورکه وه يې،اوس ناندرۍ پرېږدئ.

او له خپل پښتي سره په تياره کې پناه شول.

توشين له رستوفه وپوښتل:

-لاس دې څنګه دی؟لاترا وسه هم خوږېږي؟

-هو کې، خورا ډېر.

يو تن توپچي،توشين ته ورنږدې شو او وې ويل:

-ښاغليه افسره !جنرال تاسو غواړي،هغه دلته ولاړ دی.

- سمدلاسه درځم.

توشين پاڅېد ،دخپل کوټ تنۍ يې غوټه کړې، په ځان يې لاس تېر کړ،خپل کالي يې جوړ او له نغري نه لرې شو.

شهزاده باګراتيون دتوپچيانونغري ته نږدې او په هغې کوټه کې چې دده لپاره برابره شوې وه، ماښامنۍ ته کېناست او له يوشمېرهغو قوماندانو سره يې خبرې او مرکې کولې چې پرې ورټول شوي وو.له هغه سره په ناستو کسانو کې يو پټ سترګی او غوره اشتها لرونکی بوډا چې يو اډوکی يې چېچه،بل يوځوان، دنګ،ښې جامې په ځان جنرال چې دډوډۍ ترخوړلو اوديوګيلاس ودکا تر څکلو نه يې وروسته بشره تکه سره شوې وه او د قوماندانۍ افسر چې ښکلې ګوته يې په ګوته وه، ليدل کېدل.ژېرکوف،هم هلته و.دهغه نا آرامه غلچک ټول ترڅارلاندې ساتل.سردار اندرې چې رنګ يې الوتي، جامې يې ګونځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګونځې او سترګې يې له تبې سترې او مړاوې بريښېدې هم همالته و....

فرانسوي دګروال چې د روسي سورو له خوا اسير شوی و، په ګاونډې کوټه کې و او زموږ افسران د هغه د کتو لپاره پرې ورټول شوي وو. شهزاده باګراتيون له قوماندانانو نه د مننې په لړ کې له ټولو نه د جګړې د بهير جاج اخيست. د هغه غونډ قوماندان چې د برانااو په ښار کې کوتوزوف له هغه سره ليدلي و... وويل:

-دوې په نيزو پر فرانسويان يرغل وکړ او تالان والان يې کړل... د خبرو په لړ کې وچې د کوتوزف او دولوخوف خبرې او د دولوخوف خلع رتبه کېدل وريادشول او وې ويل:

-جلالتمابه !پاتې دې نه وي چې سرتېري دولوخوف، هماغه خلع رتبه شوی افسر دی، چې اوس سرتېری دی، هغه زما تر مخې يو فرانسوي افسر اسير کړ. سخته مېړانه او زړه ورتيايې وښوده.

ژيرکوف، چې په هغه ورځ اصلاً کوم سپور پوځي نه و ليدلی او يوازې يې له پليو نه د هغو د زړورتيا ستاينې اورېدلې وې، په خورا خواشدانې دا خوا هغه خوا کتل، راوړاندې شه او وې ويل:

-جلالتماب !زه خپله د پاولولګراد د سپورو شاهد وم، هغوی د دښمن دوې ډلې تالا والا کړې...

شهزاده باګراتيون زاړه ډګروال ته وويل:

-ښاغلو !له تاسو ټولو نه مننه. ټول په خپل وار په مېړانې وجنګېدل، پلي، سواره او توپچي، هغه چې شاخوايې څه لټول وپوښتل:

-څه پېښه وشوه، چې په منځ کې هغه دوه توپونه هماغه شان ځای پر ځای پاتې شول؟ هوکې هېڅ وانه پوښتل ؟ ځکه ټول پوهېدل چې په هغې خواکې د بريد له پيله دا توپونه هسې پرېښودل شوي وو، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقوماندانۍ افسر ته وویل:
-فکر کوم تاسو ته مې په دې اړه دخبرنې ویلي و.
افسر ځواب ورکړ:
-یو توپ خو له کاره لوېدلی و ،دهغه بل په اړه څه نه شم ویلای...خو په خورا کمداني یې زیاته کړه:
-خو دادې پاتې نه وي چې دښمن په دې ځای سخت اورونه اورول.
یوچا غږ وکړ:
-تورن توشین کلي ته نېږدې تم شوی،هغه پسې مو سړي لېږلي اوس به راشي.
شهزاده باګراتیون،سردار بالکونسکي ته مخ ورواړاوه او وې ویل:
-ښه !تاسو هم همالته وئ.
دقوماندانۍ افسر په خوښۍ بالکونسکي ته وموسېد او وې ویل:
-هو کې،موږ لږه موده په ګډه همالته وو.
سردار اندرې په سړه او لږه ترخه ژبه وویل:
-ما ستاسو د لیدو ویاړ نه لاره.
هېچا هېڅ ونه ویل.
توشین په وره کې راڅرګند شو.زړه نازړه یې هڅه وکړه دمشرانو له شاخوانه تېر شي.کوټه تنګه وه او دتل په څېر دمشرانو تر مخې ګېډۍ اخیستی و.دزیاتې تیارې له امله هغه دبیرق لکړه ونه لیده او پښه یې په کې ونښته.دڅوتنو دخندا کړسهارې واورېدل شو.
باګراتیون سترګې برندې کړې او وې وپوښتل:
-څنګه وشوه چې توپونه هلته پاتې شول؟(دهغه دسترګو برند بدل له توشین سره هېڅ اړه نه لرله،بلکې دده داکار دافسرانو خندېدو پورې چې ترټولو نه په کې د ژیرکوف آواز خورا دپام وړ و ،اړه لرله).

(c) ketabton.com: The Digital Library

توشين، د قوماندان د ګوابښمنو کتنو نه اوس د خپلې ګناه او د هغې رسوايۍ په اندازه پوه شو، چې دی ژوندی پاتې دی، خو دده دوه توپونه له منځه تللي دي. هغه دومره ګبنهۍ اخيستی و، چې تر اوسه پورې يې په دې اړه هېڅ فکر نه و کړی. د پوځيانو خندا هغه لا پسې پرېشانه او ورخطا کړ. هغه د باګراتيون ترمخې ولاړ و او لاندنۍ ژامه يې رېږدېده. هغه چې متې متې غړېده، وويل:

-نه پوهېږمه جلالتمابه! سرتېري کم و جلالتمابه!

-تاسو کولای شول د توپچي د ساتونکو له ډلې نه مرسته وغواړئ...

اوږده چوپتيا خوره شوه. باګراتيون چې نه غوښتل ډېر ټينګار وکړي نه پوهېده څه وکړي او نورو خو زړه نه شو کولای خبرو ته ورګډ شي.

سردار اندرې چې ترسترګو لاندې توشين ته کتل، ګوتې يې له خورا قهره رېږدېدې، په درانده او غوڅ غږ يې چوپتيا ماته او وې ويل:

-جلالتماب! تاسو ماته اجازه راکړه چې د توشين مورچل ته ورشم، زه ستاسو د دغې سپارښتنې له مخې هلته لاړم. د دوی د مورچل دربيمه برخه مهمات مات، آسونه يې وژل شوي، توپونه يې له کاره لوېدلي او ساتونکي يې تري تم وو.

شهزاده باګراتيون او توشين دواړو په ځير ګبنهۍ اخيستي بالکونسکي ته چې خبرې يې کولې، کتل.

سردار اندرې دوام ورکړ:

-که جلالتماب د خبرو اجازه راکړي، غواړم ووايم، چې زموږ ننني برې تر هرڅه زيات د دغه مورچل د مېړانې او په خپله د تورن توشين او د هغه د ملګرو د زړورتيا له برکته دی.

سردار بې له هغه چې ځواب ته سترګه په لاره شي، پاڅېد او لرې لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو.

شهزاده باګراتیون همداسې توشین ته کتل.داسې ښکارېده چې د بالکونسکي په خبرو شک نه لري، خو داییې هم احساسوله چې نه شي کولای هغه ټولې ومني.سریې وښوراوه او توشین ته یې وویل:

-تاسو کولای شئ لاړ شئ.

سردار اندرې هم هغه پسې ووت.

توشین سردار اندرې ته وویل:

-اخ !قربان دې شم.له تانه مننه.ژوند دې راته وژغوره.

سردار اندرې توشین ته وکتل او بې له هغه چې څه ووایي له هغه نه لرې شو.د سردار اندرې پر زړه، دغم دروند پېټی پروت او خورا ناآرامه و.دا ټول ډېر عجیب او غریب او هغه څه ته هېڅ ورته نه و، چې ده یې تصور کاوه.

هلته رستوف دلاس له خوږو په لمبو کې سوځېده.هغه چې دده مخې ته، په خوځېدونکي سیوري کې ډوب شوی و، په زړه کې ویل:

-دا څوک دي؟ دڅه لپاره دي ؟څه غواړي؟او څه وخت به دا ټول پای ته رسېږي؟ هغه چې دلاس خوږو زوراوه دخوب له لاسه نور نو لیونی او د سترګو په وړاندې یې سرې سرې کړۍ خوځېدې.ددغو غږونو او څېرو بې خونده اغېز دهغه دیوازېتوب او دلاس درد سره یوځای دده درد څوبرابره زیاتوه...

یوه شېبه یې سترګې سره ورغلې اوبېسده شو او دخوب په همدې لنډه موده کې یې بې شمېره کسان او تصویرونه په خوب کې ولیدل.هغه خپله مور، دهغې سپین لاسونه، سونیا او دهغې نرۍ اووږې،ناتاشا ،دهغې ځلېدونکې سترګې او له خندا نه ډکه خوله، دنیسوف او دهغه تور بریت لیدل، ددنیسوف غږ یې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربېده.هغه تلياتين وليدا او له هغه سره يې خپلې ټولې پېښې او دباګدانيچ يادونه اوکړه ورياد بدل. هغه له هغه سرتېري سره چې بد غږيې لاره خپل کړه ورپه زړه کړل او داټول يادونه سره ګډ بدل.هغې پېښې او دې سرتېري دهغه لاس په بې رحمۍ کېښکوده ،يوې خواته يې کشاوه،ده هڅه کوله ځان له هغو وژغوري،که دده لاس يې نه کېښکودلای،هغه به نه خوږېده،مګرله هغو نه يې ځان نه شو ژغورلی.

سترګې يې وغوړولې او پورته يې وکتل.دشپې توره لمن داور پر لمبو لړله پاسه راخوره وه.دلمبو په رڼا کې د واورې وربېدونکې دانې ښکته را روانې وې.نه توشين راستنېده او نه داکتر راته.هغه يوازې او يوازې و.خو هلته د اورآه پلو يوبربنډ سرتېری اورته ناست واوډنګر،ژېړځان يې تاوداوه.

رستوف له ځان سره ويل:

-دهېڅچا په کار نه يم،نه له چاسره مرسته کولای شم،نه دچاغم خوړلی شم،خوارا و زار او بېکسه يم،خو زه هم يو وخت په خپل کور کې وم.پياوړی،خوشاله او يو چا ته ګران وم.سوړ اسويلی يې وويست او له هغه سره همماله يې له ګوګله ترلا سوځوونکی اسويلی راووت.

هغه خوارسرتېري چې خپل کميس يې پراورددې لپاره ښوراوه چې وچ شي،وپوښتل:

-اخ،ډېر خوږېږي ؟اخ !او بې له هغه چې ځواب واوري،غاړې يې خلاصې کړې او وې ويل:

-څومره دخدای مخلوق يې په دې يوه ورځ وزاوراوه او تبی يې کړ،خدای دې رحم وکړي.

رستوف سرتېري ته غوږ نه و.هغه دواورو هغو دانو ته چې پر اور رالوبېدې کتل او خپل تود ،روښانه او له خوښۍ ډک کور،تود

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوستین،له خوښۍ، رښتیا ،روغتیا نه نیکمرغه ځان او کورنۍ یې وریادول او له ځانسره یې ویل:

-ولې؟ او د څه لپاره زه دلته راغلم؟

فرانسویانو بله ورځ هم یرغل پیل نه کړ او د باګراتیون له پوځه پاتې قوتونه، د کوتوزف له پوځ سره یو ځای شول.

د دویمې برخې پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی کتاب

درېيمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

سردار واسيلي دخپلو کړو وړو په اړه کوم فکر نه کاوه او تر هغه نه هم کم يې خانته دګټې رسولو په خاطر په دې اړه فکر کاوه چې چاته تاوان رسېږي اړ کنه؟ هغه دوګړو په منځ کې مخوراو دخپل اغېزخاوند و.هغه په خلکو کې خپل دې اغېز او دهغه بريو سره رږدی و.

هغه بېلا بېلو شرايطو ته په پام او له هرډول خلکو سره دمخامخ کېدو په وخت کې، په ذهن او تصور کې رنګارنګ خيالونه کرل او رېبل،که څه هم دهغه به دغو خيالوته نه پام کېده،خوسره له هغه هم دغې چارې دهغه دژوند ټول خوندونه جوړول.ددغه راز خيالونو نه يو ،نه دوه ،بلکې کله په لسګونو اوکله ترهغه نه لا ډېر دده په خيالو کې ګرځېدل راګرځېدل.دهغو ځينې به کله رښتيا ته نږدې شول،ځينې به يې لږ وروسته او نور به يې هسې له ياده وتل.دساري په توګه هغه ځان ته نه ويل:

-ګوره دا سړی نن واک لري،زه بايد دهغه ډاډ او ملګرتيا خپل اوځان ته په کې ګټې،مزې جوړې او له دغې لارې دولتي مرستې ترلاسه کړم،يا هغه نه ويل چې:

هغه دی، پېيردستري شتمنۍ خاوند دی،هغه بايد دوکه شي چې زمالور وکړي او بيا له هغه نه دخپلې اړتيا وړ څلوېښت زره روبله واخلم.خو همدا چې کوم مخور يا شتمن سړی به له هغه سره مخامخ شو ،دمخامخ کېدو سره سم به يې هغه ته خپلې غريزې وويلې چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی کېدای شي تاته خورا په ګټه وي، سردار واسیلي، به ځان هغه ته نېږدې کړ، د هماغې غریزې په مرسته به یې ،بې له کومې پخوانۍ پېژندنې، په لومړني امکان کې ،په ټینګ او پاس کېدو او غوره مالۍ له هغه سره خواخوږي او ملګرتیا پیدا کړه او هغه څه به یې چې غوښتل ورته وویل.

پېیر، په مسکو کې د هغه تر واک او اغېز لاندې و.سردار واسیلي هغه ته په دربار کې دیاورۍ دنده چې په هغه وخت کې د دولت د فرهنګي مشاور کچه وه، پیدا او په دې یې ټینګار کاوه چې هغه ،له ده سره سن پترزبورګ ته لاړ شي او دده په کور کې مېشت شي.ګواکې د سردار واسیلي کړه ،بې تکله او هسې بې پروا ، خو خورا په ډاډ یې ټول داسې کول چې وکولای شي خپله لور پېیر ته واده کړي.که هغه، له خلکو سره خپل ټول کړه په سنجش او له مخکې نه په تکل کړي وای،بیا به داسې ساده او طبیعي نه برېښېدای...بډایان او واکمن تل د هغه لپاره په زړه پورې او زړه راښکوونکي وو.هغه ځان ته دلویانو او بډایانو په پام را اړولو کې، په اړونده شېبه کې د هغوی په خپلولو او له هغونه د ګټې په اخیستنې کې د خورا لوی هنر خاوند و.

پېیر، چې ناڅاپه د بې پایه شتمنۍ او د ګراف بېزاوخوف، د نامه خاوند شوی و ،له هغه یو ازېتوب او بې اوزګارۍ نه چې دی پخوا ورسره رږدی و ،څه پاتې نه و ،اوس یې ځان داسې له هرې خوا چاپېر او بوخت لیده چې یوازې د خوب په کټ کې یې کولای شو ،آرام او په کراره و اوسي.هغه باید ډېر لیکونه لاسلیک کړي وای ،له هغو ادارو سره یې هم باید اړیکې ساتلي وای چې ده نه پېژندلې، د بېلابېلو خبرو او پېښو په اړه یې له خپلو مشرو لارښوونکو سره خبرې او مشورې کړې وای، د مسکو ښارو ته، د خپلو شتمنیو د ښارنې لپاره تللای وای او ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه کسان چې تر پرون يې نه غوښتل دده نوم واوري، اوس دده له خوا دنه منلو له کبله به خورا خپه شوي وای، دا باید هرڅوک وګوري او ومني. دغه رنګا رنګ خلک: له سوداګرو نیولي، ترخپلو خپلوانو، آشنایانو او ترنورو نورو پورې، ټول په یوډول نه یو ډول ددې ځوان میراث ترلاسه کوونکي، په وړاندې ښه، مهربانه او خواخوږي وو او ټولو بېشکه د پېير پر پوهې، ښه خلق او فضل ډاډمن وو. پرله پسې يې دا خبرې اورېدې:

-ستا دبې ساري مهربانۍ له برکته... ستا د مهربانه زړه په مرسته... تاسو داسې سپېڅلي یاستئ ګرانه سرداره!... که هغه داسې ځیرک وای لکه تاسې... او نورې نورې دې ته ورته وینا وې. داسې چې هغه، په رښتیا په دې باور پیدا کاوه چې دی په رښتیا مهربانه او دبې ساري پوهې خاوند دی. له ټوله لا غوره دا وه چې ده دزړه له کومې دامنله چې دی خورا خواخوږی، مهربانه او هوښیار دی. آن هغو کسانو چې پخوا به يې له ده سره دښمني او تربرګلوی کوله هم اوس دده په وړاندې خواخوږي او مهربانه وو....

سردار واسیلي، له هرڅه دمخه دپېير، پرټولو چارو، واک ټینګ او هغه يې تر خپل اغېز لاندې راوست. د ګراف بېزاو خوف، د مرګ راهسيې يې یوه شېبه هم یوازې نه پرېښود او هغه يې له ځانسره لاس نیولی ګرځاوه. سردار واسیلي هغه ګبنۍ اخیستي، ستومانه او ناچاره، چاته پاتې کېده چې نه يې شي کولای، دغه بې تجربې، تر دروند پېټي لاندې ځوان، دبې ساري شتمنۍ خاوند او له ټولو لاغوره دا چې دده دخدای ښنلي دوست زوی، بې له مرستې دتقدیر او ددوکو منګولو ته وسپاري. دهغو څو ورځو په اوږدو کې چې د سردار بېزاو خوف تر مرګه وروسته په مسکو کې پاتې شو، یا يې پېيرځانته راغوښت او یا خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغه کوټې ته ورته او لارښوونې يې ورته کولې چې څه بايد څنګه کړي.دهغه له آوازه داسې ستوماني او همماهاله ډاډ اوربدل کېده چې تا به ويل په هرڅه کې دی پرحق او غوښتنې يې رښتينې دي:

ته پوهېږې د کارو له لاسه لېونی يم، خو ستا په يوازې پرېښودلو به مې هم خدای ونه بښي، هوکې ته پوهېږې؟ هغه وړاندېز چې زه يې تاته کوم دا هغه يوازدانې لاره او څه دي چې ته يې بايد وکړې.او په پای کې يې يوه ورځ ورته وويل:

-سباته خوځېږو.

له دې خبرې سره يې خپلې سترګې وتړلې، دهغه څنګل يې په خپلو منګولو کې کېښکوده او له هغه سره په داسې خوږه ژبه غږېده چې ګواکې دوی ددغې چارې پرېکړه خورا پخوا سره کړې او پرته له دې بل څه شوني نه دي.

هغه خبرو ته دوام ورکړ:

-سباته خوځېږو، تا به په خپله ګاډۍ کې بوزم،زه خورا خوشاله يم.دلته ته مو څه چې چارې وې، هغه مو پای ته ورسولې.زه بايد لا پخوا تللې وای، خو ...وګوره دا ليکونه د لومړي وزير له دفتره راته راغلي.ما دتا په اړه له هغه نه يوه غوښتنه کړې وه.ته اوس په ديپلماتيکو چارو کې منل شوی يې، تا ته اوس دديپلماتيکو چارو د ځانګړي سلاکار نوم درکړ شوی دی.نور نو د ديپلماتيک کار لاره درته پرانستل شوه.

پيير، سره له هغه چې له پخوا نه دخپلې راتلونکې دندې په خيال کې و، د سردار واسيلي دخوږې، اغېزمنې، خو سترې ژبې او وينا سره سره يې غوښتل له هغه نه، ددغه کار له امله مننه وکړي، خو هغه په خپل درانه غږ چې له ګوګل نه يې راوت (ده داغږ هغه وخت لوړاوه چې تکل يې کاوه بې له هرڅه خپله خبره په نورو ومني.هغه د پيير خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې پرېکړه چې هغه ته له منلو پرته د بل هر ډول غبرګون لاره پاتې نه وه) هغه وويل:

- ګرانه دا کار ما د ځان لپاره کړی دی، د خپل وجدان د ارامۍ لپاره، نو له دې کبله، منني ته هېڅ اړتيا نه ليدله کېږي... هغه زياته کړه:

هو کې ګرانه... آخ نېږدې وه چې هېره يې کړم، ما دې له خدای بښلي پلار سره ډېر حساب و نه لرل، د ريزان د ښار تړولو له ګټه به ما راتړولوله. هو کې دا حساب به په هماغه ډول وي، ته هم هغه ته اړتيا نه لرئ. بيا به وروسته حساب سره کوو.

هغه څه چې سردار واسيلي د ريزان ګټې ونو مولې، هغه، هغه جايدادونه وو چې هر کال کې به يې څو زره روبله حاصل کاوه او هغه ټول ده ځانته ساتلي وو.

په سن پترزبورګ کې د مسکو په څېر همداسې مينه والو، لېوالو او غوړه مالانو د پېير نه کړی تاو کړې وه. هغه نه شو کولای هغه د نده چې سردار واسيلي ورته خوښه کړې وه، ونه منې... مېلمستياوې، پېژندګلوی او بنډارونه، چې د بډايو کورنيو ځانګړتياوې وې، دومره زيات شوي وو چې هغه په مسکو کې تر او سېدو نه اوس زيات د سرسامۍ او تلوار احساس کاوه او داسې يې انګېرله چې نن دی که سبا، ده ته به بې ساري برياوې رارسېږي، خو هغه هېڅکله نه رارسېدلې.

د پېير، ديوازېتوب د وختونو، د عياشۍ د انډيوالانو له ډلې نه زياتره ياران اوس له پترزبورګ تللي وو. د ګارد پوځ جبهې ته لېږل شوی و، د ولوخوف خلع رتبه، اناتولي له پلازمېنې نه لرې کوم ولايتي پوځ ته استول شوی و، سردار اندرې بهرته تللي و، نو له دې کبله هغه نه شو کولای د خوړو يارانو سره د نيمو شپو او ترسهاره د ناستې بنډارونه جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي..هغه خپله زياتره موده، په ماښامنيو مېلمستياوو، نڅاوو او هغه هم ډېر وخت د سردار واسيلي په کورکې له ځوربې، زړې ګرافينې، د هغه له ښځې او ښکلې ايلين سره تېروله.

اناپاولوفنا شرر،هم دنورو په څېر داسې ښودله چې د پېير په وارنډې يې کړه وړه بدل بدل او خورا د درناوي دي.

پخوا به تل پېير،د انا پالوفنا په حضور کې داسې انګېرله،هرهغه چې دی وايي اپلتي،بې معنې او دويلو نه دي.پخوا به هغه داسې احساسوله چې دده خبرې دهغه په ذهن او په ناويله بڼه خورا ښې،بامعنې او په زړه پورې خو همدا چې دی يې دويلو تکل کوي،له هغو نه سادګي او حماقت وربږي..خو اوس برعکس ده به چې هرڅه ويل خورا ښايسته او په زړه پورې به ګڼل کېدل..ان انا پالوفنا به که کومه ستاينه په زړه کې لرله او هغه به يې نه څرګندوله،خو بيا هم څرګنده وه چې هغه څه يادول غواړي،خو يوازې ده ته د درناوي له امله نه غواړي هغه ووايي.

پېير،د ۱۸۰۲کال د ژمي په پيل کې ،له اناپالوفنې نه يو ساده، ګلابې رنګه بلنليک ترلاسه کړ.په دې بلنليک کې دا هم ليکل شوي و:زما په مېلمستيا کې به دې،له ښکلې ايلين سره چې په کتو يې سترګې نه مړېږي،هم ديدن وشي.

پېير چې دا کرښې ولوستلې،دلومړي ځل لپاره يې دا په زړه کې تېره شوه چې دده او ايلين ترمنځ داسې کوم اړيکي ټينګ شوي چې نور خلک ترې خبرشوي دي. دغې خبرې دی له يوې خوا ځکه خورا ډارکړی وچې تصور يې کاوه دده پر اوږو کوم داسې پېټي وراچول شوي چې په ده درندوالي کوي او له بلې خوا هغه ته دې ليک ديوې خوږې بلنې بڼه لرله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اناپالوفنا دې مېلمستيا تر لومړۍ هغې نه څه توپير نه درلود ،خو يوازداني نوې څېره چې كوربنې د هغې هركلي كاوه ،نه مورتمار ،بلكې له برلين نه راغلى ديپلومات و چې په پوستدام كې د تولواك الكساندر د پاتې كېدو ځينې ناخپاره شوي خبرونه يې راوړي او ويل يې چې څنګه يې په برلين كې يو وار بيا دوو دوستانو د بشر د دښمن په وړاندې د دريدو لپاره ديووالي او ملګر توب پرحق ټينګار وكړ. انا پاولوفنې ،د هغه وروستي ماتم له كبله چې پر دغه ځوان د پلار يعنې د ګراف بېزاو خوف ،د مړينې له كبله راغلى و ،پېير ،ته په ويرمنه او خواشداني بڼه هركلي ووايه ،تولو دا خپله دنده ګڼله، په پېيردا ومنې چې د پلار مرګ ،د هغه پلار مرګ چې ده هېڅ نه پېژانده ،دى خورا ډېر خواشينى كړى دى او دغه وير چې دانا پالوفنې پرڅېرې لمن غوړولې ده ،هغې ستړې خواشداني ته ورته دى چې د ملكې ماريافيودروفنا دنوم په اخيستو سره به د هغې پر بشرې راخورېده.پېير ،پر دغو ټولو كړو وياړېده.اناپاولوفنا په مېلمه پالنه كې د خپل ځانګړې هنر له مخې مېلمانه په ځوډلو وويشل.نوي راغلي ديپلماتان يې د مشرانو هغې ډلې ته چې سرداروا سيلي او جنرال په كې ناست و ،بدرګه كړل او بله ډله د هغه ميز په شاوخوا كې سره كېناستل چې چاى څكل كېده. پېيرغوښتل چې له لمړۍ ډلې سره كيني ،خو اناپاولوفنا چې د جګړې د ډګر د جنرال په څېرخورا ګبنې اخيستيې وه او په زرګونه نوي خيالونه يې په خيال كې لامبل ،همداچې د پېير لېوالتيا يې دلويانو د ډلې خواته وليده ،په كراريې په لستوني كېښكود او ورته وې ويل:

- لږ تم شه ،نن مې تاسو لپاره بل خيال په سر كې دى.

بيا يې ايلين ته غلچك و رولېږه ،وموسېده او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-مهرباني ايلين !تاسو بايد زما پرخوارې ترور چې خورا ورته ګرانه يې، مهربانه واوسئ او يو لس دقيقې يې ترڅنګه کېنئ،دادی داهم دغه ځوان ګراف چې تاسو به بدرګه کړي او خپتيان ته به مو پرېږدي.

دښکلو نه ښکلې ايلين د ترور پلو وخوځېده،خو اناپالوفنا پېير راتم او داسې يې ورته وښوده چې ګواکې ده ته يې لا وروستۍ سپارښتنې کړې نه ده.هغې ښايسته ښکلا ته چې دښاپېرۍ په شان يې خوځېده،اشاره وکړه او وې ويل:

-په رښتيا چې خورا ښکلې او زړه راښکونکې ده.څه خوځېدا لري؟ په رښتيا چې بې سارې ده.داسې چټ پېغلتوب،دا ښکلي کړه وړه،دا په خبرو کې نه انځورېږي،دا ځيرکتا ،دا ټول دزړه له کومې بايد احساس شي،سخ دهغه ځوان چې داسې ناوې يې په برخه شي،له هغې سره به آن هغه ځوان چې هېڅوک او په ټولنه کې کوم دريځ نه لري،لوړ او درناوي وړدريځ ترلاسه کړي،همداسې نه ده ؟ما يوازې غوښتل چې ستا خوښه څرګنده کړم.

تر دې خبرو نه وروسته اناپالوفنې هغه پرېښود.

پېير دايلين په هکله داناپاولوفنې ټولو ستاينو ته دمننې سر وښوراوه او که کله په رښتيا هغه دايلين په هکله کوم فکر کړی وای،دهغې له ښکلا ،ښايسته تګ اوله حيرانوونکې چوپتيانه پرته به يې دبل څه په اړه فکر نه وای کړی.

ترور دخپل يوازېتوب په ګوښه کې دغه پېغله اوځوان ومنل،خو داسې بربښېده چې غواړي د ايلين د ښکلا نه خپله حيراني پټه اودهغې پر ځای له اناپالوفنې نه خپله کرکه څرګنده کړي.هغې خپلې خورځې(اناپالوفنا)ته داسې کتل چې ګواکې له هغې نه پوښتي چې په دې مېلمنو دا څه وکړي.خو اناپالوفنا چې غوښتل له هغو نه لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، یو وار بیا د پیېر، لو ستوني کېښکود او ایلین ته یې په اشارې سره وویل:

-هیله لرم نور ونه وایي چې نارینه زما په کورکې خپه کېږي.

ایلین وموسېده او موسکا یې داسې وه چې ګواکې وایي:

-څنګه کېږي، چې به څوک ما ووینې او له ښکلا نه به مې په حیرت کې نه شي؟ ترور، په یو ټوخي سره غاړې خلاصې او لاړې له ستوني تېرې کړې او په فرانسوی ژبه یې و ویل:

-د ایلین له لیدو نه خورا خوشاله شوی دی.بیا یې پیېر ته مخ وروا ړاوه او په همدې ادا ،ډول او خبرو یې د پیېر، هرکلي وکړ.ایلین ددې ستومانوونکې او خواشینې مرکې په لړ کې پیېر ته سترګې وروغړولې او هغه ته وموسېده.هماغه بربنډه او ښکلې موسکا چې هغې ټولو ته وربښله.پیېر،له دغې لاسې موسکا سره داسې روږدی شوی و چې دهغه لپاره یې هېڅ معنې نه لرله.ترور په دې لړ کې د پیېرد پلار، خدای ببښلي بېزاو خوف د تنباکمروړې (هغه وړه کڅوړه چې روسانو به د تازه ساتلو لپاره تنباکو په کې ساتل) په هکله غږېدله او خپله هغه یې هم هغو ته وروښوده.شهزادګۍ ایلین له ترور نه غوښتنه وکړه اجازه ورکړي، پر تنباکرومړې، د ترور دمېړه دانځور شوی تصویر ننداره وکړي.

پیېر په داسې حال کې چې غوږ یې دګاونډ میزخبرو ته څک و، پرمیز ورخم شو چې تنباکمروړه اواخلي او وې ویل:

-دا انځور به د وینس له انځورونو نه وي(وینس دهغه وخت له خورا ښو انځورګرو نه و).هغه هڅه وکړه له میزه راتاو شي، خو ترور تنباکمرړه، دایلین له شا نه هغه ته ورکړه.ایلین سر ټیټ کړ چې ترور ته خنډ پېښ نه کړي، د پیېر خواته یې مخ وروا ړاوه او وموسېده.هغې د تل

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شان ماښامنی داسې کميس چې دهغې زمانې له دود سره يې ګريوان او ملا خورا پرانستي وو ، اغوستی و.دهغې ټټرچې تل هغه ته مرمرين برېښېده،دومره هغه ته نږدې شوی و چې دهغه نېږدې ليدو سترګو بې له ارادې،دهغې دټټر او غاړې دښکلاوو اوزړه راښکونکو خوځېدا وو تو پير کولای شو.دهغې شونډې دومره دهغې اوږو ته ورلنډې شوې وې، که لږخوځېدلي وای، پر هغو به ورښتې وای.پېير دهغې دبدن تودوالی او خوځېدونکي عطر له ورايه احساسول او دهغې پر ټټر يې دهغې دصليب دخوځېدا غږ اورېده.هغه دهغې مرمرينه ښکلا چې له جامو سره په نغښتېدو کې يو ځای شوي وو ،نه ليده بلکې په دې جامو کې له سترګو دپټېدو لپاره دمرورل شوي بدن ښکلاوې يې احساسولې او دهغو له نازه دخوځېدا غږيې اورېده.دا چې هغه يې وليده،نور يې نه شو کولای په بل ډول اټکل وکړي،لکه هغه شان چې موږ نه شو کولای زموږله خوا دمنل شوې دوکې د منلو سپړنه وکړو.

ايلين،هغه ته کتل،مخامخ يې هغه ته کتل،په تورو ځلېدونکو سترګو يې هغه ته کتل او وموسېده،د ايلين دې موسکا ، ګواکې هغه ته ويل:

-تاسو لاتراوسه ليدلي نه و چې زه څنګه ښکلې يم؟ تاسو نه پوهېدې چې زه ښځه يم ؟ هوکې زه يوه ښکلې ښځه يم چې دهرچا او له هغه ډلې نه دتا ښځه کېدای شم.

په همدې شېبه کې پېير داسې وانګېرله چې ايلين نه يوازې کولای شي بلکې بايد دهغه ښځه شي او پرته له دې بل ډول ناشونې ده.په هغه شېبه کې هغه ته هرڅه،ده ته داسې ډاډمن ښکاربدل چې ته به وايې دی دايلين ترڅنګ په کليسا کې ولاړ دي (روسان دکوژدې او واده په وخت کې کليسا ته ځي).خو په دې نه پوهېده چې دا به څنګه او څه وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترسره شي؟ او آن په دې هم نه پوهېده چې دا ښه کار دی که بد؟ (که څه هم په زړه کې یې تېرېده چې دغه واده به په کوم نامعلوم دلیل ښه پای ونه لري). خو په دې ډاډه وچې هغه کېدونکی دی.

پیېر، سترګې ټیټې او بېرته یې پورته کړې، غوښتل یې بیا ایلین ته دیوې داسې ښکلې ښاپېرۍ په شان وګوري، لکه هره ورځ یې چې کتل، خو نوریې نو نه شو کولای، هغې ته دیوې ښاپېرۍ په توګه وګوري.دا هغه څه ته ورته و، چې کله دلړو له شانه کوم لوړ شنېلي ته ګورو او تصور کوو چې ونه ده، خو کله چې بیا نېږدې ورشو، بیا هغه درته هسې ښکلې ونه برېښي.ده هم نه نور نه شو کولای هغې ته دپردې په سترګه وګوري.هغه ده ته خورا نېږدې شوې وه.هغه پرهغه واکمنه شوې وه.د پیېرله پرېکړې او ارادې پرته اوس ددوی ترمنځ بل هېڅ خنډ پاتې نه و.

په دې وخت کې دانا پاولوفنا غږ انګازې وکړې:

- ډېره ښه ده! ښه به دا وي چې تاسې دخپل زړه خوالې ته پرېږدم، راته برېښي چې وخت مو خورا ښه تېرېږي.

پیېرله ډار سره مل ځانسره وویل چې د غندنې کوم وړ څه یې نه وي کړي، تک سور شو، شا او خوا ته یې وکتل.هغه داسې وانګېرله چې ټول لکه دده په شان پر هغه څه پوهېږي چې ده ته ور پېښ شول.

تر لږ ځنډ نه وروسته چې هغه بلې لوېې ډلې ته ورغی، آنا پالوفنې هغه ته وویل:

- وای چې دسن پترزبورګ کور دې جوړ وای (دا رښتیا یوه مهندس ویلي و چې دا کور هغه ته په کار دی، خو خپله په دې نه پوهېده چې ولې یې په سن پترزبورګ کې خپل دا ستر کور جوړ اوه.)

هغې په موسکا موسکا، سردار واسیلي ته ته په کتو کې، خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو ته دوام ورکړ:

- ډېرښه کوئ، خو ګوره چې د سردار واسيلي له کوره به بلې خوا ته نه خوځېږې. دلته موځای خورا ښه دی، د دغه شان دوست لرل د خدای خورا لويه پېرزوينه ده. زه خو په دې اړه په يو نيم څه پوهېږم، همداسې نه ده؟ تاسو ځينو مشورو ته اړتيا لرئ. تاسو له مانه مه خپه کېږئ چې زه ديوې بوډۍ په شان غږېږم. هغه لږه چوپه شوه... بيا يې وويل:

-خو که د واده هيله لرئ، دانو بيا بله خبره ده او دواړه يې د سترګو په کتو کې مخامخ کړل. پېير او ايلين يو او بل ته نه کتل، خو ايلين، هغه ته په خورا بې سارې ډول نږدې وه. پېير هغې ته په بنګهاري څه وويل او تک سور شو.

کله چې هغه کورته راستون شو، تر ډېره وخته پورې يې نه شو کولای ويده شي، هغه په دې اړه فکر کاوه چې په ده څه شوي دي؟ هوکې په ده څه پېښه شوې ده؟ هېڅ! يوازې او يوازې په دې پوه شوی و، هغه ايلين چې له وړوکتوبه نه پېژني او خلکو به ويل چې خورا ښکلې ده، ده به هسې ويل: هوکې ښکلې ده! او کېدای شي او س دغه ښځه د ده شي.

له ځانسره به يې ويل:

-هغـه سـاده ده، ماخپلـه ويـل چـې هغـه سـاده ده. دا خو مينـه نـه ده. برعکس هغه څه چې دې زما په زړه کې راتخنولي دي، په هغه کې کوم ناسپېڅلي څه، نغښتي دي. کوم ناسپېڅلي نارا و څه. ويل کېږي چې دهغې دتره زوی آناتول په دې او دا په هغه مين وو، له همدې کبله يې اناتول له هغه لرې کړی. آه ورورته يې ايپوليت... ته ګورئ، پلار يې سردار واسيلي ...نه !نه !دا يو هم د کار نه دي. په هماغه شېبه کې يې چې داخيالونه په ذهن کې ګرځېدل، راګرځېدل او هغه ځان موسکا ته جوړاوه چې يو کنډک نور خيالونو چې، له پخوانو هغونه را خوټېدل، پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده يې وزرونه راخوره کړل.هغه په داسې حال کې چې د دغو خيالونو د ناسپېڅلتيا او سپکاوي په اړه فکر کاوه ،دا هيله او خيال يې هم لاره چې، که هغه د ده ښځه شي.دی به ورته ګران وي، څنګه به هغه بلکل بله او ښه ښځه وي،نه هغه شان بده چې ده دهغې په هکله اورېدلي و.او هغه بيا هغه نجلۍ ليده چې نه د سردار و اسيلي لوربلکې هغه نازولې او مسته ښځه چې نريو فولادي جامو کې يې نازک ځان مروړلی و.او بيا به يې له ځانسره ويل:

-دا دمنلو وړ نه ده چې په دې نکاح کې دې کوم ناولي او د سپکاوي وړ څه نغښتي وي،ولې !ولې مې دغه خيالونه تر دې نه مخکې په خيال کې نه راتله.هغه د ايلين او نورو هغو کسانو خبرې او غلچکونه چې دوی يې يوځای ليدلي وو او د اناپالوفنا خبرې او اشارې يې چې دکور په اړه په خبرو کې کړې وې وريادکړل.دغه راز ده په زړه کې،د سردار واسيلي او نورو اشارې او زرګونې کنايې وريادې شوې او له دې ټولو نه يې ډار په زړه ورننوت.ايا هغه مخکې له مخې ځان په کومه ولکه کې چې بايد ونه نښلوی،نښلولی نه و؟خو له دې ټولو سره سره په هماغه شېبه کې چې ده په زړه کې ددغه خيالونو د پايلې پرېکړه کوله،دا ايلين ښکلې بشره له خپلې ټولې ښکلا سره دده دزړه په هينداره کې راڅرګند بده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

د ۱۸۰۵کال دنوامبر(مني)په میاشت کې باید سردار واسیلي دڅلور ولایتو د ښارنې لپاره لاړ شي.هغه دا تکل ددې لپاره کړی و چې دخپلې بې پایو شتمنیو دڅارنې ترڅنګ، په یوه ښار کې له مېشت غونډ نه خپل زوی اناتولي هم له ځانسره مل او په ګډه دمشر سردار نیکولای اندریوویچ بالکونسکي دیدن ته په دې هیله ورولي چې ددغه بوډا بډای لورخپل زوی ته کوژده کړي، خو ددې سفر او خیریه چارې نه مخکې،باید د پېیرکارونه چې په دې وروستیو وختونو کې به کرۍ ورځ ددوی کره و ، سره جوړ کړي.هو کې د سردارواسیلي کره چې تل به دا ایلین په وړاندې ګېڼۍ اخیستی او تک سور کېده (هماغه شان چې مین دمینې په وړاندې وي) خو پېیر دربیارۍ تکل نه لاره.

سردار واسیلي یو سهار په دې چرتونو کې ډوب و ، چې دا پېیر ځومره دده په وړاندې پوروړلی دی (خو پروا نه لري، خدای دې دهغه مل شي)دلته یې دده په وړاندې کړه وړه هومره ښه نه دي، سوړ اسویلی یې وویست او وې ویل:

- هره چاره یو پای لري.هغه په ویاړ او کبر سره وویل: ځواني ده...بې عقلي ده...خو هرڅه چې دي،باید نور نو پای ته ورسېږي،بس ده ،خدای دې دهغه مل شي.بل سبا د ایلین جانې دنامه دجشن ورځ ده،غواړم ځینې کسان رامېلمانه کړم،هیله لرم هغه باید پوه شي او خپل پور پرې کړي او که دا سې یې ونه کړه ،زه خو پلار یم ،زه باید دا خبره غوته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړم، دا نورزما کار دی.

دانا پاولوفنا له مېلمستیا او له هغې شپې نه چې د پیېرله سترګو خوب تښتېدلی و او پرېکړه یې کړې وه چې له ایلین سره واده بد مرغي ده او باید ځان ترې وژغوري، یوه نیمه میاشت تېره شوې وه، خو دی لاهماغسې په همالته پاتې و. هغه په خورا نا ارامۍ سره دا احساسوله چې دلته دده پاتې کېدل د خلکو لپاره ورځ تر ورځې د دوی د نېږدې والي معنی لري (مینه دې پټه پاتې مه شه-رب دې رسوا کړي چې تاوان دربا ندې شمه) هغه دا سې انګېرله چې دی دده اړیکو د شلولو توان نه لري، ځکه دغه کار به دده لپاره دلویې رسوایۍ سبب شي. که څه هم هغه کولای شو، دا اړیکې کرار کرار سا ړه کړي، خو داسې ورځ نه وه، چې د سردار واسیلي کره مېلمستیا (که څه هم هغه په مېلمستیاو کې تکړه نه و) او بنداړ نه وي، دی اړو، چې په دې ټولو مېلمستیاو کې ګډون ولري...سردار واسیلي به چې کومه شپه په دغو بنداړنو کې ګډون کاوه، همدا چې د پیېر خواته به نږدې شو، د هغه لاس به یې ښکته کښېکوداو خپل ګونځې او ښه رخیلي غومبوري به یې هغه ته د ښکلولو لپاره ورو ړاندې کړه او ورته ویل به یې:

-تر سبا پورې! او یاهم:

-ترماښامنۍ پورې! کنه ستا لیدل خو هسې هم ګران دی! او یا داچې:

-یوا زې ستا لپاره پاتې کېږم! خو له هغه سره نور هېڅ نه غږېده. پیېر نه شو کولای د هغه خیالات وغولوی. هغه به هره ورځ ځان ته دا یوه خبره کوله:

-بالاخره باید دا په ډاګه کړم، هغه باید و پېژنم، هغه څوک ده؟ پخوا تېروتلی وم او که اوس تېروتلی یم؟ نه نه! هغه ساده او بې عقله نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده،نه، نه،هغه خورا ښه نجلۍ ده.کله کله به يې بيا په زړه کې راوګرځېده:

- هغه هېڅکله خواشيني او تلوار نه کاوه او اوس يې هم نه کوي،په دې معنې چې هغه بې عقله نه ده،هغه لړ او پر ځای غږېږي.کله ناکله به يې له هغې سره خبرې پيل او ده به په لوړ آواز هغې ته خپل خيالات ښکاره کول،دآوازو په اړه به ورته غږېده،خو هر وار به ايلين يا په خورا لنډه او يا به يې دنيوکو په ژبه چې دا دې ته په زړه پورې نه ده او يا به يې هم له موسکا او غلچک سره مل په پټه خوله پېېرته د درناوي په نښه دا کار ترسره کاوه....

له هغه سره د خبرو په وخت کې،دايلين پر شونډو له خوښۍ ډکه موسکا (چې يوازې يې پېير پورې اړه لرله)او پر هغه ددې دډاډ نښه وه،خوربدله.په هغې موسکا کې دهغې له ورځنۍ او د ښکلا لپاره موسکا نه ،ژور څه پراته و.پېير په دې پوهېده چې ټول دې ته سترګې په لاره دي چې دی خوله پرانيزي او له دغه بربد نه واوړي او په دې هم پوهېده چې مخکې يا وروسته دی بايد دغه کار ترسره کړي،خو کوم ناڅرګنده او زورونکی احساس دهغه پر زړه لمنه خوره کړې وه.په دې يوه،يوه نيمه مياشت کې،هغه دا احساسوله چې هغه ورځ ترورځ په دې زورونکې ورخ کې لا ډوبېږي،نوځکه به يې کله له ځانسره وويل:

-ښه ښه ! دا نوڅه دي؟ غوڅه خبره په کار ده.ايا زه ددغه شان يوه غوڅ ګام اخيستو توان نه لرم ؟

هغه غوښتل دغه زغرد ګام واخلي،مګر هغه په ويرې دا احساسوله،هغه توان چې ده په ځان کې ليدلی و اوس يې په رښتيا په ځان کې نه ويني. پېير دهغو وګړو په ډله کې راته چې يوازې هغه وخت يې د پياوړتيا او قوت احساس کاوه چې ځان به يې چور له ګناه نه پاک

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سپېڅلی ګاڼه، خو له هغې وروسته چې هغه دانا پاولوفنا په کورکې پرتنبکمرورې (دتنباکو کڅوړه) دخمېدو له شېبې نه دمينې د اور په سين کې لاهو شوی و، په نا آګانه توګه يې ځان ګنهګار ګاڼه او همدې احساس له ده نه د تکل او پرېکړې احساس هم اخيستی و.

دايلين دنوم دجشن په ورځ د سردار واسيلي په کورکې، دهغو يو لږ شمېر خورا نېږدې کسان دشهزادګۍ په وينا خپل خپلوان، دماښامنۍ لپاره راټول شوي وو. دغو ټولو خپلو خپلوانو ته په يو ډول نه يو ډول ورپوهول شوي و، چې په دې مېلمستيا کې به دجشن دخاوندې ايلين برخيلک او بخت څرګند شي. ټول مېلمانه دمېلمستيا دميز پرشا او خوا ناست وو. شهزادګۍ کوراګينا، چې پخوا يې دښکلا خبرې لور په لور خورې وې، اوس خورا څوربه و، دميز سرته دکوربنۍ پر ځای ناسته وه. دميز دواړو خواته ويارمن، درانه مېلمانه، زوړ جنرال، دهغه مېرمن او اناپالوفنا شرر ناست وو. دميز بل سر ته ځوانو او لا نه پېژندل شوي مېلمنو ځای نيولی وو او همالته دکوربنو په توګه ايلين او پيير څنګ پر څنګ کېناستل. سردار واسيلي ډوډۍ نه خوړله. هغه دميز ترشا او خوا تاوېده. ده به کله يوه او کله بل ته ست کاوه، کله به ديوه خوا او کله به دبل څنګ ته کېناست او دايلين او پيير نه پرته به يې په خورا خوښۍ او د زړه له کومې ټولو ته دښې اشتها غوښتنه کوله. هغه داسې انګېرله چې اصلاً دغه دوه تنه نه ويني او يا دلته نه شته... پر ميز دخوښۍ او مستۍ لمن خوره وه، له ايلين او پييره پرته ټول د خوښۍ په سين کې لاهو وو، ټولو خندل. پيير او ايلين يوازيني کسان وو چې چوپه خوله ناست وو. کله کله به دهغو پر شونډو يو ناليدونکې موسکا ... خوره شوه... سردار واسيلي هم په کړس کړس خندل... دخندا په منځ کې به يې کله ناکله خپلې لور ته هم ور وکتل. کله يې چې خندل، بشره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې بربښېده چې ته به وايي، دا په زړه کې وايي:
-ښه ده !ښه ده ! هرڅه جوړ دي، همدا نن شپه باید هرڅه خلاص شي.آناپالوفنا هغه ته دګواښ په نښه ګوته وښوروله،خو سردار واسیلي دهغې په کتو کې چې په دې وخت کې یوه شېبه پر پېير تم شو ،دخپل راتلونکي زوم او دلور د نیکمرغۍ مبارکي ولوستله.مشرۍ شهزادګۍ له ساړه اسویلي سره جوخت په داسې حال کې چې خپل څنګ ته ناستو مېلمنو ته یې د شرابو دګیلاسونو ست کاوه په غمجن،خواشیني او مړاوي غلچک لور ته وکتل او ګواکې دهغې دې غلچک غوښتل دا ووايي،چې:
-هو ګرانو !نور نو موږ ته پرته له دې چې کېنو او خپل خواږه شراب وڅکو بل څه نه دي پاتې،له دې وروسته ددې ځوانانو وار رارسېدلی چې په نیکمرغۍ کې ژوند وکړي....
پېير داسې انګېرله چې ددې بندار ټولې خبرې او خوښۍ په ده راچورلي او له دې کبله خورا او بې پایه خوشاله و ،خو له بله پلوه به یې کله ناکله دشرم احساس کاوه.هغه ځان دهغه چا په شان انګېره چې په کومه چاره کې خورا ډوب شوی دی.داسې چې پرته له دې نه بل هېڅ څه نه ویني، هېڅوک نه اوري او په هېڅ شي نه پوهېږي،خو کله کله به یې په ډېره تتنه بڼه دربښتیاوو کومې لړې او دهغې اغېز په چټکې پر ذهن منګولې راخورې کړې. هغه له ځانسره ویل:
-او داده هرڅه پای ته رسېدلي ! خو داڅنګه داسې وشول؟ داسې ژر او ناخبره ! اوس په دې پوهېږم چې دا کار نه ایلین لپاره،نه یوازې زما لپاره بلکې دټولو لپاره باید ترسره شي.دوی ټول په داسې بې صبرۍ،ډاډ او هیلې دې ته سترګه په لاره دي چې داکوږده وشي، زه په هېڅ ډول نه شم کولای دوی ناهیله کړم،خو دا به څنګه وشي؟ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږم !خو دا کار کېدونکی او هرمرو کېدونکی دی.پېښېر دده څنګ ته ناستو بربنډو ښکلو اوږوته چې مخامخ دده تر سترګو لاندې وې، کتل.

ناڅاپه یې د شرم احساس وکړ.دا شرم له دې کبله وچې دده دټولو پام ځانته را اړولی و ،دا له دې کبله و چې ټولو ده ته دبختور په سترګه کتل،دا شرم له دې کبله وچې دپاریس (پاریس په لرغوني یونان کې دپریام په نامه دپاچا ناښکلی زوی وچې د میلانس نه یې دهغه ایلین نومې ښځه بې لارې کړې وه) په څېرېې سره له ټول ناښکلتوبه ایلین خپله کړې وه ،خو ده په دې ځان ډاډه کاوه چې دا ټول کارونه باید همدا ډول او همداسې وي.ما هېڅ نه دې کړي او په دې کې هېڅ ملامت نه یم.او اصلا نه پوهېږم چې دا څنګه او چېرته راپیل شوي دي؟ کله چې له مسکوه له سردار واسیلي سره دې خواته راخوځېدو ،هغه وخت خو هېڅ خبره نه وه.بیا هم هېڅ څه دده دې خنډ نه وچې دهغه بلنه ونه منم او دلته دده په کورکې مېشت نه شم.وروسته مې له ایلین سره پانې کړې او یو وار مې دهغې کځوره له ځمکې راپورته او دې ته مې ورکړې ده،یو وار هم په ګاډۍ کې له هغې سره دچکر لپاره لاړم.دا ټولې پېښې څنګه پیل او په کوم ډول دلته راورسېدې؟

او اوس د کوژدنې په توګه دناوې څنګ ته ناست و.دی هغه اوري،دهغې دسا ویستل احساسوي.دهغې ښکلې خوځېدا او ښکلا ویني او دزړه تر تله پرې پوهېږي.کله به یې ناڅاپه تصور وکړ چې دا ایلین نه بلکې په خپله دی، دی چې داسې په بې ساري ډول ښکلی دی چې دټولو سترګې ده ته رااوړي،نو له همدې کبله به ډډ کېناست، ټټر به یې وویست،غاړه به یې دنګه کړه او له خپلې نیکمرغۍ نه به دخوښیو په سیند کې لاهو شو. ناڅاپه یې یو آشنا ،آشنا غږ تر غوږه شو چې له ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه يې د څه شي پوښتنه کوله او بيا يې پوښتنه کوله، خو پيير دومره بوخت وچې نه پوهېده، هغه غږ ته څه وايي.دا سردار واسيلي و چې دربيم واريې وپوښتل:

-له تا پوښتنه کوم ،تا له بالکونسکي نه وروستی ليک څه وخت ترلاسه کړی و؟نن داسې له ځانه هم ورک غوندې يې، ګرانه!

سردار واسيلي خندل او پيير ليدل چې ټول اوټول ده او ايلين ته موسېږي. او له ځانسره يې وويل:

- ښه نو !څه وکړو ،ته په ټولو پوهېږئ.نو څه وکړو؟ دا ټول رښتيا هم همداسې دي.او خپله هم موسېده ،هماغه کمکی، او ماشومه وزمه موسکا او ايلين هم موسېده.

سردار واسيلي په داسې يوه ژبه چې ګواکې پر دې بلې پوښتنې سرخلاصونه، د خبرو د پای ته رسولو لپاره هرومرو دي،وويل:

-ښه ودې نه ويل، چې رارسېدلی ليک د الموتس و؟

پيير په چرت کې لاړ او له ځانسره يې وويل:

څنګه کېدای شي د دغه شان اپلتو په هکله فکر او خبرې وشي؟سوړ اسويلی يې وويست او وې ويل:

-هوکې د الموتس و.

تر ډوډۍ وروسته پيير خپله نجلۍ، نورو مېلمنو پسې لوی صالون ته بدرګه کړه.مېلمانه کرار کرار وتل.ځينې له ايلين سره له خدای پامانۍ پرته ځکه وتل چې نه يې غوښتل له پيير سره د هغې د نوې بوختيا خنډ شي او ځينې به بيا کومه شېبه ورنږدې شول او د سترګو په رپ کې به يې مخه ښه وکړه، وبه خوځېدل او نه يې پرېښودل چې ايلين او پيير هغوي بدرګه کړي.ديپلومات چې د هرکليو له تالاره وت،خواشينی او چپ و.هغه ته د خپلې ديپلوماتي دريځ، د پيير د دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکمرغۍ په کچه، هسې یوه کوچنۍ لوبه بریښېده.زاړه جنرال د خپلې ښځې ددې پوښتنې په ځواب کې چې د پېښې خوږ دې ځنګه دي، په خورا قهر او غړمبېدو وویل:

- دا زما ښځه ګوره ! دا احمقه بوډۍ ده،هو کې دا ایلین که پنځوس کلنه هم شي، همدا سې ښکلې به وي.

آنا پالوفنا په دا سې حال کې چې د مشرې شهزادګۍ لاس یې ښکلول،هغې ته په غوږ کې وویل:

- دا سې راته بریښي چې کولای شو تا سو ته مبارکي ووایو ،که سر مې نه خوږېدای، هرومرو به پاتې شوې وای.

مشرې شهزادګۍ هېڅ ځواب ورنه کړ،دهغې په زړه کې دلور له نیکمرغۍ سره رخه را په لمسېدو وه.

په دغه وخت کې چې مېلمانه بدرګه کېدل،پېیر،په واړه تالار کې له ایلین سره یوازې او ځنګ پر ځنګ نا ست پاتې شول.

په تېره یوه، یوه نیمه میاشت کې پېیر په وار وارله ایلین سره دا سې یوازې پاتې شوی نه و او هېڅکله یې له هغې سره د مینتوب او زړه بایلودو خبرې نه وې کړې،خو نن شپه یې دا سې انګېرله چې دی دې ته اړ دی چې په دې هکله کوم څه ووایي.ددې ټولو خبرو سره سره هغه نه شو کولای دغه وروستی ګام پورته کړي، هغه ډېر شرمېده،هغه دا سې انګېرله چې دا یلین ترڅنګه یې دبل کوم بل چا ځای ولکه کړی دی.دهغه په زړه کې یو آواز د پورته کېدو تکل کاوه چې ویل یې:

-دا نیکمرغي او خوښي دهغو لپاره دي،هغه څه چې ته یې لرې،هغوی یې نه لري.خو دی اړ و چې یو څه ووایي،نوله همدې کبله په غږېدا شو او له ایلین نه یې وپوښتل چې ایا پرونۍ مېلمستیا یې خوښه شوه او کنه.؟ ایلین،دتل په شان په ډاګه خو ساده چې ددې دخبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګړتیا وه، ځواب ورکړ چې د دې د نامه سرېنۍ جشن په ټول ژوند کې د دې لپاره ترټولو ښه جشن و. د دوی له خپلوانو نه ځینې، ځینې لاهم پاتې او په لوی صالون کې ناست وو. سردار واسیلي چې په کرار کرار ګامونه ځښنول پېیر ته ورنېږدې شو. پېیر پاڅېد او وې ویل چې ناوخته شوې ده، ښه به دا وي چې لاړ شو. سردار واسیلي په پوښتیز او برند غلچک هغه ته داسې په حیرت وکتل، تا به ویل چې ګواکې امکان لري تېروتلی دی، خو بیا یې خپل کتل لږ نرم کړل، د هغه لاس یې راونیو، هغه یې ببرته کېناوه او په مهربانۍ هغه ته وموسېد. بیا یې سمدلاسه خپلې لور ته مخ وروااړاوه او په خورا نرمه او مینه ناکه ژبه چې د هغو میندو او پلرونو په شان چې خپل ماشومان له کوچنیوالي په ناز لویه وي، خو ده نه په دې ډول بلکې د تقلید په بڼه وویل:

-ښه نازولې ځنګه یې؟ او تر دې وروسته یې په داسې حال کې چې د خپل واسکټ تنۍ پرانستلې، مخ پېیر ته وروااړاوه او وې ویل:

-سرګي کوزمیچ...له هره پلوه...

سردار واسیلي، همداسې له هره پلوه غړېده او څرګنده نه وه چې څه وایي... پېیر په دې پوه شو چې سردار واسیلي ګېڼۍ اخیستی او نه پوهېږي چې څه وایي، دی ناځاپه پاڅېد او په داسې حال کې چې شونډو لاندې یې څه ویل، له تالاره ووت. د مخورو په دغه شان یوه مېلمستیا کې، د سردار واسیلي په څېر دیوه پېژندل شوي، دغه حالت پېیر خورا خوابدی کړ او ایلین ته یې وکتل. ایلین هم خوابدې بربښېده، کتو یې ویل:

- نو څه وو ایو، تاسو خپله ملامته یاستئ.

پېیر له ځانسره ویل:

-باید دا ګام هرو مرو پورته کړم، خو زه یې نه شم کولای. هغه بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې، بیا د سرګي کوزمیچ او نورې خبرې پیل کړې...

کله چې سردار واسیلي لوی تالار ته راننوت، دهغه مېرمنه، په کراره له یوې بوډۍ سره د پېیر په اړه غږېده:

-البته چې خورا ښه زوم دی، خو زما د ګرانې نیکمرغي...

بوډۍ په ځواب کې وویل:

- د ودونو، قسمتونه په آسمانو کې جوړېږي.

سردار واسیلي د دې لپاره چې هغوی ته وښیي چې دی یې خبرې نه اوري، نو لاړ، لرې د کوټې په یوه کنج کې پر ولاړه څوکۍ کېناست. سترګې یې داسې وتړلې چې ګواکې سرسام شوی دی او سر یې لوېږي، هغه ناڅاپه سترګې وغړولې او خپلې ښځې ته یې وویل:

-ته لاړه شه وګوره، هغوی څه کوي.

مشره شهزادګۍ پاڅېده، د وره خوا ته لاړه، دوره له څنګه تېره شوه او په خورا بې پروایۍ د واړه صالون منځ ته ور وکتل. پېیر او ایلین هماغه شان څنګ تر څنګ ناست وو او په کراره یې مرکه کوله. مشره شهزادګۍ راستنه شوه او خپل مېړه ته یې وویل:

-هماغسې د پخوا په شان.

سردار واسیلي سترګې برندې کړې، خوله یې یوې خوا ته کږه او غومبوري یې دده د قهر او خوابدي د ځانګړتیا له مخې په رپېدو شول. ځان یې وڅنډاوه او پاڅېد. په لوړ، خو لږ شان ته ځوړند سر، په ټینګو ګامونو، د ښځو له څنګه تېر او واړه تالار ته ورغی. په ورو خو تونډو او له خوښیو ډکو ګامونو، پېیر ته ورنږدې شو. د هغه څېره داسې ځېږه او پرېشانه وه چې پېیر یې په لیدو له ډاره پاڅېد.

سردار واسیلي وویل:

- شکر د خدای دی، مېرمنې مې هرڅه راته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په يوه لاس له پېيره غبرګ راتاو کړه، په بله خوا کې يې خپله لور پر ټټر کېښکوده او په داسې حال کې چې اواز يې ربړېده، وويل:

- ګرانې لورې !دزړه سره، ډېر، ډېر خوشاله يم. او بيا يې پېير ته مخ ورواړاوه او وې ويل:

-ستا پلار هم خورا راتـه ګران و. ايلين بـه هم ستا لپاره ښـه مېرمن وي...خدای دې مبارکه کړي...مبارکه دې وي.

لـه خپلې لورنـه يې غبرګ چاپېره کـړه او بيا يې پېير پـه غبرګ کې کېښکود او پـه خپله ګونځنۍ خوله يې پېير ښکل کړ.پـه دې وخت کې په رښتيا دهغه په اننګو کې اوښکې راراونې وې، هغه چيغه کړل:

-شهزادګۍ دې خواته راشه !

مشره شهزادګۍ دې خواته راغله.دهغې پـه سترګو کې هم اوښکې راشېوه شوې وې او هغې بلې بوډۍ هم پـه دستمال خپل مخ وچاوه.د پېير مخ يې سره ښکل کړاو هغـه هم څو واره د زړه راښکونکې ايلين لاسونه مچو کړل.لـه څو شېبونه وروستـه يې هغـه دواړه ببرتـه يـوازې پرېښودل.

پېير له ځانسره ويل:

-داټول بايد همداسې شوي واى، پـه بل ډول يې امکان نـه لاره،نو لـه دې کبلـه پـه دې اړه ددې پوښتنو اجـازه نـه شـتـه چې ښـه شـوي او کـه بد.البته زه وايم،ښه شوي، داځکه چې هر څه په ډاګه او روښانه شول او هغه بې پايه زوربدنې پای ته ورسېدې.

پـه چوپـه خوله يې دخپلې کوژدنې لاس راونيو او دهغې پـه ښکلي ټټر يې چې ښکته پورتـه کېده، سترګې ورخښې کړې.

پـه لوړ آواز يې غږ وکړ:-ايلين...او چوپ پاتې شو.

او پـه زړه کې يې تېره شوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-په داسې حالاتو کې يو ډول ځانګړې خبرې سره وايي.

خو په هېڅ ډول يې نه شو کولای ورپه زړه کړي چې د غه ځانګړې خبرې څه دي. پيير دهغې بشرې ته وکتل. ايلين لاپسې ده ته ورنږدې شوه. اننګې يې لکه ګلاب داسې غوړېدلي وو. ايلين د پيير عينکو ته اشاره وکړه او وې ويل:

-آخ !دا لرې کړه، دا لاپسې...

پيير، عينکې لرې کړې. د عينکو دلرې کولو په وخت کې، دهغه په سترګو کې د عينکې سترګو له ځانګړتياوو پرته، يو ډول ګبنهی او پوښتنيز حالات هم څرګند و. غوښتل يې چې دهغې په لاسونو ورټيټ او هغه ښکل کړي، خو ايلين د سر په يوې چټکې او زوروري خوځېدا خپلې شونډې، دهغه پرشونډو ورخښې کړې. پيير دهغې پرڅېرې د پرېشانۍ راخورېدو او د هغې د تندي تريو ېدو، سخت حيران کړی و.

پيير، په زړه کې وويل:

- اوس نو اوبه له ورخه واوښتې، هرڅه پای ته ورسېدل، هو کې هغه راته ګرانه ده.

هغه څه چې په دغه شان حالاتو کې بايد ويل شوي وای، ورپه ياد شول، هغه وويل:

-تاسو راته ګرانه ياست.

خو دې خبرې دده په ژبه داسې يوه ناوړه انګازه وکړه چې دی يې هم په ويلو تک سور شو.

يوه نيمه مياشت وروسته يې واده وکړ او لکه چې خلکو ويل يې، د ښکلې ښځې او ميليونو شتمنيو نيکمرغه خاوند، په پتربورګ کې د ګراف بېزاوخوف د کورنۍ په نوي بيا جوړ شوي جلا لوی کور کې استوګن شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

مشر بالکونسکي، سردار نیکولای اندرېوویچ، د۱۸۰۵کال د دسامبر په میاشت کې د سردار واسیلي یو لیک ترلاسه کړ چې په هغه کې، خپل زوی سر ګډ ددوی کره د راتګ نېټه لیکلې وه. هغه لیکلي و: «ښاغلیه جلالتمابه! په یوه ځېړنیز سفر تلونکی یم. په خورا مینې غواړم خپله لار سل ورسته لرې او ستا بختور دیدن خپل کړم. زما زوی اناتولي چې پوځ ته روان دی، په دې سفر کې ملګرتیا راسره کوي، هیله لرم هغه ته دا اجازې په ورکولو دا ویاړ ورو بښئ، هغه پلارنی درناوي چې دزړه په تل کې تاسو ته لري، په خپله ستاسو حضور ته وړاندې کړي».

کمکۍ شهزادګۍ چې دا خبره واورېده، بې له ځنډه او بې له احتیاط یې وویل:

-دغه ده! مېلمستاوو ته دماریا د وړلو اړتیا نه شته، زومان خپله مور ته را روان دي.

سردار نیکولای اندرېوویچ، تندی تریو کړ، خو هېڅ یې ونه ویل.

د دغه لیکه، دوې اونۍ وروسته یو ماښام د سردار واسیلي چوپړان چې تر هغه نه مخکې روان وو، راورسېدل او بله ورځ زوی او پلار هم دلته وو.

مشر بالکونسکي هېڅکله د سردار واسیلي شخصیت غوره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګانه، په تېره بیا چې هغه د نویو پاچاهانو د پاول او بیا د الکساندر د واکمنیو په وخت کې د واک او ویاړونو لوړو پوړلو ته رسېدلي و. اوس د لیک له ځینو ټکو او کمکۍ شهزادګۍ له کنایو نه په دې پوه شو چې خبره چېرته او د واسیلي د شخصیت غوره نه ګڼل د نیکولای اندرېوویچ په زړه کې د سپکاوي په یو احساس بدل شو. کله به چې د هغه خبره یاده شوه، دی به همدا اسې پرله پسې بنګېده. د سردار واسیلي د راتګ په ورځ د نیکولای اندرېوویچ طبیعت په ځانګړي ډول خورا بد او خلق یې ډېر په تنګ و. د اخرګند نه وه چې د هغه خلق تنګي د سردار واسیلي له راتګه وه او یا د ده خلق ځکه تنګ و چې لا د مخه د هغه خلق تنګ و، خو د هغه خلق تنګ و، او رښتیا خبره دا وه چې لا سهاریې خپل چوپړ تیخون ته سپارښتنه کړې وه چې معمار دې نن د ګزارش لپاره ده ته نه ورځي.

تیخون د معمار پام د سردار د ګامونو غږ ته ور واړاوه او وې ویل:

-اورئ! څنګه خوځېږي او پوندې پر ځمکه وهي. مور د هغه له دې تګ سره آشنا یو...

خو د تل په شان سردار په نهو بجو چې خپل سمور غاړی بخمل رنګی کوټ په غاړه او له هماغه پوسته خولۍ یې په سر وه، د چکر لپاره د باندې ووت. که څه هم تېره شپه واوره ورېدلې وه، خو په باغچې کې هغه لاره چې سردار نیکولای اندرووېچ به په کې ګرځېده، له واورو پاکه شوې وه. د واورو د پاکولو نښې دلارې دوو غاړو ته په کوټه شوېو واورو کې لیدلې کېدې. د واورو په دغو کوټو کې یو دوه ځایه پاروګان خښ شوي وو. سردار په چوپتیا په تریو تندي، له باغچې او له هغو کوټو نه چې چوپړانو به په کې او سبدل تېر شو او نوې جوړېدونکې ودانۍ یې وکتلې. د چوپړانو له هغه ساده مشره چې بشره او کړه یې خاوند ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وواو هغه يې تر کوره بدرګه کړی و ،و يې ښتل:
- ښنګه ګاډی، تلای شي او کنه !
-ښاغلی سرداره !ډېره درنه واوره ده، ورته ويلي مې دي چې لويه لاره پاکه کړي.
سردار سر ښکته واچوه او د کور د مخې د دروازې زينو ته ورسېد.د چوپړانو مشر په زړه کې وويل:
-د خدای شکر دی چې دا درنه وريځ په خير تېره شوه او بيا يې زياته يې کړه:
- په داسې درنې واوره کې د ګاډيو خوځېدل خورا ګران وي،اوربدلي مې و چې ښاغلی وزير د جلالتماب سردار حضور ته راتلونکی دی.
سردار د چوپړانو مشرته مخ وروړاوه،خپلې ځيرمنې سترګې يې پر هغه ور خښې او په تېره ساړه درانه غږ يې وويل:
-څه دې وويل؟ ښاغلی وزير؟ کوم وزير؟ د چا په سپارښتنه؟ زما شهزادګۍ لور ته لارې نه پاکوي او دوزير لپاره...زه وزيرانو نه پېژنم.
-جلالتماب سرداره ما تصور کاوه چې...
د سردار آواز چې دم په دم لا جګېده،په خورا خواشداني او ژوليو ژوليو او پرې خبرو يې چيغه کړل:
-ته تصور کوې،کوم تصور ،زه به اوس تصور در وښيم.خپله لکړه يې پورته او پرهغه يې ور واره کړه،که چوپړ سر نه وای ټيټ کړای،لکړه به يط پر ککرۍ لګېدلې وای...
هغه په داسې حال کې چې هماغه شان غړمبېده، ويل يې:
-ژر واورې ببرته په لارو راخورې کړئ.په همدې بنګهارې، په چټکۍ خپلې کوټې ته ننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا تر غرمنۍ نه مخکې د سردار د بد طبیعت خبر شهزادګۍ ماریا او پېغلې بوري ین، ته رسېدلی او هغوی دواړه ورته سترګې په لاره وې.
د پېغلې بوري ین، بشرې خوښي او خوشالي ځرګندوله او داسې یې ښودله چې« له هېڅ څه نه خبره نه یم او داسې یم لکه د تل په شان» خو د شهزادګۍ ماریا ،رنګ الوتی و ،ویرجنه بربښېده او سترګې یې ښکته اچولې وې.
د شهزادګۍ ماریا لپاره تر ټولو ګرانه دا وه چې دا پوهېده، په دغه شان حالاتو کې باید د پېغلې بوري ین په شان واوسي،خو نه یې شو کولای.دې انګېرله که داسې وښیي چې څه ته یې پام نه دی،بیا به پلار هغه بې عاطفې او دهغه په وړاندې بې پروا وګڼي اوکه داسې وښیي چې بې حوصلې او خلق تنګه ده،بیا به یې پلار وایي:
- بیا ولې بړوسه یې(لکه ډېر وار نور یې چې ویلي و).
سردار دلور ویرجنې څېرې ته وکتل او په ملنډو یې وویل:
-څه احمقه نجلۍ ده !
په دې وخت کې هغه ته کمکۍ شهزادګۍ، د زوی ناوې چې په خوړنتون کې نه وه،وریاده شوه او له ځانسره یې وویل:
- هغه یې هم زما له خرابه طبیعته خبره کړې ده.
هغه وپوښتل:
-شهزادګۍ چېرته ده؟ځان پټوي؟
پېغلې بوري ین،په ورین تندي او خوښۍ وویل:
-لږ ستومانه غوندې ده.استراحت کوي،د هغې دامېدوارۍ حالت ته په پام سره دا کومه د پام وړ خبره نه ده.
سردار څو واره وټوخېد ،غاړې یې خلاصې کړې او وې ویل:
-هوکې !هوکې !او د میز تر شا کېناست. قاب یې تر پامه ککړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وبرېښېد ،داغ يې وروښود او هغه يې وارتېره.تېخون هغه راونيو او هغه يې چوپړ ته وسپاره.

کمکۍ شهزادګۍ ناروغه نه وه،هغه داسې له مشرسرداره ويرېدله،چې دهغه دبد طبعيت يې واورېدل،دايې ښه وګڼله چې له خپلې کوټې نه راو نه وزي.

هغې پېغلې بوري ين ته ويلي و:

-په ماشوم مې ډارېږم،خدای پوهېږي که واډاره شم په هغه به څه راشي.

کمکۍ شهزادګۍ،د مېړه په کورکې چې (دليسه ګورې په سېمه کې پروت و) له خسره داسې ويرېدله چې سا يې له دې ډاره نه شوه ايستله.هغه که څه هم له خسره کرکه لرله،خو خپله ځکه په دې نه پوهېده چې ويرې او ډار دا کرکه ترې هېره کړې وه.خسر هم له هغې نه کرکه لرله، خو دهغه کرکه دهغه په پرله پسې سپکاوي کې ورکېدله.کمکۍ شهزادګۍ په ليسه ګورې کې دمېشتو کېدو راهيسې له پېغلې بوري ين سره مينه پيدا شوه او ورځې به يې له هغې سره تېرولې او کله ناکله به يې له هغې نه هيله کوله چې ددې په کوټه کې ويده شي.دا به زياتره وخت له هغې سره دخپل خسر دکړو وړو او هم کله دخپل مېړه په اړه غږېدله.

پېغلې بوري ين،چې پخپلو ګلالېو لاسونو يې دميز سپين دستمالونه غوړول،په پوښتنيز توګه وويل:

-والاحضرت سردار ! مېلمانه را روان دي؟اورېدلي مې دي چې سردار کوراګين او دهغه زوی دلته راتلونکی دی.

سردار په خواشداني او ملنډه وويل:

-دا جلالتماب سردار يو خوار زلمی و...ما په دولتي چارو ، کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ځای ورته پيدا کړ.اوس نه پوهېږم، زوی يې بيا دلته څه کوي؟ کېدای شي شهزادګۍ اليزا وته کرالوونا (کمکۍ شهزادګۍ)او يا هم شهزادګۍ ماريا به پوهېږي،خو زه نه پوهېږم زوی ولې دلته راولي،دهغه زوی زما په کار نه دی او خپلې لورته يې چې تکه سره شوې وه،وکتل او وې ويل:

-څه درشوي؟ناروغه يې؟يا دهغه لعنتي آلپاتيچ په وينا له دې "وزيره "ډارېږې

-نه !باباجانه !

که څه هم پېغلې بوري ين،دخبرو اترو په ټاکنه کې پاملرنه نه وه کړې،خو بيا هم چوپه پاتې نه شوه،له هر څه يې ويل،دباغچې په اړه وغږېده ،دنوې غوړېدلې غوټۍ ستاينه يې وکړه،تر هغه چې تر غرمنۍ نه وروسته دسردار طبيعت لږ ښه شو.

تر غرمنۍ وروسته دخپلې ناوې ديدن ته ورغی.هغه ديوه واړه ميز ترشا ناسته وه او له خپلې ماشا نومې مينځې سره غږېده.دخسر په ليدو هکه پکه او رنګ يې والوت.

کمکۍ شهزادګۍ خورا بدله شوې وه. دهغې پخوانۍ ښکلا اوس ځان بدرنګۍ ته سپارلې و.غومبوري يې لوېدلي،شونډې يې وتلې او سترګې يې پړسېدلې وې.

دخسر ددې پوښتنې په ځواب کې چې روغتيا يې څنګه ده،وويل:

-سرمې دروند غوندې دی.

-کوم شي خو به دې په کار نه وي؟

-نه !مننه،پلارجانه !

-ډېره ښه !ډېره ښه !

هغه له کوټې نه ووت او هغې بلې کوټې ته چې چوپړان به هلته کارته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس په نامه ولاړ وو، ورننوت. الپاتيچ، د چوپړان هغه مشر، چې مېلمه يې وزير بللی و، سربښکته همالته ولاړ و.

-واوره موبېرته په لاره کې واچوله.

-هو کې، وامو چوله. جلالتماب! له تاسو نه هيله کوم چې ماو بښئ، ماهسې له ناپوهې نه هغه خبره کړې وه.

سردار د هغه خبره پرې او وموسېد، هماغه، د هغه لاسي موسکا چې دده خپله ځانګړې موسکا وه او وې ويل:

- نو ښه ده، ډېره ښه ده.

خپل ښی لاس يې ور اوږد کړ او آلپاتيچ، هغه ښکل کړ او د خپل کار دفتر لاړ.

ماښام و چې سردار واسيلي ليسه ګورې ته راورسېد. ګاډيوانان او چوپړان چې لويه لاره يې (په کليوا له ژبه پرشپکت بلله) د هغه هر کلي ته ورغلي و، هغه يې په شروشور په ګاډيو کې چې په لوی لاس په لارو کې په اچولو شويو واورو کې په سختۍ خوځېدې، د ماڼۍ خواته بدرګه کړ.

سردار واسيلي او اناتولي ته جلا جلا کوټې، جلا شوې وې.

اناتول، خپل پوځي واسکټ وويست او لاس تر ملا د ميز تر شا ناست، په برندو ښکلو سترګو يې نامعلوم ځای ته کتل او داسې برېښېدل چې د خيال مرغه يې خدای خبر چېرې بل ځای الوزي. هغه ته خپل ټول ژوند ديوې خيالي خو پرله پسې لوبې په څېر چې خدای خبر چا او ولې ورته جوړه کړې وه، برېښېده. د غه راز د غه ظالم بوډا او د هغې بدرنګې ميراث وړونکې ته يې، خپل او سني راتګ هم د دغې لوبې يوه برخه ګڼله او تصوريې کاوه چې د غه هر څه به دده په خير او خوښۍ پای ته ورسېږي، هغه په زړه کې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-هغه چې داسې بدایه ده،ولې وادہ ورسره ونه کړم؟هیڅ تاوان نه لري.

په ځانجوړونې او سودا سره چې دده ځانګړتیا وه، ډېره وخریله،عطر یې ووهل،په خورا ورین تندي او دنګه غاړه او ښکلو جوړوشویو څڼو ،د پلار کوټې ته راغی.دوه چوپړانو چې په ځانګړې توګه سردار واسیلي ته لاس په نامه ولاړ وو ،هغه ته جامې وراغوستې او هغه په ځیرمن او مینه ناک غلچک شاوخوا کتل.همدا چې زوی یې رانوت په خورا ورین تندي او موسکایې هغه ته داسې سر وښوراوه چې ته به وایې ،په زړه کې وایي:

-آفرین !ته مې همداسې په کار یې.

اناتول،په فرانسوي ژبه،په داسې یوې ادا چې ګواکې ددې سفر په اوږدو کې به نور هم څو واره ویل شوي وي،وپوښتل:

-پلار جانه !بې له ټوکو ،دا نجلۍ په رښتیا ډېره بدرنګه ده؟

دا پوره چټیات دي،اپلتې مه وایه.اصله خبره دا ده چې ددې مشر سردار په وړاندې دیوه مهربانه او عاقل ځوان په توګه واوسې.

-که هغه تړتل او ښکنځل پیل کړي،زه ځم او وځم،هوکې پلاره همدا اوس درته وایم،زه ددې بوډا دلیدو حوصله نه لرم.

-خو دا په یاد ولره چې راتلونکې دې همدا بوډا پورې تړلې ده.

په دې وخت کې دچوپړانو په کوټو کې نه یوازې د وزیر(د چوپړ په وینا هماغه سردار واسیلي) او دهغه د زوی د راتګ خبرخپور و ،بلکې د دواړو نجونو دتصویرونو انځورونه هم انځور شوي وو.شهزادګۍ ماریا په خپله کوټه کې یوازې ناسته او هسې یې هڅه کوله چې په خپل زړه کې دبل شوي اور شغلې ارامې کړي.هغې په هینداره کې کتل او له ځانسره یې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ولې لیک لیکلی و، چې راځي،ولې لیزا ددوی په اړه غربېده؟ایا دغه شان یو کار شونی دی؟زه به څنګه مېلمستون کې دهغو هرکلي ته ورشم؟که مې هغه خوښ شي، څنګه به وکولای شم چې ځان به طبیعي توګه وساتم؟دهغه دپلار یو غلچک ددې لپاره بس و، چې له ډاره شنډه شي.

کمکۍ شهزادګۍ او پېغلې بوري ین،دهغو په اړه ټول معلومات دماشا نومې ځانګړې مینځې نه ترلاسه کړي وو.هغوی په دې پوهېدل چې دغه ځوان وزیرزی، په زړه پوري زلمی دی،تانده بشره ،توري سترګې او ګڼې وروځې لري.که ښاغلی پلار یې په خواره خواري د زینو دختلو په وخت ګامونه کشول،ده لکه ځوان باز په چټکۍ درې درې زینې هغه پسې ګامونه اچول.کمکۍ شهزادګۍ او پېغلې بوري ین،ددغو خبرونو ترا اورېدو وروسته په خورامستۍ چې غږیې په دهلیزونوکې انګازې کولې، په غږېدا ،غږېدا دشهزادګۍ ماریا کوټې ته ورننوتې.

کمکۍ شهزادګۍ له خپلې وتلې خېټې او درنو ګامونو سره وړاندې لاړه،ځان یې په کټ کې واچاوه او وې ویل:

-ماریا !پوهېږئ !هغوی راغلل،پوهېږئ؟

کمکۍ شهزاده نورنو هغه لوېې جامې چې د امېدوارۍ له امله یې هر سهار اغوستې،نه بلکې خپل یو خورا ښکلی کمیس یې اغوستی و.څنې یې ښې په ځیر سره جوړې کړې وې.په بشرې کې یې د خوښۍ او مستۍ نښې څرګندې او مړاویتوب او خپتیان تري کوچان شوي وو ،خو په ځان جوړونې او په دې جامو کې چې د پترزبورګ بنډارونو ته ځانګړې شوې وې،دهغې دښکلا او مستۍ رنګېدل لا برالا کېدل.

پېغلې بوري ین، که څه هم په خپلو هومره نه ځلېدونکې جامو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپيدا شوه ولې بيا يې هم د هغې ښکلې څېرې ته تاند توب او ښکلا ورښله.هغې وويل:

-ګرانې شهزادګۍ! تا خو لا هېڅ په ځان لاس نه دی وهلی؟اوس به راشي او وبه وايي چې هغوی مېلمستون ته راننوتل،بيا بايد تاسې ورښکته شئ،ښه به دا وای چې لږې جامې مو بدلې کړې وای.

کمکۍ شهزادګۍ له څوکۍ پاڅېده،زنګ يې وواهه چې مينځه راشي او په خورا تلوار يې تکل وکړ چې د شهزادګۍ ماريا د جامو او جوړلو غم وخوري.

...ځان يې د پېغلې بوري ين او ليزا منګولو ته وسپاره. د غو دوو مېرمنو د زړه له کومې غوښتل هغه ښکلې او ښايسته وبريښي.هغه، تر دې کچې بدرنګه وه چې د هغوی (ليزا او بوري ين) ديوې په خيال کې هم له هغې سره د سيالۍ خيال نه تېرېده،نو له دې کبله يې په خورا لېوالتيا اود ښځو د ذهن په دې ساده تصور چې په ښکلو جامو او سينګار کولای شي،بدرنګه بشره ښايسته کړي،هغې ته د جامو په اغوستو او سينګار کولو کې هڅه کوله.

ليزا ،د خنګ له خوا شهزادګۍ ته په کتو کتو کې وويل:

-نه !رښتيا وايم،زما ګرانې !دا کميس رښتيا هم ښايسته نه دی.ته يو ګلابي کميس لرې،ووايه چې هغه راوړي.کېدای شي نن دې د بخت ورځ وي،ستا د قسمت ورځ.نه،نه،دا ډېر روښانه ده،دا خو چور ښه نه دی.

خو هغه څه چې ښايسته نه و ،هغه کميس نه و ،هغه د شهزادګۍ څېره او ټول ځان و ،مګر پېغلې بوري ين او کمکۍ شهزادګۍ،يوه هم په دې نه پوهېدل او تصور يې کاوه چې،که په ويښتو يې شنه پټاره راخوره کړ ئ،اوربل يې پورته ووهئ،او د غاړې شينبخون دستمال ،په قهوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کميس راپرېږدئ او نور نو رهر څه به ښه او ښايسته شي. هغوی دواړو داهېره کړې وه، چې د ډار شوې څېرې حالت او د اندام ناښکلاوالی هغه څه نه دي چې ښکلي کړل شي. که هر څومره د قاب اډانه او شاخوا ښکلي شي، بيايې هم منځپانګه هماغه وي چې وي. له دوو درې وارو سينګار بدلولو نه وروسته چې هغې په خوښه غاړه ورته کېښوده، کله چې يې کوڅۍ په ککرې ورټولې کړې(دويښتو دغه ډول سينګار د هغه څېره چور بدله او د هغې ساده والی او خواخوږي يې له منځه يوړه) شينبخن شال په قهوي کميس راوغوړېد ، کمکۍ شهزادګۍ په خپل واړه او ښايسته لاس دې خوا د کميس کومه ګونځه او آخوا د شال څنډه لږ ښکته کړه، دوه درې واره، له هغې نه تاوراتاو شوه، خپل سريې دا خوا ، اخوا ، کوږ وږ او هغه يې په ځير سره وڅارله، په پای کې يې دواړه لاسونه په ناهيلۍ سره پورته واچول او په زغرده يې وويل:

-نه ماري، دا سينګار، چور تاته جوړ نه دی، زما ، ته، په هماغه ورځني ايره رنګه ځلېدونکي کميس کې تر هر څه زياته خوښېږې. هيله کوم، هيله کوم دا کار زما په خاطر وکړه. مخ يې کاتيا نومې مينځې ته ورواړاوه او وې ويل:

- کاتيا !د شهزادګۍ هغه ايره رنګه کميس ورته راوړه. پېغلې بوري ين، اوس نو ګوره چې زه يې څنګه کار جوړوم.

د هغې له موسکا داسې برېښېده، چې هغه له خپل نوي کېدونکي، شهکار نه مخکې له مخکې خوشاله ده.

خو کله چې کاتيا غوښتل شوی کميس راوړ، شهزادګۍ ماريا هماغه شان بې خوځېدا او چوپه د هيندارې مخې ته ناسته وه، خپلې څېرې ته يې په ځير کتل او ليدل يې چې او ښکې يې په سترګو کې ډنډ ، شونډې په رېږديو او ساندو ته يې ځان جوړاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغلې بورې ین، وویل:
-ګرانې شهزادګۍ څه درباندې شوې دي، لږ وخوځېږه.
کمکۍ شهزادګۍ، د مینځې له لاسه کمیس واخیست ،د شهزادګۍ ماریا خواته ورغله او وې ویل:
-اوس به وګورې چې ټول کارونه په څومره آسانۍ جوړوو...
شهزادګۍ وویل:
- نه !پرې مې ږدئ !یوازې مې پرېږدئ...
کمکۍ شهزادګۍ وویل:
-لږ تر لږه دا دخپلو ویښتو سینګار بدل کړه.
هغې پېغلې بورې ین، ته په یو ډول ملامتۍ وکتل او بیا یې وویل:
-ما تاته وویل چې دماریا بشره، له هغو بشرو نه ده، چې له دغه راز سینګارونو سره جوړه نه ده، اصلا نه جوړېږي، هیله لرم چې بدل یې کړئ.
شهزادګۍ چې په خورا خوارۍ یې دخپلو اوښکو مخه نیوله، ځواب ورکړ:
-یوازې مې پرېږدئ !دغه شیان ماته هېڅ اهمیت نه لري.
دهغې غږ داسې دردمنه او زغرده انګازه لرله چې دالوتونکوله خوښیو ډک اوازونه یې آرام کړل.هغوی دهغې بادامې، ښکلو سترګو ته چې له اوښکو او اندېښنو نه ډکې او په زاریو دوی ته ځیر وې، وکتل، په دې پوه شول چې ټینګار بې ګټې او آن دبې رحمۍ نښه ده.
کمکۍ شهزادګۍ وویل:
-که نور څه نه کوئ، دا دویښتو سنیګار دې بدل کړه.
شهزادګۍ ژبه لا پسته او خوږه کړه، مخ یې پېغلې بورې ین، ته وروااړاوه او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ما تاسو ته وویل چې د ماریا بشره ،له هغو بشرو نه ده ،چې له دغه راز سینګارونو سره جوړه نه ده ،اصلاً نه جوړېږي ،هیله لرم چې بدل یې کړئ.

ماریا چې نه یې شو کولای د خپلو اوښکو مخه ونیسي ځواب ورکړ:

--یوازې مې پرېږدئ ! دغه شیان ما ته هېڅ اهمیت نه لري.

پېغلې بوري ین او کمکۍ شهزادګۍ پرته له دې چې دا و مني چې شهزادګۍ خورا بدرنګه ده بله چاره نه لرله..

شهزادګۍ ماریا ،یوازې پاتې شوه...هغې نه یوازې خپل ویښته جوړ نه کړل ،آن په هینداړې کې یې هم خپلې څېرې ته له کتو نه ډډه وکړه. هغې سترګې او لاسونه ښکته واچول او همداسې چوپه په خیالونو کې ډوبه شوه.هغې خپل مېړه دیوه تکړه او له رازونو نه ډک پیاوړي ځوان په توګه تصور کړ چې هغه نا ځاپه له ځانسره خپلې له ښادیو نه ډکې غیرمعمولي دنیا ته چې ددې له دنیا نه یې خورا توپیر لري ،بیایي ،خپل ماشوم دخپلې مینځې د هغه ماشوم په بڼه چې پرون یې لیدلی و ،تصوروي ،پر تې یې کېښکاږي او خپل مېړه ترخپل څنګه داسې ولاړ انګېري چې نه شي کولای له هغه او خپل ماشوم نه خپل خوږ غلچک یوه شېبه هم وشلوي ،هغې له ځانسره ویل:

-اما نه، داسې یو څه هېڅ شوني نه دي،زه خورا ساده او نابښکلې یمه.

په دې وخت کې د دروازې له شا نه دیوې مینځې غږ شو چې ویل یې:

-مهرباني وکړئ ،چای ته راشئ ،اوس سردار له خپلې کوټې نه راوزي.

شهزادګۍ ماریا خپلو خیالو او تصورته په پام سره په وحشت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. پاڅېده او مخکې له هغه چې ښکته لاړه شي، دلمانځنې ځای ته ورننوته.د حضرت مسیح لوی خړ شمایل ته چې د وړې شمعې رڼا پرې ځلېدله، ځیر شوه.لاسونه یې د دعا په نښه یو پربل کېښودل او څو دقیقې دهغه په وړاندې ودرېدله.د شهزادګۍ ماریا په ګوګل کې دشک او تردید یو زورو توفان را الوتی و.ایا هغه د مینې له لذت نه،له ځمکنۍ او دناربنه له مینې نه خوند اخیستی شي؟کله به یې چې د واده په اړه فکر کاوه،هغه به دکورنۍ او ماشونو په نیکمرغه خیالونو کې ډوبه شوه،خو دهغې لپاره تر ټولو نه ستره، له رازونو نه ډکه او زړه سوځونکې هیله ددې دنیا مینه وه.هغې به چې څومره له نورو او آن له ځان نه ددغه رازد پټولو هڅه کوله، په هماغه اندازه به،هغه په دې کې لا پسې پیاوړې کېده.له ځانسره به یې ویل:

- اې لویه خدایه،څنګه کولای شم په ځان کې دغه شیطاني احساس وځپم؟ څنګه به وکولای شم،دتل لپاره دغو لعنتي خیالوته شا کړم چې په آرام زړه ستا بې پایه لمانځنه او ارادې ته غاړه کېږدم؟ دې لا دا پوښتنې پای ته نه وې رسولې چې پاک (ج) دهغوځوابونه ددې په خپل زړه کې ورونغښتل:

-هېڅ څه ځانته مه غواړه،مه یې لټوه،له ګېڼې او رخې ځان ساته،خپل او دنورو راتلونکی برخلیک باید تاته ناڅرګنده وي،خو داسې ژوند کوه چې دهرې پېښې زغم ته چمتو واوسې،که د خدای اراده دا وي چې تا د واده په مسوولیت وآزمایي،چمتو اوسه او دهغه ارادې ته غاړه کېږده.

شهزادګۍ ماریا ددغو آرام ښوونکو خیالو سره مل(په زړه کې ددې دنیا دمنع شویو هیلو دغوړېدو په هیله)یو سوړ اسویلو وکړ،پر ټټر یې دصلیب دنښې په ایستلو ځان مبارک کړ.د جامو او ویښتو له

(c) ketabton.com: The Digital Library

سینګاره پرته، بې له هغه چې دا فکر وکړي چې اوس له مېلمنو سره مخامخ کېږي، په دې هیله چې د خدای له ارادې پرته یو وېښته هم د انسان په سر کې نه بې ځایه کېږي، ښکته شوه او هغو ته ورغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

کله چې شهزادګۍ ماريا کوټې ته راننوته، سردار واسيلي او د هغه زوی له پېغلې بوري ين او کمکۍ شهزادګۍ سره په سختو خبرو اترو او مرکو لګيا وو. هغه چې په پوندو خوځېده او درانه ګامونه يې اخيستل، کوټې ته راننوته، نارينه او پېغلې بوري ين پاڅېدل او کمکۍ شهزادګۍ هغه مېلمنو ته ور وپېژندله او وې ويل:

-دا هم ماريا !

شهزادګۍ ماريا ټولو ته وکتل، ښه په ځير او ژور کتل. هغې د سردار واسيلي بشره وليدله چې ددې په ليدو د يوې شېبې لپاره وچه او بې خوځېدا شوه، خو ډېر ژر يې د خوښۍ څپه پرمخ راخوره شوه. کمکۍ شهزادګۍ ته يې وکتل چې د هغه اغېز په لوستلو لګياوه چې د ماريا له ليدلو نه د مېلمنو پر څېرو راڅرګند شوی و،. هغې، پېغلې بوري ين، چې له خپلو ښکلو او مينه ناک لټونکي غلچک سره لکه د ګونګرۍ په څېر شرنګېدله او اناتول ته يې کتل هم هېره کړې نه وه.

هغې ټول ليدل، خو هغه يې نه ليده، هغه يوازې د يوې ښکلې څېرې، شډلې ځوانۍ او کوټې ته ددې درانوتو په وخت کې ددې خواته په کراره د راپا څېدونکي يوې دنګې ونې په توګه ددې سترګو ته تاوېده. تر هرچا لومړی، سردار واسيلي، هغې ته ور وړاندې شو او هغې يې تک شين سر چې ددې په وړاندې ورخم شوی و، ښکل کړ. هغه يې لاس ښکل کړ او د هغې د سترې مشې ځواب يې ورکړ. هغې يې څېره ياد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته و سپارله.بیا اناتول وروړاندې شو ، خو شهزادګۍ ماریا لاهغه ته په ځیر نه وکتلي ، یوازې یې دا احساس کړه چې یوه پاسته لاس یې له نرمۍ پرته ، په کلکه لاس کېښکود او په خورا نرمۍ یې له خپل سپین تندي سره چې ژیړ ، ښکلي ، غوړ شوي او زړه وړونکي ویښتـه پـرې راخوره شوي و ، آشنا کړ. کله چې ماریا هغې ته وکتل ، د هغه ښکلا دا حیرانه کړه.آناتول ، د ښي لاس یوه ګوته د خپل لنډ کوټ په تړلې تنۍ کې اچولې وه ، ټټر یې ایستلی ، او ډډې یې وتلې ، خپله یوه پښه یې چې تړلې لږ وروسته و ، ښوروله ، سر یې په نرمۍ خوځاوه ، په چوپه خوله ، خو خوښۍ یې په خورا ځیر دا سې شهزادګۍ ته کتل ، چې ګواکې اصلاً د هغې په اړه هېڅ فکر نه کوي.آناتول ، حاضر ځوابه ، ټوکي او خوږ ژبی و ، خو هغه په بنډارونو کې د یوبل درانه نعمت ښتن هم و او هغه آرامي او په ځان ډاډ و...دلته هم هغه چوپه خوله و.خپله پښه یې ښوروله او په خورا خوښۍ یې د شهزادګۍ څېړو ته کتل.دا سې بر ښېښېده چې هغه تر ډېرې کولای شي همدا سې چوپه خوله پاتې شي او په زړه کې و ، وایي:

-که د غه چوپتیا په چا ګرانه تمامېږي ، زه یې پروا نه لرم ، ښه به دا وي چې خپله وغږېږي.

هغه ، له ښځو سره په خبرو او کړو وړو کې دا سې و ، چې په هغو کې یې د پلټنې ، ډار او آن د مینې احساس راپاراوه...هغه په خپلو کړو ، ګواکې هغو ته وایي:

تا سو پېژنم ، پېژنم ، ولې ځان ته زحمت ورکړم ، تا سو پرته له دې بل څه هیله نه لرئ.

خو کېدای شي د اناتول په خیال کې به د غه شان خیالونه نه و (او کېدای شي په ربښتیا به نه و ، ځکه هغه هېڅ کله خپل ذهن چور په څه نه مشغولاوو) خو د هغه حالت او کړو وړو د دې ښود نه کوله.ماریا هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغه دا حالت احساس کړ،نو له دې کبله د دې لپاره چې هغه ته دا وښيي چې دا هم دهغې د مينې په خيال کې نه ده،نو له پلار سره يې خبرې پيل کړې.که څه هم خبرې هسې دهرڅه او هرچا په اړه وې،خو د کمکۍ شهزادګۍ دخوا ږه غږ او دهغې له سپينو غاښونو نه دپستې نرې ويښتو لرونکې شونډې پاس خوا ،ته تګ له برکته،دېرې تودې وې...

کمکۍ شهزادګۍ په فرانسوي ژبې،سردار واسيلي ته وويل:

-ښه دادي ګرانه شهزاده !دادي اوس موږ ستاسو له مرکو نه پوره خوند اخلو ، حال دا چې د آنت په بنډارونو کې له دغه خوند نه،بې برخې وو ،ځکه تاسو هغو بنډارونو ته نه راتلئ،هغه آنت يادوم،هغه مو يادېږي؟

_هوکې ! خود مې يادېږي !خو پام مو اوسه چې ما د آنت په څېر نه شي کولای د سياست ناندريو ته ورګډه کړئ.

-او هغه زموږ،د چای ميز؟

-هوکې !هوکې !

کمکۍ شهزادګۍ مخ اناتول ته وروا ړاوه او له هغه نه يې وپوښتل:

-نو تاسو ولې هېڅکله د آنت کره نه راتلئ؟او خپله يې ستر ګه کيښکودله او زياته يې کړه:

-هو کې پوهېږم !ستاسو ورور ،ايپوليت،ستاسو د نه هېرېدونکو چاره راته ويلي دي.هوکې هوکې !خپله ګوته يې هغه ته وخنډله او زياته يې کړه:

-آن په پاريس کې ستا له شيطانيو نه ښه خبره يمه.

سردار واسيلي شهزادګۍ داسې له مړونده راونيوله ،چې ګواکې په زور دهغې دتښتېدو مخه نيسي او خپل زوی ته يې وويل:

-ايپوليت لا تاته نه دي ويلي؟دا يې نه دي درته ويلي چې هغه څنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شهزادګۍ مین و، دا سې لکه لېونی؟خو شهزادګۍ هغه له کوره ایستلی و.او په دې وخت کې یې مخ شهزادګۍ ماریا ته ورواړاوه او وې ویل:

-شهزادګۍ د ټولو ښځو په مینځ کې لکه سره زر دا سې ده.

او دا چې د پاریس نوم یاد شوی و، پېغلې بوري ین هم وخت هسې له لاسه نه و ورکړی او هڅه یې وکړه چې د نورو مرکې ته ورګډه شي، نوځکه یې ځان ته اجازه ورکړه له اناتولي نه وپوښتي:

-ایا ډېر وخت کېږي چې له پاریس نه راغلئ یاست ؟ایا هغه ښار مو خوښ شوی و ؟

آناتول په خورا لېوالتیا د فرانسوي نجلۍ ځواب وواېه، په موسکایې هغې ته وکتل او د هغې د مینې په اړه یې، له هغې سره خبرې وکړې.اناتول د ښکلې پېغلې بوري ین، په لیدو ، په زړه کې ویلي و، چې ان دلته به له دا سې ښکلې سره په لیسه ګور کې هم ژوند په زړه پورې وي، عجیب شی دی.حتي خورا بده نه ده، هیله مند یم که له ماریا سره واده هم وکړم، هغه خپله دا مینځه له ځانسره راولي. عجبه ښکلې نجلۍ ده.

مشر سردار، چې په تلوار په خپله کوټه کې جامې بدلولې، فکر یې واهه او په دې چرت کې و چې څه وکړي.د دغو مېلمنو راتګ د هغه طبیعت خټه کړی و. هغه له ځانسره بنګېده او ویل یې:

-سردار واسیلي او زوی یې د ما څه کېږي؟ هغوی له مانه څه غواړي؟سردار واسیلي خویو لاپو اوتش سړی دی، نو زوی به یې څه سوغات وي؟هغه دې خبرې خوا بدی کړی و چې د دغو مېلمنو راتګ، د هغه په زړه کې یوه جړه او تل زورونکې پوښتنه راسپړلې وه.دا هغه پوښتنه وه چې، ده تل په هغې ځان غولاوه. پوښتنه دا وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایا دی به کله دې ته چمتو او راضي شي چې له خپلې لور شهزادګۍ ماریا نه جلا او هغه مېړه ته ورکړي او کنه؟ هغه هېڅکله دې ته نه چمتو کېده چې د دې پوښتنې په اړه سپین وغږېږي او هغې ته په ډاګه او زغرده ځواب وواېي، ځکه هغه مخکې له مخکې پوهېده چې دی به، په دې پرېکړه کې له حقه کار اخلي او په دې برخه کې له حقه کار اخیستنه، نه یوازې دده دزړه له غوښتنې بلکې دده دژوند له دریځ سره اړخ نه لګاوه.نیکولای اندرویچ که څه هم په ورځني ژوند کې له خپلې لور سره لږه خوا خوږي ښودله، خو له شهزادګۍ ماریا نه پرته یې دخپل ژوند تصور هم کولای نه شو.هغه به له ځانسره ویل:

-ولې مېړه وکړي؟ددې لپاره چې بد مرغه شي؟ لکه دا لیزا چې داندرې ښځه شوې (دښه مېړه پیدا کول اوس ګرانه خبره ده) ایا لیزا دخپل قسمت نه خوشاله ده؟څوک به په هغې مین شي؟حماقت دی،هو کې کېدای شي کوم څوک هغه، دهغې دکورنۍ دنامه او یاهم دشتمنې په خاطر وکړي او ایا ځینې پېغلې تول ژوند بې مېړه نه پاتېږي؟ دغه بې مېړو پاتې پېغلې،تر مېړوښو هغو نیکمرغې هم دي. دجامو اغوستو په لړ کې یې دا خبره هم خیال ته راغله چې دغه ځنډول شوی کار، چټک ځواب ویلو ته اړتیا پیدا کوي.دا ښکاره خبره وه، چې سردار واسیلي خپل زوی ددې لپاره له ځانسره راوستی و ، چې دهغه لور ورته وغواړي او نن او سبا دمخامخ سپین ځواب غوښتونکي وو.هغه له ځانسره ویل:

-زوم دکورنۍ،نوم او دتولنیز دریځ خاوند دی،په دې اړه څه نه وایم، خو ایا هغه زما دلور وړتیا لري؟ښه دا به وګورو.

وروسته یې په لوړ آواز تکرار کړه:

-ښه دا به وګورو، ښه دا به وګورو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د تل په شان په چټکو ګامونو مېلمستون ته راننوت او د پر ژړېيې په ټولو غلچک وزغلاوه.هم يې د کمکۍ شهزادګۍ د جامو بدلون ته پام شو ،هم يې د بوري بن،د ښو ښکلې پټاره وليدله،هم د ماريا دو ښتونا ښکلې جوړونې ته ځير شو ،د بوري بن او اناتول ترمنځ بدليدونکې موسکاوې هم ترې پاتې نه شوې، خو د ټولو ترمنځ په خبرو اترو کې د خپلې شهزادګۍ يوازې پاتې کېدل يې هم تر سترګو شول.په خورا قهر يې خپلې لورته وکتل او په زړه کې يې وويل:

-احمقې ته ګوره له ځانه يې څه جوړ کړي دي؟شرم او حيا نه شته !او هغه اصلا ورته ګوري نه !

د سردار واسيلي خواته ورغى او وې ويل:

-سلام ،سترې مه شئ،له ليدو نه دې خوشاله شوم.

سردار واسيلي چې د عادت له مخې تل ژرژر ،ډاډمن او بې له تکلفه غږېده، وويل:

-دا دى زما دويم زوى، هيله لرم چې په غلامې يې ومنئ او تاسو ته ګران واوسي.

سردار نيکولاى اندريويچ،اناتول ته وکتل او وې ويل:

-آفرين !آفرين !راشه چې ښکل دې کړم او خپل غومبوري يې وروړاندې کړ.

اناتول د بوډا مچ کړ او په خورا لېوالتيا ،ځير او آرامۍ يې هغه ته کتل او دې ته سترګه په لارې و ،له هغه نه هغه عجب څه وګوري چې پلار يې ده ته د هغه يادونه کړې وه.

سردار نيکولاى اندريويچ پر خپل هميشيني ځاى،د اوږدې څوکۍ په کنج کې کېناست،لاستي لرونکې څوکۍ ته په اشارې سره يې له سردار واسيلي نه پرهغې د ناستې هيله وکړه او له هغه يې د هېواد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سیاسي نویو حالاتو په اړه پوښتنې پیل کړې. که څه هم هغه داسې ښودله چې ګواکې د سردار واسیلي ټولې خبرې په پام سره اوري، خو کله ناکه به یې شهزادګۍ ماریاته هم ورکتل. د سردار واسیلي د خبرو وروستۍ جمله یې تکرار کړه چې، له پوتسدام نه داسې لیکي چې، او ناڅاپه پاڅېد، د خپلې لور خواته ورغی او هغې ته یې وویل:

-تا مېلمنو ته ځان داسې جوړ کړی دی !آه؟ تا د دې مېلمنو لپاره خپلې څېرې داسې بدلې کړې، ډېر ښه، تاته وایم ډېر ښه !خو د همدې مېلمنو مخکې درته وایم چې نور نو زما له خوښې او مشورې پرته نه شي کولای جامې او وېښته بدل کړې. کمکۍ شهزادګۍ چې تکه سره اوښتې وه، د هغې مرستې ته ور ودانګل او وې ویل:

- باباجانه !دا زما ګناه ده، دا ما هغه سینګار کړې ده.

سردار نیکولای اندرېوویچ، په خورا درناوي خپلې ناوې ته وکتل او په داسې حال کې چې پښه یې ډبوله هغې ته وویل:

-ستاسو خوښه چې هرڅه کوي، وې کړئ، خو له هغې نه داسې احمقه شیشکه مه جوړوې.

هغه لاړ او بېرته له هغه چې نور د لور له اوښکو ډکو سترګو ته وګوري، په خپل ځای کېناست.

سردار واسیلي وویل:

-تصور کوم چې داسینګار د شهزادګۍ سره سخت لګي.

سردار نیکولای اندرېوویچ مخ اناتول ته ور واړاوه او وې ویل:

-ښه پلار که !ځوانه شهزادګیه !نوم دې څه دی؟ دلته راشه چې لږ دزړه خواله وکړو چې سره آشنا شو.

آناتول په زړه کې وویل:

-همدلته ده چې لوبې پیل کېږي. پاڅېد او په خندا خندا د مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار تر څنګه کېناست.

مشر سردار چې له نبږدې نه په ځير ځير اناتول ته کتل، له هغه نه وپوښتل:

-هوکې ماته ګرانه !اوربدلي مې دي، چې بهرکې دې زده کړې کړې دي، نه لکه مونږ زړو غونډې، ځان او پلار دې يادوم، چې د زده کړو لپاره به کليساته ورتلو، ښه اوس راته ووايه ګرانه !تاسو په سواره پوځ کې افسر ياست؟

اناتول چې په سختۍ يې د خپلې خندا مخه نيوله، ځواب ورکړ:

- نه، اوس مې عمومي پوځ ته ځان بدل کړی دی.

- ښه !ډېر ښه !يعنې تاسو غواړئ، دزړه له کومې او په رښتيا ځار(شاه) او وطن ته خدمت وکړئ !ښه ده !اوس جګړه روانه ده !آفرين !نور نو زړور ځوانان دا ښه ګڼي چې د زړه له کومې خدمت وکړي !څنګه جبهې ته ځئ؟

-نه ښاغلي سرداره !جبهې ته نه ځم.که څه هم زمونږ غونډ تيارسی شوی، خو زه هغه ته ...بدل شوی يم...په خندا يې پلار ته مخ وروا ړاوه او وې پوښتل:

-پلار جانه چېرته بدل شوی يم؟

سردار نيکولای اندرېوويچ، وخندل او وې ويل:

-آفرين !ښه خدمت ! پلار جانه چېرته بدل شوی يم؟هه، هه...

آناتول لا په لوړ آواز په کړس کړس وخندل ،خود سردار نيکولای اندرېوويچ تندی ناڅاپه تريو او بشره يې بدله شوه او آناتول ته يې وويل:

-کولای شي لاړ شئ.

آناتول په خندا بېرته ښځو ته ورستون شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر سردار، سردار واسيلي ته وويل:
ښه !تاسو هغه په بهر کې روزلی دی،آ !ډېر ښه !
- زما چې څه له لاسه کېدل، هغوی ته مې، هغه مې وکړل، خو غواړم ووايم چې د بهر روزنه، زموږ تر هغې خورا ښه ده.
-هو کې ! په او سنۍ زمانه کې هر څه بل ډول دي، ټول په نوې بڼه. هو کې ښه ځوان دی. راځه چې زما کوټې ته لاړ شو. هغه سردار واسيلي له څنګلې ونيو او خپلې کوټې ته يې راوست.
سردار واسيلي چې له مشر سردار سره يوازې پاتې شو، سمدلاسه يې خپله غوښتنه ورسره ګډه کړه.
مشر سردار په خورا خواشداني وويل:
-ته څه فکر کوي، چې ما د هغې مخه نيولې؟ما هغه ځانته ساتلې؟ له هغې نه زړه جلا شو کولای نه شم؟هغه په خوابدۍ دوام ورکړ:
-خپله يې تصور وکړه، که زما په زړه وای هم دا سبا به مې چاته ورکړې وای، خو تاته په ډاګه وايم، زه غواړم خپل زوم ښه وپېژنم، ته خو زما په هيلو پوهېږې، هر څه په ډاګه وايم، سباته به ستا ترمخې د هغې نه وپوښتم، چې ماريا خپله څه وايي، که يې خوښه وه، زوی به دې همدلته پاتې شي، چې دواړه ښه سره آشنا شي، هو کې هغه بايد يو څه موده پاتې شي. پرېږده چې پاتې شي، بيا به ګورو. هغه د پوزخند په توګه فه کړل او په هماغه درانه آوازيې چې له خپل زوی سره د خدای په امانۍ په وخت کې چيغه کړې و، په چيغه وويل:
-پرېږده چې واده شي، زه يې هېڅ پروانه لرم. زما يې څه؟
سردار واسيلي، د چالاکه سړي په چم، چې خپلې غوړمالۍ د خپل مرکچي په وړاندې بې اغېزه ويني، وويل:
-دا په ډاګه وايم چې تاسو د خپلې پوهې له برکته د هرچا له زړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه خبرياست ،غواړم ووايم چې آناتول نابغه نه دی، هغه يو پاک زړی، مهربانه او ښه زوی او خپل دی.

-ښه ده، وبه ګورو !

لکه هغه شان چې تل يووزرې ښځې، د ډېر وخت لپاره دنارينو نه لرې پاتې وي، د سردار نيکولای اندريوويچ په کورکې مېشتو درې واړو ښځو هم د اناتول په پيدا کېدو سره دا احساس کړه چې د هغه تر پيدا کېدو پورې ددوی ژوند ، ژوند ته ورته نه و. د هغو د تفکر، احساس او څارنې توان په يوه شېبه کې ناڅاپه لس برابره شوی و. د هغو ژوند چې ګواکې ترهغه وخته په تورتم کې ډوب و ، ناڅاپه درنا په څپو کې ولمبېد. شهزادګۍ نورنو چورد خپلې بشرې او دوېښتو دسينګار په اړه فکر نه کاوه. د هغې ټول پام د هغه نارينه ښکلې اوزړه راښکونکې څېرې ځانته وراړولی و چې کېدای شو ،ددې مېړه شي. آناتول هغې ته ديو پاک نيته، زړور او ډاډمن ځوان په توګه برېښېده. هغې په دې خبره ښه ډاډ درلود....

له ځانسره به يې ويل:

-ايا زه دهغه په وړاندې خورا بې پروا او سړه نه يم؟ زه غواړم چې ډېره حياناکه واوسم ،ځکه نورنو دزړه له تل نه ځان هغه ته خورا نېږدې ګڼم، خو هغه له هغه څه نه ناخبره دی، چې زما دزړه په تل کې تېرېږي او کېدای شي داسې تصور وکړي چې هغه مې نه خوښېږي. ماريا ، هڅه کوله نوې مېلمه ته مهربانه او خواخوږې و اوسي، خو کولای يې نه شو.

آناتول هغې ته کتل او په زړه کې يې ويل:

- خواره !چې څومره بدرنګه ده.

خو دپېغلې بوري ين، اند يښنو چې هغه هم د آناتول په راتګ خورا لېواله شوې وه، بل کيفيت لاره. داخرګنده وه چې دغې نجلۍ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمخورو او لویانو په ټولنه کې یې کوم دریغ نه لاره، نه کوم خپل خپلوان، نه ملګري او نه کور کورنۍ لرله، دا تکل نه لاره چې ټول ژوند نیکولای اندریوویچ او هغه ته په کتاب لوستلو تېر کړي او یا هم دشهزادګۍ ماریا مینځه واوسي. هغه له مودو مودو دیوه روس شهزاده راتګ ته سترګه په لاره ناسته وه... چې هغه راشي، دا زړه پرې بایلي اوله ځانسره یې بوزي او دادې اوس دغه شان یو شهزاده راغلی و.

د پېغلې بوري ین، یوه کیسه زده وه چې له خپلې ترور نه یې اورېدلې وه او هغې دغه کیسه په خپلو خیالو کې انځوروله. کیسه خو داسې وه چې دیوې خوارې مور لور، له واده پرته، یوه پردي سړی سره تللې وه اوهغې خپله لور له دې کبله سخته رټله. پېغلې بوري ین زیاتره وخت په خیال کې تصور کاوه چې دغه کیسه خپل خیالي دوکه مار ته وایي او دهغې له اغېز نه یې اوښکې په سترګو کې ډنډ بږي. او اوس خو نه خیالي بلکې یو ریښتینی روس شهزاده راپیدا شوی دی. دغه شهزاده هغه تښتوي، بیا خواره مور راپیدا کېږي او شهزاده له خپلې دوکه شوې تښتول شوې سره واده کوي. کله چې پېغله بوري ین له اناتول سره دپاریس په اړه خبرې کولې، خپله راتلونکې یې کټ مټ همداسې تصوروله، خو هغې دا کار دکوم ځانګړي تکل له مخې نه کاوه اوآن یوه شېبه یې هم ددې په اړه فکر نه کاوه، بلکې دغه خیالونه مخکې له مخکې دهغه په خیالونو کې ځای پر ځای او چمتو شوي وو او هغې ټول ددې لپاره کارول چې ددغه آناتول هغه خوښه شي.

کمکۍ شهزادګۍ لکه جګړه ځپلي او زاړه آس په خبر چې د اوربل غرېږې اورېدلی وي، بې له خیاله خپل حال هېر کړی و او ځان یې د ناز، ښکلا او زړه وړو ډګرته داسې چمتو کړی وچې دهېڅ کوم سیال سره یې دسیالۍ او ناندریو، پټ تکل په زړه کې نه لاره او یوازې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورا سادګۍ د خوند اخیستو په خیال کې وه.

که څه هم اناتول د ښځو په منځ کې ځان داسې انګېره چې ګوا کې دی د ښځوله خورا پام نه سترې شوی دی، خو کله یې چې پر دې درې ښځو خپل اغېزلیده. له هغه نه یې بې ساري خوند اخیست او ډېر پرې ویاړېده.له هغه نه برسیره د ښکلې او زړه وړنکې بوري ین په لیدو یې کرار کرار داسې احساسوله چې په ګوګل کې یې دیوې اورنۍ غریزې اور په چټکۍ لمبې باسي او هغه کوم ډېربې باکو ،زړورو از ناوړه کړو ته لمسوي.

د چای ترڅکلو وروسته ټول لوی تالار ته لاړل او له شهزادګۍ نه یې هیله وکړه چې پیانو وغږوي.اناتول د پېغلې بوري ین ترڅنګ د شهزادګې مخامخ پر پیانو څنګل ووهله او په خماري سترګو یې شهزادګۍ ماریا ته ځیر او په کتو شو.شهزادګۍ ماریا د هغه له زورونکي خوهمهاله لذت ښونک غلچک نه خوند اخیست.شهزادګۍ د خپلې خوښې نغمې غږولې، هغه یې د شعر او شوق بې پایه نړۍ ته بووله او د هغه شهوتناک غلچک د هغه خیالونه لا پسې رنګینول.که څه هم اناتول پر هغې سترګې خښې کړې وې، خو خیال یې له هغې سره هېڅ کار نه لاره. د هغه ټول پام د پېغلې بوري ین ښکلو پښو ته چې ترپیانو لاندې یې ورسره جنګولې، اوښتی و. د پېغلې بوري ین سترګې چې ماریا ته یې کتل هم له لذت او خوند نه ډکې وې.د هغې د ښکلا او له هیلونه ډکې سترګې د ماریا لپاره د ډارونکې خوښۍ او نیکمرغۍ سبب وې.

شهزادګۍ ماریا په زړه کې ویل:

-دې نجلۍ ته څومره ګرانه یم.زه اوس څومره نیکمرغه یم. له دغه راز خور لنډې او له دغه شان مېړه سره به څومره نیکمرغه واوسم، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په رښتیا به هغه زما مېړه شي؟هغې نه شو کولای مخامخ اناتول ته وګوري، ځکه هغې دا سې انګېرله چې هغه دې ته ګوري.

له مابنامنۍ نه وروسته چې کله سره جلا شول، اناتول د شهزادګۍ لاس ښکل کړ او شهزادګۍ خو هېڅ پوه نه شوه چې څنګه یې زړه وکړ، مخامخ د هغه ښکلې بشرې ته چې د هغې نږدې لید ونکو ښکلو سترګو ته خورا نږدې شوې وې، وګوري.ترماریا وروسته اناتول د پېغلې بوري ین لاس راونیو او خپلو شونډو ته یې نږدې کړ(که څه هم دا ښه کار نه و ،خو اناتول هر کار په خورا سادګۍ اوآرامۍ ترسره کاوه) پېغله بوري ین له شرمه تکه سره او په ډار یې شهزادګۍ ته وکتل.

د شهزادګۍ ماریا په زړه کې تېره شوه:

-څومره ځیرکه نجلۍ ده.ایا په رښتیا هغه تصور کوي چې زه کېدا ی شي له هغې سره رخه وکړم او د ځان په وړاندې د هغې په سپېڅلې مهربانۍ او وفادارۍ شک ولرم. پېغلې بوري ین ته ورنږدې شوه او هغه یې په خورا لېوالتیا کلکه کلکه مچ کړه.اناتول تر هغه وروسته د وړې شهزادګۍ لاس ته نږدې شو ،خو کمکۍ شهزاده وویل:

-نه،نه !نه !کله چې دې پلار راته ولیکي چې تاسو ښه سړی یاست،نوبیا به اجازه ولرئ چې زما لاس ښکل کړئ،تر هغه پورې اجازه نه شته.

هغې، هغه ته خپلې ګوتې وښورولې او له کوټې نه ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

ټول سره جلا شول. له اناتوله پرته چې کټ ته په رسېدو سره، سم لاسه وېده شو، نور ټول هغه شپه تر ډېره وخته پورې ويښ پاتې شول.

شهزادګۍ ماريا دې خيال زنګوله:

-ايا کېدای شي دغه زما مېړه شي؟ هو کې دغه پردی، ښکلی او مهربانه؟ تر ټولو غوره دغه مهربان! پر هغې، هغه ويره چې هېڅکله يې نه وه احساس کړې لاس برې شوه. هغې له وېرې غاړه نه شوه غړولی او شا و خوا يې کتلی نه شو. هغې دا سې انګېرله چې د پردې شا ته، د هغې تيارې کوټې په کونج کې څوک ولاړ پټ دی او دا، هغه دی، شيطان او هغه. هغه سپين تندی، تور وروځې او سور شونډی ځوان.

هغې زنګ کېښکود، خپله مينځه يې راوغوښته او له هغې يې هيله وکړه چې له دې سره په کوټه کې پر بوزي.

ميغلې بوري ين هغه شپه تر ډېرې پورې په باغچه کې هسې چا ته سترګې په لاره پاتې شوه او د کوم ناپېژندلي شهزاده د راتلو لارې يې وڅارلې، هغه ته وموسېده او يو وخت يې د خوارې مور غږ وريادکړ چې دا د دې د بې لاريو له امله رټي.

کمکۍ شهزادګۍ خپلې مينځې ته له دې امله غوربده چې کټ يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم نه دی آوار کړی.هغه نه پر خنګ او نه پر تهر، په یوه خوا هم ثملاستی نه شي او هرڅه خورا کاږه واږه او سخت دي.خپتې یې تر هرڅه زیات هغه زورولـه. هغې تر هربل وخت زیات پر هغې درنښت کاوه، ځکه نن شپه اناتول په خپلو کړو هغې ته، هغه زماني وریادې کړې وې، چې ددې ګېډه آواره او ښکلې وه او هرڅه ددې لپاره اسانه او لمسوونکي وو.هغې چې لمن او غستې وه، خولې پر سر پر ثوکې ناسته وه.ثڼې یې جړې او دشوګیرو لـه زوره لېونی وه. کاتیا چې تر شونډو لاندې بنګېده ددربیم ځل لپاره یې دهغې برستن او ګډه وډه توشکه آوار او سم کړل.

کمکۍ شهزادګۍ ټینګار کاوه:

-تاتـه وایم !اوري ! دا کټ او برستن نن شپه داسې لړی لړې دي، هرڅومره چې دوېډو هڅه کوم، خوب نه راځي،زه خپله غواړم چې ویده شم، خو نه کېږي، په دې کې زما ګناه څه ده؟

دهغې غږ داسې ریږدېده لکه ماشوم چې غواړي وژاړي.

لـه زاړه سرداره هم خوب کډه کړې وه.د زاړه سردار چوپړتیخون د خوب او ویښتیا په منځ کې اورېدل چې بادار په قهر قدم وهي او د پزې سغهاری باسي.بوډا ، داسې انګېرله چې لورته یې په سپکاوي سره،ده ته هم سپکاوی شوی دی او دغه سپکاوی دهغه لـه لپاره د زغم وړ نه و.دغه سپکاوی په ده ځکه ګران تمامېده چې هغه نه ده ته،نه بل چاته،دهغه لورتـه،هغې لورتـه چې ده تـه ترځانـه هم ګرانـه ده،شوی دی.هغه لـه ځانسره ژبه کړې وه،چې دا پېښه به په هر اړخیزه توګه څېړي او یوې رښتداني یریکړې ته به رسېږي،خو دې هلوځلو دآرامۍ پر ځای هغه لاپسې نا آرامه و.

لـه ځانسره به یې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-د دغه شان يوه باځاري په خاطر هم پلار هېروي او هم نور څه، خپل ويښته جوړوي، سينګار کوي او د دې زلمي لپاره ځنګ په ځنګ اوړي. خوشاله ده چې پلار يوازې پرېږدي او ايله اوس يې پام شوی، چې زما به دې خبرو ته پام شي، (د پېزې سغهاری کوي) خو دا څه فکر کوي؟ زه ړوند يم او نه وينم چې دا احمق زلمی په څه شرم د پېغلې بوري ين پسې ځان لېونی کړی دی؟ څومره بې شرمي او بې همتي. هېڅ ډول غرور نه لري..او زما لور هم په خپل قدر نه پوهېږي...

کله چې تيخون، وچ او له سپينو ويښتنو ډک ټټر سردار ته د خوب کميس وراغوست، بوډا په زړه کې ويل:

-دا خلک خو ما دلته نه دي رابللي، دا دلته شيطان راوستي دي، دوی راغلي چې زما ژوند ګډوډ کړي، زما هغه ژوند چې يو څو ورځې پاتې دی.

سريې له ګريوانه لا راوتلی نه وه، چې وې ويل:

-بلا پسې، بلا !

تيخون د سردار له دې عادت سره خورا ښه بلد و چې کله ناکله به يې خپل خيالونه په لوړ آواز او چغو ځرګندول، نو ځکه کله چې د هغه له پوښتنو او قهر نه ډکې سترګې راوتلې وليدې، حيرت يې ونه کړ. سردار وپوښتل:

-ويده دي؟

تيخون د ټولو وفادارو او دنده پېژندونکو چوپړانو په څېر چې په سترګو کې د خپل خاوند په طبيعت پوهېږي، په دې هم پوه شو چې موخه يې سردار واسيلي او د هغه زوی دي.

-هو کې جلالتمابه ! ويده شول او ځراغونه يې مړه کړل.

-هېڅ لازمه نه وه، هېڅ !...او خپل کټ ته لاړ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم اناتول او پېغله بوري ین یوله بل سره څه ځانګړې خبرې نه وې کړې او د مینه ناکې پېښې او دخوارې مورې ترپېدا کېدو پورې یې په دې اړه څه مخالفت هم نه لاره، ولې په دې پوهېدل چې په دې اړه د بړې خبرې شته چې دوی باید په پټه دزړه خواله پرې وکړي. نو له دې کبله له سهار راهیسې په دې تکل کې و چې یوازې سره وګوري. نو کله چې شهزادګۍ ماریا په ټاکلي وخت د پلار دفتر ته لاړه، اناتول او پېغله بوري ین وخت پیدا کړ چې په باغچه کې سره یوځای شي.

شهزادګۍ ماریا، هغه ورځ سهار په وېرې او رېږدېدا د پلار دفتر ته نږدې شوه.

هغې ته داسې برېښېده، چې نه یوازې ټول په دې پوهېږي چې نن دهغې بخت څرګندېږي بلکې ټول په دې هم پوهېدل چې هغه خپله په دې باب څه فکر کوي او دغه حالت یې د تیخون او سردار واسیلي دهغه چوپړ په څېره کې چې تو دې اوبه یې خپل خاوند ته وړې او په دهلیز کې ددې په لیدو د رناوی لپاره ترملاخم شوی و، ولید.

مشرسردار تربل هر وخته، هغه سهار پر خپلې لور مهربان او خواخوږی و. شهزادګۍ ماریا دخپل پلار په دغه حالت ښه پوهېده. دا هماغه حالت و، چې کله به ماریا نه شو کولای د ریاضي پوښتنې حل کړي، د پلار په بشرې کې به یې راڅرګندېده او بیا به له قهره پاڅېد او په کلکو متو به له هغې لرې او په کرار آواز به یې یوخبره څو وارې تکراروله.

مشرسردار بې له ځنده اصلي خبرې ته راغی او په داسې حال کې چې لورته یې تاسو ویل، په خبرو پیل وکړ او وې ویل:

-هغوی ستا ریباری ته راغلي او پرون یې ماته وړاندېز وکړ. او تر لږ ځنډ نه وروسته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-کېدای شي دومره پوه شوې يې چې هغه خپل روزل شوي(دا نه وه ښکاره چې ولې سردار نيکولای اندرويچ، اناتول د پلار دلاس روزونکی باله) زما د ښکلو سترګو ديدن ته نه دی راوستی.تاته مې وويل چې پرون يې له ما سره خپل زوی ته ستا د کړو په اړه ويلي دي، هماغه شان چې زما په کار پوهېږي پرېکړه مې تاته پرېښوده.

دشهزادګۍ څېره تکه سره او سپينه شوه او په ګېنې يې وويل:

-پلاره زه دې په خبرو پوه نه شوم؟

-پلار په خورا خواشداني چيغه کړه او وې ويل:

- په خبرو پوه نه شوم،يعني څه؟سردار واسيلي خپل زوی ته خوښه کړې يې، چې ناوې يې شي، هغوی ريباری ته راغلي،اوس زما په خبره پوه شوې.زما خبره زغرده او په ډاګ ده !اوس زه له تانه پوښتم چې ته څه په کې وايې؟

شهزادګۍ په ورو ،ترشونډو لاندې وويل:

-پلاره جانه !زه نه پوهېږم هر رنګه چې ستا سو...

- زما خوښه؟ زه دلته څوک يم؟زما خوښې ته به نه ګورې،زه خو مېړه نه کوم،ته بايد په خپله ووايې.

شهزادګۍ احساسوله چې د پلار يې دې کار ته خوښه نه ده،خو په هماغه شېبه يې په زړه کې وګرځېده چې د ګرد ژوند برخليک يې اوس ټاکل کېږي، همدا اوس او کنه هېڅ وخت !سترګې يې ښکته واچولې چې د خپل پلار سترګې ونه ويني،ځکه دې داسې انګېرله چې د هغو تر اغېز لاندې سم فکر او پرېکړه نه شي کولای او د تل په شان به پرته له منلې او اطاعت نه بله لاره ونه لري، هغې وويل:

-زه خو ستا له خوښې پرته بله خوښه نه لرم،خو که اجازه وي،خپل نظر به هم ښکاره کړم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې لا خبرې پای ته نه وې رسولې چې مشر سردار یې خبرې پرېکړې او په لوړ آواز یې وویل:
-ډېره دې مبارکه وي، هغه به تا وکړي، ستا شتمني او مهربه خپل او پېغله بوري ین به ولکه او ښځه به یې کړي او ته به...
مشر سردار په دې اړه خبرو ته ځکه دوام ورنه کړچې پام یې شو، دغې خبرې د هغې پر لور څه ناوړه اغېزه کړې وه. شهزادګۍ سرښکته وا چوا وه او نېږدې و، چې له سترګو یې اوښکې راروانې شي.
مشر سردار زیاته کړه:
-نه !نه !ټوکې کوم. خو یوازې یوه خبره په یاد لره چې زما په اند دا د هرې پېغلې خپل حق دی چې ځان ته د خوښې مېړه خوښ کړي. ته هم په دې کار کې آزاده یې، خو دا په یاد لره چې ستا ټول ژوند ستا ننني پرېکړې پورې تړلی دی. زما از زماد خیالو په اړه هېڅ فکر مه کوه.
-سمه ده پلار جانه !خو زه هېڅ نه پوهېږم.
-بله خبره درته وکړم چې هغه هلک هم خپل واک نه لري، هغه ته چې هرڅه وو ایي، هماغه کوي. هغه نه یوازې تا بلکې بله هره هغه نجلۍ چې ورته وو ایي، هغه کوي. خو ته اوس پوره واک او د ټاکنې حق لري. لاړه شه خپلې کوټې ته، خپل چرت وواهه، یو ساعت نوروخت لري، بیا راشه او د ټولو مخکې خپله خوښه وو ایه: یا هو او یا نه ! زه پوهېږم اوس ځي، هلته کېنې او دعاګانې کوي. ښه !دا دې خپله خوښه، هرڅه چې کوي کوه یې، دعا کوي او که ښیرا، ښه به دا وي چې فکر وکړئ او خبرې خلاصه کړئ.
تر هغه چې شهزادګۍ په تتو خیالونو کې ډوبه د مشر سردار له کوټې وتله او آن د هغې تر وتلو وروسته، هغه په لوړ آواز همدا سې تکراروله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یا هو او یا نه، یا هو او یا نه...

د ماریا برخیلک څرګند و، هغه نیکمرغه بربښېده، خو هغه څه چې دهغې پلار د بوري ین په اړه ویلي و، هغه خورا وحشتناکه و. هغې نه شي کولای د هغې په اړه فکر ونه کړي. هغه د پلار له دفتره تر وتلو وروسته، په همدې خیالوکې ډوبه، د باغچې له لارې د خپلې کوټې خواته روانه وه چې ناڅاپه د پېغلې بوري ین آشنا بنګهاري او موسکا، هغه له خیالو راوویسته. هغې چې سترګې راپورته کړې، وې لیدل چې څو ګامه آخوا اناتول، له فرانسوي نجلۍ (پېغله بوري ین) نه غېږ تاو کړې او په کرار کرار یې په غوږو کې څه وایي. آناتول د سر په راپورته کېدو شهزادګۍ ماریا ولیده او له ډاره وربږد بډ او د بوري ین ملا چې شهزادګۍ یې نه لیدله پربښوده.

د اناتول حالت داسې بربښېده چې ګواکې وایي:

-ودربږئ! دا لا څوک دي او څه غواړي؟

شهزادګۍ ماریا په چوپه خوله هغو ته کتل، خو په دې یې هېڅ سر نه خلاصېده چې څه ویني. مګر په پای کې پېغلې بوري ین چیغه کړه او په تېښتو یې تېښته وکړه.

اناتول په یوې خوږې موسکا د شهزادګۍ ماریا داسې درناوي وکړچې ګواکې له هغې هیله لري، ښه به دا وي، په داسې یو له ملنډو نه ډک کار وخاندئ. بیا یې اوږې پورته واچولې او له هغه وره نه چې دده د کوټې خواته وتلې وه، ووت.

یو ساعت وروسته تیخون شهزادګۍ پسې ورغی او هغې ته یې بلنه ورکړه چې پلار یې غواړي او دایې هم ورته وویل، چې سردار واسیلي سرګیوویچ هم د هغې له پلاره سره دی. کله چې تیخون د شهزادګۍ ماریا کوټې ته راغی، هغه پر څوکې ناسته او له پېغلې بوري ین، نه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له ژړا شنه وه، غبرګ تاو کړې وه او د هغې څښې يې نازولې. د هغې ښکلو سترګو چې هماغه پخوانۍ ارامي او ځلا يې بيامونده لي وو، په خورا مينې او خواخوږۍ بورې ين ته ګنډل شوې وې.

پېغلې بورې ين، وويل:

-نه !نه !زه پوهېږم نور، نو ماډژوند ترپايه ستا ډاډ له لاسه ورکړ، خو شهزادګۍ ماريا وويل:

-داڅه وايئ؟داسې نه ده !ته له پخوانه لا راته ګرانه يې، زه به هڅه وکړم چې هرڅه مې له لاسه کېږي، ستا دنيکمرغۍ په لاره کې يې ونه سپموم.

-خو تاسو ما ته نور نو په سپکه ګورئ، تاسو سپېڅلي ياست چې مابايد هم سپک وګڼئ، ځکه په دغو پاکو احساساتو چې تاسې يې لرئ، هېڅکله نه شي کولای زما دغه هوسناک کړه درک کړئ، اې زما خوارې ادې...

شهزادګۍ ماريا په خواشداني خو موسکا د شونډو پر سرځواب ورکړ:

-آرامه شئ، زما ګرانې خورلنډې ! زه لاړم، بايد پلارته مې ورشم.

دا يې وويل او ووته.

سردار واسيلي تنبکرومړه په لاس، پښه يې په پښې اړولې وه، په ګېډۍ او تلوسوکې داسې ډوب و، چې خپله يې پرخپلې خواخوږۍ او مهربانۍ غوښتل وخاندي ،د شهزادګۍ درانوتو په شببه کې يې خورا مينه ناکه، موسکا پر شونډو خوره وه او په دوو ګوتو يې په چټکۍ لږ مېده تنباکو پزې ته کړل.له هغه سره سم پاڅېد ، د شهزادګۍ ماريا دواړه لاسونه يې ونيول او وې ويل:

-اې زما نازولې مهربانې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوه ساړه اسویلي نه وروسته یې زیاته کړه:
-زما د زوی بر خلیک ستاسو په منګلو کې دی، ستاسو خوښه، زما مهرباني، ماته ګراني، زمانازولې ماریا !تاسو تل د خپلې لور په څېر راته ګرانه وئ، تر هغه وروسته له هغې نه لرې شو او په ربښتیایې په سترګو کې اوښکې تاو راتاو شوې.
سردار نیکولای اندریوویچ ځو ځله پزه وسغوله او وې ویل:
-سردار د خپل روزل شوي ،د خپل زوی له لوري تاته د واده وړاندیز کوي، اوس ته غواړې چې د سردار اناتول کوراګین مېرمن شي او کنه؟
هغه په لوړ آواز زیاته کړه:
یوازې وو ایه، هو او که نه !او تر هغه وروسته به بیا زه، په دې اړه خپله خوښه او ناخوښه تاسو ته ووایم.او بیا یې سردار واسیلي ته چې بشرې یې د ننواتو حالت درلود ، وویل:
-هو کې خپله خوښه !یوازې خوښه او ناخوښه؟
شهزادګۍ ماریا په خپلو ښکلو سترګو سردار واسیلي او پلار ته وکتل او په زغرده او ډاډمنه توګه یې وویل:
-ګرانه پلاره !زما خوښه خو داده چې تل له تاسو سره پاتې شم او هېڅکله خپل ژوند ستاسو له ژونده جلا نه کړم، زه نه غواړم مېړه وکړم.
سردار نیکولای اندریوویچ تندی تریو کړ او چیغه یې کړه:
-اپلتې مه غږوه، داځه حماقت دی، اپلتې، اپلتې، اپلتې ! دا څه اپلتې غږوئ ! لور یې له لاسه راونیوله، بې له هغه چې هغه ښکل کړي، د هغې سر یې ځان خواته راخم کړ، خپل تندی یې د هغې پر تندي ورکېښود. او د هغې لاس یې داسې کېښکود چې نجلۍ تندی تریو او یوه نرۍ چیغه یې کړه.
سردار واسیلي له ځایه پاڅېد او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زما مهرباني !غواړم ووایم چې دغه شېبه به په ژوند کې هېڅکله هېره نه کړم، تر ټولو زمانازولې ! مورې ته مټې دومره هیله راکړه چې کوم وخت وکولای شو ستا مهربان او خواخوږي زړه ته لاره او ځای پیدا کړو.ووایئ !ووایئ،راتلونکې روښانه او له هیلو ډکه ده،ووایئ !کېدای شي...

- سرداره ! ما دخپل زړه خبره تاسو ته وکړه !له هغه ویاړ چې ما ته مو راوباښه مننه !خو غواړم ووایم چې هېڅکله به ستاسو دزوی ښځه نه شم.

مشر سردار وویل:

- هرڅه څرګند او پای ته ورسېدل،هغه زیاته کړه:

-ګرانه ! ستاسو له لیدو خوشاله شوم،خورا خوشاله ! ماریا ته درځه خپلې کوټې ته،درځه !

په داسې کې حال چې له سردار واسیلي نه یې غبرګ تاووله، وویل:

-ستاسو له لیدو نه خوراخورا خوشاله یم.

شهزادګۍ ماریا په زړه کې ویل:

-زه نورې هیلې لرم.زما قسمت دادي چې دنورو په نیکمرغۍ کې نیکمرغه واوسم.زه غواړه خپله مینه نوروته په ځان ښندنه او مینې کې پیدا کړم.هرڅنګه چې کېږي زه باید هسې څه وکړم چې پېغله بوري ین نیکمرغه شي.هغې،اناتول سره لېونۍ مینه پیدا کړې ده او په هماغه لېونتوب په هغې پېښمانه ده.زما چې څه له لاسه کېږي ترسره به یې کړم چې ددې بدمرغې نجلۍ ارمان ترسره او له هغه سره واده وکړي.که دغه ځوان پیسې نه لري، زه به پېغلې ته هغه ورکړم،زه به مې له پلاره او له ورور اندرې نه هیله وکړم چې مرسته ورسره وکړي.که دا نجلۍ د اناتول ښځه شي زه به ځان تر ټولو نه نیکمرغه وګڼم.هغه ځومره بدمرغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده، دلتــه پــردې پردي، يــوازې او خــواره ده.اې پاکــه خدايــه !پــه څــه لېونتوب دا له هغه سره مينه کوي، دا سې هغه ورتـه ګران دی چې هغـې خپـل ځـان هـم هېـر کـړی دی، کـه زه هـم د هغـې پرځـای وای، مـا بـه هـم همدا سې کړي وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

درستوف کورنۍ له ډېرې مودې راهیسې له خپل زوی نیکولای جانه هېڅ خبر نه لاره.دژمي نیمايي وه چې ګراف یو لیک ترلاسه کړ او د لیک دشا له کرښو نه یې دخپل زوی دلاسلیک نښه وپېژانده.دلیک د ترلاسه کولو سره سم ،په چټکۍ او وېرې،دپښو په څوکو کرارکرار له دې ډاره چې دچا ورته پام نه شي،خپل دفتر ته لاړ، ځان پسې یې ور پورې کړ او دلیک په لوستو شو.اناميخايلوفنا چې له لیکه خبره شوه(ځکه په کورکې دهغې له خبرتیانه پرته، دهېڅ پېښې کېدنه شونې نه وه) په کرار کرار دګراف کوټې ته ورننوته او ویې لیدل چې هغه لیک په لاس،سترګې له اوښکو ډکې ،خوپه خنداهغه لولي.

انا میخايلوفنا سره له هغه چې اوس یې ژوند ښه شوی و ،خو لاهم درستوف له کورنۍ سره اوسېدله.

په ویرجن او پوښتنیزغږ او په هرغم او خوښۍ کې له خپلو کورښو سره دګډون د چمتوالي په احساس یې،وویل:

-ګرانه دوسته !

ګراف دهغې په لیدو لا پسې په سلګو شو او وې ویل:

-نیکولای جان !...لیک...ټپي...ټپي شوی..زما دزړه سره،ګرافینې نازینې ! هغه افسر شوی،دخدای شکر،زه اوس خپلې ګرانې ګرافینې ته څنګه ووایم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آنا میخایلوفنا د هغه ترځنګ کېناسته.په دستمال یې د هغې له سترګو ، پرلیک تویې شوې اوښکې او خپلې سترګې وچې کړې،لیک یې خپله ولوست او ګراف ته یې ډاډ ورکړ چې تر غرمنۍ مخکې او کېدای شي،د چای تر څکلو مخکې ګرافینه د خدای په مرسته د دې خبرو اورېدو ته چمتو کړي.

د چای په وخت کې یې د جګړې د اوازو او نیکولای جان په اړه خبرې وکړې او بیا یې پوښتنه وکړه چې وروستی واریې له هغه نه څه وخت لیک ترلاسه کړی دی...هر وار به چې ګرافینې غوښتل تر د غو کنایو وروسته پرېشانه شي، کله به یې ګراف او کله به یې آنا میخایلوفنا ته کتل.انامیخایلوفنا ،په خوراځیرکتیا او کرار د خبرو لړۍ بدله کړه او له څه بې اهمیته خبرو نه به یې خبرې پیل کړې.ناتاشا چې د کورنۍ د نورو غړو په منځ کې په ځیرکتیا مشهوره وه او د خبرو له منځه د هغو په راز پوهېده او د نورو په خبرو کې هرڅه لوستل،د سهارنۍ له پیله دې ته پام کړی و ، چې د دې د پلار او مېلمنو ترمنځ کوم رازشته او دا راز د دې وروړ نیکولای پورې اړه لري...تر ډوډۍ وروسته یې ځان انامیخایلوفنا ته ور ورساوه ،په واړه مېلمستون کې ورترغاړې شوه او وې ویل:

-ګرانۍ ترورې !ګرانې تروري !راته ووایه څه خبره ده؟

-نه،کومه خبره ګرانې؟

-نه ګرانې تروري،ماته خوږې او دزړه سرې !کله دې پرېږدم،پوهېږم چې کومه پېښه شوې ده.

آنامیخایلوفنا سر وښوراوه او وې ویل:

-عجیبه ځیرکه او هوښیاره نجلۍ یې،ګرانې !

ناتاشا د هغې له بشرې تصور وکړ چې،تصور یې رښتیا ده،چیغه یې کړه او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-د نیکولای لیک را رسېدلی دی؟هرو مرو همدا خبره ده؟
-خو د خدای لپاره احتیاط کوه.ته پوهېږې چې دا خبر به دې مور ته څنګه ټکان ورکړي.
-کوم یې،مور ته مې کوم !خو که راته ونه وایې چې څه یې لیکلي،نه وراته وایې؟ همدا اوس ځم او ورته وایم.
آنا میخایلوفنا دې ته اړ وته چې په لنډه توګه دلیک خبرې هغې ته ووایي،خو له هغې یې هیله وکړه چې په دې اړه هېڅ چاته، څه ونه وایي.
ناتاشا پر ټټر او تندي صلیب وکېښ او وې ویل:
-قسم خورم،قسم،چې هېڅ چاته ونه وایم او په چټکۍ د سونیا خواته ورغله او په ویاړمن او ډاډمن آواز یې وویل:
-نیکولای جان...ټپي...لیک...
د سونیا بشره سمدلاسه تکه سپینه شوه او یوازې یوه خبره یې له شونډو راووته:
-نیکولا !
ناتاشا چې دورورد ټپي کېدو د خبر په اورېدو د سونیا دبشرې بدلیدل ولیدل ،ددې خبرغم لړلي اغېز ته یې پام شو.ځان یې د سونیا غېږ یې ته ور وارتېره، د هغې پر ټټر یې سر کېښکوده، په ژړا یې پیل او وې ویل:
-ټپ یې هومره ژور نه دی،حال یې ښه دی او بله دا چې اوس یې د افسرۍ رتبه هم ترلاسه کړې ده.لیک یې هم خپله لیکلی دی.
پیتا چې په درنو او غوځو ګامو په کوټه کې ګرځېده،وویل:
-وینې !څرګنده ده چې تاسو ټولې ښځې پرته له ژړانه په بل څه نه پوهېږئ.زه په دې ډېره خوشاله یم چې...رښتیا وایم،ډېره خوشاله یم چې ورور مې د نورو په منځ کې دغه شان مېړانه کړې ده.ستاسو له ساندو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګهاري نه پرته بل څه زده نه دي.ناتاشا په ژړا کې، وموسېده.
سونیا وپوښتل:
- تا لیک خپله ولوست؟
-ما لوستی نه دی، خو هغې وویل چې هرڅه په خیر تېر شوي او هغه اوس دافسرۍ رتبه ګټلې ده.
سونیا پر ټټر او تندي صلیب وکېښ او وې ویل:
- دخدای شکر دی، خو که هغه ته تېرویستلې یې، بیا به څنګه وشي؟درځې چې مور ته ورشو.
پتیا چوپ و او همداسې په کوټې کې ګرد ګرځېد ،هغه وویل:
-که زه دنیکولای پر ځای وای، مابه تر ټولو نه زیات فرانسویان وژلي وای، هغه ډېر سپک خلک دي.پتیا خپلې خبرې اوږدې کړې:
-ما به دومره ډېر هغه وژلي وای، چې لوی انبار به مې ترې جوړ کړای وای.
- پتیا چوپ شه !ته خو خورا ساده یې.
-زه ساده نه یم، ساده هغه څوک دي چې په هرڅه پسې هسې ژاړي.
ناتاشا تریوې شیبې چوپتیا نه وروسته وویل:
-هغه ستا ښه یاد یې؟
سونیا وموسېده او وې پوښتل:
-ته له مانه پوښتي چې نیکولای مې یاد یې او کنه؟
ناتاشا چې غوښتل یې خپلو خبرو ته زغرده ښه ورکړي، وویل:
-نه، سونیا !زما موخه داوه چې هغه دې هسې یاد یې چې پوره دې یاد شي؟دساري په توګه زه چې نیکولای یادوم، دهغه ټول کړه وړه رایاد یږي، خو باریس مې سم نه یاد یږي، اصلاً مې نه یاد یږي.
سونیا په حیرت وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-څنګه دې باریس نه یادېږي؟

-داسې نه چې نه مې یادېږي، بشره مې یې یادېږي، خو هسې چې مې نیکولای یادېږي هغه مې نه یادېږي.نیکولای، همدا چې سترګې وتړم،وینم چې هغه مې ترمخې ولاړ وي، خو باریس داسې نه دی.خپلې سترګې یې وتړلې او وې ویل:

-وینئ، هېڅ نه وینم، هېڅ...

سونیا وویل:

ناتاشا !له هغه شېبې نه چې ستا په ورور مینه شوې یم، هرڅه چې له هغه، ماته پېښ شي، پروا یې نه لرم او زړه به ترې بېل نه کړم.

ناتاشا په حیرت سونیا ته ځیر او همداسې چوپه خوله وه.داسې یې انګېرله، هغه څه چې سونیا وایي، رښتیا دي او هغه مینه چې هغه انځوروي، رښتیا کېدونکې ده، خو دې لا دغه حال په خپل ژوند کې نه و لیدلی، که څه هم هغې دا منله چې دغه راز مینه وي، خو هغه یې درک کولای نه شوه.هغې وپوښتل:

-ته هغه ته لیک لیکې؟...

سونیا تکه سره شوه او وې ویل:

-نه پوهېږم که هغه یې ولیکي، زه به یې هم ولیکم.

-ته هغه ته دلیک له لیکلو نه، نه شرمېږئ.

سونیا وموسېده او وې ویل:

-نه !

-خو زه په دې شرمېږم باریس ته لیک ولیکم.

-په څه شرمېږئ؟

-همداسې، نه پوهېږم، نه پوهېږم، هسې شرمېږم.

پټیا چې دناتاشا له مخکنۍ خبرو نه خوابدی شوی و، سونیا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل:

-زه پوهېږم، ولې شرمېږئ؟له دې نه شرمېږئ چې لومړي خوهغه په دغه غټ خېټې عینکي (پتیا، خپل همنامی پېير، چې نوی ګراف بېزاو خوف شوی و، په دې نامه نوموه) مینه شوې او اوس په دې سندرغاړي مینه شوې(دلته یې موخه دناتاشا دآواز ایتالوی ښوونکی و)هغه له همدې نه شرمېږي.

ناتاشې وویل:

-پتیا ته احمق یې.

پتیا، چې لا لس کاله یې پوره شوي نه و، دیوه بوډا په څېر وویل:

-احمق خو یم، خو ترتا نه احمق نه یم ادکې.

ګرافینه چې لا د سهارنۍ په وخت کې دانامیخایلوفنا له خبرو نه خپه شوې و، همدا چې خپلې کوټې ته ورسېده، پر څوکۍ کېناسته، سترګې یې چې اوښکې په کې راډنډ شوې وې، دخپل زوی له واړه او ښکلي میناتورشوي انځور نه، نه شلولې.آنا میخایلوفنا چې لیک یې په لاس کې و، دپښو پر سر، کرارکرار د ګرافینې کوټې ته ورننېږدې شوه، دهغې د دروازې ترشا ودرېده او بوډا ګراف ته یې چې دې پسې جوخت راروان و، وویل:

-صبر وکړئ، لږ تم شئ.او ور یې ځان پسې وروتاړه.

ګراف سر د دروازې دکلي په سوري ورکېښود او غوږیې ونیو.

په پیل کې، د ورځنیو خبرو اترو غږ راته، وروسته یوازې د انامیخایلوفنا مینه ناک غږ چې په هر اړخیزه توګه یې خبرې کولې اوربدل کېدې، بیا دهغې یوه چیغه واوربدل شوه او تر هغه وروسته یوه چوپتیا خوره او سمدلاسه دواړه غږونه په خوښۍ سره ګډ شول، دانامیخایلوفنا دپښو غږ ترغوږه شو او دروازه یې را خلاصه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه. د هغې په څېره کې، د هغه جراح ډاکټر غرور او ویاړ لیدل کېده چې ګواکې یو خورا دروند او سخت عملیات یې په بریالیتوب سره پای ته رسولي وي او غواړي ننداره چیان د خپل هنر د ننداره ستاینې ته وروبولي.

د برې له خونده ډکه، په یوه ویاړمنه خوځېدا یې وویل:

-مهرباني وکړئ، کار پای ته ورسېد.

ګرافینې، په یوه لاس کې د زوی، نیکولای په تصویر انځور شوې تنباکو مږه او په بل لاس کې یې لیک نیولی و، خپلې شونډې یې کلکه یوه او کلکه هم بل ته کېښکودې. د ګراف په لیدو یې، لاسونه هغه ته وروغځول، د هغه بې وېښتو سر یې په غېږ کې ونیو او د سر له پاسه یې لیک او په تنباکو مږې کې د زوی انځور ته کتل. د هغه تک شین سریې له ځانه په خوراکراری، د دې لپاره پورې واهه چې ښکل یې کړي. ویره، ناتاشا، سونیا او پیتیا کوټې ته راننوتل او د لیک لوستل پیل شول. نیکولای په لیک کې د جګړې او هغو دوو نښتو د حالت په اړه په لنډه توګه لیکلي و، چې ده په کې ګډون درلود، بیا یې د افسرۍ د اخیستو او بیا یې ویلي وچې د مور جانې او پلار جان لاسونه ښکلوي او له هغو نه هیله کوي چې ده ته دعا وکړي او یادونه یې کړې وه چې ویره، ناتاشا او پیتیا ته سلامونه لېږي او هغوی ښکلوي. د دې ترڅنګ هغه ښاغلي شلینګ، مېرمن شوس او خپلې مینځې ته هم سلامونه لېږلي وو. هغه بیا هیله کړې وه چې ګرانه سونیا د پخوا په شان ورته ګرانه ده، هغه یې ډېره یادېږي او باید دده له خوا ښکل شي. سونیا، د دې خبرې په اورېدو تکه سره او په سترګو کې یې اوښکې رابښکاره شوې. هغې چې، دې ته د وراوښتل شویو غلچکونو زغم نه درلود، په تېښته لوی تالار ته وتښتېده، داخوا، آخو یې منډه کړه، وڅورلیده، لمنه یې چې له منډو نه پیدا شوې وړمې وو هله، لکه سایوان داسې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وغوړوله او په خورا خوښۍ او مستۍ په غوړېدلي لمن پرځمکه کېناسته.

ګرافينې ژړل.

وېرې وپوښتل:

-مورې ولې ژاړې؟له هغو خبرنه چې هغه ليکلي،موږ بايد خوشاله شو ،نه دا چې اوښکې تويې کړو.دا په رښتيا چې يوه دحق خبره وه،خوګراف،ګرافينې او ناتاشا ،ټولو هغې ته د ملامتۍ په سترګه کتل.

ګرافينې خو په زړه کې ويل:

-دانجلۍ چاته پاتېږی؟

دنيکولای ليک په سلګونو واري ولوستل شو او هر هغه چا چې دهغه داورېدو وياړ غوښته،بايد ګرافينې ته چې يوه شېبه يې هم ليک له منګولو ، نه لرې کاوه ،ورنېږدې شوي وای.ښوونکې،مينځې او آشنايان به ټول راتلل او ګرافينې به بيا بيا ليک لوسته اودهر وار لوستلو نه به يې له خوند اخيستو سره په هغه کې د نيکولای دنويو وياړونو رازونه موندل....

دليک يوه برخه يې چې لوسته،بيا به يې وويل:

-څه ښکلي ليکنه؟څنګه هرڅه ښکلي انځوروي او څه لوی روح !دځان په اړه هېڅ نه ليکي،خو ددې دينسوف چې نه پوهېږم څوک دی،څومره ستاينې کوي.حال دا چې دی په خپله به تر ټولو په مېړانه جنګېدلی و.دخپلو زورېدونو په اړه يې هېڅ نه دي ليکلي،رښتيا چې خورا مېړنی...او دنورو زلميانو لپاره دوياړ او سرښندنې نښه دی....

د ټولې کورنۍ په ګډو هڅو ،تر يوې اونۍ وروسته دنيکولای دليک ځواب وليکل شو.هغه لومړی ګډوډ او بيا سيخ او ښکلی ليک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیکه.دګراف په زیار او دګرافینې ترڅارنې لاندې،هرڅه،دورځنې ژوند دارتیا وړ واره توکې، پیسې، جامې،پوځی نښې او کالي نوي افسر شوي ځوان ته چمتو او برابر شول.

انامیخایلوفنا چې په منډو ترړو او دآشنایانو او اړیکو په پیدا کولو کې یې ځانګړی مهارت درلود ،په دې بریالۍ شوې وه چې په پوځ کې هم ځان او خپل زوی ته ملاتړ او غمخوران پیدا کړي،آن دا لاره یې هم موندلې وه چې لیک دګارد سترقوماندان شهزاده کانستانتین پاولوویچ په نامه ولیکي...هغه په دې ډاډمنه وه،که دغه لیک دغه قوماندان ته ورسېږي...قوماندان به هغه باریس او باریس به هغه نیکولای ته ورسوي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

د نوامبر په دولسمه د کوتوزوف جنګيالی پوځ په الميوخ نومي ځای کې قرارګاه نيولې وه او دې ته يې ځان چمتو کاوه چې يوه ورځ وروسته د روسيې او اتريش د ټولواکانو په وړاندې پرېټ سرته ورسوي.

يوه قطعه چې تازه له روسيې نه رارسېدلې وه، هغه شپه يې د اولميوخ په پنځلس ورست واټن کې تېروله، هغې قطعې غوښتل چې سبا ته د سهار په لسو بجو مخامخ له هماغه ځايه د پرېټ ډګر ته لاړه شي.

په همدې ورځ نيکولای رستوف د باريس له خوا داسې يو ليکل شوی يادښت ترلاسه کړ، چې د ازماعيل کنډک تېره شپه د الميوخ پنځلس ورست واټن ته نه دی رسېدلی، خو باريس دې ته سترګې په لاره دی چې ده ته رالېږل شوې پيسې او جامې ترلاسه کړي.له جبهې نه تر راګرځېدو وروسته ددوی پوځ ،الميوخ ته نبږدې د ځای پر ځای کېدلو له امله هغه خورا زياتو پيسو ته ځکه اړتيا لرله، چې هلته اتريشي او يهودي سوداګر ډېر زيات وو او په زړه پورې شيان يې خرڅول. د پاولګراد په غونډ کې د نويو ترفيعو ،مډالونو او نښانونو داخيستو له امله هره ورځ بنډارونه وو ، مېلمستياوې وې، جامونو اوشرابونه وو ،اولميوخ ته د مجاري کارولين دليدو په تمه تګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتګ، چې هلته نوی رارسېدلی و او له نازولو ښکلو ساقیانو سره یې میخانه جوړه کړې وه. رستوف چې تازه یې دویم برېد ګیتوب ته خپله ترفیع لمانځلې وه، د دنیسوف بدوین نومې آس یې اخیستی و، د دوکاندرانو او میخانوپوروړی و، همدا چې د باریس یادښت یې ولوست، له خپل یوه انډیوال سره اولیموڅ ته لاړ، ښه ډوډۍ یې وخوړه او یو بوتل شراب یې وڅکل او ترهغه وروسته په ګارډ کې د خپل ماشمتوب د وختونو انډیوال ته یوازې ورغی... کله چې رستوف هلته ور ورسېد، هلته ډېر خلک او له هغه ډلې نه باریس د میز شا او خوا ته ناست وو او د شطرنج لوبه یې کوله... باریس له بیرګ سره لوبه کوله. تو ده لوبه روانه وه. باریس وویل:

-اوس به وګورم چې دې ځای نه ښنګه ځان ژغوري!

بېرګ ځواب ورکړ. هڅه به کوو. خپلې ګوتې یې پیاده ته ورنېږدې کړې، خو پېښیمانه شو او لاس یې بېرته کړ.

په دې وخت کې دروازه خلاصه او رستوف چیغه کړه:

-بالاخره مې پیدا کړ، واه واه، بېرګ هم دلته دی. درځئ بچیانو، نور نو ویده شئ. دا د نیکولای د ماشتمتوب د مینځې خبرې وې، چې نیکولای او باریس د هغو په اورېدو په کړس کړس خندل او نن یې د هغه په لیدو بیا د خندا لپاره تکرار کړې... باریس د رستوف هرکلي ته پاڅېد، خو د پاڅېدو په وخت کې یې دې ته پام شو چې د شطرنج په دړه ولګېد، هغه پاڅېده، خو ده یې مخه ونیوله او پر ځای یې کېښنوده. دوی د دود له مخې چې سره مچول یې، دوی سره مچ هم نه کړل او نیکولای ځان شاته کړ... نیکولای غوښتل چې د خپل ملګري د پیداکېدو په وخت کې داسې یو څه وکړي، چې یوازې دده کړه وي. د ساري په توګه هغه غوښتل چې هغه وسکوندي یا یې پورې وهي او آن هغه یې مچ هم نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ.باریس برعکس خورا کرار او په مینه له هغه غبرګ چاپېره او درې واره يې رستوف مچ کړ.هغوی لږ ترلږه نیم کال سره نه و لیدلي او دواړه په هغه منګ وو چې زلمیان په هغه کې دژوند لومړني ګامونه پورته کوي،دواړو په یوبل کې خورا زیات بدلونو نه چې دهغوی دکار او زیار دچاپیریال اغېز وو ،ولیدل.هغه ټول دوی ته تازه وو.هغوی دواړه تر وروستي دیدنه وروسته ډېر بدل شوي وو او تلوار يې سره درلود ،چې دغه بدلونو نه یوبل ته وښيي.

رستوف په ختو خپل ککړ پطلون هغه ته ورښود ،په ډډ او زغرد پوځي آوازيې چې دباریس لپاره چور نوی و ،وويل:

-وګورئ !دا څنګه ښکلي،سپېڅلي او پاک دی،ته به وايې چې چکر ته وتلی،ګرځي راګرځي،تاسو چېرې او موږ دجبهې خوار سرتېري چېرې؟دکور اتریشي کوربنې د رستوف دلوړ غږ په اورېدو ،له دروازې نه سر رااويست.

رستوف سترګه کېښکوده او وې ويل:

-واه واه،ښه خوندونه مو کړي دي،ښه شی ده.

باريس وويل:

-دا څه خبره ده چې داسې چغې وهې !په دې شروشور خلک ډاروې.

اوبیا يې زیاته کړه:

-نن مې دې انتظارنه لاره،همدا پرون وچې دکوتوزف یو یاور بالکونسکي، یو یادښت راولېږه،خو هېڅ تصور مې نه کاوه چې داسې ژر به هغه تاته ورسوي...ښه اوس راته ووایه چې،څنګه يې؟څنګه؟کله تر ډزو لاندې راغلي يې؟

رستوف بې له هغه چې،ځواب ورکړي،د ګیورګي صلیب ته چې دپوځي دریشۍ پر ټټر يې ځوړند و ،په سرتېره مېړانه ټکان ورکړ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

غاړې ته پروت تړلي لاس ته اشاره او بېرګ ته وکتل اووې ویل:

-داده ګوره نو !

باریس په موسکا وویل:

-هو کې هو کې !آفرین دې برښه !موږ هم ښه ویاړمنه مېړانه وکړه.هرومرو به خبر شوی یې چې ،ولیعهد تل زموږ له کنډک سره روان و ،نو له دې کبله ټولو خوندونو او آسانتیا نه برخمن وو.په پولند کې خو به چې هرچېرې رسېدو ،هرکلي وو او مېلمستیاوې،ماښامنۍ او نڅاوې اوبنډاړونه !څه درته ووایم،ولیعهد هم له ټولو افسرانو سره ښه خواخوږي کوله.

دواړو اندیوالونو ،هریو دخپل ژوند کیسې او غورې کولې:یوه دخپلو سرښندنو ، نشو او مستیو ،چې د سورو افسرانود ورځني ژوند ځانګړتیاوې دي غورې کولې او بل د سترو شخصیتونو تر لاس او څارنې لاندې د خدمت دښو ځانګړتیاوو ،دخوندونو کیسې کولې.

رستوف وویل:

-هو کې په ګارد کې خو خدمت بل خوند لري،رښتیا ولې شرابو پسې څوک نه لېږې؟

باریس لږتندی تریو کړ او وې ویل:

-هرمرو نور،شراب غواړې؟

دخپل کټ خواته ورنږدې شو ،دخپل پاک سرو برډې لاندې نه یې دپیسو وړه کڅوړه راوویسته او سپارښتنه یې وکړه چې شراب راوړي.هغه زیاته کړه:

-هو کې !تاته باید لیک او پیسې هم درکړم.

رستوف،لیک واخیست او پیسې یې پر اوږدې څوکۍ ور وارتېږلې،څنګلې یې پر میز کېښودې او دلیک په لوستلو بوخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. دلیک څو کرښې یې چې ولوستې، په خورا قهر یې بېرګ ته وکتل او همدا چې د هغه غبرګ کتل یې ځان ته ولیدل، مخ یې دلیک تر شا پټ کړ.

بېرګ پر څوکۍ له پیسو ډکې پرتې کڅوړې ته وکتل او وې ویل:

-ښې پر پېمانه پیسې یې درته رالېږلې دي، خو موږ خوران باید د عسکرۍ په معاش ژوند وکړو، مګر زه باید د ځان په اړه ووایم چې...

رستوف په ترخه ژبه او لوړ آواز وویل:

-ګرانه بېرګه !خوږه ملګریه !پوهېږې که تاسو له کوم ځایه او له کوم چانه کوم لیک ترلاسه کړی وای او تاسو د خپل ملګري دیدن ته ورغلي وای او غوښتل مو چې له هغه سره د زړه خواله او غورې وکړئ، نو که زه هلته وای سمدلاسه به مې یوازې پرېښې وای او تللی به وای، چې ستاسو د خبرو خنډ شوی نه وای. نو اوس غوږ شه !مهرباني وکړئ او کومې خواته لاړشئ ،هرې خواته چې ځئ، یو چېرته لاړشئ او خپله نشه وکړئ، بلا درپسې، ووزئ.

داخبره یې چې وکړه، سمدلاسه یې لاس پر اوږې ورکېښود او په خورا مینه یې هغه ته وکتل، هغه غوښتل په دې توګه د خپلو خبرو توندوالی لږ نرم کړي، نو زیاته یې کړه:

-پوهېږئ !چې خپه نه شئ، ته خو زموږ پخوانی یار یې، ځکه داسې ډانګ پېیلې او سپینې خبرې درسره کوم.

بېرګ پاڅېد، په ډک ستوني او مات آواز یې وویل:

-پوهېږم، سرداره !دا څه خبره ده، هېڅ پروانه لري، ښه پوهېږم.

باریس وویل:

- د کور څښتنانو ته ورشه !هغو بللی وې.

بېرګ، خپل پاک ،بې لکو او بې دوړو خړ نري کوټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

واغوست، دهینداري په وړاندې یې خپلې جړې څڼې دټولو اک الکساندر پالوویچ په شان پورته خواته ړمغ کړې او همداچې پوه شو چې جامې یې د رستوف خوښې شوي دي، په خوښۍ او موسکا له کوټې نه ووت.

رستوف دلیک دلوستلو په لړ کې وویل:

-یو خوسکی رانه جوړ دی.

-ولې څه خبره ده؟

-هسې یو خنځیر رانه جوړ دی، هغو ته مې یو لیک هم نه دی ورلیږلی، ډېر پرېښانه شوي دي.

تک سور شو او بیا یې تکرار کړه:

-په رښتیا چې مردار خنځیر رانه جوړ دی، ښه ورکه وه یې، ګوره څه ته ګورئ !دا ګوریل شرابو پسې واستوه چې لږ شونډې لمدې کړو.

د کورنۍ له لیک سره یو سپارښتیز یادښت هم مل و. دغه یادښت زړې ګرافینې د انامیخایلو فنا له لارې دهغې ددوستانو له خوا درستوف دقوماندان باګراتیون په نامه لیکل شوی و...

رستوف چې دغه یادښت ولوست، هغه یې میز لاندې وارتېره او وې ویل:

-دا لا څه حماقت دی؟زه داسې لیکونو او واسطو ته اړتیا نه لرم.

باریس وویل:

-ولې دې لیک وارتېره؟

-هسې ددې واسطو، ماسطو لپاره یو یادښت و ،زه هغه څه کوم، بلا ورپسې.

باریس یادښت راپورته کړ، هغه یې ولوست او وې ویل:

-څنګه بلا ورپسې؟دا یادښت تاته خورا ګټه لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زه هېڅ څه ته اړتيا نه لرم او نه دچا ياوري غواړم.
باريس وپوښتل:
-نو ولې؟
-ياوري يعني مزدوري.
باريس سر وښوراوه او وې ويل:
-زه تصور کوم، ته لاتر اوسه هم په خيالونو کې ډوب يې.
رستوف ځواب ورکړ:
-او ته لاهماغه شان ديپلومات چې وې يې !راځه ورکه وه يې، ته څه هيله لرئ؟
-څه وو ايم !دادي وينئ، تر اوسه پورې هرڅه ښه دي، خو غواړم اعتراف وکړم چې هيله مې لرله، چېرې ياور شم، ياور، نور نه غواړم جبهه کې پاتې شم.
-ولې؟
-ګوره يو وار چې پوځ ته لاړې، بيا نو بايد هڅه وکړې چې کرار کرار لوی منصب ترلاسه کړې.
رستوف چې برېښېده، دخيال مرغه يې بل چېرې الوزي، وويل:
-ښه !نو داسې آ !
په ځير ځير يې دخپل دوست سترګو ته سترګې ګنډلې وې او داسې برېښېده چې هسې دهغه په سترګو کې دکومې پوښتنې ځواب لټوي.
په دې وخت کې و، چې زاړه ګاوريل، شراب راورسول.
باريس وويل:
- زه خو شراب نه شم څکلی، نو اوس الفونس کارليچ پسې يوڅوک ولېږه چې هغه يې درسره وڅکي.
رستوف له سپکاوي نه په ډکه موسکا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ولېږه !ولېږه !نو دا وړستر ګې جرمن سره به...څنګه؟
باريس وويل:
-هغه خورا ښه،صادق او د ښه طبيعت خاوند دی.
رستوف يوځل بيا په ډېر ځير د باريس سترګو ته ځير شو او يو سوړ اسويلی يې وويست.بېرګ هم بېرته راستون شو ،د بوتل سر يې مات او دغه درې کسيزه مرکه توده او توده شوه.د ګارد دوو افسرانو ،رستوف ته د خپلې سفر برۍ او دا چې څنګه په روسيه کې، په پولند کې او له هغه نه بهر په نورو ټولو ځايو کې خلکو هغوی ته تود هرکلی وايه.هغوی د ټوکو ترڅنګ،د خپلو قوماندانانو د کړو وړو ،د مشر سردار او د هغه د سپېڅلو الي او ځيرکتيا نکلونه کول..
بېرګ،خپل پيپ ولګاوه،په دا سې حال کې چې د هغه لوګی يې کړی کړی مخ پورته لېږه،وويل:
رستوف،د خپلو نکلونو په منځ کې دلته رسېدلی وچې:
-ته يې تصور هم نه شې کولې چې د يرغل په وخت کې انسان څه يو عجيب او ليونی احساس لري-اندرې بالکونسکي چې باريس ورته سترګه پـه لارې و ،راننوت.د سردار اندرې دا خوښېدل چې د ځوانانو ملاتړ وي او پـه دې وياړېده چې کولای شي لـه هغو سره مرسته وکړي.هغه باريس ته هم چې لنډه موده مخکې يې خوښ شوی و ،ښه نظر لاره او تکل يې لره له هغه سره هم مرسته وکړي.
کوتوزوف،اندرې ته سپارښتنه کړې وه،چې ځينې اسناد وليعهد تـه ورسوي او پـه لاره کې يې پـه دې تمـه چې بـاريس بـه يـوازې وګوري،د هغـه کوټې تـه ورننوت.خو کله چې کوټې تـه ننوت د سورو پوځونو...دا کبرجن افسر يې چې په ځانستاينو او خپلو پوځي بريو لګيا و ،وليد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندرې ترسترې مشي نه وروسته باريس ته وموسېد ،خو رستف ته په کتو سره يې تندی تريو شو ،سرېې وښوراوه او په خواره ستومانۍ پر اوږدې څوکۍ کېناست.هغه په دې خواشيني و ،چې دغسې کسانو لکه رستوف سره مخامخ شوی دی.رستوف چې په دې خبره پوه شو ،خوابې بده شوه ،مگر اندرې يو پردی سړی و ،نوځکه يې د دې خبرې هېڅ پروا ونه ساتله...خو د دې ټولو خبرو سره سره وشرمېد ، تک سوراو چوپ شو. باريس د سردار اندرې نه ،په سترې قوماندانۍ کې دنويو اوتازو خبرونو پوښتنه وکړه او وې ويل کې امکان لري او له رازه وتلې خبره نه وي،دوی ته دې وواېي.

بالکونسکي داسې ښودله چې گواکې دهرچا ترمخې غږېدای نه شي،وويل:

-کېدای شي د پرمختگ امر وشي.

بېرگ له وخته په گټه اخيستو سره په خورا درناوي وپوښتل چې ايا دټوليو قوماندانانوته دهغودمعاش ددوه برابره کېدو ،آوازه رښتيا ده او کنه؟

سردار اندرې په خندا ځواب ورکړ چې دی هومره لوی منصب نه لري چې په دغو له رازونو نه ډکو پرېکړوخبر وي.بېرگ کړس کړس وخندل.

سردار اندرې،باريس ته مخ ورواړاوه او وې ويل:

-ستاسو په اړه به لږ وروسته وغږېږو. بيا يې رستوف ته وکتل او زياته يې کړه:

-سباته به تر پريټه وروسته ماته راشئ،هرڅه مې چې له لاسه وشي،وبه يې کړم.

ترهغه وروسته يې شا وخواته ځير شو ،پرته له هغه چې درستوف

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم وزمه بې پروايي. ته چې په قهر بدله شوې وه پام وساتي، وويل:
-فکر کوم تاسو د شونګرابينسکي د جګړو په اړه غږېدئ، تاسو هم په هغو جګړو کې ګډون کړی و، که څنګه؟
رستوف له ملنډو نه په ډکه ژبه چې ګواکې هغه يې کوله اندرې خپه کړي، وويل:
-خود مې ګډون درلود.
بالکونسکي د سواره پوځيې له قهره ډک حالت ته پام شو، ډېر خندني ترنظره ورغی او له سپکاوي نه په ډکه موسکا يې وويل:
-د دې جګړو په اړه خورا ډېرې کيسې کېږي. رستوف چې له غضب نه ډکې سترګې يې باريس او بالکونسکي ته وراړولې وې، په ډېر لوړ او قهرجن آواز يې وويل:
-هوکې کيسې !کيسې خورا ډېرې دي. خو زموږ کيسې د هغه چا له خولې دي چې د دښمن تر اورلاندې پاتې شوي دي، ربښتياني دي، نه د هغو نازولو له خولې نه چې د جبهو نه لرې په قوماندانيو کې ناست دي، رتبې، نښانونه او مډالونه اخلي.
سردار اندرې په ډېره خوښۍ او موسکا وويل:
-البته ماهم د هغو په ډله کې شمېږې.
هغه کرکه او خوابدي چې د رستوف په زړه کې د دغه افسر په وړاندې ابشدله، اوس د هغه د ارامۍ ترليدلو وروسته له درناوي سره ګډه بدله، هغه وويل:
-زه ستاسو په اړه نه غږېږم، تاسو نه پېژنم او د زړه له کومې وايم چې ستاسو د پېژند ګلوۍ لېوال هم نه يم. زه په ټوليز ډول د قوماندانۍ د افسرانو په اړه غږېږم.
سردار اندرې چې د ارامۍ د واک شرنګهاري يې په آواز کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربدل کېده، دهغه خبرې پربکړې او وې ویل:

-اوس نو غوږ شه.تاسو غواړئ ماته سپکاوي وکړئ،غواړم ووایم که تاسو ځان ته درناوي ونه کړئ،دا هومره ګرانه خبره نه ده.خو زه داوایم چې تاسو ددې لپاره نه ښه ځای او نه ښه وخت ټاکلی دی.په راتلونکو څو ورځو کې باید ما او تاسو تر دې نه په یوبل لوی او خورا زغرد دوئل کې ګډون وکړو او ددې ترڅنګ دروبتڅکوي چې ځان ستاسو پخواني اشنا بولي په دې کې ملامت نه دی چې زما څېره مو تر سترګو ښه نه برېښي او زه یې درپېژندلی نه یم.

او بیا یې زیاته کړه:

- خو را به شو دې ته چې،نه مې ستا کړه ځانته سپکاوی ګڼلی دی او نه ماخپله تاسو ته کوم سپکاوی کړی دی،خو دیوچا په توګه چې څو کاله تر تاسو نه مشر یم، غواړم تاسو ته ووایم چې په دې خبرو پسې مه ګرځئ،هغه هېره کړئ او بیا یې باریس ته مخ ورواړاوه او وې ویل:

-ښه !دروبتڅوکیه !نو دجمعې په ورځ،تر پرېټه وروسته درته سترګه په لاره یم.بیا یې دواړو ته درناوي وکړ او له کوټې نه ووت.

رستوف ته هغه ځواب چې هغه ته یې ویلای وای،یوازې هغه وخت وریاد شو چې،سردار اندرې وتلی و او له همدې خبرې نه چې دغه ځواب یې هغه ته ویلی نه و ،لاپسې تک شین شو.سمدلاسه یې سپارښتنه وکړه چې آس یې راوستل شي اوله باریس سره تر یوې وچې خدای په امانۍ نه وروسته خپل کورته لاړ.په ټوله لاره کې دغه خیال ډېره زوراه چې ایا:

-سبا سترې قوماندانۍ ته لاړ شي او دغه پر ځان مین یاور ته د دوئل بلنه ورکړي او یا په رښتیا دغه پېښه هېره کړي؟

کله به یې له ډېرې کرکې،دهغه ډار له لذت نه خوند اخیست چې دده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تو ما نچې دو ېړې نه دغه کمکی، خوار خو کبرجن انسان رېږدي. کلـه بـه يـې بيـا پـه ډېـرې حيرانتيـا دا احسا سـوله چـې د هغـه پـه ټولـو آشنايانوکې داسې څوک نه شته چې د دغه ناآشنا ياور په شان، د ده زړه دهغه دملګرتيا او دوستۍ غوښتونکی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

د باریس او رستوف ترکتنې یوه ورځ وروسته، له روسیې نه د نویو رارسېدلو او هغو قواوو په ګډون چې له کوتوزوف سره له جګړې نه راستانه شوې وې، د روسیې او اتریش د پوځونو ګډ پرېټ جوړ شو. د روسیې ټولواک له خپل ولیعهد خارووېچ او د اتریش ټولواک د ارڅګیرخوګ په ملګرتیا یو ځای د خپل ګډ اتیا زریزه پوځ د پرېټ ننداره کوله.

سرتېري، په خورا پاکۍ او پاکو جامولـه سپیدو نه خوځېدلي او د مشق په ډګر کې، د پرېټ د برندې په وړاندې، هرې ډلې خپل ټاکل شوي ځایونه نیول. د زرګونو سرتېرو ګامونو او زرګونو جنډه لرونکو نیزو او ازونه په خورا هما اهنګۍ په هوا کې انګازې کولې. د افسر په یوه غږ به دریش او یا کوم خواته تاو شول او په ځانګړو واټنونو کې به سره ودرېدل او بله خوا به نور پلي، په نورو خو لانبکلو شنو او سرو جامو کې، او یا سواره، په برګو، تورو یا ژیړو آسوو سپاره چې موزیک یې د تګ ملګرتیاکوله خوځېدل. د اسونو د سمونو هما اهنګوالي او د تورو شرنګهاري اوربدل کېده. بلې خواته د ځلېدونکو توپونو کتارونه، چې د باروت بوي ترې راته اورېدل کېده، پرخپلو درنو ارابو بارو، له خوځېدا نه یې ټکانونه خوړل او کړپهاري یې اورېدل کېده. دا توپونه د پلو او سورو ترمنځ، تر تېرېدو وروسته هغه ځایونو ته چې د درېدو لپاره ټاکل شوي وو، درېدل. نه یوازې ځورب او ډنګر جنرالان، له رسمي جامو سره چې ملاوې یې په ملاوستو کې تړلې وې... نښانونه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مډالونه پر تتر، بلکې غوړځني، ښکلې جامې په غاړه افسران، چې ږېرې يې پاکې وهلې وې، سپېڅلې وسلې، چمتو شوي آسونه چې له لرې نه ځلېدل... په لنډه توګه ټولو داسې انګېرله چې کومه ستره، پرتمينه پېښه تر مخې ده او ټول له سرداره تر سرتېره پورې ځان ددې پرتم يوه برخه بلله....

له هڅوډ کې منډې چې له سهاره پيل شوې وې، تر لسو بجو پورې هرڅه سم شوي او بېلابېلې ډلې د پربټ په ډګر کې کتار شوې وې. ټول پوځ په درې کتارونو کې دربدلی وو. تر هرڅه دمخه سواره ولاړ وو، بيا توپچي او تر هغه وروسته پلي پوځونه کتار شوي وو....

د راغلل، راغلل ! شر وشور په خورا تلوسې او ګبنی لکه باد په ګڼو ځنګلونو کې په ټول پوځ کې انګازې جوړې کړې....

د الموتس له پلوه، يوه ډله سواره چې مخکې راروان وو، راښکاره شول. که څه هم په دې شېبه کې باد نه چلېده، خو يوه نرمه وږمه پر پوځ تېره او پر نيزوغوټه شوې جنډې او لوړ شوي علمونه يې وریپول. تصور کېده چې دا دهغه سرتېرو دخوښۍ او خوشالۍ څپې دي چې ښار ته رانېږدې کېدونکې دي. ديوه قوماندان غږ انګازه جوړه کړه:

-تيار سۍ !او بيا دغه غږ لکه په چرګ بانګ کې دچرګ آذان لرې لرې د پربټ په ډګرکې پورته شو ،خو ترهغه وروسته يوه چوپه چوپيا خوره شوه.

په دغه مرګنۍ چوپتياکې دآسونو دسمونو غږ اورېدل کېده. ټولواکان دتيارشوي پوځ يوه اړخ ته رارسېدلي وو او دسواره پوځ دلومړي کنډک دموزيک سندريز اواز چې عمومي مارش يې غږاوه، په هوا کې انګازه جوړه کړه. داسې برېښېده چې دا غږ دموزيک غږ نه بلکې دټول پوځ غږ وچې، دټولواکانو له رانېږدې کېدو نه مست

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی او په طبیعي ډول سندریز شوی و. د مارش د سندریز غږ په منځ کې د ځوان ټولواک آواز چې له ورایه پېژندل کېده، پوځ ته هرکلی وو ایه او د ژوند، ژوند غږېږې وکړ. لومړي کنډک په یو آواز غږ وکړ:

-هورا!

او د هورا غږ داسې کنګونکی، پرله پسې او سندریز او له خوښۍ نه ډک و، چې خپله پوځیان د هغه له ګڼوالي او پرتم نه په وحشت کې شول.

رستوف چې د کوتوزف د پوځ په لومړنیو کرښو کې، چې ټولواک هم تر هرڅه د مخه هلته ورغلی و، ولاړ و. د هغه په زړه کې هم هماغه احساس تلوسه کوله چې د دې پوځ د هر غړي زړه یې توخناوه. دا احساس د ځان هېرول، د ویاړونو پاربدل او له هغه چاسره بې پایه مینه وه، چې د غه ستر او له خونده ډک احساس یې په دوی کې راپارولی و.

هغه داسې انګېرله چې د دغه سړي یوه خبره د دې لپاره بس ده چې د و ګړو دغه بې پایه سمندر او له هغې ډلې نه دی چې په دغه سمندر کې یو څاڅکی دی، ځان اور او اوبه ته واچوي، ویني تویې کړي، ځان د مرګ منګولو او یا د مېړانې او اتلولۍ غېږ ته وسپاري. نو له همدې کبله، ده نه شو کولای، د دغه رارسېدونکې کلمې تلوسه کې نه شي او د هغه په مینه ناک اور کې لمبه لمبه نه شي.

له هرې خوا نه د خوښۍ انګازې پورته وې:

-هورا! هورا!

کنډکونو په خپل مارش سره یو په بل پسې د ټولواک انو د رارسېدو هرکلی کاوه او بیا د هورا د شر و شور، د مارش او بیا هورا، هورا انګازې، چې پرله پسې یې قوت اخیسته، په یو کنګونکي او از بدلېدل.

هر کنډک د ټولواک تر ورسېدو پورې، یوې خاموشۍ د ښتې ته ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ،خو همدا چې تولواک به ور ورسېد ،ناڅاپه ژوندي کېده او له شور ومستۍ نه لکه د سیلاب څپې په خوځېدا راته....

ځوان ښکلی تولواک،الکساندر،د سواره پوځ په ښکلو جامو کې،دري کونجه خولۍ په سر،په ورین تندي،په زغرد ،خو نه لوړ غږ،د تولو پام ځان ته ور اړولی و.

رستوف،د موزیک ډلې ته نېږدې ولاړ او په خپل تند غلچک یې تولواک له لرې و پېژاند ،د هغه حضور پلو ته ور وړاندې شو او په پرله پسې یې ورته کتل.کله چې رستوف د شلو ګامو په واټن تولواک ته نېږدې شو ،هغه په ښه توګه د هغه ځوانه او ښکلې څېره، د هغې له تولو ښو سره ولیده.په زړه کې یې د مینې او لېوالتیا داور داسې شغلو شغلې و وهلې چې تر هغه وخته پورې یې هېڅکله احساس کړې نه وې.د تولواک هرڅه،د هغه د څېرې تر تولو کمکې نښې او غږي او هره خوځېدا ، تولو د ښکلا او پرتم ځرګندونه کوله.

تولواک د پاولګراد دغونډ په وړاندې ودرېد او په فرانسوي ژبه یې داتریش تولواک ته څه وویل او وموسېد.

رستوف د تولواک د دې موسکا په لیدو ،بې واکه وغوړېده او له تولواک سره یې د مینې لمبې په زړه لا راخورې شوې.هیله یې لرله چې هرڅنګه کېږي،باید خپله دا مینه هغه ته ځرګنده کړي،خو په دې پوهېده چې دا یوه ناشونې خبره ده،نو له دې کبله یې غوښتل چې له غمه وژاړي.تولواک دغونډ قوماندان ورو غوښت او یو څو خبرې یې ورسره وکړې.

رستوف په زړه کې ویل:

-اې زما ربه !که هغه له ما سره غږېدلای وای، له خوښۍ نه به مې سا وتلې وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولواک افسرانو ته وویل:

-ټولو ښاغلو !(رستوف ته د هغه هره خبره لکه آسماني غږ داسې برېښېده) له تاسو نه دزړه له کومې مننه کوم.

رستوف که کولای شوای، دا به ورته دویاړ خبره وای چې ځان یې له خپل ځار نه ځار کړای وای.

ټولواک زیاته کړه:

-تاسو پخوا دګیورګیوفسکې دعلمونود ګټلو ویاړ ګټلی دی او اوس هم د همدا سې یوې ویاړنې ،ویاړېدو ته چمتو یاست.

رستوف تصور کاوه:

-ځان به ورنه ځار کړم،ځان به ترې قربان کړم.

ټولواک بیا څه وویل چې رستوف پرې پوه نه شو ،خو سرتېرو داسې هورا وویسته چې تا به ویل اوس به یې ستونی څېرې شي.

ټولواک څو شېبې د سورو په وړاندې په شک او تردېد کې پاتې شو.

رستوف په زړه کې وویل:

-دا څنګه کېدای شي شک ولري،خو وروسته یې همدا شک دهغه دنورو چارو په شان،تر نظر پرتمین اوغوره وبرېښېد.

دټولواک دشک شېبې زیاتې اوږدې نه شوې.دهغه وخت له دود سره ،په ښکلو چرمي ساقدارو ،اوږدو ټونګه لرونکو بوټو کې یې خپلې پتې پښې، دژېړبخنی آسپې له خېټې سره چې دی پرې سپور و ،وسولولې او په سپینو دستکشو کې مروړلې لاسونو یې، دآس پرېښول شوی جلو ځان خواته راټول کړ او وخوځېد.دهغه دیاورانو بې نظمه سیلاو هم هغه پسې روان شو.ټولواک او له هغه سره مل هملاري کرار کرار لرې کېدل،دنورو غونډونو مخې ته درېدل اوپه پای کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره لرې شول چې د هغه د خولې د سپينې لوړې ننبې نه پرته چې د هغه د ګڼو ياورانو او د اتريش د ټولواک د سرونو د پاسه چې دی يې بدرګه کاوه، بل څه نه ليدل کېدل.

د ټولواک د ياورانو په ډله کې، رستوف ته بالکونسکي هم وريا د شو، چې خورا تنبل او شواړ پر آس ناست دی. هغه ته د دوی پرونۍ ناندرۍ وريادې شوې او دا فکرېې وکړ چې هغه سيالۍ ته راوبولي که څنګه؟ اوس يې په زړه کې ويل:

-دا ښه کار نه دی. هغه له ځانه دا پوښتنې کولې:

-ايا دا ښه کار دی چې په دې وخت کې دی د دې په اړه فکر وکړي؟ او يا په دې اړه وغږېږي؟

په د غه وخت کې چې د غه شان پاک احساسات، مينه او سرښندنه د ټولو په زړونو کې راتوخنېدلي دي، دا وړې او بې ځايه خبرې او يو له بل نه خپتيان هيڅ معني نه لري، په دې شېبه کې ټول راته ګران او زه ټول ښنمه.

کله چې ټولواک ټول غونډونه وليدل، پربېټ پيل شو او رستوف په خپل عربې آس چې نوی يې له دنيسوف نه اخيستی و، په بې شان يکه تازۍ نورو سورو پسې روان و، هغه د ټولواک تر سترګو ځانګړې نندا ره درلوده.

رستوف چې يو بې ساري آس ځغلونکی و، مخکې له هغه چې د پربېټ په ځانګړي ځای کې د خپل دربډو ځای ته ورسېږي، دوه وار يې خپل آس، په خپلو ځانګړو ټونګه لرونکو بوټو په خېټه وواهه، هغه يې چټکې او نڅا ډوله ځغاستې ته ولمساوه. آس چې شنېده، له خولې نه يې ځګونه بادېدل، غاړه يې هسکه غږوله، اوربوزيې شاه ته کشاوه، پښې يې يو په بل پسې په داسې ښکلا او نازکۍ هسکولې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګواکې په څمکه نه لګېږي او آس په آواره په هوا الوزي. دا سې برېښېده چې دې څاروي هم د ټولواک تند غلچک احساس کړی او په نخا د هغه له مخې تېرېده.

خپله رستوف هم ورنونه شاته خم کړي او خپته يې د ننه ويستلې وه، دا سې چې تصور کېده له آس سره يو شوی دی، په تريو تندي، لېونۍ وزمه څېرې او خورا بد مستۍ او د دنيسوف په وينا د جوړ شيطان په شان د ټولواک له مخې تېر شو.

ټولواک غږ وکړ:

-افرين دې وي، د پاولوګراد غونډ !

رستوف، په زړه کې ويل:

-لويه خدايه !څه به شوي وای چې دا سې راته ويل شوي وای چې ځان اور ته واچوه.

همدا چې پرېټ پای ته ورسېد، له روسيې نه تازه رارسېدل افسران او د کوتوزف پوځ ډله ډله ټوليدل او د هغو جرګې مرکې ټولې د فوق العاده ترفيعاتو، نښانونو او مډالونو په اړه وې....

خوله هرڅه زياتې خبرې د ټولواک الکساندر په اړه وې، ټولو د هغه کړه وړه او يا خبرې اترې تکرارولې او هغه يې د زړه له کومې ستايلې.

ټولو يوه هيله لرله او هغه دا چې د ټولواک تر لارښوونې لاندې ژر ترژره دوی ته پر دښمن د يرغل او اوربل امر ورکړل شي. تر پرېټه وروسته، رستوف او نورو زياتو افسرانو دا سې انګېرله، که ټولواک قومانده واخلي، دښمن چې هرڅوک وي دوی به هغه ماتوي.

تر دې پرېټه وروسته ټول په بري ډاډمن وو او په دې يې باور درلود چې دوه ګټونکې جګړې يې ترمخې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

تر پریتهه یوه ورځ وروسته، باریس خپلې تر ټولو ښکلې جامې واغوستې او په داسې حال کې چې د هغه ملګری بېرګ هغه ته د زړه له کومې د بري هیله کوله، هغه یې د المتوس په لور په دې هیله بدرګه کړچې له بالکونسکي سره وګوري، د هغه له خوا خوږې ګټه واخلي، ځانته کوم منصب، په تېره بیا یاوري، چې دده لپاره په پوځ کې تر ټولو نه خورا ښه او درونږ کار برېښېده، پیدا کړي.

هغه په زړه کې ویل:

-دا به درستوف لپاره چې پلارېې هر وارلس ګونه زره روبله ورته رالېږي، خورا آسانه وي چې ووایي، هېڅ اته غاړه نه ږدي، د هېڅ چامزدوري نه کوي او همداسې کبرجن وګرځي.زه چې یو خوار او پرته له خپلې ککري بل څه او څوک نه لرم، باید د سبا او بل سبا فکر هم وکړم، خپله راتلونکې جوړه کړم او له هرې شېبې او بخت نه ګټه واخلم.

هغه ونه شو کولای په هغه ورځ په الموتس کې سردار اندرې پیدا کړي، خو د ښار په لیدو، چې لویه قوماندانې هلته استوګنه شوې وه، ټول سیاسي استازي او دوه ټولواکان، سره له خپلو ملګرو درباریانو، خپلوانو او بدرګه کوونکونه هلته مېشت شوي وو، په دې کې دا تلوسه لاپسې لمسوله چې دغې ډله ته نږدې شي.

هغه هېڅوک نه پېژندل، که څه هم د ګارد ښکلې او ښایسته دریشي یې په ځان وه، خو دغو لوړپوړو درباري پوځیانو، چې ځلېدونکې نښانونه او مډالونه یې پر ټټرونو او جګې خولۍ یې پر سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، په خورا پرتمينو ګاډيو کې د ښار په واټونو کې ښکته پورته کېدل، ده ته چې د ګارډ يو خوار افسر و او هغو ته يې هېڅ څه ورته نه و، چور پام نه کاوه او يا يې نه غوښتل پام وکړي.د کوتوزف په قوماندانۍ کې چې ده د بالکونسکي لټونه کوله، ټولو ياورانو او چوپړانو په داسې يوه سترګه ده کتل چې ګواکې غوښتل ده ته وواييې چې دده په شان افسران دلته خورا بې شمېره ښکته پورته سرګردانه ګرځي او دوی يې له ليدو نه ستړي شوي دي.دديې ټولو خبرو سره سره ،بله ورځ چې د مياشتې پنځلسمه وه ،ترغرمې وروسته،بيا دالموتس خواته ورغی او هغې ودانۍ ته چې کوتوزف په کې مېشت و ،ورننوت او دبالکونسکي پوښتنه يې وکړه.سردار اندرې په کور کې و.باريس يوه لوی تالارته بدرګه شو.شايد پخوا په سوله ايز وخت کې به دغه دنڅا تالار و ،خو اوس په کې پنځه کټونه ،څو څوکۍ او ميزونه او يوه پيانو ايښې وو.

يو ياور چې پارسي اوږد کميس يې په غاړه ،دروازې ته نږدې يو ميزته ناست او په ليکلو لګيا و.

بل تن،يو سور رنګه څورب افسر چې هماغه نيوفيځکي و ،لاسونه يې تر سر لاندې و ،پر کټ غځېدلی او څنګ ته ناست افسر ته يې څه ويل او خندل يې.

دريم د پيانو شاته ناست و او ويانا نومې نغمه يې غږوله،څلورم پر پيانو ورپروت و او کومه سندرې يې تر شونډو لاندې ويله.

بالکونسکې، په کوټه کې نه و ،په کوټه کې له ناستو او ولاړو نه هېڅچا دباريس په ليدو ،هغه ته پام ونه کړ.هغه چې په ليکنه لګيا و ، باريس له هغه نه دبالکونسکي پوښتنه وکړه،خو هغه په تريو تندي ورته وکتل او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-بالکونسکي د کشف افسر دی، که څوک غواړي هغه وويني، له کيني خوا نه دې، د هرکليو تالار ته لاړ شي.

باريس له هغه نه مننه وکړه او د هرکلو تالار ته ورغی. په تالار کې لس تنه افسران او جنرالان سترګه په لاره وو.

کله چې باريس تالار ته ورننوت... سردار اندرې هغه ته ورننېږدې شو، هغه يې له مړوند نه ونيو او وې ويل:

-ډېر خوابدی يم چې پرون موونه شو کولای ما پيدا کړئ. پرون مې ټوله ورځ له هغو جرمنيانو سره ورکه شوه. وايروتيرم، ته تللي وو، مورچلونه مو کتل. د د جرمنيانو ځيرتيا او دقت خو پای نه لري...

سردار اندرې وموسېد... او وې ويل:

-ښه ګرانه! تر اوسه هم لا غواړئ چې ياور شئ؟ هوکې ما په دې اړه پوره فکر کړی دی.

باريس بې له هغه چې په دې پوه شي، ولې سور شوی دی، وويل:

-هوکې! غوښتل مې له ستر قوماندان نه هيله وکړم... تا به ويل چې ننواتې کوي:

-تاسو پوهېږئ چې د شهزاده کوراګين له خوا زما په اړه يو سپارښتز ليک ورته لېږل شوی دی او زما د غوښتنې دليل هم دا دی چې ډار ېږم زموږ ګارد به جګړې ته لاړ نه شي.

سردار اندرې وويل:

-ډېر ښه! ډېر ښه! بيا به په دې هکله وغږېږو، يوازې اجازه راکړئ چې د دغه ښاغلي په هکله ستر قوماندان ته خبر ورکړم، بيا به ما او تاسره ګورو.

په هغه شېبه کې چې سردار اندرې، د دغه سورمخي جنرال په اړه ستر قوماندان ته ورننوت... داسې بدبد يې باريس ته چې له اندرې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دده د خبرو خنډ شوی و ، کتل، چې هغه وېرې پسې واخیست او له جنرال نه یې مخ واړاوه او تلو سه یې لرله چې اندرې د ستر قوماندان له دفتر نه راستون شي.

کله چې هغه له سردار اندرې سره هغه ستر تالار ته چې پیانو په کې اېښې وه، ورستانه شول، سردار وویل:

-ګوره ګرانه !ما ستا په اړه ډېر فکر وکړ، هېڅ په کار نه ده چې ته ستر قوماندان وګورې.هغه به تا ته کوټه خوږې خبرې وکړي، غرمنۍ ته به دې ورو بولي(باریس په زړه کې وویل...چې دا خو والله که بده خبره وي) خو دا ټول به هغه څه ته چې ته یې غواړي هېڅ ګټه ونه کړي.ډېر ژر به دا یاوران او دا دامرظابطان دومره ډېر شي، چې له هغو نه به یو جلا کنډک جوړ شي.ما او تا به یو بل کار وکړو:

- زه یو ډېر ښه ملګری لرم، هغه جنرال او د ټولواک یاور دی.هغه خورا ښه سړی او هغه شهزاده دولګه روکوف، نومېږي.ته به خبر نه وي، خو خبره داده چې اوس کوتوزوف، د هغه قوماندانۍ او موږ یو هم کوم اغېز او واک نه لرو ، اوس ټول کار د ټولواک ترخارنې لاندې ترسره کېږي، نو له دې کبله زه اوس دولګه روکوف ته ورځم ، ما ستا په اړه له هغه سره خبرې کړې وې.وبه ګورم چې هغه کولای شي تا له ځانسره وګوماري او کنه؟ او یا هم په پاسنیو پوړو کې تا ته کوم ښه ځای پیدا کړي...

هغه په خورا ورین تندي د باریس هیله ومنله او دواړه په ګډه د شهزاده دولګه روکوف لیدو ته ورغلل.

ماخوستن وچې دواړه د اولمتوس مانۍ ته چې هلته دواړه ټولواکان او له هغه سره مل ملګري استوګن وو ، ورورسېدل.

داهماغه ورځ وه چې د اتریش د جګړې جرګې د دواړو ټولواکانو تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې د خپلو ټولو غړو په ګډون غونډه کړې وه. په دې جرګې کې د دوو زړو سردارانو کوتوزوف او شهزاده شفارڅینبېرګ، د خوښې برخلاف پرېکړه شوې وه چې د مګړې يرغل پيل او د بناپارت پر پوځونه بريد وشي.

د جګړې جرګه متې پای ته رسېلې وه چې سردار اندرې او باريس د د دولګه رړکرف ليدو ته ماڼۍ ته راورسېدل. د عمومي قوماندانۍ ټول غړي د دغې جرګې د ځواني ډلې، د هغې ورځې له بري نه په مستۍ کې ډوب وو... پياوړي او د ناپليون له پوځونو نه غوره پوځونه ټول په پوځای کې راکوټه شوي وو، سرتېري د دوو ټولواکانو د حضور له امله خورا زړور او له ولولو ډک وو او د يرغل هيله يې لرله. اتريشي جنرال، وای روتر، چې د جګړې قوماندانې يې ترلاسه کړې وه، د عملياتو له ستراتيژيکو شرايطو او آن تر خورا وړوو ځانګړتياو سره آشنا شوي و... داسې برېښېده چې ناپليون د خپلې کمزورۍ او ستومانۍ له امله د هېڅ ډول کړو تکل نه لاره.

دولګاروکوف، چې د سملاسي يرغل له خورا سختو پلويانو نه و، همدا شېبه له جرګې نه راستون شوی و، هغه ستړی، ستومانه خو د بري په ميو او غرور مست و. سردار اندرې خپل ځوان ملګری هغه ته ورو پېژاند، دولګاروکوف هم د هغه لاس په مينه ښه کلک کېښکود، خو هېڅ يې و نه ويل. داسې برېښېده، هغه نه شي کولای له هغو انديښنو نه ځان وژغوري چې د دغې جرګې نه وروسته دی ورسره لاس وګريوان و، هغه په فرانسوي ژبه سردار اندرې ته وويل:

- پوهېږئ ګرانه! څومره ګرانه جګړه وه، يو ازداني هيله مې داده چې د دې جګړې له پرېکړې نه مخکې راتلونکې جګړه هم داسې وګټو لکه دغه جګړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترهغه وروسته يې، په توده او پرې پرې ژبه وويل:
-غواړم وو ايم ګرانه !زه بايد د اتريشيانو په تېره بيا د وای روتر، په وړاندې خپله ګناه و منم. پوهېږئ هغوی په څه ځيرتيا، په څه هراړخيزه توګه، د سيمې او سارا په پېژندنه کې د هغو پوهه، د ټولو امکاناتو، د ټولو شرايطو په پوهېدنه او وړو وړو جزئياتو ته په پام ساتنه او شننه کې څومره لوی لاس لرې. هو کې ګرانه !ټول او سني شرايط زموږ په ګټه دي. د هېڅ شي په وړاندې بايد مخالفت ونه شي. پوهېږئ اتريشي ځيرکتيا او روسي مېړانه سره يوځای شوي دي، نور نو څه غواړئ؟
بالکونسکي وويل:
-نو ديرغل لپاره وروستۍ پرېکړه شوې ده؟
دولګه روکوف وويل:
پوهېږئ، ګرانه !زه داسې تصور کوم چې بناپارت چور واک له لاسه ورکړی دی. هغه وموسېد او زياته يې کړه:
-تاسو پوهېږئ ګرانه !چې ټولو اک ته د هغه له خوا نه يو ليک رارسېدلی دی؟
بالوکونسکي وويل:
-عجبه ده، نو وايي، هغه څه ليکلي دي؟
-څه کولای شي وليکي، اپلتې !هسې غواړي موږ بې ځايه بوخت کړي او وخت وګټي، تاسو ته غواړم وو ايم، هغه اوس زموږ په ولکه کې دي، په دې پوهېږي، رښتيا وايم.
له دې خبرې سره سم يې په بې پروايۍ وخندل او وې ويل:
-خو د خندا وړ خو لا داده چې هېڅچا نه شو کولای هغه ته په يوه نامه هم ځواب وليکي، ټولو اک خو لا څه کوي، چې اوس څوک نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوارې هغه آن د قونسل په نامه هم ونوموي.زه تصور کوم چې هغه ته باید د جنرال بناپارت په نامه لیک ولیکل شي.

بالکونسکي وویل:

- خو هغه د ټولواک په نامه نه منل او بیا هغه د جنرال په نامه یادول د اچور جلا جلا خبرې دي.

دولګه روکوف وخندل او تریوې موسکا نه وروسته یې په چټکۍ وویل:

-ټوله خبره په همدې کې ده ،ببلیبین خو پېژني،خورا ځیرک او هوښیار سړی دی،هغه وړاندیز کړی دی چې ،هغه ته باید د فرانسې د تاج او تخت د تالانګر او د بشر د دښمن په نامه لیک ولیکل شي.

دولګه روکوف،دا وویل او په کړس کړس یې وخندل.

بالکونسکي وویل:

-او همدا ؟

-که له ټوکو تېر شو ،ببلیبین دلیک لپاره خورا ښه سرلیک پیدا کړی دی، هغه نه یوازې ټوکمار بلکې خورا ځیرک هم دی.

-څه سرلیک ؟

شهزاده دولګه روکوف په زغرده خو په ډاډ سره ځواب ورکړ:

-هېڅ،د فرانسې د حکومت مشر ،د آوارۍ خورا ښه لاره ده،څنګه همداسې نه ده؟

بالکونسکي وویل:

-ډېر ښه دی،خو د بناپارت به هغه خوښ نه شي.

-نه،هېڅکله نه !زما ورور هغه ښه پېژني.هغه په وار وار سره د فرانسې له اوسني ټولواک سره په پاریس کې ډوډۍ خوړلې ده.هغه ماته ویل چې تر اوسه پورې یې تر هغه نه ځیرک او دوکه مار دیپلومات

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دی لیدلی. پوهېږئ، هغه فرانسوي ځیرکتیا او ایتالوی هنرمندي دواړه لري...

بالکونسکي وویل:

- ښه شهزاده زه د دغه ځوان د کار لپاره تا سو ته راغلی یم.

خو سردار اندرې لا خپله خبره پای ته نه وه رسولې چې ،یو یاور کوټې ته راننوت او شهزاده دولګه روکوف یې د ټولواک حضور ته وباله.

دولګه روکوف، په تلوار پاڅېد ،د سردار اندرې او باریس لاسونه یې کېښکودل او وې ویل:

-آه !څه بد کار وشو. پوهېږئ، هر هغه څه مې چې له لاسه وشي، په خورا خوښۍ به یې ستا او د دې ښکلي ځوان لپاره ترسره کړم او یو ځل بیا یې په خورا خوا خوږۍ او لېوالتیا د باریس لاس کېښکود او زیاته یې کړه:

-خو ګورئ؟که...تر بیا لیدو

باریس په هغه شپه کې د واک له لوړپوړ چارواکو سره د دومره نېږدې والي نه سختې ګټې اخیستې و. هغه دلته ځان له هغه خوځوونکي قوت سره یو ځای لیده چې د پرګنو د دې سترو ځپو چې دي یې په خپل غونډ کې د هغو یو وړوکی څاڅکی، د نه پام وړ او ایل شوې برخه ده ،لاربښوونه کوي. هغوی دولګه روکوف، پسې وخوځېدل او یو ټیټ ونی سړی یې ولید (چې د ټولواک له هماغې کوټې نه چې دولګه روکوف ،ورننوتلی و ،راووت). د هغه ولسي جامې په ځان وې، له څېرې یې هوښیاري بربښېده ،لاندنۍ ژامه یې د اسې تونده وړاندې راوتلې وه، خو بې له هغه چې څېره یې بدرنګه کړي، هغه ته یې ځیرکتیا ښښله. د غه ټیټ ویني سړي دولګه روکوف ته د اسې سر وښوراوه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګواکې نېږدې اندېوال يې دی، وروسته يې په ساړه غلچک سردار اندرې ته وکتل، مخامخ وړاندې ورغی، داسې برېښېده چې هغه دې ته سترګه په لاره و، چې سردار اندرې هغه ته درناوی وکړي او ورته سر ښکته کړي. سردار اندرې، نه دا وکړه او نه هغه، نو د هغه ولسي سړي پرڅېرې بې ساري خوابدی او قهر راخواره شول، له سردار نه يې مخ واړاوه، ځان يې کوږ کړ او د هغه له څنګه تېر شو.

باريس وپوښتل:

-دا څوک و؟

- دا د هېواد يو لوړ پوړی ؟پېژندل شوی چارواکی دی، چې زه سخته کرکه ترې لرم، دا د بهرنيو چارو وزير دی، شهزاده آدم چارتوريژيسکي، دی.

کله چې هغوی له ماڼۍ نه وتل، بالکونسکي هغه اسويلي چې ګوګل کې نه شو، پټولی، له ګوګل را وويستل او وې ويل:

-دا هغه کسان دي چې...د ولس برخليک ټاکي.

بله ورځ د روس-اتريش ګډ پوځ يرغل پيل کړ او باريس د استرليځ، تر جګړې پورې ونه شو کولای، نه بالکونسکي ته ورشي، نه دولګه روکوف ووينې او لا د څه نورې مودې لپاره د ايزماعيل په غونډ کې پاتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

د میاشتې د شپاړلسمې په سپېدو کې، د دنیسوف سواره چې نیکولای رستوف هم په هغو کې خدمت کاوه او د شهزاده باګراتیون په غونډ پورې یې اړه لرله، د دې لپاره له خپل ځایه وخوځېدل چې جګړې ته ورګډ شي، خو د یو ورست لارې له وهلو وروسته، تر هغو نه شا قوتونو ته سپارښتنه راورسېده چې د لویې لارې په خوا کې تم شي. رستوف، د سورو قزاقانو لومړي او دویمې ډلې، بیا یې پلې کنډکونه، توپچي، تر هغو نه وروسته د باګراتیون جنرالان او جنرال دولګه روکوف او د هغه مل یاوران ولیدل چې د دوی تر څنګه تېر شول. ټول هغه ویره چې لومړي او د جګړې نه مخکې د نیکولای پرزړه خوره وه، د هغه د زړه ګرد سره هځې چې پر دغې وېرې د لاسبرېدو لپاره راخوټېدلې او د زړورتیا ټول هغه خیالونه چې د یوه زړورسواره په توګه ده باید په جګړه کې ښودلي وای، هسې په هوا لاړل. د هغه ټول سواره د جبهې شا ته د زیرمیزو قوتونو په توګه پاتې شوي وو او نیکولای رستوف هغه ورځ په غمونو کې ډوبه تېره کړه. لا نهه بجې نه وې، چې د جبهې له لومړیو کرښو نه د ډزو او ((هورا)) د چغو او سورو د شروشور غږ واورېدل شو. ده ولیدل چې ټپیان ګاډیو ته پورته کول کېدل (د هغو شمېر خورا لږ وو) خو په پای کې ښکارېدل چې د فرانسویانو یوه ستره ډله د سلګونو قزاقو په منځ کې ورګډه بېږي. داسې برېښېده چې جګړه پای ته رسېدلې، هغه هومره اوږده او درنه نه وه، خو راستنو شویو سرتېرو د بې ساري بري، د ویشار پرښار د ولکې او د یوه بشپړ فرانسوي ټولي د اسېرېدو خبرې کولې. هغه ورځ آسمان تک شین

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ،د پرونۍ شپې ترمرګنیو سرو نه وروسته،لمر ځلېده او دمنې دیوې لمریزه ورځې خوښي له بري سره غاړه غړۍ شوي وو.دا خبر نه یوازې دجګړې دګډونکوونکو له خبرو اترو بلکې د سرتېر،افسرانو ، جنرالانواو دهغو دیاورانو دڅېرو نه چې د رستوف له څنګه د ډګر خواته روان،یا راستنېدل له ورایه څرګند وو....

دنیسوف،چې هلته دلارې په پای کې د خپلو شرابو دڅکلو لپاره،له خپلو خوړلو سره ناست و ،چیغه کړه:

-رستوفه،راځه چې دغم خونه په شرابو رنګه کړو.

افسران د دنیسوف د سترخوان په شاوخوا ناست وو.خوړل وو ،څکل وواو جرګې مرکې.

یو فرانسوي دسورو پوځونو یو اسیر شوی سرتېری چې دووقزاقانو پلی روان کړی و ،یوه افسر نوروته ورښود او وې ویل:

-هغه دی، یوبل یې راوست.

یوبل قزاق دیوه قوي او لوړ فرانسوي آس جلو چې له همدې اسیر نه اخیستل شوی و ،نیولی و.

دنیسوف پرهغه سرتېري چې دغه آس یې نیولی و ،غږ وکړ:

-دا آس پرما خرڅ کړه.

-هرڅه چې تاسو ښاغلی وواياست.

سرتېري پاڅېدل او له دوو قزاقاقو او فرانسوي اسیر نه تاو راتاو شول.دغه ځوان،مهربان فرانسوي اسیر د الزاخ دسیمې او سېدونکی و او فرانسوي یې په الماني لهجه ویله.له ډېرې وېرې اوګبنۍ نه یې سا بنده بنده او بشره یې تکه سره شوې وه.همدا چې فرانسوي غږېدا یې واورېده ،ژرژر یې په خبرو پیل وکړ او هره شیبه یې یواوبل ته کتل.هغه ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ده هېڅکله دا تصور هم نه کاوه چې اسیر شي،زه په دې کې هېڅ ملامت نه یم چې اسیر شوی یم،ملامت ددوی دلګیمشر دی چې دی یې ولېږه چې له آس نه ځل لرې کړي.

هغه زیاته کړه:

هغه ماته ویلي وچې روسان رارسېدلي دي.هغه له خپلې هرې خبرې نه وروسته ویل چې:

-دازما نازولی آس به نه زوروئ.

تر دې خبرې وروسته به یې خپل آس ونازاوه.

داسې برېښېده چې هغه لا په دې نه و ،پوه شوی چې چېرته او دچا په منګلو کې دی.کله به یې له دې کبله ننواتې کولې چې اسېر شوی او کله به یې تصور کاوه چې دخپل قوماندان او مشرانو ترمخې ولاړ دی او هڅه کوي چې خپله مېړانه او د سرتېری زړورتیا ثابته کړي.هغه له ځانسره زموږ د جبهې شاته، دفرانسوي پوځ هغه نوی روح او روان راوړی و ،چې موږ ته سخت پردی و.

قزاقانوآس د سرو زرو په دووسکو خرخ کړ.رستوف چې تازه له کوره پیسې ترلاسه کړې وې،هغه یې واخیست.

کله چې یې آس رستوف ته ورکاوه،هغه الزاسي ځوان په مهربانۍ،وویل:

--دازما نازولی آس به نه زوروئ.

رستوف وخندل،هغه یې آرامه کړ او سواره ته یې پیسې ورکړې.

قزاق د پېښو په توګه پر اسیر غږ وکړ:

-الیو ،الیو.او ورته وویل، درځه، درومه.

په دې وخت کې ناڅاپه د سورو په منځ کې شروشور او نارې شوې:

-ټولواک !ټولواک !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو منډې کړې، په تلوار او لېوالتيا سره وخوځېدل، رستوف شا ته وکتل او په واټ کې يې ځوتنه سواره وليدل، چې سپينې ښکې يې پر خوليو کې ټومبلې وې او ددوی خواته را روان دي، شېبه لا تېره نه وه چې تيا رسيء او سترګه په لاره وو.

د رستوف هيڅ په ياد نه و، چې څنګه خپل ځای خواته په تلوار تللی او پر زين کېناستلی و. د زياتو آشنايانو په منځ کې يې، له بشرې نه په جګړه کې د نه ګډون له کبله پيدا شوې پښېماني لرې او د ځان په اړه يې ټول خيالونه د سترګو په رپ کې تري تم شول. هغه ټول د ټولواک د رانېږدې کېدو په لذتونو کې ډوب و. هغه دا سې انګېرله چې د غه نېږدې والی، هغه ډالۍ ده چې دده د ننني ورځې د بد مرغۍ بدل ادا کوي. هغه، هغه مين ته ورته و، چې د خپلې مينې د راتګ شېبې شماري. هغه دا زړه نه شو کولای چې غاړه وغړوي، دې خواته هغې خواته يې واړوي او رانېږدې کېدونکو کسانو ته وګوري، خو بيا يې هم د ټولواک د شاهانه ذات راتګ احساساوه. د هغه دا احساس، نه دآسونو د سمونو له غږه چې رانېږدې کېدل، بلکې له دې کبله وچې د ټولواک درانېږدې کېدو په اندازه ځلا، پرتم، خوښي او جشن په هرڅه او د هغه په شاوخوا کې زياتېدل. دا د رستوف لپاره هغه لمرته ورته و، چې پر له پسې ورانډې را روان دی او خپلې شاوخواته د شاهۍ مينه، پرتم او رڼا خوروي. اوس ده ځان په دې ځلاوو کې ډوب انګېره، هغه، د هغه غږ، دا خوږ، آرام، پرتمين، ساده او ژوند ښوونکی غږ اورېده. هماغه شان چې رستوف احساسوله، مرګني چوپتيا هرې خواته لمن وغوړوله او په دې چوپتيا کې د ټولواک دآواز انګازې خپرې شوې.

ټولواک په پوښتنيز ښه غږ کړ:

-د پاولګراد سورو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغه وروسته چې د پاولګراد سورو غږ کړی و ،یو بل غږ د هغه په خواب کې وویل:

-زېرمه ستاسو په حضور کې ده !

ټولواک چې رستوف ته نږدې شو ،ودرېد.د الکساندر بشره له درې ورځې نه مخکې چې پرېټ یې کوت،لا ښایسته شوې وه ،مستي،د ځوانۍ لېوالتیا او تاند توب او سادګي داسې د هغې په بشره کې ځلېدل چې د یوه څورلس کلن زلمي ناارامي یې ښودله،خو بیا هم د ټولواک ځېره پرتمینه وه.د ټولواک غلچک چې په کراره پرسورو ښوئېده ،د رستوف سترګو ته په رسېدو سره،ودرېد ،د هغه سترګو سره وجنګېد او یوه دوې دقیقې همالته پاتې شو.ایا په دې پوهېده چې د رستوف په روح کې څه توفان راالوتی دی؟(رستوف تصور کاوه چې ټولواک په ټولو خبرو پوه شوی دی) هرڅه چې و ،و ،د هغه شنې سترګې چې له خواخوږۍ نه ډکې وې،هغه ته کتل،خو ناڅاپه یې وروځې برندې کړې،په چپه پښه یې آس په څنګ وواهه او وړاندې لاړ.

ځوان ټولواک نه شو کولای د جګړې د لومړې کرښې د لیدو لپاره د خپلې هیلې مخه ونیسي...لا نورو سورو ته نه ورسېدلی چې څو یاورانو پرهغه د جګړېزو عملیاتو د بریالي پای ته رسېدو زېری وکړ.

د غه جګړه،چې د هغې په لړ کې یوازې یو تن فرانسوي اسیر شوی و ،پر فرانسوي پوځ د یوه پرتمین بري په څېر وګڼل شوه،ټولواک او ټول پوځ،په تېره بیا ترهغه وخته چې د باروتو لوګی کنډک کنډک د جګړې پر ډګرلمن غځولې وه.دوی د امنلې وه چې فرانسوي پوځ ماتې خوړلې ده،پوځیان تېښتې ته اړ شوي او شاته تللي دي.د ټولواک د تېرېدو نه څو دقیقې وروسته،هغه پوځ چې د پاولګراد سواره هم د هغه یوه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړوله، دجبهې لومړې لیکې ته وغوښتل شو. رستوف په وړوکي ویشار نومي الماني ښار کې یوځل بیا ټولواک ولید. دټولواک د رارسېدو دمخه، ددغه ښار په ډګر کې څه سختې ډزې شوې وې، یوڅو مړګ ژوبلې شوې وې، چې دهغو دپورته کولو لپاره لاوخت پیدا شوی نه و. ټولواک چې پوځي او غیر پوځي یاورانو یې، تر شاوخوا ګڼه ګوڼه جوړه کړې وه، پر یوې سرې بخنې اسپې سپور و، نه پر هغه آس چې دپریښ په ورځ سپور و. هغه یوې خواته لږ کوږ، خپلې زرینلاستې عینکې یې په یوې ښکلې خوځېدا سترګو ته جوړې او دهغې له شانه یې هغه سرتېري ته چې خولۍ یې لوېدلې، له سره یې وینې بهېدلې او پرمخ پرځمکه پروت و، کتل. ټپي سرتېری، دومره ککړ، وبرجن او جامه یې جنډۍ وې، چې ټولواک ته یې نبږدې کېدل، په رستوف خورا ګرانه تمامه او هغه یې سپکاوي وګاڼه. هغه ولیدل چې دټولواک اوږې ته به وایې چې دسړو کومه سخته څپه پرې تېره شوې وې، رېږد بدې. چپه پښه یې وخوځېده او آس یې پر ډډه وواهه... یو یاور له آس راکوز شو، ټپي سرتېری یې تر ترخګ لاندې ونیو او هغه یې له ځانسره په راوړې روغتیایي کراچۍ کې څملاوه. دسرتېري زګیروی واورېدل شو.

ټولواک چې تر مرګه په حال کې سرتېري نه، لادردمن او غمجن و، وویل:

-کرار، لږ په کرار ! لږ په کراره یې څملولئ نه شئ ؟

دا یې وویل، او له هغه ځایه ولاړ.

رستوف د ټولواک له اوښکو نه ډکې سترګې ولیدې او وایې وربدل چې د لرې کېدو په حال کې یې په فرانسوي ژبه چارتوریژسکي ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-دا جګړه څه بده بلا ده، ډېره بده بلا !

...مخکښو پوځونو ته، د ټولواک مننه او هغو ته د سوغاتونو وعدې، اعلان او سرتېرو ته په هغه ورځ دوه برابره ودکا وویشل شوه. په نغریو کې د وچوخسو او ډکو ترقهاري تر پرونۍ شپې لا سندریزه شوې و او د سرتېرو د سندرو غږ په بې ساري خوښې تر آسمانو پورې انګازې کولې.دنیسوف، په هغه شپه، جګړنۍ ته د خپلې رتبې لمانځنه کوله او رستوف چې تر بد مستۍ پورې مست شوی و ، د لمانځنې په پای کې وړاندېز وکړ چې جامونه د ټولواک د روغتیا په هیله پورته شي، هغه زیاته کړه:

-نه هغه شان چې د دود له مخې هره مابنامنۍ کې په رسمي توګه وایو ، د ټولواک د روغتیا په هیله، نه دا سې نه !راځئ، د دغه سپېڅلي، مهربانه او ستر انسان دروغتیا او پر فرانسویانو د هغه د هرمرو بري په هیله دا جامونه پورته کړو.

بیا یې زیاته کړه:

-ترننه پورې چې یوازې وو ، په مېړانه جنګېدو ، لکه هغه شان چې مو په شونګراین، کې د فرانسویانو مخه ونیوله، خو اوس مو چې هغه مخکښ دی، څه به پېښ شي؟ وا ، د دښمن په حال ! موږ به خپل ځان او ژوند ترې ځار کړو ، د هغه په لاره کې به خپله خوښه، خپله وینه تویې کړو.همدا سې نه ده، ښاغلیو ؟کېدای شي چې زیات مې څکلي وي او هغه شان چې ښايي غږېدای نه شم، خو دا سې انګېرم، چې تاسې یې هم دا سې انګېرئ، د لومړي الکساندر د روغتیا په هیله ! هورا ! هورا !

د افسرانو له ولولې نه ډکو غږونو انګازه جوړه کړه:

-هورا ! هورا !

زاړه تورن کېرستن، چې سره له ټول زوړوالي یې د غږ رښیاوالي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سند ریزتوب، تر شلن کلن رستوف نه لږ نه و، هم هورا هورا ویل.

...شپه ښه پخه شوې وه چې افسران کرار کرار خواره شول، دنیسوف په خپلو نازکو منګلو رستوف چې ښه انډیوال یې و، پر اوږه ووا هه او وې ویل:

-ښه ! ښه !دا آشنا ، په جګړه کې بل څوک پیدا کولای نه شئ او دې ته اړوزي چې په ټولواک مین شي.

رستوف چیغه کړل او وې ویل:

-ګوره دنیسوفه ! په دې اړه به ټوکې نه کوې، زما دا احساس دا سې سپېڅلی او له برم نه ډک دی...دو مره له...

-منم یې !خبرې دې منم، ګرانه زما هم تا ته ورته احساس دی، تا منم.

- نه ! ته نه پوهېږې.

رستوف، پاڅېد او د سرتېرو دنغریو په منځ کې وخوځېد ، په خیالونو کې ډوب او په زړه کې یې وویل:

-دا به څومره لویه نیکمرغي وای چې، نه د ټولواک دژغورنې لپاره(ده نه شو کولای دا سې تصور وکړي)بلکې د هغه د سترګو په وړاندې ځان قربان کړم.هغه په ربښتیا په ټولواک زړه بایللی و ، د روسیې دویاړنو مین او د هغې دراتلونکې برې نه پرته یې بله هېڅ هیله نه لرله. دا یوازې دی نه و ، چې په هغونه هېرېدونکو ورځو کې، د استرلیڅ ترجګړې دمخه، دغه احساس لاره، بلکې د روسي پوځ په سلو کې نوي، که څه هم نه د هغه دلېوالتیا په کچه، خو بیا هم د زړه له کومې په ټولواک او دروس د پوځ په ویاړ مین وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

بله ورځ ټولواک د ویشاو په ښار کې پاتې شو. د هغه ځانګړی داکتر ځو ځله هغه وکوت. په ستره قوماندانۍ او نورو پوځي ډلو کې د هغه د ناروغتیا د خبر انګازې خپرې شوې. لکه هغه شان چې هغه ته نېږدې کسانو ویل، هغه ډوډۍ نه خوړله او پرون شپه یې خوب هم نه و کړی. د هغه د ناروغتیا او خراب طبعیت لامل هغه ژوره خوابدي وه چې د مرګ ژوبلې په لیدو یې، دده په نازک خیال او زړه اغېزه کړې و.

د نوامبر د وولسمې په سهار، یو فرانسوي افسر له سپینې جنډې سره د مرکې په تکل دې خواته راغلی و او وړاند یز لاره چې روسي ټولواک سره وګوري.. دا افسر هماغه ساواري و. ټولواک هم دا شېبه سترګې پټې کړې وې، نو ځکه ساواري باید انتظار پاتې شوی و. ماسپښین و، چې ټولواک هغه ومانه او یو ساعت وروسته هغه له شهزاده دولګه روک سره یو ځای د فرانسوي پوځونو لومړیو کرښو ته لاړل.

هغه شان چې آوازو ویل، ساواري د لومړي الکساندر او ناپلیون د کتنې وړاند یز راوړی و. د غه وړاند یز ټولواک نه و، منلی او ټول پوځ په خورا خوشالۍ د دغې نه منې هرکلی کړی و. د ټولواک پر ځای د ویشاو، د ښار فاتح، شهزاده دولګه روکوف، له ساواري سره د ناپلیون د مرکې لپاره ولېږل شو او ورته ویل شوي و. که د غه مرکه او خبرې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ربښتیا د سولې د ټینګښت لپاره وې، له ناپلیون سره دې وغږېږي.

مانښام وچې دولګه روکوف، له راستنېدو سره سم، د ټولو اک دیدن ته ورغی او ترډېره وخته له هغه سره یوازې پاتې شو.

دنوامبر په اتلسمه او نولسمه روسي پوځونه، یو دوه کرښې نور هم وړاندې لاړل او فرانسوي هغه، تر لنډ اخ وډب او ډزو نه وروسته شاته لاړل. دنوامبر دنولسمې ترغرمې نه وروسته وچې د پوځ د لوړپوړو چارواکو په منځ کې یو شور، ځوږ او ښه لېوالتیا پیدا شوه، چې دبلې ورځې تر سهاره یې دوام درلود، دنوامبر ترشلمې پورې، تر هغه وخته چې د اوسترلیخ، نه هېرېدونکې جګړه ونښته،... دنوامبر د شلمې شپه وه چې د روس اتریش ګډ اتیازریزه ستر پوځ دیوې بې پایې کرښې په بڼه وخوځېد...

جګړېز عملیات هم د ساعت د منځني جوړښت د خوځېدا په بڼه دي. جګړېز عملیات هم لکه د ساعت په شان، همدا چې لومړی خوځېدا پیل شوه، له هر دلیله پرته، تر وروستۍ پایلې دوام پیدا کوي. هلته هم لکه په ساعت کې، څو دهرې پرزې وار نه وي رارسېدلی، کرار ولاړ او له نورو پرزو سره کار نه لري. څرخونه دخپل محور شا وخوا راچورلي، شروشور کوي، څرخونه یو پربل لګېږي، عقربې له یوبل سره غاړه غړې کېږي، آواز کوي، خو دهغو کوم ګاونډ څرخ هماغه شان بې خوځېدا په خپل ځای ولاړ وي، داسې آرام چې ته به وایې سل کاله نوربه هم خپلې دې چوپتیا ته دوام ورکوي، خو همدا چې ټاکلی وخت یې رارسېږي، کوم ستر اړم په کوم اغزي کې بند ېږي، هغه ستر څرخ هم داړتیا له امله، کومې خوځېدا ته اړېږي او په یوه وچ غږ په خوځېدا راځي او هغه چارې ته چې په ګټې او حاصل یې نه پوهېږي، ورګډ ېږي.

هماغه شان چې د ساعت په جوړښت کې، دبېلابېلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځرخونو ،عقربو او کړیو پېچېدلي خوځېدا او غړونه، دهغو کراره او موزونه خوځېدا د وخت له ښودنې پرته بل څه نه دي،همدا سې د دغه یو سلو شل زریزه روسي-فرانسوي پوځ د پېچلو او بېلابېلو کړو ،حاصل هم ،داو سترولیخ، په بایللې جګړه کې چې د درې جګړمارو د جګړې په نامه یادېږي،د دغو خلکو د کبر، بې ځایه ویاړونو نتیجه او د هغو د پیدا شویو سوادوو ، هیلو ، پېښمانیو ، زوربدنو او خواریو ، له حاصله پرته بل څه نه و.دا جګړه د انسان د تاریخ د ساعت پرمخ ،دنړۍ د تاریخ د عقربو ځای پر ځای کېدل دي.

سردار اندرې په هغه ورځ په ستره قوماندانۍ کې نوکریوال او له ستر قوماندانه،نه بېلیده.د ماښام شپږبجو ته نږدې وخت وچې کوتوزف د ټولو اکانو ستر قوماندانۍ ته راغی او له ټولو اک سره تر لنډې کتنې وروسته،د دربار د تشریفاتو رئیس ګراف تولستوي ته ورغی.

بالکونسکي،له دې وخته په ګټه اخیستو سره،د ولګه روکوف ته ورننوت او له هغه نه یې د هغه د سفر او چارو په اړه پوښتنې وکړې.سردار اندرې په دې پوهېده چې د کوتوزف طبیعت ختمه ،له کوم څه نه نا راضه، په ستره قوماندانۍ کې هغه سره سم کړه وړه نه کېږي او د سترې قوماندانۍ زیاتره غړي،له هغه سره دا سې غږېږي چې ګواکې دی له کوم راز نه چې نور پرې خبر نه دي، خبر وي.سردار اندرې،غوښتل چې په دې اړه هم له شهزاده د ولګه روکوف سره وغږېږي.

د ولګه روکوف چې له بېلبین سره چای ته ناست وو ، د سردار اندرې په لیدو یې وویل:

-سلام ښاغلیه !مهرباني !دا څه خبره ده، سبا ته جشن دی او ستاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبوډا طبیعت خته برېښي؟

-نه، تصور نه کوم چې طبیعت یې خته وي، هغه غوښتل چې سترې قوماندانۍ کې یې غړ و اوربدل شي.

-دجګړې جرګه کۍ دهغه خبرو ته ښه غوږنیولی دی او که د اصلي خبرو په اړه وغږېږي، بیا به یې هم خبرو ته غوږ شي، خو اوس چې بناپارت له هرڅه زیات له لویې او هر اړخیزې جګړې نه په ویره کې دی، خبرو ته اړتیا نه شته، ځنډول او چاته تمه کول ښه نه برېښي.

سردار اندرې، وویل:

-رښتیا تاسو خو هغه لیدلی، دابناپارت څنګه و؟ تاسو دهغه په اړه څه فکر کوئ؟

دولګه روکوف له ناپیلون سره دخپلې کتنې دپایلو لېوالتیا ته په پام وویل:

-هو کې ومې لید ،هغه له هرڅه زیات له یوې لویې او هر اړخیزې جګړې نه په ویره کې دی، که هغه له موږ سره له مخامخ کېدو نه ویره نه لرلای، ولې یې له ټولو اک سره دکتنې هیله کوله؟ ولې یې دخبرو وړاندیز کاوه؟ او تر ټولو دپام وړ دا چې ولې یې دشاتګ پرېکړه کوله؟ حال دا چې دهغه په جګړیز دود کې شاتګ خورا ناروا کار ګڼل کېږي.زما خبره ومنه، هغه ډارېږي، له یوې لویې او هر اړخیزې جګړې نه په ویره کې دی، دهغه دراپرزېدو شېبې رارسېدلي دي.دا په ډاګه درته وایم او ته یې ومنه.

سردار اندرې بیا وپوښتل:

-نو راته ووایه، څنګه او څه ډول؟ دولګه روکوف ،بېلبېین ته یې مخ وروااړاوه، وموسېد او ځواب یې ورکړ:

- هو ومې لید ،دهغه خاورین لنډکوټ په غاړه و او خورا لېواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

وچې زه هغه د ((اعلحضرتا)) په نامه ونوموم، خو له دې ویاړه ځکه بې برخې شو، چې زما له خوا یې هیڅ ویاړمنه ستاینز نوم وانه ورید او بیا یې زیاته کړه:

-دغه زاړه او بوډا کوتوزف ته زما دبې پایه او ځانګړي درناوي سره سره، که د هغه د سپارښتنې له مخې کومې، نه پوهېږم کومې معجزه بڼې پېښې ته سترګې په لارې وای او دښمن ته مو د تیښتې یا دوکې وخت ورکړای وای، اوس به موږ درسوایي او ماتې په منګولو کې را ګیر وای، حال دا چې هغه اوس زموږ په منګولو کې را ایسار دی. نه! نه! باید سوورف او د هغه جګړیزدود هېر نه کړو: "ځان هېڅکله هغه حالت ته مه راولئ چې په تاسو یرغل وشي، تاسو باید یرغل وکړئ "دا ومنه چې په جګړه کې د ځوانانو لېوالتیا او مېړانه د زړو تر تجربو نه زیاته لارښوونکې ده.

اندرې وویل:

-ښه اوس له کوم دریځه پر هغه یرغل کوو؟ ما نن د جګړې لومړې کرښې وکتلې، دا هېڅ نه څرګند یږي، چې د هغه قوتونه چېرته ټول او کوټه دي.

داندرې زړه دا غوښته، هغه د جګړې هغه تګلاره د ولګه روکوف ته وسپړي، چې ده خپله ابستلې وه، خو دولګه روکوف، خپله پا څېد او پر میز یې یوه نقشه وغوړوله او په خورا چټکۍ یې په خبرو پیل وکړ:

-دا نو څه خبره ده، چې قوتونه یې چېرې کوټه شوي دي؟ هېڅ پروانه لري، چې چېرې، ټول اړخونه باید په پام کې وساتل شي، کېدای شي هغه په برن کې وي...

شهزاده دولګه روکوف، په چټکې او یوګنګ حالت د وای روتر، د نقشې په سپړنه پیل وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او همدا چې سردار اندري، دهغه د نقشې د نیمګړتیا او د خپلې تګلارې، چې دوا یروتر، تر هر هغه بد نه وه او یوازداني نیمګړتیا یې دا وه چې منل شوې نه وه، د ښیګڼو په سپړه پیل وکړ، نور نو دولګه روکوف هغه ته غوږ و نه نیو او د نقشې پر ځای یې په شک، تردید او نه پام، اندرې ته وکتل.

دولګه روکوف وویل:

-رښتیا، کوتوزف نن جګړیزه غونډه لري، تاسو کولای شئ، خپلې دا خبرې همالته وکړئ.

سردار اندري چې له نقشې نه لرې کېده وویل:

-همدا سې به وکړم.

بېلبین، چې ترهغې شېبې په خوښۍ او موسکا، دهغو خبرو اترو ته غوږ و، ددوی د خبرو په یوې برخه کې یې په ټوکه وویل:

-ښاغلیو! تاسو دڅه په اړه فکر کوئ؟ سبا ته که جګړه وګټو او که یې بایلو، د روسیې ویاړ، تضمین دی. له دې کوتوزف پرته، بل کوم روسي نوم تاسو، د پوځ د مشرانو په منځ کې وینئ؟ ښاغلی جنرال ویمفن، ګراف لانژورن، سردار لیختین شتاین، شهزاده ګوګینلیو، او نور پرش، پرش، پولندي نومونه.

دولګاروکوف وویل:

-ښه به وي. چې دا خپله زهرلړلې ژبه بنده کړئ. دا خبرې چې ته یې کوې، یوه هم رښتیانه ده. دا میخائیل میلاردوویچ دوختورف، هغه دربیم، ګراف آرکچاییوف، که څه هم اعصاب یې لږ ضعیفه غوندې دي، دانو څوک دي؟ قو ماند انان نه دي؟

سردار اندري وویل:

-ګمان کوم چې، میخائیل میلاردوویچ، به د ټولو اک له حضوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخصت شوي وي.

هغه تر لنډ ځنډه وروسته زياته کړه:

-ښاغليو ستاسو د نيکمرغۍ او بري هيله کوم.

د دولګاروکوف او بېلبين لا سونه يې کېښکود ل او لاړ.

کله چې خپل کورته راستون شو ،نه يې شو کولای له کوتوزفه، چې چوپه خوله يې ترڅنګه ناست و ،د سباد ورځې د جګړې په اړه پوښتي ون کړي.

کوتوزف،برند ،برند خپل ياور ته وکتل او تر لږ ځنډه وروسته يې وويل:

-دا سې تصور کوم چې موږ به په دې جګړه کې ماته وخورو.ما په دې اړه ګراف تولستوي ته وويل او له هغه نه مې غوښتنه وکړه چې زما دا نظر ټولواک ته هم ورسوي.فکر کوئ،ماته يې ځواب کې څه وويل:

-ګرانه جنراله !زه د وريځو او غوښې په غم کې يم،د جګړې دستونزو غم خپله وخورئ،اوس دې وا وربدل چې هغه څه ځواب راکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

دماخوستن نېږدې لس بجې وې، چې واېروتر له خپلو نقشو سره دکوتوزف قوماندانۍ ته، چې جګړېزه شورا هلته دېره شوې وه، لاړ. دپوځ ټول قوماندانان هم دستر قوماندان، قوماندانۍ ته وربلل شوي وو، له شهزاده باګراتیونه پرته چې له دغې غونډې ته یې سر غړولی و، نور ټول قوماندانان په ټاکلي وخت راغلي وو.

واېروتر، چې دکېدونکې جګړې مشر طراح و، دکوتوزف، برخلاف چې نا خوښ او خوبولی بریښېده، په خورا شور او لېوالتیا دغونډې مشري او لارښوونه کوله. داسې بریښېده چې واېروتر ځان دهغه خوځون لارښود باله چې نور نو راګرځېدونکې نه و. هغه، هغه آس ته ورته وه، چې په ګاډۍ پورې تړل شوی او مخ ښکته پرځوږ خوشې کړل شوی وي. هغه نه پوهېده چې دی ګاډۍ کشکاږي او یا ګاډۍ دی پورې وهي. یوازې په دې پوهېده چې ښکته ځغلي. ددې وخت یې نه لاره، چې ددغه بهېر دپای اټکل وکړي. په هغې شپې دوه ځله دجبهې لومړیو کرښو ته تللی و، چې په خپله ددښمن مواضع وګوري. دوه درې واره هم دروسیې او اتریش ټولواکانو حضورته ددې لپاره ورغلی و، چې په دې اړه هغوی ته سپړنې وکړي. هغه خپل دفتر ته هم تللی، راغلی و، چې خپل منشي ته په الماني ژبه دجګړې پلان ولولي او اوس چې ښه ستړی او ستومانه و، کوتوزف ته راغلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ګواکې داسې بوخت و، چې د ستر قوماندان په وړاندې يې هم درناوی هېر کړی و. هغه د ستر قوماندان خبرې پرېکولې او بې له هغه چې د خپل مرکچي سترګو او مخ ته وګوري، هغو پوښتنو ته چې ترې کېدې، جړ او بې مفهومه ځوابونه ويل. جامې يې ککړې وې. څېره يې الوتې، دزړه خوږې وړاو کړه وړه يې ګڼې اخيستي ته ورته و، خو کبرکجن او ډاډمن برېښېده. کوتوزف، او سترليځ ته نږدې په يوې وړې خو په پوره اندازه پرتمينې ماڼۍ کې استوګن شوی و. هغوی ټول، د وايروتر په ګډون د جګړې د شورا له ټولو غړو سره يوځای د دغې ماڼۍ د هرکليو په تالار کې چې د ستر قوماندان د کار دفتر و، راټول شوي وو. چای يې څکه او يې وازې دې ته ستر ګه په لار و، چې شهزاده باګراتيون راشي او د جګړې شورا په کار پيل وکړي. د شپې اته بجې کېدونکې وې، چې د شهزاده باګراتيون يو ياور راغی او خبر يې راوړ، چې هغه نه شي کولای په غونډه کې ګډون وکړي. سردار اندرې، تالار ته راننوت او دغه خبر يې ستر قوماندان ورساوه. هغه له هغې اجازې نه په ګټې سره چې مخکې يې له کوتوزف نه اخيستې و، همالته پاتې شو.

وايروتر، په خورا تلوارله ځايه پاڅېد او هغه ميز ته چې د برن يوه لويه نقشه پرې غوړېدلې وه، ورنږدې شو او وې ويل:

-ښکاره ده، چې باګراتيون به رانه شي، نو ښه به وې چې کار پيل کړو.

کوتوزف د خپلې پوځي دريشۍ تنۍ پرانستې وې او تا به ويل چې د هغه د زنې لاندې غوښينې برخې له هغه نه ځان آزاد کړی وي، پر يوې لاستنۍ لوړې څوکۍ ناست و، څورب او زاړه لاسونه يې د څوکۍ پر دواړو لاستيو ايښي وو او نږدې ويده برېښېده. د وايروتر د غږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربېدو يې خپله يوازداني سترګه په خورا وغوړله، سر يې وښوراوه او وې ويل:

-هوکې ! هوکې ! هيله کوم، کنه بيا به ناوخته شي.تر دې خبرې نه وروسته يې بيا سر وښوراوه، بانه يې ولوېدل او سترګې يې پټې کړې.

دجګړېزې شورا غړو په پيل کې فکر کاوه چې کوتوزف، هسې دخوب پېښې کوي، دګزارش دلوستلو په وخت کې د هغه د پزې خرهاري، دا ښودله چې په دې شېبه کې د ستر قوماندان ستونزه دجګړې دعملياتو او نورو موضوعاتو تر سپکاوي نه غوره او د پام وړ ده، هغه ستونزه چې دی ورسره لاس ګريوان و ديوې بلې نه ايلېدونکې انساني اړتيا ،يعنې دخوب پوره کول و.هغه رښتيا ويده شوی و.وايروتر، دهغه کسانو په څېر چې په خپلو کړو کې ډوب وي، بې له هغه چې آن خپله يوه شېبه وخت ضايع کړي، کوتوزف ته ور وکتل او همدا چې دهغه په ويدو کېدو ډاډه شو ،خپلې پاڼې يې راواخيستې او په لوړ او يوډول آوازيې د راتلونکې جګړې دعملياتو دکړنلارې لوستل پيل کړل او آن دخپلې ليکنې سرليک يې هم ونه لوست:

-دهغه بريد کړنلاره چې د١٨٠٥کال دنوامبر په شلمه، د کوبلينيځې او سکولنيځې، په سيموکې، د دښمن پرمواضعو کېدونکې دي.

دبريد دکړنلارې سپړنه چې په الماني ژبه ليکل شوې وه، خورا جګړه ، پېچلې او پرهغې سرخلاصېدنه خورا ګرانه وه، هغه داسې وه:

له دې کبله چې د دښمن د پوځونو کيڼې خوا ،شا پلوته ګڼ ځنګله پورې نښتې ده او ښۍ خوا يې دډنډونو آپلو د کوبلينيځې او سکولنيځې پورې پرته ده او دبلې کداني خوانه يې زموږ پوځونه د دښمن د پوځونو ښۍ خواته ولاړ او تر هغو نه قوي دي،نو دا زموږ په ګټه ده چې پردښمن له دې اړخ نه بريد وکړو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايروتر، خپلې لوستنې ته دوام ورکړ او داثرګندده وه چې جنرالانو په خورا سختۍ او نه لېوالتيا ددغې ناسپړې او ناثرګندې تګ لارې بيان ته غوږ نيولی و. لوړ ونی جنرال بوکسګيفدن، چې ملايې ديوالـه تـه لګولې وه، لګېدلې شمعې ته ځير پاتې و، داسې بربښېده چې وينا نه اوري او آن دا هيله يې هم نه لرله چې دده په بنودنه وکړې چې ګواکې وينا ته غوږ دی. وايروتر ته مخامخ ولاړ سور مخې جنرال ميلورادوويچ، په خوراغچ اخيستونکې بڼه، لاسونه په ځنګنو ايښې، په ځنګلو مخ وړاندې خم، په تـاو شـويو بريتونو، لـوړو اوږو، غټـو ځلېـدونکو سترګو، خپل غلچک پر هغه ځنګ کـړی و... پـه دې شـېبه کـې ميلورادوويچ، يوه معنې دار غلچک پر نورو جنرالانو وځغلاوه، خو دده له دغه معنې نه ډک غلچ نه دا نه ثرګند بدل چې دی ديرغـل ددغـې تګلارې ملاتړ دی او کنه، راضي دی او کنه. تر ټولو نه نېږدې رايروتر ته ګراف لانژورن، چې ښکلې موسکايې دفرانسي سهيلي خلکو ته ورته څېره ورځلوله، ناست و. د تګلارې دلوستلو پـه ټولـه مـوده کـې دغـه موسکا دهغه له شونډو کډه ونه کړه. هغه په دې ټوله موده کې خپلونريو ګوتو تـه چې خپلـه زرينه، هينداره لرونکې تنباکرومړې يې پـه کـې پـه چټکۍ چورلولـه، کتل... د وينـا د يوه خورا اوږد متن پـه منځ کـې يې د تنبـاکرومړۍ چورلـول ودرول، سـريې پورتـه کـړ، مـو سـکايې دنريـو شـونډو پـه کونجـو کـې دملنـډو بڼـه پيدا، دوايروترخبرې پـرې او وې غوښتل چې څه ووايي، خو اتريشي جنـرال خپلې خبرې ونه درولې، پـه قهر سره يې څېره برنده او ځنګلې يـې وځنډلې، ده تـه يـې دخبـرو وخت ورنه کړ او داسې يې وښوده چې وروسته، وروسته به ما تـه خپلې خبرې ووايي، اوس مهرباني وکړئ خبرو ته غوږ او نقشې ته وګورئ. لانژيرون، د تعجب په نښه خپلې سترګې پورته کړې او ميلورادوويچ تـه يې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګواکې پوښتنه لري وکتل، خو همدا چې، ظاهرا معني لرونکي خو تش غلچک سره مخامخ شو، په خورا خواشداني يې سترګې ښېرته ښکته واچولې، بيا يې د خپلې تنباکو مرۍ چورلول پيل کړل او ترشونډو لاندې، خو پوره په لوړ آواز چې ټولو واورېده، وويل:

-ښاغليه !د جغرافيې درس راکوي !

پرژيبيشفسکي، په ډېر درناوي او نزاکت لاس په خپل هغه غوږ چې دو ايروتر، خواته ونيولی او د هغه چا حالت درلود چې ګواکې د ويناوال خبرې سخت خوند ورکوي، ټول غوږ، غوږ و.

لنډه ونې دوختورف، چې مخامخ، وايروتر ته ناست و، په خورا پام او درناوي پر نقشې ورخم او دزړه له کومې يې د قوتونو دځای پر ځای کېدو او د سيمې د پېژندنې، چې ټول ورته نا اشنا و، څېړنه کوله.څو ځله يې له وايروتره هيله وکړه، هغه کلمات او نومونه چې ده نه دي اورېدلي او يا ورته ګران دي، بيا وو ايي، وايروتر د هغه ددې هيلې په منلو سره هغه تکرارول او ده هغه ليکل.

تر يو ساعت وروسته چې د تګلارې لوستل پای ته ورسېدل، لانژيرون بيا د خپلې تنباکو مرۍ چورلول ودرول او بې له هغه نه چې وايروتر ته يا په ځانګړې توګه بل چاته وګوري، په غږېدا شو او وې ويل:

-د دغه راز يوه تګلارې سرته رسول به خورا ګرانه وي، ځکه د دښمن ټول ځايونه په ښښه شوي، تاکل شوي، خو په حقيقت کې د غه ځايونه ځکه موږ ته ښرګند نه دي چې دښمن په خوځېدا کې دی.دو ايروتر، په يرغليزې لاره د لانژورون نيوکې، بې بنسټه نه وې، خو دا ښرګنده وه چې دنيوکې موخه دا وه چې وايروتر ته دا ښرګنده کړي چې دی په داسې ډاډ او ځانغوښتنه خپله تګلاره لولي، بايد په دې پوه شي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښو ونځي ماشومان او يا کوم ناخبره کسان يې مخې ته ناست نه دي، بلکې دهغه او رېدونکي داسې کسان دي چې کولای شي ده ته دجګړې دمهارتونو زده کړې ورکړي. کله چې د وايروتر يوډوله آواز کرار شو، کوتوزف، لکه ژرندګړی چې دژرندې دپلونو په درېدو راوينښبږي، راويښ شو، سترګې يې وغړولي، دلانژورن غږ بېدا ته غوږ شو، خو ژريې سترګې بېرته وتړلې او سريې ښکته ولوېد، ګواکې غوښتل وو ايي:

-اې بابا، تاسو لاتراوسه په دې اپلتو لګيا ياستئ.

لانژورون، چې هغه کوله د وايروتر، پرپوځي ځانستاينې، چې ځان يې د پوځي تګلارې نوښتګر باله، ملنډې ووهي او داسې لاسوند يې وړاندې کاوه چې بناپارت به هېڅکله زموږ د يرغل په تمه سترګه په لار نه شي بلکې په خپله به بريد وکړي او زموږ داټوله تګلاره به هسې خړې اوبه يوسي. وايروتر، ټولو هغو نيوکو ته چې دده پر پوځي تګلارې کېدې، له سپکاوي نه په يوې داسې ډکې موسکا ځواب وايه چې ګواکې ده مخکې له مخکې دغو نيوکو ته چې پر ځای نيوکې وې او يا بېځايه ځان چمتو کړی و. هغه وويل:

-که هغه پر موږ بريد کولای شوای، همدا نن به يې کړای و.

لاژورون وويل:

-نو تاسو داسې انګېرئ چې هغه ضعيفه دی؟

وايروتر، د هغه داکتر په څېر چې ګواکې، واترنر، غواړي هغه ته د طبابت لارې وروښيي، وموسېد او وې ويل:

-ډېر، فکر نه کوم چې تر څلويښتو زرونه يې پوځ زيات وي...

وايروتر وويل:

هرڅه چې وي، زموږ په تګلاره کې کوچنی بدلون هم نه راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې چې له ډېرې مودې دې ته سترګه په لارې و، چې خپل خبره وکړي، وویل:

-څنګه بدلون نه راځي؟

په دې وخت کې کوتوزف راویښ شو.ژور، ژور وتوخېد، جنرالانو ته یې وکتل او وې ویل:

-ښاغلو !برید سباته دی، ښه به داوي چې وواېو، نن دی، ځکه شپه له نیمایي نه اوښتې، هسې هم اوس څه شی دبدلیدو نه دي.تاسو ټولـه کړنلاره واورېده اومونږ ټول به خپلې دندې ترسره کړو، خود جګړې تر پیله مخکې، تر یوه دراندہ خوب نه پرته، بل هېڅ ښه څه نه شته.

داسې یې وښوده چې غواړي، پاځي.جنرالانو درناوی وکړ او دخوځېدا په تکل شول.سردار اندرې هم له مانۍ نه ووت.

***

سردار اندرې، په جګړېزه جرګه کې دخپلو خبرولپاره، هغه شان چې ده هیله لرله، وخت نه و پیدا کړي، نوځکه دغه کار پر هغه خورا بداو ناخرګند اغېز پرېښی و.هغه په دې نه پوهېده چې څوک برحقه دی؟وایروتر او دولګه روکوف، یا کوتوزف، لانژورون او کـه نورجنرالان چې دجګړې له تګلارې سره مخالفه وو ؟هېڅ نه پوهېده.لـه ځانسره به یې ویل:

-ایا دا شونې نه وه او کوتوزف نه شو کولای چې مخامخ او په ډاګه خپل نظرټولو اک ته ووایي؟ایا په رښتیا دا کار بل ډول کېدونکی نه و؟ایا دا روا وه چې ځینوټکواو خیالاتو ته په پاملرنې سره دلسګونو زرو وګړو او له هغه ډلې نه دما ژوند دمرګ له ګواښ سره مخامخېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوکې کېدای شي، سباته ووژل شم. همدا چې خپل مرګ یې ترسترګو شو، ناڅاپه یې په خیالونو کې خورا لرې، خو په ځان کې یې نغښتې یادونه راتت او ژوندي شول. له خپلو خپلوانو او ښځې سره یې خپله وروستۍ مخه ښه ورياده شوه. له هغې سره یې د خپلې مینې لومړۍ ورځې وریادې شوې، هغه، د هغې امېدواري وریاده کړه، پر هغې او ځان یې سخت زړه خوږ شو، په خورا خواخوږۍ، زړه خوږۍ خو عصبانیت او ګېنۍ له هغه دالان چې د نیو فیڅکې سره ګډ او هلته استوګن و، دباندې ووت او د کور مخې ته په ګرځېدو شو.

که څه هم د شپې هوا لړنۍ وه، خو د سپوږمۍ پلوشو خپلې لارې ایستلې. هغه په خیالونو کې زنګېده: هوکې سبا، سباته! خدای خبر کېدای شي سباته ماته هرڅه پای ته ورسېږي، دا ټول یادونه به نور نه وي او دا ټول یادونه به زما لپاره نور هېڅ معنی ونه لري. کېدای شي همدا سباته، زړه مې راته وایي، چې همدا سبا کېدای شي د دې وخت پیدا کړم هغه ټول څه چې کولای شم، هغه وښیم.

د جګړې سخت ساعت او انځور یې ترسترګو شو، د روس د پوځ ماته او په یوځای کې د هغو کوته کېدل او د هغو د قوماندانانو خواره خواري، تریو تندي، ټول، ټول یې ترسترګو شول... دا دې هغه نیکمرغه شېبه او پیرزوینه چې دی ټول ژوند هغه ته سترګه په لاره و، رارسېدلې وه. هغه خپل تکل مخامخ او په سپینه، کوتوزف، وایروتر او ټولو اک ته ویل شي. ټول د هغه تېنګار او داند ېښنو ربښتیاوالي ته حیران پاتېږي، خو هېڅوک دا زړه نه کوي چې د هغه سرته رسولو مشري وکړي، نو هغه وخت دی، د کوم غونډ یا پوځ مشرۍ ته په دې شرط ملاتړي چې څوک یې په چارو، کړو وړو او سپارښتنو کې لاسوهنه ونه کړي، هغه به له خپل پوځ سره مخامخ د دښمن د پوځ پر زړه بربد کوي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې له ځنډه یې برې په برخه کېږي.خو یو بل غږ یې په غوږو کې انګازې کوي او وایي:

-تا د جګړې د کړاو او مرګ ژوبلې په اړه هم فکر کړی دی؟خو سردار اندرې د غه غږ ته هېڅ پام نه کوي او په خپلو بریو کې ډوبېږي.د بلې جګړې تګلاره خپله یوازې جوړوي.هغه چې د کوتوزف په پوځ کې د سترې قوماندانۍ نوکریوال دی،هرڅه یوازې ترسره کوي.بله جګړه یوازې دده د هلوځلو له برکته بري ته رسېږي.کوتوزوف،د پوځ مشرۍ نه لاس په سر او ټولې چارې ده ته سپاري.هغه بل غږ بیا دده په غوږ کې انګازې کوي:

-ښه !نو بیا څه؟دا به و منو چې تر دې مخکې به ته ترلس واره زیات ټپي،یا وژل شوی او یا یې تېرویستل شوی نه یې،نو بیا به څه کېږي؟سردار اندرې خپل ځانته،خپله ځواب وایي:نه پوهېږم وروسته به څه وشي؟نه غواړم او نه کولای شم،پرې پوه شم،خو دا غواړم،زه دو یاړونو لېواله او لېونی یم او دا مې خوښېږي چې ټول خلک مې وپېژني، ورته ګران واوسم ،دا خو زما ګناه نه ده،چې زه دا غواړم،یوازې او یوازې همدا ،زه د همدې لپاره ژوندی یم،هو کې یوازې د همدې لپاره ! زه به هېڅکله دا چاته ونه وایم،نو اې لویه خدایه ! زه څه وکړم،چې له ویاړونو او له ماسره د خلکو له مینې پرته،له بل څه سره مینه او لېوالتیا نه لرم.له مرګ،ټپي کېدو ،د کورنۍ تري تم کېدل،له هېڅ څه نه،نه وېرېږم.ماته له هرچا نه د زړه له کومې ګران خلک،پلار،خور او ښځه،زما روح پورې تړلي وګړي،ماته تر ټولو ګران،که څه هم دا خبره به د طبیعت او انساني خټې برخلاف وبریښي، خپل تر ټولو نه ګران وګړي،بې له ځنډه دیوې شېبې ویاړ، پر خلکو د برې او هغو ته د ځان د ګرانښت د ترلاسه کولو لپاره ځاروم.دا ټول د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره ځاروم چې خلکو ته ګران واوسم، هغه خلک چې نه يې زه پېژنم او نه به هغوی ما وپېژني.هغه، غږ ته غوږ شو چې د کوتوزوف،له ماڼۍ نه واورېدل شو او بيا يې دوام ورکړ:

-هو کې د همدې خلکو د مينې لپاره...

د کوتوزف د چوپړانو غږ راته چې پښتي تړي.يو غږ چې کېدای شو د کوتوزف د ګاډايون به و،د کوتوزوف پر آشپز يې د چټک کارغږ کاوه.داد تيت په نامه ،يو بوډا اشپز وچې سردار اندرې هم پېژانده.

او اندرې له ځانسره لګيا و:

-په هرحال ماته پر دوی واک او د دغه واک نه پيدا شوی ويارخورا ګران دی،پر دغه واک چې په دې لړوکې پرما خور دی او د هغه په رازمن واک او ويار، ويارم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

رستوف په هغه شپه، له خپلې ډلې سره د جبهې د څارنې لپاره دباګراتیون د پوځ په لومړۍ کرښې کې ګمارل شوی و. د هغه سواره هم جوړه جوړه د جبهې په اوږدو کې ګمارل شوي وو او خپله هم سپور د دغو کرښو په اوږدو کې خوځېده او له خپل نه ایلیدونکي سیال، خپل خوب سره چې دده د پرزولو تکل یې کړی و، لاس او ګریوان و. د هغه شاته، بې پایه فضا زموږ د سرتېرو په نغریو کې د بل شویو اورونوله شغلو نه رڼا رڼا وه، خو مخه یې په تپه تیارو کې ډوبه ډوبه وه. څو مره به چې رستوف دغو تپو تیارو ته ځیرېده او ځیرېده، هېڅ به یې نه لیدل. کله به یې کومه خړه، کله به یې کومه تیاره او کله به یې هلته چې باید دښمن وي، سپخنکو ته ورته کومه رڼاګۍ ولیده چې ځلېږي او له ځانسره به یې وویل چې، دا دې خیال ته ورځي، چې د سترګو مخې ته یې څه ځلېږي. بانه به یې وغړېدل او د خیالونو په بې پایه نړۍ کې به یې، کله اعلحضرت ټولواک او کله هم دنیسوف لیدل، کله به یې بیا د مسکو تېر خیالونه لکه کوډګرزوورونکي ترسترګو را پیدا شول. هغه به په چټکۍ خپلې سترګې وغړولې او د هغه آس سر او غوږونه، چې دی پرې سپور دی، ځانته خورا نبږدې ولیدل... او له ځانسره به یې وویل:

-ولې نه ! کېدای اعلحضرت ما هم د بل هر افسر په څېر وګڼي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه دنده راته وسپاري او راته ووايي:

- "ځه لاړشه !هلته وګوره، چې څه خبره ده؟

... څه کېدل چې زه يې خپل چوپړۍ ته ګمارلی وای، ما به هغه ته ځنګه دزړه له کومې چوپړ کړای وای، سرښندنه به مې کړای وای، ما به دهغه ساتنه کولای، هغه ته به مې رښتيا ويلای او هغه به مې له دوکه ماروته ژغوره "رستوف، ددې لپاره چې دټولواک په وړاندې دخپلې سرښندنې ښه او ژوندی انځوروباسي، کوم الماني يا دښمن يې تصوراوه چې هغه يې نه يوازې په لېوالتيا واژه، بلکې دټولواک په وړاندې يې په غومبرو په سختو څپېړو واهه.ناڅاپه يو لرې لرې غږ هغه راوبښ کړ، ټکان يې وخوړ او سترګې يې پرانستې، په زړه کې يې وويل:

-زه چېرې يم؟ هو کې ! دجبهې په لومړې کرښه کې، دشپې نوم:

... مالبن، اولميوځ، افسوس چې سباته زمونږ سواره په قطعې کې دي....هغه دخوب او ويښتيا په حالت کې ويل:

-ناتاشا ،ګرانې خورې !زما تورسترګې خورجانې !...کله چې هغې ته ووايم چې ټولواک مې له نږدې نه وليد ،له حيرته به لېونۍ شي...

په هغې شېبه کې چې رستوف سترګې وغړولې، هغه له هغې خوا نه چې کېدای شو هلته به د دښمن دېره وه، په زرګونه ناارامه غږونه او شروشور واورېد.دهغه آس او دهغه مل سواره آسونه، چې دده ترڅنګ ولاړو ،د دغه غږونو په اورېدو غږونه،لاتېره کړه.په هماغه سېمه کې چې چېغې پورته وې،اور ولګېد او بېرته مړشو.بيا د فرانسوي پوځونو دجبهې په ټوله کرښه کې،هلته دغږونو په څوکې،د اورونو لګېدل او چېغې سورې دم په دم زياتېدې او لوړېدې.رستوف په دې چېغو کې فرانسوي،خبرې اورېدې،خو نه يې شو کولای په هغو پوه شي. غږونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اندازې زيات ته خپل شر و شور کې ورک وو. اوس، نو د په، په، په او آ.آ.آ، غړونه او رېدل کېدل.

رستوف، هغه سواره ته چې تر څنګه يې ولاړ و، مخ وروا ړاوه او وې پوښتل:

-دا د دښمن غږونه دي؟ته څه فکر کوئ؟

سواره ځواب ورنه کړ.

رستوف چې تر ډېرې پورې، ځواب ته په تمه و، بيا و پوښتل:

-ځنګه ته يې نه اورئ؟

سواره په خوابدي آواز ځواب ورکړ:

-جلالتمابه نه پوهېږم، څه ووايم؟

رستوف بيا ځواب ورکړ:

-هغه د دښمن لومړۍ کرښې دي، نو رنو دا بايد د دښمن غږ وي.

سواره وويل:

-کېدای شي د دښمن وي، کېدای شي نه وي، کېدای شي بل څه وي. شپه ده، شپه خو خپل رازونه لري.

بيايې پر خپل آس چې تر ده لاندې يې نا ارامه کوله، چيغه کړل:

-نو !تاته وايم !آرام شه !

د رستوف آس هم د غږونو او شروشور په اورېدو او داورونو په ليدو نا ارامه شوی و. هغه پر کنګل وهلې ځمکې سمونه وهل. چيغې او شروشور لوړېدل او لوړېدل او ديو سترنا پوهېدونکي بنګهاري داسې بڼه يې پيدا کوله چې يوازې ديو څو سوه زريزه پوځ له خوځېدا نه کېدای شي پيدا شي. د اورونو لمن د هغې کرښې په اوږدو کې چې په اغلب ګمان د فرانسوي پوځونو لومړۍ کرښه وه، غوړېده او غوړېده. خوبونو، نور نو د رستوف له سترګو کډه کړې وه. د دښمن د پوځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخوښۍ او د برې چيغو ، په هغه کې د هوښيارۍ او ځيرتيا ښکالو راتخنوله. رستوف نورنو به ډاګ اوزغرده غږونه اوريدل:

-ژوندی دې وی ټولواک !ژوندی وی ټولواک !

خپل څنګ ته ولاړ سواره ته يې وويل:

-هومره لرې نه دي،بايد د سيند دغاړې آه پلو وي.

سواره سوړ اسويلی وويست،هيڅ يې ونه ويل او په خواشدانې وتوخېد.

پر هغې کرښې چې سپور روان و ،د يوآس د سمونو غږ چې په چټکۍ را روان و ، واوريدل شو اوناڅاپه د شپې له تپې تيارې نه ،يو ستر پيل ته ورته يو سيوری راووت.هغه د سورو د ډلې يو افسر و.افسر رستوف ته ورنږدې شو او وې ويل:

-جلالتمابه !جنرالان دي.

رستوف چې پر له پسې د اورونو او چيغو پلو ته کتل،له افسر سره مل يې د هغوڅو لوړپوړو افسرانو هرکلي ته مخه کړه چې ددوی د کرښې پلو راروان وو. د هغو يو تن پر سپين آس سپور و.شهزاده باګراتيون او شهزاده دولګه روکوف له خپلو ياورانو سره ددې لپاره راغلي وو ،داپته ولګوي چې دد ښمن په پوځ کې دا عجيبه اورونه او دا چيغې څه شي دي.رستوف،باګراتيون ته ورنږدې شو ،هغه ته يې راپور ورکړ او دنورو ياورانو په شان يې غوږ کيښود ،چې جنرال څه وايي. شهزاده دولګاروکوف، باګراتيون ته مخ وروااړاوه او وې ويل:

-دا د دښمن له دوکو پرته بل هيڅ نه دي،هغوی شاتګ کړی دی او خپلو پاتې شوونکو ته يې سپارښتنه کړې ده،چې ددوی تر تګه وروسته اور ولګوي، شروشور او چيغې يې ګډې کړې، چې موږ دوکه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باګراتیون وویل:

- دا ناشوني خبره ده، پرون ما هغه دهغې غونډۍ په سر لیدل.که هغوی شاتګ کړی وای، هغه ځای به یې هم پرېښی وای.بیا یې مخ رستوف ته وروا ړاوه او وې ویل:

-ښاغلیه افسره !ددښمن پیرې لا هملته ولاړې دي؟

رستوف وویل:

-پرون شپه خو لاهمالته وې، خو اوس څه نه شم ویلای، امر وکړئ، له څو تنو سورو سره به دپلټنې لپاره ورشم.

باګراتیون، ودرېد او بې له هغه چې څه وواییې، هڅه یې کوله دلړو په تته کې درستوف سترګو ته وګوري، شېبه ځنډ نه یې وروسته وویل:

-ښه خبره ده، لاړشئ او وې ګورئ.

-اطاعت کېږي.

رستوف، خپل آس په ګېډه وواهه، برېدګي فدچنکو او دوو نورو سورو ته یې ورغږ او سپارښتنه یې وکړه چې له ده سره لاړ شي.په چټکۍ له لوړې نه دهغو چغو سورو په لور ورشېوه شول، چې لاتراوسه یې دوام درلود.رستوف ته خورا هیبتناکه او هم دخوښۍ وړ وه چې تر ټولو دمخه له درې تنو نورو سورو سره، دهغو رازونو نه ډکې تتې تیارې غېږې ته دمخه وردرومي، چې تر دوی دمخه هلته څوک نه و ،ورغلي.باګراتیون دغونډۍ دپاسه ورغږ کړل چې، له سینده لرې لاړ نه شي. خو رستوف داسې وښودله چې، ګواکې دهغه غږ یې نه دی اورېدلی، همداسې لرې، لرې مخ ته روان و.هغه ته هرڅه بل ډول برېښېدل او پرېې غولېده.د لارې دڅنګ نیالګي ترخیاله ونې او پر ګندو یې دسړو ګمان راته، خو بیا به په خپلې تېروتنې پوه شو.دغونډۍ لمنې ته چې ورسېد ،نور نو ،نه ددوی اورونه وواو نه ددښمن، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دفرانسويانو غږونه او خبرې يې په ډاګه اورېدې.دې شيلې په پای کې يې، سيند ته ورته يوه کرښه وليدله، خو چې ور ورسېد ،هغه سيند نه،لاره وه.لارې ته وروروسېد ،پرې ودرېد او خپل آس يې هم ودراوه.حيران ولاړ و ،نه پوهېده څه وکړي، په لاره مخامخ لاړ شي، له هغه بل پلو واورې او که دتورې دښتې په تيارو کې دغونډۍ پلو وخوځېږي.لاره لږ ورته رڼا او بې ګواښه وبرېښېده ،ځکه له غونډۍ نه خلک ورته ښه معلومېدل.هغه غږ وکړ:

-ماپسې راځئ. له لارې نه واوښت او په خورا چټکۍ يې هغه پلو ته چو کړل، چې پرون ماښام هلته يو فرانسوی ولاړ و.

يوه سواره له شا نه غږ وکړ:

-جلالتمابه !هغوی دي،وينئ !

رستوف ددې وخت پيدا نه کړ چې دا خوا وګوري چې په پرونۍ تتۍ سېمې کې ناڅاپه ګړز شو ،غږپورته شو او په لرې واټن کې يوه مرمۍ لکه مرمۍ داسې په انګازو شوه او همداسې يې په هواکې غږ ورک شو.دتوپک بل ډز پورته شو اودتوپک له تيره لمبې ووتې.رستوف دآس مخ راواړاوه او په ځغاسته ببرته راستون شو.څلورو ډزو په ټاکلې ځنډ شروشور ګډ کړ او وبنګېدې.رستوف خپل آس چې دده په شان له ډزو نه نا آرامه شوی و ،آرام کړ او په کرار کرار مخ وړاندې لاړ.يوه ناڅرګنده خوښي يې پر زړه خوره شوه او له ځانسره يې وويل:

-دا ولې مو ډزې بس کړې؟خو نورې ډزې ونه شوې.

پرته له هغه چې،آس ته متروکه ورکړي،دباګراتيون پلو ته ورغی.هغه ته چې وروروسېد ،لاس يې د درناوي په نښه دخولۍ پيک ته وروروساوه او هغه ته ور وړاندې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلګا روکوف، لا هڅه کوله باګراتیون دده دا خبره چې دښمن تښتېدلی دی ومني او پرهغې یې ټینګار هم کاوه، ځکه هغه دلیل راوړ چې دښمن دا اورونه یوازې ددوی د دوکې لپاره بل کړي دي...

باګراتیون وویل:

- ښکاره ده چې لا نه دي تللي، سبا به هرڅه څرګند شي...

رستوف وویل:

-ددښمن پیرې لاهمالته دي، جلالتمابه!

-نوم دې، څه دی؟

-ګراف رستوف.

- ډېر ښه !له ماسره پاتې شه او د اړیکو افسر اوسه.

دلګا روکوف وپوښتل:

-تاسو دا یلیا آندرووېچ زوی یاست؟

خو رستوف ځواب ورنه کړ....

ددښمن په پوځونو کې چغې او داورونو بلول ددې لپاره وو، چې کله به د بناپارت فرمان لوستل کېده، ټولواک به خپله د سرتېرو په منځ کې سپور ګرځېده. سرتېرو به دټولواک په لید، دوښو ګېډیو ته اور ورته کاوه او نارې به یې وهلې:

- تل دې وي ټولواک ! هغه پسې به یې منډې وهلې. دناپیلون فرمان داسې و:

"سرتېرو !

دروسیې پوځ زموږ په وړاندې راپاڅېدلی چې په ئیولم کې داتریش دپوځ دماتې غچ رانه واخلي. دا هماغه ټولي دي چې تاسو په ګولان برون کې مات او تراوسه پورې مو پرله پسې تر دې ځایه پسې اخیستي دي. هغه ځایونه چې موږ لاندې کړي، خورا لاسبري او ټینګ دي. که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښمن د دې تکل وکړي چې زما پر پوځ له ښې خوا ارا تاو شي، هغه به زموږ تر برید لاندې راشي.

سرتېرو !

په دې حال کې به ستاسو قوماندانې خپله واخلم.که تاسو په خپلې ابدي مېړانې د دښمن کربښې ماتې او تالا کړئ، زه به ځان له اوره لرې وساتم، خو که ستاسو په بري کې آن یوه شېبه هم شک پیدا شو، خپل ټولو اک به و وینئ چې تر ټولو مخکې به د دښمن دلومړیو ګذارونو لاندې ولاړ وي، ځکه بري او ویاړ ته درسېدو په لاره کې د شک او ګمان اجازه نه شته، په تېره بیا هغه ورځ چې په هغې کې د فرانسې د پلیو پوځونو، چې د فرانسې د ملت د شرافت شمله جوړوي، د شرف او ویاړ خبره یاد بړي.

د ټپیو د لرې کولو په پلمه خپلې کربښې مه پرېږدئ.تاسو هر یو باید په خپلو خیالو کې دا ونغاړي چې د انګریزانو پر دغه هر یو لاسپوځي ،چې زموږ د ملت پر وړاندې له کرکې نه ژوندي دي،لاسبري شئ.د غه بري او لاسبري به دې جګړې ته د پای ټکی کېږدي او موږ به بېرته خپلو ژمنیو مینو ته ورستانه شو ،هغو ځایو ته به ورستانه شو ،چې هلته او س نوي فرانسوي قوتونه جوړ ،راټول او له موږ سره به یوځای شي،نو هغه وخت به،هغه سوله چې زه یې ټینګه او غواړمه یې،زما د ملت، ستاسو او زما د ویاړ وړ وي.

ناپلیون "

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

د سهار پنځه بجې لا تپه تیاره وه. منځني، زېرمه، د ښي اړخ او باګراتیون پوځونو لا په تپه ولاړ وو. خو په کین اړخ کې، پلي، سواره او توپچي قوتونه په خوځېدو شوي وو. تر هر څه د مخه، هغوی باید له لوړو سیمې، د دې لپاره چې له ښي اړخ نه یې پر فرانسویانو یرغل کړای ښکته راشیوه شوي وای، او د پوځي اټکل له مخې، هغوی یې د بوګیمسکي تر غرونو پرشا تمبولي وای، هغوی پاڅېدل، بارونه او پنډونه یې تړل، اورونه بلېدل، هر هغه څه چې پیدا کېدل دې نغریو ته وراړتېرل کېدل، دې لوګیو سترګې ړندولې. هوا سړه او تیاره لا ولاړه وه. افسرانو په خورا ګبنی او تلوار چایونه څکل، سهارنۍ یې خوړله، سرتېرو خپله وچه مړۍ ژوله او له ډېرې یخنۍ نه یې پښې په دې هیله پرځمکه ډبولې که لږې تودې شي. هغوی له نغریو نه راتاو، وو. هر هغه څه: میز، څوکۍ، کراچۍ، درانه بارونه، لرګي او نور هغه څه چې دوی یا نه شول او یا یې نه وړل، دې نغریو ته وراړتېرل. اتریشي لارښوونکو، د روسي پوځیانو په منځ کې د دې لپاره ښکته پورته ګرځېدل چې هغو ته د خوځېدو د وخت او د لوري د ښودنې په اړه خبر ورکړي. کله چې به یو اتریشي افسر د کوم غونډ د قوماندانۍ په شاخوا کې ولیدل شو، په ټول غونډ کې به له ورایه یو خوځون احساس شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سرتېري به په منډه او تلوار د نغرو له شا وخوا نه به پاڅېدل، بوټونه او ګيتس به يې وتړل، کڅوړه به يې جوړې، ټوپک به يې شاته او په منډه به کربنو ته شول. افسرانو به خپلې تنې وتړلې، کڅوړې به يې شاته کړې، توري به يې ملا ته اچولې او ځانونه به يې ليکو ته ورسول او په چغو چغو به يې سپاربښتنې اورولې... ټول پوځ به ټولې ټولې وخوځېد، خو پوځيان به په دې نه پوهېدل چې چېرې روان دي. د دوی له ګڼې ګوڼې او د دوی داورونو له خورا زياتو لوګيو نه هغه کلي چې دوی ترې خوځېدلي او نه هغه لارې چې دوی پرې روان او دوی ته يې د هر کلي تمه لرله، يو هم دليدو نه و.

سرتېري په خوځېدا کې هماغه شان د خپل پوځ اسير دي، لکه ماڼو چې په بېړۍ کې وي. څومره چې منزلونه اوږده وي، څومره چې بربډونه نا آشنا وي، لارې ټولې پردې پردۍ او عجيبې ګوابښمنې مينې، دی اړ دی چې هماليته وي، هر وخت او هرچېرې د سرتېری په شا وخوا کې چې څه تېرېږي، بيا هم لکه ماڼو په بېړۍ کې، هماغه پړي، تنابونه، هره وخت او هرچېرې هماغه ملګري، هماغه د ربډو کربښې، هماغه جګتورن ديمتريوويچ، هماغه ژوچکانومی سپي او هماغه قوماندان، ټول ټول په خپلې شاوخوا کې ويني. سرتېري، خورا لږ، خو بيا هم هيله لري د هغې لارې، هغه اندازې ته چې دده بېړۍ يې لاندې کوي، وپېژني، خو کله چې د جګړې شېبه رارسېږي، خدای پوهېږي له کومې او څنګه، د پوځ په روان کې يو، خو د ټولو لپاره داسې روحاني، پرېکوونکی غږ انګازې کوي، چې د کوم پرتمين زيري نښې له ځانسره لري. د غه غږ پوځيان پلټنې او لټونې ته هڅوي. پوځيان د جګړې په ورځ، په لمسوونکي ډول د خپل غونډ له کټو او پرېکړو نه اوړوي او دا پلټنې او پوښتنې هم کوي چې په شاو خوا کې يې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېرېږي.

لړلې داسې راخورې وې، چې دلمر دراختو سره سره بیا هم لس ګامه وړاندې څه نه لیدل کېدل.د ونو څانګې تر ونو سترې او اوارې ځمکې لوړې، ځوړې برېښېدې. دا کېدای شو چې هرچېرې او له هرې خوا پـه لسو ګامونو کې ددښمن سره لاس وګرایوان شي، خو په همدې لړو کې ډلـې ډلې پوځیـانو خـورا اوږده لار ووهله، کلـه لوړه، کلـه ژوره، کلـه بـه لوړاو کله به ځوړ، کله ډاګ او کله غرونه، خو په دې حال کې هېچېرې لـه دښمن سره مخامخ نه شول.برعکس، مخې، شاته او نـورو خـواوونـه هر پلو به دې چې کتل، روسي پوځونه وو، چې روان وو.هرسرتېری پـه زړه کـې پـه دې خوشـالېده، چې پوهېده، هغـه پلـو تـه چـې دی ځي، یعنـي ناڅرګنده پلو ته، نور ډېرډېر دموږسړي هم هغه لورته روان وو.

یو ځای به واورېدل شو:

-واه ګوره !کورسیان(کورسکایا دروسیې یوه سیمه ده) راغلل.بل ځای به دې بیا اورېدل:

-یا پرودګاره !ګوره څومره را ټول شوي دي، ماښام چې کلـه اورونـه بل شول، چا تصور هم نه کاوه چې خلک بـه دومـره ډېـر وي، داسې ډېر چې پای یې نه لیدل کېږي، لنډه درته وایم، ټول مسکو دلته راغلی.

که څه قوماندانانو له ډلې نه یو تن هم، نه، د سرتېرو روانو ډلـو تـه نـه نېږدې کېده او نه یې خبرې ورسره کولې(لکه هغه شان چې مو په پـوځي جرګې کې ولیدل، پر هغو پرېکړو خوابدي وو، چې دجګړې په اړه شوې وې، نو لـه دې کبله هغـوی یـوازې دمشرۍ اوامـر پـر ځای کـول او ددې پروا یې نه لرله چې سرتېري خوشاله وساتي) خو ددې ټولـو خبـرو سـره سره، بیاهم سرتېري دتل په شان یو وارجګړې ته دتګ په وخت، پـه تېـره بیا چې کله به خبره دبریو وه، خورا خوشـاله وو، خو دڅه کم یـو سـاعت

(c) ketabton.com: The Digital Library

تګ نه وروسته، د سختو لړو له کبله، د پوځ زیاتره برخه دې ته اړوته چې ودرېږي. پر ټول پوځ دبې نظمۍ دغم او خوابدۍ یوه نا اشنا لړه راخوره شوه. د دغه غملړلي احساس پر زړو پوهېدل خورا ګران کار و، خو هغه په ډېرې بې سارې چټکۍ او ځیرتیا سره، چې د ډول ټاکنه یې ګرانه وه خورېده. هغه احساس، نامحسوسه او په شیله کې د شپوه کېدونکو اوبو په څېر نه راګرځېدونکی او نه مهارکېدونکی و. که روسي پوځونو د ټولو الې ملګري نه لرلای، کېدای شو د دغې غملړې احساس او الې ګولې د خورېدو لپاره به زیات وخت ته اړتیا وه، خو اوس یې د دې الې ګولې او پرېشانۍ د خورېدو لویه پړه په خورا لېوالتیا په دې کالباسه (وچه غوښه) خورو المانیانو وراچوله.

-ولې ودرېدل؟ لارې وترل شوې؟ او یا له فرانسویانو سره مخامخ شوو؟

-نه! نه! هېڅ خبره نه شته، که دښمن وای بې ډزو نه کېده.

-تراوسه یې تلوارو، چې وخوځېږي، وخوځېدو، اوس مو ددې ډاګ په منځ کې ساتي. ټول ددې لعنت شویو المانیانو له لاسه، په هېڅ څه یې سر نه خلاصېږي.

-که زه زما واک وای، ما به دوی مخې ته لېږلي وای، خو اوس ګوره! دوی ترشا کوټه شوي. اوس نو تشه ګېډه دلته ودرېږه او ورته ټینګ شه.

یو تن افسر وویل:

-نو دا څه وشول؟ پته نه شته چې څه وخت به خوځېږي؟ سره وایي چې سورو لاره بنده کړې ده.

یو بل تن بیا وویل:

-لعنت دې وي، په دې المانیانو، خپل وطن هم نه پېژني او نابلده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي.

يو سواره ياورچې رانږدې کېده غږ وکړ:

-تاسو دکوم پوځ ياستئ؟

-د اتلسم.

نو دلته څه کوئ؟تاسو بايد لا دوخته وړاندې تللي واى،نو اوس تر ماښامه هم وار نه در رسېږي.دا حماقت دى،دا نه سپارښتنه ده او نه لارښوونه ،خپله هم په خپلو کړو نه پوهېږي چې څه کوئ.

افسر ياور دا وويل او لاړ.

ترهغه وروسته يو جنرال راغى او په خورا خواشداني يې په غير روسي ژبه څه چغې وهلې...

له بلې خوا يو ډډ غږ راغى چې ويل يې:

- سپارښتنه وه چې د سهار په نهو بجو کرښو ته ورسېږو ،موږ لا نيمايي لاره نه ده وهلې،دې ته سپارښتنه او لارښوونه وايي.که زه واى ټول به مې ويشتلي واى.

د لېوالتيا او سربښندنې هغه احساس چې دخوځېدا په پيل کې پوځ ته قوت باښه،کرار کرار خپل ځاى د ناسمو فرمانونو په وړاندې قهر او دالمانيانو په وړاندې کرکې ته پرېښود.

ددغې اله ګولې علت دا و چې داتريشي سورو په پوځ کې چې په کين اړخ کې روان و ،ستره قوماندانې په دې متې پوه شوې وه،چې دقوماندې مرکز له ښي اړخ نه خورا لرې دى،نو له دې کبله يې ټول سواره پوځ ته امر کړى و ،چې ښي اړخ ته ورواوړي،نو هماغه و ،چې څو زره تنه سواره دې ته اړ وو چې،له پليو نه مخکې شي او پلي بايد دهغو دتېرېدو او ځاى پر ځاى کېدو پورې صبر وکړي...

هرڅه چې و ،تر يوه ساعت ځنډ نه وروسته،پلي بيا وخوځېدل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډۍ لمنو ته ښکته ورشېوه شول.لړې چې تازه د غرونوله څوکو لمنه تړوله کړې وه، همالته دغونډۍ لمنو ته چې پوځونه رسېدلي وو، ور خوره شوه. دهمدې لړو په منځ کې وړاندې يو ډز او بيا بل او وروسته پرله پسې نور ډزونه واورېدل شول. لومړۍ ډزې هسې خورې ورې اوګډې وډې وې:ډز، ډوز، تات، ترات...خو کرار کرار منظمې او چټکې کېدې.اخ وډب د ګلدباخ د واړه نري سيند پې غاړو پيل شوی و.

روسي پوځونو دا انتظار نه لاره چې دغونډۍ په لمنو کې د سيند پر غاړه له دښمن سره مخامخ شي.هغوی که له يوې خوا په سختو لړو کې راايسار شوي وو، نو له بلې خوا يې دخپلو مشرانو او قوماندانانونه هم کومه دخوښۍ او هڅې او هاند غوړه خبره نه اورېده.د هغو په منځ کې دبېرته پاتې کېدو آوازې خورې شوې وې او له تړولو نه لويه بدمرغي خوا لا دا وه چې په دې لړو کې ايسارېدو دهغو سترګې ورړندې کړې وې او وړاندې او شاوخوا يې له خپلو نه پرته بل څه نه ليدل.روسانو په ډېرې تنبلۍ او کراره پر دښمن ډزې کولې، وړاندې تلل او بيا درېدل.هغوی په خپل وخت له خپلو قوماندانانو نه چې په لړواو نا آشنا سيمو کې راګير وو، ځکه قومانده نه شوه ترلاسه کولای چې کله ناکله به يې آن خپل تړولی يا ملګري هم نه شو پيدا کولای.د لومړې، دويمې او دريېمې ډلې لپاره چې ښکته شيلې ته ورشېوه شوې وې، جګړه په دې توګه پيل شوې وه.څلورمه ډله چې له کوتوزف ورسره و، هلته د پر انځينسکې دغونډيو دپاسه پاتې شوې وه او نه راخوځېدله.

که څه هم دهغو غونډيو په لمنو کې چې اخ و ډب پيل شوی و، لاسختې لړې خورې وې، خو دهغو دپاسه رڼا شوې وه.مګر دهمدې لړو له امله دهغه څه نه چې مخکې تېرېدل، هېڅ نه ليدل کېدل.دنهوبجو پورې هېڅوک په دې نه پوهېدل چې په رښتيا لکه هغه شان چې ستره

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندانۍ تصور کوي، دښمن لس ورستې (ورست د اندازه کولو معيار) ته رارسېدلي دي که څنګه؟

د سهار نهه بجې وې. کنډک کنډک لړو دغونډۍ په لمنو کېږدې درولې وې، خود غونډۍ پر سر د شلپانڅه، په کلي کې چې، ناپليون د خپلو مارشالانو په منځ کې ولاړو، رڼا، رڼا وه. د هغوی پر سر تک شين آسمان او د لمرتبۍ لکه ستر ګردی توپ دلړو په شودو رنګه څپو کې لامبو وهله.

نه يوازې د فرانسې ټول پوځ، بلکې ناپليون له خپلې ټولې قوماندانۍ سره نه د رود پر هغې غاړه چې د سکولنيڅ او شلپانڅه غونډۍ او کلي پراته وو او مو ږ غوښتل هلته موضع ونيسو، بريد وکړو بلکې هغې غاړې ته چې زموږ پوځونو و، دومره نږدې وو، چې ناپليون په خپلو سترګو کولای شول زموږ په پوځ کې سواره او پلي سره جلا جلا ويني او توپير يې کړي. ناپليون پر يوه بوګ عربي چټ آس، تر خپلو مارشالانو نه مخکې ولاړو او هماغه شين بخون کوټ يې اغوستی و، چې د ايتاليا جګړه يې په کې ګټلې وه. هغه چوپه خوله هغو غونډيو ته چې ګواکې دلړوله سمندرګي نه يې سر ويستلی و او پر روسي پوځونو لرې لرې خوځېدې، کتل. هغه، په خوراځير، هغو ډزو ته غوږ ايښی وچې د ننه له شيلې نه راتلې. تر هغه وخته پورې لا د هغه پر ډنګرې بشرې، د هېڅ ډول خوځون او حس نښې نه ښکارېدې. د غه ځلېدونکې سترګې پر يو ځای خښې وې. د هغه ټول اټکلونه، رښتيا شوي وو. د روسي پوځونو څه شمېر، د شيلې د ننه، د چينو او ډنډونو خواته ورشېوه او څه شمېر هم د پراڅينسکې لوړو ته چې خورا ښې حساسې وې او ده تکل لاره بريد پرې وکړې، پربښودې. هغه د دوو غرونو په منځ کې د سختو لړو سره سره، د پراخ د کلي پلو ته په شيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې، د تلونکو ډلو ډلوروسي پوځونود تګ اواز اوربېده او آن دهغو د سرنيزو ځلا يې ليدله، هغه ليدل چې دغه ډلې يو په بل پسې دلړو په سمندرګي کې ډوبېدې. هغه اطلاعات چې ده پرون شپه ترلاسه کړي وو...دروس هغه پوځونه چې پراخ ته نبږدې روان وو، دروسي پوځونو مرکز او زړه جوړاوه او دی پوهېده چې دا زړه لا دوختـه دا سې کمزوری شوی و، چې پر هغه بريد ،هرو مروبری درلود ،خو هغه په پرله پسې بريد ځنډاوه.

هغه ورځ،دده د خول(تاج) اېښودلو کاليزه اودخورا نيکمرغۍ ورځ وه. تر نيمې شپې وروسته، سپيدو ته نبږدې يې ځو ساعته سترګې پټې او ويده شوی و. ناپليون په ښه طبيعت،روغ،خوشاله، تاند او په داسې يو نيکمرغه روحي حالت کې و ،چې په هغه کې دهر کارترسره رسول، کېدونکی ښکاري.هغه په همدا سې يوه حالت پر آس کېناست او د کېدونکې جګړې ډګرخواته لاړ.ځای پر ځای ولاړو ،هغو لوړوته يې چې له لړو نه راوتلې وې کتل اودهغه په نه خوځېدونکې سړې بشرې، پرځان ډاډ چې دبري ښه وه، ځرګند و.هغه دغه برى چې دمينې نه دنيکمرغو زلميانو پرځېرې ځرګند وي،دځان وړ ګڼه.مارشالان دهغه تر شا ولاړ وو او زړه يې نه شو کولای دهغه پام واړوي.هغه به کله پراځنسکې غوندېو ته او کله به يې دلمر تبۍ ته چې له لړو نه راووتله کتل.

کله چې لمر په بشپړه توګه له لړو نه راووت او په سترګبرېښېدونکې ځلاسره پر ډاګ او دلړوپرسيند ،وځلېده ،هغه،تابه ويل چې ګواکې داوربل،دغړ لپاره همدې شيبې ته سترګه په لاره و ،له خپلو سپينو ،ښکلو لاسونو نه، لاسوندي (د ستکش) وويستل،مارشالانو ته يې داشارې په نښه وښورول او داوربل غږ يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړ. مارشالان له خپلو یاورانو سره مل بېلابېلو خوا ووته په منډه او دځو دقیقو نه وروسته، دفرانسې د پوځ غورو ډلو، په ډېرې چټکۍ د پراخنسکې، غونډې خواته، چې کرار کرار روسي پوځونو پرېښودلې او درې ته دننه چپې خواته تلل، ورو خوځېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

کوتوزف، د سهار په اتو بجو د میلارادوویچ د څلورمې ډلې ترمخې پر آس سپور، روان و. دا هماغه ډله وه چې باید د پرژیبیشفسکې او لانژورن د ډلو ځای یې چې شیلې ته شېوه شوې وې، لاندې کړې وای. کوتوزوف له مخکنې غونډ سره تر سترې مه شئ، نه وروسته د خوځېدو سپارښتنه وکړه او هغوی ته یې په دې توګه څرګنده کړه چې تکل لري د دې ډلې مشري به خپله کوي. د پرانځ کلي ته چې ورسېد، همالته ودرېد. سرداراندرې، چې د سترقوماندان، د ډېرو نورو غوره ملګرو له ډلې نه و، دهغه تر شا ولاړ و. هغه له ګېنېتوب او عصبیت سره سره، لکه هغه شان چې انسان خپل ارمان ته د رسېدو په شېبه کې وي، ځان آرام او ډاډمن ښوده. هغه په پوره توګه په دې ډاډمن و چې نن دده د بخت او پر ده د پېرزوینې ورځ ده، خو په دې نه پوهېده، چې د غه بخت څنګه ترلاسه کړي. مګر سره له هغه هم پوره ډاډمن و، چې همدا اسې به کېږي. زموږ د پوځونو ځای، دهغو موضع او خریطې له بل هر چا نه ده ته څرګندې وې. د جګړې په اړه خپله هغه تګلاره چې اوس یې نو د هغه د عملي کېدو غوښتنه بابېزه خبره وه، ده هېره کړې او ځان یې د وایروتر د تګلارې منلو ته جوړ کړی و. هغه د بلې هرې نا ببرې پېښې د کېدو اټکل کاوه، د هغه د مخنیوي یا پېښېدو لپاره یې د چټکو، غوره او غوڅولارو چارو تصور کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکوزې خوا او کین پلو ته د ناپېژندلو قوتونو ترمنځ یوه نیمه ډزه اورېدل کېده.ده داسې انګېرله چې د جګړې زړه به هماغه ځای او زموږ قوتونه به همالته له دښمن سره مخامخ شي.په زړه کې یې تېرېده:
-ما به دکومې ډلې یا فرقې په مشرۍ هماغلته استوئ،زه به جنډه په لاس تر ټولو نه مخکې دروم او هرهغه خنډ چې په مخه راځي،هغه به نابودوم.
سردار اندرې نه شو کولای دهغو کنډکونو جنډو ته چې دده ترمخې تېرېدل،په بې پروایئ وګوري،هغه به دهغو په لیدو په زړه کې ویل:
-کېدای شي،دا هماغه،هماغه جنډه وي،چې زه به یې اخلم اوله هغې سره به ترټولونه وړاندې دروم.دشپې اوخورو شویو لړواو تیارو ، په لوړو ،ژورو کې له کنګله پرته،چې سهار ته ویلې کېدل، بل څه ،پرېښې نه و ،خو همدې لړو په شیلو کې بیا د سپینوشودو دویالو په څېرلمنې غوړولې وې.
دکینې خوا په شیله کې چې زموږ قوتونه ورشېوه شوې او دډز اوډوز غږ ترې راته، هېڅ څه نه لیدل کېدل.دلړو په سر تک شین آسمان او ښۍ خواته دلمر ستره تبۍ ښکارېدل.وړاندې،لرې لرې،دسیند دغاړې آپلو په ګڼو ځنګلونو پټو غونډیو ،دسپینو لړو له څادره سر هسک کړی و او داسې تصور کېده چې دښمن هم هلته دېره شوی وي....
کوتوزف،سواره جنرال ته چې ده ته نېږدې کېده په زغرده وویل:
-څه ته ګورئ،ورته وواییې چې کنډکونه سره منظم او له کلي نه راتاو شي.زه په دې نه پوهېږم، ښاغلیه ! جلالتمابه !تاسو ولې پام نه کوئ، کېدای شي دمګړۍ له دښمن سره مخامخ شو ،دا شونې نه ده چې دلته پوځ یوستی شي او ددې کلي له دې نرۍ کوڅې نه تېر شي.
جنرال ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-غواړم تاسو جلالتماب ته ووايم، ماغوښتل چې لومړي له کلي تېر شو او بيا دجګړې قومانده ورکړو.

کوتوزوف له زهرو ډکه خندا وکړه او وې ويل:

-ډېر ښه ! ډېر ښه ! تاسو غواړئ چې خپل قوتونه يو يو او په يووستي بڼه د دښمن تر ډزو لاندې راولئ.

- جلالتماب !تر دښمنه پورې لا خورا ډېره لاره پاتې ده، دنقشې له مخې...

کوتوزف، په خورا قهر چيغه کړل:

-کومه نقشه؟تاسو ته چا ويلي دي؟...هيله کوم هغه فرمان چې قوماندان يې درته وايي، پر ځای کړئ.

-اطاعت کوم، صاحبه !

نيوفيڅکې په پټه پټه د سردار اندرې په غوږ کې وويل:

-ګرانه !نن دبوډا طبيعت خورا وران دی.

يو اتريشي افسر چې سپينه دريشي يې په ځان او شنه بڼکه يې په خولۍ کې وهلې وه، په منډه کوتوزوف ته ورنږدې شو او دټولواک له نامه نه يې ترې وپوښتل:

-ايا څلورمې ډلې عمليات پيل کړې دي او کنه؟

کوتوزوف، بې له هغه چې دهغه ځواب ووايي، مخ يې واړاوه او ناڅاپه يې پر سردار اندرې چې هغه ته نږدې ولاړ و، سترګې ولګېدې. دهغه په ليدو يې تونـد کتل او سوځونکی غلچک نرم شو. ګواکې په دې پوه شو چې، په هغه څه کې چې اوس پېښ شوي، دده ياور هېڅ ملامت نه دی بې له هغه چې داتريشي افسر د ځواب په خيال کې وي، بالکونسکي ته يې مخ وروا ړاوه او وې ويل:

-ګرانه لاړ شه او وګوره چې دربيم پوځ له کلي تېر شوی او کنه؟هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دريش کړه او قوماندان ته يې وو ايه چې زما امر ته ستر ګه په لاره شي.

خو همدا چې سردار اندرې د منډې تکل وکړ، هغه يې ودراوه او زياته يې کړه:

-له هغه نه وپوښته چې مخکښ څارونکي يې ټاکلي او کنه؟

همدا سې بې له هغه چې اتريشي افسر ته پاملرنه وکړي، له ځانسره يې وويل:

-دا څه کوئ؟څه کوئ؟

سردار اندرې په ځغاسته، ځغاسته لاړ چې خپله دنده ترسره کړي.هغه تر، ټولو تلونکو کنډکونو مخکې شو او دريمه فرقه يې ودروله او پوره ډاډه شوه چې په ربښتيا هم د پوځ مخې ته مخکښ څارونکي ګمارل شوي نه دي.

دغونډ قوماندان، يو ډګروال و چې دلښکر ترمخې روان و ،د سترقوماندان له خوا د مخکښو څارونکو په اړه د خبر په اوريدو سره هک حيران شو ،ځکه هغه په دې ډاډمن و چې تر دوی نه مخکې هم د دوی پوځيان روان دي او دښمن له لسو ورستو نه زيات تر دوی نه لرې،دي.

خو په اصل کې، د هغو مخې ته په ربښتيا هم پرته له تشو ځوړو نه چې سختولړو نه ډکې او له سترګو يې پناه کړې وې،بل څه نه ليدل کېدل.سردار اندرې د ستر قوماندان د فرمان د رسولو نه وروسته په منډه بېرته راستون شو.کوتوزوف،لا په هماغه ځای ولاړ و...او پوځ هم له خوځېدا پاتې و....

هغه سردار اندرې ته مخ وراواړاوه او وې ويل:

-ډېرښه !ډېرښه ! او هغه جنرال ته چې ساعت يې په لاس و او هره شېبه يې ټينګار کاوه چې وخوځېږو ،ځکه د کينې خوا ټول قوتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیلې ته شپوه شوي وو، وویل:

- جلالتماب! لا تر اوسه وخت دی، کولای شو. او بیا یې دوډیم ځل لپاره وویل:

- لا تر اوسه وخت دی.

په همدې وخت کې، د کوتوزوف شا ته لرې، د کنډکونو د هوراوو غریو او چیغې پورته شوې. د غه نارې او چیغې دروسي پوځ په کتارونو کې په چټکۍ رانږدې کېدې. داسې برېښېده، د هغه چا لپاره سترې مشئ او هورا ویل کېږي، چې په خورا چټکۍ روان دي. کله چې چیغې وهونکي سرتېري د هغه غونډ مخې ته چې کوتوزوف یې مشري کوله ورسېده، هغه لږ څنګ ته شو او په تریو تندي یې ورو کتل. له پراخ نه په راتلونکې لار، د سورو یوه ډله چې رنګارنګ کالایې اغوستي وو، راروان وو. د هغو دوه تنه تر ټولو د مخه څنګ پر څنګ په خورا چټکۍ روان وو. له هغو نه یوه یې توره دریشي اغوستې، سپین تاج یې پر خولۍ ټومبلی او پر انګریزي ډوله سوربخن آس سپور و او هغه بل یې سپینه دریشي اغوستې وه او پر تور آس سپور و. دا دوه ټولواکان او له هغه سره مل ملګري وو. کوتوزوف، په پوځ کې د پخوانیو جنګیالیو سرتېرو بڼه غوره کړې، په شا و خوا کې یې حاضرو سرتېرو ته د خبرداري فرمان ورکړ او خپله یې په سلامي د ټولواک درشل ته ور ودانګل. ناڅاپه د هغه بشره او ټول کړه وړه بدل او دیوه لاس لاندې، مطیع او واک نه لرې چا څېره یې غوره کړه. هغه په بې ساره اطاعت ښودنې چې د ټولواک الکساندر، تر پامه ښه ونه برېښېد، هغه ته ورنږدې شو او سلامي یې ووهله.

تر خوابدۍ نه وروسته ښې، لکه په شنه آسمان کې پاتې شونې لړو، ډېر ژر د ټولواک له بشرې کډه بار کړه. هغه نن له ناروغۍ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته، تر هغه وخته چې د اولمويوخ په دښته کې، دلومړي ځل لپاره بالکونسکي له هېواده بهر ليدلی و، لږ څه ډنګر برېښېده... هغه چې خپل آس ودراوه له ستوماني نه يې يوه ژوره سا وويسته، مخ يې واړاوه او دخپلو ملګرو څېرو ته يې چې دده په شان ځوانان او تاند وو، وکتل.چارتورژيسکې، نواسيلځوف، شهزاده والکونسکي، ستروګانوف او نورچې ټول خوشاله، خورا قيمتي جامې په غاړه، پر ښکلو پالل شويو او دزړه له کومې روزل شويو آسونو سپاره وو... د ټولواک ترشا ولاړوو او په خنداخندا يې مرکې سره کولې.ټولواک فرانخ، سوربخن، نرۍ ځوان، چې پر تورښکلي آس خورا نيغ ناست و، په ګېنډۍ او خواشيني يې شاوخوا کتل.خپل يو سپين جامې ياوريې وروغوښت او له هغه نه يې د څه شي پوښتنه وکړه.سردار اندرې، چې خپل پخواني آشنا وليد، له هغه سره، په داسې موسکا چې لټولې يې نه شوه، خپله کتنه وريادده کړه او په زړه کې يې وويل:

-هغه له خپل ياورنه هرومرو وپوښتل چې په څو بجو خوځېدلي يو....

ټولواک الکساندر، اتريشي ټولواک ته په درناوي وکتل او له کوتوزوف نه يې وپوښتل:

-څنګه !ميخائيل ايلاريانوويچ، تاسو يې نه پيلوئ؟

کوتوزوف، د درناوۍ په نښه غاړه ټيټه کړه او وې ويل:

- انتظاريم، اعليحضرتا !

ټولواک غوږڅک او تندی تريو کړ او داسې يې وښوده چې ګواکې وايې نه وريدل.

کوتوزوف تکرار کړه:

- انتظاريم، اعليحضرتا !...(د سردار اندرې دې ته پام شو، چې کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوتوزوف د انتظاریم کلمه ویلې، د هغه پاسنۍ شونډه، په غیر طبیعي بڼه وربېږدېده)لا تر او سه هم قطعات راټول شوي نه دي.

ټولواک پوه شو، خوداسې وبرېښېده چې دغه شان ځواب یې خوښ نه شو، خپلې لړلوېدلې اوږې یې پورته واچولې او نو اسیلخوف ته، چې ده نه لږ آ پلو ولاړ و، دډې لپاره وکتل، چې ګواکې له کوتوزوف نه ګیله لري.

-ګوره !میخائیل لاریانوویچ !موږ خو څه د ځاریځنه (د مسکو په ځنډو کې د روسي امپرتورۍ د پرېټ ډګر-ژ) په چمنونو کې نه یو چې څو ټول کنډکونه راټول نه شي، پرېټ به نه کېږي. ټولواک دا وویل او بیا یې اتریشي ټولواک فرانس ته وکتل، تابه ویل، غواړي هغه ته په خبرو کې دګډون بلنه ورکړي او یا که خبرې نه کوي لږ ترلږه د دوی خبرو ته پام وکړي. خو اتریشي ټولواک، همداسې د بخوا ، هغې خوا ته کتل او هېڅ یې نه اورېدل.

کوتوزف، د دې لپاره چې بیا یې غږ ټیټ پاتې نه شي، په درانده او ځیږ آواز وویل:

-معظم ټولواک، له همدې امله یې نه پیلوو. بیا یې غومبوري وربېږدېدل او وې ویل:

- معظم ټولواک !له همدې امله یې نه پیلوو چې موږ د ځاریځنه په چمنونه کې نه یو، دلته پریټ نه کېږي.

د ټولواک ملګرو، یوبل ته وکتل، په څېرو کې یې د ملامتۍ او پړتیا نښې راخورې او د هغوچوپتیا دا ، ویل:

-څومره چې زوړ وي، وي دي، خو په هېڅ ډول د دغه راز خبرو کولو حق نه لري.

ټولواک، پرله پسې او په خورا ځیرتیا د کوتوزوف سترګو ته کتل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ته سترګه په لاره شو چې، بوډا بیا څه وايي او کنه؟ خو کوتوزوف د درناوي په نښه سر ټیټ کړ او داسې وبرېښېده چې دی هم ټول غوږ، غوږ دی. چو پتیا لږه اوږده شوه، خو په پای کې کوتوزوف سر راپورته کړ، غږیې چې د ساده او له تفکر پاتې سردار، خو اطاعت منونکي جنرال غږ ته ورته شوی و، وې ویل:

-معظم اعلحضرتا !خو بیا هم که تاسو فرمان ورکوئ...

هغه آس چو کړ، د قطعې قوماندان میلارادوویچ یې وروغوښت او داوربل غږ یې پرې وکړ.

په سرتېرو کې بیا لېوالتیا او شروشور راپیدا شو. د دنوواکروده، د غونډ دوه کنډکونه او د اپشیرکون د غونډ یو کنډک وخوځېدل او د ټولواک له څنګه تېر شول.

په هماغه شېبه کې چې د اپشیرکون د غونډ کنډک د ټولواک له څنګه تېرېده، سوربخن میلارادوویچ، بې له کوټه، خو په خورا ښکلې او په نښانونو ګاڼل شوې دریشۍ کې، چې پر خولۍ یې جګه بڼکه ټمبلې وه، په څغاسته، څغاسته راوړاندې شو، په زورتیا د ټولواک ترمخې ودرېد او سلامي شو.

ټولواک وویل:

- په خدای مو سپارم، جنراله !

جنرال په ورین تندي، په فرانسوي ژبه وویل:

-اعلحضرتا، معظم ټولواک ! موږ به ټول هغه څه وکړو چې له لاسه موکېږي !

خو دهغې ګډې وډې فرانسوي ژبې، د ټولواک ساتونکي او ملګري موسېدو ته وهڅول.

میلارادوویچ، په زغرده د خپل آس مخ واړاوه او لږڅه لرې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولواکه ودرېد ،چې قطعه يې تېره شي.

د اپشيرکون د قطعې سرتېري چې د ټولواک حضور، لمسولي وو ،په خورا ټينګو ګامونو او ځانښودنې د هغه او د هغه د ساتونکو او ملګرو تر مخې تېرېدل.

ميلارادوويچ،چې ښکاره و ،د ډزو له غږه،د جګړې د پيل له زېري او د اپشيرکون د قطعې د مېړنو له ليدو نه چې دده د سوورف،د پوځي ليسې ملګري وو او په زړورتيا د ټولواک له مخې تېرېدل،د اسې احساساتي شوی و ،چې آن د ټولواک حضور يې هېر کړی و ،نو په لوړ ،له خوښۍ نه په ډک او ډاډمن آواز يې چيغه کړل:

-زما زلميانو !برياليي اوسئ.دا لومړي مورچل نه دی،چې تاسو يې لاندې کوئ !

-سرښندنې ته چمتو يو !....

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

کوتوزف او د هغه مل یاوران د پلیو د ګامونو د سند ریزې انګازې، په ترنم کې خپلو توپکمارو پسې روان وو.

وروسته له هغه چې د نیم (ورست) په اندازې، قطعې پسې لاړل، دلارې پر سر، په یوې ګرځنې کې، له یوې کنده والې سره، چې کېدای شي کوم وخت به هغه قهوه تون و، ودرېدل. د دغې ګرځنې دواړه لارې، دغونډیو لمنو ته ورښوه شوې وې او سرتېرې په دغو دواړو لارو تلل.

لږ وکرار کرار لمنه ټولوله او له همدې ځایه، دوه ورسته لرې، د مخامخ غونډیو پر سر، دښمن ځرګند و. کینې خواته، لږ ښکته دډزو غرېونه اورېدل کېدل. کوتوزوف ودرېد او له یو اتریشي جنرال سره غږېده. سردار اندرې چې لږ شاته ولاړو، د دښمن سرتېري یې ځارل، له خپل یوه یاور نه یې وغوښتل چې هغه ته دوربین ورکړي.

دغه یاور چې لرې سرتېرو ته هېڅ پام نه کاوه او یوازې یې خپلې مخې ته د غونډۍ لمنو ته کتل، وویل:- ګورئ !ګورئ !دا خو فرانسویان دي !

جنرالانو او یاورانو هر یو د دوربین پلو ته لاسونه ور اوږده کړل او هر یوه هڅه کوله چې هغه خپل کړي، ناڅاپه بشرې هم بدلې شوې او پر ټولو یوه ویره راخوره شوه. هغوی چې فرانسویان له ځانه دوه (ورسته)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرې انګېرل، دا دې ناڅاپه يې ځان ته مخامخ وليدل.

له هرې خوا نه هرډول غږونه اورېدل کېدل:

-همدا د دښمن سرتېري دي؟ نه !نه !نه يې منم !...ولې ولې،وګورئ !هو کې دښمن !سمه ده.

سردار اندرې،له دوربينه پرته،ښې خواته، د غونډۍ په لمنو کې،د کوتوزوف په پنځه سوه مترۍ کې،دفرانسوي پوځيانو څه ګڼډې وډې ډلې وليدلې، چې د اپشيرکون ،د قطعې په لور پاس خواته راختلې.

سردار اندرې،له ځانسره وويل:

-هغه رښتينه شېبه چې موږيې سترګه په لاره وو ،راورسېده "داده خبره ماپورې رارسېدلې ده "خپل آس يې چو کړ او د کوتوزف پلو ته ورغى او په لوړ آواز يې چيغه کړه:-جلالتمابه ! د اپشيرکون قطعې ته بايد دريش وويل شي.

خو په همدې شېبه کې بيا هرڅه په لوګيو کې ومروړل شول،د ډزو غږ په هوا کې انګازې ګډې کړې او د سردار اندرې څنګ ته په دوو ګامونو کې يوله وېرې ډک غږ چيغه کړل:

-ورونو !ودرېږئ ! هرڅه ګډوډ دي.دا سې وبرېښېده چې دا غږ،قوماندہ ده او ټولو تېښتې ته مخه کړه.الهٔ ګوله،شرو شور ګډ شو او په خورا ګڼه ګونې ټولو هغې خواته د تښتېدو هڅه کوله چې پنځه دقيقې دمخه ،ټولواک ته په پرېتې ولاړو وو ،ټولو ځغاستل.په دې ګڼه ګونه کې نه يوازې ددې نه مهارېدونکي لښکر مخه نيول ګرانه خبره ،بلکې دا هم ګرانه وه چې سړي خپله له هغو سره يوځاى نه شي.دبالکونسکي ټوله هڅه دا وه چې د کوتوزوف نه لرې پاتې نه شي او هغه څه ته يې چې دده تر مخې تېرېدل کتل او هرڅه يې چې کول په هغه يې سر نه خلاصېده،چې ولې داسې کېږي.نيسفيڅکي په خورا

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهر لکه دلیونیانو داسې چغې وهلې او کوتوزف ته یې ویل، که دمګړی له هغه ځایه لرې نه شي، هرو مرو به اسیر شي. کوتوزوف، همالته، پر هماغه ځای ولاړ و، بې له هغه چې چاته ځواب ورکړي، یو دستمال یې راوویست. له اننګو نه یې وینې څڅېدلې. سردار اندرې، ځان هغه ته وروررساوه او مټې یې کولای شو خپله رېږدېدونکې لاندنۍ ژامه آرامه کړي او له هغه نه وپوښتي:

-تاسو... ټپي شوي یاست؟

کوتوزوف، چې دستمال پر خپل ټپي اننګي کېښکود ،وویل:

- ټپ دلته نه دی، هغلته دی. او په داسې حال کې چې دتښتېدونکو ډلې خواته یې لاس نیولی و، چیغه یې کړل:

-تم یې کړئ، وې دروئ، دریش یې کړئ.

له دې چغې سره سم او همهاله په دې پوهېده چې دهغو درول ناشوني دي، نوځکه یې آس چو کړ او ښۍ خواته لاړ. خو د تښتېدونکو زورور سیند هغه خپلو ببرته څپو کې واخیست او له ځانسره یې شا خواته یووړ.

دتښتېدونکو سرتېرو اله ګوله او ګڼه ګونه داسې زوره وره او تالانګره وه، که یو وار څوک په هغه کې راګیر شوي وای، نوبیا وتل ترې ګرانه خبره وه، یوه چغې وهلې:

-خو ځبرږه، څه؟ بند شوي؟

بل تن بیا ،همالته مخ واړاوه، چغې به یې کړې او څو هوایي ډزې به یې وکړې. یوه چا هغه آس واهه چې پخپله کوتوزوف، پرې سپور و. کوتوزوف له خپلو ملګرو سره چې شمېر یې دوه برابره کم شوي و ، په بې سارې قوت او توان ځان له دغې ګڼه ګوڼې نه راوویست او ټولو یو ځای ددغه انساني سیلاو نه ښۍ خواته، هغې خواته چې له هغې نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

توپونه ډزې راتلې، مخه کړه. سرداراندرې چې هم ځان له دغه ډنډه راویستلی و، هڅه کوله چې د کوتوزوف نه لرې پاتې نه شي. یو روسي نښه ویشتونکی سرتېری یې ولید چې د غونډۍ له لوګو نه په ډکو لمنه کې ډزې کوي او فرانسویان په تلوار د هغه پلو په منډو دي. لږ څه بر د روس پلي قوتونه له خوځېدا پاتې ولاړ وو. دوی نه وړاندې د هغه نښان ویشتونکي سره مرسته کولای شوه او نه شا ته له تښتېدونکو سره یوځای کېدای شول. یو سپور جنرال له دغې ډلې جلا شو او کوتوزوف ته راغی. د کوتوزوف سره ملګري یوازې څلور تنه پاتې، د هغو هم رنګونه الوتي او په خورا تلوار او وېره یې، په چوپه خوله یو بل ته کتل.

کوتوزوف، چې ژروه ساویستله، تښتېدونکو پر ګنو ته اشاره کوله، جګړه مار قوماندان ته یې وویل:

- دا سپک دریش کړه، دا بې شرمه ودروئ.

په دې شېبه ګواکې د دې ښکنځلو د ځواب لپاره، د مرغانو د سیل په شان د مردکو کتار، پر کوتوزوف او د هغه پر ملګرو لکه باران را وورېد.

د فرانسویان توپچي یرغل کړی و او چې کوتوزوف یې ولید پر هغه یې هم ډزې وکړې. له دغو سره سم د غونډ قوماندان پښه ونیوه، څو سرتېري ولوېدل، هغه بربد ګي چې جنډه نیولی و، هغه یې له لاسه ولوېده، جنډه ورپېده، ولوېده، خو د ګاونډ سرتېری په توپک کې بند شو او سرتېرو بې له هغه چې قوماندې ته ستر ګه په لاره شي، ډزې پیل کړې.

کوتوزوف، د زړه له تل نه اسویلی وویست، او وې ویل:

- آخ! آخ!

شاوخوا یې وکتل، تالان شوی پوځ او یرغل کوونکي د ښمن ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره وکړه او په درانه، لړزونکي زاړه آوازيې وويل:

-بالکونسکي دا څه حال شو؟

خو مخکې له هغه چې دکوتوزوف دا خبره پای ته ورسېږي، سردار اندرې، چې دغم او شرم غوټې يې ستونی کېښکوده، له آسه ګام کړل او د جنډې خوا ته يې ورمنډې کړل.هغه جنډه راجګه کړه، په نري او اغېزمن ماشو ورمه آواز يې غږ وکړ:

-زلميانو مخ وړاندې !

هغه چې جنډه راپورته کړه، دمردکو له غږه يې احساسوله چې هغو(مردکو) دده پلو ته مخه کړې ده، ددغو مردکو غږ، دده په غوږو کې انګازې جوړې کړې، په هغه کې يې خوښي او سرښندنه لا پسې ولمسوله، په زړه کې يې وويل:

-دا هماغه شېبه وه چې ما يې انتظار درلود او نور څو سرتېري هم ولګېدل.

هغه چې متې کولای شو درونه جنډه لوړه وساتي، مخکې يې منډې وهلې او پوره ډاډمن و، چې بېشکه به ده پسې ټول کنډک په منډو شي، هغه نارې وهلې:

- هورا !مخ وړاندې !او رښتيا هم هغه لا څو ګامه يوازې منډې نه وې وهلې، چې يو ،بيا بل او بيا نور او نور او ټول کنډک دهورا په غږ سره ده پسې ورو خوځېدل او يو شمېر خو لا دده نه مخکې شول.د کنډک يوه افسر منډې کړې او د اندرې، له پاسته او نازک لاس نه يې دروند علم (جنډه)چې دا خوا هغه خوا کړېده، واخيست، خو دمګرۍ ولګېد او ولوېد.سردار اندرې بيا علم راپورته کړ، لوړ يې کړ...او له کنډک سره مل شو.تر مخې يې دخپلې توپخانې سرتېري ليدل چې يو شمېر جنګېدل او يو شمېر هغوی يې خپل توپونه پرېښي وو او ددوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواته په تېښته وو. هغه فرانسوي سرتېري لیدل چې د توپونه آسونه رانیسي او د توپونو مخونه یې اړول. سردار اندرې له خپل کنډک سره د توپونو تر شل ګامۍ پورې رسېدلی و. هغه خپل سرپورې د ګولیو د باران غږ اورېده، خپل شا و خوا یې ټپي سرتېري لیدل او د هغو زګیروي یې اورېدل، ځینې یې ښۍ او کینې خواته لوېدل. هغه لوېدونکو سرتېرو ته هېڅ پام نه کاوه او یوازې یې هغه څه ته چې د توپ په مخ کې تېرېدل کتل. سوررنګه توپچي یې لیده چې له کوم ګذار نه یې خولۍ یوې خواته کږه شوې ده، د توپ سنبه یې په لاس، په داسې حال کې چې هغه یې خپلې خواته کشوله. له فرانسوي سرتېري سره لاس وګریوان و. فرانسوي یې، سنبې ته لاس وراوچاوه او غوښتل یې هغه ترې خپله کړي. سردار اندرې د هغو دوو کسانو مخونه، پریشانه حالت او قهر ښه لیده چې خپله نه پوهېدل څه کوي.

سردار اندرې، هغو ته کتل او په زړه کې یې ویل:- دا سوررنګی توپچي چې نور بې وسلې شوی، ولې نه تښتي؟ او دا فرانسوي سرتېري ولې خپله توره د هغه په ټټر کې نه ورمنډي؟

خو مخکې له هغه چې وتښتي، فرانسوي سرتېري ته به خپل توپک او توره وریاده شي او د هغه په ګېډه کې به یې ځای پر ځای کړي.

د خدای قسمت به و، چې دویم توره په لاس فرانسوي، د لومړي هغه مرستې ته ور ونه دانګل... سردار اندرې ونه شو کولای د دغه آخ وډب پای وګوري، ځکه د هغه څنګ ته کوم یو سرتېری، هغه همداسې تصور وکړ، په کوم پلن ډانګ ده ته په ککره ګذار ورکړ. ګذار ډېر خوږ نه کړ، خو ډېر ناخوښه و، ځکه هغه ونه شو کولای، هغه څه وګوري، چې دې یې تر پایه د کتو هیله لرله.

خو په زړه کې ویل:- دا څه شی دی؟ سرسام یم، لوېږم؟ ځنګنونه مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رېږدي او په شا ولوېد.

سترګې يې په دې هيله پرانستې چې وګوري، د هغه توپچي او فرانسوي آخ وډب څنګه پای ته رسېږي.ډېر لېوالـه و، په دې پوه شي، هغه سوررنګی توپچي وژل شوی که لا ژوندی دی، توپونه ژغورل شوي که دښمن لاندې کړي، خولـه آسمانه پرته يې بل هېڅ يې ونه ليدل.هغه آسمان چې خړ، وريځ او خورا لوړ و.

هغه بيا په زړه کې تېره کړه:

-څه آرامي، څه سوله او څه پرتم !دا ټول هغه څه ته ورته نه دي چې ما دمنډو او تګ په وخت کې ليدل.په هېڅ ډول زمونږ هغه وخت ته ورته نه دي، چې، تلوارمو کاوه، چغې مو وهلې او په ويرجنو څېرو مويوبل کشول.د سوررنګه توپچي او فرانسوي اخ وډب ته چې د توپ سنبه يې سره کشوله، هېڅ څه ته، هېڅ ته ورته نه دي.هو کې ! په دې لوړاو شنه آسمان کېو ريځې چور بل ډول رغړي.څنګه ما تر دې نه دمخه او پخوا دغه لوړ، آسمان څک آسمان ليدلی نه و؟ زه څومره نيکمرغه يم چې په پای کې مې هغه وپېژاند.هو کې !لـه دې بې پايه آسمانه پرته، نور هرڅه، دوکه او تش په نوم دي.پرته له هغه نور نو ، بل هېڅ، څه، نه شته.دا هم نه شته، هېڅ څه نه شته.هو کې له چوپتيا او کرارۍ پرته بل هېڅ څه نه شته !او خدای شکر دی، چې نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

د سهار نهه بجې وې، خو د پوځ ښې خواته، د باګراتیون په قطعه کې لا جګړه پیل شوې نه وه. باګراتیون تکل نه لاره د دولګه روکوف په ټینګار جګړه پیل کړي او په دې توګه یې غوښتل ستر مسوولیت له غاړې لرې کړي، نو ځکه یې دولګه روکوف ته وړاندیز وکړ چې څوک، ستر قوماندان ته ور واستوي او په دې اړه د هغه خوښه تر لاسه کړي. هغه په دې پوهېده چې د پوځ له یوا اړخ نه تر بل هغه پورې یې واټن له لس (ورست) نه زيات دی، د غه ریبار که ونه وژل شي (د دې خبرې ډېر امکان لاره) که هغه ستر قوماندان پیدا کړي، چې دا خورا ګرانه بریښېده، هغه به ونه شو کولای تر ماښامه بېرته را ستون شي.

باګراتیون مخ وا اړاوه، په برندو، خوبولو سترګو یې چې د هېڅ څه، څرګندونه یې نه کوله، خپلو ملګروته وکتل او تر چا نه د مخه یې، بې له هغه چې کوم پخوانی تکل یې لرلای وي، د رستوف ماشوم وزمه څېره چې له ګبښې او هیلو نه وچه شوې وه، تر سترګو شوه. هغه یې دې چارې ته وګماره او ستر قوماندان ته یې ور واستاوه.

رستوف د درناوي په نښه، لاس خولۍ ته ورپورته کړ او وې ویل:

-جلالتماب! که تر ستر قوماندان نه د مخه، اعلحضرت ټولواک ووینم، بیا څه وکړم؟

دلګاروکوف، ځان تر باګراتیونه مخکې کړ او وې ویل:

-کولای شئ زموږ پیام ور ورسوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف، ځکه تازه، خوځنده او زړه ور برېښېده، چې سهار دوخته يې د پيرې تر پای ته رسولو وروسته، ددې وخت مونډلی وچې څوساعته سترګې پټې او ويده شي.هغه پر ځان ډاډه، په دې باوري او هغه روحي حالت کې و چې هرڅه يې تر خياله، کېدونکي،آسانه او سرته رسېدونکي ورتلل.

دهغه ټولې هيلې نن سهار تر سره شوې وې.هغه جګړه چې ده يې هيله لرله پيل او ده په کې سربښندنه کوله.ددې ترڅنګ هغه د يوه خورا زړور جنرال ياور شوی و او تر ټولو نه غوره دا چې کوتوزف او يا کېدای شي خپله ټولواک ته د پيام د رسولو دنده ورسپارل شوې وه. سپيدې رڼې او تر هغه لاندې آس مهربانه او په ګوګل کې يې د خوښۍ او نيکمرغۍ څپو ، څپې وهلې.د فرمان د ترلاسه کولو نه وروسته، سمدلاسه،آس ته ور ودانګل، ځان لارې ته برابر او آس يې چو کړ.هغه لومړی دباګراتيون د قطعې په اوږدو کې چې لا ځای پر ځای ولاړه وه او جګړه يې نه وه پيل کړې،روان واو تر هغه وروسته، هغه سېمې ته ورسېد چې د اواروف، سواره پوځ لاندې کړې وه.همدا چې د اواروف له سورو نه واوښت،دلويو او وړو توپونو دډزو غږونه،يې چې دده له مخې راتلل او دم په دم زياتېدل ، په زغرده اورېدل....

دغره په لمنې کې، پرګڼ لوګي د توپک ګولۍ دا سې ليدل کېدې چې تا به ويل يو له بله دمخکې کېدو هڅه کوي.د توپونو له خولې نه وتلي لوګي، لومړی لکه د وريځو په شان کنډک کنډک او بيا هر پلو خورې ورې او وروسته به بيا سره يو ځای شوې.پلي پوځونه د هغو د سرنيزو له ځلا او توپچي هغه دهغو دمهماتو له شنو صندوقو نه له ورايه پېژندل کېدل.

رستوف، ددې لپاره خپل آس يوه شېبه پر غونډۍ ودراوه، چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه په غوره توګه وګورې چې دده تر مخې روان دي، ښه وګوري، خو هر څو مره به چې ځير شو ،نه په څه پوهېده او نه يې په څه سر خلاصېده.هغه ته برېښېدل چې د لوګو په هغو لړو کې څوک خوځېږي او دهغو ترمخې او تر شا بيا څه سرتېري روان وو ،خو دا چې څوک وو ؟چېرې تلل او څه يې غوښتل؟په دې پوهېدنه ګرانه وه.ددې منظر ليدنه او ددغو غږونو اورېدنه نه يوازې په هغه کې دکوم غم او وېرې لمسونه نه کوله بلکې په هغه کې يې دقوت او لا درېدا زړې کړل.

په زړه کې به يې،د دغو ډزو تر اورېدو وروسته، وويل:

-ډزې !ډزې،ولې،بيا يې ولئ.

هغه بېرته خپله لار ونيوه او آس يې چو کړ او دهغو پوځونو او قطعاتو په اوږدو کې مخ وړاندې روان وو ،چې جګړه يې پيل کړې وه.

هغه له ځانسره يې ويل:

-هېڅ نه پوهېږم،هلته څه خبره ده،خو هرڅه چې وي،دخير خبره به وي.

د څو اتريشي پوځي ډلو نه تر تېرېدو وروسته،روسي پوځونو ته وروړسېد ،دا هغه قطعه وه چې جګړې ته ورګډه شوې وه.

په زړه کې يې ويل:

-خدای مې ارمان پوره کړ،اوس به جګړه په خپلو سترګو وګورم.

هغه څه کم د جګړې په لومړۍ کرښه کې روان و.يوه ډله سواره مخامخ ده ته،په ځغاسته کې وو.دا هماغه د اولان(نيزه لرونکي سواره)ډله وه،چې په خورا پرېشانۍ له جګړې نه راستانه کېدل.رستوف دهغو له څنګه تېرېده او تصادفاً يې دهغو يوه تن ته چې ټپول په وينو ککړ و ،پام وروا وښت.خو هغه همدا سې وړاندې روان و.

هغه چې له ځانسره وبنګېد ، وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه به دا وي، چې خپل کار پسې لاړ شم.
لا څو سوه ګامه له هغو نه لرې شوی نه و، چې د هغه له کیڼې خوا نه یوه د سورو ستره ډله چې سپینې ځلېدونکې دریشي یې اغوستې او په تورو آسونو سواره وو رابښکاره شول.هغوی چې تړوله لاره لاندې کړې وه، ډېر ژر د هغه لاره بندوله. رستوف خپل آس ددې لپاره چو کړ، چې په ټول قوت ددغو سورو نه مخکې له دغې لارې واوړي، خو که دغه سواره په خپل هماغه حال روان وای، دی به د هغو تر رارسېدو نه مخکې له دغې لارې اوښتی وای.مګر سورو ، آسونو لا چو کړل،آن ځینې هغو خوخپل آسونه په بې سارې توګه یرغه کړل..دا ددوی سواره وو ، چې دراتلونکو فرانسویانو دمخنیوي لپاره ور روان وو...هغوی لا په پوره توګه له رستوفه لرې شوي نه وو ، چې د هغوی له خوا دهورا او ویاړونو غږونه پورته شول، هغه چې مخ واړاوه، وې لیدل چې ددوی د ډلې لومړې کرښې له پردو سورخولو سورو نه، چې کېدای شو فرانسویان وو ،لاس او ګریوان شوي وو.نور یې، نور څه ځکه ونه لیدل چې ددغه لاس ګریوان کېدو سره سم ،ټوپونو چې ښکاره نه وه،له کوم ځایه دي، ډزې پیل او دهغو دګولیو لوګي هرڅه په خپله غبېږ کې ومروړل.
په هغه شېبه کې چې سواره له ده تېر او دلوګیو په غېږ کې ایسار شول،دی هک پک شو ،چې هغو پسې لاړ شي او که دخپلې دندې سرته رسولو پسې.دا د روسي سورو هغه پرتمین یرغل و ،چې آن فرانسویان یې هم حیران کړي وو.رستوف تر دغه یرغله وروسته،په خورا او ویرېدونکي وحشت له دې خبر شو چې ددغو ښکلو زلمیانو له سترې ډلې،له هغو زرګونو یرغه او نه ایلېدونکو آسونو ،ځوانو افسرانو او دحربي ښوونځي او پوهنتون له زده کوونکو او محصلانو نه چې دده له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه تېر شوي وو، يوازې اتلس تنه ژوندي پاتې وو.

رستوف چې آس لا وړاندې تګ ته لمسوه، له ځانسره غږېده:

-څه به له ماسره څوک رخه کوي، لامې بخت رپېږي، ډېر ژر به تولواک وو ينم.

همدا سې يې آس يرغه کړ.

کله چې د پيلو قطعې ته ورسېد، پام يې شو چې د هغو شاو خوا او د سر د پاسه د توپونو ګولۍ الوزي....

د همدې پليو د قطعې ځنګ ته د تېرېدو په وخت کې و، چې يو چا په نامه غږ پسې وکړ:

-رستوفه!

رستوف چې سمدلاسه باريس نه و پېژندلی، وپوښتل:

-څه شي؟...ته..

د باريس پر شونډو خندا خوره وه، هماغه خندا چې جګړې ته د لومړي وار د تګ په وخت کې د هر زلمي پر شونډو خورېږي، هغه وويل:

-ګوره! د جګړې په لومړې کرښه کې يم، زموږ غونډ يرغل ته تللی و.

رستوف ودرېد او وې ويل:

-ښه، وايه، کيسه کوه!

باريس چې پرله پسې غږېده په خورا مينې يې کيسه کوله:

-پوه شوئ، شا ته مو وتنمبول. تصور يې کولای شئ؟...ته چېرې د اسې په تلوار روان يې؟

-د نده لرم چې د اعلحضرت تولواک حضور ته ورشم.

باريس چې د هغه خبره سمه نه وه اورېدلې او تصور يې وکړ چې رستوف د والاحضرت په لټه کې دی، وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-راځه، دا هم والاحضرت !

باریس هغه ته مشرشهزاده چې د سورو دریشي یې په ځان، خولۍ یې پر سر او دهغه په سل متری کې تریو تندی ولاړ و او پر اتریشي سپین جامو ،رنګ تښتېدلو اتریشي پوځیانو یې چغې وهلې،ورونښود.

رستوف وویل:

-دا خو مشر شهزاده دی،زه باید ځان دپوځ ستر قوماندان او معظم ټولواک ته ورسوم.دا یې وویل او غوښتل لاړ شي چې په دې وخت کې له کومې خوانه بېرګ را پیدا او دباریس په شان یې په خورا خوښۍ او مستۍ وویل:

-وګورئ !ګراف !ګراف ! ښي لاس مې ټپي شو(دخپل ښی لاس رغوي یې چې په وینو او دستمال کې مروړل شوی و ،ورونښود) خو سره له دې مې هم دجبهې لومړۍ کرښه پرېښښوده.ښاغلیه !ګرافه !اوس نو توره په کین لاس چلوم،موږ د بېرګوکورنۍ خوپه توریالیتوب کې نوموړ یوو.

بېرګ لاهماغسې غږېده،رستوف نور نوهغه ته پام نه کاوه او وخوځېد.له قطعاتو او وروسته له ډاګ نه واوښت،ځکه نور یې نو نه غوښتل دکومې جبهې کرښو ته ورننوزي او بیا لکه دزلموسورو افسرانود پېښې، په پېښه کې راګیر شي.هغه داحتیاطو قطعاتو په اوږدو کې روان شو او له هغو لارو نه چې دتوپونو اوتوپکو ډزودغږمبهار او شروشور نه لرې وو ،ځان لرې کړ،خوناڅاپه یې خپلې مخې او زموږ د پوځونو شاته،په هغه ځای کې چې، په هېڅ ډول د دښمن دشتوالي تصور نه کېده،دتوپکو سختې ډزې واورېدلې.

رستوف،وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-پوه نه شوم، دا څه شي دي؟ دښمن زموږ د پوځونه منځ ته لاره کړې وه؟ ناشونې ده. د ځان او د پوځ د برخليک له امله يې پر زړه ويره راخوره شوه او له ځانسره يې وويل:

- هرڅه او هرڅوک چې وي، وي دي. اوس نو له دې ځايه تګ ناروا دی، زه بايد ستر قوماندان پيدا کړم، که ماته مو خوړلې وي، زه بايد له نورو سره يو ځای ووژل شم...

همدا چې له هغو روسي او اتريشي سرتېرو سره، چې په خورا ګډوډۍ او الګولې د تېښتې په حال کې و او دده لاره يې هم بندوله، مخامخ شو، وې وپوښتل:

-څه خبره ده؟ څه خبره ده؟ ډزې په چا کېږي؟ په چا ډزې کېږي؟

تښتېدونکو سرتېرو چې دده په شان نه پوهېدل، څه خبره ده، چا په روسي، چا په الماني او چا په چکي ځوابونه ويل:

-يو ازې پيريان پوهېږي، چې څه خبره ده! ټول يې غرق کړل، ټول يې تالا والا کړل.

يوتن چيغه کړل:

-وهئ، دا جرمن وهئ.

-بلا ورپسې، ټول خائينان دي.

يو الماني وبنګېد:

-روسانو پسې دې بلا وي.

څو تنه ټپيان په لاره روان وو. د هغو په سلګونو ښکنځلو، چيغو او زګېروي، يو ناپوهېدونکی بنګهار جوړ کړی وو، خو په پای کې ډزې پای ته ورسېدې او رستوف تر هغه نه وروسته په دې سرخلاص شو چې روسان او اتريشان خپل منځ کې لوېدلي او يو پر بل يې ډزې کړې وې.

د رستوف په زړه کې تېره شوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-اې خدايه !داڅه دي؟هره شپه کېدای شي ،اعلحضرت ټولواک دوی ووينـي...دا سمه نه ده ،دمنلو وړنه ده.څومره چې ژر کېږي،لـه دوی نه بايد ژر تېر شم. درستوف په خيال کې دماتې او تېښتې خيال نه ځايېدونکی و.کـه څه هم رستوف، دفرانسويانو پوځونه او وسلې د پرانخ په لوړو ،هماغه ځای کې چې ده بايد ، سترقوماندان لټولی وای ليدل،خوده نه شوکولای او نه يې غوښتل په دې خبره باور وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

رستوف ته سپارښتنه شوې وه چې، د پرانخ د کلي په شاو خوا کې د ټولواک او کوتوزوف پلټنه وکړي، خو هلته نه یوازې هغوی بلکې د بل هېڅ کوم مشر او قوماندانان آن نښه هم نه وه. برعکس هلته بې شمېره سره ګډې اخیستي او پرېښانه سرتېري پرېمانه وو. هغه خپل تړي او ستومانه آس ته په دې تکل متروکه ورغبرکړه چې څومره ژر کولای شي، له دې اله ګولې او ګڼه ګوڼې نه ځان وباسي، خو دی به چې هرڅومره مخې ته روان و، دغه ګڼه ګوڼه او پرېښانۍ به لا زیاتې دي. هغه واټ چې دي په کې روان و، په هغه کې له هره پلوه کراچۍ او هر ډول اسونه، له هرې خوانه روسي- اتریش سرتېري، جوړ او تپي، ډلې، ډلې او خورا خواشیني تلل راتلل. دغه ټول د هغو ډزو او ګولیو د غم زېرونکو وېر، تر باران لاندې خوځېدل چې د ښمن د پراتڅن دغونډیو له شانه دې خواته راورولې. د دوی د زګیرویو، نارو سورو او چغو غږونه یو نه پوهېدونکی ګونګوسی جوړاوه.

رستوف، چې هرڅوک کولای شول، ودروي، د رول او ترې پوښتل یې:

-اعلحضرت ټولواک به چېرې وي؟ کوتوزوف چېرې دی؟

خو هېڅ چا ځواب نه ورکاوه. خو په پای کې یې یو سرتېري له ګرېوانه را ټینګ کړ او دې ته یې اړ ویست چې سم ځواب ورکړي.

هغه سرتېري چې هېڅ ځرګنده نه وه، پرڅه خاندي، په دې لړ کې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان يې د هغه له منګلو ژغورلی وي، ځواب ورکړ:

-ای بابا! ګرانه وروره! کړو سرو! هغوی لا تر ټولو نه د مخه او پخوا تښتېدلي او ځانونه يې پټو ځايونو ته رسولي دي.

رستوف د غه سرتېري، چې له ځوابه يې له ورايه ښکاره و، چې له مستۍ نه بې حاله دی، همدا سې په خپله دنيا کې پرېښود. هغه د يو بل سرتېري آس، چې ښکارېده د کوم مشر چوپړ دی، راونيو او له هغه نه يې پلټنه ګرويزنه پيل کړه. د غه سرتېري ورته وويل:

اعلحضرت يې يو ساعت د مخه په يوې کراچۍ کې په ډېر تلوار له همدې ځايه يوړ، هغه ټپي شوی و.

رستوف وويل:

-دا ناشونې خبره ده، ټولو اک څنګه ټپي کېږي؟ هرو مرو به بل څوک و.

سرتېري له ملنډو ډکه او په ډاډ خندا وکړه او وې ويل:

ما خپله وليد، ټول عمر خدمت کوم، او س خو ټولو اک پېژنم. ما په پترزبورګ کې مخامخ ليدلی و. په کراچۍ کې و، رنګ يې لکه د مړي په څېر و. څلور و آسونو د هغه کراچۍ لکه باد دا سې الوزوله. د برېښنا په شان زموږ له مخې تېر شوه، تر دومره خدمت نه وروسته خو بايد د ټولو اک او ايليا ايوانوويچ کراچۍ وپېژنم. ايليا يوازې او يوازې د ټولو اک ګاډيوان دی.

رستوف، سرتېري پرېښود او غوښتل يې چې لاړ شي، خو په دې وخت کې يو ټپي افسر چې دده له څنګه تېرېده، ده ته مخ راواړوه او وې ويل:

-تاسو چا پسې ګرځئ؟ که ستر قوماندان پسې ګرځئ، هغه خو د توپ په يوې ګولۍ ولګېد او ووژل شو. زموږ د غونډ په مخ کې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګولۍ په تټر ولګېده.

يو بل افسر بيا د هغه خبره بابېزه وګڼله او زياته يې کړه:

-نه، نه ونه وژل شو. يوازې ټپي شو.

-څوک ټپي شو؟ کوتوزوف؟

-نه، کوتوزوف نه و، نه پوهېږم نوم يې څه و، وو ايئ! پروانه کوي، يوازې څو تنه ژوندي پاتې شول.

هغه د ګوستي راديک، کلي ته اشاره وکړه او زياته يې کړه:

-مهرباني وکړئ، هلته لاړ شئ، ټول قوماندانان هلته، په هغه کلي کې راټول شوي دي. افسر دا خبره وکړه او په خپله مخه لاړ.

رستوف، پر خپل آس سپور، کرار کرا وړاندې روان و، خو په دې نه پوهېده چې چېرې او چاته ورشي. ټولواک ټپي شوی او جګړه بايلل شوې وه. دا نو د منلو وړ خبره وه. د هغه کلي څنډو ته، چې ده ته يې ښودلی و او د کليسا برجونه يې له لرې ښکارېدل، ور روان و. ولې تلوار وکړم؟ آن که ټولواک او کوتوزوف ژوندي هم وي او ټپي شوي نه وي، هغوی به څه وو ايي؟

سرتېري چيغه کړه:

-جلالتمابه! دې خواته راشئ، له دې لارې نه لاړ شئ، ګوره هلته سمدلاسه وژل کېږي، وژني مو.

يو بل سرتېري غږ وکړ:

-له کومې لارې؟ دا سې راشئ، نېږدې کېږي؟

رستوف له لږ فکر نه وروسته، له هماغې لارې چې ويل، وژل کېږي لاړ.

په زړه کې يې ويل:

- اوس نو مرګ او ژوند څه پروا لري؟ په تېره بيا که ټولواک هم ټپي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی وي، دا نو څه ګټه لري چې زه د خپل ژوند د ساتنې په غم کې واوسم.

دا سې یوه ډاګ ته ورسېد، چې له پراخین نه د راتښتېدونکو سرتېرو نه تر ټولو زیات شمېر همالته وژل شوي او خواره واره پراته وو. فرانسویانو لا هغه ځای لاندې کړی نه و او روسي ژوندیو او ټپي پوځیانو هغه ځای تازه پرېښی و. دا ډاګ بنې کولبه شوې ځمکې ته ورته و، چې د غنمو د کودو پر ځای په هر پټي کې لس پنځلس مړي پراته وو. ځینو ټپیانو خاپوړې کولې او دوو، دوو یا درې، درې ځنګ په ځنګ دا سې زګېروي او نارې سورې جوړې کړې وې، چې کله ناکله به رستوف ته د پېښو په بڼه وبرېښېدې. رستوف خپل آس کرار تګ ته پرېښود چې د غم او ویر له دغې مینې نه و تښتي. د غه حال، هغه له سرسامۍ او له وحشت سره لاس وګریوان کړی و، خو د هغه ویره د خپل ژوند لپاره نه چې، ډېره اړتیا یې ورته لرله، بلکې له دې امله وه چې د ټولو اک ویر او غم به دی ونه شي زغملی.

فرانسویانو، پر دغې دښته کې چې له وژل شویو مړو نه ډکه وه، ځکه ډزې بس کړې وې، چې نور یې هلته کوم ژوند سری نه لیده، خو د دغه سواره په لیدو یې سمدلاسه، هغه ته څو د توپ ګولۍ ورو لېږلې. د دغو وحشتزو ډزو او دده په شا وخواکې د مړو سرساموونکی منظر، په ده کې، په ځان د زړه سوي احساس ولمساوه. د خپلې مور وروستی لیک وریاد شو او وې ویل:

-مور به مې څه احساس کړې وای، که زه یې اوس دلته، په دې ډاګ کې، د دې ګولو ترباران لاندې لیدلای وای؟

د ګوستي رادیکې، په کلي کې له جګړې نه راستانه شوي، روسي پوځیان سره له هغه چې پرېښانه او ستومانه برېښېدل، خو تر پخوا نه لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښه نظم روان وو. د فرانسويانو ډېرې دلتې نه رارسېدلې او ډېر زوږ غږونه خورا لرې لرې وو، دلته په ډاګه نه اورېدل کېدل او ويل کېدل چې جګړه بايلل شوې ده. رستوف، له هرچا پوښتنه کوله، خو هېچا د ټولواک او کوتوزوف د ځای نښه ورته ويلای نه شوه. ځينو د ټولواک، د ټپي کېدو آوازې رښتيا او ځينو هغه نه منله...خو يو تن افسر رستوف ته وويل چې د کلي د چپې خوا د باندې پلو ته يې په لاره کې يو لوړ پوړی، قوماندان ليدلی دی. رستوف، د کوم قوماندان د پيدا کولو او د خپل وجدان د آرامۍ په هيله هغه خوا ته مخه کړه. درې (ورست) مزل يې چې وواهه او د وروستي روسي سرتېري نه چې تېر شو، ديو پاليز تر څنګه په يوې کنده کې چې خالۍ تر ې تاو، وه، دوه ولاړ سرتېري وليدل. يو سرتېری، چې سپينه خولۍ يې پر سر وه، ده آشنا ته وبرېښېد، بل سرتېری چې پر سره اصيل آس سپور و، ده و نه پېژاند. (دا آس هم رستوف ته آشنا ښکارېده) د کندې خوا ته ورغی، ...او په خورا درناوي يې هغه سرتيري ته چې سپينه خولۍ يې پر سر وه، څه وويل...د غه سپور سرتېري چې سر او څېره يې رستوف ته آشنا و، بې له ارادې سر او لاس د "نه" په نښه و ښورول او د همدې خوځېدا او ښورولو له نښې نه و، چې رستوف، په يوه شېبه کې خپل ټولواک، چې لمانځنه کوله او دی د هغه په وير کې ډوب او له غمه يې لېونی و، وپېژاند.

رستوف له ځانسره وويل:

-دا ناشونې خبره ده، څنګه ټولواک په دې ډاګ کې يوازې پاتې شي؟

او په دې شېبه کې، الکساندر د رستوف خوا ته مخ وروا ړ اوه. هغه، د هغه شاهانه او خوږه څېره چې د رستوف په ذهن کې ژوره انځور شوې وه وليدله. ټولواک ناروغ و، غومبوري يې لوېدلي او سترګې د سر په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاسو کې خښې شوې وې، خو دې ټولو د هغې د څېرې او طبیعت ښکلا لاپسې زیاته کړې وه. رستوف، ځان له دې کبله خورا په خوښیو کې ډوب لیده، چې د ټولو اک د ټپي کېدو خبره رښتیا نه ده. هغه نیکمرغه و چې هغه رک روغ ویني. دی په دې پوهېده، چې کولای شي او آن باید په مخامخ توګه له هغه سره وغږېږي او هغه څه ورته ووایي چې ده ته د دولګه روکوف، له خوا د هغه سپارښتنه شوې وه. هغه د تاند زړه بایللي زلمی په څېر چې له لېوالتیا نه په ډک خیال کې اوسي او د مئینې سره دلیدو د بخت د نصیب په وخت کې ټول په رېږدېدو او د هغه څه توان ترې ورک شي چې شپې شپې یې د هغه د ویلو تکل کړي وي. له ډاره په ډک زړه هرپلو د دې لپاره ګوري چې مرسته ورسره وشي، که وکولای شي د راز سپړل بل وخت ته پرېږدي او د تېښتې لاره پیدا کړي. رستوف هم چې اوس د خپلو ارمانو او هیلو د غوټیو ګل کېدل لیدل، نه پوهېده چې څنګه ټولو اک ته نبږدې شي، خو هغه په زړه کې په سلګونې پلمې پیدا کولې چې د غه کار ناوړه، بې ځایه او ناښکلې وبولي.

څنګه کېدای شي؟ دا دې ته ورته ده چې زه د هغه له ستړیا، ستومانۍ او یوازېتوب نه ګټه واخلم. کېدای شي او س، په دې خواشیني او ویرمن وخت کې د هغه لپاره له یوه نا آشنا سره مخامخ کېدل، خورا ګران وي. بله خبره دا چې، یوازې هماغه یوه لنډه کتنه د دې لپاره بس وه چې زما زړه ودرېږي او ژبه مې وچه شي. د هغو زرګونو ویناوو نه چې هغه اعحضرت ټولو اک سره د مخامخ کېدو لپاره یې په زړه کې کرلې ریبلې وې، یوه هم نه وریاد بده. د غه خیالي ویناوې، د هغو حالاتو لپاره وې، چې له اوسني حالت نه یې ډېر توپیر درلود. هغه ویناوې چې ده په خیالونو کې کرلې ریبلې وې، ټولې پر دښمن د بري او د بري د پرتم په ویاړ جوړ شوي وو. زیاتره خو یې د دې لپاره وې، چې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله ټپي شوی، مري او ټولواک له هغه نه د هغه د مېړنيو سربښندنو په وياړ مننه کوي او دی د ژوند د وروستۍ سلګۍ په شېبو کې، هغه ټولواک ته د خپلې مينې د څرګندولو او وړاندې کولو په نامه ډالۍ کوي.

بله خبره دا چې او س نو دا څه معني لري چې زه له ټولواک نه د ښې لاس د پوځونو په اړه پوښتنه وکړم. هغه هم په داسې وخت کې چې ورځ تللې، د مازديګر خلور بجې او جګړه بايلل شوې ده. په پای کې يې له ځانسره دا پرېکړه وکړه چې نه! ورنږدې کېږم به نه، د هغه خيالاتو ته به تاوان نه رسوم. نه، نه! ښه به دا وي چې زر ځله ومرم، خو ځان ته، د هغه خواشيني کاته ونه وينم. په خورا خواشيني طبيعت او له هيلو نه په ډک زړه له هغه ځايه لرې شو او څومره چې لرې کېده، په هماغه اندازه يې مخ شاته اړاوه او ټولواک ته يې، چې هک حيران ولاړ و، کتل. په هماغه وخت کې چې رستوف په خواشيني او دردمند زړه له ټولواکه لرې کېده، تورن تول، ناڅاپه او تصادفآ هلته وررورسېد، ټولواک يې وليد او د هغه په چوپړ کې شو. له هغه سره يې مرسته وکړه چې هغه پلی له کندې او ويالې نه تېر شي. ټولواک چې ډېر ستومانه و، سخت استراحت ته اړتيا لرله، د منې تر ونې لاندې کېناست او تول يې هم ترڅنګه کېناست. رستوف له لرې نه په خورا رخې او پښېمانۍ سره ليدل چې تول، تر ډېره وخته له هغه سره تود مرکه کوي، ټولواک ژاړي. په يوه لاس يې خپلې سترګې پټې کړې وې او په بل يې د تول، لاس کېښکود.

رستوف، تصور کاوه:

-که زه هم هغه ته وروړاندې شوی وای، زما لاس به يې هم کېښکودلای وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه يې دومره په ټولواک سوه، چې نه يې شو کولای له سترګو نه د راڅڅېدونکو اوښکو مخه ونيسي. په ناهيلۍ او لالهاندۍ کې ډوب همداسې ورانده لاړ او اصلا په دې نه پوهېده چې چېرته او د څه د پاره ځي.

د هغه ناهيلي له دې کبله هم دم په دم زياتېده چې، هغه احساسوله، د هغه خپله رواني کمزوري ټولواک ته دده د نه ورنېږدې کېدو لامل و.

هغه کولای شو، نه يوازې هغه کولای شو، بلکې بايد هغه ټولواک ته وروړاندې شوی وای او دا يوازنۍ شېبه وه چې بايد ټولواک ته يې خپله سرښندنه څرګنده کړې وای، خو هغه ونه شو کولای له دې شېبې نه ګټه واخلي، هغه په زړه کې وويل:

-ښه !ښه !نو دا مې څه وکړل؟

هغه د آس مخ راواړه، چو يې کړل او هغې خواته وروخوځېد چې هلته يې ټولواک ليدلی و. کله چې ور ورسېد وې ليدل چې د هغې کندې شاته هېڅوک هم نه و. يوازې او يوازې بارورونکي کراچۍ او آسونه هلته روان وو. د يو لوژستيکي افسر نه، رستوف دا پته ولګوله چې، د کوتوزف قوماندانې، په هغه کلي کې مېشته شوې ده، چې همدا د تجهيزاتو کتارونه ور روان دي. رستوف هم همدې کتارونو پسې وخوځېد.

د کتار په سر کې د کوتوزف، خپل څاروان روان و...د هغه شاته يوه ګاډۍ او ګاډۍ پسې يو بوډا چوپړ چې لنډ پوستين يې اغوستی او پيک داره خولۍ يې پر سر وه، پلی روان و. پښې يې کږې وې.

څاروان غږ وکړ:

-تيته !آ تيته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا چې په خپلو خيالونو کې ډوب و، ځواب ورکړ:
-څه وايې؟...

يو څه موده همدا سې پټه خوله روان وو، خو وروسته يې بيا همدا ټوکې سره پيل کړې.

د ماښام تر پنځو بجو پورې په ټولو جبهاتو کې ماته خوړل شوې وه او زموږ له سلو نه زيات توپونه د فرانسويانو لاس ته ورغلي وو.

پرژيبيشفسکي او د هغه ټولې قطعې وسلې ايښې او له جګړې نه يې لاس اخيستى و. نورو قطعاتو چې تر نيمايي نه زيات سرتېري او پوځيان يې له لاسه ورکړي وو، د ګډو وډو ډلو په بڼه شاتګ کاوه او په ولسي خلکو کې ورګډېدې.

د لانژرون او دختوروف، د قطعو پاتې شونې سره ګډه وډې او د اوګوسته د کلي د ساحل د بندونو او چينو په شاوخوا کې ګڼه ګوڼه جوړه کړې او راکوټه شوي وو. لا اوه بجې نه وې، چې د کلي د بندونو تر څنګ د توپونو، هغه هم يوازې د فرانسوي هغو، د ډزو غږونه اورېدل کېدل. د ښمن د پراخېنسکي د غونډيو په لمنو کې خپل ډېر توپونه ځاى پر ځاى کړي وو او زموږ پر هغو پوځيانو يې ډزې کولې چې ترماتې وروسته شاته روان وو.

د ختوروف او ځينو نورو قوماندانانو د شاته تلونکو پوځيانو تر شا، خواره شوي ټولي بېرته راټول ول، په هغو کې يې د نظم راوستولو هڅه کوله او په هغو فرانسويانو يې ډزې کولې چې زموږ تښتېدونکي پلي پوځ يې پسې اخيستى و. هوا شېبه په شېبه تياره کېده. د اوبو په هغه ډنډ کې چې هلته هغه ژرندګړى چې د لمڅي خولۍ يې بر سر وه او کلونه کلونه يې په سوله او سپېڅلتيا کې کبان نيولي وو، لمسي يې بډوهلي لستوني، د غه سين رنګه الوتونکي کبان په جالۍ کې اچولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ،پر هماغه بند او نهر چې کلونه کلونه ،خړجامې او لوړ خولي کليوال له خپلو دوآسيزه اسونو سره په غنموبار کراچيو کې تېرېدل او په دوړ سپين شوي سرونه او مخونه بېرته راستنېدل،داوبو په همدې نرۍ نهر کې،نن يو شمېر وګړي چې دمرګ ارواح يې په ښېرو راخورې وې،دکراچيو ،توپونو ،دځتو ،چېکړواودآسونوتر پښو لاندې يې لاس وپښې وهلې،يو بل يې پورې وهل،دمرګ په درشل کې يې دژوند په هيله ،خپل مرګ په حال کې ملګري تر پښو لاندې کول، په هغو تېرېدل او له هغو يې وروستي سا ددې لپاره اخيستله چې خپله يو څوګامه نورهم ژوندي پاتې شي او بيا ددوی په شان سا ورکړي.

په هره لسو ثانيو کې دتوپ يوې ګولۍ دهوا تېتر سوری کاوه،ښکته راتله او ددغو پرګنو په منځ کې چاودېده ،څو تنه يې وژل او دهغو په شاوخوا کسانو يې ويني ورشيندلې.دولوخوف چې اوس بيا افسر شوی و او څو تنه يې ترقوماندې لاندې و ،پلی و او لاس يې ټپي شوی و.هغه ددوی دغونډ سپور قوماندان او دده تر قوماندې لاندې دولس تنه نور،يوازيني کسان وو ،چې ددوی له غونډه ژوندي پاتې وو ،خو د وګړو اله ګولې او ګډووډو ډلو او دهغو پورې وهلودوی د ډنډ خوا او غاړې ته ورپورې وهلې وو.د دغې لارې په پيل کې،دهر اړخيز زورزياتي له امله له تګ نه پاتې شول، ودرېدل، ځکه له دوی نه څو ګامه لرې،يو آس توپ لاندې شوی و او سرتېرو هڅه کوله هغه له توپ لاندې راوباسي.دهغو شاته يو څوک دتوپ په ګولۍ لګېدلی وا و بله ګولۍ يې ترمخې ولګېده او وينه يې پر دولوخوف ور والوته.ډلو له زوره او په وحشت وزمه انساني څپو سره ،وړاندې زور واهه او هرڅه چې يې پرمخ ورتلل پورې وهل يې.....

د دغو تښتېدونکو هريوه په زړه کې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کېدای شي يو ازې سل ګامه نور، ژوندي پاتې شو، خو که يو دوې دقيقې نورې دلته پاتې شو، نو شايد ووژل شو.

دولوخوف، چې د ګڼه ګوڼې په منځ کې ولاړ و، دوه سرتېرې يې پورې وهل او ځان يې په زوره داوبو غاړې ته ورساوه، د کنګل هغې ټوټې ته يې چې په اوبو کې ښکېښپانده وه، ورودانګل او يو توپچي ته يې ورغږ کړ:

-د توپ مخه دې واړو ه او رابښکته شه. دې خواته، کنګل ته راودانګه.

هغه د کنګل پر هغې ټوټې چې ترپښو لاندې يې، ماتېده، توپونه وهل او وې ويل:

-راځه !نه ماتېږي.

کنګل دهغه د دربېدو توان لاره، خو زنګېده او کرار کرار ماتېده. خو دا ښکاره خبره وه چې نه يې د توپ او نه يې د نورو ګڼو سرتېرو او آن چې د ېر ژر به يې دده د وزن زور هم نه لرلای. ټولو هغه ته کتل او داوبو خواته يې يرغل وروړ، خو دا زړه يې نه کاوه چې پر کنګل ګام ورکېږدي. د غونډ قوماندان پر خپله آس سپور، په اوبو کې بند و، لاس يې لوړ او خوله يې پرانستې وه، چې دولوخوف ته څه ووايي. په دې وخت کې ناڅاپه دوی ته نبږدې د خلکو په سر د توپ يوې ګولۍ داسې غرمبهار جوړ کړ، چې ټول سر ټيټېدو ته اړ شول. يو بل څه هم راغوځار شول، داسې شرپ يې وکړ، چې تا به ويل په کوم لامده ځای يا شي لګېدلي وي. جنرال او آس په وينو کې ولوبدل. هېڅچا ور ونه کتل او نه يې څوک د راپورته کېدو په خيال کې شول.

د جنرال تر لګېدو وروسته يو شرو شور جوړ شو:

-ښکته لاړ شه !کنګل ته وروا وړه !تاته وايم کنګل ته وروا وړه !نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوري، څه وايم؟درځه !ناري وي، چغې وي او نه پوهېدل چې څوک څه وايي او څه غواړي.

د شا له خوا نه داوبو ورخ ته رارسېدلي يوبند شوی توپ،لاره بدله کړه او پر کنګل وروخوت. هغه سرتېری چې تر ټولو نه مخکې و ،کنګل يې تر پښو لاندې مات او يوه پښه يې په اوبو کې ډوبه شوه.سرتېري هڅه وکړه چې پښه له اوبو راوباسي،بيا سم ودريږي، خو تر ملا پورې په اوبو کې ډوب شو.هغه سرتېري چې هغه ته نېږدې وو ،په شک او ګمان کې شول او قدمونه يې سست کړل.هغه سرتېری چې له توپ وړونکي آس سره مل و ،ودرېد ،خو دهغه له شانه يوه چيغه واورېدل شوه:

-درځه !وړاندې درځه ولې ودرېدئ ؟

- ژرکوه ،ښکته خوا ته لاړ شه.د خلکو له ډلې نه، له وېرې ډکې چغې او نارې اورېدل کېدې.هغه سرتېري چې له توپ نه راتاو وو ،د لاسونو په خوځولو ،ټېلو او وهلو ټکولو آسونه وړاندې تګ ته هڅول. په پای کې آسونه کنګل ته وروختل.کنګل چې لاتر اوسه د پليو د درېدو زور درلود ،دآسونو پر ورختو سره مات،يوه لويه ټوټه ترې ببله او په اوبو کې ډوبه شوه.هغه ديرش څلويښت تنه سرتېري چې پر هغه ولاړ وو ،چا ځان وړاندې،چا وروسته،چايو پلو او چا بل پلو ارتېړل،ځينو خو پر يو بل پورې ځانونه ځوړندول او ځان او نوريې ډوبول. د توپ ګوليو په پرله پسې ډول غړمبهاري او شروشور جوړ کړی و او د کنګل پرمخ،په اوبو او په تېره بيا دهغو سرتېرو په منځ کې چې په اوبو او يا ساحل کې راګير شوي وو ،لوېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

سردار اندري بالکونسکي، د پرانخ پر غونډۍ، پر هماغـه ځای کـې چې، علم(جنډه) په لاس لوېدلی، پروت و. له ټپو نه يې وينې بهېدلې او خپله هم نـه پوهېـده چـې لـه زړه زوروونکـي درد نـه، د ماشـومانو پـه څېـر نرۍ نرۍ زګېروی کوي.

لمر لوېد ،نبږدې و، چې زګېروی يې بند شو. سردار انـدري پـه دې نـه پوهېـده چـې ،هغـه څـه مـوده بـې سـده و. ناڅاپـه يـې بيـا د ژونـد يتـوب احساس وکړ. له هغه درد نه چې ککره يې ورته الوزوله، سخت زورېده.

هغه لومړنی خيال يې چې پرذهن راخور شو ،دا وچې:

-چېرې دی هغه هسک آسمان چې لاتراوسه ما نه پېژانده او نـن مـې وليد؟

هغه له ځانسره ويل:

-دا زورېدل هم مانه پېژندل، هو کې، ماهېڅ څه، هېڅ څـه تـر اوسـه نـه پېژندل. دا زه چېرې يم؟

غوږونه يې څک کړل او د رانېږدې کېدونکو آسونو دګـامونو او پـه فرانسوي دغږېدا غږ يې واورېد. سترګې يې پرانسـتې ،هماغـه هسـک آسمان يې پر سر ولاړ و چې تـر پخوانـه لوړ کنډک کنډک وريـځ يـې پـه کـراره پـه غبـږ کـې ګرځېـدلې. مـخ يـې وانـه ړاوه ،خـو هغـه کسـان چـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دآسـونو د سـمونو او ددوی د خپلـې غړېدا غـږ، ده تـه راتـه، دده خواتـه راغلل. هغوی که څه هم دده پر سر ولاړ وو، خو ده نه ليدل.

ده ته نبږدې شوي سپاره، ناپليون او د هغـه دوه يـاوران وو. بناپـارت د جګـړې ډګرکـوت، د اوګوسـت پرنهر، ديرغـل کوونکـو توپونـو د پياوړتيا وروستي فرمانونه يې ورکول او د وژل شويو او په ډګر کې د پاتې شويو ټپيانو ننداره يې کوله.

يوه وژل شوي روسي سرتېري ته يې چې پر ټټر لوېدلی، بشره يې په خاورو کې خښـه شوې، څټ يې تور شوی او لاس يې چې اوس نو، چـور شنډ شوی و، وويل:

-څه ويا ړمن وګړي دي !

په دې وخت کې له هغه توپچي پوځونو نه، يو سپور ياور چې د اوبو پر نهر يې ډزې کولې، راورسېد او وې ويل:

-معظم ټولواک !نور نو، د توپونو ګولۍ خلاصې شوې دي.

ناپليون وويل:

-لاړ شه !او له زېرمونه ګټه واخلئ.

څو ګامه وړاندې راغلی. د سردار اندرې ته نبږدې چې، پر شا پـروت واو د پوځ جنډه يې ترڅنګ پرته وه، ودرېد. خپله جنډه فرانسو يانو وړې وه.

ناپليون چې بالکونسکي، ته وکتل، وې ويل:

- څه پرتمين مرګ !

سرداراندرې، پوه شو چې ناپليون دی او دده پـه اړه غـږېږي. او وربدل يې چې ددې خبرو ويناوال ته "اعلحضرت " وايي، خو دده پـه غـوږ کې داوينـا لکـه د مچانو، بنګهـاري داسې راتـه. هغـه نـه يـوازې دا چـې د بناپـارت خبـرو تـه پاملرنـه ونـه کړه، نـو سمدلاسـه يـې هغـه هېـرې هـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي.هغه دا سې انګېرله چې سرېې اوراخیستې دی.هسې يې احسا سوله چې وینه يې په ځان کې وچه شوې ده او لرې لرې يې هسک هسک آسمان سرپورې لیده.هغه پوهېده چې دانا پلیون و.د ده دخیالونو اتل، خو په دې شېبه کې ناپلیون،دهغه څه په پرتله چې دده،دبې پایه هسک آسمان او په هغه کې د زغلیدونکو وريځو ترمنځ تېرېدل دده تر سترګو خوراکوچنی او بېنوا وبرېښېد.

په هغه شېبه کې، دهغه لپاره دې هېڅ اهمیت نه لاره چې څوک يې سر پورې ولاړ دي،دهغه په اړه څه وایي،خو دی یوازې په دې خوشاله و،چې خلک ده ته نېږدې ولاړ وو،مرسته يې ورسره کوله،دژوندي کېدو هڅه يې کوله،هغه ژوند چې اوس يې تر سترګو خورا ښکلي برېښېده.هغه اوس ژوند ته په بله سترګه کتل او له هغې نه يې بله معنې اخیسته.خپل ټول توان يې راټول کړ،چې وخوځېږي او ژوندویو ته خپل غږ ورورسوي.پښه يې لړ وښوروله، د زړه له تل نه يې له درد او رنځ نه ډک زګیروي راویستل.داسې رنځور زګیروي چې خپله يې هم په ځان زړه خوږ شو.

ناپلیون وویل:

-او !ژوندی دی،دا ځوان پورته کړئ او دلومړنیو مرستو مرکز ته يې ورسوئ.

ناپلیون دا وویل او دمارشال لینو،هرکلي ته چې خولۍ يې له سره پورته کړې او په موسکا موسکایې ده ته دبرې مبارکي ویله او دده خواته راروان و،ورغی.

سردار اندرې،نور نو په هېڅ څه نه پوهېده، هغه يې پر کراچۍ وغځاوه،دکراچۍ ټکانونو او دهغه دپرهارو درد هغه چور بېسده کړی و.نېږدې مابنام و،چې هغه يې روغتون ته،نورو ټپي روسي اسیرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسرانو ته وروست.په سد شو.دلېږدېدو په اوږدو کې و ،چې په حال شو ،ويې کولای شو سترګې وغړوي،سر يې واړاوه، شاوخوايې وکتل او آن خبرې يې پيل کړې.

هغه لومړنۍ خبرې چې سردار اندرې له بېسدتيانه تر راوتلو وروسته واورېدې،دلوژستيک دافسر خبرې وې،چې تند ،تند غږېده او ويل يې:

- همدلته بايد ودرېږو ،اعليحضرت ټولواک اوس له همدې ځايه تېرېږي او ددغو ښاغلو اسيرانو له ليدو به خوند واخلي.

يو بل افسر وويل:

-نن روسي پوځي اسيران دومره ډېر دي،چې شمېريې هم نا څرګند دی،داسې تصور کېږي چې د روس ټول پوځ اسير شوی وي،کېدای شي ټولواک ددوی په ليدو بې حوصلې شي.

لومړی افسر،يوروسي ټپي اسيرته چې،د سورو سپينه دريشي يې اغوستې وه،اشاره وکړه او وې ويل:

- خو خلک داسې وايي چې،دغه د ټولواک الکساندر د پوځ يو ستر قوماندان دی.

بالکونسکي،شهزاده رېپنين وپېژاند ،ده هغه،د سن پترزبورګ له وختونو نه پېژاند.دهغه ترڅنګ يو نولس کلن ځوان ولاړ و.هغه هم پوځي افسر و او ټپي شوی و.

بناپارت،يرغه راته او آسپ يې ودراوه.

هغه دا سيرانو په ليدو وويل:

-مشر مو څوک دی؟

ډګروال، شهزاده رېپنين ته ورغږ کړ.

ناپليون وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو د ټولواک الکساندر، د غونډ قوماندان یاستئ؟
رپنین ځواب ورکړ:
-زه د سواره پوځ قوماندان وم.
ناپلیون وویل:
- ستاسو غونډ، خپله دنده په مېړانې او سرښندنې ترسره کړه.
رپنین وویل:
-د یوه لوی مشر قوماندان ستاینه، د هغه د سرتېرو لپاره تر ټولو ستر سوغات دی.
ناپلیون وپوښتل:
-خورا خوشاله یم، چې دغه سوغات تاسو ته ډالۍ کوم.ښه ! دغه ستاسو په څنګ کې ځوان څوک دی؟
شهزاده رپنین، بربډګی سوختلن ور وپېژاند.
ناپلیون، هغه ځوان ته وکتل او په خندا یې وویل:
- په دې کم عمر راغلی چې له موږ سره وجنګېږي.
سوختلن په پرې پرې غږېدا وویل:
- ځواني، د مېړانې مخه نه نیسي.
ناپلیون، وویل:
-خورا ښه ځواني لري، ځوانه ! لویو منصبونو ته به ورسېږي.
سرداراندرې چې د اسیرانو د درناوي په نامه په لومړي کتار کې درول شوی و، هرو مرویې ځان ته پام وراړاوه.دا ښکاره خبره وه چې د اسیرانو په اړه ناپلیون ته په سپارل شوې پاڼه کې به د سرداراندرې په اړه معلومات وړاندې شوي و، نو ځکه یې له هغه سره هم د مخامخ کېدو په وخت کې د "ځوان "کلمه وکاروله او د اندرې په لیدو به فرانسوي اعلیحضرت ته د دوی لومړنی کتنه هم وریاده شوې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناپليون وويل:

-ښه ځوانه ! تاسو څنګه ياست؟حال مو څنګه دی بازه؟

که څه هم سردار اندرې پنځه دقيقې مخکې هم، هغو سرتېرو ته چې دی يې لېږداوه، يو څو خبرې وکړې، اوس يې مخامخ د ناپليون سترګو ته کتل او چوپه خوله و.هغه څه چې د سردار اندرې خيال يې پسې اخيستی و ،هغه خپله ناپليون و ،چې د اندرې لپاره يو اتل و، د هغه وروستۍ برياوې،دا ټول او ټول د هغه مينه ناک،له ټولو بندونو نه خپلواک او هسک آسمان په وړاندې چې ده اوس ليده،دومره خوار، سپک او نه ځلېدونکي وبرېښېدل چې ويې نه شو کولای، ځواب ورته پيدا کړي....

اندرې ته هرڅه بې معني او سپک برېښېدل.هغه د ناپليون سترګو ته کتل او د پرتم بې پرتمۍ او دژوند سپکاوي ته چې، هېڅوک د هغه په راز نه پوهېدل او د مرګ پر بابېزوالي يې چې ژوندي له هغه ناخبره او دهغه په اړه ناپوه وو ،فکر کاوه.

ټولواک، ځواب ته سترګه په لاره نه شو ،مخ يې واړاوه او لرې لاړ او يو قوماندان ته يې وويل:

- ددې ښاغلو څارنه او پالنه وکړئ، هغوی زما قرارګاه ته ولېږدوئ او سپارښتنه وکړئ چې زما ځانګړي داکتر "لاره "دهغو تېپونه وګوري.شهزاده رپنينه دليدو په هيله !

دا يې وويل،آس يې په ګېډه وواهه او په ټراټ لاړ.

دهغې پر څېرې،دبری ،ځانستاينې او غرور څپې راخورې وې.

هغو سرتېرو چې سردار اندرې يې په کراچۍ کې لېږداوه ،له هغه نه يې هغه سپېځلی شمايل چې شهزادګۍ ماريا غاړه کې وراچولی و ،پټ کړی و ،خو کله چې يې د ټولواک ځانګړې پاملرنه د اسيرانو په اړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیدله، هغه غینمت یې بېرته خاوند ته ورو سپاره.

سردار اندرې ونه لیدل چې چا او څنګه هغه سپېڅلی شمایل بېرته دده په غاړه کې ورځوړند کړی و، خو هرڅنګه چې و، هغه ناڅاپه شمایل دجامو پر سر په زرین تار کې په خپل ټټر ولید.

سردار اندرې، دغه شمایل ته چې خوریې په خورا ژور احساس او د زړه له کومې دهغه په غاړه کې وراچولي و، وکتل او ځانسره یې وویل:

- څومره به ښه وای، که ټول شیان هغه شان آسانه او ساده وي، چې شهزادګۍ ماریا دهغې تصور کوي. څومره به ښه وای که انسان پوهېدای، په دې نړۍ کې دمرستې او خواخوږۍ لپاره چېرته او چاته ورودانګي او له مرګه وروسته دخاورو په زړه کې څه ته سترګه په لاره واوسي. زه به څومره نیکمرغه او آرامه وای، که مې په دې شېبه کې ویلای شوای:

-یاپروردګاره(ج) رحم وکړه! څه لویه نیکمرغي او هوساینه! نه پوهېږم کوم دربارته د خوارۍ او بندګۍ غاړه کېږدم؟ دلوی قدرت په وړاندې، په رازونو کې نغښتې او زموږ له تصور نه لرې، داسې لرې چې نه یوازې نه شم کولای هغه ته پناه وروړم، له هغه سره دزړه خواله وکړم، بلکې نه شم کولای د "ستر" او "هېڅ" په نامه وستایمه"، او یا د همدغه شمایل په وړاندې چې زما پر همدې ټټر ځړوند دی او شهزادګۍ ماریا زما په دې غاړه کې ځوړند کړی دی؟ هېڅ څه، هېڅ څه، پرته له هغه بې معنی والي نه چې زه پرې پوهېږم، بل څه حقیقت نه لري...

کراچۍ وخوځېده. دهغه هرټکان زغم نه منونکی درد له ځانسره لاره. تبه او اپلتې یې لا زیاتې شوې. د پلار، مېرمنې، خور، دخپل راتلونکي ماشوم، د جګړې مخکې دشپې ښکلي او ښایسته خیالونه، دناپلیون

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمکی، سپک او خوارځان او دا هسک لوړ آسمان د هغه د خیالاتو، خیالونه وو.

د لیسه ګورې په ځنګلونو کې یې آرامه نیکمرغه کورني ژوند ورياد شو. د همدې نیکمرغۍ په خیالونو کې ډوب و چې ناڅاپه د ناپلیون، د هغه کمکی ځان، د هغه تنګې ځیرمنې سترګې او د نورو له بدمرغۍ نه خوشاله څېره، د هغه سترګو ته ودرېده او له هغه سره مل بیا پر هغه د درد، عذاب او شک درنه څپه راخوره شوه. یوازې هسک آسمان و چې د آرامۍ زیری یې درلود. سپیده داغ و چې د خیالونو څپې لاهو او په یو تورتم بدلې شوې، نه یوازې تورتم، بېسدۍ، هېرتیا او د ناپلیون د ځانګړي ډاکټر په وینا، زیاتره د مرګ نوغي وو، نه د روغتیا زېری.

ډاکټرلاره وویل:

-دا ناروغ عصبي او د صفرا ناروغي لري، هغه به ژوندی پاتې نه شي.

سرداراندرې یې له هغو نورو ناهیلو ناروغانو سره چې د جوړېدو تمه یې نه وه، د سیمه ییزو خلکو څارنې ته وسپارل.

د لومړي ټوک پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library